Hoàng Ưng

Hấp Huyết Nga

Hồi 1

Tháng ba.

Yên vũ Giang Nam.

Lạc hoa nhân độc lập, vi vũ yến song phi. Hoa rơi, người đứng một mình, mưa lâm râm, đôi yến tử bay ngang. Đôi yến tử đã bay qua tường đầu, một mình Thường Hộ Hoa vẫn còn đứng trong vườn. Những giọt mưa đã thấm ướt y phục của chàng, chàng lại không có cảm giác gì, mặt nhuộm nét cô độc bơ vơ.

Mục quang của chàng cũng cô độc bơ vơ, không cúi nhìn những cánh hoa rơi xung quanh, cũng không dõi theo đôi yến tử vừa bay qua, lại lạc trên phong thư trong tay.

Tờ giấy trắng muốt, chữ đen ngòi.

Mỗi một chữ cơ hồ đều lệch lạc đứt đoạn, chừng như người viết phong thư này lúc đó đang ở trong trạng thái sợ hãi cực độ, cả bút cũng vô phương cầm chắc.

Đó có thể là sự thật.

Bởi vì đây là một phong thư cầu cứu!

– - Hấp Huyết Nga ngày đêm rình rập xung quanh, tính mạng nguy cấp vô cùng!

T Vừa lọt vào mắt đã kinh tâm, đảm lượng của Thường Hộ Hoa tuy luôn luôn rất lớn, đọc đến hai câu đó cũng không khỏi kinh hãi.

“Hấp Huyết Nga? Hấp Huyết Nga là cái gì?”.

Chàng lại trầm ngâm, khuôn mặt cô đơn lạc lõng đã chuyển biến thành một khuôn mặt nghi hoặc, đọc lướt vội phong thư, cuối cùng đã cử khởi cước bộ.

Cước bộ của chàng nhẹ nhàng như hoa rơi.

Phía trước hoa kính có một tòa đình nho nhỏ.

Hai nữ hài tử kiều mỹ như hoa, thon thả yếu ớt như hoa đang ngồi đối diện trong đình.

Giọng nói của bọn họ uyển chuyển như xuân oanh, nụ cười lại như xuân hoa.

Cả danh tánh của bọn họ cũng là một thứ xuân hoa.

Tiểu Đào toàn thân vận y phục màu hồng đào, sắc mặt lại hơi trắng tái. Y phục của Tiểu Hạnh tuy màu hạnh, sắc mặt trái lại còn giống đào hoa hơn so với Tiểu Đào.

Bọn họ vố là nữ tặc xưng bá Trường Giang -- Hai con ong ác độc trong “Hoành Giang Nhất Oa Nữ Vương Phong”, hiện tại lại ôn nhu như hồ điệp, lưu lại Vạn Hoa Trang, theo hầu tả hữu Thường Hộ Hoa.

Đó không phải chỉ vì Thường Hộ Hoa đã cứu mạng bọn họ, còn là vì Thường Hộ Hoa là anh hùng trong tâm mục của bọn họ, là quân tử trong đám tặc đạo!

Bọn họ tự xưng là hoa nô của Vạn Hoa Trang, là thị nữ của Thường Hộ Hoa.

Thường Hộ Hoa thủy chung coi bọn họ như bằng hữu.
Cũng chỉ là bằng hữu. Đó là chỗ duy nhất bọn họ không vừa lòng.
Bọn họ lại vẫn khoái lạc. Chỉ cần có thể lưu lại Vạn Hoa Trang, bọn họ đã thấy thoải mái lắm rồi.
Vạn Hoa Trang hoa nở tứ quý, Thường Hộ Hoa lại quanh năm cười tươi.
Bọn họ thích hoa, càng thích khuôn mặt đã quá thân thiết của Thường Hộ Hoa, còn có nụ cười mê nhân.
Thường Hộ Hoa cũng rất ít khi không cười.
Cho nên hiện tại nhìn thấy Thường Hộ Hoa mặt mày trầm tư bước tới, bọn họ không khỏi giật mình.
Bọn họ lập tức nghĩ rằng một chuyện không tầm thường đã xảy ra!
Tiếng cười ngưng hẳn trong một sát na, Tiểu Hạnh Tiểu Đào không hẹn mà cùng đứng lên.
Thường Hộ Hoa bước thêm hai bước, đưa phong thư trong tay ra, chợt hỏi:
– Phong thư này là ai mang đến?
Tiểu Đào đáp:
– Một trung niên hán tử mặc y phục gia đinh, tự xưng là Thôi Nghĩa, đến từ Tụ Bảo Trai.
Thường Hộ Hoa không hỏi gì nữa, Tiểu Hạnh đứng bên không nhịn được:
– Là thư của ai vậy?
Thường Hộ Hoa từ từ đáp:
– Chủ nhân của Tụ Bảo Trai, Thôi Bắc Hải.
Tiểu Hạnh hỏi:
– Y có phải là bằng hữu của chàng?

Thường Hộ Hoa thở dài nhè nhẹ:

– Trước đây là vậy.

Tiểu Hạnh hỏi truy:

– Còn bây giờ?

Thường Hộ Hoa điềm đạm đáp:

– Không còn nữa.

Tiểu Hạnh không hỏi nữa, ả biết Thường Hộ Hoa là người ra sao, Thôi Bắc Hải nếu quả không phải đã làm cho chàng khinh ghét, không phải đã đối xử không đúng với chàng, chàng tuyệt không thể nào lại coi bằng hữu không còn là bằng hữu nữa.

Tiểu Đào đứng bên cạnh lại xen lời:

– Lần này y viết thư gởi cho chàng về chuyện gì vậy?

Thường Hộ Hoa đáp:

– Muốn ta đi cứu y.

Tiểu Đào hỏi:

– Muốn hay là thỉnh?

Thường Hộ Hoa đáp:

– Muốn!

Tiểu Đào hỏi:

– Lẽ nào Thôi Bắc Hải còn chưa biết chàng đã không còn coi y là bằng hữu nữa?

Thường Hộ Hoa đáp:

– Làm sao mà không biết được.

Tiểu Đào ngạc nhiên:

– Như vậy sao y còn đưa thư tới?

Thường Hộ Hoa đáp:

– Bởi vì lúc còn là bằng hữu, y đã từng cứu ta một lần, lần đó tuy

không có sự giúp đỡ của y thì ta cũng vị tất đã chết, nhưng cũng đã tiếp thụ sự trợ giúp của y, lãnh tình của y.

Chàng ngừng một chút, lại nói:

– Y biết ta tuyệt không phải là người vong ân phụ nghĩa!

Tiểu Đào thốt:

– Y lần này hiệp ân cầu báo.

Thường Hộ Hoa nói:

– Theo ta biết y tịnh không phải là hạng người đó, có lẽ lần này sự tình thật quá khủng bố, quá đột ngột, y bối rối đại loạn, tự mình thật sự vô phương ứng phó, bất đắc dĩ mới tìm tới ta.

Tiểu Đào hỏi:

– Y đã rước lấy phiền toái gì rồi?

Thường Hộ Hoa mục quang lạc trên phong thư:

– Các ngươi có từng nghe nói có một thứ gọi là Hấp Huyết Nga không?

– Hấp Huyết Nga?

Tiểu Đào nghiêng đầu ngẫm nghĩ, quay đầu nhìn Tiểu Hạnh, Tiểu Hạnh cũng đang giương tròn mắt nhìn ả.

Thường Hộ Hoa nhìn cả hai:

– Các ngươi không có ấn tượng gì hết?

Tiểu Đào hỏi:

– Là vật gì vậy?

Thường Hộ Hoa đáp:

– Ta cũng không rõ.

Chàng ngẫm nghĩ, lại nói:

– Theo sách vở, đó đáng lẽ là một thứ ngài khát máu.

Tiểu Đào bỗng ngẩng đầu, nhìn chằm chằm xà gỗ chạm khắc.

Một con hồ điệp đang đậu trên xà gỗ.

Con hồ điệp bảy màu loang lổ, tuy không phải dưới ánh mặt trời, giữa những khóm hoa, nhưng vẫn mỹ lệ phi thường.

Tiểu Đào kỳ thực đang đinh đinh nhìn con hồ điệp đó:

– Theo tôi thì con ngài giống như hồ điệp ...

Thường Hộ Hoa ngắt lời:

– Ngoại hình nhìn cũng có chỗ tương tự, kỳ thực lại khác biệt rất nhiều chỗ, hồ điệp ngày ra đêm nghỉ, nga thì lại ngày nằm đêm ra, hồ điệp lúc tĩnh tại thì đôi cánh đứng thẳng sau lưng, nga thì lại xoè hai cánh tả hữu.

Chàng không những chỉ nghiên cứu kỹ lưỡng về hoa, đối với côn trùng cũng vậy.

Tiểu Đào nói:

– Tính đi tính lại, có một điểm hoàn toàn tương đồng.

Tiểu Hạnh không nhịn được hỏi:

– Điểm nào?

Tiểu Đào đáp:

– Bọn chúng đều không thích máu, càng không thể hút máu.

Thường Hộ Hoa thốt:

– Cho nên sự tình mới thấy kỳ quái.

Tiểu Hạnh Tiểu Đào thừ người.

Thường Hộ Hoa giở phong thư ra đón gió:

– Thôi Bắc Hải gửi phong thư này cho ta là vì Hấp Huyết Nga đêm ngày rình rập quanh quẩn, tính mạng đã đến lúc nguy cấp.

Tiểu Hạnh Tiểu Đào lại ngơ ngẩn.

Tiểu Đào thoát miệng hỏi:

– Thật có sự tình như vậy sao?

Thường Hộ Hoa đáp:

– Theo thư thì thật là như vậy.

Tiểu Hạnh xen lời:

– Đó có lẽ chỉ là ngoại hiệu của một người.

Thường Hộ Hoa đáp:

– Không phải.

Tiểu Đào lại hỏi:

– Sao thứ Hấp Huyết Nga đó lại có thể tìm đến y?

Thường Hộ Hoa đột nhiên rùng mình, cả giọng nói cũng biến thành cổ quái:

– Bởi vì vợ của y là hóa thân của một Hấp Huyết Nga, là một nga tinh!

Tiểu Hạnh Tiểu Đào lại cười.

Tiểu Đào cười hỏi:

– Chàng cũng tin thế gian có cái gọi là yêu ma quỷ quái?

Thường Hộ Hoa đáp:

– Ta nói vậy chỉ vì trên thư viết như vậy.

Chàng mới đưa phong thư ra, Tiểu Hạnh Tiểu Đào đã nhất tề giơ tay tiếp lấy.

Bọn họ rất mau chóng đọc xong phong thư, nụ cười trên mặt không còn thấy nữa.

Tiểu Đào xanh mặt:

– Đầu óc của Thôi Bắc Hải có phải có vấn đề không?

Thường Hộ Hoa đáp:

– Ba năm trước thì không, hiện tại không biết.

Tiểu Đào hỏi:

– Chàng đã ba năm không gặp y?

Thường Hộ Hoa ngẩng mặt nhìn trời:

– Đã tròn ba năm.

Tiểu Đào hỏi:

– Ba năm trước, y có cưới vợ chưa?

Thường Hộ Hoa lắc đầu.

Tiểu Đào hỏi:

– Nói như vậy chàng còn chưa gặp vợ y?

Thường Hộ Hoa gật đầu:

– Chưa gặp, bất quá cũng sắp gặp rồi.

Tiểu Đào giật mình:

– Chàng quyết định đi?

Thường Hộ Hoa đáp:

– Không đi không được.

Tiểu Đào ngập ngừng:

– Chàng không sợ vợ y thật là một nga tinh sao?

Thường Hộ Hoa đáp:

– Hiện tại không sợ.

Tiểu Đào “ồ” lên một tiếng.

Thường Hộ Hoa thốt:

– Bởi vì hiện tại cả một Hấp Huyết Nga ta cũng chưa đụng phải.

Tiểu Hạnh lại xen lời:

– Đi một chuyến cũng được, bọn ta đã lâu rồi không xuất ngoại.

Thường Hộ Hoa cười cười:

– Lần này ta chỉ đi một mình.

Tiểu Hạnh “hứ” một tiếng, lại trầm mặc.

Tiểu Đào cũng xụi lơ.

Bọn họ đều biết, một khi Thường Hộ Hoa quyết định chuyện gì, tuyệt

đối không ai có thể bắt chàng cải biến được.

Thường Hộ Hoa cười:

– Ân oán riêng tư, ta thật không muốn các ngươi nhúng tay vào.

Tiểu Hạnh Tiểu Đào không nói tiếng nào.

Thường Hộ Hoa hỏi:

– Thôi Nghĩa đưa thư xong có đi chưa?

Tiểu Đào đáp:

– Tôi kêu gã đợi ở sảnh đường chờ chàng phúc đáp.

Người vẫn còn ở đại sảnh.

Thôi Nghĩa không ngờ lại nhận ra Thường Hộ Hoa, vừa thấy chàng tiến vào đã vội đứng dậy.

Thường Hộ Hoa trừng trừng nhìn gã:

– Quả nhiên là ngươi.

Thôi Nghĩa ấp úng:

– Thường gia còn nhớ tiểu nhân?

Thường Hộ Hoa thốt:

– Ngươi theo Thôi Bắc Hải xuất nhập xem chừng không phải mới đây.

Thôi Nghĩa nói:

– Tiểu nhân cả đời đều theo hầu chủ nhân của Thôi gia.

Thường Hộ Hoa “ồ” lên một tiếng, chuyển vấn:

– Lúc ngươi đi, trong nhà đã xảy ra chuyện gì?

Thôi Nghĩa đáp:

– Chủ nhân mấy ngày liền bị Hấp Huyết Nga làm kinh hoảng ...

Thật có thứ Hấp Huyết Nga tồn tại!

Thường Hộ Hoa bất giác ngây người, hỏi truy:

– Ngươi cũng đã thấy thứ Hấp Huyết Nga đó?

Thôi Nghĩa lắc đầu:

– Tôi chưa thấy.

Thường Hộ Hoa hỏi:

– Còn người khác?

Thôi Nghĩa đáp:

– Theo tôi biết thì cũng chưa.

Thường Hộ Hoa hỏi:

– Thấy qua lẽ nào chỉ có một mình y?

Thôi Nghĩa cười khổ:

– Phương diện đó tôi cũng không rõ.

Thường Hộ Hoa lại hỏi:

– Lúc Thôi Bắc Hải giao thư cho ngươi có nói gì không?

Thôi Nghĩa đáp:

– Chỉ phân phó tôi mau mau đưa thư đến Vạn Hoa Trang.

Gã quả thật cũng nhanh chân lắm.

Thư đưa ra mùng bảy tháng ba, hôm nay mới mười ba tháng ba.

Từ Tụ Bảo Trai đến Vạn Hoa Trang, lộ trình tịnh không kém sáu ngày đường.

Thường Hộ Hoa ngẫm nghĩ, lại hỏi:

– Lúc đó ngươi thấy y có gì không bình thường không?

Thôi Nghĩa đáp:

– Chủ nhân lúc đó sắc mặt khó coi phi thường, song thủ lại run rẩy không ngưng.

Thường Hộ Hoa không hỏi nữa, bởi vì chàng biết có hỏi nữa cũng không thể hỏi được gì hơn.

Chàng quay đầu phân phó:

– Chuẩn bị ngựa!

Một lão nhân đầu bạc đứng hầu trước cửa tuân lệnh thoái lui, ngoài sân chợt truyền vào tiếng ngựa hí.
Tiểu Đào Tiểu Hạnh không ngờ đã chuẩn bị một thớt ngựa tốt cho chàng.
Thường Hộ Hoa mỉm cười cất bước, Thôi Nghĩa vội vàng theo sát sau lưng.
Khăn choàng trắng như tuyết, bảo kiếm vỏ da màu tím, miệng vỏ nạm hoàng kim.
Tiểu Đào buộc bảo kiếm cho Thường Hộ Hoa, Tiểu Hạnh khoác khăn cho chàng.
Thường Hộ Hoa mỉm cười lên ngựa.
Trong vườn hoa như biển cả, ngoài cửa hoa lấp trời cao. Yên vũ mê mang, hoa rơi đủ sắc.
Một tiếng quát nhẹ, Thường Hộ Hoa quất ngựa phóng giữa khói mưa cùng đám hoa rơi. Ngựa nâu phì phò xông phá một khoảnh bụi hồng.
Mùng một tháng ba, đêm canh hai, bầu trời trong suốt như mặt nước.
Thôi Bắc Hải giống như một con cá bơi lội trong nước, tâm tình thư thái cực kỳ.
Mấy kiện châu bảo chỉ đáng giá ba trăm lượng hoàng kim không ngờ đã bán được năm trăm lượng, quả thật là chuyện đáng để cao hứng.
Y tiễn khách xong, ngắm nhìn ngân phiếu năm trăm lượng hoàng kim, bước đi nhanh nhẩu nhẹ nhàng xuyên qua hành lang, bước qua hoa kính, trở về thư trai đằng hậu viện.
Thư trai này là chỗ đọc sách của y, cũng là nơi y tàng giấu tài phú.
Trên một bức tường của thư trai, có một cánh cửa ngầm, sau cửa có một thạch cấp, ăn thông thẳng xuống địa thất bên dưới.
Từ cửa ngầm xuống địa thất, tổng cộng có bảy cơ quan mai phục,

ngoại trừ y ra, không ai có thể bình an đi thông qua bảy cơ quan mai phục đó.
Y có tín tâm đó, bởi vì bảy cơ quan mai phục đều do y tự tay thiết kế, tự tay giám tạo.
Y vốn là đệ tử của đại xảo tượng Huyền Cơ Tử, tiếp nhận chân truyền trang trí cơ quan của Huyền Cơ Tử, bảy cơ quan mai phục đó chính là kiệt tác tinh tâm của y.
Y tin rằng có thể thập phần trông cậy vào chúng được, cũng biết rõ uy lực của chúng.
Cơ quan mở cửa ngầm nằm sau một bức cổ họa treo trên tường.
Cổ họa của Đường Bá Hổ, y tùy tùy tiện tiện treo ở đó, bởi vì châu bảo trân tàng của y so với bức họa đó còn quý hơn gấp ngàn lần.
Hiện tại y đang đứng trước bức họa đó.
Ánh đèn sáng ngời chiếu xuống, lưu lại bóng hình cao to của y trên tường.
Y nâng bức họa lên, cái bóng như chẻ xéo đầu.
Tình hình đó y không biết đã trải qua bao nhiêu lần rồi, nhưng lần này y đột nhiên lại nảy ra một thứ cảm giác dị dạng.
Cũng vào sát na đó, bóng của y đột nhiên biến mất! Biến mất trong một cái bóng khổng lồ kỳ quái!
Tuyệt không phải cái bóng của y đột nhiên biến thành khổng lồ kỳ quái; là một vật đột nhiên xuất hiện sau lưng y, chặn ánh đèn nguyên đang chiếu trên người y.
Là một vật, tuyệt đối không phải là người!
Vô luận nhìn làm sao, đó cũng không giống là một bóng người, hoàn toàn không giống, chỉ giống một bóng hồ điệp.
Bóng bất động, cái bóng đó xuất hiện quá đột ngột!

Thôi Bắc Hải ngây người, thấp nửa người xuống, sau khi thấp người xuống mới quay lại.
Cái bóng đó lập tức chắn ngay trước mặt y, y cơ hồ đồng thời nhìn rõ đó là vật gì.
Tịnh không phải là một con hồ điệp, đó là một con ngài! Một con thanh nga tinh oanh như bích ngọc, đang xoè cánh đậu trên lồng lụa của trản đèn trên thư án.
Giữa ánh đèn, con ngài đó thân thể lấp lánh u quang yêu dị! Trong u quang hiện một đôi mắt huyết hồng.
Tịnh không phải là mắt! Đó chỉ là một vằn huyết hồng giống như mắt, tả hữu phân bố trên đôi cánh thứ hai đối nhau của thanh nga!
Xung quanh vẩy huyết hồng giống như mắt đó là những vẩy nhỏ huyết hồng, phảng phất ngập tràn những tơ máu.
Những tơ máu uốn uốn khúc khúc hướng xuống thân thể ngưng tụ phía trên song “nhãn”, giống như hai mi mắt, khu vực bụng con ngài không ngờ lại giống như một cái mũi.
Nhìn kỹ, đó giống như một khuôn mặt, mặt mà không có má, mặt quỷ!
Con người, đại khái không thể có một khuôn mặt khủng bố như vậy.
Trên khuôn mặt đó, trên đôi cánh thứ nhất cũng có những vẩy huyết hồng, lợt lạt hơn, đôi cánh thứ nhất của nó giống như một cái mão bích ngọc kỳ quái.
Ở giữa cái mão bích ngọc đó đương nhiên là đầu ngài.
Hai bên tả hữu của đầu ngài mỗi bên có cái râu hình lông chim, còn có hai thứ hình cầu, đó mới chính là mắt của nó.
Đôi mắt đó không ngờ lại hoàn toàn chung một màu sắc với hai mắt trên cánh, đỏ đến mức giống như máu tươi, hơn nữa còn lấp loé.

Huyết quang! Đôi mắt lấp loé huyết quang đó phảng phất đang trừng trừng nhìn Thôi Bắc Hải!

Thôi Bắc Hải có cảm giác như vậy.

Giữa sát na đó, y đột nhiên sinh ra một nỗi kinh sợ trong lòng.

Một nỗi kinh hãi trước đây chưa từng có!

Y rất muốn dời mục quang đi, nhưng sát na đó, y đột nhiên phát hiện mắt mình đã cứng đờ, cả thân người phảng phất đã bắt đầu cứng đờ ra.

Đôi mắt ngài huyết hồng đó tựa hồ ẩn tàng một ma lực kỳ bí hấp trụ ánh mắt của Thôi Bắc Hải!

Cả hồn phách của Thôi Bắc Hải cũng chừng như đã bị hấp trụ!

Y bắt đầu cảm thấy hồn phách mình đang dần dần ly khai khỏi xác thân.

Cũng vừa lúc đó, y nhìn thấy miệng con ngài.

Miệng ngài huyết hồng, đang phà ra một ống hút huyết hồng, lập loè trong ánh đèn như châm!

Một luồng hàn khí sâm lãnh cơ hồ đồng thời bốc lên từ gót chân của Thôi Bắc Hải, cũng như châm nhọn vậy, tấn tốc đâm thẳng vào tim y!

Tim y chợt rét run lên, thần trí chợt tỉnh táo lại, toàn thân lập tức như lọt vào giữa băng thủy, hồn phách như đồng thời bay trở về.

Hai đồng tử của y đồng thời lộ xuất biểu tình khủng bố, giống như đột nhiên nhớ đến chuyện gì đáng sợ!

Y bỗng thoát miệng la lên:

– Hấp Huyết Nga!

Đó hoàn toàn không giống thanh âm của y.

Ba chữ Hấp Huyết Nga ra khỏi miệng, cơ thịt trên mặt y đã méo mó, không còn giống mặt y nữa.

Y phảng phất đã biến thành một người khác!
“Phập” một tiếng dị hưởng, trên lồng lụa của trản đèn đồng thời xuất hiện một lỗ nhỏ, ống hút huyết hồng của thanh nga đã đâm thủng lồng lụa.
Ống hút đó hiển nhiên không chỉ có ngoại hình giống như châm nhọn, thật sự cũng sắc bén như châm nhọn.
Xem chừng cái ống hút đó tự nhiên không khó gì đâm xuyên qua da thịt người.
Trừng trừng nhìn cái lồng lụa bị đâm thủng, Thôi Bắc Hải có cảm giác da thịt mình cũng bị đâm xuyên, máu tươi trong người đang bị hút ra ngoài!
Tay y băng lãnh, song thủ băng lãnh nhất tề án trên đai áo!
Đó tịnh không phải là một cái đai áo bình thường, bên trong đai áo tàng giấu “Thất Tinh Tuyệt Mệnh Kiếm” thành danh giang hồ của y!
Nhuyễn kiếm dài ba thước, trên kiếm khảm bảy ám khí như sao trời, một kiếm đâm ra, lúc nội lực kình thấu thân kiếm, bảy ám khí hình sao trời kia liền bay ra công kích, xuất kỳ bất ý lấy mạng địch thủ!
Cho đến bây giờ, còn chưa có một ai bảo trụ được tính mạng dưới một kiếm “Thất Tinh Tuyệt Mệnh” của y!
“Thất Tinh Đoạt Phách, Nhất Kiếm Tuyệt Mệnh”! Đối với người thì như vậy, còn đối với ngài thì sao?
Ống hút đã thu lại, một điểm sáng đặc biệt ngời ngời hình dáng mũi châm đang chiếu trên đầu ngài.
Trong thư trai tĩnh mịch đột nhiên vang lên mấy tiếng động “rét rét” lạ tai.
Cánh ngài bắt đầu rung động, tim Thôi Bắc Hải lại bắt đầu co thắt, tiếng “rét rét”.

càng vang lừng!
Con thanh nga khổng lồ đột nhiên bung người, tiếng “rét rét” càng lúc càng lớn!
Lồng đèn dần dần bị thanh nga bao trùm!
Hai tròng mắt của Thôi Bắc Hải co thắt, mồ hôi đầy mặt!
“Rẹt” một tiếng, con ngài đột nhiên bay khỏi đèn, như một ác quỷ bay về phía Thôi Bắc Hải!
Đôi mắt trên đầu ngài, vảy hoa như song nhãn trên cánh ngài giống như bùng cháy giữa huyết hỏa, thiểm động giữa huyết hỏa!
Ống hút lại lộ ra, đâm ra như kiếm!
“Hấp Huyết Nga!”.
Thôi Bắc Hải khản giọng hắt ra tiếng kêu quái đản, Thất Tinh Tuyệt Mệnh Kiếm chung quy xuất thủ!
Kiếm quang như thiểm điện, lạnh buốt như hàn tinh, nhất kiếm thất tinh đồng thời phi kích!
Thất Tinh Đoạt Phách, Nhất Kiếm Tuyệt Mệnh!
“Phạch phạch phạch phạch phạch phạch phạch” bảy tiếng kỳ dị, bảy ám khí hình sao ghim trên mặt bàn!
Lồng lụa bị chém làm hai giữa kiếm quang, “rẹt” một tiếng bay cao!
Tiêm đèn đồng thời bị cắt làm hai đoạn giữa kiếm quang, bay giữa không trung!
Cả thư trai tối đen! Tiêm đèn giống như quỷ hỏa tung bay giữa khoảng không!
Còn ngài? Giữa sát na đó, Hấp Huyết Nga ảo biến bộc phát tập kích như ma quỷ đột nhiên biến thành trong suốt, chỉ còn lại một vòng lớn phát quang lấp lánh, kiếm vừa đến, cả cái vòng lớn cũng tiêu tán.
Tan biến như ma quỷ! Thôi Bắc Hải giương mắt nhìn quanh, mồ hôi

đầm đìa mặt!
Kiếm của y lại thò ra, tiếp lấy tiêm đèn đang rơi giữa không gian, đưa về trản đèn dầu!
Đèn lại thắp lên, dần dần lại sáng rõ, dưới ánh đèn sáng rõ, Thôi Bắc Hải nhìn thấy rất rõ ràng trong thư trai chỉ còn một mình y.
Không có ngài, ruồi muỗi cũng không có, những gì nhìn thấy nãy giờ lẽ nào chỉ là ảo giác?
Y lồm cồm lượm lồng đèn rớt dưới đất.
Trên lồng đèn không ngờ có một lỗ nhỏ như châm đâm, cái lỗ đó cũng chính là chỗnãy ống hút của Hấp Huyết Nga chích vào.
Tuyệt không phải là ảo giác!
Thôi Bắc Hải toàn thân băng lãnh.
Mùng hai tháng ba. Trước giờ ngọ, bên hồ.
Nước như bích ngọc, núi xanh sẫm, bên hồ lại sương mù dày đặc, xuân sắc nồng như rượu.
Đầu óc Thôi Bắc Hải ưu sầu còn nồng hơn cả rượu, nồng đến mức không tỉnh nổi.
Sự tình đêm hôm qua vẫn còn làm cho tim y đập thình thịch, y bước giữa sương mù, cước bộ trầm trọng.
Cảnh sắc trước mắt tuy tú lệ, y lại không để ý gì tới.
Y làm sao còn có tâm tình để ngắm cảnh.
Hôm nay y sở dĩ đến đây chỉ là vì tại đây có thể tìm được Đỗ Tiếu Thiên.
Đỗ Tiếu Thiên là bằng hữu của y, cũng là phó bộ đầu ở địa phương này, là một hảo đao thủ, người rất thông minh, trước sau đã từng phá biết bao nhiêu vụ án gai góc.
Có người nói, nếu quả bối cảnh của Đỗ Tiếu Thiên ưu việt bằng một

nửa Dương Tấn, tổng bộ đầu của địa phương này nhất định là Đỗ Tiếu Thiên, không phải là Dương Tấn.

Đối với những lời nói đó, Đỗ Tiếu Thiên tịnh không biểu thị ý kiến gì.

Hắn xem ra rất thỏa mãn với chức vị phó bộ đầu.

Hiện tại hắn đang ngay bên cạnh Thôi Bắc Hải, bộ dạng phảng phất trầm túy trong ánh sương hồ in đậm sắc núi.

Hắn đến đây để thưởng thức phong cảnh.

Bởi vì hắn vừa lo xong một vụ án, đang muốn thư thả tâm tình bao lâu nay quá khẩn trương.

Thôi Bắc Hải bước tới bên cạnh hắn, hắn mới biết, hắn kinh ngạc nhìn Thôi Bắc Hải.

Tới đây mà gặp Thôi Bắc Hải thật là quá vượt ngoài ý liệu của hắn, hắn biết rất rõ con người Thôi Bắc Hải.

Nơi đây tịnh không phải là địa phương để hạng người thích hưởng thụ như Thôi Bắc Hải đến, hà huống Thôi Bắc Hải lại đến một mình.

Thôi Bắc Hải cũng đang nhìn hắn, thần sắc trên mặt đặc biệt phi thường.

Đỗ Tiếu Thiên kinh ngạc cực kỳ.

Hắn vẫn cười cười, chào hỏi:

– Ngươi cũng thích địa phương này sao?

Thôi Bắc Hải mắt không lay động:

– Không thích gì lắm.

Đỗ Tiếu Thiên cười:

– Tình cờ quá, ta cũng thật sự không tưởng nổi có thể gặp ngươi ở một chỗ như vầy.

Thôi Bắc Hải thốt:

– Ta thì tưởng được.

Đỗ Tiểu Thiên thừ người:

– Ồ?

Thôi Bắc Hải thốt:

– Ta qua nhà ngươi, người nhà ngươi nói cho ta biết ngươi đã đến đây.

Đỗ Tiểu Thiên giật mình:

– Ngươi đến đây lẽ nào là vì ta?

Thôi Bắc Hải gật đầu.

Đỗ Tiểu Thiên kinh ngạc hỏi:

– Chuyện gì mà đến tìm ta gấp gáp vậy?

Thôi Bắc Hải đáp:

– Đích xác có một chuyện cần thỉnh giáo.

Y xoay người lại, lại nhấc chân bước đi, không ngờ lại đi về.

Đỗ Tiểu Thiên chỉ còn nước bước theo.

Thôi Bắc Hải vừa đi vừa nói:

– Ta biết dấu chân ngươi in khắp thiên hạ, kiến thức rộng rãi, chuyện nào chỗ nào người nào có lẽ cũng không có gì là chưa nghe tới ...

Đỗ Tiểu Thiên nhịn không được:

– Có chuyện gì?

Thôi Bắc Hải rùng mình:

– Ngươi có biết thứ gọi là Hấp Huyết Nga không?

“Hấp Huyết Nga?” Đỗ Tiểu Thiên lại ngây người:

“Ngươi nói thứ Hấp Huyết Nga sinh trưởng giữa rừng hoang ở Tiêu Tương Sơn?”.

Thôi Bắc Hải mừng rỡ:

– Ngươi quả nhiên biết.

Đỗ Tiểu Thiên cười:

– Ta vốn là đến từ Tiêu Tương.

Thôi Bắc Hải thốt:

– Vậy thì hay quá.

Đỗ Tiếu Thiên hỏi lại:

– Ngươi đột nhiên đi hỏi ta về thứ đó làm gì?

Thôi Bắc Hải không đáp mà hỏi ngược:

– Thứ đó thật ra là gì vậy?

Đỗ Tiếu Thiên ráng đè nén nỗi ngạc nhiên trong lòng,đáp:

– Là một thứ như ngài.

Thôi Bắc Hải hỏi:

– Hoàn toàn giống hệt ngài?

Đỗ Tiếu Thiên đáp:

– Ngoại hình thì giống hệt, nhan sắc lại có chỗ bất đồng.

Thôi Bắc Hải hỏi:

– Nhan sắc ra sao?

“Màu thanh lục”. Đỗ Tiếu Thiên đáp:

“Thanh lục giống như bích ngọc, mắt lại màu đỏ, trên đôi cánh thứ hai của nó còn có vảy hoa giống như một đôi mắt, lại đỏ tươi như máu tươi, xung quanh vảy mắt còn có đầy vảy huyết hồng”.

Thôi Bắc Hải hỏi:

– Đó có phải vì hút máu người và thú cho nên mới biến thành như vậy?

Đỗ Tiếu Thiên lắc đầu:

– Ngươi cũng từng nghe truyền thuyết đó sao?

Thôi Bắc Hải hỏi:

– Lẽ nào đó chỉ là một truyền thuyết?

Đỗ Tiếu Thiên gật đầu cười:

– Vốn là vậy.

Thôi Bắc Hải hỏi:

– Như vậy sao lại gọi chúng là Hấp Huyết Nga?

Đỗ Tiếu Thiên đáp:

– Bởi vì đôi mắt huyết hồng, đôi vảy như mắt huyết hồng, cùng với những vảy nhỏ như tia máu trên hai cánh của chúng, người đời vô tri nghĩ hoàn toàn là do chúng hút máu mà ra, cho nên tặng cho chúng cái tên gọi đó.

Hắn ngừng một chút, lại tiếp lời:

– Cũng tịnh không chỉ có cái danh xưng Hấp Huyết Nga, còn có người kêu chúng là Quỷ Diện Tặc.

Thôi Bắc Hải bất giác gật đầu:

– Từ sau lưng mà nhìn quả thật là một cái mặt quỷ.

Đỗ Tiếu Thiên cười cười, chợt hỏi:

– Ngươi thấy quỷnào vậy?

Thôi Bắc Hải ngớ người:

– Chưa từng thấy qua.

Đỗ Tiếu Thiên hỏi:

– Vậy ngươi làm sao biết mặt quỷ ra sao?

Thôi Bắc Hải đáp:

– Ta cũng không biết, ta chỉ biết mặt người tuyệt không có bộ dạng đó.

Đỗ Tiếu Thiên cười:

– Rồi còn có người kêu chúng là Tước Mục Nga, Ma Nhãn Nga, đó là vì đôi vảy hoa hình mắt trên đôi cánh thứ nhì của chúng.

Thôi Bắc Hải thốt:

– Ma Nhãn so với Tước Mục ổn thỏa hơn nhiều.

Đỗ Tiếu Thiên nói:

– Ừm.

Thôi Bắc Hải hỏi:

– Thứ ngài đó quả thật không thể hút máu?

Đỗ Tiếu Thiên đáp:

– Vốn là không thể, vảy đỏ trên cánh chúng từ lúc sinh ra đã có.

Thôi Bắc Hải hỏi:

– Ngươi có thể khẳng định?

Đỗ Tiếu Thiên khôngđáp.

Thôi Bắc Hải nhìn hắn chằm chằm.

Đỗ Tiếu Thiên nhìn Thôi Bắc Hải, cười khổ:

– Ta tuy không thể khẳng định, lại cũng chưa bao giờ thấy Hấp Huyết Nga hút máu, hơn nữa chưa nghe nói có bất kỳ ai bị.

Thôi Bắc Hải thốt:

– Có lẽ người từng thấy qua đều đã bị Hấp Huyết Nga hút cạn huyết dịch trong mình, đều đã thành người chết.

Y hít một hơi sâu, lại nói:

– Người chết tuyệt không thể nói.

Đỗ Tiếu Thiên cười khổ:

– Có lẽ thật như ngươi nói, bất quá theo ta biết, loại ngài đó tịnh không thích máu.

Thôi Bắc Hải hỏi:

– Không có ngoại lệ sao?

Đỗ Tiếu Thiên lại lắc đầu:

– Ta thủy chung nghĩ đó chỉ là một truyền thuyết.

Thôi Bắc Hải thở dài:

– Ta cũng hy vọng đó chỉ là một truyền thuyết.

Đỗ Tiếu Thiên thốt:

– Ồ?

Thôi Bắc Hải nói tiếp:

– Ít ra như vậy ta bất tất phải lo lắng nữa.

Đỗ Tiếu Thiên ngạc nhiên:

– Ngươi đang lo lắng chuyện gì?

Thôi Bắc Hải đáp:

– Lo Hấp Huyết Nga hút hết máu của ta.

Đỗ Tiếu Thiên càng ngạc nhiên, không thể không hỏi:

– Ngươi thấy Hấp Huyết Nganào?

Thôi Bắc Hải đáp:

– Đêm hôm qua.

Đỗ Tiếu Thiên kinh hoảng:

– Đêm hôm qua?

Thôi Bắc Hải thốt:

– Ta tuy có nghe về truyền thuyết Hấp Huyết Nga, chưa từng đi qua Tiêu Tương, cũng chưa từng thấy Hấp Huyết Nga, chỉ là đêm hôm qua ...

Đỗ Tiếu Thiên hỏi liền:

– Ngươi có thể xác định thứ đêm hôm qua thấy là Hấp Huyết Nga?

Thôi Bắc Hải thở dài nhè nhẹ:

– Bởi vì đêm hôm qua đột nhiên xuất hiện một con ngài trong thư trai của ta hoàn toàn giống hệt Hấp Huyết Nga được miêu tả trong truyền thuyết.

Đỗ Tiếu Thiên ngạc nhiên:

– Từ Tiêu Tương tới đây tuy không xa gì, Hấp Huyết Nga có thể bay đến đây lại là chuyện chưa từng có.

Thôi Bắc Hải thốt:

– Ta cũng chưa từng nghe nói có người ở đây thấy Hấp Huyết Nga xuất hiện.

Đỗ Tiểu Thiên nói:

– Đó có lẽ là do quan hệ hoàn cảnh không thích hợp mấy, bất quá hoàn cảnh không phải hoàn toàn không có biến hóa, chuyện Hấp Huyết Nga bay đến đây cũng không phải là tuyệt đối không có khả năng.

Hắn cười cười, lại nói:

– Nhìn thấy một con Hấp Huyết Nga cũng bất tất phải lo lắng như vậy, lúc ở Tiêu Tương ta thấy cũng không ít gì, hiện tại vẫn sống nhăn đây nè.

Thôi Bắc Hải thốt:

– Lúc ngươi nhìn thấy chúng, có lẽ chúng đã no bụng rồi, không còn muốn hút máu nữa.

Đỗ Tiểu Thiên cười lớn:

– Có lẽ vậy.

Thôi Bắc Hải không cười, mặt mày sầu khổ.

Đỗ Tiểu Thiên cười một mình không vui vẻ gì, liền ngậm miệng:

– Ta thấy ngươi đêm qua nhất định đã bị con Hấp Huyết Nga đó hù gần chết.

Thôi Bắc Hải không nói gì, chỉ gật đầu, tịnh không phủ nhận.

Đỗ Tiểu Thiên hỏi tiếp:

– Đêm qua con Hấp Huyết Nga đó có ý đồ hút máu ngươi không?

Thôi Bắc Hải hơi biến sắc:

– Ta thấy nó quả thật có ý đồ đó!

Hấp Huyết Nga

Hồi 2
.....

Đỗ Tiểu Thiên lại cười:
– Kết quả nó có hút được máu của ngươi không?
Nhìn bộ dạng của hắn, xem ra đang nghĩ Thôi Bắc Hải kể chuyện cười.
Thôi Bắc Hải lại thủy chung không cười, cũng không để ý tới thái độ của Đỗ Tiểu Thiên:
– Không, nó vừa mới bộc phát phóng lên mình ta, kiếm của ta đã xuất kích!
Đỗ Tiểu Thiên giật mình:
– Đối phó một con ngài mà ngươi cũng dùng tới binh khí sao?
Bộ dạng của hắn, ngữ khí nói chuyện của hắn rõ ràng là chế giễu Thôi Bắc Hải chuyện bé xé ra to.
Thôi Bắc Hải lại không để ý gì tới, đáp lời:
– Phải dùng đến binh khí.
Đỗ Tiểu Thiên hỏi:
– Nhất Kiếm Thất Tinh?
Thôi Bắc Hải nghiêm sắc mặt:
– Ta dùng hết.
Đỗ Tiểu Thiên bây giờ mới thật sự thất kinh.
Hắn chung quy đã phát giác Thôi Bắc Hải hoàn toàn không giống như đang kể chuyện tếu.
Thất Tinh Đoạt Phách, Nhất Kiếm Tuyệt Mệnh, đó vốn là tuyệt chiêu thành danh của Thôi Bắc Hải, nếu không phải gặp kỳ nhân, nếu chưa phải là lúc nguy cấp quan đầu, tuyệt không thể khinh dị xuất thủ.
Hắn liền hỏi:
– Kết quả ra sao?
Thôi Bắc Hải đáp:
– Khi Nhất Kiếm Thất Tinh của ta thống kích, Hấp Huyết Nga đó lại không còn thấy đâu nữa.
Đỗ Tiểu Thiên hỏi truy:
– Không còn thấy đâu nữa là sao?
Thôi Bắc Hải đáp:
– Là đột nhiên tiêu tán, đột nhiên biến mất như ma quỷ.

Lần này Đỗ Tiểu Thiên chằm chằm nhìn Thôi Bắc Hải:
– Đêm hôm qua ngươi có uống rượu không?
Thôi Bắc Hải đáp:
– Một giọt cũng không liếm tới.
Đỗ Tiểu Thiên lại hỏi:
– Vậy có thể nào là mộng du nửa đêm?
Thôi Bắc Hải đáp:
– Lúc đó ta vừa mới tiễn khách, vừa mới tiến nhập thư trai.
Đỗ Tiểu Thiên trợn tròn mắt:
– Đã không phải là say sưa hoa mắt, lại không phải là ngủ mớ mông lung, vậy thật ra là sao?
Thôi Bắc Hải thở dài nhè nhẹ:
– Ngươi còn hoài nghi lời nói của ta sao?
Đỗ Tiểu Thiên cười khổ:
– Lời nói của ngươi thành thật như vậy, ta có muốn hoài nghi cũng không được.
Thôi Bắc Hải cười khổ:
– Nếu không phải tận mắt chứng kiến, ta cũng khó mà tin được.
Đỗ Tiểu Thiên chợt hỏi:
– Ngươi tìm ta là muốn kể cho ta biết chuyện đó?
Thôi Bắc Hải đáp:
– Còn có hai nguyên nhân.
Đỗ Tiểu Thiên hỏi:
– Nguyên nhân thứ nhất là gì?
– Ta muốn hỏi cho rõ xem có phải thật sự có thứ Hấp Huyết Nga đó tồn tại hay không?
– Ngươi hiện tại đã rõ, còn nguyên nhân thứ hai?
– Muốn thỉnh giáo xem ngươi có phương pháp ngự phòng gì không?
Đỗ Tiểu Thiên thừ người.
Thôi Bắc Hải hỏi tiếp:
– Có biện pháp gì có thể ngăn trở Hấp Huyết Nga tập kích không?
Thứ Hấp Huyết Nga đó tối kỵ cái gì?
Đỗ Tiểu Thiên giang hai tay, cười khổ một tiếng:
– Không biết.
Thôi Bắc Hải lập tức ủ rũ thân mình.
Đỗ Tiểu Thiên liền an ủi:
– Ngươi cũng bất tất quá lo lắng, thứ đó, theo ta thấy tịnh không đáng sợ gì trong truyền thuyết.
Thôi Bắc Hải chợt thốt:
– Ta nhớ còn có truyền thuyết như vầy, con Hấp Huyết Nga thứ nhất

xuất hiện là sứ giả của Nga Vương, Sau khi Nga Vương tuyển chọn đối tượng hút máu xong, liền phái xuất sứ giả đó, cũng là một thông cáo cho người kia, sau khi sứ giả đó xuất hiện, Hấp Huyết Nga khác sẽ lục tục xuất hiện, đến khi Nga Vương xuất hiện, quần nga sẽ cùng bộc phát công kích, châm trong miệng chúng sẽ đâm vào thân mình người kia, hút cạn huyết dịch trong mình người kia!
Đỗ Tiếu Thiên gật đầu:
– Có truyền thuyết đó.
Thôi Bắc Hải thốt:
– Nghe nói Nga Vương toàn xuất hiện vào đêm trăng tròn.
Đỗ Tiếu Thiên trầm ngâm:
– Nghe nói là vậy.
Hắn lại nói tiếp:
– Hôm nay mới mùng hai, đến mười lăm còn mười ba đêm nữa.
Thôi Bắc Hải thốt:
– Mười ba đêm rất mau chóng trôi qua.
Đỗ Tiếu Thiên nói:
– Mấy đêm nay ngươi cứ cẩn thận lưu ý, nếu quả thứ Hấp Huyết Nga đó tiếp tục xuất hiện, bọn ta sẽ nghĩ biện pháp ứng phó cũng không muộn.
Thôi Bắc Hải không nói gì.
Đỗ Tiếu Thiên nói:
– Qua mấy ngày ta sẽ đến nhà ngươi một chuyến.
Thôi Bắc Hải không nói gì, chợt ngừng bước.
Đỗ Tiếu Thiên bất giác cũng dừng bước, lẩm bẩm:
– Có lẽ đó chỉ là ảo giác nhất thời của ngươi, nghĩ con nga đó có ý đồ muốn hút máu ngươi.
Nói xong câu đó, hắn mới phát giác đôi mắt của Thôi Bắc Hải đang trợn tròn, thất thần đăm đăm nhìn lên một cành liễu bên đường.
Hắn quyết định dõi mắt theo mục quang của Thôi Bắc Hải.
Sắc mặt của hắn lập tức tái hẳn, trên cành cây không ngờ có hai con nga đang nằm!
Thanh nga tinh oanh như bích ngọc, trên cánh phảng phất ngập đầy tơ máu, còn có một đôi vảy hoa đỏ tươi hình đôi mắt.
Đôi mắt trên đầu nga cũng là màu đỏ tươi, đỏ tươi như máu tươi.
Hấp Huyết Nga!
Mắt Đỗ Tiếu Thiên dán chặt, y lặng người cất bước, bước vội về phía cành cây!
Thôi Bắc Hải không ngăn cản, miệng há hốc, một tiếng cũng không rặn ra nổi.

Đỗ Tiếu Thiên đi đến gần cây, cước bộ chậm lại, cước bộ vừa ngừng hẳn, hữu thủ của hắn đã thò ra, từ từ thò ra, chộp lấy một con Hấp Huyết Nga!
Tay hắn còn chưa thò tới, hai con Hấp Huyết Nga đã bay lên!
Loài Hấp Huyết Nga đó phản ứng mẫn nhuệ không thua gì hồ điệp!
Đỗ Tiếu Thiên thân hình càng mẫn tiệp, lăng không phóng theo, hữu thủ bấu liền ba trảo, con Hấp Huyết Nga hắn muốn bắt chung quy đã bị hắn chộp vào lòng bàn tay.
Hắn xuất thủ tuy tấn tốc, lại cực kỳ có tính toán, con Hấp Huyết Nga kia tịnh không chết trong tay hắn, hai cánh không ngừng vỗ vù vù!
Phấn ngài trắng xanh rải đầy lòng bàn tay của Đỗ Tiếu Thiên! Đỗ Tiếu Thiên cười lớn.
Hấp Huyết Nga đó lại phảng phất đã phát cuồng, song nhãn huyết hồng càng đỏ rực, đơn giản như muốn trào máu.
Đỗ Tiếu Thiên cười nhìn Thôi Bắc Hải:
– Thứ nga này nếu thật có thể hút máu, hiện tại đáng lẽ đã hút máu ta ...
Nói còn chưa dứt lời, sắc mặt của hắn đột nhiên biến đổi!
Ngón trỏ của hắn đau nhức như bị kim đâm! Hắn hoảng kinh cúi xuống nhìn.
Một ống hút huyết hồng như mũi châm lòi ra từ trong miệng con Hấp Huyết Nga, đâm xuyên ngón trỏ của hắn!
Đỗ Tiếu Thiên nhìn kỹ, không khỏi tái mặt la lên.
Hắn đột nhiên cảm thấy máu tươi từ ngón trỏ bị hút ra không ngừng!
Đó là cảm giác bậy bạ hay là sự thật, chính hắn cũng vô phương phân biệt được.
Một thứ sợ hãi cường liệt trong phút chốc đè ép trong đầu óc hắn.
“Hấp Huyết Nga!”.
Hắn thoát miệng la lên, hữu thủ đang nắm bắt con Hấp Huyết Nga đó bất giác mở bung ra!
“Rét” một tiếng, con Hấp Huyết Nga đó lập tức bay ra khỏi tay hắn, bay vào chỗ tối tăm.
Con Hấp Huyết Nga còn lại đã bay mất tiêu từ sớm!
Mục quang của Đỗ Tiếu Thiên dõi theo con ngài đó bắn về phía tối tăm, mới nhìn theo lại quay lại, lạc trên ngón trỏ của mình.
Không có máu chảy ra, đầu ngón tay lại có một điểm đỏ tươi, mắt hắn trừng trừng.
Thôi Bắc Hải đinh đinh nhìn ngón trỏ của Đỗ Tiếu Thiên, gương mặt tựa hồ còn trắng nhợt hơn cả hắn.
Trong lòng y sợ hãi tuyệt không thua gì Đỗ Tiếu Thiên!

Hai người ngây ngốc đứng đó.
Cũng không biết bao lâu sau, Đỗ Tiểu Thiên phá bầu không khí im ắng:
– Vật đó không ngờ thật có thể hút máu.
Hắn không ngờ còn cười được, nhưng nụ cười lại không giống như nụ cười.
Thôi Bắc Hải càng cười không ra hơi, y chằm chằm nhìn ngón trỏ của Đỗ Tiểu Thiên, thì thào với chính mình:
– Đêm hôm qua một con, hôm nay hai con, ngày mai bao nhiêu đây?
Giọng nói của y rất cổ quái, hoàn toàn không giống thanh âm của chính mình.
Đỗ Tiểu Thiên nghe cũng không khỏi rùng mình.
Mục quang của Thôi Bắc Hải đột nhiên chuyển lên mặt Đỗ Tiểu Thiên:
– Khi nào ngươi nghĩ ra biện pháp, đến cho ta biết với.
Giọng nói lạc lõng, phóng chạy đi liền.
Đỗ Tiểu Thiên thoát miệng cao giọng:
– Ngươi hiện muốn đi đâu?
Tiếng trả lời của Thôi Bắc Hải từ đằng xa:
– Tìm bằng hữu khác, xem xem có biện pháp ứng phó gì không.
Câu nói vừa dứt, người cũng đã quá xa rồi.
Đỗ Tiểu Thiên không rượt theo, toàn thân phảng phất ngưng kết giữa khói sương.
Chuyện này hắn thật khó mà tin được, hiện tại lại không thể không tin.
Còn chưa đến giữa giờ ngọ, mới gần giữa giờ ngọ. Bên hồ vẫn ngập sương.
Liễu phất phơ giữa gió xuân vẫn mê ly trong khói sương, cảnh sắc vốn rất mỹ lệ đó đã biến thành quỷ dị trong mắt Đỗ Tiểu Thiên.
Gió lùa liễu rì rào, phảng phất quần nga đang xao động. Hấp Huyết Nga!
Mùng ba tháng ba, mưa gió sau hoàng hôn.
Thôi Bắc Hải tĩnh tọa trong phòng, giữa đôi mày vẫn một màu ưu lự.
Y mới dùng cơm xong, lúc buông đũa bỏ đi, lại chừng như hoàn toàn chưa động tới món nào, hai hôm nay vị khẩu của y không tốt mấy.
Đêm hôm qua Hấp Huyết Nga tuy không xuất hiện lần nữa, hai con Hấp Huyết Nga xuất hiện trên nhành liễu bên hồ trước ngọ đã đủ ảnh hưởng đến bao tử của y.
Nhìn thấy bộ dạng của y như vậy, vị khẩu của Dịch Trúc Quân cũng mất hết, cũng lẳng lặng bước theo.

Dịch Trúc Quân không phải ai xa lạ, chính là vợ của Thôi Bắc Hải, nàng trẻ hơn Thôi Bắc Hải mười tuổi.
Ba năm trước, nàng như một đóa hoa tươi trong gió xuân, như hồ điệp trên hoa xuân, mỹ lệ hoạt bát.
Hôm nay ba năm sau, nhìn nàng lại còn già yếu hơn cả Thôi Bắc Hải. Tuy còn chưa có nếp nhăn, tuổi thanh xuân phảng phất đã lìa xa nàng, chỉ còn đôi mắt vẫn còn mang nhiệt tình thanh xuân. Đồng tử sáng ngời, giống như ngọn lửa đen nhánh, vẫn còn bừng cháy. Vô luận là ai đều thấy được nội trong ba năm qua tịnh không tốt đẹp gì cho nàng lắm, quả thật không tốt đẹp gì lắm.
Sự thoải mái trong cuộc sống tịnh không thể tiêu trừ nỗi buồn khổ trong nội tâm nàng.
Bởi vì con người nàng cưới tịnh không phải là con người mà nàng hy vọng.
Kể từ cái ngày nàng gả cho Thôi Bắc Hải, nàng đã chết đi một nửa. Nàng tuy còn chưa chết, người đã như một đóa hoa thiếu nước vậy, dần dần tàn tạ.
Tâm tình đó của nàng hoặc giả Thôi Bắc Hải không biết, dưỡng mẫu của nàng là Dịch đại mụ lại biết rất rõ, chỉ là Dịch đại mụ căn bản không để trong lòng.
Cái mà Dịch đại mụ để trong lòng chỉ có một vật -- kim tiền.
Bà ta sở dĩ thu dưỡng Dịch Trúc Quân chỉ là vì bà ta đã sớm nhìn ra Dịch Trúc Quân là một mỹ nhân còn đang phôi thai, lớn lên nhất định có thể dùng thân thể nàng mà câu cá lớn.
Bà ta vì vậy mà để cho Dịch Trúc Quân ăn đồ ngon mặc áo đẹp, huấn luyện Dịch Trúc Quân thành một ca cơ xuất sắc, chỉ bắt nàng bán nghệ, không bắt nàng bán thân, chỉ muốn nàng dâng rượu, không muốn nàng dâng người, tịnh không phải là vì yêu thương, bất quá đang đợi một người mua lý tưởng.
Giá tiền vừa thỏa thuận xong, bà ta liền bán món hàng Dịch Trúc Quân cho Thôi Bắc Hải.
Dịch Trúc Quân tới lúc đó mới biết Dịch đại mụ là con người ra sao, lúc đó mới biết động cơ trong đầu Dịch đại mụ, nàng lại chỉ còn nước tuân mệnh.
Đám tay chân của Dịch đại muội rất đông, Thôi Bắc Hải lại càng không giản đơn, nàng nếu cự tuyệt, chỉ còn có một con đường có thể đi -- tử lộ!
Nàng tịnh không muốn đi con đường đó, bởi vì nàng còn trẻ, lúc nàng gả cho Thôi Bắc Hải, chỉ mới mười chín.
Mười chín cái xuân xanh, có bao nhiêu người không yêu quý sinh

mệnh?
Nàng một mực nghĩ mình có thể chịu đựng được, nhưng sự thật đã chứng minh nàng chỉ miễn cưỡng chịu đựng.
Lớn lên trong thanh lâu, nàng tịnh không tiêm nhiễm thói xấu của gái lầu xanh.
Đó vẫn không phải là nguyên nhân chủ yếu, nguyên nhân chủ yếu là trái tim nàng đã có chủ.
Đêm thứ nhất, cái đêm gả cho Thôi Bắc Hải, nàng chỉ có một thứ cảm giác, cảm giác bị cưỡng gian, bị vùi dập, thứ cảm giác đó cho tới nay vẫn tồn tại.
Một nữ nhân sống dưới thứ cảm giác trường kỳ như vậy, không biến thành kẻ điên cũng là lạ.
Hiện tại nàng biến thành già cỗi. Mặt mày nàng nhìn không già đi quá mười năm, trái tim lại đã già gần chết.
Có ai biết được lòng nàng? Thôi Bắc Hải không biết.
Y xem chừng thật sự thích Dịch Trúc Quân, luôn luôn nghĩ cách làm cho Dịch Trúc Quân vui vẻ.
Chỉ có hai ngày nay là ngoại lệ. Hai ngày nay y hoàn toàn không còn tâm tình gì.
Sự xuất hiện của Hấp Huyết Nga đã khiến cho đầu óc y đại loạn.
– - Hấp Huyết Nga tại sao lại xuất hiện trước mắt mình? Có phải là Nga Vương đã chọn mình?
– - Con Hấp Huyết Nga xuất hiện đêm mùng một tháng ba có phải là sứ giả của Nga Vương?
– - Nga Vương tại sao lại khơi khơi đi chọn mình?
– - Nếu quả quần nga thật đến để hút máu, mình nên ứng phó làm sao?
Y cả ngày đều nghĩ về mấy chuyện đó, hiện tại cũng không ngoại lệ.
Mưa đã dứt hẳn từ sớm, trước song cửa vẫn còn đọng nước, những giọt mưa lóng lánh giữa ánh đèn, vừa lóe lên là tắt ngóm.
Thôi Bắc Hải đinh đinh nhìn nước mưa đọng trước song cửa, tâm tư bấn loạn như cỏ hoang, ánh đèn đột nhiên mờ đi!
Thôi Bắc Hải như một con chim sợ tên, rướn người nhảy dựng, xoay người nhanh như gió, mục quang rơi không xa mấy đằng sau người, đóng đinh trên trản ngân đăng trên kỷ.
Trên lồng đèn của trản ngân đăng đó, không ngờ có bốn Hấp Huyết Nga nằm phục hình thập tự, tả hữu trên dưới!
Bốn Hấp Huyết Nga, cánh nga đầu nga tổng cộng tám đôi mắt huyết hồng, lấp loáng huyết quang trong ánh đèn, phảng phất đang chằm chằm nhìn Thôi Bắc Hải.

Bọn chúng không biết từ đâu đến, hoàn toàn không nghe thấy thanh âm bọn chúng vỗ cánh bay vào, sát na ánh đèn vừa mờ đi, đã xuất hiện như ma quỷ!
Song nhãn của Thôi Bắc Hải tròn xoe, bất động không nháy, cơ thịt nơi khoé mắt lại không ngừng co giật.
Hữu thủ của y dĩ nhiên nắm chặt Thất Tinh Tuyệt Mệnh Kiếm bên hông, mồ hôi lạnh ướt tay.
Kiếm còn chưa xuất thủ, sát khí đã ngút trời.
Bốn Hấp Huyết Nga như không cảm thấy gì, hoàn toàn không có phản ứng.
Dịch Trúc Quân trái lại bị cử động đột ngột của Thôi Bắc Hải làm giật nảy người.
Nàng vốn tĩnh lặng cúi đầu ngồi bên cạnh, tịnh không nhìn Thôi Bắc Hải, nhưng Thôi Bắc Hải vừa nhảy dựng dậy, mấy cái ghế đã bị y đá ngã.
“Bình” một tiếng, âm vang trong không gian im ắng.
Nàng thất kinh, ngẩng đầu nhìn sắc mặt khủng bố của Thôi Bắc Hải.
Nàng thoát miệng hỏi:
– Chuyện gì vậy?
Thôi Bắc Hải nghe hỏi, xoay đầu phều phào:
– Nga!
“Nga?” Dịch Trúc Quân ngạc nhiên:
“Nga gì?”.
Thôi Bắc Hải thốt:
– Hấp Huyết Nga!
“Hấp Huyết Nga?” Dịch Trúc Quân càng ngạc nhiên hơn. Nàng chưa từng nghe cái tên đó, vật đó.
Thôi Bắc Hải khàn giọng nói tiếp:
– Bốn Hấp Huyết Nga!
Dịch Trúc Quân hỏi:
– Ở đâu?
Thôi Bắc Hải chỉ:
– Trên lồng đèn!
Dịch Trúc Quân nghiêng đầu nhìn.
Nàng ngồi dưới trản ngân đăng đó, lại hoàn toàn không phát giác trên lồng đèn đã xuất hiện bốn Hấp Huyết Nga,nãy ánh đèn có mờ đi, nàng lại tịnh không có cảm giác gì.
Hiện tại mục quang của nàng rơi trên lồng đèn, lập tức mặt mày kinh ngạc.
Là kinh ngạc, tuyệt không phải là kinh hãi.

Nàng ngạc nhiên quay đầu lại, nhìn Thôi Bắc Hải:
– Trên lòng đèn làm gì có bốn Hấp Huyết Nga?
Thôi Bắc Hải ngớ người, trợn tròn mắt.
Y nhìn thật kỹ, bốn Hấp Huyết Nga rõ ràng vẫn còn nằm trên lồng đèn.
Dịch Trúc Quân lại không nhìn thấy, lẽ nào sát na nàng nhìn, bốn Hấp Huyết Nga đã tự ẩn thân?
Song nhãn của y trợn trắng, gấp giọng:
– Nàng nhìn kỹ lại đi.
Dịch Trúc Quân dõi theo tay y chỉ, lần này nàng cũng làm như Thôi Bắc Hải, mắt trợn trừng lên.
Bốn Hấp Huyết Nga kia cho dù có nhỏ như ruồi muỗi đi nữa, hiện tại khó lòng thoát khỏi mắt nàng.
Nàng nhìn rất cẩn thận, lại vẫn lắc đầu, không thể nào, nàng vẫn không nhìn thấy!
Thôi Bắc Hải nhịn không được phải hỏi:
– Có thấy gì không?
Dịch Trúc Quân lắc đầu:
– Không thấy.
Thôi Bắc Hải khản giọng:
– Ta rõ ràng nhìn thấy bốn Hấp Huyết Nga!
Dịch Trúc Quân thở dài:
– Tôi lại không thấy tới một con.
Nàng tịnh không giống như đang nói láo.
– - Lẽ nào là mình hoa mắt?
Thôi Bắc Hải nhắm mắt lại, lại mở mắt nhìn lại.
Bốn Hấp Huyết Nga vẫn còn trên lồng đèn, mắt huyết hồng phảng phất đang châm chọc.
Tuyệt không phải là hoa mắt!
Dịch Trúc Quân sao lại không nhìn thấy? Y chằm chằm nhìn Dịch Trúc Quân, trầm giọng:
– Nàng thật không nhìn thấy sao?
Dịch Trúc Quân lại thở dài một hơi, ngậm miệng không nói gì.
Thôi Bắc Hải “hừ” một tiếng, đột nhiên cất bước đi về phía trản ngân đăng.
Y đi rất chậm, hữu thủ nắm chặt cán kiếm, mắt trừng trừng ghim chặt trên mình bốn Hấp Huyết Nga!
Một khi có động đậy gì, Thất Tinh Tuyệt Mệnh Kiếm của y sẽ toàn lực xuất kích.
Bốn Hấp Huyết Nga lại vẫn bất động.

Thôi Bắc Hải bước thêm ba bước, gân xanh trên hữu thủ vồng lên. Tả thủ cũng vậy, năm ngón tay cong lại như câu! Chỉ khoảng bảy bước nữa là y sẽ đến trước ngân đăng.
Thân thủ gần sát, kiếm còn chưa xuất kích, sát khí trên mình y thoát ra cơ hồ dập tắc cả ngọn đèn.
Lửa còn chưa kịp tắt, bốn Hấp Huyết Nga vẫn bất động, vẻ châm chọc trong mắt tựa hồ càng đậm đặc hơn.
Chúng đơn giản không để Thôi Bắc Hải trong mắt.
Thôi Bắc Hải cũng có cảm giác đó. Y bất chợt phẫn nộ, phẫn nộ đã che mất sợ hãi.
Cơn giận từ trong tâm phát ra, ác khí sinh can đảm, y quát một tiếng, hữu thủ bấu tới.
Mắt thấy tay sắp chộp lên lồng đèn, bốn Hấp Huyết Nga bỗng biến thành trong suốt.
Mắt huyết hồng trong một sát na biến thành vàng nhợt, bốn Hấp Huyết Nga chỉ còn dư lại bốn vòng bích lục.
Dáng dấp đó giống hệt như là bốn thanh nga dùng nhan liệu bích lục vẽ trên lồng đèn.
Tròng mắt của Thôi Bắc Hải co thắt lại, tay lại biến thành cương ngạnh, ngưng giữa khoảng không.
Vòng bích lục trong giây lát lại biến thành vàng nhợt.
Trên lồng đèn của ngân đăng vàng nhợt, bốn Hấp Huyết Nga đã hoàn toàn biến mất!
Biến mất như ma quỷ! Chuyện này đã xảy ra lần thứ hai rồi.
– - Đến là Hấp Huyết Nga hay là Hấp Huyết Quỷ?
Thôi Bắc Hải trợn mắt nhìn quanh, bốn Hấp Huyết Nga tan biến trên lồng đèn, tịnh không xuất hiện chỗ nào khác.
Thôi Bắc Hải đi tới đi lui. Hiện hình biến mất như yêu ma quỷ quái như vậy, Hấp Huyết Nga có bắt cũng không bắt được, y thật không biết nên ứng phó làm sao.
Dịch Trúc Quân thất kinh nhìn y, biểu tình như đang nhìn một người điên.
Nếu quả thật nàng không nhìn thấy bốn Hấp Huyết Nga, cử độngnãy của Thôi Bắc Hải trong mắt nàng đích xác giống như một tên điên.
Thôi Bắc Hải nhìn thấy thì tại sao nàng lại không thấy?
Lẽ nào đám Hấp Huyết Nga đó vốn là hóa thân của yêu ma, chỉ có người bọn chúng muốn hại mới có thể nhìn thấy?
Mục quang của Thôi Bắc Hải chớp chớp, chung quy lại lạc trên mặt Dịch Trúc Quân.
Y vốn muốn nói vài câu, hòa hoãn tâm tình một chút, ai biết được

mục quang vừa lạc trên mặt Dịch Trúc Quân, lại nhìn thấy một đôi mắt màu huyết hồng!
Đó vốn là mắt của Dịch Trúc Quân, không biết sao lại biết thành huyết hồng!
Đỏ tợ máu tươi, đỏ đến mức như muốn trào máu!
Đồng tử đen nhánh dĩ nhiên đã tiêu tán, mắt Dịch Trúc Quân giống như tổ ong mật, một lỗ hổng như cái rây!
Mắt như trăm ngàn lỗ rây ổ ong kết hợp lại thành, hòa thành đôi mắt đó!
Đôi mắt của Hấp Huyết Nga không phải là dạng đó sao?
Mặt Dịch Trúc Quân đã đổi sắc, gương mặt phớt hồng đã biến thành trắng xanh, vừa trắng xanh vừa tinh oanh, giống như mặt Hấp Huyết Nga!
Thôi Bắc Hải há hốc miệng nhìn.
Miệng Dịch Trúc Quân cũng há ra, chừng như muốn nói gì, nhưng cái miệng vừa há ra, lời nói không phát ra, mà đầu lưỡi lại thè ra.
Lưỡi dài hơn một thước, nhọn hoắc như mũi thương, đỏ tươi như máu tươi!
Nàng như là hóa thân của Hấp Huyết Nga!
Thôi Bắc Hải thoát miệng rú lên, lui liền ba bước!
Tay y chỉ Dịch Trúc Quân, miệng không ngừng run rẩy mấp máy, lại không nói ra được tiếng nào.
Nỗi sợ hãi chưa từng có đó đã siết chặt yết hầu của y.
Nỗi sợ hãi đó đã mau chóng quấn chặt thân người y, toàn thân y bắt đầu run rẩy.
Thê tử của mình không ngờ lại biến thành yêu nga, muốn hút máu mình, nếu đổi lại là người nào khác, e rằng đã té chết rồi.
Y tuy không bị hù chết, nhưng quả gan đã gần như tan nát.
Nếu không phải tận mắt chứng kiến, y thật khó tin được có chuyện như vầy.
Giây phút đó, lưỡi của Dịch Trúc Quân đã thò ra rất dài.
Song thủ của nàng đã án lên thành ghế, xem ra như muốn đứng dậy bước qua hút máu Thôi Bắc Hải!
Nàng còn chưa đứng dậy, tim Thôi Bắc Hải đã gần rớt ra ngoài.
Một luồng hàn khí sâm lãnh từ dưới chân y dâng lên, quật thẳng tận đầu óc y, tháo gỡ yết hầu đang bị siết chặt của y.
Y khản giọng hét:
– Không được bước qua!
Giọng nói tràn ngập niềm kinh hãi, hoàn toàn không còn giống thanh âm của y.

Dịch Trúc Quân mới định đứng dậy đã nghe lời ngồi xuống:
– Ông làm sao vậy?
Nói ra câu đó, cái lưỡi đỏ tươi của nàng đã biến đâu mất, sắc mặt xanh lè cũng đã khôi phục lại nét ửng hồng, đôi mắt đã trở lại bộ dạng ban đầu.
Đó chỉ là chuyện trong một sát na, Thôi Bắc Hải chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên một cái, hình dạng đáng sợ của Dịch Trúc Quân đã hoàn toàn biến mất!
Ma pháp e rằng cũng không tấn tốc như vậy!
Thôi Bắc Hải thật đang hoài nghi mọi thứ hoàn toàn đều là ảo giác của mình.
Y chợt bước nhanh đến trước mặt Dịch Trúc Quân, song thủ như thiểm điện thò ra, tả thủ bấu giữ hàm nàng, hữu thủ kéo miệng nàng há ra.
Hai hàm răng của Dịch Trúc Quân đều đặn như hột bắp, cũng giống như ngày thường, lưỡi cũng không có gì lạ hơn ngày thường, vẫn là người thường.
Thôi Bắc Hải "a" lên một tiếng, buông tay.
Miệng Dịch Trúc Quân vẫn còn há ra, mắt lại trợn trừng, không nháy chút nào, phảng phất đã bị cử động của Thôi Bắc Hải làm ngây ngốc.
Thôi Bắc Hải đinh đinh nhìn nàng, chầm chậm thoái lui, ngã ịch trên một cái ghế, sắc mặt vẫn một màu tái nhợt.
Ngoài song cửa vẫn tối hù, bóng đêm đậm đặc như mực, đêm dài lây lất, chừng nào mới đến bình minh?
Mùng bốn tháng ba, đêm dài lây lất chung quy đã đi qua.
Thôi Bắc Hải mới bình minh đã dậy, mắt giăng đầy những tia máu đỏ.
Cả đêm qua, y không chợp mắt được tới nửa khắc, cơ hồ trợn mắt cho tới trời sáng.
Bình nhật giờ này y còn đang say mộng, cho dù có tỉnh dậy, y cũng nằm trên giường.
Bởi vì trên giường trừ y ra, còn có Dịch Trúc Quân.
Hiện tại Dịch Trúc Quân vẫn còn trên giường, y lại vô phương nằm xuống.
Đối với Dịch Trúc Quân y còn đang sợ.
Y cả đêm không ngủ, lo sợ lúc mình ngủ, Dịch Trúc Quân lại biến thành Hấp Huyết Nga, thè lưỡi dài thượt ra, đâm hút máu y.
Y vươn vai vặn mình, trùng chấn tinh thần, bước chậm đến trước tủ áo.
Ba năm nay, cơ hồ mỗi ngày y đều tự mặc y phục.

Bởi vì y không muốn đòi hỏi Dịch Trúc Quân làm này làm nọ, hôm nay càng không ngoại lệ.
Song thủ của y kéo nhẹ, mở hai cánh cửa tử áo ra.
Tủ vừa mở ra, y đã nhìn thấy mười sáu đôi mắt!
Mắt thiểm động huyết quang, mắt huyết hồng.
Một tràng "rét rét rét" lạ tai, tám con Hấp Huyết Nga, giữa sát na cửa tủ vừa mở ra, vụt bay ra như một đám châu chấu di trú, bộc phát về hướng bên mặt Thôi Bắc Hải.
Ống hút huyết hồng muốm đâm lên mặt Thôi Bắc Hải!
Thôi Bắc Hải "a" lên một tiếng thất thanh, ngã ngửa trên đất.
Dịch Trúc Quân đang ngủ say bị tiếng hét làm giật mình nhảy dựng dậy trên giường.
Nàng kinh hãi nhìn Thôi Bắc Hải ngã dưới đất, hỏi vội:
– Chuyện gì xảy ra vậy?
Thôi Bắc Hải khàn giọng:
– Phát sinh chuyện gì, nàng lẽ nào không nhìn thấy? Hấp Huyết Nga!
Dịch Trúc Quân đưa mắt nhìn quanh:
– Hấp Huyết Nga gì đó ở đâu?
Thôi Bắc Hải nhảy phóc lên, trừng trừng đôi mắt đầy những tia máu đỏ lựng, truy tìm khắp gian phòng.
Quả thực không có nga, một con cũng không có.
Tám con Hấp Huyết Nga trong tủ áo bay ra trong phút chốc không biết đã đi đâu mất tiêu!
Song cửa bốn bề cũng còn đóng kín, tám con Hấp Huyết Nga lẽ nào lại tiêu tán như ma quỷ?
Thôi Bắc Hải chui đầu vào tủ áo nhìn nhìn, lại nhìn nhìn Dịch Trúc Quân, thân người không ngừng run rẩy.
Đám Hấp Huyết Nga xuất hiệnsáng sớm, đến đây để báo trước, hay là để đe dọa?
Mùng một tháng ba Hấp Huyết Nga chỉ xuất hiện một con, mùng hai tháng ba hai con, mùng ba tháng ba bốn con, cho đến mùng bốn tháng ba lại là tám con! Mỗi lần Hấp Huyết Nga xuất hiện lại gấp bội hôm trước!
Hôm nay tám con, ngày mai Hấp Huyết Nga nếu xuất hiện, chắc sẽ là mười sáu con.
Trừ phi đây chỉ là xảo hợp, nếu không e rằng thứ Hấp Huyết Nga này thật là hóa thân của yêu ma!
Nếu không phải là hóa thân của yêu ma, làm sao có thể biết hai lần hai là bốn, bốn lần hai là tám?
Mùng năm tháng ba, gió đêm lùa qua song cửa, ánh đèn dao động.

Ngân đăng như đã biến thành tẩu mã đăng, một đám Hấp Huyết Nga vây quanh ngân đăng, "rét rét" múa lượn.
Thôi Bắc Hải bất động, y tĩnh tọa bên giường, đếm số Hấp Huyết Nga.
Mười sáu, tim Thôi Bắc Hải lạnh buốt.
Y len lén liếc Dịch Trúc Quân, Dịch Trúc Quân đang ngồi trên giường, cũng đang nhìn trản ngân đăng đó.
Y trợn mắt nhìn Dịch Trúc Quân, hỏi:
– Nàng nhìn cây đèn đó làm gì?
Dịch Trúc Quân thừ người, buồn bã đáp:
– Tôi thấy ông cứ nhìn trản đăng đó trân trân, trong lòng cảm thấy rất kỳ quái, cho nên cũng nhìn xem thử.
Thôi Bắc Hải "ồ" lên một tiếng, hỏi tiếp:
– Nàng nhìn thấy gì?
Dịch Trúc Quân đáp:
– Một trản ngân đăng.
Thôi Bắc Hải lạnh lùng hỏi:
– Chỉ là một trản ngân đăng?
Dịch Trúc Quân gật đầu.
Thôi Bắc Hải hỏi nữa:
– Ánh đèn có phải không ngừng thiểm động?
Dịch Trúc Quân thốt:
– Làm gì có chuyện đó.
Thôi Bắc Hải lại hỏi:
– Nàng không nghe tiếng "rét rét" sao?
Dịch Trúc Quân đáp:
– Không có.
Thôi Bắc Hải khàn giọng:
– Nàng lẽ nào thật không nhìn thấy mười sáu con Hấp Huyết Nga đang bao quanh trản đèn kia, bay lượn không ngừng?
Dịch Trúc Quân lắc đầu:
– Thật không có.
Thôi Bắc Hải cười thảm:
– Nàng nói láo, nàng gạt ta.
Dịch Trúc Quân thở dài một hơi, không nói gì.
Thôi Bắc Hải ngơ ngẩn:
– Ta đối đãi với nàng có gì không đúng mà sao nàng lại đối đãi với ta như vậy?
Dịch Trúc Quân chỉ còn biết thở dài.
Thôi Bắc Hải bần thần đứng dậy, bước chầm chậm đến trước trản

ngân đăng.
Không đợi y đi tới, mười sáu con Hấp Huyết Nga đã biến thành trong suốt, chỉ thấy mười sáu vòng tròn bích lục, toàn bộ biến mất.
Thôi Bắc Hải không động dung, y đã sớm biết kết quả tất nhiên sẽ như vậy.
Chuyện đó không phải là lần đầu tiên xảy ra trước mắt y, y cười thảm, cũng chỉ còn biết cười thảm.
Mùng sáu tháng ba, đêm đã khuya. Gió lạnh rung chuông leng keng, trăng giăng trước song cửa mong manh như sương khói.
Thôi Bắc Hải đang nằm trên giường, tâm tình rất tỉnh táo.
Trong sáu ngày qua, chỉ có hôm nay y mới cảm thấy khỏe khoắn như vầy.
Bởi vì cả ngày nay, Hấp Huyết Nga không xuất hiện trước mắt y.
Ánh trăng mê mông mang theo một vẻ mỹ lệ khó tả.
Y vọng nhìn ánh trăng mỹ lệ, trong đầu đột nhiên sinh xuất một thứ xung động cường liệt.
Y quay nghiêng người qua, nhìn Dịch Trúc Quân đang nằm ngủ bên cạnh.
Dịch Trúc Quân đã ngủ rồi, ngủ say.
Ánh trăng đạm bạc, y tuy không thấy rõ kiểu nằm mê người của Dịch Trúc Quân, lại có thể tưởng tượng được.
Y với Dịch Trúc Quân đã là phu thê ba năm trời, không dưới ngàn lần thấy tư thế nằm ngủ vũ mị, đồng thể mỹ lệ của Dịch Trúc Quân.
Hà huống hiện tại y còn có thể nghe được hơi thở nhè nhẹ, mùi thơm thoang thoảng toát ra từ thân thể Dịch Trúc Quân.
Thân thể Dịch Trúc Quân sung mãn dụ hoặc, cả hơi thở nghe được cũng khêu gợi cực kỳ.
Thôi Bắc Hải thật sự nhẫn nhịn không được.
Tay y thò sang đã đụng vào tay Dịch Trúc Quân.
Tay Dịch Trúc Quân trơn mịn như ngưng chi, lại thanh lãnh như ngưng chi, phảng phất huyết dịch trong mình Dịch Trúc Quân đã ngưng kết lại, đã kết thành băng.
Đối với Thôi Bắc Hải mà nói, đó lại là một thứ kích thích.
Kích thích cường liệt! Yết hầu của y đã ráo hoảnh, hơi thở cấp xúc.
Y chống ngừng dậy, tay lần theo cánh tay lên tới vai Dịch Trúc Quân, lại lần xuống, về phía ngực Dịch Trúc Quân.
Ngực Dịch Trúc Quân đang nhấp nhô đều đều.
Tuy nhìn không mấy rõ, Thôi Bắc Hải mất hết thần hồn.
Hơi thở của y càng cấp xúc, tay vẫn mò mẫm, nhẹ nhàng vuốt ve rờ rẫm ngực Dịch Trúc Quân!

Tay y vừa mới rờ rẫm đó là đã ngưng liền, mặt mày kinh ngạc.
Đây đích xác là một sự tình kỳ quái phi thường, rờ rẫm, tay y không ngờ lại mò ra tới ba nhũ phòng!
Tay y hiện tại đang ngừng trên nhũ phòng thứ ba của Dịch Trúc Quân, sao lại có tới ba nhũ phòng?
Y buông tay ra, mắt nhíu lại ngưng thần nhìn kỹ.
Tịnh không phải là ảo giác, đích xác có ba nhũ phòng.
– - Có nhũ phòng thứ ba!
Chỗ nhũ phòng thứ ba vốn đáng lẽ là chỗ hõm nhũ câu giữa hai nhũ phòng.
Tay y có cảm giác mềm như bông gòn, nhũ phòng đó vẫn rung rung nhè nhẹ.
Thân thể của Dịch Trúc Quân, không có ai rành hơn y.
Y biết rõ Dịch Trúc Quân là một người thường, luôn luôn chỉ có hai nhũ phòng.
Hiện tại không ngờ lại có thêm một!
– - Chuyện này là sao đây?
– - Lẽ nào nàng đã nhét vật gì tại vùng nhũ câu đó? Vật đó là vật gì?
Thôi Bắc Hải không nhịn được vội cởi áo của Dịch Trúc Quân ra, tay sờ vào, dò dẫm về chỗ nhũ câu, mò lên nhũ phòng thứ ba kia!
Tay vừa mò lên, Thôi Bắc Hải càng cảm thấy kỳ quái!
Trên nhũ phòng đó không ngờ lại phủ đầy lông nhung -- để che vật gì đây?
Thôi Bắc Hải đang muốn mò cho rõ, trên năm ngón tay đột nhiên cảm thấy bị chích đau điếng!
Chích đau như châm, giống như vô số mũi kim bén nhất tề đâm vào ngón tay của y!
Sau đó y cảm thấy cả bàn tay đột nhiên như co rút lại, máu tươi bên trong tay phảng phất bị hút ra không ngừng!
Y thất kinh rụt tay lại! Tay vừa rút lại, nhũ phòng thứ ba của Dịch Trúc Quân cũng theo tay kéo ra!
Không có máu, không có thịt, cũng căn bản không phải là một nhũ phòng! Là ngài, toàn là Hấp Huyết Nga!
Một bầy Hấp Huyết Nga tụ thành cái nhũ phòng đó, tay Thôi Bắc Hải vừa đụng vào, ống hút như châm nhọn của bầy Hấp Huyết Nga đã đâm vào ngón tay của y, hút lấy máu y!
Sát na đó nỗi hoảng sợ của Thôi Bắc Hải đã không còn bất cứ ngôn ngữ văn tự nào có thể hình dung nổi!
Y thét lên! Đó không còn là tiếng thét do một người phát ra!
Tiếng thét khủng bố chấn động cả gian phòng, người y lại như sài

lang trúng thương, từ trên giường lăn ngã ra, phóng thẳng vào một song cửa sổ!
Song cửa “bình” một tiếng vỡ nát, người phá song bay ra ngoài vườn!
Thôi Bắc Hải lăn dưới đất hai vòng rồi mới đứng dậy, song nhãn trợn tròn, trừng trừng nhìn lên tay mình.
Trên bàn tay đó không có Hấp Huyết Nga ghim bấu, một con cũng không có, cũng không có máu, lại phảng phất có mấy chục lỗ châm, lỗ châm huyết hồng!
Cơ thịt trên trọn khuôn mặt Thôi Bắc Hải méo mó, y nhìn về phía song cửa vỡ nát.
Bên song cửa vỡ nát cũng không có Hấp Huyết Nga, lại có một gương mặt người.
Dịch Trúc Quân đang đứng bên trong, đang nhìn y.
Ánh trăng trắng nhợt ảm đạm đang chiếu lên mặt Dịch Trúc Quân.
Sắc mặt của nàng cũng vì vậy mà hiển lộ một màu trắng nhợt, chỉ có trắng nhợt, tịnh không phải là thanh lục, mắt nào có biến thành ổ ong rỗng huếch, càng không biến thành huyết hồng.
Nàng hoàn toàn mang bộ dạng xưa cũ, không thấy một chút gì đáng sợ.
Dưới ánh trăng, chỉ thấy nàng thanh lệ thoát tục, giống như tiên nhân trên trời.
Cái đẹp đó không giống như sở hữu của nhân gian, đẹp thê lương, đẹp đến mức khiến cho nhân tâm say đắm.
Nàng kinh hãi nhìn Thôi Bắc Hải, bước đến gần song cử, thò đầu ra ngoài song, ánh trăng tái nhợt vẫn chiếu ngời mặt nàng.
Khuôn mặt nàng trắng nhợt, trắng thảm đến mức hoàn toàn không còn huyết sắc, cả môi nàng cũng hiện màu trắng nhợt.
Nhìn thấy khuôn mặt đó, Thôi Bắc Hải không khỏi nghĩ tới lúcnãy tay mình mò mẫm, mò đụng da thịt không còn chút hơi ấm của máu huyết, thanh lượng như ngưng chi.
Hồi nãy đối với y mà nói là một thứ kích thích, hiện tại nhớ lại, y lại chỉ cảm thấy kinh hãi.
Đó đơn giản giống như là da thịt đã mất hết huyết dịch, huyết dịch đã đâu mất?
Có phải là đám Hấp Huyết Nganãy đã bám nơi nhũ câu của nàng, hút huyết dịch của nàng?
Huyết dịch của nàng phần lớn đã bị đám Hấp Huyết Nga đó hút hết?
Có phải đối tượng Hấp Huyết Nga lần này chọn kỳ thực là nàng?
Nếu không tại sao đám Hấp Huyết Nga đó lại bám trên nhũ câu của

nàng?
Đầu óc Thôi Bắc Hải đang nghi hoặc, mắt lại đinh đinh nhìn Dịch Trúc Quân.
Dịch Trúc Quân mặt mày cũng nghi hoặc, chợt hỏi:
– Ông làm gì vậy?
Thanh âm u buồn, cũng giống như đến từ trên trời.
Trên trời đêm khuya thanh lãnh như nước, giọng nói của nàng, không còn nghi ngờ gì nữa, cũng khinh nhu như nước, lại cũng thanh lãnh như nước.
Trên người nàng khoác áo ngủ bằng lụa trắng mỏng, dưới bóng trăng mê mê mông mông, thật tựa như khói sương, nhưng lại như tản phát lãnh khí trên hàn băng.
Thôi Bắc Hải phảng phất đã bị luồng lãnh khí đó phong bế yết hầu, y không lên tiếng được.
Dịch Trúc Quân không nhịn được lại hỏi:
– Hồi nãy lại có chuyện gì xảy ra vậy?
Thôi Bắc Hải ú ớ:
– Ngài ...
Một tiếng “ngài” ra khỏi cửa miệng, y đã rùng mình run rẩy mấy lượt.
Y run rẩy nói tiếp:
– Một đám Hấp Huyết Nga bám giữa ngực nàng, hút máu nàng ...
Thanh âm phảng phất phát ra từ trong yết hầu, giữa đêm vắng nghe vẫn rõ ràng.
Y nói chân thật phi thường, tuyệt không giống như nói láo.
Dịch Trúc Quân lập tức hoảng kinh thất sắc, cởi áo ra, kiểm tra ngực mình.
Ánh trăng lạnh chiếu xuống, ngực nàng tinh oanh như bạch ngọc, Thôi Bắc Hải giương tròn mắt.
Y đã từng ngắm nhìn ngực Dịch Trúc Quân dưới nguyệt quang.
Giữa sát na đó, y cơ hồ hoàn toàn quên đi nỗi sợ hãi trong lòng.
Vẻ kinh hoảng trên mặt Dịch Trúc Quân cũng rất mau chóng tiêu tan, đổi lại bằng nét ngạc nhiên. Y tựa hồ còn chưa phát hiện.
Một tiếng thở dài, nàng dịu dàng cài vạt áo trước ngực lại.
Cũng lúc đó, Thôi Bắc Hải bước nhanh trở lại, tung người vượt qua lan can, thân hình vừa hạ xuống, đã nắm lấy song thủ của Dịch Trúc Quân án trên song cửa.
Dịch Trúc Quân muốn rụt tay lại, tay nàng đương nhiên vô phương rụt khỏi lòng bàn tay của Thôi Bắc Hải.
Song thủ của Thôi Bắc Hải không dụng lực gì nhiều, nắm giữ không làm cho nàng đau đớn, cho nên nàng rụt lại không được là không

vùng vẫy gì hết.
Tay nàng so vớinãy cũng có chỗ khác biệt, tuy vẫn trơn tru như ngưng chi, lại rất ấm áp.
Thôi Bắc Hải không khỏi ngây người, tay kia liền cởi cổ áo che ngực của Dịch Trúc Quân.
Mục quang của y cũng bám trên lồng ngực nàng.
Khoảng cách gần như vậy, y nhìn đương nhiên cực rõ.
Ngực Dịch Trúc Quân tinh oanh, giữa nhũ câu tuyệt không có tì vết gì, tịnh không có dấu châm đỏ, thậm chí phấn ngài cũng không có.
Không có dấu châm tịnh không có gì lạ, vì đám Hấp Huyết Nga kia có thể còn chưa đâm xuyên thịt da nàng, chưa hút máu nàng, có thể là đám Hấp Huyết Nga đó tụ tập một chỗ, lại nằm yên một chỗ, lúc bọn chúng chui vào, ít nhiều gì cũng không tránh khỏi cọ sát với áo, ít nhiều gì đáng lẽ cũng phải để rơi chút phấn.
Y tịnh không quên lần trước, Đỗ Tiểu Thiên mới bắt một con Hấp Huyết Nga, lúc nắm trong tay, đã đầy một tay phấn ngài.
Hiện tại trên ngực Dịch Trúc Quân lại cả một chút xíu phấn ngài cũng tìm không ra, sao lại có thể như vầy được?
Đám Hấp Huyết Nga đó làm sao để tiến nhập vào cổ áo của Dịch Trúc Quân?
Chúng tụ tập nơi nhũ câu của Dịch Trúc Quân để làm gì?
Thôi Bắc Hải vừa nghĩ, vừa kiểm tra lại cổ áo của Dịch Trúc Quân hai ba lần.
Không có là không có.
Y cười khổ, trên mặt lại không còn vẻ ngạc nhiên gì nữa.
Mấy ngày nay, sự tình không có khả năng xảy ra thật sự đã xảy ra quá nhiều.
Y đã ngạc nhiên quá nhiều.
Thứ tâm tình ngạc nhiên tuy còn chưa tê liệt, cũng đã bắt đầu tê liệt.
Y nhìn Dịch Trúc Quân chằm chằm, trong mắt đột nhiên có vẻ sợ hãi, giây phút đó, y đã nhớ lại rất nhiều chuyện.
– - Trước sau ba lần nàng ở cùng chỗ, ta nhìn thấy Hấp Huyết Nga, nàng lại không nhìn thấy, tuy có vẻ ngạc nhiên, tịnh không có vẻ kinh hoảng, sau khi chuyện xảy ra lại hoàn toàn không hỏi gì, giống như là đã biết hết.
– - Cái đêm mùng ba tháng ba, sau khi Hấp Huyết Nga biến mất, mắt nàng biến thành huyết hồng, biến thành trăm ngàn lỗ rây ổ ong kết hợp lại, mặt mày đồng thời biến màu thanh lục, còn thè lưỡi dài hơn một thước như châm nhọn màu huyết hồng!
– - Hồi nãy đám Hấp Huyết Nga chui vào trong cổ áo nàng, nằm tụ

giữa nhũ câu của nàng, nơi vốn là chỗ mẫn cảm của nữ nhân, nàng không ngờ lại hoàn toàn không có cảm giác, thật là chuyện không thể có.
– - Đám Hấp Huyết Nga đó nằm phục giữa nhũ câu của nàng, đã không lưu lại một tí xíu phấn ngài nào, cũng không hút máu nàng, tới lúc tay ta mò vào lại điên cuồng chích thẳng vào tay ta, điên cuồng hút hút máu ta, giống như là thần hộ mạng cho nàng, không để ai xâm phạm thân thể nàng, lẽ nào ...
– - Lẽ nào nàng là một nga tinh, là hóa thân của một Hấp Huyết Nga?
Nghĩ đến đó, mặt Thôi Bắc Hải cũng tái xanh.
Y bất giác buông tay ra, rụt lui, dựa mình vào một gốc cột trên hành lang.
Tuy không ngã quỵ xuống, thân mình y xem ra đã mềm nhũn hết nửa người.
Xa xưa tương truyền, thiên địa vạn vật, hấp thu nhật nguyệt tinh hoa, qua suốt một thời gian dài, có thể biến thành tinh quái, tùy ý mà hóa tác thành hình người.
Truyền thuyết yêu tinh hóa người cũng thật là không có ít.
Liên quan tới mấy truyền thuyết đó tự nhiên là hồ ly tinh, những phi cầm tẩu thú khác, thậm chí cả hoa thảo thụ mộc cũng có. Cả hoa thảo thụ mộc còn có thể thành tinh hóa làm người, ngài làm sao mà không thể chứ?
Mùng bảy tháng ba, hoa bay đầy sân vườn đông. Sương cũng bay.
Kỳ thực đó tịnh không phải là sương, mà là mưa.
Mưa xuân như tơ, bao trùm cả khu vườn như sương khói, Thôi Bắc Hải đang ở trong vườn.
Mặt mày y vẫn còn mang nét khủng bố đêm hôm qua, đầu óc lại không còn trầm trọng như đêm hôm qua, bởi vì y đã bí mật viết một phong thư, bí mật sai Thôi Nghĩa phi ngựa đưa thư cho Thường Hộ Hoa.
Một phong thư cầu cứu, chỉ đơn giản kể rõ hoàn cảnh hiện tại của y, nói y cần sự bảo hộ của Thường Hộ Hoa.
Y không viết thư cho người khác, chỉ viết cho Thường Hộ Hoa.
Đó không phải chỉ vì võ công cao cường của Thường Hộ Hoa, còn là vì Thường Hộ Hoa tuy là một tên đạo tặc, lại là một quân tử trong đám đạo tặc, một kiếm khách chính nghĩa.
Nếu thật sự có yêu ma quỷ quái, tin rằng cũng không dám xâm phạm một kiếm khách chính nghĩa.
Y chỉ hy vọng Thường Hộ Hoa có thể đến kịp, lại tịnh không lo Thường Hộ Hoa không chịu đi.

Y tịnh không quên bọn họ đã không còn là bằng hữu, lại cũng không quên bọn họ vẫn đã có một thời là bằng hữu, y đã từng cứu mạng Thường Hộ Hoa.
Thường Hộ Hoa tuyệt không phải là người vong ân phụ nghĩa. Điểm đó y biết rõ hơn ai hết.
Thường Hộ Hoa tuyệt không thể vong ân phụ nghĩa, y lại đâu phải là người chịu hiệp ân cầu báo?
Chỉ là vì toàn thân y đã gần băng hội, cũng thật sự không nghĩ ra người thứ hai có thể cầu trợ.
Mưa xuân liên miên bất tận, gió cứ thổi lướt qua, hoa lại bay đầy sân, hoa rơi như mưa như sương.
Một đóa hoa rơi.
Hạnh hoa.
Lúc hạnh hoa rụng hết, xuân cũng đã gần tàn.
Thôi Bắc Hải nhìn hoa rơi mù trời, không khỏi có ý nuối tiếc thương xuân.
Y bất giác ngẩng đầu đón lấy một đóa hạnh hoa. Trên nhụy hoa trắng lợt không ngờ có một giọt mưa huyết hồng.
Thôi Bắc Hải thừ người, trên ngón tay giữa bỗng đau nhức như bị kim đâm.
Giữa giọt mưa huyết hồng đột nhiên lòi ra một gai nhọn huyết hồng, nhụy hoa trắng lợt cũng biến thành bích lục!
Hấp Huyết Nga!
Một Hấp Huyết Nga đang nằm yên trên đóa hạnh hoa, Thôi Bắc Hải vừa đón lấy hoa, gai nhọn đã từ trong miệng Hấp Huyết Nga lòi ra, đâm vào ngón giữa của y!
Thôi Bắc Hải thất kinh, bàn tay đó liền dụng lực quăng đi, quăng đóa hoa rơi từ trong tay ra.
Hoa còn chưa rơi xuống đất, Hấp Huyết Nga đã từ trên nhụy hoa bay ra.
Vừa bay ra đã biến mất.
Thôi Bắc Hải tới giờ mới thở phào. Hơi thở phào đó của y xem ra còn sớm quá.
Gió vẫn còn thổi, hoa vẫn đang rơi, trên hoa rơi có biết bao giọt mưa huyết hồng.
Trên mỗi một đóa hoa rơi không ngờ đều có một Hấp Huyết Nga nằm phục!
Có bao nhiêu đóa hoa? Có bao nhiêu Hấp Huyết Nga?
Thôi Bắc Hải vừa liếc mắt thấy, cảm giác yên ắng lập tức mất ngay, thân người liền thoái lùi!

Vừa thoái được nửa trượng, Thất Tinh Tuyệt Mệnh Kiếm đã nằm trong tay, quét gió đứng dựng giữa không trung!
Những Hấp Huyết Nga kia đã tới lúc bay ra khỏi hoa rơi, nhe ống hút như châm nhọn ra, bay phóng về phía Thôi Bắc Hải!
Hoa rơi trắng xanh, cánh ngài bích lục, mắt lưỡi huyết hồng, giữa mưa sương kết hợp thành một bức đồ họa kỳ dị cùng cực!
Thôi Bắc Hải còn có tâm tình gì nữa để thưởng lãm, hét một tiếng kinh khiếp, Thất Tinh Tuyệt Mệnh Kiếm triển khai, mưa kiếm mù trời!
"Xoẹt xoẹt xoẹt" vang lên liên tục, mưa sương bị mưa kiếm đánh tan, hoa rơi bị mưa kiếm chém nát nhừ!
Chỉ là mưa sương, chỉ là hoa rụng, mấy chục Hấp Huyết Nga không thấy có con nào nhừ người trong mưa kiếm, lại hoàn toàn biến mất đâu hết.
Giữa sát na đó, mấy chục Hấp Huyết Nga như đã bị mưa kiếm nghiền thành mưa sương, tản nhập vào mưa sương.
Thôi Bắc Hải lại biết tuyệt không phải vậy.
Y biết mình có chưa có bản lãnh đó, cũng biết giữa sát na đó mấy chục Hấp Huyết Nga đã biến mất như ma quỷ.
Địch nhân như vậy, y thật sự thúc thủ không còn cách gì nữa.
Y hoành kiếm trước ngực, đứng như khúc cây, cơ bắp trên mặt không ngừng co thắt, trong mắt tuy không có lệ, lại xung động cơ hồ muốn khóc rống lên.
Thư đã đưa đi, nhanh nhất cũng phải sáu ngày mới đưa đến Vạn Hoa Trang, Thường Hộ Hoa cho dù vừa nhận được thư liền khởi trình, cũng phải đến mười tám tháng ba mới có thể đến Tụ Bảo Trai.
Hấp Huyết Nga lại rõ ràng càng ngày càng hung hãn!
Đến lúc Nga Vương xuất hiện, quần nga ồ ạt tấn công, dùng thân thể y làm đối tượng hút máu, hút cạn hết huyết dịch trong người.
Nga Vương xuất hiện nghe nói đều là đêm trăng tròn. Đêm trăng tròn cũng là đêm mười lăm.
Truyền thuyết đó nếu quả là sự thật, Thường Hộ Hoa có đến cũng đã trễ mất ba ngày, Hấp Huyết Nga nếu thật muốn hút máu y, y tới lúc đó đã biến thành tử thi rồi, thi thể khô héo!
Mùng tám tháng ba, Hấp Huyết Nga xuất hiện đang đêm.
Một đám đông Hấp Huyết Nga, xem ra nhiều gấp bội lần hôm qua, múa lượn vây quanh ánh đèn.
Thôi Bắc Hải không lý gì tới, đám Hấp Huyết Nga đó bay lượn hết một tuần trà chung quy cũng biến mất, tiêu tán như ảo ảnh, tiêu tán như ác quỷ.

Mùng chín tháng ba, Thôi Bắc Hải tới tối mới về tới nhà, mặt mày thất vọng khôn tả.
Hôm nay y trước sau đã đem chuyện Hấp Huyết Nga đi kể cho mười một bằng hữu.
Trong số mười một bằng hữu đó của y, có tiêu sư, có thương nhân, thậm chí có cả thầy thuốc.
Phủ doãn ở địa phương này Cao Thiên Lộc, tổng bộ đầu Dương Tấn, cũng là đối tượng kể chuyện của y.
Những người đó đều đã đi khắp thiên hạ, kiến văn rộng rãi, Thôi Bắc Hải kể cho bọn họ nghe, hy vọng trong số bọn họ ít ra có thể có một người đề cử một biện pháp đề kháng, thậm chí tiêu diệt Hấp Huyết Nga cho y.
Kết quả y hoàn toàn thất vọng, y thậm chí còn hối hận.
Những người đó căn bản không tin lời nói của y, cứ nghĩ y đang kể chuyện tếu, chỉ có hai người là ngoại lệ.
Hai ngươi đó đều nghĩ đầu óc y có bệnh, Thôi Bắc Hải không biện hộ, y chỉ cười khổ.
Bởi vì y đã sớm dự liệu kết quả có thể như vậy.
Chuyện Hấp Huyết Nga nếu quả không xảy ra ngay với y, y cũng không thể nào tin được.
Y đi thẳng vào thư trai.
Trải qua chuyện mấy ngày qua, y không còn dám ngủ chung với Dịch Trúc Quân nữa.
Hai ngày qua, y đều ngủ trong thư trai.
Đêm nay trên trời cũng có trăng.
Thôi Bắc Hải một mình ngồi trước song cửa sổ, ngẩng mặt nhìn ánh trăng trong ngần, nội tâm trào dâng cảm giác thê lương.
Y đột nhiên có cảm giác mình đã hoàn toàn bị cô lập.
Thanh âm “rét rét” đột nhiên từ đằng sau y truyền đến.
Thanh âm đó y đã không còn xa lạ gì nữa.
Mỗi lần Hấp Huyết Nga xuất hiện, y đều nhớ đến thanh âm “rét rét” đó.
Đó chính là lúc Hấp Huyết Nga rung cánh, vang động phát xuất tiếng động, y lập tức quay đầu lại.
Lọt vào mắt là một màn hắc ám, lúc y vào đây bụng đầy tâm sự cho nên đã quên thắp đèn.
Giữa một màn hắc ám đó đột nhiên lập loè vô số mảng màu thảm lục, ánh sáng như quỷ hỏa.
Giữa mỗi một ánh sáng thảm lục đều có điểm nhỏ đỏ rực, tuy bé xíu, lại đặc biệt phát sáng như huyết quang!

Ánh sáng huyết hồng thảm lục bay bổng giữa những thanh âm “rét rét”, giống như vô số đôi ma nhãn dòm ngó trong bóng tối!
Hấp Huyết Nga!
Thôi Bắc Hải trong lòng tê tái, yết hầu lại như bị siết thắt, tịnh không phát ra được tới một thanh âm.
Y đột nhiên quay mình xông vào bóng tối!
Đường đi nước bước trong thư trai y rõ như dấu chỉ tay.
Cái phóng người đó đã đưa thân y đến trước thư án, y biết rõ trên thư án có đặt một trản đăng.
Tả thủ của Thôi Bắc Hải quét ra, “phạch” một tiếng đánh văng lồng đèn ra, hữu thủ chộp lấy vật đánh lửa thắp đèn lên!
Ánh đèn vàng mờ trong phút chốc đã dẹp tan bóng tối.
Ánh sáng huyết hồng thảm lục trong sát na đó cũng hoàn toàn ảo diệt, thanh âm “rét rét” cũng đồng thời tan biến.
Trong thư trai không có Hấp Huyết Nga.
Lúc ánh sáng huyết hồng thảm lục ảo diệt, Hấp Huyết Nga cũng ảo diệt! Thôi Bắc Hải cầm đèn trong tay, thầm chửi trong lòng.
Mười tháng ba, yên ắng về đêm, trăng mờ gió rít.
Thôi Bắc Hải ngã mình trong thư trai, người đã mệt mỏi muốn chết, lại vẫn không chịu ngủ.
Song nhãn của y miễn cưỡng giương tròn, trừng trừng nhìn bảy đạo ánh sáng bự bằng nắm đấm chính giữa thư trai -- là hỏa quang.
Bảy nhị đuốc dùng nhị đèn thắt lại đang bừng cháy.
Nửa dưới của nhị đuốc nhúng trong bát đồng lớn đổ đầy dầu, cái bát đồng lớn đó đặt trên kỷ, kỷ lại đặt giữa một cái chậu lớn.
Trong chậu đổ đầy nước, cả cái kỷ đều ngâm trong nước, bát đồng cũng một nửa ngâm trong nước.
Bảy nhị đuốc to lớn đó cùng cháy bừng sáng loáng phi thường, lại phản chiếu qua mặt nước, cả thư trai như đang giữa ban ngày.
Thôi Bắc Hải nghĩ trọn một ngày, cung quy đã nghĩ ra cái bẫy đó.
Đám ngài bình thường hễ thấy lửa là bay tới, tụ tập lại, chỉ bay lượn vây quanh lồng đèn, nếu tháo lồng đèn ra, tất nhiên sẽ ụp vào lửa.
Ngài mà đụng vào lửa, cửu tử nhất sinh, dưới đèn lại thêm vô một bồn nước, chắc chắn chết.
Nếu cánh bị thương lại bị ướt đẫm nước, căn bản khó lòng mà bay cao được.
Thôi Bắc Hải chỉ hy vọng thói quen bay về phía lửa của Hấp Huyết Nga tịnh không khác gì của đám ngài bình thường.
Y càng hy vọng lửa có thể thiêu hủy ma pháp, nước có thể trừ diệt ma pháp, Hấp Huyết Nga đụng vào lửa, sau khi rơi xuống nước,

không thể biến mất ảo diệt nữa.
Chỉ cần có một thi thể Hấp Huyết Nga trong tay, những bằng hữu hoàn toàn không tin y ít nhiều gì cũng sẽ có hoài nghi.
Chỉ cần bọn họ hoài nghi, tự nhiên sẽ giúp một tay truy tra, cùng y kiếm cách đối phó đám Hấp Huyết Nga này.
Ít ra y cũng không còn cô độc như hiện tại.
Y hiện tại không ngủ, miễn cưỡng chi trì, đợi đến khi Hấp Huyết Nga xuất hiện, tự chui đầu vào lưới.
Canh ba -- tiếng trống canh từ xa xa truyền đến, không ngờ đã canh ba.
Thôi Bắc Hải đếm tiếng trống canh, nhắm mắt hi hí, đầu óc lại bắt đầu lo lắng.
Theo kinh nghiệm mấy ngày qua của y, Hấp Huyết Nga nếu quả xuất hiện đêm hôm qua, tới lúc này đáng lẽ cũng đã xuất hiện.
Hiện tại lại vẫn chưa xuất hiện.
– - Lẽ nào đám Hấp Huyết Nga đó thật sự thông linh, biết ở đây có bố hạ bẫy rập?
Ý niệm đó vừa bốc lên, Thôi Bắc Hải đã nghe thấy thanh âm “rét rét”.
Mỗi lần Hấp Huyết Nga xuất hiện, y đều nghe thanh âm đó.
Thứ thanh âm đó cũng là thanh âm Hấp Huyết Nga rung cánh.
– - Đã đến rồi?
Thôi Bắc Hải tinh thần phấn chấn, giương tròn mắt!
Đôi mắt trợn tròn của y đột nhiên phát giác mí mắt như đang bị đè nặng, có muốn tỉnh cũng tỉnh không nổi.
Y chỉ bế mục dưỡng thần, tịnh không phải bế mục ngủ nghê, trước sau cũng chỉ một khoảnh khắc, làm sao lại biến thành như vầy?
Y liền nhấc tay muốn dụi mắt, ai biết được tới lúc y muốn nhấc tay, cánh tay đó không ngờ lại nhấc không lên.
Trong phút chốc, khí lực hồn thân của y không ngờ đã hoàn toàn tan biến.
Thôi Bắc Hải thất kinh, thật không biết làm sao.
– - Chuyện gì xảy ra đây?
Y rên rỉ trong tâm, cả khí lực kêu la cũng không có, lại vẫn còn cảm giác, vẫn còn nghe rất rõ ràng.
Thanh âm “rét rét” càng lúc càng vang lừng.
Hấp Huyết Nga hiển nhiên đang bay lượn trong thư trai.
Thôi Bắc Hải trong lòng càng lúc càng nóng nảy, y đang muốn vùng đứng dậy, đột nhiên cảm thấy một cơn buồn ngủ cực kỳ cường liệt, vô phương kháng cự xông lên tận não.
Tâm thần mơ hồ, cả cảm giác cũng đều tiêu tán.

Cũng không biết bao lâu sau, Thôi Bắc Hải lại đột nhiên khôi phục lại tri giác.
Vừa khôi phục lại tri giác, y lại nghe thấy một thanh âm, thanh âm kỳ quái phi thường, giống nhân có vật gì đang kêu gào, đang rên rỉ.
Y rất muốn xem xem mình hiện đang ở đâu, đã biến thành gì rồi.
Bởi vì y thật lo lắng trong đoạn thời gian mình hôn mê, Hấp Huyết Nga đã kéo y ra khỏi thư trai, hút hết máu y.
Đối với sự tình xảy ra trước khi hôn mê, y lại vẫn còn nhớ, y cũng rất lo mình có còn mở mắt được không, có còn động đậy được không.
Y thử hí mắt, liền mở mắt được, vừa mở ra lại khép liền.
Lúc hé mắt, y mông lung nhìn thấy mình vẫn còn trong thư trai, y tối thiểu đã yên tâm được một nửa.
Người vẫn còn trong thư trai, người vẫn còn có cảm giác, cho dù Hấp Huyết Nga có hút máu, cũng còn chưa hút cạn hết máu của y, y còn có thể sống sót.
Y lại hé mắt nhìn. Lần này đỡ hơn.
Đến lúc mắt y đã hoàn toàn quen với hoàn cảnh, mặt mày biến thành kỳ quái phi thường.
Y nhìn thấy một sự tình kỳ quái phi thường.
Bảy nhị đuốc to lớn trên bát đồng đã có hai rớt xuống nước tắt ngóm, năm cái còn lại vẫn đang cháy.
Ánh sáng của năm nhị đuốc vẫn còn chiếu sáng toàn thư trai.
Bên dưới hỏa quang lại không thấy thủy quang, chỉ thấy một phiến bích lục tinh oanh, trên mặt nước trong chậu giống như đang nổi một phiến bích ngọc.
Trên bích ngọc lấp loáng những tia sáng đó đây, ánh sáng huyết hồng!
Phiến bích ngọc đó không phải là một phiến lớn hoàn chỉnh, mà là vô số phiến nhỏ kết hợp lại, kết hợp không chỉnh tề, không kỹ càng.
Ánh sáng huyết hồng không ngừng thiểm động, những phiến nhỏ đó không ngừng lung lay, xếp lớp giống như vảy cá.
Thôi Bắc Hải biết đó tuyệt không phải là vảy cá, y cũng thấy rất rõ, đó là vô số Hấp Huyết Nga tinh oanh như bích ngọc nổi lềnh bềnh trong chậu, ánh sáng huyết hồng là mắt ngài.
Bẫy của y thiết hạ đã có hiệu quả! Những Hấp Huyết Nga đó quả nhiên thấy lửa là ào vào!
Bảy nhị đuốc to lớn kia chúng đã làm hư hết hai, chúng lại tựa hồ toàn bị đều bị lửa đốt cháy cánh, rơi xuống nước trong chậu.
Chuyện kỳ quái lại tịnh không phải là chuyện Hấp Huyết Nga nổi đầy mặt nước.

Mục quang kỳ quái của Thôi Bắc Hải tịnh không lạc trên mặt nước lềnh bềnh Hấp Huyết Nga, y đang chằm chằm nhin một con Hấp Huyết Nga đang bay lượn bên trên chậu.
Cũng là Hấp Huyết Nga, Hấp Huyết Nga này lại có nhan sắc mỹ lệ hơn những Hấp Huyết Nga khác, thể hình tối thiểu cũng lớn gấp ba gấp bốn lần, mỗi bên cánh cơ hồ cũng to cỡ bàn tay, cánh vừa tung bay, thanh âm "rét rét" như cánh quạt vỗ liên hồi, năm ngọn lửa của nhị đuốc, dưới đôi cánh của nó, uốn loạn như những con rắn lửa.
Nó không bay vào lửa, chỉ nhún nhảy bên trên chậu.
Mỗi một lần bay lên bay xuống, lại cấp một Hấp Huyết Nga từ trong chậu ra, buông xuống dưới đất bên cạnh chậu.
Nó không ngờ lại đi cứu những con Hấp Huyết Nga bị lửa đốt rớt dưới nước.
Chỗ xung quanh chậu cũng bị ướt đẫm, hai ba chục con Hấp Huyết Nga đang vùng vẫy đập cánh muốn bay lên.
Thanh âm rên rỉ, kêu gào kỳ quái không ngờ phát ra từ những con Hấp Huyết Nga nằm quanh bên ngoài chậu đang vùng vẫy đập cánh.
Khôi phục lại tri giác, tai cũng càng linh mẫn hơn, thứ thanh âm đó càng lúc càng nghe rõ, đầu óc Thôi Bắc Hải càng lúc càng giá buốt.
Y đinh đinh nhìn con Hấp Huyết Nga to lớn kia.
Công tác cứu cấp của con Hấp Huyết Nga đó hiển nhiên đã tiến hành không ít lần, nó nhất định đã xuất hiện sau khi quần nga xuất hiện, nếu không nó đã không cần phải lo cứu những con Hấp Huyết Nga bay vào lửa bị cháy rơi xuống nước, mà lúc quần nga bay về hướng lửa, nó đã có thể ngăn trở.
Nó lo cứu đám ngài, tựa hồ tịnh không biết Thôi Bắc Hải đã tỉnh dậy, đang nhìn nó chằm chằm, chuẩn bị hành động đối phó nó.
Thôi Bắc Hải quả thật đã chuẩn bị hành động, tay y xoay một cái, đã nắm chặt cán kiếm!
Thất Tinh Tuyệt Mệnh Kiếm của y vốn đặt bên người y, cán kiếm vốn đặt sát bên tay y. Lúc bố trí bẫy, y đã đặt Thất Tinh Tuyệt Mệnh Kiếm ở chỗ thích hợp nhất.
Y đã sớm chuẩn bị xuất kích bất cứ lúc nào.
Vừa nắm chặt cán kiếm, y phát giác khí lực hồn thân tịnh không bị tiêu tán.
Y lại không phát giác trên mình có bất kỳ chỗ đau đớn nào.
Giây phút hôn mê vừa rồi lẽ nào thật chỉ là vì y quá mệt mỏi, căn bản không thể kháng cự lại cơn buồn ngủ chợt xâm tập?
Thôi Bắc Hải không nghĩ tới chuyện đó nữa, hiện tại y một lòng chỉ nghĩ đến làm cách nào giết chết con Hấp Huyết Nga to lớn kia.

Xem dáng dấp, con Hấp Huyết Nga to lớn kia nếu không phải là Nga Vương, cũng là thủ lãnh của quần nga.
Chỉ cần trừ khử đi thủ lãnh của quần nga, quần nga không khỏi đại loạn, hà huống trừ khi đi thủ lãnh của quần nga, những con ngài bị thương rơi dưới nước lẫn nằm cạnh chậu tất sẽ chết chắc.
Không có thủ lãnh, thêm vào đang bị trọng thương, Nga Vương cho dù có muốn báo phục, cho dù vẫn coi y là đối tượng để nó đến hút máu, cũng không tránh khỏi phải lập kế sách mới, trùng chấn đồ đảng.
Đến lúc đó, Nga Vương có thể đình hoãn lúc xuất hiện, tới lúc quần nga trở lại, Thường Hộ Hoa tin rằng cũng đã đến.
Cho nên y nếu quả muốn bảo vệ sinh mệnh, tựa hồ trước hết phải giết chết thủ lãnh của đám ngài này, không thể không giết!
Nắm chặt kiếm, Thôi Bắc Hải đại động sát cơ! Sát cơ vừa dâng lên, sát khí liền sinh sôi!
Toàn thân Thôi Bắc Hải trong một sát na phảng phất đã chìm đắm trong sương khói lợt lạt mê mông.
Ánh đèn sáng rõ lập tức cũng phảng phất đã biến thành mê mông.
Hấp Huyết Nga to lớn kia cũng chừng như cảm thấy được sự tồn tại của sát khí, nó đột nhiên đình chỉ động tác, xòe cánh ra, quay người bộc phát về phía Thôi Bắc Hải!
Cái xoay người đó giúp Thôi Bắc Hải nhìn thấy con Hấp Huyết Nga to lớn đó càng rõ ràng!
Thôi Bắc Hải than thầm một tiếng, con Hấp Huyết Nga đó thật quá lớn, song nhãn trên đầu ngài cơ hồ cũng to bằng mắt người.
Đôi mắt đó còn đỏ hơn những con Hấp Huyết Nga khác, đỏ đến mức giống như máu tươi đáng thiêu cháy giữa ngọn lửa, khôi quý mà rát mắt!
Khủng bố khôn tả, mê hồn khôn tả!
Mục quang của Thôi Bắc Hải chạm vào đôi mắt đó cũng không khỏi có cảm giác khủng bố.
Cảm giác khủng bố đó lại rất mau chóng bị một thứ cảm giác khác thay thế.
Là một thứ cảm giác khó nói ra, cả Thôi Bắc Hải cũng không biết sao lại có thứ cảm giác đó.
Y cảm thấy hồn phách của mình tựa hồ đang ly khai khỏi thể xác của mình, thần trí dần dần hôn trầm.
Kiếm của y vốn đã chuẩn bị xuất thủ, nhưng tới lúc này, tay y bất giác đã buông thõng.
Kiếm đã giơ lên nửa thước, tay y vừa buông, mũi kiếm đã rơi xuống,

rơi trên bắp chân của y.
Là mình kiếm, tịnh không phải mũi kiếm, bắp chân của y không bị thương dưới một kiếm đó, kiếm khí sâm lãnh như băng châm xuyên thấu bắp đùi y, xuyên vào thần kinh trong cốt tủy của bắp đùi y.
Y rùng mình, thanh tỉnh trở lại!
– - Là song nhãn kia tác quái!
Y lập tức nhận ra được sự tình.
– - Nó không chỉ có thể hút máu, còn có thể hút đi hồn phách của ta, ta nhất định phải kiên định ý chí của mình, tuyệt đối không thể để song nhãn của nó mê hoặc nữa.
Y tự nhủ với mình, song nhãn tuy lại đối vọng với song nhãn của Hấp Huyết Nga, ý chí lại kiên định như thiết thạch, thần kinh kiên nhẫn như cương ti!
Người luyện kiếm đại đa số đều đồng thời luyện tâm, y tịnh không ngoại lệ.
Kiếm lại nắm chặt trong tay, mục quang của y sát na đó đã biến thành sắc bén như kiếm!
Con Hấp Huyết Nga to lớn kia phảng phất cảm thấy Thôi Bắc Hải đã tỉnh táo, mắt mình cũng không thể phát sinh tác dụng với Thôi Bắc Hải nữa, đôi mắt thiểm lượng huyết quang chợt biến thành ảm đạm.
Nó bỗng xòe cánh "rét rét", xoay người bay về phía song cửa sổ.
Lẽ nào nó đã biết nguy hiểm, chuẩn bị bay chạy?
Cũng ngay sát na đó, người Thôi Bắc Hải đã phóng vụt về hướng song cửa!
"Vèo" một tiếng, Thất Tinh Tuyệt Mệnh Kiếm dựng đứng, nhân kiếm hợp nhất hóa thành một cầu vồng phi kích Hấp Huyết Nga kia!
Kiếm phong còn chưa đến, kiếm khí lăng lệ đã chấn động, "xoẹt xoẹt" hai nhị đuốc đã tắt ngóm giữa kiếm phong!
Cả thư trai mờ mịt, một tiếng thét kinh hoàng như tiếng người đột nhiên vang lên!
Tuyệt không phải là thanh âm của Thôi Bắc Hải.
Thanh âm yểu điệu, là thanh âm của nữ nhân! Nữ nhân ở đâu ra?
Thư trai chỉ có một nam nhân, Thôi Bắc Hải.
Thanh âm của nữ nhân đó không ngờ lại phát xuất từ trong miệng con Hấp Huyết Nga to lớn kia!
Tiếng hét vừa vang lên, con Hấp Huyết Nga to lớn đã biến thành trong suốt như ma quỷ, bay vụt về phía song cửa như ma quỷ, biến mất như ma quỷ!
Một kiếm của Thôi Bắc Hải đâm vào giữa hư vô! Người của y lại hạ xuống bên cạnh chậu!

Hỏa quang chiến sáng người y, cũng chiếu ngời kiếm của y!
Trên mũi kiếm không ngờ còn loang loáng huyết quang! Thôi Bắc Hải đưa kiếm đến sát mắt nhìn kỹ.
Đích xác là máu, một giọt máu tươi đỏ ngời to bằng hạt đậu đang nhuộm mũi kiếm!
Thôi Bắc Hải thò ngón tay chấm vào máu! Máu không ngờ vẫn còn hơi ấm! Là máu tươi!
Kiếm tuy đã đâm vào hư vô, lại cũng chính là nơi con Hấp Huyết Nga còn chưa biến mất!
Một kiếm đó lẽ nào đã đâm trúng con Hấp Huyết Nga kia?
Giọt máu đó lẽ nào là huyết dịch của Hấp Huyết Nga đó?
Máu ngài sao lại màu đỏ? Máu ngài sao lại ấm?
Lẽ nào con Hấp Huyết Nga đó thật là một nga tinh? Một nga yêu?
Nếu đó là sự thật, tất nhiên là một nữ yêu tinh!
Thanh âmnãy phát ra không phải chính là thanh âm của nữ nhân sao?
Thôi Bắc Hải đứng bên cạnh chậu, trừng trừng nhìn máu trên ngón tay, mặt mày đầy vẻ kinh hãi.
Y vô ý cúi đầu nhìn, tim lại càng lạnh giá, máu càng lạnh giá, lạnh đến mức gần như băng kết.
Những con ngài bị thương, nổi lềnh bềnh đầy mặt nước như bích ngọc, lớp lớp như vảy cá, đang vùng vẫy giãy chết.
Tiếng vọng kỳ quái như gào rên lại càng cường liệt.
Xúc mục kinh tâm, lọt vào tai cũng khủng khiếp không thua gì.
Thôi Bắc Hải cơ hồ hoài nghi mình đang ngụp đắm trong địa ngục.
Mục quang của y quay lại, chợt lạc dưới đất trước song cửa, lại một giọt máu!
Thôi Bắc Hải hít sâu một hơi, thân hình lại bay lên, xuyên qua song cửa ra ngoài!
Bên ngoài có gió; trên trời có trăng; trăng thanh gió mát.
Lúc Thôi Bắc Hải phóng qua song cửa hạ mình xuống đất, trăng lại đang giấu mình trong mây.
Đình viện vì vậy mà âm u trầm uẩn, gió xuân ấm áp cũng phảng phất sâm lãnh.
Dưới đất bên ngoài gần song cửa vì có ánh sáng bên trong thư trai chiếu ra cho nên vẫn có thể thấy rõ.
Dưới đất cũng có một giọt máu, một kiếm đó của Thôi Bắc Hải đâm không phải nhẹ.
Nga tinh kia tuy đã tàng ẩn như ma quỷ, nhưng huyết dịch chảy ra từ vết thương của nó lại bộc lộ hành tung của nó.

Truy theo dấu máu dưới đất có lẽ có thể tìm ra chỗ tàng thân của nó.
Thôi Bắc Hải lại không thể nhìn xa hơn.
Trăng đã hoàn toàn ẩn nhập vào mây, đình viện âm trầm chuyển thành hắc ám.
Y đột nhiên quay mình về phòng, trong phòng có đèn đuốc, y định cầm đuốc truy đuổi.
Thân hình vừa hạ xuống, toàn thân y lại thừ ra.
Kỷ vẫn còn trong chậu, nhị đuốc trên bát đồng vẫn còn cháy sáng, những con ngài bị thương dưới đất quanh chậu lại không còn thấy đâu nữa.
Hấp Huyết Nga nổi lềnh bềnh đầy mặt nước trong chậu cũng đã hoàn toàn tiêu thất.
Bọn chúng đã bị thương, không thể xòe cánh bay nữa, làm sao có thể bỏ đi?
Thôi Bắc Hải bước thêm bước nữa đến bên cạnh chậu gỗ, giương mắt nhìn vào.
Nhị đuốc tuy đã tắt mất bốn, vẫn còn ba đang thắp sáng, vẫn chiếu đủ ánh sáng, y thấy rõ ràng phi thường.
Không có tới một cái xác ngài, một chậu nước lã lại biến thành huyết thủy!
Những con Hấp Huyết Nga đó lẽ nào đã hóa thành huyết thủy? Thôi Bắc Hải thọc kiếm thăm dò trong huyết thủy.
Kiếm còn chưa tiến nhập vào huyết thủy, huyết thủy đã hoàn toàn ảo diệt. Ảo diệt chỉ là huyết, không phải nước.
Trong chậu vẫn còn nước, nước lã. Kiếm của Thôi Bắc Hải vẫn đâm dò xuống.
Y đột nhiên quay đầu nhìn trước song cửa, chỗ dưới đất bên song cửa vốn có một giọt máu tươi, nhưng hiện tại phảng phất đã thấm xuống đất, hoàn toàn biến mất.
Y kinh hãi nhìn xuống tay mình, ngón tay y đã từng chấm vào máu,nãy còn cảm thấy hơi ấm của giọt máu đó, nhưng trên ngón tay hiện tại đâu có máu! Lẽ nào là ảo giác? Lẽ nào là ma huyết?
Thôi Bắc Hải không biết. Sự tình như vầy ngay cả y cũng khó tin được, lại không thể không tin.
Nước lã? Nước máu?

Hấp Huyết Nga

Hồi 3
.....

Cả chính y cũng khó tin được chuyện này, nói ra còn có ai có thể tin được?
Y cười khổ, cũng chỉ còn nước cười khổ.
Mười một tháng ba. Đông phong lại thổi, hoa rụng như mưa.
Thôi Bắc Hải không đứng giữa hoa rơi. Y đứng trên hành lang.
Cũng có những cánh hoa rụng bị đông phông thổi vào hành lang, y lại không đón lấy.
Y sợ trên hoa rơi lại có Hấp Huyết Nga nằm phục, chờ lúc y cầm hoa, lại chích vào tay y, hút máu y.
Y nhìn những đóa hoa rơi, trong lòng lại hoàn toàn không có ý thương xuân.
Không có cảm giác gì hết. Mục quang của y ngây ngốc, lòng cũng tê tái.
Sợ hãi, mất ngủ, mười ngày liền dưới tình hình như vầy, y còn có thể chi trì được, chưa biến thành người điên, cũng đã rất khó tin rồi.
Y cũng không phát giác Dịch Trúc Quân đã đến.
Dịch Trúc Quân cũng không liệu được có thể gặp Thôi Bắc Hải ngoài hành lang vào giờ này, hành lang này cách khá xa thư trai.
Hành lang khúc khúc chiết chiết, Thôi Bắc Hải không đứng giữa đàng, cũng không phát ra bất kỳ tiếng động nào.
Lúc nàng phát giác Thôi Bắc Hải, đã không còn kịp để tránh né.
Vừa liếc thấy Thôi Bắc Hải, trên mặt nàng đã lộ sắc kinh sợ, thân người rụt lại, không ngờ thật có ý muốn tránh né.
Chỉ tiếc Thôi Bắc Hải tuy không nhìn thấy nàng, nhưng tiếng bước chân của nàng đủ vang vọng, đủ để Thôi Bắc Hải tỉnh lại.
Thôi Bắc Hải chầm chậm quay đầu, mục quang thẫn thờ rơi trên mình Dịch Trúc Quân, đột nhiên ngưng chuyển, tròng mắt co thắt lại.
“Nga ...”.
Một tiếng “nga” vừa thoát khỏi miệng Thôi Bắc Hải, tiếng nói liền ngắt ngưng!
Dịch Trúc Quân hôm nay mặt một bộ y phục màu thúy lục, thúy lục như bích ngọc, giống như thứ màu sắc của cánh nga, thân nga.
Thôi Bắc Hải giống như một con chim sợ tên, nhìn thấy thứ nhan sắc

đó, không khỏi nghĩ tới Hấp Huyết Nga.
Tay của y lập tức án trên kiếm.
May là y cuối cùng đã nhìn rõ người đó chính là thê tử của y.
Câu nói sắp thoát ra cửa miệng lập tức nuốt về, lại không nói gì khác, y chỉ ngẩn ngơ nhìn Dịch Trúc Quân.
Dịch Trúc Quân không nói gì, vẻ kinh hãi trên mặt lại càng nồng đặc, giống như đụng phải một tên điên.
Một người đụng phải một kẻ điên, kẻ điên lại mắt lộ sát cơ, trên tay nắm kiếm bén, đương nhiên tốt hơn hết là mau mau mở miệng.
Dịch Trúc Quân không mở miệng, cũng không thể mở miệng. Bởi vì nàng là vợ của tên điên đó.
Hai người hợp lại như hai khúc cây không có sinh mệnh, không nói gì, cũng không có bất cứ động tác gì.
Có còn giống như một đôi phu phụ không? Đừng nói gì là phu phụ, cả người lạ cũng không như.
Hai người lạ sáng sớm gặp nhau, có khi cũng chào hỏi một tiếng, không thể vừa gặp từ xa xa đã có ý muốn tránh né.
Thôi Bắc Hải không khỏi cảm thấy bi ai trong lòng.
Chung quy y mở miệng trước:
– Sớm như vầy nàng đi đâu vậy?
Dịch Trúc Quân ngập ngừng:
– Đi dạo bên ao sen để thư thả tâm thần.
Thôi Bắc Hải hỏi:
– Sao vậy? Có phiền não gì sao?
Dịch Trúc Quân không lên tiếng.
Thôi Bắc Hải cũng không hỏi truy, thở dài:
– Bên đó hạnh hoa đã sắp tàn hết, nếu muốn xem quả thật nên đi bây giờ, đi dạo cũng tốt.
Y tuy nói vậy, chân lại không di động tới nửa phân, mục quang cũng không quay lại, vẫn nhìn Dịch Trúc Quân. Y tựa hồ hoàn toàn không có ý theo Dịch Trúc Quân đến bên ao sen.
Dịch Trúc Quân vẫn không nói gì, cũng không cất bước. Thôi Bắc Hải lại thở dài:
– Nàng còn đợi gì nữa?
Dịch Trúc Quân dịu giọng hỏi:
– Ông không đi?
Thôi Bắc Hải hỏi ngược:
– Nàng mong ta đi?
Dịch Trúc Quân lại không nói gì, phảng phất không biết phải trả lời làm sao.

Thôi Bắc Hải buồn bã cười:
– Ta cũng muốn theo nàng dạo một chuyến, chỉ tiếc ta còn có chuyện phải làm, đi không được, nàng cứ đi một mình đi.
Y cười thê lương làm sao, trong mắt cũng tràn ngập bi ai. Y thật đi không được sao?
Dịch Trúc Quân không hỏi, cúi đầu lẳng lặng cất bước.
Thôi Bắc Hải lẳng lặng giương mắt nhìn nàng bước ngang qua bên mình.
Đi được nửa trượng, bước chân của Dịch Trúc Quân bắt đầu nhanh lên.
Thôi Bắc Hải vội kêu một tiếng:
– Trúc Quân!
Tiếng kêu đó đột ngột phi thường, giọng nói kỳ quái phi thường.
Dịch Trúc Quân bị tiếng kêu của y cầm chân.
Bước chân mới bắt đầu gia tốc của nàng nghe tiếng mà ngưng hẳn, lại không quay đầu lại.
Thôi Bắc Hải vừa kêu "Trúc Quân", liền phóng bước đuổi theo.
Có phải y đột nhiên thay đổi chủ ý, muốn theo Dịch Trúc Quân tản bộ bên ao sen cho thư thả tâm thần?
Dịch Trúc Quân đợi y theo tới, trên mặt tịnh không có chút nét hân hoan gì, cũng không quay đầu lại.
Thôi Bắc Hải bước tới bên cạnh Dịch Trúc Quân rồi mới ngưng bước.
Dịch Trúc Quân chung quy nhịn không được, quay đầu hỏi nhỏ:
– Chuyện gì?
Thôi Bắc Hải không lên tiếng, song nhãn trừng trừng, nhìn chăm chăm lên tả thủ của Dịch Trúc Quân.
Song thủ của Dịch Trúc Quân đều giấu sâu trong tay áo, cái y nhìn chằm chằm kỳ thực cũng là tay áo.
Trên tay áo màu thúy lục như bích ngọc không ngờ có một mảng đỏ bắt mắt, đỏ giống như máu tươi.
Dịch Trúc Quân phút giây phát giác Thôi Bắc Hải đang nhìn vào đâu, liền rụt tả thủ lại, Thôi Bắc Hải còn nhanh hơn nàng, nắm lấy tả thủ của nàng.
Dịch Trúc Quân tựa hồ bị y nắm phải chỗ đau, nhăn mặt, trên mặt lộ xuất vẻ đau đớn.
Thôi Bắc Hải không nhìn, mục quang của y vẫn dán trên tay áo đó, chợt hỏi:
– Tả thủ của nàng làm sao vậy?
Dịch Trúc Quân giật mình, ấp úng:

– Không có gì.
Thôi Bắc Hải lạnh lùng hỏi:
– Không có gì sao lại chảy máu, tay áo nhuộm đỏ kìa?
“Lẽ nào không phải cánh tay nàng đang chảy máu?” Y hỏi thêm câu đó, lại không chờ câu trả lời, tự vạch tay áo của Dịch Trúc Quân.
Cánh tay của Dịch Trúc Quân tinh oanh như ngọc, trên bắp tay không ngờ có băng một mảnh vải trắng.
Một bên vải trắng đã biến thành màu đỏ, là máu thấm qua.
Thôi Bắc Hải lạnh sắc mặt:
– Chuyện gì vậy, sao lại chảy nhiều máu quá vậy?
Dịch Trúc Quân ấp úng:
– Tôinãy cắt may áo, không cẩn thận để kéo cắt vào tay.
Cắt may áo? Kéo? Nàng cầm kéo kiểu gì vậy? Sao lại có thể có vết thương trên tay lợi hại như vậy?
Thôi Bắc Hải chấn động tâm ý:
– Để ta xem xem thương thế ra sao.
Cũng không đợi Dịch Trúc Quân biểu thị ý kiến, y liền tháo dải bạch bố ra.
Quả nhiên vết thương rất lợi hại. Huyết khẩu dài năm sáu tấc trên bắp tay, sâu cũng cỡ hai ba phân, máu vẫn còn rỉ ra.
Đây có thể nào là vết thương kéo cắt?
Thôi Bắc Hải nhìn kỹ, biến sắc tại đương trường. Nhất định là vết thương do kiếm gây nên!
Y kêu lên trong lòng, lại không nói ra tiếng nào.
Y tin chắc phán đoán của mình tuyệt đối không sai lầm. Chắc chắn không sai lầm.
Phải biết y cũng là một cao thủ dụng kiếm, đối với vết thương do kiếm gây nên chắc chắn cũng có thể phân biệt được.
– - Nàng tại sao lại gạt ta?
Mục quang của Thôi Bắc Hải bất giác chuyển lên mặt Dịch Trúc Quân.
Mặt Dịch Trúc Quân ươm đầy vẻ kinh sợ. Nàng kinh sợ cái gì?
Thôi Bắc Hải ngây người nhìn Dịch Trúc Quân chăm chăm, nỗi kinh hãi trong lòng tuyệt không thua gì Dịch Trúc Quân.
– - Nàng không biết võ công, cũng không có lý do gì dụng kiếm một cách không có lý do, sao lại có thể tự mình dụng kiếm đả thương mình?
– - Không phải là nàng, thì là ai?
– - Ở đây, ai dám dụng kiếm đả thương nàng?
– - Chỉ có ta!

– - Lẽ nào con Hấp Huyết Nga to lớn xuất hiện trong thư trai đêm hôm qua là hóa thân của nàng?
– - Lẽ nào một kiếm của ta đêm hôm qua đã rạch lên cánh tay của nàng, máu trên kiếm, máu dưới đất, là máu của nàng?
– - Những giọt máu đó sao lại có thể biến mất trong chốc lát? Lẽ nào lúc nàng biến thành Hấp Huyết Nga, máu trong mình biến thành yêu huyết?
– - Nếu đó là sự thật, nàng có phải thật là một hấp huyết yêu? Một nga tinh!
Thôi Bắc Hải càng nghĩ càng sợ.
– - Nói như vậy, nếu ta muốn bảo tồn tính mạng của mình, phải giết chết nàng?
– - Nàng là thê tử của ta, kêu ta làm sao có thể nhẫn tâm như vậy?
Bắp thịt nơi khoé mắt của Thôi Bắc Hải không ngừng co giật, y nhìn tay mình, lại nhìn tay Dịch Trúc Quân, chung quy buông tay mình ra, thở dài một hơi:
– Chỉ dùng vải băng lại không hữu dụng, Lưu lão bà nấu ăn rành chuyện băng bó vết thương, nàng đi tìm bà ta để bà ta xem, đắp chút thuốc, nếu không thương khẩu sẽ làm mủ.
Dịch Trúc Quân gật gật đầu, thoát miệng:
– Tôi đang đi tìm bà ta đây.
Thôi Bắc Hải cười hỏi:
– Nàngnãy không phải đã nói muốn đến ao sen tản bộ sao?
Dịch Trúc Quân ngớ người, cúi đầu.
Thôi Bắc Hải lại nói tiếp:
– Tản bộ là chuyện nhỏ, thân thể mình lại quan trọng, bất quá cũng không nghiêm trọng gì lắm, Lưu lão bà đại khái có thể ứng phó được.
Dịch Trúc Quân thốt:
– Ừm.
Thôi Bắc Hải phẩy phẩy tay:
– Vậy còn không mau đi đi.
Dịch Trúc Quân như một người vợ rất phục tùng, lập tức thoái ra.
Dõi theo nàng đi xa, vẻ bi ai trong mắt Thôi Bắc Hải càng nồng đậm.
Cưới một người vợ hóa thân của một nga tinh, hút máu mình, cưới một người vợ bất trung, lừa gạt mình, hai chuyện đó đều đáng buồn như nhau, nếu tất cả đều là sự thật, càng đáng buồn làm sao.
Lại một trận đông phong, lại một đám hoa rơi, Thôi Bắc Hải thở dài giữa hoa rơi.
Hoa rơi năm tới còn có thể nở lại, cảm tình tan nát thường thường lại trọn đời khó mà hàn gắn.

Mười hai tháng ba, người quen đội mưa gió đến thăm.
Người đó lại không thân không quen với Thôi Bắc Hải.
Người đó là biểu ca của Dịch Trúc Quân.
Lối xưng hô "biểu ca" nghe nói vị tất chỉ đại biểu cho biểu ca, còn đại biểu cho tình nhân.
Rất nhiều nữ nhân nghe nói cứ thích gọi tình nhân của mình là biểu ca, bởi vì như vậy có thể giải quyết được vấn đề xưng hô, mà còn vào ra cũng rất tiện, không sợ ai nói gì.
Biểu ca này của Dịch Trúc Quân đương nhiên vị tất là biểu ca thật.
Biểu ca này tên Quách Phác, mặt mày xem ra tựa hồ còn trẻ hơn Dịch Trúc Quân.
Gã không chỉ trẻ trung, mà còn anh tuấn nữa.
Người trẻ trung như gã làm sao mà không phải là đối tượng trong tâm mục của các cô gái trẻ cho được?
Thôi Bắc Hải càng nhìn gã Quách Phác này càng thấy không thuận nhãn.
Y làm hết chuyện này tới chuyện nọ cho tới thượng ngọ, lo xong hết mọi chuyện trong tiệm, trở về thư trai, đang muốn nằm nghỉ, Dịch Trúc Quân lại dẫn gã biểu ca Quách Phác của nàng đến.
Bọn họ hai người cùng vào thư trai, người đi trước kẻ theo sau.
Dịch Trúc Quân đi trước, đầu lại cứ quay nhìn ra sau, Quách Phác theo sau, đôi mắt tựa hồ tịnh không rời khỏi thân mình yểu điệu của Dịch Trúc Quân.
Thôi Bắc Hải thấy mà tức khí! Y không ngờ còn nhịn được, không phát xuất ra.
Y còn cười, cười chào hỏi:
– Vị tiểu huynh đệ đây là ...?
Dịch Trúc Quân liền giới thiệu:
– Vị này là biểu ca của tôi.
Thôi Bắc Hải "ồ" một tiếng:
– Nguyên lai là biểu ca của nàng, tên gì?
Dịch Trúc Quân đáp:
– Quách Phác.
Thôi Bắc Hải trầm ngâm:
– Ta hình như có nghe qua cái tên này.
Dịch Trúc Quân thốt:
– Thật ra ông cũng đã từng gặp.
Thôi Bắc Hải từ từ hỏi:
– Có phải ở chỗ dưỡng mẫu của nàng?
Dịch Trúc Quân gật đầu.

Thôi Bắc Hải thốt:
– Không trách gì cứ như đã từng quen biết, mời ngồi!
Y giơ tay mời ngồi, mặt mày rất khách khí.
Quách Phác như được ân sủng, vội kéo một cái ghế ngồi xuống.
Thôi Bắc Hải lạnh lùng nhìn gã ngồi xuống, miệng y tuy nói chuyện rất khách khí, trong lòng kỳ thực muốn một cước đá gã biểu ca này ra khỏi cửa.
Y tuy buồn bực, vẫn ráng cầm giữ, bởi vì y rất muốn biết Dịch Trúc Quân tại sao lại dẫn gã biểu ca này tới trước mặt mình.
Y nói chuyện như bình thường:
– Ta đã ba năm rồi không đến chỗ Dịch đại mụ, cho nên cho dù đã từng gặp, tối thiểu cũng là chuyện ba năm về trước, hiện tại nhận không ra cũng không lạ gì.
Quách Phác nói:
– Không dám không dám.
Thôi Bắc Hải chuyển vào thoại đề:
– Không biết lần này quang lâm có chuyện gì?
Quách Phác còn chưa mở miệng, Dịch Trúc Quân đã trả lời giùm gã:
– Biểu ca của tôi vốn là hậu bối của danh y, từ nhỏ đã đọc y thư, tinh thông mạch lý, hai năm nay ở Thành Nam Huyền Hồ cũng đã cứu sống không ít mạng người.
Thôi Bắc Hải "ồ" lên.
Dịch Trúc Quân nói tiếp:
– Tôi thấy ông mấy ngày nay tâm thần hoảng hốt, cử chỉ thất thường, lại cứ nói mấy lời kỳ quái, cho nên tìm gã đến để xem cho ông.
Nguyên lai là nguyên nhân này.
Nghe Dịch Trúc Quân nói như vậy, cứ như là không biết tình cảnh gì, cứ coi đầu óc Thôi Bắc Hải có bệnh, đang phát điên.
– - Lẽ nào nàng tịnh không phải là hóa thân của một Hấp Huyết Nga? Tịnh không phải là một nga tinh?
– - Lẽ nào mấy ngày nay nàng thật không nhìn thấy đám Hấp Huyết Nga?
– - Lẽ nào nàng thật quan tâm đến ta như vậy?
Thôi Bắc Hải trong lòng giá buốt, trên mặt cũng phù dâng một nụ cười kỳ quái làm sao, giống như cười lạnh, lại giống như cười khổ.
Y cười:
– Tâm tình của ta tuy hoảng hốt, cử chỉ tịnh không thất thường, nói chuyện cũng tịnh không kỳ quái, căn bản hoàn toàn không có bệnh, đâu cần tìm đại phu chẩn trị.
Dịch Trúc Quân thở dài:

– Húy tật kỵ y không phải là một chuyện tốt.
Thôi Bắc Hải ứng lời:
– Nếu nói cứng là có bệnh, ta cũng chỉ có một thứ bệnh!
Dịch Trúc Quân liền hỏi truy:
– Bệnh gì?
Thôi Bắc Hải đáp:
– Tâm bệnh.
Dịch Trúc Quân ngẩn người:
– Tâm bệnh?
Thôi Bắc Hải đáp:
– Là tâm bệnh.
Y quay phắt lại nhìn Quách Phác:
– Ngươi có biết phương thuốc nào có thể giúp thuyên giảm tâm bệnh không?
Quách Phác ngẩn ngơ.
Gã đang muốnđáp, Thôi Bắc Hải đã tự nói:
– Bệnh khác có lẽ nhất định phải tìm đại phu mới có biện pháp, tâm bệnh lại bất tất.
Quách Phác gật gật đầu, còn chưa kịp nói gì, Thôi Bắc Hải lại nói tiếp:
– Muốn dùng y thuật trị thứ bệnh đó kỳ thực cũng chỉ có một biện pháp.
Mục quang của y bỗng biến thành mê mông, thở dài:
– Tâm bệnh cần thuốc tu tâm, muốn y trị tâm bệnh, cũng chỉ có dụng tâm dược.
Y lại thở dài nhè nhẹ:
– Tâm dược lại nan cầu hơn bất kỳ thứ thuốc nào.
Dịch Trúc Quân và Quách Phác ngẩn ngơ nhìn.
Lời nói của Thôi Bắc Hải vừa dứt, hai người không hẹn mà cùng liếc nhìn nhau, trong ánh mắt đó phảng phất bao hàm rất nhiều rất nhiều ý tứ chỉ có bọn họ mới minh bạch.
Sau đó mục quang của bọn họ cùng chuyển hướng nhìn lên mặt Thôi Bắc Hải, lần này lại có vẻ thương hại.
Bọn họ cứ như đang nhìn một người bị nhiễm trọng bệnh.
Thôi Bắc Hải thấy được, y cười cười, bỗng lại nói:
– Lời nói của ta các người có lẽ nghe không hiểu, có lẽ nghe không hiểu, vô luận là hiểu hay không hiểu, ta cũng không để ý gì tới.
Y lại quay sang Quách Phác, chợt thò tay ra, đặt trên trà kỷ:
– Ngươi đã rành đọc y thư, tinh thông mạch lý, vậy ngươi chẩn mạch giùm ta một lần xem ta có thật có bệnh không?

Quách Phác liếc Dịch Trúc Quân:
– Để tôi xem xem.
Gã thò tay ấn trên cổ tay của Thôi Bắc Hải, mặt mày biến thành nghiêm túc, bộ dạng tụ tinh hội thần, nhìn giống hệt đại phu, cũng hình như coi trọng chuyện này vô cùng.
Thôi Bắc Hải như khúc gỗ không có biểu tình, trong lòng lại đang cười thầm.
Y cho dù không phải là danh y gì, đối với phương diện này cũng có chút tâm đắc, y đã tự kiểm tra hai lần từ sớm.
Y tin chắc mình tuyệt đối không có bệnh, lại vẫn muốn coi chuyện bày bố của Dịch Trúc Quân Quách Phác hai người.
Bởi vì y một dạ nghi hoặc, muốn xem rõ chủ ý của hai người, cũng muốn thử xem Quách Phác có phải là một đại phu hay không.
Người trẻ tuổi anh tuấn tiêu sái như vầy lẽ nào là một đại phu? Nói gã rành xem bệnh cho thế nhân cũng rất khó làm cho người ta tin được.
Cơ hồ từ lúc ban đầu, Thôi Bắc Hải đã hoài nghi lời nói của Dịch Trúc Quân.
Bất quá người có lúc thật sự khó lòng mà giả dạng được.
Gã Quách Phác này không ngờ thật sự rành mạch lý, hơn nữa thật sự có nghề.
Bắt mạch xong, Quách Phác nhìn mặt Thôi Bắc Hải, nhãn thần biến thành kỳ quái.
Thôi Bắc Hải một mực chằm chằm nhìn gã, liền hỏi:
– Sao vậy? Ta có bệnh?
Quách Phác đáp:
– Mạch bình thường thập phần, hoàn toàn không có tích tượng sinh bệnh, chỉ là ngủ không đủ.
Thôi Bắc Hải ngây người, cười lớn:
– Quả nhiên có nghề, thành thật mà nói, ta cũng hiểu biết chút y thuật, trong mình có bệnh hay không thì cũng tự biết được.
Quách Phác cười khổ:
– Xem ra nếu ông quả có bệnh, tựa hộ chỉ còn một thứ tu tâm dược mới có thể trị tâm tật.
Thôi Bắc Hải cười một tiếng:
– Vốn thật là vậy.
Quách Phác nói:
– Chuyện đó tôi không có năng lực.
Thôi Bắc Hải lạnh nhạt:
– Tâm tật vốn bất tất phải tìm đại phu, muốn kiếm căn cội của bệnh,

cho dù là người hoàn toàn không hiểu y thuật, cũng không khó gì nghĩ ra phương pháp trị bệnh, tự mình liệu pháp.
Quách Phác hỏi:
– Ông có tìm ra bệnh nguyên chưa?
Thôi Bắc Hải gật đầu:
– Đã sớm tìm ra.
Quách Phác hỏi:
– Còn phương pháp trị bệnh?
Thôi Bắc Hải đáp:
– Cũng có.
Quách Phác thở dài:
– Vậy tôi đến đây thật vô dụng?
Gã bỗng cười lên, nói tiếp:
– Bất quá vậy cũng tốt, tránh cho biểu muội của tôi ngày đêm lo lắng.
Gã cười nhìn Dịch Trúc Quân!
Dịch Trúc Quân cũng cười cười, cười lại rất miễn cưỡng, biểu tình chừng như ngày đêm lo lắng, chỉ sợ Thôi Bắc Hải không bị bệnh.
– - Ta nếu thật bị bệnh ngã xuống, nàng e rằng vị tất đã ngày đêm lo lắng.
Thôi Bắc Hải thầm nghĩ trong lòng, mặt ngoài lại cười cười nói với Quách Phác:
– Ngươi đến cũng đúng lúc.
Quách Phác ngạc nhiên:
– Ồ?
Thôi Bắc Hải thốt:
– Ta đang buồn muốn phát điên, đang muốn tìm một người uống vài chén.
Quách Phác thừ người.
Dịch Trúc Quân liền hỏi:
– Huynh có ăn cơm trưa chưa?
Quách Phác đáp:
– Chưa.
Thôi Bắc Hải lại hỏi:
– Biết uống rượu chứ?
Quách Phác đáp:
– Vài chén thì có thể phụng bồi.
Thôi Bắc Hải vỗ đùi:
– Hay quá.
Mục quang của y quay sang phía Dịch Trúc Quân, chưa nói gì là Dịch Trúc Quân đã tự lên tiếng:

– Tôi đi phân phó chuẩn bị rượu thịt.
Nói xong, nàng mỉm cười bước ra.
Xem bộ dạng của nàng tựa hồ rất cao hứng Quách Phác có thể lưu lại.
Nàng thậm chí cao hứng đến mứng quên hỏi Thôi Bắc Hải nên chuẩn bị rượu thịt ở đâu.
Rượu thịt đã bày biện tại thiên sảnh!
Đây là chỗ Thôi Bắc Hải thường thiết yến đãi khách, Dịch Trúc Quân vẫn còn nhớ thói quen của Thôi Bắc Hải.
Nàng kêu người làm sáu món nhấm.
Sáu món nhấm ngũ vân bái nhật bài ra, món chính giữa còn dùng một cái lồng lụa đậy lại.
Thôi Bắc Hải mục quang thiểm động, liên thanh nói ra tên của năm món, mục quang chung quy đã lạc trên lồng lụa:
– Bên trong là gì vậy?
Dịch Trúc Quân mở lồng lụa lên:
– Đây là món thủy tinh mật nhưỡng hà cầu mà tôi tự tay nấu đó.
Mật đường bao bọc bên ngoài tôm viên, trong suốt như thủy tinh, xung quanh viền trang trí rau cỏ bích lục, giống như thủy tinh, cũng giống như những hòn bích ngọc.
Sắc hương toàn vẹn, Dịch Trúc Quân trên mặt này hiển nhiên cũng tốn không ít tâm cơ.
Quách Phác giương mắt nhìn dĩa thủy tinh mật nhưỡng hà cầu, thèm muốn chảy nước miếng.
Xem bộ dạng, đối với món nhấm đó, gã tựa hồ không lạ gì, lại đã rất lâu rồi không dùng đến.
Thôi Bắc Hải mặt mày lại ngạc nhiên, y chưa từng nghe qua cái tên đó, y càng không biết Dịch Trúc Quân có bản lãnh như vầy.
Y ngây người nhìn Dịch Trúc Quân, chợt hỏi:
– Sao nàng biết cách làm mấy món nhấm này?
Quách Phác đáp lời thay Dịch Trúc Quân:
– Nàng vốn rất có tài trên phương diện này.
Biểu ca của nàng không ngờ còn rành nàng hơn cả ông chồng Thôi Bắc Hải này.
Ông chồng Thôi Bắc Hải trong đầu thật không còn tư vị, “ồ” một tiếng lạnh nhạt.
Quách Phác lại nói:
– Thủy tinh mật nhưỡng hà cầu này nàng làm cực kỳ xuất sắc, tôi đã ba năm rồi chưa được dùng.
Thôi Bắc Hải trong tâm càng không còn tư vị, không ngờ còn cười

được.
Y lạnh nhạt thốt:
– Ta chưa từng thử qua.
Y cười ngất, giọng nói lại có vẻ kỳ dị, Dịch Trúc Quân cũng nghe được.
Quách Phác không phải là ngốc tử, gã cũng nghe được, nghĩ lại về lời nói của Thôi Bắc Hảinãy, khuôn mặt tươi cười không khỏi ngưng kết.
Thôi Bắc Hải cười lớn:
– Lần này đại khái là vì ngươi đến, nàng đặc biệt tận tay nấu nướng những món nhấm này, ta chỉ ăn ké theo ngươi thôi!
Câu nói đó vừa thoát khỏi miệng, sắc mặt Dịch Trúc Quân không khỏi biến thành khó coi.
Quách Phác vội cười bồi:
– Gả vào nhà đại phú, ai còn có thể nghĩ đến tự tay động thủ nấu nướng, lần này tưởng tất là vì vị biểu ca tôi ghé thăm cho nên mới nhớ lại bản lãnh của mình, mới xuống tay xào nấu, đại khái là muốn thử xem mình còn làm được hay không.
Gã quay sang Dịch Trúc Quân:
– Biểu muội, nàng có phải có ý đó không?
Dịch Trúc Quân đương nhiên gật đầu.
Thôi Bắc Hải cười theo:
– Thật không thể không thử, quả thật nói hay lắm, sau này có thể phải nhờ vả ngươi nhiều.
Y cười rất thoải mái.
Dịch Trúc Quân Quách Phác nghe y nói vậy, trong lòng cũng thở phào.
Thôi Bắc Hải lại nói tiếp:
– Đều là người nhà, còn khách khí làm gì, lại đây! Còn nóng ăn mới ngon!
Còn chưa đút vào miệng là hương khí đã xộc vào mũi, vào tới miệng càng thơm ngọt hơn.
Mật đường vốn là thơm ngọt, thực dục càng gia tăng, cắn nhai liền.
“Chách” một tiếng, miệng như đang nhai trên mình một con chuột.
Chuột chết! Một chất nước đặc nồng như huyết hồng từ trong tôm viên chảy ra, chảy vào yết hầu của y!
Trong chất nước đặc có một thứ tanh hôi khó tả, giống như sự tanh hôi của chuột chết.
Tôm không có vị như vầy, tuyệt không có!
Bên trong mật đường đáng lẽ là tôm viên, thật ra là vật gì?

Thôi Bắc Hải thật không muốn khách nhân trước mặt kinh sợ, nhưng cũng thật sự không nhẫn nhịn được.
Chất nước đặc tanh hôi đó vừa lọt vào yết hầu, cả người y như gục nhào.
“Oẹ” một tiếng nhả tôm viên ra!
Tôm viên lăn trên bàn trước mặt y, cơ hồ đã bị y cắn đứt làm hai, y thấy rõ ràng phi thường, bên trong mật đường tịnh không phải là tôm viên, mà là một con ngài!
Cánh như bích ngọc, mắt đỏ hồng -- Hấp Huyết Nga!
Thủy tinh mật nhưỡng hấp huyết nga cầu!
Con Hấp Huyết Nga đó cũng không biết là bị y cắn chết hay vốn là một con ngài chết, máu từ trong thân ngài bị cắn đứt chảy ra, nhuộm đỏ cả bên ngoài mật đường như thủy tinh.
Máu màu huyết hồng, mang theo một thứ tanh hôi khôn tả.
Chảy vào trong yết hầu của Thôi Bắc Hải cũng là thứ nga huyết tanh hôi đó!
Thôi Bắc Hải không thể không nhìn kỹ, mặt mày biến thành trắng nhợt.
Song thủ của y bám vào bàn, ói máu ngài tanh hôi tại đương trường, ói thẳng trên bàn.
Gần như ói ra hết nước chua trong bao tử, Dịch Trúc Quân Quách Phác hai người thất kinh nhìn Thôi Bắc Hải.
Mục quang của bọn họ trước tiên lạc trên viên thủy tinh mật nhưỡng hà cầu, lại không có biểu lộ kinh hoàng gì.
Trong mắt bọn họ, món ăn tựa hồ không có gì phải sợ.
Có phải bọn họ đã sớm biết bên trong mật đường là vật gì?
Bọn họ cũng tịnh chưa cầm đũa.
Thôi Bắc Hải cứ tiếp tục ói ra nước chua.
Sắc mặt của y từ tím lịm chuyển thành đỏ bừng, thân người cũng tựa hồ vì ói quá mà biến thành suy nhược, run run muốn té.
Dịch Trúc Quân Quách Phác liếc nhìn nhau, không hẹn mà nhất tề đứng dậy, vội bước tới, thò tay muốn đỡ Thôi Bắc Hải, nào ngờ Thôi Bắc Hải đột nhiên ngẩng đầu lên, oán độc trừng trừng nhìn họ.
Đụng phải cái trừng của y, hai bàn tay của Dịch Trúc Quân Quách Phác đang thò ra không khỏi cứng đơ giữa không trung, người cũng thừ ra.
Ngừng ói, cơ thịt gân cốt yết hầu của Thôi Bắc Hải không ngừng co giật.
Miệng y vẫn còn há hốc, khoé môi sùi bọt mép, mồ hôi hai bên trán đầm đìa, rơi xuống như hạt đậu, mặt mày méo mó, thứ biểu tình hiển

lộ không biết là kinh hãi hay là phẫn nộ.
Dịch Trúc Quân liếc y, bất giác thoát miệng:
– Ông ... làm sao vậy?
Thôi Bắc Hải khoé miệng mấp máy, khó khăn lắm mới rặn ra một chữ:
– Nga ...
Trên mặt Dịch Trúc Quân lộ xuất một thứ thần sắc kỳ lạ phi thường:
– Nga gì? Hấp Huyết Nga?
Thôi Bắc Hải lập tức bật người dậy, chỉ tay vào mặt Dịch Trúc Quân, khản giọng:
– Nàng đã mang đến đây bao nhiêu Hấp Huyết Nga?
Dịch Trúc Quân thở dài:
– Ông lần này lại thấy Hấp Huyết Nga nữa à?
Bàn tay đang chỉ của Thôi Bắc Hải run run, quay sang chỉ thủy tinh mật nhưỡng hà cầu:
– Nàng nói đây là cái gì?
Dịch Trúc Quân ngẩn người:
– Không phải là thủy tinh mật nhưỡng hà cầu sao?
Thôi Bắc Hải cười thảm:
– Hà cầu hà cầu, bọc trong mật đường thật là hà cầu sao?
Dịch Trúc Quân thở dài:
– Không phải hà cầu thì là gì?
Thôi Bắc Hải đáp:
– Nga! Hấp Huyết Nga!
Dịch Trúc Quân lắc đầu, không nói gì.
Thôi Bắc Hải nói tiếp:
– Thủy tinh mật nhưỡng Hấp Huyết Nga, nàng tận tay nấu món nhấm này để cho ai ăn?
Dịch Trúc Quân lại lắc đầu, vẫn không nói gì.
Quách Phác xen lời:
– Hấp Huyết Nga là cái gì?
Thôi Bắc Hải giận dữ:
– Đó lẽ nào không phải ...
Vừa mở miệng, tay y chỉ lên cục tôm viên mới ói ra trên bàn.
Cục tôm viên vốn là một Hấp Huyết Nga, hiện tại không ngờ lại biến trở lại thành tôm viên giữa mật đường màu vàng thơm lừng.
Giữa sát na đó, y chợt cảm thấy vị tanh hôi trong miệng mình không biết từ lúc nào đã biến thành thơm ngọt.
Sự thơm ngọt của nước mật, Thôi Bắc Hải trợn mắt hoang mang!
Cũng không biết bao lâu sau, mục quang của y mới quay trở lại trên

mặt Dịch Trúc Quân Quách Phác hai người.
Y lập tức nhìn thấy hai "người" đáng sợ phi thường!
Mặt mày thanh lục như bích ngọc, mắt đỏ bừng như máu tươi, không có đồng tử, toàn nhãn cầu giống như ổ ong, giống như vô số lỗ rây kết hợp thành.
Người làm sao mà có dạng đó được? Yêu quái! Thôi Bắc Hải la thầm trong lòng.
Tiếng la còn chưa ra khỏi miệng, hai con yêu quái đã biến mất, tiêu thất như ảo ảnh.
Kỳ thực tan biến chỉ là hai khuôn mặt yêu quái.
Hai khuôn mặt yêu quái kỳ thật cũng không phải tiêu tán gì, chỉ bất quá mặt mày không còn thanh lục, nhãn tình không còn đỏ cháy, đồng tử đen nhánh lại xuất hiện trở lại.
Hai khuôn mặt yêu quái lại biến trở lại thành hai khuôn mặt người, mặt của bọn Dịch Trúc Quân Quách Phác hai người.
Mặt mày thanh lục như bích ngọc, mắt đỏ bỏng như máu tươi, đơn giản là hóa thân của Hấp Huyết Nga!
– - Lẽ nào hai người bọn họ đều là nga tinh?
Huyết dịch toàn thân Thôi Bắc Hải cơ hồ đều đã ngưng kết, như tượng gỗ nhìn Dịch Trúc Quân Quách Phác trân trân.
Dịch Trúc Quân Quách Phác cứ chăm chăm nhìn Thôi Bắc Hải, vừa thấy y quay đầu, Quách Phác liền hỏi:
– Hấp Huyết Nga ở đâu?
Thôi Bắc Hải khôngđáp, trong mắt có vẻ kinh hoảng.
Dịch Trúc Quân lại thở dài một hời, quay sang nhìn Quách Phác:
– Ông ta cứ như vậy, có mấy lần đột nhiên nói nhìn thấy Hấp Huyết Nga, theo tôi thấy, huynh tốt hơn hết là chẩn mạch lại cho ông ta thêm một lần, có lẽ hiện tại có thể tìm ra căn bệnh.
Quách Phác gật đầu:
– Ta cũng đang có ý đó.
Gã bước tới hai bước, mới vừa thò tay ra, Thôi Bắc Hải quát vội:
– Không được tiếp cận ta!
Một tiếng quát kinh hoàng.
Quách Phác cơ hồ rùng mình muốn té, miễn cưỡng cười:
– Ông hiện tại nên để cho tôi xem thử xem.
Thôi Bắc Hải lạnh lùng:
– Còn có gì mà xem? Hiện tại ... hiện tại ta đã minh bạch hết ...
Dịch Trúc Quân Quách Phác liếc nhìn nhau, phảng phất không rõ ý tứ câu nói của Thôi Bắc Hải.
"Hút máu, Hấp Huyết Nga! Ta đã làm gì không đúng với các người?".

Thôi Bắc Hải lẩm bẩm tự nói một mình, đột nhiên cười cuồng dại.
Y mặt mày bi ai, trong tiếng cười càng đượm vẻ thê lương vô hạn.
Dịch Trúc Quân Quách Phác nhìn nhau, hai người chợt đều thở dài.
Dịch Trúc Quân than:
– Bệnh của ông ta lại trở chứng rồi.
Thôi Bắc Hải không ngờ lại nghe được, cười thảm:
– Là bệnh của ta lại trở chứng!
Nói xong câu đó, y chạy như bay ra ngoài.
Nước trong ao sen lạnh như băng.
Hai tay Thôi Bắc Hải cứ vục nước tạt lên mặt, tình tự kích động dần dần lãnh tĩnh trở lại, lònglại vẫn loạn như cỏ xuân.
– - Lúc Dịch Trúc Quân gả cho ta cũng không phải là hoàn hảo, ta tuy vì thật sự quá thích nàng, không hỏi dò ngay trước mặt nàng, cũng không điều tra hỏi han Dịch đại mụ, nhưng không tránh khỏi trong lòng có lo âu, nhất tâm muốn tìm tòi xem có phải ta đã đoạt nàng khỏi tay người nào nàng thương không.
– - Người đó lẽ nào là gã biểu ca Quách Phác kia?
– - Nữ nhân khả ái như Dịch Trúc Quân, vô luận ai có được cũng đều không thể buông tay, Quách Phác sở dĩ để nàng gả cho ta, tưởng tất lúc đó có chuyện lo âu, không dám ra mặt tranh đoạt cùng ta.
– - Trong vòng ba năm qua, có lẽ gã đã học yêu thuật gì, cho nên quay trở lại, muốn lấy lại Dịch Trúc Quân từ trong tay ta, sự xuất hiện của đám Hấp Huyết Nga có lẽ là do gã sai sử, mọi quái sự đáng sợ hoàn toàn là do gã tác quái cũng không chừng.
– - Có lẽ bọn họ vốn là hai nga tinh, Quách Phác cố ý để Dịch Trúc Quân gả cho ta, chờ thời cơ chín mùi liền hiện nguyên hình, hút máu ta, lấy mạng ta!
– - Nếu quả đó là sự thật, mục đích của bọn chúng e rằng không phải chỉ đơn giản như vậy, trừ phi máu của ta đặc biệt quý giá cho nên bọn chúng mới không tiếc phí đi ba năm trên mình ta.
– - Nếu không phải vậy, mục đích của bọn chúng là gì?
Thôi Bắc Hải càng nghĩ ngợi, tâm càng loạn.
– - Bọn chúng nếu thật đang tồn tâm muốn hại ta, tuyệt không thể khách khí đối với bọn chúng, vô luận là người hay là nga tinh, đều không thể không giết!
Sát cơ vừa động, tay Thôi Bắc Hải bất giác đã nắm chặt kiếm!
– - Đó chỉ là suy luận của ta, tịnh không có bất cứ chứng cớ gì, đợi thêm một ngày nữa xem, không chừng trong một ngày ta có thể tìm ra chứng cớ bọn chúng hại ta, lúc đó hạ thủ mới có đạo lý.
Tâm niệm tái chuyển, bàn tay nắm chặt kiếm lại buông lơi.

Y quyết định đợi thêm một ngày.
Mười ba tháng ba, trăng đêm nay vẫn còn khuyết, cũng không khuyết gì lắm, tiếng côn trùng miên man một vườn trăng.
Giấy dán cửa sổ bên song cửa hướng về phía trăng của thư trai bị ánh trăng nhuộm một màu trắng nhợt, trắng chết chóc.
Thôi Bắc Hải nằm một mình trên giường, tĩnh lặng đối mặt với giấy dán cửa sổ trắng nhợt chết chóc, sắc mặt cũng trắng chết chóc, trắng nhợt.
Mặt mày y mệt mỏi quá rồi, mắt lại vẫn mở to.
Trọn một ngày nay, y đã đi lục lọi khắp trang viện, tất cả đồ đạc của Dịch Trúc Quân y đều tìm cơ hội ngấm ngầm kiểm tra hết.
Y tịnh không tìm ra bất kỳ chứng cớ gì, cũng không phát hiện bất cứ vật gì khả nghi, thậm chí một Hấp Huyết Nga cũng không thấy.
– - Lẽ nào bọn chúng đã sớm biết ta chuẩn bị có hành động gì, cho nên đem tất cả mọi thứ có vấn đề giấu hết?
– - Lẽ nào sào huyệt của đám Hấp Huyết Nga tịnh không phải bên trong trang viện này?
Tìm cả ngày, y tìm không ra tới một con Hấp Huyết Nga, nhưng, mới vừa nằm xuống, đám Hấp Huyết Nga đến liền. Hấp Huyết Nga tụ thành đám đang xuất hiện ngoài thư trai, tiếng vỗ cánh “rét rét” giữa đêm tĩnh lặng nghe chói tai, nghe khủng khiếp.
Đám Hấp Huyết Nga phảng phất từ vầng trăng bay xuống, nguyệt quang đang chiếu trên giấy dán cửa sổ, bóng đầu bọn chúng in trên giấy.
Bóng nga bay lượn như quần quỷ loạn vũ, lúc gần lúc xa, lúc lớn lúc nhỏ!
Nguyệt quang bị bóng nga cắt đoạn, giấy dán cửa cũng tựa như bị xé nát.
Thôi Bắc Hải không ngờ vẫn bình tỉnh.
Cũng không quá một khắc, tiếng vỗ cánh “rét rét” của quần nga đột nhiên đình chỉ, bóng nga đồng thời lặng yên.
Trăm ngàn cái bóng nga đều yên lặng phủ phục trên giấy dán cửa màu trắng chết chóc.
Giấy dán lại không vì vậy mà hôn ám, trái lại biến thành màu bích lục.
Ánh trăng không ngờ đã chiếu thấu thân nga.
Sắc mặt trắng nhợt chết chóc của Thôi Bắc Hải cũng xanh dờn, thân người y từ trên giường bay ra!
Như một mũi tên bay vù ra, bay hạ xuống trước song cửa.
Y trợn trừng nhìn đám Hấp Huyết Nga, một mực chờ đến lúc chúng hoàn toàn tĩnh tại trên giấy dán cửa rồi mới hành động!

Người còn giữa không trung, song thủ của y thò ra, thân hình vừa hạ xuống, song thủ đã đập nát song cửa.
Song cửa vừa phá ta, hữu thủ của y thu hồi, “xoẻng” một tiếng bạt kiếm ra khỏi vỏ!
Y đã sớm chuẩn bị lúc song cửa mở toang thì đám Hấp Huyết Nga sẽ bộc phát tập kích y.
Vượt ngoài ý liệu của y, Hấp Huyết Nga nằm đầy giấy dán cửa đã biến mất.
Vườn tược mơ hồ sương đêm lại ẩn ước lấp loáng trăm ngàn điểm sáng màu thảm lục như quỷ hỏa.
Thôi Bắc Hải không đuổi theo, mặt mày bi phẫn.
Y đột nhiên huy quyền, đấm mạnh lên song cửa.
Song cửa bị y đập nát, nỗi bi phẫn trong lòng y lại tịnh không vì vậy mà tiêu tán.
Y tuy không biết nguyên nhân tại sao đám Hấp Huyết Nga cứ xuất hiện hết ngày này qua ngày nọ như vậy mà lại tịnh không tiến thêm một bước hành động, là thói quen của Hấp Huyết Nga, hay chỉ muốn hù dọa, lại biết rằng cứ như vầy hoài, y không khó gì biến thành một tên điên.
Trường kỳ sống giữa nỗi kinh hoàng như vầy quả thực có thể khiến cho thần trí của một người hoàn toàn băng hội.
May là hôm nay đã là mười ba tháng ba, đã sắp đến mười lăm tháng ba.
Đêm mười lăm trăng tròn, nghe đồn Nga Vương sẽ xuất hiện.
Lúc Nga Vương xuất hiện, sự tình nghe nói sẽ kết liễu.
Lối sống kinh khiếp này tối đa cũng chỉ còn có hai ngày.
Thôi Bắc Hải chỉ hy vọng nội trong hai ngày đó mình còn chưa biến thành kẻ điên.
Kết thúc của sự tình tuy có lẽ là sự kết liễu của sinh mệnh y, nhưng vô luận là sao, y cũng không còn phải sợ hãi nữa.
Sợ hãi vốn còn khó kham hơn cả tử vong.
Mười bốn tháng ba, tịch dương ngã dần về tây.
Thôi Bắc Hải bồitrong tây viện, dưới tịch dương, cũng ngay lúc đó, một tên bộc phó dẫn Đỗ Tiếu Thiên đến.
Đỗ Tiếu Thiên vận trang phục phó bộ đầu, mặt mày có vẻ như xông pha gió bụi không được nghỉ ngơi đã lâu.
Thôi Bắc Hải vừa liếc thấy đã mừng như phát cuồng, chào đón:
– Đỗ huynh, sao bây giờ mới tới, bộ muốn ta chết sao!
Thôi Bắc Hải vỗ mạnh vào vai Đỗ Tiếu Thiên.
Vừa vỗ một cái, không ngờ đã vỗ tung lên một đám bụi bặm.

Thôi Bắc Hải không khỏi ngẩn người, song thủ cứng đơ giữa không trung.
Đỗ Tiếu Thiên liền tránh người, ngửa mặt cười lớn:
– Vỗ thêm lần nữa, cả ngươi cũng biến thành mặt mày đen bụi đó.
Thôi Bắc Hải thừ người:
– Ngươi đi đâu vậy, sao lại giống như một lão xú trùng mới từ dưới bùn sình chui lên vậy?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Ta không phải là từ dưới bùn sình chui ra, chỉ bất quá cũng đã trọn một ngày đường ngâm mình trong gió cát.
Thôi Bắc Hải hỏi:
– Mười ngày qua đâu mất không thấy bóng, ngươi đã đi đâu?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Đi Phượng Dương một chuyến.
Thôi Bắc Hải hỏi:
– Là vì công sự?
Đỗ Tiếu Thiên gật đầu.
Thôi Bắc Hải hỏi:
– Sự tình có lo xong chưa?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Coi như đã lo xong.
Thôi Bắc Hải kinh ngạc:
– Sao ngươi lại gấp như vậy?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Ta muốn về gặp lại ngươi.
Thôi Bắc Hải “ồ” lên một tiếng.
Đỗ Tiếu Thiên cười:
– Chuyện Hấp Huyết Nga ngươi lẽ nào nghĩ ta hoàn toàn đã quên luôn?
Thôi Bắc Hải gật đầu:
– Ta cơ hồ đã nghĩ như vậy.
Đỗ Tiếu Thiên hỏi:
– Ngươi nghĩ ta là hạng không thèm để ý tới sinh tử của bằng hữu sao?
Thôi Bắc Hải vội nói:
– Không phải là ý đó, chỉ là chuyện này thật quá khó làm cho người ta tin, ngươi cho dù hoàn hoàn toàn toàn không để trong lòng, ta cũng không trách được ngươi.
Đỗ Tiếu Thiên thốt:
– Nếu quả hôm đó bên hồ không gặp phải hai con Hấp Huyết Nga

đó, lại bị một con đâm, ta e rằng thật không thể giữ trong lòng.
Thôi Bắc Hải nói:
– Ngươi hiện tại lẽ nào đã có biện pháp ứng phó?
Đỗ Tiếu Thiên lắc đầu:
– Không có.
Thôi Bắc Hải hỏi:
– Vậy ngươi quay về là muốn coi coi ta ra sao rồi?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Coi coi ngươi biến thành gì rồi.
Hắn nhìn lên nhìn xuống quan sát Thôi Bắc Hải hai ba lần:
– Ngươi hiện tại xem ra không có chỗ nào bất ổn cả.
Thôi Bắc Hải cười khổ.
Đỗ Tiếu Thiên nói tiếp:
– Sự kiện này giả sử giống như trong truyền thuyết, Nga Vương cũng phải chờ tới đêm mười lăm trăng tròn mới xuất hiện, hôm nay bất quá là mười bốn, ta về vẫn kịp lúc, còn có thể trợ giúp ngươi đối phó đám Hấp Huyết Nga đó.
Thôi Bắc Hải bùi ngùi:
– Ngươi tuy về kịp thời, chỉ sợ cũng không giúp được gì cho ta.
Đỗ Tiếu Thiên ngẩn ngơ:
– Nghe khẩu khí của ngươi, nội mười ngày qua tựa hồ đã xảy ra rất nhiều chuyện.
Thôi Bắc Hải gật gật:
– Quá nhiều rồi.
Đỗ Tiếu Thiên hỏi:
– Có phải đám Hấp Huyết Nga lại xuất hiện?
Thôi Bắc Hải đáp:
– Mỗi ngày đều xuất hiện, ngày này nhiều hơn ngày trước, hôm qua lúc xuất hiện, ta thấy không dưới trăm con.
Đỗ Tiếu Thiên giật mình động dung, thoát miệng:
– Lẽ nào chuyện này thật không chỉ là truyền thuyết?
Thôi Bắc Hải thốt:
– Ta xem là vậy.
Đỗ Tiếu Thiên chợt lại hỏi:
– Chúng từ đâu bay tới?
Thôi Bắc Hải đáp:
– Không biết.
Đỗ Tiếu Thiên lại hỏi tiếp:
– Bọn chúng không tập kích ngươi?
Thôi Bắc Hải đáp:

– Không, chỉ là hù dọa đến cùng cực, đó có lẽ là tập quán của bọn chúng, là mệnh lệnh của Nga Vương, đến đêm mười lăm trăng tròn, lúc Nga Vương xuất hiện, bọn chúng mới chính thức hành động.
Đỗ Tiểu Thiên quay sang hỏi:
– Ngươi có hành động gì đối với chúng không?
Thôi Bắc Hải đáp:
– Có.
Đỗ Tiểu Thiên hỏi:
– Có thể chế ngự chúng không?
Thôi Bắc Hải đáp:
– Căn bản không có tác dụng.
Đỗ Tiểu Thiên hỏi:
– Lẽ nào đao kiếm chúng không không sợ?
Thôi Bắc Hải gật đầu:
– Chính như lần thứ nhất.
Đỗ Tiểu Thiên hỏi:
– Có phải lúc ngươi ra tay hành động, chúng liền đột nhiên tiêu thất như ma quỷ?
Thôi Bắc Hải thở dài:
– Chúng là hóa thân của ma quỷ.
Đỗ Tiểu Thiên trầm ngâm:
– Ngươi có từng nghĩ tới đã làm gì đắc tội với những vật đó không?
Thôi Bắc Hải tựa hồ không ngờ Đỗ Tiểu Thiên lại hỏi như vậy, hoang mang đứng yên.
Đỗ Tiểu Thiên lại nói:
– Bao nhiêu người không chọn, khơi khơi lại chọn ngươi, tất nhiên là có nguyên nhân của bọn chúng, biết được nguyên nhân đó, sự tình có lẽ sẽ biến thành giản đơn hơn nhiều.
Thôi Bắc Hải cười khổ, định nói nhưng lại ngưng.
Đỗ Tiểu Thiên cúi đầu trầm ngâm, tịnh không lưu ý gì tới thần thái biến đổi của Thôi Bắc Hải, hỏi tiếp:
– Bọn chúng đa số xuất hiện ở chỗ nào?
Thôi Bắc Hải đáp:
– Cơ hồ mỗi lần đều khác biệt.
Đỗ Tiểu Thiên quay sang hỏi:
– Đêm hôm qua xuất hiện ở đâu?
Thôi Bắc Hải đáp:
– Ngoài thư trai.
Đỗ Tiểu Thiên hỏi:
– Mấy lần trước đó thì sao?

Thôi Bắc Hải ngậm miệng.
Đỗ Tiếu Thiên chăm chăm nhìn y:
– Quên rồi?
Thôi Bắc Hải đáp:
– Ngươi xem ta có giống người mau quên như vậy sao?
Đỗ Tiếu Thiên chầm chậm thốt:
– Ta thấy ngươi hình như trong lòng có gì khó nói.
Thôi Bắc Hải lại ngậm miệng.
Đỗ Tiếu Thiên thốt:
– Ngươi nói ra, có lẽ ta còn có thể tìm ra từ đó nhược điểm của đám Hấp Huyết Nga, giúp ngươi thiết pháp ứng phó, nhưng nếu ngươi không nói, sợ rằng ta thật không thể trợ giúp gì ngươi.
Thôi Bắc Hải lại cười khổ:
– Có những chuyện cho dù ta có nói ra, ngươi cũng vị tất có thể tin.
Đỗ Tiếu Thiên thốt:
– Chỉ là vị tất có thể, không nhất định có thể.
Thôi Bắc Hải trầm mặc.
Đỗ Tiếu Thiên đứng im một bên, cũng không thôi thúc.
Thôi Bắc Hải trầm mặc một hồi, thở dài một hơi, lắc đầu.
Đỗ Tiếu Thiên liếc thấy:
– Nếu thật sự khó mở miệng, ta cũng không miễn cưỡng ngươi.
Thôi Bắc Hải cười khổ một tiếng:
– Có chuyện ta muốn nói cho ngươi biết.
Đỗ Tiếu Thiên thốt:
– Ta đang nghe đây.
Thôi Bắc Hải nói:
– Lúc đám Hấp Huyết Nga đó xuất hiện, tịnh không phải mỗi một lần đều chỉ có một mình ta, chỉ là ngoại trừ ta ra, những người khác tại trường không ngờ lại hoàn toàn không nhìn thấy chúng, ngươi nói có kỳ quái hay không chứ?
Đỗ Tiếu Thiên hỏi:
– Có chuyện đó à?
Thôi Bắc Hải hỏi ngược:
– Đỗ huynh lẽ nào không tin lời nói của ta?
Đỗ Tiếu Thiên lắc đầu:
– Không phải, nhưng nếu quả đó là sự thật, đám Hấp Huyết Nga kia e rằng thật sự là hóa thân của quỷ.
Hắn bỗng cười khổ:
– Thế gian lẽ nào thật sự có cái gọi là yêu ma quỷ quái? Ta tuyệt không tin!

Thôi Bắc Hải hỏi:
– Ta cũng không tin vào sự tồn tại của yêu ma quỷ quái, nhưng trăm ngàn con Hấp Huyết Nga nhất tề xuất hiện, thanh thế như vậy mà không ngờ không có ai nhìn thấy, chỉ ngoại trừ một mình ta, chuyện như vậy giải thích làm sao đây?
Đỗ Tiếu Thiên không thể giải thích.
Thôi Bắc Hải nói tiếp:
– Người tại trường không nói gì, một khi là người trú trong trang viện này, ta đều đã hỏi qua, dị khẩu đồng thanh, đều nói là không biết, đó nếu quả không phải là sự thật, giải thích duy nhất là tất cả bọn họ đều nói láo với ta!
Đỗ Tiếu Thiên thốt:
– Trước đây ngươi không phải đã từng nói qua tất cả mọi người ở trang viện này đều một lòng trung tâm với ngươi sao?
Thôi Bắc Hải nói:
– Ta có nói như vậy, lúc đó ta sở dĩ nói như vậy là vì ta luôn luôn quên đi một chuyện.
Đỗ Tiếu Thiên hỏi:
– Chuyện gì?
“Nhân sự nan trắc”. Thôi Bắc Hải thở dài.
Đỗ Tiếu Thiên thốt:
– Câu nói đó, ngươi tựa hồ quá cảm khái mà phát ra.
Thôi Bắc Hải thở dài:
– Nếu quả bọn họ thật sự một lòng trung tâm với ta, không nói láo, chuyện này trái lại rất giản đơn.
Đỗ Tiếu Thiên “ồ” một tiếng.
Thôi Bắc Hải thốt:
– Bởi vì cũng chỉ còn ba khả năng, một là đám Hấp Huyết Nga đó đích xác là hóa thân của yêu quái, cho nên chỉ có người bị hại là ta mới có thể nhìn thấy.
Đỗ Tiếu Thiên hỏi:
– Nếu không phải thì sao?
Thôi Bắc Hải đáp:
– Vậy là ta nói láo, từ không có mà sinh ra có, hư cấu câu chuyện. Nếu không phải như vậy nữa, thì đầu óc ta đã có vấn đề, mọi thứ đều do ảo tưởng của ta mà ra.
Đỗ Tiếu Thiên cười méo miệng:
– Nếu như vậy thì không phải đầu óc của ta cũng có vấn đề sao?
Thôi Bắc Hải chỉ biết thở dài.
Mục quang của Đỗ Tiếu Thiên lạc trên ngón tay đã từng bị Hấp Huyết

Nga chích, nụ cười chợt tắt lịm:
– Cũng vị tất là hóa thân của yêu ma quỷ quái, sự tồn tại của đám Hấp Huyết Nga đó thì lại có thể khẳng định được.
Hắn tuyệt đối tin vào mắt mình, hà huống lúc đó hắn còn bắt được một Hấp Huyết Nga trong tay!
Còn bị Hấp Huyết Nga chích một cái nữa! Đó tuyệt không phải là ảo giác!
Đầu óc của hắn đã không có vấn đề thì Thôi Bắc Hải cũng không thể có vấn đề gì.
– - Vậy nội trong mười ngày qua đã xảy ra chuyện gì?
Thôi Bắc Hải tại sao lại không chịu nói ra?
Mục quang của Đỗ Tiếu Thiên không khỏi quay trở lại mặt Thôi Bắc Hải.
Hắn lập tức phát giác song nhãn như đinh ghim của Thôi Bắc Hải hiện không đang nhìn hắn.
– - Y đang nhìn cái gì?
Đỗ Tiếu Thiên quyết định nhìn dõi theo mục quang của Thôi Bắc Hải.
Hắn nhìn thấy một đôi nga!
Mắt đỏ bừng như máu tươi, hai cánh thanh lục như bích ngọc.
Hấp Huyết Nga! Đỗ Tiếu Thiên răng đánh lập cập.
Dưới ánh tịch dương vàng sậm, đôi Hấp Huyết Nga đó càng hiển lộ nét mỹ lệ, mỹ lệ mà yêu dị!
Chúng song song bay múa giữa một khóm hạnh hoa.
Hạnh hoa rơi lác đác, run rẩy giữa gió chiều thê lãnh.
Có phải hạnh hoa cũng có cảm giác, biết rằng đôi Hấp Huyết Nga kia có thể mang đến tai họa, kinh sợ đến mức run lẩy bẩy?
Tai họa quả nhiên đến liền.
“Vù” một tiếng, thân người Thôi Bắc Hải đột nhiên như mũi tên rời khỏi dây cung bắn về phía khóm hạnh hoa đó!
Người đến thì kiếm cũng đến! Thất Tinh Tuyệt Mệnh Kiếm múa như sao trời đánh xuống.
Khóm hạnh hoa lập tức bị kiếm đâm nát!
Những Hấp Huyết Nga kia có phải cũng bị chém nát?
Thôi Bắc Hải vừa ngưng kiếm thế, người liền hạ xuống, những cánh hoa bị kiếm chém nát cũng đang rơi lả tả!
Kiếm “xoẻng” chui vào vỏ, tất cả mọi động tác của Thôi Bắc Hải hoàn toàn đình chỉ, đứng như khúc gỗ giữa hạnh hoa đang rơi vãi, song nhãn linh mẫn giương tròn, mục quang lấp loáng.
Đỗ Tiếu Thiên cơ hồ đồng thời lăng không hạ mình, đứng kề bên Thôi Bắc Hải:

– Thôi huynh, sao rồi?
Mục quang của Thôi Bắc Hải nhấp nháy, nhìn chằm chằm vào mặt Đỗ Tiếu Thiên:
– Hồi nãy ngươi có nhìn thấy đôi Hấp Huyết Nga đó không?
Đỗ Tiếu Thiên gật đầu.
Thôi Bắc Hải trầm giọng:
– Ngươi không gạt ta chứ?
Đỗ Tiếu Thiên nghiêm mặt:
– Ta không có lý do gì lừa gạt ngươi, hiện tại cũng không phải là lúc đùa giỡn.
Thôi Bắc Hải chợt cười lên.
Đỗ Tiếu Thiên bị tiếng cười làm hoang mang, nhịn không được phải hỏi:
– Ngươi đang cười gì vậy?
Thôi Bắc Hải đáp:
– Bởi vì ta thật sự thoải mái.
Đỗ Tiếu Thiên lại ngẩn ngơ:
– Ồ?
Thôi Bắc Hải cười:
– Nếu quả lại chỉ có một mình ta nhìn thấy, e rằng đầu óc ta thật sự đã có vấn đề, nhưng ngươi cũng nhìn thấy, hơn nữa đây là lần thứ hai nhìn thấy, chứng minh sự thật có thứ Hấp Huyết Nga đó tồi tại, ta cũng tuyệt không tin lại tình cờ đến mức cả đầu óc của ngươi và ta đều có bệnh, lại tình cờ đến mức cả hai lần ở cùng một chỗ đều nhất tề nhìn thấy vật đáng lẽ không thể tồn tại đó.
Đỗ Tiếu Thiên gật đầu:
– Đầu óc của ngươi và ta vốn không có bệnh ...
Thôi Bắc Hải chợt ngắt lời:
– Lúc một kiếm của ta xuất ra, ngươi có nhìn thấy con Hấp Huyết Nga nào trốn thoát khỏi lưới kiếm không?
Đỗ Tiếu Thiên lắc đầu:
– Không thấy.
Thôi Bắc Hải thống hận:
– Lúc đó chúng đã bị lưới kiếm bao phủ, nhưng lưới kiếm vừa bắt đầu thu thắt lại, chúng lại toàn thân trong suốt, biến mất như ma quỷ!
Đỗ Tiếu Thiên cười khổ, mục quang rơi xuống đất.
Hắn chỉ hy vọng có thể tìm thấy một xác ngài, bởi vì như vậy có thể chứng minh Hấp Huyết Nga đó không thoát khỏi một kiếm vừa rồi, Thôi Bắc Hải không phải là nhất thời hoa mắt.
Lá nát đầy đất, hoa tan đầy đất.

Giữa lá nát hoa tan tịnh không có xác ngài, cả một mảnh cánh nhỏ cũng không có.
Đỗ Tiếu Thiên phất hai ống tay áo, hoa lá dưới đất nhất tề bay lên. Xác ngài cũng không có bên dưới hoa lá.
– - Hai con Hấp Huyết Nga đó đã đi đâu, lẽ nào chúng thật đã biến mất như ma quỷ?
Thật sự là hóa thân của ma quỷ?
Thế gian lẽ nào thật sự có yêu ma quỷ quái?
Đỗ Tiếu Thiên không khỏi thở dài một tiếng, Thôi Bắc Hải cũng thở dài.
Đỗ Tiếu Thiên chợt hỏi:
– Ngươi tính làm gì đây?
Thôi Bắc Hải đáp:
– Đợi chết.
Đỗ Tiếu Thiên giật mình:
– Ngày mai mới là mười lăm, ngươi còn có thời gian một ngày.
Thôi Bắc Hải hỏi:
– Nội trong một ngày ngươi nghĩ có thể nghĩ ra biện pháp ứng phó sao?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Ít ra ngươi cũng có trọn một ngày để rời bỏ chỗ này, hoặc giả tìm một địa phương bí mật tạm thời trốn ẩn, đợi qua ngày mười lăm rồi hãy tính.
Thôi Bắc Hải thốt:
– Nếu ta muốn ly khai thì đã ly khai từ sớm rồi.
Đỗ Tiếu Thiên ngạc nhiên hỏi:
– Tại sao ngươi không đi?
Thôi Bắc Hải đáp:
– Đám Hấp Huyết Nga kia nếu thật là hóa thân của ma quỷ, vô luận là ta đi đến đâu, chúng cũng có thể tìm ra ta.
Đỗ Tiếu Thiên lại thừ người, lời nói của Thôi Bắc Hải tịnh không phải là hoàn toàn không có đạo lý.
Xa xưa tương truyền, yêu ma quỷ quái không có chuyện gì là không biết, không có chuyện gì là không làm được.
Đỗ Tiếu Thiên động niệm:
– Ngươi có thể tiến vào cửa Phật để tạm lánh một chuyến.
Thôi Bắc Hải buồn bã cười:
– Ngươi nghĩ ta chưa nghĩ tới chuyện đó sao?
Đỗ Tiếu Thiên hỏi:
– Theo ta biết, tất cả yêu ma quỷ quái đều kỵ tránh cửa Phật thanh

tịnh.
Thôi Bắc Hải thốt:
– Ta cũng biết cửa Phật quanh đây không ít.
Đỗ Tiếu Thiên hỏi:
– Lẽ nào ngươi đã thử qua biện pháp này, biết rằng biện pháp này hoàn toàn vô hiệu?
Thôi Bắc Hải đáp:
– Ta chỉ biết một chuyện.
Đỗ Tiếu Thiên hỏi:
– Chuyện gì?
Thôi Bắc Hải đáp:
– Cửa Phật quanh đây tuy nhiều, lại không có tới một chỗ Phật môn chân chính thanh tĩnh, cũng không có tới một cao tăng chân chính đắc đạo.
Đỗ Tiếu Thiên không cãi lại lời nói của Thôi Bắc Hải, hắn là bộ đầu vùng này, cửa Phật quanh đây ra sao, không có ai biết rành hơn hắn. Lời nói của Thôi Bắc Hải là sự thật.
Hắn thở dài:
– Trong thiên hạ kỳ thực có mấy chỗ là cửa Phật chân chính thanh tĩnh? Có mấy người là cao tăng chân chính đắc đạo chứ?
Thôi Bắc Hải nói tiếp:
– Hà huống đạo cao một thước, ma cao một trượng, cho dù ta thật có gởi thân vào Phật môn thanh tĩnh, có cao tăng đắc đạo bảo hộ, Nga Vương cũng vị tất không có biện pháp.
Đỗ Tiếu Thiên hỏi:
– Vậy ngươi định ở yên chờ Nga Vương xuất hiện?
Thôi Bắc Hải gật đầu:
– Ta thật muốn gặp y một lần.
Đỗ Tiếu Thiên “ồ” lên.
Thôi Bắc Hải nói tiếp:
– Lúc đó may ra y có thể hóa thành nhân hình, nói tiếng người, có khi ta còn có thể nói chuyện được.
Đỗ Tiếu Thiên hỏi:
– Ngươi muốn hỏi cho rõ xem y tại sao lại chọn ngươi?
Thôi Bắc Hải cười thê lương:
– Chỉ cần có thể để cho ta minh bạch, ta liền phụng hiến máu cho y cũng cam tâm.
Đỗ Tiếu Thiên trầm mặc.
Thôi Bắc Hải từ từ nói tiếp:
– Ta chỉ cầu được minh bạch.

Đỗ Tiếu Thiên bất giác cũng thoát miệng:
– Ta cũng hy vọng có thể được minh bạch.
Thôi Bắc Hải thốt:
– Vậy thì khó à, tới khi ta minh bạch, cũng là lúc ta tuyệt mệnh, người chết tịnh không thể kể lại.
Đỗ Tiếu Thiên cười:
– Đêm mai ta theo sát không rời ngươi, ngươi mà minh bạch thì ta sao lại không thể minh bạch?
Thôi Bắc Hải không ngờ lại cự tuyệt:
– Vạn vạn lần không thể!
Đỗ Tiếu Thiên hỏi:
– Tại sao?
Thôi Bắc Hải đáp:
– Bởi vì ngươi là bằng hữu của ta, ta vạn vạn lần không thể để cho bằng hữu mạo hiểm như vậy.
Đỗ Tiếu Thiên thốt:
– Nói như vậy cơn hiểm này ta không thể không mạo.
Thôi Bắc Hải trợn mắt nhìn hắn.
Đỗ Tiếu Thiên nói tiếp:
– Ngươi đã coi ta là bằng hữu, ta không thể coi ngươi là bằng hữu sao? Mắt thấy bằng hữu gặp nạn mà tụ thủ bàng quan, có thể gọi là đạo bằng hữu sao?
Thôi Bắc Hải chợt hỏi:
– Ngươi có biết đêm mai nếu ở chung chỗ với ta thì không khó gì trở thành đối tượng công kích của quần nga không?
Đỗ Tiếu Thiên gật đầu.
Thôi Bắc Hải lại hỏi:
– Ngươi có biết nếu thật như trong truyền thuyết, quần nga có thể hút cạn máu của ngươi không?
Đỗ Tiếu Thiên lại gật đầu.
Thôi Bắc Hải hỏi:
– Ngươi đã biết vậy mà còn muốn mạo hiểm?
Đỗ Tiếu Thiên gật đầu lần nữa.
Thôi Bắc Hải chợt vỗ vai Đỗ Tiếu Thiên một cái, cười lớn:
– Hảo bằng hữu, bằng hữu xứng đáng!
Đỗ Tiếu Thiên hỏi:
– Ngươi có phải đã đáp ứng cho ta đêm mai theo sát bên ngươi?
Đỗ Tiếu Thiên chợt ngưng cười:
– Ta vẫn không đáp ứng.
Y chằm chằm nhìn Đỗ Tiếu Thiên:

– Nếu quả ta đáp ứng ngươi, vậy là ta không xứng đáng là bằng hữu rồi.
Đỗ Tiếu Thiên lắc đầu thở dài:
– Con người của ngươi sao lại quá cố chấp như vậy.
Thôi Bắc Hải gật đầu:
– Ta sinh ra là đã có tính khí đó.
Đỗ Tiếu Thiên chợt cười lên:
– Bất quá ta nhất định phải đến, ngươi cũng không có cách nào.
Thôi Bắc Hải hỏi:
– Bởi vì ngươi là bộ đầu?
Đỗ Tiếu Thiên gật đầu:
– Ta có trách nhiệm ngăn trở hung sát phát sinh.
Thôi Bắc Hải thốt:
– Bằng vào địa vị của ta, lúc ta đi ngủ, đại khái có thể kêu ngươi ra khỏi phòng.
Đỗ Tiếu Thiên cười:
– Đêm ngày mai, ta thủ ở ngoài cửa cũng được.
Thôi Bắc Hải hỏi:
– Có gì có thể cải biến chủ ý của ngươi?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Không có.
Thôi Bắc Hải thở dài chán ngán:
– Một khi đến lúc quần nga xuất hiện, ngươi đừng xông vào, bên ngoài cửa phòng là nơi an toàn.
Đỗ Tiếu Thiên cười cười.
Thôi Bắc Hải nói tiếp:
– Ta biết ngươi không có tính nhẫn nại đó, không cần biết có phải là quần nga xuất hiện hay không, chỉ cần trong phòng có di động, ngươi liền xông vào.
Đỗ Tiếu Thiên cười:
– Ngươi biết rõ tính khí của ta từ lúc nào vậy?
Thôi Bắc Hải khôngđáp, chỉ hỏi:
– Ngày mai khi nào ngươi đến?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Sáng sớm.
Thôi Bắc Hải thốt:
– Trọn ngày mai ta sẽ ở trong thư trai.
Đỗ Tiếu Thiên nói:
– Cảnh sắc ngoài thư trai cũng không tệ.

Thôi Bắc Hải thốt:
– Cảnh sắc đêm trăng càng không tệ, chỉ sợ gió sương quá lạnh.

Hấp Huyết Nga

Hồi 4
.....

Đỗ Tiểu Thiên nói:
– Gió sương lạnh quá thì có thể mặc thêm áo.
Thôi Bắc Hải lắc đầu:
– Con người ngươi nguyên cũng cố chấp như ta.
Đỗ Tiểu Thiên cười, chuyển thoại đề:
– Ta lặn lội đường xa về, sao ngươi không có biểu thị gì hết vậy?
Thôi Bắc Hải đáp:
– Ta vốn đáng lẽ phải thiết yến cho ngươi tẩy trần, chỉ tiếc tâm tình ta thật quá rối rắm như tơ vò.
Đỗ Tiểu Thiên hỏi:
– Nói như vậy, ta hiện tại tốt hơn hết là nên cáo từ?
Thôi Bắc Hải cũng không lưu giữ, mặt lộ vẻ xin lỗi:
– Sống qua hết ngày mai, ta nhất định sẽ cùng ngươi cuồng túy ba ngày.
Đỗ Tiểu Thiên cười:
– Đến lúc đó có thể phải lấy hết mỹ tửu lâu đời mà ngươi chôn giấu.
Thôi Bắc Hải buồn bã cười:
– Còn có cơ hội như vậy, ngươi nghĩ ta còn có thể tiếc nuối mấy thứ đó sao?
Đỗ Tiểu Thiên nhìn biểu tình của Thôi Bắc Hải, không còn cười nổi, thở dài:
– Kỳ thực ngươi cũng bất tất quá lo rầu.
Thôi Bắc Hải điềm đạm thốt:
– Ta đâu có lo rầu.
Đỗ Tiểu Thiên nói:
– Như vậy là tốt nhất.
Hắn nói một tiếng cáo từ.
Thôi Bắc Hải chỉ đáp trả một tiếng, không tiễn đưa.
Y thật không đưa tiễn, thậm chí đứng ở đây, động một chút cũng không động.

Tịch dương đã khuất ngoài tiểu lâu, ngoài bức tường ngắn.
Bóng đêm tuy còn chưa phủ trùm, bầu trời đã dần dần hôn ám, gió chiều thê lãnh.
Một cơn gió thổi vạt dưới của áo trường sam Thôi Bắc Hải khoác bên ngoài, cũng xô lật những phiến lá tan nát bên cạnh chân y.
Trên lá có máu, máu đặc, máu cơ hồ chỉ có một điểm, lại lấp loáng phát quang.
Huyết quang yêu dị vừa loáng lên đã tắt ngấm, lá lại lật lại như cũ.
Thôi Bắc Hải đón gió quay nửa người, mắt dõi theo Đỗ Tiểu Thiên đang bước ra vòm cửa nguyệt động.
Cước bộ của y vừa di động, huyết quang lại thiểm hiện.
Huyết lần này tịnh không phải nằm trên lá, cũng không phải chỉ có một giọt.
Vũng máu nho nhỏ, máu đó là máu gì?
Máu xuất hiện dưới chân Thôi Bắc Hải, có phải là máu của Thôi Bắc Hải?
Nếu quả là vậy, tại sao y lại chảy máu?
Máu nồng đặc phảng phất ùa lên một mùi tanh hôi khó tả, huyết quang yêu dị, không khí xung quanh cũng tựa hồ biến thành yêu dị.
Mặt mày Thôi Bắc Hải phảng phất vì vậy mà bắt đầu biến thành yêu dị.
Mười lăm tháng ba, yên vũ mù mịt trước hoàng hôn, vừa đến hoàng hôn, khói mưa lại bị gió chiều thổi tan.
Hoàng hôn bao la, trời chiều trong suốt.
Mặt trời bên kia còn chưa lặn hẳn, mặt trăng bên này đã bắt đầu dâng khởi.
Mười lăm trăng tròn, mặt trăng tròn như gương, giữa quang thái của tàn dương, chỉ thấy lợt lạt một vòng tròn.
Đỗ Tiểu Thiên chợt phát hiện vòng trăng lợt đó.
“Sao trăng lại lên sớm như vậy?” Hắn rùng mình đánh răng lập cập.
Vòng trăng lợt đó phảng phất như khỏa mình giữa hàn băng sâm lãnh, tặng cho người cảm giác hàn lãnh, cảm giác yêu dị.
Hắn hiện tại đang ở Tụ Bảo Trai.
Thôi Bắc Hải đã sớm phân phó, cho nên Đỗ Tiểu Thiên vừa đến, người hầu đã dẫn hắn đến thư trai, lại chỉ dẫn đến trước thư trai.
Đó cũng là phân phó của Đỗ Tiểu Thiên.
Gã người hầu liền ly khai, bởi vì Thôi Bắc Hải còn phân phó, Đỗ Tiểu Thiên vừa đến, bất cứ một ai cũng đều không được tiến vào thư trai nữa.
Y hiển nhiên không muốn liên lụy đến ai khác.

Đỗ Tiếu Thiên hiểu rõ nỗi khổ tâm của Thôi Bắc Hải.
Hắn lại không chỉ đến một mình, còn dẫn theo Truyện Tiêu – Diêu Khôn hai bộ khoái, bọn họ là thủ hạ đắc lực của hắn, đều có một thân bản lãnh.
Cửa thư trai đóng kín, bên trong dĩ nhiên có thắp đèn, lại không thấy bóng người.
Mục quang của Đỗ Tiếu Thiên lạc trên cửa, đang tính toán xem có nên mở cửa hay không, hay cứ gõ cửa gọi Thôi Bắc Hải, thuận tiện xem xem y hiện tại ra sao, cửa đột nhiên lại mở ra từ bên trong.
Song thủ của Thôi Bắc Hải nắm hai bên cửa, tịnh không đi ra.
Mục quang đang bám trên cửa của Đỗ Tiếu Thiên dĩ nhiên là chuyển lên mặt Thôi Bắc Hải.
Hắn lập tức rùng mình.
Chỉ mới chưa tới một ngày không gặp, trên mặt Thôi Bắc Hải hoàn toàn không còn một chút huyết sắc, xanh xanh trắng trắng, giống như vòng trăng lợt trên trời, thanh lãnh mà yêu dị.
Y tựa hồ trước lúc mở cửa đã biết Đỗ Tiếu Thiên vừa đến, lại tựa hồ hiện tại mới biết, thanh âm của y cũng rất lạnh.
Đỗ Tiếu Thiên liền hỏi:
– Xảy ra chuyện gì vậy?
Thôi Bắc Hải ngạc nhiên:
– Đâu có chuyện gì xảy ra, sao ngươi lại hỏi như vậy?
Đỗ Tiếu Thiên hỏi:
– Ngươi lẽ nào không biết sắc mặt của mình đã nhìn khó coi tới cỡ nào?
Thôi Bắc Hải điềm đạm cười:
– Một đêm không ngủ, lại thêm trọn cả ngày không nghỉ ngơi, sắc mặt không khỏi khó coi một chút.
Đỗ Tiếu Thiên hỏi:
– Ngươi đang làm gì vậy?
Thôi Bắc Hải đáp:
– Đem sự tình xảy ra trong mười mấy ngày qua viết xuống hết ...
Đỗ Tiếu Thiên hỏi:
– Có thể cho ta xem được không?
Thôi Bắc Hải đáp:
– Có thể thì có thể, nhưng không phải bây giờ.
Đỗ Tiếu Thiên hỏi truy:
– Không phải bây giờ thì khi nào mới có thể?
Thôi Bắc Hải đáp:
– Sau khi ta chết.

Đỗ Tiếu Thiên bàng hoàng.
Thôi Bắc Hải từ từ thốt:
– Ta nếu không chết, chuyện này cũng coi như xong, ngày sau ta sẽ có thể tự mình giải quyết.
Đỗ Tiếu Thiên thoát miệng:
– Còn nếu ngươi chết thì sao?
Thôi Bắc Hải đáp:
– Vậy thì ngươi sớm muộn gì cũng sẽ tìm ra phần ký lục ta để lại, chỉ cần có phần ký lục này trong tay, ngươi sẽ minh bạch sự tình từ đầu đến cuối, không khó gì tìm ra chân tướng cái chết của ta.
Đỗ Tiếu Thiên lắc đầu:
– Ngươi sao lại không để cho ta xem thử, có lẽ bọn ta còn có thể kịp thời tìm ra biện pháp ứng biến, kịp thời cứu vãn tính mệnh của ngươi.
Thôi Bắc Hải lắc đầu:
– Chỉ có tới khi ta chết mới có người tin tưởng phần ký lục này của ta.
Đỗ Tiếu Thiên nhướng mày:
– Sao ngươi phải dùng sinh mệnh của mình để chứng minh chân tướng của sự tình?
Thôi Bắc Hải đáp:
– Đó là biện pháp duy nhất.
Đỗ Tiếu Thiên giận dữ:
– Bộ ngươi chán sống rồi sao?
Thôi Bắc Hải đáp:
– Lối sống khủng bố như vầy, vô luận là ai cũng đều có thể chán sống.
Đỗ Tiếu Thiên quan sát Thôi Bắc Hải từ trên xuống dưới:
– Ta thấy ngươi giống như một kẻ điên.
Thôi Bắc Hải thốt:
– Ta hy vọng mình thật đã biến thành một kẻ điên.
Y cười thê lương, nói tiếp:
– Nếu ta là một kẻ điên, căn bản bất tất phải lo lắng gì hết, cũng không thể có bất cứ cảm giác gì nữa, vô luận là sợ sệt hay thống khổ.
Đỗ Tiếu Thiên lại bàng hoàng.
Thôi Bắc Hải chầm chậm rút một phong thư từ trong người ra:
– Ta còn viết một phong thư này nữa.
Đỗ Tiếu Thiên hỏi:
– Phong thư này xử trí làm sao?

Thôi Bắc Hải đáp:
– Chuẩn bị giao cho ngươi.
Đỗ Tiếu Thiên ngạc nhiên:
– Cho ta?
Thôi Bắc Hải lắc đầu:
– Không phải cho ngươi.
Đỗ Tiếu Thiên hỏi:
– Nếu không tại sao lại giao cho ta?
Thôi Bắc Hải đáp:
– Bởi vì ta không thể đi ra được, xung quanh cũng không có người nào có thể tín nhiệm, cho nên chỉ còn nước thừa cơ hội giao cho ngươi, nhờ ngươi đem nó ra giùm ta.
Đỗ Tiếu Thiên hỏi:
– Đưa đi đâu?
Thôi Bắc Hải đáp:
– Nha môn.
Đỗ Tiếu Thiên hỏi:
– Cho ai?
Thôi Bắc Hải đáp:
– Thái thú vùng này -- Cao Thiên Lộc!
Đỗ Tiếu Thiên càng cảm thấy ngạc nhiên, liền hỏi:
– Đây là thư gì vậy?
Thôi Bắc Hải đáp:
– Kỳ thực cũng không phải là một phong thư, là một phần di chúc.
Đỗ Tiếu Thiên hỏi:
– Di chúc?
Thôi Bắc Hải đáp:
– Ta muốn nhờ Cao thái thú giúp ta xử lý mọi hậu sự.
Đỗ Tiếu Thiên “ồ” lên.
Thôi Bắc Hải miễn cưỡng cười:
– Đương nhiên, ta nếu có thể sống tới ngày mai, phong thư đó cũng bất tất phải đưa đi, ngươi cứ trả lại cho ta.
Đỗ Tiếu Thiên hỏi:
– Nói như vậy, hiện tại nhất định muốn để ta bảo quản?
Thôi Bắc Hải đáp:
– Đương nhiên.
Đỗ Tiếu Thiên bỗng cười lên:
– Chỉ sợ sau khi quần nga bỏ đi, ta cũng biến thành một xác chết, không thể giúp ngươi đưa phong thư này ra.
Thôi Bắc Hải thốt:

– Cho dù ngươi có biến thành xác chết, còn có hai thủ hạ của ngươi.
Đỗ Tiểu Thiên ngoái lại nhìn:
– Có lẽ bọn họ cũng cùng chung số mệnh với ta.
Thôi Bắc Hải cười buồn:
– Tâm địa của ngươi nguyên cũng không thoải mái gì.
Đỗ Tiểu Thiên thở dài:
– Cả "Thất Tinh Đoạt Phách, Nhất Kiếm Tuyệt Mệnh" của ngươi cũng hoàn toàn không nắm chắc bảo vệ được mạng sống, hai đoản thương, một thiết sách của bọn họ có thể so với Thất Tinh Tuyệt Mệnh Kiếm của ngươi sao?
Thôi Bắc Hải thốt:
– Đám Hấp Huyết Nga vị tất tìm tới bọn họ, cho dù có tìm tới, ba người các ngươi nếu không có ai may mắn thoát khỏi, phong thư kia cho dù có bị hủy diệt, cũng không thành vấn đề.
Đỗ Tiểu Thiên không minh bạch.
Thôi Bắc Hải giải thích:
– Bởi vì ta đã viết thêm một phong nữa, giống hệt như phong thư ta đưa ngươi, để chung một chỗ với phần ký lục kia, bọn ta nếu chết toàn bộ, ba ngày sau, chúng cũng sẽ được giao tới tay Cao thái thú.
Đỗ Tiểu Thiên càng không hiểu.
Thôi Bắc Hải lại giải thích:
– Ba ngày sau, vị bằng hữu kia của ta vô luận thế nào cũng nhất định sẽ đến, bằng vào trí năng của y, chắc có thể tìm ra chúng, trên phong thư có ghi rõ nên giao cho ai, y sẽ giúp ta lo xong.
Đỗ Tiểu Thiên nói:
– Ngươi cũng cẩn thận quá.
Thôi Bắc Hải thốt:
– Tới nước này, ta làm sao mà không cẩn thận chứ.
Đỗ Tiểu Thiên chợt lại hỏi:
– Bằng hữu kia của ngươi là ai vậy?
Thôi Bắc Hải đáp:
– Thường Hộ Hoa!
"Thường Hộ Hoa?" Vừa nghe đến cái tên đó, Đỗ Tiểu Thiên, Truyện Tiêu, Diêu Khôn ba người đều thoáng biến sắc.
Thôi Bắc Hải liếc ba người:
– Các ngươi đã từng nghe nói tới bằng hữu đó sao?
Đỗ Tiểu Thiên đáp:
– Người chưa từng nghe nói đến vị bằng hữu đó của ngươi đại khái cũng không nhiều.
Thôi Bắc Hải gật đầu:

– Trên giang hồ danh khí của y quả thật rất lớn, cao thủ dụng kiếm trên giang hồ nếu luận về ngôi vị, hạng nhất ta xem ra phải thuộc về y.
Đỗ Tiếu Thiên cũng đồng cảm:
– Ta tuy chưa từng gặp con người đó, cũng chưa từng thấy qua kiếm pháp của y, nhưng đánh giá giang hồ, luận tầm cỡ danh khí, đích xác không có ai có thể xếp trên y.
Thôi Bắc Hải thốt:
– E rằng các ngươi làm sao cũng không tưởng tượng được ta lại có một bằng hữu như vậy.
Đỗ Tiếu Thiên nói:
– Ta quen biết ngươi cũng mấy năm rồi, đây là lần đầu tiên ta nghe ngươi nói về y.
Thôi Bắc Hải trầm mặc.
Đỗ Tiếu Thiên cảm thấy thần sắc của Thôi Bắc Hải có vẻ lạ lùng:
– Theo ta biết thì bằng hữu của ngươi trú tại Vạn Hoa Sơn Trang.
Thôi Bắc Hải gật đầu.
Đỗ Tiếu Thiên lại hỏi:
– Vạn Hoa Sơn Trang cách nơi đây không mấy xa.
Thôi Bắc Hải thốt:
– Cưỡi ngựa thì sáu ngày là đến.
Đỗ Tiếu Thiên hỏi:
– Bộ ngươi không phải từ lúc ban đầu đã tìm đến y sao?
Thôi Bắc Hải đáp:
– Tới mùng bảy ta mới sai Thôi Nghĩa cưỡi ngựa đưa thư tới Vạn Hoa Sơn Trang.
Đỗ Tiếu Thiên hỏi:
– Thôi Nghĩa?
Thôi Bắc Hải đáp:
– Đối với gã, ngươi cũng đâu còn lạ gì.
Đỗ Tiếu Thiên nói:
– Ta nhớ người đó.
Thôi Bắc Hải thốt:
– Cả nhà gã mấy đời đều là người hầu của Thôi gia ta, ta tuyệt đối tin gã, cho nên ta mới sai gã đi tìm Thường Hộ Hoa.
Đỗ Tiếu Thiên nói:
– Ngươi đáng lẽ nên tìm đến y sớm hơn, như vậy tới bây giờ thì y đã đến đây rồi ...
Thôi Bắc Hải thốt:
– Không đến lúc tất yếu ta thật không muốn tìm đến y ...

Y thở dài một hơi, lại nói tiếp:
– Bởi vì bọn ta kỳ thực đã không còn là bằng hữu nữa.
Đỗ Tiếu Thiên "ồ" một tiếng.
Thôi Bắc Hải không giải thích, mục quang lại lạc lên phong thư:
– Phong thư này đã dùng sáp dán lại, hơn nữa ta cũng không phải mới một hai lần dâng lễ cho Cao thái thú, mỗi một lần ta đều ghi vài dòng, ông ta nếu nhận không ra chữ của ta, đem đi đối chiếu cũng không khó gì phân biệt.
Đỗ Tiếu Thiên hỏi:
– Ngươi lo có người đổi hoặc sửa di chúc của ngươi?
Thôi Bắc Hải đáp:
– Quả là có lo, cho nên trên thư ta còn đóng hai dấu ấn riêng.
Y miễn cưỡng cười, lại nói:
– Một di chúc kỹ càng như vầy, chắc không thể có gì trục trặc đâu.
Đỗ Tiếu Thiên hỏi:
– Ngươi nếu là một người điên thì làm sao nghĩ ngợi chu đáo đến như vậy được?
Thôi Bắc Hải thở dài, tịnh không nói gì, phất tay một cái, phong thư thoát khỏi tay bay ra.
Cũng không đợi Đỗ Tiếu Thiên đón lấy thư, y liền xoay tay đóng cửa lại.
Đỗ Tiếu Thiên tiếp thư, không nói gì nữa.
Mục quang của y dĩ nhiên đang lạc trên phong thư, nhìn kỹ trước trước sau sau một lần.
Thứ quả thật dán rất kín.
Đỗ Tiếu Thiên cẩn thận cất phong thư vào mình, liếc nhìn hai thủ hạ hai bên:
– Bên kia có một cái đình, bọn ta thủ trong đình.
Lúc đó, quang ảnh của tàn dương cơ hồ đã hoàn toàn tiêu tán, vòng trăng bên kia lại vẫn lợt lạt như nước lã.
Đình ở giữa đám cỏ cây, cỏ cây thưa thớt không che khuất đình, bên thư trai cũng không khó gì nhìn ra bên đình, bên đình cũng không khó gì nhìn tới bên thư trai.
Trong đình có một cái bàn đá, vài cái ghế đá.
Đỗ Tiếu Thiên chọn một cái ghế đá, ngồi xuống hướng mặt về phía thư trai, tâm tình không tránh khỏi khẩn trương.
Truyện Tiêu, Diêu Không ngồi xuống một bên.
Diêu Khôn mở miệng:
– Đầu lĩnh, nghe khẩu khí của họ Thôi, tựa hồ thật sự có thứ gọi là Hấp Huyết Nga.

Đỗ Tiếu Thiên thốt:
– Sự thật là có.
Diêu Khôn hỏi:
– Đầu lĩnh lẽ nào cũng đã từng thấy vật đó?
Đỗ Tiếu Thiên gật đầu:
– Đã từng thấy hai lần.
Diêu Khôn hỏi truy:
– Vật đó có hút máu thật không?
Đỗ Tiếu Thiên gật đầu.
Diêu Khôn biến sắc:
– Đầu lĩnh khẳng định như vậy, lẽ nào đã từng bị những vật đó hút máu?
Đỗ Tiếu Thiên gần đầu lần thứ ba:
– Bất quá lần đó chỉ là một Hấp Huyết Nga, nó vừa bắt đầu hút máu đã bị ta quăng ra.
Diêu Khôn bây giờ mới thật sự biến sắc.
Truyện Tiêu ngồi bên cạnh không nhịn được cũng xen miệng:
– Họ Thôi sao lại sợ những vật đó dữ vậy?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Ta không biết.
Truyện Tiêu hỏi:
– Còn y có biết không?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Nghe lời nói của y, y hiển nhiên biết, lại không chịu nói, tựa hồ có ẩn tình gì khó nói.
Hắn ngưng một chút:
– Bất quá cho dù y không nói ra, nội đêm hôm nay, bọn ta có thể có giải đáp.
Diêu Khôn liền nói:
– Đúng, Xem ra đã bắt đầu rồi.
Đỗ Tiếu Thiên nghe vậy ngẩng đầu nhìn trời, bóng đêm mênh mông quả nhiên đã bắt đầu giáng lâm xuống nhân gian.
Ánh đèn chiếu ra từ song cửa sổ của thư trai cũng dần dần sáng chói.
Khu vườn lại dần dần tối tăm.
Giữa những khóm hoa tịnh không có đèn đuốc gì, trong đình tuy có đèn bàn, lại tịnh chưa thắp lửa.
Bọn Đỗ Tiếu Thiên ba người dần dần bị hãm nhập giữa bóng tối, ba người không nói gì nữa.
Đêm càng sâu, trăng càng cao càng sáng.

Ánh đèn từ song cửa của thư trai rọi ra càng thấy sáng rõ, giấy dán cửa bị ánh đèn chiếu đến phát trắng.
Y có lúc đứng yên như khúc gỗ, có lúc xoa xoa tay không ngừng, có lúc đi qua đi lại tới tấp như con kiến rớt trên chảo nóng.
Tuy không nghe thấy bất cứ một thanh âm gì, chỉ có bóng Thôi Bắc Hải, bọn Đỗ Tiếu Thiên ba người lại cảm thấy được Thôi Bắc Hải đang lo lắng không yên.
Bọn họ bất giác cũng lo lắng, Hấp Huyết Nga khi nào sẽ đến?
Đêm càng khuya, trăng càng cao càng sáng, cũng càng vắng xa.
Nguyệt sắc băng lãnh, rải rắc lãnh quang khắp mặt đất, trong vườn sương mỏng mê ly.
Sương cũng không biết đến từ đâu, đến từ lúc nào, dưới ánh trăng chiếu rọi, giống như lãnh khí phát tán từ trên hàn băng.
Bọn Đỗ Tiếu Thiên ba người phảng phất đã bị đông đá, động cũng không động, nguyệt quang ngưng kết, thủy chung không rời khỏi song cửa của thư trai.
Ánh đèn rọi ra từ song cửa càng minh lượng, giấy dán cửa như tự nó phát ra ánh sáng.
Nửa bóng Thôi Bắc Hải in trên giấy, bóng bất động.
Trông theo cái bóng đó, Thôi Bắc Hải đang ngồi bên đèn, hoang mang lo lắng cũng tới lúc tĩnh tại.
Một canh, hai canh, ba canh. Tiếng trống canh ba dĩ nhiên càng vang vọng.
Trăng đang treo giữa trời, minh nguyệt như gương, minh nguyệt hoàn chỉnh không tàn khuyết.
Trống canh lại vang lên, trăng đột nhiên tan vỡ!
Một đám mây kỳ hình quái trạng đột nhiên bay đến, giống như một bàn tay ma, đột nhiên xé toạt minh nguyệt.
Mây màu đỏ sậm, đỏ sậm đến mức như máu đặc.
Minh nguyệt như tắm trong máu, minh nguyệt ngập ngụa máu!
Đỗ Tiếu Thiên ngẩng đầu nhìn trời, vốn muốn xem bầu trời, lại nhìn thấy một vòng minh nguyệt ngập ngụa máu.
Y rùng mình không biết sao trăng mây đêm nay lại quái dị như vậy?
Minh nguyệt hoàn toàn biến mất giữa đám mây máu.
Cũng ngay lúc đó, bóng Thôi Bắc Hải in trên giấy dán cửa đột nhiên nhảy dựng lên!
Một tiếng thét khủng bố đồng thời vang lên!
“Hấp Huyết Nga!”.
Đó là thanh âm của Thôi Bắc Hải! Hấp Huyết Nga đã đến!
Mục quang của Đỗ Tiếu Thiên nghe tiếng thét vội vàng quay về phía

thư trai.
“Xoẹt” một tiếng, tiếng rút kiếm tức thời truyền đến!
Thanh âm bên trong thư trai vang lên, bọn Đỗ Tiếu Thiên ba người ở phía đình cũng nghe rất rõ.
Đêm cũng thật quá tĩnh lặng.
Kiếm ảnh cùng nhân ảnh nhất tề bay lên, ánh đèn trong thư trai đột nhiên tắt ngóm!
Toàn thư trai, trong một sát na, hoàn toàn bị bóng tối nuốt trọng!
Đao ra khỏi vỏ, người cơ hồ cũng đồng thời bay ra khỏi đình, bay gấp về phía thư trai!
Truyện Tiêu, Diêu Khôn cũng nhanh mãnh, Diêu Khôn xoay song thủ, rút song thương giắt trên lưng, “vút” một tiếng, thiết sách của Truyện Tiêu quấn bên hông cũng nằm trong tay, hai người cơ hồ không có kẻ trước người sau mà cùng phóng ra khỏi đình, theo sát sau người Đỗ Tiếu Thiên!
Đỗ Tiếu Thiên mới một búng người đã hạ mình trước cửa thư trai, liền lớn giọng gọi:
– Thôi huynh!
Không có tiếng trả lời, trong thư trai một màn lặng lẽ, lặng lẽ đáng sợ!
Truyện Tiêu, Diêu Khôn song song rơi mình hai bên Đỗ Tiếu Thiên, Diêu Khôn hỏi liền:
– Đầu lĩnh, làm sao đây?
Đỗ Tiếu Thiên quát:
– Xông vào!
Tiếng “xông” vừa thoát khỏi miệng, hữu cước của hắn đã bay ra, một cước đá lên cửa thư trai.
“Bình” một tiếng, cửa bị đá tung ra!
Đao trong tay Đỗ Tiếu Thiên cơ hồ đồng thời hoa lên một đao, bảo hộ toàn thân trên dưới.
Cho dù cửa vừa mở ra, đám Hấp Huyết Nga từ trong bay ra, một đao hoa lên đó cũng có thể tạm thời triệt hạ chúng.
Thật ngoài ý liệu, tịnh không có Hấp Huyết Nga nào từ trong bay ra, một con cũng không.
Bên trong cửa chỉ một trời hắc ám.
Đỗ Tiếu Thiên mục quang lấp loáng, ngã mình xuống, lăn người dưới đất, đao quang cũng lăn động theo người, cả người lẫn đao lăn lọt vào giữa bóng tối!
Diêu Khôn, Truyện Tiêu không chờ Đỗ Tiếu Thiên phân phó, tả hữu xung phá song cửa sổ, một song thương hộ thân, một thiết sách bay

lượn, gấp rút tả hữu cùng phóng nhập bên trong!
Bóng tối liền nuốt trọn ba người.
Cũng chưa tới một sát na sau, “cạch” một tiếng, giữa hắc ám thoáng hiện một ánh sáng. Ánh sáng phát ra từ đuốc dẫn lửa.
Đỗ Tiếu Thiên toàn thân nhốt trong ánh sáng đó, đuốc dẫn lửa cũng đang nắm chặt trong tay hắn.
Hắn đứng dậy, tả thủ nâng cao đuốc dẫn lửa, hữu thủ hoành đao phòng trước ngực, song nhãn nhoáng ánh lửa không ngừng lấp loáng.
Truyện Tiêu, Diêu Khôn trái phải cũng đã thắp sáng hai đuốc dẫn lửa.
Ánh sáng của ba cây đuốc dẫn lửa đã đủ chiếu ngời cả thư trai.
Đỗ Tiếu Thiên nhìn rất rõ, trong thư trai ngoại trừ hắn, Truyện Tiêu, Diêu Khôn ra, tịnh không có người thứ tư.
Thôi Bắc Hải đã đi đâu?
Đèn còn trên bàn, lồng đèn đã toét làm hai, nhị đèn cũng đã biến thành hai mảnh.
Thôi Bắc Hải đâm một kiếm vụt ra, một kiếm đó hiển nhiên đã chém trên lồng đèn.
Một kiếm đó chém trên lồng đèn, đương nhiên là có lý do của y.
Y tịnh không phải là một người điên.
– - Hấp Huyết Nga!
Lúc đó y thét hoảng “Hấp Huyết Nga”, lẽ nào Hấp Huyết Nga đã xuất hiện bên cạnh lồng đèn, hoặc giả ngay trên lồng đèn, cho nên một kiếm đó mới chém lồng đèn thành hai mảng, cả nhị đèn cũng bị chém đứt?
Nhị đèn vẫn còn có thể thắp lên, Đỗ Tiếu Thiên lại thắp đèn lên.
Ánh đèn rất mau chóng lan ra khắp thư trai, thêm vào trản đèn đó, toàn thư trai sáng rõ như ban ngày.
Không thấy người, thấy máu, đèn đứng bên cạnh một vũng máu tươi, lập loè phát sáng dưới ánh đèn.
Huyết sắc sáng tươi, huyết quang yêu dị, là máu người hay là máu nga?
Nga huyết không có màu, Hấp Huyết Nga lẽ nào lại ngoại lệ?
Nếu không phải là nga huyết thì là máu của Thôi Bắc Hải.
Máu của y lưu trên bàn, còn người của y ở đâu?
Đỗ Tiếu Thiên chấm tay lên máu, đưa lên mũi ngửi, lẩm bẩm tự nói với mình:
– Đây chắc là máu người.
Hắn làm bộ đầu mười năm, cũng không biết đã có bao nhiêu đạo tặc

rơi vào tay hắn, đám đạo tặc đó đương nhiên không phải ai ai cũng thúc thủ chịu trói, mười năm qua, theo nghề nghiệp vào sinh ra tử, cả hắn cũng khó lòng nhớ được đã từng ác đấu bao nhiêu lần, thanh đao này đã nhuộm quá nhiều huyết tinh, đối với khí vị của máu người, hắn đã quá quen thuộc.
Hiện tại hắn vẫn không dám khẳng định lắm.
Hắn tuy đã từng thấy Hấp Huyết Nga, lại tịnh chưa thấy qua máu của Hấp Huyết Nga.
Sau khi đám Hấp Huyết Nga yêu dị kia hút máu người xong, có lẽ cũng giữ máu người trong thân mình.
Có lẽ sau khi hút máu người xong, máu của đám Hấp Huyết Nga đó sẽ chuyển biến thành như máu người.
Có lẽ huyết dịch trong mình đám Hấp Huyết Nga đó nguyên tương đồng với người.
Đỗ Tiếu Thiên không nghĩ ngợi nữa, hắn sợ đầu não của mình quá rối loạn, trước mắt còn có vấn đề trọng yếu hơn cần hắn giải quyết.
Vô luận là người sống hay là tử thi, hắn trước hết phải tìm ra Thôi Bắc Hải.
Hắn đặt đuốc dẫn lửa xuống, lại cầm trản đèn lên, cả người tắm trong ánh đèn sáng chói.
Người di động, ánh đèn cũng di động theo.
Hắn đi khắp thư trai, lục lọi toàn thư trai.
Truyện Tiêu, Diêu Khôn đương nhiên tuyệt không thể tụ thủ bàng quan, chỗ nào Đỗ Tiếu Thiên lục lọi, bọn họ cũng tìm kiếm thêm lần nữa.
Ba người cứ truy kiếm như vậy, Thôi Bắc Hải cho dù có biến thành người lùn vài tấc, tin rằng cũng bị bọn chúng tìm ra.
Người cao bảy thước lại đột nhiên biến thành người lùn vài tấc, trừ phi là Thôi Bắc Hải mới đụng phải yêu quái, nếu không bản thân y sợ rằng chính là một yêu quái.
Y hét hoảng "Hấp Huyết Nga", nếu thật đã gặp phải yêu quái, chắc phải là một Hấp Huyết Nga yêu!
Đó lẽ nào tịnh không chỉ là truyền thuyết, trên thế gian lẽ nào thật sự có yêu ma quỷ quái tồn tại?
Đỗ Tiếu Thiên lại lục lọi thêm lần nữa, cửa sổ cửa chính y cũng đều nhất nhất kiểm tra kỹ càng.
Trên cửa chính cửa sổ không ngờ đều có khóa, hắn đá tung cửa ra, then cửa đã bị hắn đá gãy, Truyện Tiêu, Diêu Khôn phóng người qua song cửa sổ, then cài cửa sổ đã bị chấn nát.
Cả thư trai hoàn toàn phong bế kín mít.

Thôi Bắc Hải cho dù sau lưng có gắn hai cánh cũng không thể rời khỏi thư trai như vậy, hà huống toàn thư trai lại đều nằm dưới sự giám thị của bọn Đỗ Tiếu Thiên ba người.
Y tuyệt không thể vô cớ mà hét hoảng "Hấp Huyết Nga", hiển nhiên thật sự đã nhìn thấy Hấp Huyết Nga mới hét hoảng như vậy.
Sự thê lệ của tiếng thét kinh hoàng đó khủng bố đến mức thật sự khiến cho người phách động tâm ly.
Tuy không nhìn thấy thần tình của y, chỉ nghe thấy tiếng kêu thảm đó, cũng không khó gì tưởng tượng được sự sợ hãi của y trong sát na đó.
Y đâu phải là lần đầu tiên gặp Hấp Huyết Nga.
Nếu quả đó chỉ là vài con Hấp Huyết Nga, y tuyệt đối không có lý do kinh hoảng như vậy.
Trong sát na đó, lẽ nào trong thư trai đột nhiên xuất hiện ngàn vạn con Hấp Huyết Nga, nhất tề tập kích y?
Đó nếu là sự thật, bao nhiêu Hấp Huyết Nga đó làm sao có thể thoát khỏi sự giám thị của bọn Đỗ Tiếu Thiên ba người, làm sao có thể tiến nhập bên trong thư trai?
Xem ra chỉ có từ kẽ hở của cửa chính cửa sổ mới có thể tiến nhập vào trong, đám Hấp Huyết Nga đó cho dù có mỏng manh như tờ giấy, trong giây lát làm sao có thể kéo vào ngàn vạn con?
Hấp Huyết Nga Thôi Bắc Hải nhìn thấy là Hấp Huyết Nga gì đây?
Lẽ nào trong sát na đó, đã xuất hiện quần nga chi thủ chi vương?
Lẽ nào bộ dạng của Nga Vương khi xuất hiện còn khủng bố gấp ngàn gấp vạn lần đám Hấp Huyết Nga mà y từng nhìn thấy?
Từ khi y la hoảng, cho tới khi y bạt kiếm, đến lúc nhân kiếm tề phi, rồi ánh đèn tắt phụt, bọn Đỗ Tiếu Thiên phá cửa xông vào, trước sau không quá một phút giây ngắn ngủi!
Thôi Bắc Hải cho dù kích xuất ra một kiếm, người bị quần nga phóng đến giết, xác lại bị quần nga khiêng đi, vậy thì làm sao có thể ly khai kịp?
Trong phút giây ngắn ngủi đó, Thôi Bắc Hải đơn giản chừng như đã hóa thành sương khói, tan biến trong thư trai, tiêu tán khỏi nhân gian.
Đó đơn giản là ma pháp, cũng chỉ có ma pháp mới có thể làm như vậy!
– - Giữa thiên hạ thật có yêu ma quỷ quái sao?
Đỗ Tiếu Thiên cầm đèn đứng yên như khúc gỗ, hoang mang nhìn trừng trừng vào vũng máu tươi trên bàn, toàn thân có cảm giác như ngập trong nước băng.
Trên trán hắn lại có mồ hôi toát ra, mồ hôi lạnh!

Mười sáu tháng ba, Đỗ Tiếu Thiên tiếp tục lục tìm, phạm vi lục tìm lại khuếch trương ra toàn Tụ Bảo Trai.
Tham dự cùng truy tìm ngoại trừ Truyện Tiêu, Diêu Khôn ra, còn có mười bộ khoái.
Đỗ Tiếu Thiên nghiêm cấm truyền sự tình ra ngoài.
Trước khi chưa chứng thực được, hắn tuyệt không thể để truyền thuyết tà ác đó lan truyền ra ngoài.
Hắn tuy nghiêm cấm, truyền thuyết đó vẫn mau chóng đồn đãi khắp thành.
Là ai đã truyền tin tức ra?
Đỗ Tiếu Thiên không có thời gian truy cứu chuyện đó, cũng không để bất kỳ một ai làm trở ngại chuyện truy tìm của bọn họ.
Trọn một ngày trời, bọn họ lục tìm toàn Tụ Bảo Trai, Thôi Bắc Hải thủy chung vẫn không thấy bóng dáng.
Một người cho dù có chết đi, cũng đáng lẽ phải để lại một thi thể chứ.
Lẽ nào đám Hấp Huyết Nga đó không những đã hút cạn máu của y, mà còn ăn sạch thi thể của y?
Mười bảy tháng ba, phạm vi truy tìm lại phát triển ra khắp toàn thành.
Không phải là ý kiến của Đỗ Tiếu Thiên, mà là mệnh lệnh của thái thú Cao Thiên Lộc.
Cao Thiên Lộc cũng là bằng hữu của Thôi Bắc Hải.
Thôi Bắc Hải ở đây có thể coi là một đại tài chủ, một người có giá trị đáng kể.
Lần này toàn thành đều biết chuyện này, cũng có không ít người tự động tham gia truy tầm.
Truy tầm tịnh không có kết quả.
Mười tám tháng ba, Cao thái thú ra lệnh lục tìm Tụ Bảo Trai lần nữa.
Lần này tịnh không phải Đỗ Tiếu Thiên thống lãnh quần bộ, mà là Dương Tấn.
Tổng bộ đầu Dương Tấn chung quy đã xuất hành, tự mình chủ trì vụ truy tầm này.
Dương Tấn luôn luôn nghĩ mình tinh minh hơn Đỗ Tiếu Thiên, tinh minh hơn bất cứ một ai.
Đỗ Tiếu Thiên tịnh không phản đối lối suy nghĩ đó, lúc Dương Tấn có tại trường, hắn cũng rất ít khi có ý kiến.
Hắn không phải là người hiếu danh, cũng không để ý tới người ta nghĩ sao về mình.
Mười năm nay, hắn chỉ biết tận trung với chức nghiệp.
Gió ban sớm thanh lãnh như nước, Dương Tấn bước tới trước, toàn thân quan phục mới tinh nghênh phong phất phới.

Y vừa bước lên thạch cấp trước cửa, liền xoay mình, song thủ vén vạt quan phục, mục quang như thiểm điện bắn sang đám thủ hạ sau lưng.
Một tư thế oai phong vô cùng.
Đỗ Tiểu Thiên nhìn thật có chút bội phục, tuy hắn cũng là quan, hơn nữa cũng đã làm quan mười mấy năm, cho đến bây giờ vẫn còn làm, nhưng cũng không thể nào có được thứ tư thế đó, không hiển lộ được thứ quan uy đó.
Dương Tấn tiếp bằng một tiếng quát:
– Ai vào trong thông truyền cho ta?
Đỗ Tiểu Thiên nghe lời bước lên hai bước, cửa Tụ Bảo Trai đồng thời mở ra từ bên trong, một gã người hầu từ bên trong ló đầu ra.
Cổ họng của Dương Tấn to đến mức tiếng hét vừa qua tối thiểu có thể truyền đi xa mười trượng.
Bên Đỗ Tiểu Thiên còn chưa nói gì với gã người hầu kia, bên trường nhai truyền đến một tràng tiếng chuông.
Tiếng chuông như thiết mã treo trước màn bị gió lớn lùa rung, lại còn vang lừng hơn xa thiết mã bị gió động.
Mọi người không khỏi mất tự chủ quay đầu nhìn xem.
Hai khoái mã đang tung vó hiện bóng nơi khúc quanh, như gió lốc phóng tới.
Tiếng chuông phát ra từ thớt ngựa đi đầu.
Ngựa nâu chuông vàng, trường sam tím lợt, khăn choàng trắng như tuyết, bảo kiếm vỏ da tím nạm vàng nơi miệng, kỵ sĩ trên ngựa thanh niên anh tuấn, giống như một vương tử xuất du vi hành.
Thường Hộ Hoa!
Thường Hộ Hoa chung quy đã đến.
Tiếng chuông vừa ngưng, ngựa nâu đã thu vó dừng trước cửa Tụ Bảo Trai, Thường Hộ Hoa vén khăn choàng, tung mình nhảy xuống ngựa, tả thủ liền tháo cởi khăn choàng cầm trong tay.
Thôi Nghĩa đuổi sát đằng sau cũng đã xuống ngựa, thân người vốn thẳng như ngọn bút lại không đứng ngay lên được.
Thể lực của gã không bì được Thường Hộ Hoa, hà huống mười hai ngày liền, mỗi một ngày đều quá nửa ngày lên đường trên lưng ngựa.
Ngựa đã đổi hai thớt, hông của gã còn chưa bị gãy gập cũng có thể coi là khá may mắn rồi.
Tay gã cầm dây cương, bước đến bên Thường Hộ Hoa.
Thường Hộ Hoa không lý gì tới gã, kinh ngạc vọng nhìn Dương Tấn trên thạch cấp.

Nếu không có chuyện phát sinh mà lại mới sáng sớm đã có bộ khoái tụ tập trước cửa, cho dù không phải là người thông minh cũng phải nhìn ra.
– - Chuyện gì đã xảy ra?
Thường Hộ Hoa muốn hỏi, Dương Tấn đã liếc mắt, chằm chằm nhìn chàng:
– Người nào đến vậy?
Y tuy ra giọng quan quyền, ngữ thanh lại không hung hãn gì.
Áo quần của Thường Hộ Hoa tịnh không giống như người xuất thân tầm thường, đối với người có xuất thân không tầm thường, y luôn luôn không muốn đắc tội.
Thường Hộ Hoa không đáp mà hỏi ngược:
– Ngươi là người nào?
Dương Tấn ưỡn ngực:
– Là tổng bộ đầu ở đây.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Dương Tấn?
Dương Tấn ngây người:
– Ngươi cũng biết ta?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Không biết, chỉ là trên đường Thôi Nghĩa đã đề cập tới.
Dương Tấn “ồ” một tiếng:
– Ngươi còn chưa nói cho ta biết danh tánh.
Người đó vô luận là nói chuyện gì cũng có giọng quan quyền.
Thường Hộ Hoa chưađáp, Thôi Nghĩa đứng bên cạnh đã lên tiếng:
– Dương đại nhân, vị này là bằng hữu của chủ nhân tôi ...
Dương Tấn ngắt lời:
– Tên gọi là gì?
Thôi Nghĩa vừa lên tiếng, giọng quan quyền của y càng gia tăng.
Thường Hộ Hoa tự trả lời:
– Thường Hộ Hoa.
“Thường Hộ Hoa?” Giọng nói của Dương Tấn tràn đầy vẻ kinh hãi, đối với cái tên đó, y hiển nhiên tịnh không xa lạ gì.
Đỗ Tiếu Thiên bên cạnh liền tiến lên hai bước:
– Nguyên lai là Thường huynh, Thôi huynh hôm trước có nói với ta, ngươi nhất định sẽ đến.
Thường Hộ Hoa nghe tiếng nghiêng đầu nhìn, nhìn lên nhìn xuống Đỗ Tiếu Thiên:
– Có phải là Đỗ Tiếu Thiên Đỗ huynh?
Đỗ Tiếu Thiên gật đầu:

– Thôi Nghĩa nghĩ chắc đã từng nhắc về ta trước mặt ngươi.
Thường Hộ Hoa đáp:
– Nghe gã nói Thôi huynh với ngươi là bằng hữu rất thân.
Đỗ Tiểu Thiên thốt:
– Nói đến giao tình thì vẫn chưa thâm hậu bằng y với ngươi, ta cùng y chỉ quen biết nhau mới hai ba năm thôi.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Mức thâm sâu của giao tình tịnh không phải là tháng ngày dài ngắn, có những người vừa gặp đã có thể kính cẩn trong lòng, có những người cho dù có quen biết mười năm, thủy chung cũng chỉ là bằng hữu gật đầu chào.
Đỗ Tiểu Thiên cười:
– Lời nói của ngươi tịnh không phải là không có đạo lý, bất quá giao tình giữa y và ngươi không thể phủ nhận là thâm hậu hơn xa giao tình giữa y và ta.
Thường Hộ Hoa thuận miệng hỏi:
– Sao lại thấy như vậy?
Đỗ Tiểu Thiên đáp:
– Cứ theo chuyện hiện tại mà nói, y thủy chung không chịu kể rõ cho ta nghe, lại đã sớm chuẩn bị khai hết với ngươi, để cho ngươi tìm ra chân tướng sự thật.
Thường Hộ Hoa “ồ” lên một tiếng, mặt mày nghi hoặc.
Chàng đích xác không hiểu lời nói của Đỗ Tiểu Thiên.
Đỗ Tiểu Thiên nói tiếp:
– Còn ngươi, vừa tiếp được tin tức do Thôi Nghĩa đưa đến, đã vội lên đường, phi ngựa tới đây, nếu không phải là giao tình thâm hậu, sao có thể làm như vậy được.
Thường Hộ Hoa cười điềm đạm, chuyển đề tài:
– Các ngươi mới sáng sớm đã tụ tập trước cửa, lẽ nào trong Tụ Bảo Trai đã phát sinh chuyện gì nghiêm trọng phi thường?
Đỗ Tiểu Thiên đáp:
– Không sai.
Thôi Nghĩa bên cạnh không nhịn được xen miệng hỏi:
– Có phải là chủ nhân của tôi đã có chuyện gì ngoài ý liệu?
Đỗ Tiểu Thiên chưađáp, Dương Tấn đột nhiên hỏi ngược:
– Sao ngươi biết chủ nhân của ngươi gặp chuyện gì ngoài ý liệu?
Thôi Nghĩa ngạc nhiên:
– Tôi chỉ suy đoán mà thôi.
Dương Tấn cười lạnh:
– Suy đoán của ngươi khá chuẩn xác.

Thôi Nghĩa không khỏi biến sắc, kinh hãi hỏi:
– Chủ nhân của tôi hiện tại ra sao rồi?
Dương Tấn không đáp lời, lại hỏi:
– Ngươi rời Tụ Bảo Trainào?
Thôi Nghĩa đáp:
– Mùng bảy tháng ba.
Dương Tấn hỏi tiếp:
– Đi đâu?
Thôi Nghĩa đáp:
– Phụng mệnh chủ nhân đưa một phong thư đến Vạn Hoa Sơn Trang.
Dương Tấn lại hỏi:
– Giao cho ai?
Thôi Nghĩa quay sang nhìn Thường Hộ Hoa:
– Trang chủ của Vạn Hoa Sơn Trang, cũng là vị Thường gia này.
Dương Tấn hỏi:
– Trong khoảng thời gian đó có lén lút quay lại không?
Thôi Nghĩa tới bây giờ mới nhận ra Dương Tấn đang đối đãi mình như một nghi phạm, cười khổ:
– Từ Tụ Bảo Trai tới Vạn Hoa Sơn Trang, đi về nhanh nhất cũng phải mười một mười hai ngày.
Dương Tấn hỏi:
– Vậy sao?
Thôi Nghĩa thốt:
– Dương đại nhân nếu không tin lời nói của tiểu nhân, có thể phái người đi điều tra, tiểu nhân trước sau bước vào khách sạn nào cũng còn chưa quên, có thể sai người đến xem thủ bút của tiểu nhân ghi danh ở những khách sạn đó.
Dương Tấn lại phẩy tay:
– Bất tất.
Thôi Nghĩa hỏi:
– Dương đại nhân vậy là đã tin rồi?
Dương Tấn đáp:
– Còn quá sớm để nói.
Thôi Nghĩa thở dài, chưa kịp nói gì, Thường Hộ Hoa đã hỏi:
– Thôi huynh đã gặp chuyện gì?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Y đã thất tung hơn hai ngày.
Thường Hộ Hoa giật mình:
– Là chuyện đêm mười lăm?

Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Chính thị.
Dương Tấn liền xen lời, hỏi truy Thường Hộ Hoa:
– Ngươi sao biết được sự tình xảy ra vào đêm mười lăm?
Thường Hộ Hoa đáp lạt:
– Bởi vì trước đây hai ngày là ngày mười lăm, tập quán của Nga Vương là chờ đến đêm mười lăm trăng tròn mới xuất hiện.
Câu nói đó vừa ra khỏi miệng, Dương Tấn, Đỗ Tiếu Thiên không hẹn mà cùng biến sắc.
Dương Tấn liền hỏi Thường Hộ Hoa:
– Sao ngươi biết Nga Vương đã xuất hiện lúc đó?
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Ai nói là ta biết?
Dương Tấn đáp:
– Ngươi không phải đã nói Nga Vương vào đêm mười lăm trăng tròn ...
Thường Hộ Hoa ngắt lời:
– Ta biết truyền thuyết Hấp Huyết Nga, sao lại không biết tập quán của Nga Vương?
Đỗ Tiếu Thiên gật đầu:
– Ngươi sao có thể khẳng định sự thất tung của Thôi Bắc Hải có liên quan đến truyền thuyết Hấp Huyết Nga?
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Ta có nói qua hai chữ “khẳng định” sao?
Dương Tấn nói:
– Ngươi không có nói qua.
Y quay sang hỏi:
– Ngươi sao lại biết hai chuyện đó có quan hệ?
Đỗ Tiếu Thiên xen miệng:
– Có phải trong phong thư Thôi huynh gửi cho ngươi có đề cập đến quái sự phát sinh trong tháng?
Thường Hộ Hoa gật đầu.
Đỗ Tiếu Thiên hỏi tiếp:
– Trên thư còn nói gì nữa?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Hấp Huyết Nga ngày đêm rình rập xung quanh, tính mạng đếnnguy cấp.
Đỗ Tiếu Thiên gật đầu:
– Cho nên ngươi vội vàng đến?
Thường Hộ Hoa đáp:

– Xem ra ta vẫn đến trễ.
Đỗ Tiểu Thiên hỏi tiếp:
– Y có còn nói gì với ngươi không?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Sự tình xảy ra từ mùng một tới mùng sáu y đều có đề cập tới.
Mục quang của Dương Tấn thoáng chớp lên, vừa muốn xen miệng hỏi truy, câu hỏi của Đỗ Tiểu Thiên đã tiếp luôn:
– Cái ngày mùng hai ta với y gặp hai Hấp Huyết Nga bên hồ, chuyện ta bị một con chích, y có đề cập tới không?
"Có". Thường Hộ Hoa hỏi ngược:
"Có phải thật sự có chuyện đó không?".
Đỗ Tiểu Thiên gật đầu:
– Tuyệt đối không giả.
Thường Hộ Hoa động dung:
– Trong thiên hạ có thứ Hấp Huyết Nga đó sao?
Đỗ Tiểu Thiên đáp:
– Vốn là có.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Lời nói của ngươi có vẻ khẳng định.
Đỗ Tiểu Thiên nói:
– Đó là vì nguyên quán của ta là ở Tiêu Tương.
Thường Hộ Hoa "ồ" lên.
Đỗ Tiểu Thiên nói:
– Thứ nga đó là đặc sản trong rừng sâu vùng Tiêu Tương Sơn.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Chúng thật có hút máu sao?
Đỗ Tiểu Thiên nhẹ giọng:
– Điểm đó ta vẫn không dám khẳng định.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Xem thư của Thôi huynh, thứ nga đó không những có thể hút máu, hơn nữa hình thái vừa kỳ dị vừa mỹ lệ.
Đỗ Tiểu Thiên nói:
– Hình thái vừa kỳ dị vừa mỹ lệ là thật.
Hắn ngừng một chút, lại nói:
– Cho dù chưa thấy vật đó, chỉ nghe tới mấy cái tên của chúng cũng có thể tưởng tượng được.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Bọn chúng còn có nhiều tên khác à?
Đỗ Tiểu Thiên đáp:
– Ở Tiêu Tương, đa số đều gọi chúng là Hấp Huyết Nga, nhưng

cũng có người gọi chúng là Quỷ Diện Nga, Ma Nhãn Nga, Tước Mục Nga.
Thường Hộ Hoa không nhịn được phải hỏi:
– Thứ nga đó có bộ dạng ra sao?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Ngoại hình cũng không khác gì đại đa số ngài, nhan sắc lại bất đồng, thân thể thanh lục như bích ngọc, đôi cánh cũng như bích ngọc.
Thường Hộ Hoa cười:
– Bích ngọc tinh oanh mỹ lệ, có gì là khủng bố chứ?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Trên thân nga cánh nga như bích ngọc lại giăng đầy vảy nhỏ như tia máu, trên đôi cánh thứ nhì còn có một đôi hoa văn đỏ bừng như máu tươi, song nhãn của nó cũng đỏ ngời như máu tươi.
Thường Hộ Hoa bây giờ mới hiểu:
– Không lạ gì có những danh xưng đó.
Đỗ Tiếu Thiên chuyển đề tài:
– Chuyện xảy ra mấy ngày qua cũng thật là kỳ quái, khiến cho người ta khó tin.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Ta cũng cảm thấy vậy, thế gian sao lại có yêu ma quỷ quái, thê tử của y sao lại là hóa thân của một Hấp Huyết Nga, là một nga tinh?
Lời nói vừa thoát ra, tất cả mọi người đều kinh hãi.
Dương Tấn thất thanh:
– Ai nói vợ của y là hóa thân của Hấp Huyết Nga, là một nga tinh?
Đỗ Tiếu Thiên liền hỏi:
– Có phải chính y đã viết như vậy trên thư?
Thường Hộ Hoa ngạc nhiên:
– Chuyện xảy ra mấy ngày qua ngươi tựa hồ hoàn toàn không rõ.
Đỗ Tiếu Thiên tịnh không phủ nhận.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Ngươi có biết chuyện xảy ra hôm mùng một không?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Chuyện xảy ra đêm mùng một, y đã từng kể cho ta nghe, còn bắt đầu từ mùng ba ta đã phụng mệnh đi xa, khi trở về là đã gần chiều mười bốn tháng ba.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Hai ngày mười bốn mười lăm ngươi có gặp y không?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Hai ngày đều có ...

Thường Hộ Hoa ngắt lời vặn hỏi:
– Lúc gặp mặt y có kể cho ngươi nghe không?
Đỗ Tiểu Thiên lắc đầu:
– Hỏi y, y cũng không chịu kể.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Nghe giọng điệu ngươi nãy giờ nói chuyện, xem chừng lại như biết hết vậy.
Đỗ Tiểu Thiên trên mặt lộ vẻ có lỗi:
– Không phải như vậy, cũng chỉ là nói theo lối thôi.
Thường Hộ Hoa không giận mà cười:
– Ngươi đã ở Lục Phiến Môn bao lâu rồi?
Đỗ Tiểu Thiên đáp:
– Hơn mười năm.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Không lạ gì cả ta cũng không cảm thấy bị ngươi dụ nói ra, ngươi bình nhật dẫn dụ khẩu cung của phạm nhân, chắc cũng là dùng lối dụ này.
Đỗ Tiểu Thiên cười:
– Không chỉ lối đó.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Sau này có giao hảo với những người như các ngươi, ta phải tập trung mười hai phần tâm ý.
Đỗ Tiểu Thiên lại hỏi:
– Trên thư Thôi huynh còn kể gì với ngươi nữa?
Thường Hộ Hoa còn chưa đáp lời, Dương Tấn đã không thể không xen lời:
– Phong thư đó có còn ở đây không?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Còn.
Dương Tấn hỏi:
– Ngươi có mang trên mình không?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Không có.
Dương Tấn hỏi:
– Ngươi để nó ở đâu?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Vạn Hoa Sơn Trang.
Dương Tấn hỏi:
– Chỗ nào trong Vạn Hoa Sơn Trang?
Thường Hộ Hoa ngạo nghễ đáp:

– Trong thư phòng của ta.
Dương Tấn thốt:
– Để ta phái thủ hạ đến lấy.
Thường Hộ Hoa lãnh đạm nói:
– Ngoại trừ ta ra, không ai có thể vào thư phòng của ta lấy đi bất kỳ vật gì.
Dương Tấn sững sờ tại đương trường.
Thường Hộ Hoa cũng không chờ xem y nói gì, quay sang Đỗ Tiếu Thiên:
– Lúc Thôi huynh thất tung là ở chỗ nào?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Trong thư trai của Tụ Bảo Trai.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Trong thư trai lúc đó có người nào khác không?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Không có.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Còn bên ngoài thư trai?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Có ta và hai thủ hạ.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Ba người bọn ngươi lúc đó ở ngoài thư trai làm gì?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Ta lo đêm mười lăm y thật sẽ có chuyện, cho nên còn sớm đã dẫn hai thủ hạ đến, nguyên là muốn giúp y ứng phó mọi chuyện.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Đã như vậy, sao bọn ngươi không ở cùng chỗ với y?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Bởi vì y kiên quyết cự tuyệt.
Thường Hộ Hoa “ồ” lên.
Đỗ Tiếu Thiên nói:
– Y không muốn bằng hữu mạo hiểm.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Cho nên ba người các ngươi chỉ còn nước đợi bên ngoài thư trai?
Đỗ Tiếu Thiên gật đầu.
Thường Hộ Hoa hỏi tiếp:
– Sự tình đến lúc nào thì phát sinh?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Bọn ta ba ngươi đang ngồi trong cái đình trong vườn bên ngoài thư trai, giám thị toàn thư trai, từ canh một tới canh hai, từ canh hai tới

canh ba, tất cả đều có vẻ bình tĩnh phi thường, nhưng vừa tới canh ba ...
Thường Hộ Hoa thoát miệng:
– Làm sao?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Bên trong thư trai truyền ra một tiếng hét hoảng.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Bọn ngươi có nhận ra đó là thanh âm của y không?
Đỗ Tiếu Thiên gật đầu:
– Lúc đó bóng y cũng đang in trên giấy dán cửa sổ, tiếng hét hoảng vừa vang lên, người y bật dậy, kiếm đồng thời cũng rút ra khỏi vỏ!
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Y hét hoảng cái gì?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Ba chữ -- Hấp Huyết Nga!
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Sau khi y rút kiếm ra thì sao?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Nhân kiếm cùng bay tới!
Thường Hộ Hoa thốt:
– Thất Tinh Đoạt Phách, Nhất Kiếm Tuyệt Mệnh, cho dù ba năm qua không có luyện kiếm đi nữa, một kiếm đó người bình thường không thể nào đón đỡ được.
Đỗ Tiếu Thiên nói:
– Chỉ tiếc lần này y đối phó không phải là người.
Thường Hộ Hoa hỏi gấp:
– Một kiếm của y vừa xuất thủ, có chuyện gì xảy ra?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Ánh đèn trong thư trai đột nhiên tắt phụt, tất cả mọi tiếng động nội trong sát na đó đều hoàn toàn tĩnh lặng, đến khi ba người bọn ta phá cửa xông vào, người của y đã biến đâu mất không còn thấy nữa, chỉ thấy bên cạnh trản đăng lồng đèn đã bị lợi khí chém đứt làm hai còn lưu lại một vũng máu tươi.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Có lẽ đó là máu của địch, y đánh lui địch, thừa thắng rượt theo.
Đỗ Tiếu Thiên nói:
– Cửa lớn cửa nhỏ trong thư trai đều đóng chặt, bọn ta phá cửa tiến nhập, then cài cửa chính cửa sổ mới bị đánh vỡ, y làm sao mà ly khai được.
Thường Hộ Hoa nhíu mày:

– Các ngươi không để sót chứ?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Bọn ta đã kiểm tra kỹ càng mấy lần.
Thường Hộ Hoa không nói gì, trầm ngâm.
Đỗ Tiếu Thiên thở dài nhè nhẹ:
– Trừ phi trong giây phút đó, y đã bị Hấp Huyết Nga ăn sạch cả xương thịt, hoặc giả đã tan biến thành khói dưới ma pháp của Nga Vương, hay y còn có bản lãnh xuyên tường nhập vách, nếu không y tuyệt đối không thể rời khỏi thư trai ...
Thường Hộ Hoa bỗng hỏi:
– Thư trai ở đâu? Dẫn ta đến xem xem.
Đỗ Tiếu Thiên còn chưa kịpđáp, Thôi Nghĩa bên cạnh đã lên tiếng:
– Thường gia, mời đi theo tiểu nhân.
Gã liền cất bước.
Xem bộ dạng gã còn gấp gáp hơn cả Thường Hộ Hoa.
Thường Hộ Hoa liền theo sau. Cả hai tức tốc bước ngang qua người Dương Tấn, tịnh không lý gì tới Dương Tấn, phảng phất căn bản không để y trong mắt.
Dương Tấn "hừ" khẽ, nhướng mày nhìn theo bọn họ, đang muốn há miệng quát, Đỗ Tiếu Thiên đã đến bên cạnh y:
– Đầu lĩnh, bọn ta cũng nên đi theo.
Dương Tấn nghe tiếng quay đầu, trừng mắt nhìn Đỗ Tiếu Thiên, bộ dạng như muốn mắng chửi.
Đỗ Tiếu Thiên sửa sang sắc mặt, liền thốt:
– Thường Hộ Hoa danh uy giang hồ, võ công cơ trí, nghe nói không phải là người tầm thường, có gã cùng hiệp trợ, sự tình tất nhiên sẽ dễ giải quyết hơn nhiều.
Dương Tấn cười lạnh:
– Không có gã hiệp trợ, lẽ nào sự tình không giải quyết được?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Không phải nói vậy, có phương thức mau mắn có thể bắt tội phạm mà không phải kéo dài đường xa, đầu lĩnh đại khái cũng muốn chuyện này sớm được giải quyết mà.
Dương Tấn hỏi:
– Ngươi biết phương thức ta đi không phải là phương thức mau mắn sao? Không thể giải quyết chuyện này sớm được sao?
Đỗ Tiếu Thiên điềm đạm đáp:
– Ta chỉ biết bọn ta hiện giờ còn đang ở đây, cho dù đầu lĩnh chỉ nhìn một cái là có thể thấy được quan hệ của sự tình, mình chỉ cần trễ một bước, đã bị bọn chúng phát hiện trước rồi.

Dương Tấn gật đầu:
– Vậy cũng có lý.
Y lập tức quay đầu lại, phẩy tay:
– Vài người đứng canh cửa, còn lại theo ta tiến vào.
Một đám bộ khoái dưới sự suất lãnh của Dương Tấn, ồ ồ ạt ạt đi về phía thư trai của Tụ Bảo Trai.
Đương nhiên không có ai ngăn trở, lúc Thôi Nghĩa và Thường Hộ Hoa tiến vào cũng vậy.
Thôi Nghĩa là quản gia của Thôi gia, Thôi Bắc Hải không có ở đây, trừ Dịch Trúc Quân ra là tới gã, chuyện gì gã cũng có thể tác chủ.
Dịch Trúc Quân tịnh không hiện thân, rất có thể tới bây giờ vẫn chưa có ai vào truyền báo, nàng vẫn chưa biết chuyện này.
Đông phong lất phất khắp vườn, hoa rơi lả tả, một đoàn người đi xuyên qua hoa kính, Dương Tấn lại nhịn không được phải nói:
– Ta là tổng bộ đầu ở địa phương này, cho dù gã danh động giang hồ, còn chưa có sự cho phép của ta, căn bản không thể bước vào hiện trường vụ án nửa bước, nếu không ta lúc nào cũng có thể gán tội danh hiềm nghi câu thúc gã!
Đỗ Tiếu Thiên cười cười:
– Đúng là vậy, chỉ tiếc người của Thôi gia căn bản chưa đi báo án.
Dương Tấn ngây người.
Đỗ Tiếu Thiên nói tiếp:
– Bọn ta hiện tại cũng không khác gì gã, cũng lấy thân phận là bằng hữu của Thôi Bắc Hải mà tiến vào, tịnh không phải để tra án, chỉ bất quá là bằng hữu đến thăm.
Ngưng một chút, hắn lại nói:
– Hiện tại Thôi Bắc Hải không có ở nhà, nữ chủ nhân hay quản gia là Thôi Nghĩa nếu không hoan nghênh bọn ta ở lại, đừng nói gì là tiến vào thư trai, ở đây đợi chỉ sợ cũng đã thành vấn đề, bọn họ lúc nào cũng đều có quyền mời bọn ta đi ra.
Dương Tấn hỏi:
– Thôi Bắc Hải có phải đã thất tung?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Bọn họ nói không, bọn ta phải làm sao?
Dương Tấn đáp:
– Bọn họ phải thỉnh chủ nhân Thôi Bắc Hải ra cho bọn ta gặp mặt.
Đỗ Tiếu Thiên thốt:
– Bọn họ nếu nói chủ nhân không muốn tiếp khách thì làm sao, có khi còn nói chủ nhân đã đi vắng thì cũng vậy.
Dương Tấn nói:

– Ngươi không phải đã tận mắt chứng kiến ...
Đỗ Tiếu Thiên thốt:
– Phiến diện cũng không đủ làm bằng, hà huống chuyện này có phải quá khó để người ta tin không?
Dương Tấn nói:
– Nói như vậy ...
Đỗ Tiếu Thiên thốt:
– Trừ phi người của Thôi gia lập tức báo án, hoặc giả bọn ta phát hiện tử thi, nếu không, bọn ta ở đây thủy chung chỉ mang thân phận khách nhân.
Dương Tấn lẩm bẩm:
– Phải làm sao mới hay?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Cứ theo Thường Hộ Hoa.
Dương Tấn nói:
– Chẳng khác nào cho gã tiếm một phần công lao, che mất mặt mũi bọn ta.
Đỗ Tiếu Thiên cười:
– Gã là người giang hồ, công lao gì chứ?
Dương Tấn nói:
– Vậy cũng được.
Đỗ Tiếu Thiên lại nói:
– Cho dù gã có tìm ra chân tướng sự thật, đối với bọn ta cũng có lợi chứ đâu có hại.
Dương Tấn sờ sờ râu, lại nói:
– Vậy cũng được.
Trông biểu tình của y, rõ ràng đã có chủ ý.
Đỗ Tiếu Thiên liếc y:
– Bất quá vì mặt mũi của mình, phương diện này bọn ta cũng nên tận hết tâm lực, tốt hơn hết là giành trước gã, giải quyết sự tình trước gã.
Dương Tấn gật đầu:
– Chuyện đó đâu cần phải nói ra.
Y liền gia tăng cước bộ.
Vào cửa nguyệt động, ngang qua đình trong vườn, đoàn ngươi chung quy đã đến thư trai.
Dương Tấn, Đỗ Tiếu Thiên song song bước vào.
Cửa vẫn còn nằm dưới đất, song cửa sổ vỡ nát cũng vậy, tất cả đều bảo trì nguyên trạng.
Đỗ Tiếu Thiên hành sự thật cẩn thận phi thường.

Thường Hộ Hoa cũng rất cẩn thận, tịnh không di động vật gì, lúc Dương Tấn, Đỗ Tiếu Thiên bước vào, chàng đang khoanh tay đứng trước bàn, đang nhìn vũng máu trên bàn.
Vũng máu đã đen sì, mục quang của Thôi Nghĩa lại đang ghim trên mặt Thường Hộ Hoa, đứng bên cạnh Thường Hộ Hoa.
Đôi mày của Thường Hộ Hoa chợt nhíu lại.
Thôi Nghĩa nhìn thấy, không nhịn được hỏi liền:
– Thường gia, ông thấy đó có phải là máu người không?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Ta thấy là vậy, bất quá máu cũ không dễ phân biệt như máu mới, tốt hơn hết là hỏi Đỗ bộ đầu.
Chàng bất tất phải quay đầu, đã biết Đỗ Tiếu Thiên đã vào tới.
Đỗ Tiếu Thiên thốt:
– Đó chắc là máu người, nhưng ta cũng không thể khẳng định.

Hấp Huyết Nga

Hồi 5
.....

Thường Hộ Hoa hỏi:
– Tại sao không thể?
Đỗ Tiếu Thiên cười khổ:
– Bởi vì ta tuy đã thấy qua Hấp Huyết Nga, lại chưa thấy qua máu của Hấp Huyết Nga, tịnh không biết máu của Hấp Huyết Nga có phải giống máu người hay không!
Thường Hộ Hoa quay sang hỏi:
– Trước chuyện này các ngươi chưa từng thấy qua Hấp Huyết Nga?
Đỗ Tiếu Thiên lắc đầu:
– Chưa từng.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Sau chuyện này có nhìn thấy Hấp Huyết Nga bay ra không?
Đỗ Tiếu Thiên lại lắc đầu:
– Cũng không có, bọn ta phá cửa vào trong, cả một con Hấp Huyết Nga cũng không thấy.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Người y lại cũng không thấy?
Đỗ Tiếu Thiên gật đầu.

Mục quang của Thường Hộ Hoa quét quanh:
– Thư trai lúc đó có phải cũng giống như bây giờ?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Mọi thứ ta đều tận lực bảo trì nguyên trạng.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Trong hai ngày qua, các người tưởng tất cũng đã lục lọi kỹ càng triệt để trong này.
Đỗ Tiếu Thiên nói:
– Triệt để lắm rồi.
Hắn nhìn bốn phía, lại nói:
– Thư trai thì đơn giản hơn nhiều, khám xét cả Tụ Bảo Trai một lần cũng không cần thời gian một ngày.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Nghe ngươi nói như vậy, các ngươi đã triệt để truy tầm toàn Tụ Bảo Trai?
Đỗ Tiếu Thiên gật đầu:
– Hôm qua phạm vi bọn ta truy tầm đã khuếch triển tới mỗi một góc hẻm trong thành.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Có phát hiện gì không?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Không có, y như một làn sương, một luồng khói, sương tan khói biến, không còn tồn tại trên nhân gian.
Thường Hộ Hoa nhướng mày, chầm chậm cất bước trong thất, chàng tính toán, bỗng lẩm bẩm tự nói với mình:
– Thư trai đóng kín, chỉ trong chốc lát ngắn ngủi, một con người cao lớn như vậy không ngờ lại hoàn toàn tan biến ở đây, đơn giản như là ma pháp.
Đỗ Tiếu Thiên ngạc nhiên nhìn chàng:
– Ngươi cũng tin có cái gọi là yêu ma quỷ quái sao?
Thường Hộ Hoa điềm đạm đáp:
– Không tin.
Đỗ Tiếu Thiên hỏi:
– Nếu không, chuyện này ngươi giải thích làm sao?
Thường Hộ Hoa không nói gì, chàng thật không biết nên giải thích làm sao, cước bộ của chàng không ngừng, dựa vào tường vách đi vòng vòng nhẩm tính.
Mục quang của Đỗ Tiếu Thiên dõi theo chuyển động của chàng, chợt nói:
– Có chuyện này ta cơ hồ quên nói với ngươi.

Bước chân của Thường Hộ Hoa ngưng lại:
– Chuyện gì?
Đỗ Tiếu Thiên nói:
– Cái đêm mười lăm đó, ta cùng hai thủ hạ đến ngoài cửa thư trai, y mở cửa ra, có nói chuyện với ta.
Thường Hộ Hoa liền hỏi:
– Y nói chuyện gì?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Y nói với ta đã phái Thôi Nghĩa đi Vạn Hoa Sơn Trang thỉnh ngươi, ngươi sẽ đến.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Còn có gì nữa?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Y lại nói đã làm một phần ký lục tận tường đem hết sự tình phát sinh trong mười mấy ngày qua viết xuống hoàn toàn, để chung chỗ với một phong thư.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Đặt ở đâu?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Chuyện đó y không có nói, y chỉ nói bằng vào trí năng của ngươi, chắc có thể tìm ra chúng.
Thường Hộ Hoa không khỏi cười khổ.
Đỗ Tiếu Thiên nói tiếp:
– Tìm ra phần ký lục đó, nghe nói có thể minh bạch sự tình từ đầu đến cuối, không khó gì tìm ra chân tướng cái chết của y.
Thường Hộ Hoa nhíu mày:
– Nói như vậy đơn giản là tự biết mình chết chắc, biết rõ sinh mệnh gặp nguy hiểm, sao y lại không tìm một địa phương an toàn để tạm lánh một đêm?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Đó là vì y nghĩ mình vô luận đi tới đâu cũng vậy thôi.
Hắn thở dài một hơi, lại nói:
– Y tựa hồ khẳng định đám Hấp Huyết Nga đó là hóa thân của yêu ma quỷ quái, cổ nhân tương truyền yêu ma quỷ quái không có chuyện gì không biết đến, không có chuyện gì không làm được!
Thường Hộ Hoa không khỏi thở dài:
– Theo ta được biết, con người y luôn luôn không tin cái gọi là yêu ma quỷ quái, sao lại biến thành như vậy chứ?
Chàng giương mắt nhìn quanh, lại lẩm bẩm tiếp:
– Tụ Bảo Trai cũng không thể coi là một địa phương nhỏ, muốn tìm

một phong thư và một phần ký lục, đâu phải là chuyện dễ.
Đỗ Tiểu Thiên nói:
– Điểm đó ngươi có thể yên tâm.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Ồ?
Đỗ Tiểu Thiên nói:
– Trước khi y mở cửa nói chuyện với ta, chỉ mới viết xong phong thư và phần ký lục đó, sau đó y tịnh không bước ra ngoài thi trai tới nửa bước, thư và ký lục chắc còn lưu lại trong thư trai.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Vậy thì đơn giản hơn nhiều.
Đỗ Tiểu Thiên nói:
– Ta thấy tịnh không đơn giản.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Các ngươi đã từng tổn phí một phen tâm cơ ở đây, lại tịnh không có phát hiện gì?
Đỗ Tiểu Thiên mặc nhận.
Thường Hộ Hoa hỏi tiếp:
– Trong bọn ngươi chắc có người hiểu biết cơ quan?
Đỗ Tiểu Thiên lắc đầu.
Thường Hộ Hoa lại hỏi:
– Cái tên Huyền Cơ Tử chắc ngươi có ấn tượng chứ?
Đỗ Tiểu Thiên đáp:
– Ngươi nói có phải là vị Huyền Cơ Tử được tôn là đệ nhất xảo tượng đó không?
Thường Hộ Hoa thốt:
– Chính là người đó.
Đỗ Tiểu Thiên hỏi:
– Vị Huyền Cơ Tử đó có quan hệ gì với y?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Y chính là đệ tử cuối cùng của Huyền Cơ Tử.
Đỗ Tiểu Thiên ngây người:
– Không nghe y nói về chuyện đó.
Hắn liền cười lên:
– Cho dù y rành rọt cơ quan, đem mấy vật đó đặt trong cơ quan, bọn ta đã truy kiếm tới mức này, cho dù là cơ quan thiết kế xảo diệu tới mức nào cũng đáng lẽ đã bị bọn ta tìm ra.
Thường Hộ Hoa cười:
– Phải không?
Mục quang của chàng liền nhìn xuống:

– Mặt sàn có kiếm thử chưa?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Chỉ còn thiếu là chưa lật mặt sàn lên.
– Nóc nhà?
Cũng đã tìm khắp.
Bên vách tường có vấn đề gì không?
Đỗ Tiếu Thiên nhìn quanh:
– Mỗi một vật ở đây bọn ta đều đã kiểm tra cẩn thận, nếu có cơ quan, trang trí ở chỗ nào?
– Bất cứ chỗ nào cũng đều có thể có.
"Ồ?" Đỗ Tiếu Thiên mặt mày hoài nghi.
Thường Hộ Hoa bỗng hỏi:
– Có phải là vì lời nói của ta, ngươi mới nghĩ tới chỗ nào có thể có trang trí cơ quan?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Trước đây ta đã đắn đo về khả năng đó, chỉ là tịnh không khẳng định được.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Có lẽ vì vậy mà lần truy tìm trước có rất nhiều chỗ ngươi có thể sơ hốt bỏ qua, cơ quan bí truyền của Huyền Cơ Tử cũng không phải là dễ phát hiện.
Đỗ Tiếu Thiên hỏi:
– Sao ngươi lại khẳng định trong đây có trang trí cơ quan?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Trong lời nói của y có ám thị.
Đỗ Tiếu Thiên hỏi:
– Ngươi có phát hiện chưa?
Thường Hộ Hoa lắc đầu, lại bước đi.
Lần này, cước bộ của chàng di động càng chậm chạp hơn, mục quang lại biến thành lăng lệ phi thường.
Chàng đi đi dừng dừng, đi một vòng quanh thất, một mạch đi ra ngoài cửa.
Đỗ Tiếu Thiên, Thôi Nghĩa vội đuổi theo sau chàng, Dương Tấn đứng một bên liếc nhìn, không khỏi mất tự chủ cũng đi theo ra.
Dương quang giăng mắc trong vườn, sương khí giữa những khóm hoa vẫn chưa tan hẳn.
Thường Hộ Hoa ra ngoài cửa là quay người lại, đi thoái lui ra ba trượng, đến trước ngôi đình, chỉ còn cách đình không tới hai thước.
Chàng lại ngoái mắt nhìn sau lưng, lập tức ngừng chân, đứng yên tại đó.

Đỗ Tiếu Thiên liền bước lên:
– Đêm đó bọn ta cũng đứng trong đình này giám thị bên thư trai.
Thường Hộ Hoa liền thốt:
– Vị trí này thật không tệ, chỗ không tốt duy nhất là không nhìn được mặt sau của thư trai.
Đỗ Tiếu Thiên nói:
– May là tường vách mặt sau của thư trai không có cửa sổ.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Tốt hơn hết là cũng không có cửa ngầm.
Đỗ Tiếu Thiên hoang mang:
– Cửa ngầm?
Thường Hộ Hoa lại không nói gì, cử bộ bước về bên thư trai.
Đỗ Tiếu Thiên, Dương Tấn hai người cũng đi theo, không ngờ giống như đã biến thành hai người hầu của Thường Hộ Hoa.
Thường Hộ Hoa tịnh không tiến vào thư trai, đi một mạch vòng qua thư trai.
Xung quanh thư trai những luống hoa đan ngang dọc, hoa nở như gấm.
Tháng ba tuy đã qua quá nửa, vẫn còn là quý tiết hoa nở, mấy thứ hoa nở sớm đã bắt đầu tàn tạ, cũng không ít hoa mới bắt đầu nở rộ.
Thường Hộ Hoa lại không có lòng dạ nào thưởng thức, chỉ dừng lại chốc lát sau thư trai.
Mặt sau thư trai có một giậu tường vi, vài ba cây chuối.
Gió thổi tạt hai tàng lá chuối, để lộ một đóa tường vi thấm ướt.
Thư trai hướng mặt về phương đông, mặt trời rạng đông còn chưa chiếu tới đằng sau thư trai.
Những giọt sương còn chưa bốc hơi hết, màn sương càng đậm đặc.
Hoa tường vi muốn nở mà chưa nở, run rẩy trong gió trong sương, vừa mỹ lệ vừa thê lương.
Mục quang của Thường Hộ Hoa lại lạc trên bờ tường đằng sau giậu tường vi, trên mặt đất bên dưới tường vi.
Ngừng chân chốc lát, chàng lại cất bước, đi vòng qua mặt bên của thư trai, rẽ thêm lần nữa, lại về đến trước cửa thư trai.
Trên mặt chàng hằn một nụ cười, cước bộ cũng biến thành nhẹ nhàng, phảng phất đã có phát hiện gì đó sau khi đi một vòng quanh thư trai.
Đỗ Tiếu Thiên đi theo sau lưng Thường Hộ Hoa, đương nhiên không nhìn thấy nụ cười trên mặt Thường Hộ Hoa, lại lập tức phát giác vẻ nhẹ nhàng của cước bộ của Thường Hộ Hoa.
Cước bộ của hắn liền tăng tốc, bước bên cạnh Thường Hộ Hoa:

– Thường huynh, có phải đã có phát hiện gì rồi?
Thường Hộ Hoa gật đầu, cước bộ không ngừng tiến thẳng vào thư trai.
Dương Tấn đằng sau nghe hết, nhìn cũng rõ, cước bộ cũng lập tức mau lẹ hẳn lên, lúc vào cửa đã lấn trước mặt Đỗ Tiếu Thiên.
Thường Hộ Hoa không lý gì tới bọn họ, tiếp tục bước tới, một mạch tiến tới cách bức tường đối mặt với cửa ba thước rồi mới dừng chân, mục quang cũng bám trên bức tường đó.
Trên bức tường đó treo đầy thư họa, còn đóng khảm hai bức tranh gỗ chạm khắc to lớn.
Hai bức tranh gỗ chạm khắc đó có cùng kích cỡ, rộng khoảng nửa trượng, cao trên dưới một trượng, đóng khảm trái phải trên tường.
Bức bên trái là một bức Thiên Thủ Quan Âm, bức bên phải là Di Lặc Phật.
Công phu chạm khắc cũng có thể coi là tinh tế, lại tịnh không giống là tác phẩm của danh gia, cũng tịnh không hòa hợp gì.
Thường Hộ Hoa nhìn bức bên tả, lại tới bức bên hữu, lại lộ xuất nụ cười.
Dương Tấn đến bên cạnh Thường Hộ Hoa, cặp mắt lạnh lùng liếc Thường Hộ Hoa, nụ cười của chàng tự nhiên đã lọt vào mắt y, liền thốt:
– Ta thấy bức tường này có vấn đề.
Thường Hộ Hoa nghe tiếng quay đầu:
– Ngươi cũng thấy được?
Dương Tấn vuốt vuốt râu, không trả lời.
Thường Hộ Hoa hỏi tiếp:
– Theo ngươi thấy, vấn đề hiện ra ở chỗ nào?
Dương Tấn đáp:
– Là trên bức tường này.
Thường Hộ Hoa cười lạt một tiếng, không hỏi nữa.
Biểu tình của Dương Tấn tuy giống như đã thấy ra được, câu vấn đáp vừa qua lại rõ ràng cho thấy, ngoại trừ bức tường đó ra, cái gì cũng chưa phát hiện được.
Đỗ Tiếu Thiên liền bước tới:
– Thường huynh đã phát hiện được gì?
Mục quang của Thường Hộ Hoa lại quay lên bức tường:
– Cũng là bức tường này.
Mục quang của Đỗ Tiếu Thiên quét trên bức tường, hắn nghĩ ngợi, lại lắc đầu:
– Bức tường này xem ra đâu có gì không ổn thỏa chứ.

Thường Hộ Hoa thốt:
– Bề ngoài xem ra quả thật không có gì là không thỏa, bên trong hiển nhiên thật có vấn đề.
Đỗ Tiếu Thiên hỏi:
– Trên bức tường lẽ nào có ẩn tàng lỗ ngầm?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Có lẽ là một lỗ ngầm, nhưng cũng có thể ẩn tàng một phiến cửa ngầm, vào ám thất sau tường.
Đỗ Tiếu Thiên bàng hoàng:
– Ám thất sau tường?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Sau tường cho dù thật sự có một ám thất cũng không đáng để ngạc nhiên cho lắm.
Đỗ Tiếu Thiên cười lớn:
– Sau tường chỉ có vài cây chuối, một giậu tường vi.
Thường Hộ Hoa chợt hỏi:
– Ngươi nghĩ bức tường này dày bao nhiêu?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Cho dù có dày hai thước, khoảng giữa cũng chỉ một thước là cùng, chỗ rộng một thước, người căn bản khó lòng đứng vừa, lẽ nào cũng có thể làm ám thất?
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Nếu rộng bốn năm thước thì có thể không?
Đỗ Tiếu Thiên thất kinh:
– Ngươi nói khoảng không bên trong bức tường này rộng tới bốn năm thước?
Thường Hộ Hoa đáp:
– E rằng không chỉ bốn năm thước.
Đỗ Tiếu Thiên hỏi:
– Ngươi bằng vào cái gì mà khẳng định được?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Hồi nãy lúc ta bước độ trong thư trai, mức dài ngắn rộng hẹp bên trong thư trai đã ghi nhớ trong lòng rồi, cho nên tới khi ra ngoài thư trai đi một vòng, đã phát giác ra một chuyện.
Đỗ Tiếu Thiên hỏi truy:
– Chuyện gì?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Bề rộng cả trong lẫn ngoài thư trai tuy không sai biệt bao nhiêu, nhưng mức dài ngắn lại khác quá xa, bên trong thư trai so với bên ngoài thư trai tối thiểu cũng ngắn hơn bảy tám thước, cho dù bước

tường phía trước phía sau thư trai đều là dày hai thước, vẫn còn một khoảng bốn năm thước mất đi đâu?
Đỗ Tiếu Thiên giật mình tỉnh ngộ.
Thường Hộ Hoa nói:
– Ta nguyên nghĩ đằng sau thư trai có thể lõm vào trong vài thước, nhưng ra xem lại tịnh không có chuyện đó, vậy chỉ có một khả năng, khoảng bốn năm thước mất đi đó đã được che giấu sau bức tường này.
Chàng gõ nhẹ lên tường, lại nói:
– Trừ phi là một người điên, nếu không, bằng vào một người bình thường mà nói, tuyệt đối không có lý do gì xây một bức tường dày tới bảy tám thước, vậy bức tường này tất nhiên có khoảng không, có khoảng không bốn năm thước, cho nên mới thành như vầy.
Dương Tấn nghe đến đó, bất giác thoát miệng hỏi:
– Ám thất nếu ở đằng sau bức tường này, cửa ngầm ở chỗ nào trên tường?
Thường Hộ Hoa còn chưa đáp lời, Đỗ Tiếu Thiên đã lên tiếng:
– Theo ta suy đoán, có thể là đằng sau hai bức tranh gỗ chạm khắc trên tường.
Thường Hộ Hoa gật đầu:
– Ta cũng có ý như vậy.
Chàng nhìn bức tranh Di Lặc Phật:
– Từ lúc ban đầu ta đã hoài nghi hai bức tranh gỗ này.
Đỗ Tiếu Thiên hỏi:
– Có phải hai bức tranh gỗ đó tịnh không hòa hợp với thư họa treo trên tường?
Thường Hộ Hoa quay đầu nhìn Đỗ Tiếu Thiên:
– Thư họa treo trên tường căn bản cũng không hòa xứng.
Đỗ Tiếu Thiên nói:
– Ta không hiểu thư họa.
Thường Hộ Hoa nghe nói lại cảm thấy ngạc nhiên:
– Vậy tại sao ngươi lại có cảm giác không hòa hợp?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Thứ tranh gỗ chạm khắc này ta tịnh không phải là lần đầu tiên nhìn thấy.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Ngươi thường nhìn thấy thứ tranh gỗ này ở đâu?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Chùa miếu.
Thường Hộ Hoa thốt:

– Người tin Phật đại khái cũng hay mua về cung phụng.
Đỗ Tiếu Thiên nói:
– Nhưng cũng rất ít khi treo trong thư trai, mà theo ta biết, y tịnh không tin Phật.
Thường Hộ Hoa gật đầu.
Đỗ Tiếu Thiên nói tiếp:
– Ta tuy đã sớm có cảm giác không xứng hợp, tịnh không tiến tới một bước nữa thành hoài nghi, bởi vì đằng sau tường là vườn, trên tường bên mặt đó cũng không có kẽ hở gì, lại có rong rêu đeo bám đầy kín, tuyệt không giống như có cửa ngầm bên trên, mặt đất xung quanh cũng không có dấu tích ai qua lại.
Ngưng một chút, hắn lại nói:
– Hà huống mấy ngày qua, đầu óc y cứ có hình bóng yêu ma quỷ quái, sửa đổi tín ngưỡng, đặc biệt đem mấy bức tranh gỗ chạm khắc Phật tượng đến để trấn áp yêu ma quỷ quái cũng không phải là không có khả năng.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Hai bức tranh gỗ đó xem ra tịnh không giống là mới đóng khảm lên trên.
Đỗ Tiếu Thiên nói:
– Không rõ, trước cái ngày mười lăm, ta chưa từng tiến vào thư trai này.
Mục quang của hắn lại rơi trên tường:
– Những thư họa kia có gì không hài hòa?
Thường Hộ Hoa giơ tay chỉ một bức họa:
– Ngươi xem bức này trị giá bao nhiêu?
Đỗ Tiếu Thiên cười khổ.
Người hoàn toàn không hiểu thư họa, làm sao mà đánh giá được giá trị của bức thư họa?
Thường Hộ Hoa thốt:
– Bức họa đó không cần biết là đem tới đâu, tùy tiện đều có thể bán được trên hai ba ngàn lượng bạc.
Đỗ Tiếu Thiên thoát miệng hỏi:
– Đó là thủ bút của ai vậy?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Đường Bá Hổ.
Đỗ Tiếu Thiên nói:
– Không lạ gì.
Tuy không hiểu biết về thư họa, con người Đường Bá Hổ hắn lại biết tới.

Hắn nhìn trái nhìn phải:
– Ở đây tổng cộng có hai mươi mấy bức thư họa, nếu theo giá trị của bức ngươi nói tới, mỗi bức chỉ cần bán một hai ngàn lượng bạc, cộng lại cũng đã hơn ba vạn lượng bạc rồi, y lại tùy tùy tiện tiện treo trên tường, lẽ nào đầu óc y thật có vấn đề?
Thường Hộ Hoa điềm đạm thốt:
– Ngoại trừ bức Đường Bá Hổ ra, phần còn lại cộng hết ngươi cũng chỉ có thể bán được một trăm lượng là đã có bản lãnh quá rồi.
Đỗ Tiếu Thiên hỏi:
– Ngươi nói bất kỳ bức nào khác tối đa cũng chỉ đáng ba bốn lượng?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Có bốn bức có lẽ cả một lượng cũng không đáng.
Đỗ Tiếu Thiên ngạc nhiên nhìn Thường Hộ Hoa.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Bởi vì bốn bức đó đều là thủ bút của chính y.
Đỗ Tiếu Thiên nói:
– Xem ra các ngươi quả nhiên là bằng hữu rất thân, cho nên mới có thể quen thuộc với thủ bút của y, vừa nhìn là đã nhìn ra.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Nói như vậy, muốn thành hảo bằng hữu của y tựa hồ tịnh không khó.
Đỗ Tiếu Thiên không hiểu ý tứ của câu nói của Thường Hộ Hoa.
Thường Hộ Hoa phảng phất biết hắn không hiểu, liền giải thích:
– Trên bốn bức đó y đều có viết tên, chỉ cần lưu ý một chút là có thể phát hiện liền.
Đỗ Tiếu Thiên không khỏi thở dài, trong lòng thật có phần bội phục. Chừng như con người tâm tư tinh tế như Thường Hộ Hoa quả thật hiếm thấy.
Thường Hộ Hoa ở trong thư trai trước sau chưa quá một khắc ngắn ngủi, thu hoạch trong khắc đó không ngờ còn nhiều hơn xa sự truy tầm cả ngày của bọn họ.
Bọn họ một đám truy tìm cả ngày cũng căn bản không có thu hoạch gì.
Thường Hộ Hoa lại nói:
– Ngươi đã hoàn toàn không có hứng thú với thư họa, không để ý cũng đâu có lạ.
Đỗ Tiếu Thiên chợt cười:
– Họa của y thật cả một lượng bạc cũng không đáng?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Đó là giá tiền ta định, trong mắt ta, họa của y quả thật không đáng

một lượng bạc.
Chàng cười cười, lại nói:
– Kiếm của y dùng rất tốt, họa lại quá tồi tệ.
Đỗ Tiếu Thiên thốt:
– Theo ta biết y tịnh không phải là một người không chịu nhún mình.
Thường Hộ Hoa gật đầu:
– Không đơn giản chỉ là châu bảo, về phương diện thư họa, y cũng có nghiên cứu kỹ càng, xem ra y là một đại chuyên gia có nghề đánh giá chất lượng hàng hóa, làm sao có thể không thấy được bản thư họa thật của Đường Bá Hổ.
Mục quang của chàng lại rơi trên bức họa của Đường Bá Hổ:
– Ta còn chưa thấy qua có ai chịu đem một bức danh họa như vậy tùy tiện treo trên tường, nếu quả nói mục đích là để khoe sự giàu có của mình, không có lý do gì chỉ treo một bức họa đó, đừng nói gì khác, chỉ kể về họa của Đường Bá Hổ, ba năm trước y đã ôm tới ba bức, ít ra cũng nên treo hết, nhưng hiện tại lại chỉ treo bức này, tuyệt không xứng hợp.
Đỗ Tiếu Thiên nói:
– Giá trị khác biệt quá xa như vậy, y làm vậy là có dụng ý khác.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Cơ quan mở cửa ngầm ví như không nằm trên hai bức tranh gỗ kia, có lẽ là nằm sau bức cổ họa của Đường Bá Hổ.
Lời nói còn chưa dứt, Dương Tấn đứng bên cạnh đã bước lên hai bước, nhấc bức cổ họa của Đường Bá Hổ lên.
Y cẩn thận phi thường, động tác chậm đến cật lực, giống như đang bưng hai ba ngàn lượng bạc trên tay vậy.
Thường Hộ Hoa nhìn theo Dương Tấn, mục quang theo sát cử động của Dương Tấn, lạc trên bức tường đằng sau bức họa.
Trên tường tịnh không có chỗ lồi lõm, cũng không thấy khe hở nào.
Dương Tấn ngẩn người:
– Cơ quan mở cửa ở đâu?
Thường Hộ Hoa bước lên hai bước, nhìn lên nhìn xuống một lượt, đột nhiên giơ tay gõ gõ lên tường.
Trên mặt chàng lạ lộ xuất nụ cười:
– Quả nhiên là ở đây.
Dương Tấn nghe thấy liền hỏi:
– Phát hiện rồi? Ở đâu?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Bên trong tường.
Dương Tấn nói:

– Để ta kêu người đến phá tường.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Không cần.
Chàng cười nói:
– Khó khi có cơ hội như vầy, các ngươi có thể thấy được sự xảo diệu của cơ quan bí truyền của Huyền Cơ Tử.
Tay chàng liền vỗ một cái, vỗ ngay giữa bức tường.
Một chưởng đó tựa hồ không dụng lực, nhưng dưới một chưởng đó, thanh âm lại trầm lắng dị thường, chàng hiển nhiên đã dùng nội gia chưởng lực.
"Đinh", một tiếng động lạ tai lập tức từ trong tường truyền ra.
Tiếng động đó yếu ớt phi thường, Dương Tấn, Đỗ Tiếu Thiên lại đều nghe rõ phi thường.
Lúc Thường Hộ Hoa vỗ một chưởng, bọn họ đã nín hơi tĩnh khí.
Cả thư trai hãm nhập trong một màn tĩnh lặng, tiếng "cách cách" sau tiếng động lạ "đinh" một cái kia cũng vang vọng thập phần!
Hai bức tranh gỗ Thiên Thủ Quan Âm và Di Lặc Phật liền cùng một lúc trái phải từ từ mở ra. Hai bức tranh gỗ đó không ngờ là hai cánh cửa.
Bên trong cửa âm âm trầm trầm, xem ra quả thật sâu cũng cỡ bốn năm thước.
Đằng sau bốn năm thước quả nhiên là tường, tường đen ngòm.
Bên trong cửa sở dĩ mà âm trầm như vậy, hiển nhiên cũng vì có liên quan tới bức tường đen ngòm kia.
Hai bên càng hiển lộ nét âm trầm, dần dần hãm nhập vào một màn hắc ám.
Thường Hộ Hoa nhìn trái, nhìn phải, thừ người tại đương trường.
Hai cánh cửa ngầm đồng thời mở rộng thật đã vượt ngoài ý liệu của chàng.
Một ám thất thực tại không tất yếu phải thiết trí hai cánh cửa ngầm cùng một phương hướng.
Lẽ nào sau bức tường lại có hai ám thất?
Nếu quả không phải, một cánh cửa là đường vào thật sự, còn một cánh kia có tác dụng gì?
Thường Hộ Hoa không khỏi trầm ngâm nghĩ ngợi, Đỗ Tiếu Thiên mặt mày kinh nghi.
Mục quang của Dương Tấn lại chuyển lên mặt Thường Hộ Hoa, bỗng hỏi:
– Mấy cơ quan này sao ngươi biết rành vậy.
Thường Hộ Hoa lãnh đạm đáp:

– Ta với y đã là hảo bằng hữu, đương nhiên có rất nhiều lúc đi lại với nhau, chuyện y biết, ta cho dù có biết ít nhiều cũng không phải là sự tình kỳ quái gì.
Dương Tấn mềm giọng:
– Theo ngươi, bọn ta nên theo cánh cửa nào vào?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Ta còn chưa thể xác định.
Dương Tấn thốt:
– Kỳ thực cũng đơn giản thôi, nếu vào sai, bọn ta có thể lui ra, lại qua cánh cửa bên kia.
Còn chưa dứt lời, Dương Tấn đã bước sang bức tranh Thiên Thủ Quan Âm, tiến vào trong cửa ngầm.
Thường Hộ Hoa vừa liếc thấy, vội quát lên:
– Coi chừng!
"Vút" một cái, như một mũi tên bắn tới, một tay nắm lấy vai Dương Tấn.
Dương Tấn một bước đó còn chưa chạm đất, đã nghe Thường Hộ Hoa quát lên, y hoảng kinh quay đầu lại, toàn thân bị Thường Hộ Hoa kéo bay ra.
Cơ hồ đồng thời, hai ba chục mũi tên nỏ "vèo vèo vèo" từ bên trong cửa ngầm bắn ra!
Bọn họ tuy đã tấn tốc thoái ra, vẫn chưa thể hoàn toàn thoát ly phạm vi bao trùm của tên nỏ, ba mũi xếp hình chữ "phẩm" bắn về phía ngực Dương Tấn.
Thường Hộ Hoa hữu thủ nắm Dương Tấn, tả thủ trống không, chàng mắt nhanh tay mãnh, ta thủ vừa chộp ra, đã chộp trúng hai mũi! Còn lại một mũi!
Mũi tên đó "rẹt" một tiếng, bắn xuyên y phục dưới nách Dương Tấn.
Đỗ Tiếu Thiên nhìn thấy, thất kinh rùng mình, Thường Hộ Hoa cũng không khỏi toát mồ hôi lạnh.
Dương Tấn lại thê thảm nhất, mặt mày trắng nhợt như tờ giấy, song cước mềm nhũn, Thường Hộ Hoa vừa buông tay, y cơ hồ quỵ ngã dưới đất.
Đỗ Tiếu Thiên thò tay đỡ y:
– Đầu lĩnh, có bị thương không?
Dương Tấn nhìn chỗ tên xé rách y phục dưới nách, ấp úng mộtmới ra tiếng:
– Chỉ bắn xuyên y phục dưới nách thôi.
Y liền quay dầu, nhìn lên nhìn xuống Thường Hộ Hoa:
– Thường huynh có thụ thương không?

Thường Hộ Hoa đáp:
– Không có.
Dương Tấn thở phào một hơi:
– May là không có, nếu không ta biết làm sao bây giờ.
Y chậm chạp đứng dậy, mục quang rọi lên đằng trước cửa ngầm.
Tên nõ ghim đằng trước, mũi tên không ngờ đã hoàn toàn xuyên ngập vào gạch!
Cứ theo sự sắc nhọn, lực đạo cường liệt của mũi tên, hai ba chục tên nõ như vậy nhất tề bắn vào mình, kết quả ra sao?
Dương Tấn rùng mình liên hồi, quay lại nhìn Thường Hộ Hoa:
– May là ngươi đã kéo ta ra ...
Y thật rất muốn nói một câu đa tạ, nhưng nhất thời không biết phải nói làm sao cho đúng.
Mấy lời đa tạ tuy y còn chưa hoàn toàn quên, cũng ấp úng không nên lời.
Thường Hộ Hoa tịnh không để ý tới, mục quang lại xoay về hướng Đỗ Tiếu Thiên.
Đỗ Tiếu Thiên từ từ cúi người xuống, rút một mũi tên ra.
Cái rút đó đã gần như cật lực.
Đỗ Tiếu Thiên rút tên cầm trong tay, không khỏi biến sắc.
Thường Hộ Hoa cười:
– Ngươi nghĩ loại gạch đó là loại gạch gì?
Đỗ Tiếu Thiên thở dài nhè nhẹ:
– Ta nhận ra đây là gạch Thủy Ma Thanh, cho nên mới thấy lạ mấy mũi tên kia không ngờ có thể bắn xuyên vào gạch sâu như vậy.
Mục quang của hắn lại nhìn lên mũi tên trong tay.
Tên dài không tới một thước, mũi tên lấp loáng, thân tên ẩn hiện ô quang, nặng dị thường, toàn thân tên mũi tên không ngờ đều là dùng sắt đúc thành.
Y lật lại nhìn kỹ rồi mới bỏ tên xuống, đứng dậy, lại thở dài nhè nhẹ:
– Không tưởng được y không ngờ có thể tạo ra cơ quan lợi hại như vậy.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Ta tưởng được.
Đỗ Tiếu Thiên nói:
– Đó là vì các người là lão bằng hữu, ngươi đã sớm biết y là đệ tử cuối cùng của Huyền Cơ Tử.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Ta sở dĩ cũng còn biết tập quán của môn phái của Huyền Cơ Tử.
Đỗ Tiếu Thiên hỏi:

– Tập quán gì?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Vô luận là thiết kế cơ quan nào, tất nhiên phải kèm theo cơ quan sát nhân lợi hại, nếu không phong bế cơ quan lại mà tiến vào thì chỉ có cửu tử nhất sinh.
Đỗ Tiếu Thiên gật đầu, tịnh không hoài nghi lời nói của Thường Hộ Hoa.
Dương Tấn lại càng tin hơn, mớinãy nếu không phải Thường Hộ Hoa kịp thời kéo y qua một bên, hiện tại y đã thành người chết rồi, chết dưới đám loạn tiễn của cơ quan.
Tim y vẫn còn đập thình thịch, lẩm bẩm:
– Một thư trai bình thường như vầy, không ngờ lại bố trí cơ quan trùng trùng, tiểu tử kia nếu không phải trong tâm có quỷ, đầu óc sợ rằng thật sự có vấn đề.
Thường Hộ Hoa cười:
– Đầu óc của y cho dù thật có bệnh, cũng chỉ là bệnh thông thường của mọi người.
Dương Tấn “ồ” lên một tiếng.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Một người bình thường không phải sẽ tận hết khả năng đem đồ trân quý giấu kín ở một chỗ vừa bí mật, vừa an toàn sao?
Dương Tấn gật đầu.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Y xây một chỗ vừa bí mật, vừa an toàn trong thư trai, thu giấu hết những đồ trân quý của y.
Dương Tấn nói:
– Tiểu tử đó có đồ gì mà cần làm như vậy ...
Hai chữ “như vậy” vừa ra khỏi miệng, y chợt ngậm miệng lại.
Y còn chưa quên danh tiếng Tụ Bảo Trai, nghề nghiệp của Thôi Bắc Hải.
Đỗ Tiếu Thiên liền hỏi:
– Thường huynh có biện pháp nào để phong bế mấy cơ quan kia không?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Để ta thử xem có thể tìm ra chỗ khống chế cơ quan không ...
Dương Tấn xen lời:
– Bất tất phải tìm, cơ quan đã phát động rồi, tên cũng đã bắn ra hết, bọn ta hiện tại có thể yên tâm đi vào.
Y nói một cách sảng khoái, song cước lại đứng yên tại chỗ, động cũng không động.

Thường Hộ Hoa liếc y:
– Ngươi nghĩ chỉ có một cơ quan đó thôi sao?
Dương Tấn hỏi:
– Lẽ nào còn nữa?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Ta thấy còn nữa.
Dương Tấn bất giác thoái lui nửa bước, mục quang thiểm động, lại nói:
– Cơ quan nằm trong cửa ngầm này, cánh cửa kia nghĩ chắc mới là cửa vào thật sự, xem ra bọn ta nên theo cánh cửa ngầm kia mà vào.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Ngươi dám khẳng định bên trong cánh cửa đó không có cơ quan?
Dương Tấn không nói gì.
Thường Hộ Hoa cũng không nói gì nữa, đột nhiên bước tới, cầm một cái ghế, dụng lực quăng vào!
Cái ghế đó "vù" một tiếng bay tới nửa trượng, bay qua cửa ngầm, nặng nề rơi xuống bên trong cửa.
Cái ghế vừa rơi xuống, phiến cửa đó như đồng thời bị người ta đẩy sập, rít gió đóng ập vào!
Cũng cùng một sát na, bọn họ nhìn thấy đao quang.
Vô số phi đao tà tà bắn ra đao quang, phóng bắn loạn xạ bên trong cửa ngầm như cá lội!
Cửa ngầm vừa đóng kín, đao quang cũng biến mất, tiếng phá không, tiếng kim loại leng keng rớt xuốt đất ẩn ước vẫn còn nghe thấy được.
Mặt mày Dương Tấn lập tức lại trắng nhợt.
Sắc mặt của Đỗ Tiếu Thiên cũng không tốt lành gì:
– Cơ quan đó còn lợi hại hơn cáinãy nữa, cánh cửa ngầm đóng lại ngăn trở đường ra, cũng chỉ còn nước bị loạn đao đâm chết.
Thường Hộ Hoa gật đầu:
– Bên trong cửa ngầm bất quá chỉ rộng bốn năm thước, cho dù có binh khí trong tay cũng không thể thi triển được.
Đỗ Tiếu Thiên nói:
– Cho dù có thi triển được, cũng khó lòng đón đỡ phi đao bắn ra từ bốn phương tám hướng.
Thường Hộ Hoa gật đầu, mục quang ngưng đọng trên cánh cửa ngầm đóng kín.
Bức tranh gỗ Di Lặc Phật trên cửa ngầm vẫn như trước.
Thường Hộ Hoa cho đến bây giờ mới nhìn rõ biểu tình của Di Lặc Phật đó.
Di Lặc Phật đang há rộng miệng, đang cười, cười rất từ tường, rất

thoải mái.
Đỗ Tiếu Thiên tựa hồ cũng đang nhìn Di Lặc Phật, chợt lắc đầu:
– Cơ quan đó nghĩ chắc phải gọi là Tiếu Lý Tàng Đao.
Thường Hộ Hoa cười:
– May là đó chỉ là một bức tranh gỗ, nếu quả là một người sống, bọn ta còn chưa tiến vào cũng đã lãnh cơ hội ăn đao như vậy rồi.
Cơ quan là chết, người lại là sống.
Mình không đụng đến cơ quan, cơ quan tuyệt không bước tới giết mình.
Người lại khác, vô luận là lúc nào, chỗ nào, đều có thể giết mình.
Cơ quan cũng vốn là vật do người thiết kế.
Đỗ Tiếu Thiên hiểu thấu lời nói của Thường Hộ Hoa, cười cười:
– Người vốn còn khó phòng phạm hơn cả cơ quan.
Dương Tấn lại cười không nổi, y nhìn trái nhìn phải, mục quang bám trên mặt Thường Hộ Hoa thở dài:
– Trong hai cánh cửa ngầm đều có cơ quan, ngươi nói xem cánh cửa ngầm nào mới là đường vào chân chính?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Đương nhiên là cánh này.
Chàng chỉ tay lên cánh cửa ngầm có đóng hình Thiên Thủ Quan Âm:
– Di Lặc Phật đã lộ xuất chân diện mục, phong bế mất cánh cửa ngầm bên đó, bọn ta chỉ còn có một cánh cửa này có thể vào.
Dương Tấn cười khổ:
– Thiên Thủ Quan Âm tuy không tiếu lý tàng đao, lại có thể biến người thành nhím.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Bọn ta không chọc bà ta giận là được rồi.
Dương Tấn hỏi:
– Ngươi có biện pháp nào không chọc bà ta giận không?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Hiện tại chưa có.
Chàng bỗng cúi người xuống, nhìn kỹ bức tranh gỗ Thiên Thủ Quan Âm.
Mục quang của Đỗ Tiếu Thiên bất giác cũng chạy theo.
Dương Tấn cũng không ngoại lệ, y nhìn kỹ mấy lần cũng không nhận ra gì hết, nhịn không được phải hỏi:
– Ngươi đang làm gì vậy?
Thường Hộ Hoa không quay đầu lại, điềm đạm thốt:
– Tìm kiếm trục khuỷu khống chế.
Dương Tấn nói:

– Then ngang có lẽ nằm ở mặt trong.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Nếu quả ở mặt trong, y làm sao mà tiến vào?
Dương Tấn không khỏi đỏ mặt, không nói gì nữa.
Thường Hộ Hoa nói tiếp:
– Huyền Cơ Tử là một đại xảo tượng, đồ đệ Thôi Bắc Hải cũng có thể nói trò đã vượt hơn thầy, từ lâu y đã có thể thiết kế then cài cửa nối liền với trục khuỷu trong tường, chỉ cần vỗ nhẹ vào tường đủ đến chấn động cơ quan trong vách, cơ quan sẽ kéo then cài, cửa liền mở ra, nhưng ở ngoài vẫn phải dùng tay mới đóng cửa được, muốn đóng trục khuỷu khống chế cơ quan, không thể không dùng tay đẩy, tường vách xung quanh cửa ngầm lại quá bằng phẳng, mặt sàn cũng vậy, chỗ duy nhất có thể tàng giấu trục khuỷu cũng chỉ có cánh cửa này thôi.
Chàng vừa nói vừa đưa song thủ bắt đầu lần mò trên bức tranh gỗ chạm khắc Thiên Thủ Quan Âm.
Vừa bắt đầu mò mẫm, chàng đã phát sinh một thứ cảm giác như bị người ta chằm chằm nhìn.
Chàng cũng không biết sao lại sinh ra thứ cảm giác đó, song thủ không tránh khỏi vì vậy mà cứng đờ lại.
Trước mặt chàng không có bất kỳ một ai, chỉ có một bức tranh gỗ.
Bức tranh gỗ Thiên Thủ Quan Âm.
Trọn tên của Thiên Thủ Quan Âm kỳ thực là Thiên Thủ Nhãn Quan Âm.
Căn cứ theo ghi chú trong Đạt Ma Thiên Thủ Kinh, Quan Âm mỗi bên trái phải có hai chục cánh tay, một con mắt trên mỗi cánh tay, hợp lại thành bốn chục cánh tay bốn chục con mắt, phối tam giới nhị thập ngũ hữu, toại thành thiên thủ thiên nhãn, quảng độ chúng sinh, đại dụng vô hạn.
Hiện tại bức tranh gỗ khắc Thiên Thủ Quan Âm đó cũng có bốn chục cánhtay, bốn chục con mắt, hệt như trong ký tải trên Thiên Thủ Kinh, không nhiều hơn cũng không ít hơn.
Cả tư thế ngồi cũng giống hệt như trong Thiên Thủ Kinh, ba mươi tám cánh tay tạo một vòng giang rộng sau lưng, hai tay còn lại bắt ấn mẫu đà la trên đầu gối.
Song thủ của Thường Hộ Hoa hiện cũng đang án trên đầu gối của Thiên Thủ Quan Âm.
Chàng bần thần trừng trừng nhìn bức tranh gỗ Thiên Thủ Quan Âm, phảng phất đang nghĩ ngợi gì đó.
Đỗ Tiểu Thiên vừa muốn hỏi, song thủ của Thường Hộ Hoa lại bắt

đầu di động.
Tay chàng thuận theo đôi cánh tay mẫu đà la của Thiên Thủ Quan Âm mà lần lên, mắt lại đăm đăm ghim chặt trên đôi mắt thanh tịnh bảo mục trên đôi tay đó.
Chàng lập tức phát giác trong đồng tử của đôi thanh tịnh bảo mục của Thiên thủ Quan Âm, không ngờ lúc tay chàng di động, cũng rung rung theo, giống như đang trách cứ chàng vô lễ, trừng trừng quắc mắt nhìn chàng.
“Nguyên lai là song nhãn của ngươi đang nhìn ta!” Chàng cười nhẹ một tiếng, lại cầm đôi tay mẫu đà la kéo lên kéo xuống.
Đôi tay mẫu đà la đó không ngờ cũng hoạt động được.
Qua trái, qua phải, xuống dưới đều không có phản ứng, nhưng tới khi chàng vừa kéo đôi tay mẫu đà la lên trên, “cách” một tiếng, tròng mắt từ trong đôi thanh tịnh bảo mục của Thiên Thủ Quan Âm liền rời khỏi hốc mắt bắn ra.
Tròng mắt tịnh không bay hẳn ra, chỉ bắn ra khoảng nửa thước, đằng sau tròng mắt không ngờ còn dính vào một khúc cây dài khoảng nửa thước.
Thường Hộ Hoa buông đôi tay mẫu đà la, nắm giữ đôi tròng mắt đó.
Tay lạnh buốt, nhìn thì giống gỗ, sự thật lại đúc bằng sắt.
Thường Hộ Hoa bắt đầu đẩy đôi mắt đó.
Đang lúc chàng đẩy tròng mắt từ bên trái sang bên phải, trong cửa ngầm truyền ra một tràng tiếng động kỳ quái từ ám thất.
Tiếng vang đó giống như một bầy chuột đang dùng răng vuốt cấu xé tử thi.
Giữa tĩnh lặng, tiếng động đó vang vọng rành rành tới bên ngoài.
Tiếng động đó vốn đã khủng bố rồi, giữa tĩnh lặng lại càng cảm thấy khủng bố hơn, cả Thường Hộ Hoa nghe thấy cũng không khỏi rùng mình.
Trên mặt chàng lại lộ xuất nụ cười, vỗ tay, từ từ đứng dậy:
– Bây giờ bọn ta có thể tiến vào rồi.
Dương Tấn hỏi:
– Ngươi đã phong bế hết cơ quan bên trong?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Có lẽ bên trong y còn có an bài gì khác, nhưng cứ tiến qua khỏi cửa ngầm rồi ta xem thử, cũng không thành vấn đề.
Chàng tuy nói không thành vấn đề, Dương Tấn vẫn chưa cất bước đi tới.
Thường Hộ Hoa kỳ thực cũng không dám khẳng định lắm, thoái ra sau vài bước, lại cầm một cái ghế lên, quăng thẳng vào bên trong

cửa ngầm.
“Bình” một tiếng, cái ghế vỡ lăn dưới đất bên trong.
Dương Tấn như con chim sợ tên, nhảy vọt ra sau.
Lần này trong ám môn không có tên nỗ bắn ra, không có phản ứng gì hết.
Thường Hộ Hoa mới thật sự an tâm, vừa cười vừa bước tới, đi liền một mạch.
Thôi Nghĩa theo sát sau lưng chàng.
Đỗ Tiếu Thiên cũng cất bước, nhưng chỉ bước tới hai bước, chờ Dương Tấn đi trước.
Dương Tấn lại không dám đi trước hết, cứ đi theo đằng sau Thường Hộ Hoa và Thôi Nghĩa.
Con người này tuy thích lập công, nhưng vẫn còn là một người thông minh.
Trong cửa ngầm vẫn âm âm trầm trầm.
Thường Hộ Hoa mới bước vào một bước, đột nhiên dừng liền.
Dương Tấn vừa liếc thấy, nghĩ Thường Hộ Hoa bất chợt lại phát hiện nguy hiểm, vội nhảy vọt ra.
Động tác của y làm Đỗ Tiếu Thiên giật mình, thoát miệng quát khẽ:
– Cẩn thận!
Đỗ Tiếu Thiên cũng nghĩ như Dương Tấn.
Vô luận là ai nhìn thấy bộ dạng của Dương Tấn, đều không khó gì có chung ý nghĩ.
Thường Hộ Hoa lại không hoảng loạn chút nào, chàng từ từ quay đầu:
– Đỗ huynh, làm phiền ngươi đem cây đèn dầu trên bàn lại cho ta.
Chàng đột nhiên dừng bước, nguyên lai là vì nguyên nhân đó.
Đỗ Tiếu Thiên “ồ” lên một tiếng, quay người đi về phía bàn.
Hắn không nói gì, cũng không biểu hiện tình cảm gì, đối với sự tình xảy ranãy phảng phất đã hoàn toàn quên rồi.
Thường Hộ Hoa bộ dạng như không để ý gì tới chuyện khác, tịnh không lý gì tới Dương Tấn, tựa hồ căn bản không biết Dương Tấnnãy làm gì đằng sau chàng.
Dương Tấn vì vậy mà không cảm thấy khó chịu gì lắm.
Y chầm chậm quay trở lại, bẽn lẽn:
– Ta còn nghĩ ngươi lại phát hiện cơ quan chứ.
Thường Hộ Hoa mỉm cười không đáp, Đỗ Tiếu Thiên cũng đã bưng đèn đưa sang.
Chàng thắp đèn lên, tay cầm đèn bước vào ám thất.
Dưới ánh đèn sáng chói, Thường Hộ Hoa nhìn thấy rõ phi thường.

Ám thất quả nhiên chỉ sâu vào trong khoảng bốn năm thước, rộng cũng khoảng hai trượng.
Quay sang trái chưa tới sáu thước là một bức tường, chia cách ám thất bên Di Lặc Phật, quay sang bên phải tận cùng cũng là vách tường, mặt sàn nửa trượng phía trước bức tường ăn sâu xuống đất, một thạch cấp tà tà trải dài xuống dưới.
Bên dưới thạch cấp ẩn hiện có ánh đèn.
Tường vách bốn bề hoàn toàn đen ngòm, trên tường đầy lỗ nhỏ, miệng lỗ nhú ra đầu tên, ánh đèn rọi phải, hàn quang thiểm động.
Cơ quan nếu chưa bị phong bế, vừa nhảy vào ám thất, xúc động cơ quan, tiễn nõ tất sẽ từ những lỗ nhỏ đó bắn ra.
Chỗ hẹp chật như vầy, tự nhiên sẽ không thể vung tay vung chân, cho dù có một thân bản lãnh cũng khó lòng kháng cự tiễn nõ bắn ra từ bốn bề.
Ngoại trừ những lỗ tên ra, tường vách bốn bên tịnh không trần thiết gì khác.
Ám thất này nguyên lai chỉ bất quá là một con đường ngầm.
Dương Tấn vừa cất một bước, đã nhìn thấy những lỗ tên đó, tên nõ bên trong lỗ đang lấp loáng, song cước không khỏi bắt đầu mềm nhũn đi, liền hỏi:
– Thường huynh, những cơ quan này đã hoàn toàn phong bế rồi chứ?
Thường Hộ Hoa đã đứng trước thạch cấp, không quay đầu lại:
– Ta hiện tại không phải còn sống nhăn sao?
Nói xong, chàng liền bước xuống thạch cấp.
Dương Tấn tới bây giờ mới an tâm bước tới, tất cả mọi cơ quan xem ra thật sự đã hoàn toàn ngưng hoạt động.
Đỗ Tiểu Thiên theo sát sau Dương Tấn, mặt mày khẩn trương, nhưng vẫn nhẫn nại.
Đã bao lâu nay, hắn luôn luôn rành rọt cách nhẫn nại.
Cũng vì biết nhẫn nại cho nên hắn mới có thể thành một bộ khoái xuất sắc.
Thạch cấp tịnh không dài, không tới ba chục bậc.
Tận đầu thạch cấp có một cửa đá, không ngờ đã mở hết trái phải, ánh đèn là từ bên trong cửa đá rọi ra.
– - Lẽ nào thạch môn này là do cơ quan khống chế, cơ quan vừa bị phong bế, thạch môn liền mở ra?
Thường Hộ Hoa dừng chân trước cửa đá mộtrồi mới cất bước tiến vào ánh đèn.
Ánh đèn đạm bạc như trăng ban sớm.

Qua khỏi cửa là một thạch thất, thạch thất rộng rãi. Thạch thất này cơ hồ cũng rộng như thư trai bên trên.
Thạch thất trần thiết mỹ lệ dị thường, bốn vách giăng màn gấm, dưới sàn trải thảm nhung dày cộm, mềm mại như bông liễu, đỏ sẫm như máu tươi, bước lên trên, hoàn toàn không nghe thấy tiếng cước bộ.
Đèn đặt giữa thạch thất, tám trản trường minh đăng, bày trên một giá đồng hình tròn theo kiểu thất tinh bạn nguyệt.
Giá đồng lại treo thòng bên dưới nóc thạch ốc, thất tinh vô quang, nhất nguyệt độc minh.
Tám trản đèn chỉ thắp sáng một trản chính giữa.
Bên dưới đèn có bàn ghế, một bàn bảy ghế, cũng trưng bày theo kiểu thất tinh bạn nguyệt.
Bàn ghế hiển nhiên là tinh phẩm tuyển ra từ trong tinh phẩm.
Bên dưới màn lụa treo phủ bốn bức vách của thạch thất toàn là kỷ.
Hai ba chục cái kỷ xếp đặt xung quanh thạch thất, hình trạng khác nhau, bên trên chất đầy châu bảo ngọc thạch, không có thứ nào tương đồng một dạng, nhưng hiển nhiên đều là trân phẩm có giá trị phi thường.
Minh châu to cỡ trứng gà, bảo thạch huy hoàng như ngọn lửa ... châu quang bảo khí ngập thạch thất.
Tám trản trường minh đăng nếu nhất tề thắp lên, châu quang bảo khí trong này tất nhiên càng huy hoàng, càng bắt mắt.
Bị bao vây giữa châu quang bảo khí, Dương Tấn, Đỗ Tiếu Thiên, Thôi Nghĩa ba người khó lòng kháng cự.
Cả ba nhất thời há hốc miệng, trợn tròn mắt, thừ người tại đương trường, chỉ có Thường Hộ Hoa là ngoại lệ.
Chàng cầm đèn đi tiếp, biểu tình đơn giản như là hoàn toàn không để đám châu bảo ngọc thạch lọt vào mắt.
Đi vòng thạch thất một vòng, chàng bỗng ngồi xuống một cái ghế bên cạnh bàn, đèn “cạch” một tiếng đặt lên bàn.
Thạch thất quá tĩnh lặng, tiếng “cạch” đó vì vậy mà vang vọng khôn tả.
Dương Tấn, Đỗ Tiếu Thiên, Thôi Nghĩa ba người cũng như vừa tỉnh giấc, mục quang của ba người không hẹn mà nhất tề lạc trên mặt Thường Hộ Hoa. Thường Hộ Hoa lại chỉ nhìn Thôi Nghĩa, bỗng hỏi:
– Ngươi trước đây có từng vào đây không?
Thôi Nghĩa lắc đầu:
– Không có, đây là lần đầu tiên tôi biết bên dưới thư trai có một mật thất như vầy, hơn nữa tôi lại không biết làm sao để khống chế mấy cơ quan kia, cũng chỉ còn nước tụ thủ bàng quan.

Thường Hộ Hoa ngưng mục gật đầu, trầm ngâm:
– Cả ngươi cũng không cho biết, đối với người khác, ta thấy y càng khó có thể tiết lộ ra, thêm vào cơ quan trọng yếu như vậy, địa phương này vừa bí mật, lại vừa an toàn, dùng để tàng giấu châu bảo ngọc thanh trân quý, không còn chỗ nào xứng đáng hơn.
Dương Tấn xen lời:
– Đúng là vậy.
Dương Tấn lại nói:
– Có lẽ đêm đó y đột nhiên thất tung là đã trốn vào đây.
Đỗ Tiếu Thiên nói tiếp:
– Lúc đó bọn ta tịnh không nghe thấy bất kỳ thanh âm gì.
Dương Tấn thốt:
– Y sợ hãi trốn vào đây, tự nhiên là phải giữ im lặng, không dám để lộ bất cứ tiếng động nào.
Đỗ Tiếu Thiên nói:
– Lúc ta cùng Truyện Tiêu, Diêu Khôn xông vào thư trai, y đáng lẽ phải biết chứ, đáng lẽ nên đi ra mà.
Dương Tấn thốt:
– Có lẽ y lúc đó đã ở trong thạch thất, thạch môn lại đóng kín, y căn bản không nghe thấy.
Không đợi Đỗ Tiếu Thiên biểu thị ý kiến gì, y lại liền nói:
– Có lẽ y lúc đó đã hôn mê rồi.
Đỗ Tiếu Thiên thốt:
– Cho dù là hôn mê, cũng có lúc tỉnh dậy.
Dương Tấn nói:
– Chuyện đó còn tùy.
Đỗ Tiếu Thiên thốt:
– Kể từ lúc chuyện xảy ra, cho đến hoàng hôn ngày thứ hai, trong thư trai luôn có người của bọn ta trấn giữ.
Dương Tấn nói:
– Có lẽ y đã hôn mê ba ngày ba đêm, có lẽ lúc đó y đã ...
Nói mới được phân nửa, y bỗng ngậm miệng.
Thường Hộ Hoa nói tiếp cho y:
– Có lẽ y lúc đó đã chết rồi.
Dương Tấn nói:
– Một người đã chết, tự nhiên hoàn toàn không có phản ứng, cũng không thể đi ra.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Một người cho dù có chết đi, vẫn còn lưu lại một vật.
Dương Tấn hỏi:

– Vật gì?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Thi thể.
Trong thạch thất tịnh không có thi thể của Thôi Bắc Hải.
Thôi Bắc Hải nếu chết trong thạch thất này, thi thể đáng lẽ còn ở trong thạch thất.
Mục quang của Dương Tấn quét một vòng, chỉ tay:
– Thi thể có lẽ giấu bên trong những cái hòm kia.
Y chỉ vào gốc tường có đặt vài cái hòm.
Thường Hộ Hoa nhìn theo, chợt hỏi:
– Ngươi có từng thấy qua thi thể bước đi được không?
Thi thể nếu không thể đi, làm sao có thể giấu mình trong hòm?
Dương Tấn lắc đầu:
– Ta chưa từng thấy qua.
Y nói tiếp:
– Trước khi vào hòm, y vị tất đã chết rồi.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Ngươi nói tự y chui vào hòm, sau đó chết trong hòm?
Dương Tấn gật đầu.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Thạch thất này có đủ an toàn không?
Dương Tấn đáp:
– Đám Hấp Huyết Nga kia chờ lúc y thụ thương trốn vào thạch thất, có lẽ cũng đã bay theo, y không có cách nào, cuối cùng chỉ còn duy nhất một đường là chui vào hòm.
Thường Hộ Hoa bỗng cười lên:
– Ngươi cho y là yêu quái?
Dương Tấn ngây người:
– Câu nói đó có ý gì đây?
Thường Hộ Hoa cười:
– Y nếu quả không phải là yêu quái, sao lại có thể trốn vào hòm mà còn dùng ống khóa lớn khóa bên ngoài?
Y không ngờ lại không biến sắc:
– Ống khóa tịnh không phải là y tự khóa.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Không phải y thì là ai?
Dương Tấn đáp:
– Có lẽ là đám Hấp Huyết Nga kia.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Nói như vậy, đám Hấp Huyết Nga kia là yêu quái?

Dương Tấn đáp:
– Có lẽ.
Thường Hộ Hoa cười.
Cho tới bây giờ, chàng vẫn chưa thấy qua cái gọi là Hấp Huyết Nga, đối với chuyện này chàng thật không chịu bàn cãi.
Dương Tấn nói tiếp:
– Sao cũng được, bọn ta hiện tại tựa hồ nên mở mấy cái hòm kia ra xem xem.
Điểm đó, Thường Hộ Hoa không phản đối.
Hòm trước sau cũng đã mở ra, ổng khóa không ngờ toàn là khóa giả, bọn họ căn bản không cần phải tìm chìa khóa, cũng bất tất phải dụng lực, cứ tùy tùy tiện tiện mở hòm ra.
Tổng cộng có bảy cái hòm, hòm sắt.
Bốn cái hòm chứa đầy hoàng kim bạch ngân, còn có ba cái hòm đầy châu bảo ngọc thạch.
Ba cái hòm châu bảo ngọc thạch kia, giá trị của mỗi một kiện xem ra đều không thua kém bất cứ kiện châu bảo ngọc thạch nào bày bừa trên mấy cái kỷ.
Dương Tấn, Đỗ Tiểu Thiên lại không tránh khỏi há hốc mồm trợn tròn mắt.
Tài phú của Thôi Bắc Hải quả thật còn vượt ngoài ý liệu của bọn họ.
Dương Tấn nhịn không được thở dài:
– Cứ nhìn hết người giàu quanh đây, ta thấy y phải là người xếp hạng nhất.
Thôi Nghĩa thẫn thờ, tuy là quản gia của Thôi Bắc Hải, đối với tài phú của Thôi Bắc Hải gã rõ ràng đã không biết gì hết.
Thường Hộ Hoa lại không có biểu tình gì, tựa hồ đã biết từ trước, lại giống như không quan tâm gì đến.
Trong hòm cũng chỉ có hoàng kim bạch ngân châu bảo ngọc thạch, tịnh không có thi thể, thậm chí cả xương cốt người chết cũng đều không có tới một chút.
Dương Tấn xem chừng đã thumục quang hí hửngnãy, lắp bắp:
– Có lẽ sau khi đám Hấp Huyết Nga kia hút cạn máu của y, cả thịt, cả xương của y cũng đã ăn sạch.
Thường Hộ Hoa “ồ” một tiếng ứng lời.
Dương Tấn cũng không khẳng định được, ngẫm nghĩ mộtlại nói:
– Có lẽ thạch thất này còn có chỗ khác y có thể vào ra.
Thạch thất tịnh không có chỗ khác y có thể xuất nhập.
Bọn họ vén hết lụa gấm treo quanh bốn bức vách, thậm chí còn lật lên cả thảm nhung dưới sàn, cũng không phát hiện gì hết.

Bốn người chung quy đã ngừng tìm kiếm.
Thường Hộ Hoa ngồi lại chỗ cũ, lại nhìn Dương Tấn.
Lần này Dương Tấn không nói gì.
Thường Hộ Hoa đợi một hồi, Dương Tấn vẫn không nói gì, rồi chàng mới mở miệng hỏi:
– Ngươi có còn "có lẽ" gì nữa không?
Dương Tấn thở dài:
– Không còn.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Vậy có chịu nghe thử "có lẽ" của ta không?
Dương Tấn đáp:
– Đang muốn nghe ý kiến của ngươi đây.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Có lẽ sau khi hét lên, y liền trốn vào đây, đến khi thư trai không còn ai, từ bên trong mở cửa ngầm lén lút ly khai.
Dương Tấn trợn mắt nhìn Thường Hộ Hoa, đang muốn nói gì đó, Thường Hộ Hoa đã nói tiếp:
– Đó kỳ thực là giải thích hợp lý nhất, nếu không ...
Dương Tấn hỏi:
– Nếu không cái gì?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Bọn ta phải tiếp nhận sự thật về Hấp Huyết Nga.
Đỗ Tiếu Thiên bên cạnh đột nhiên xen miệng:
– Nghe khẩu khí của ngươi tựa hồ hoài nghi sự tồn tại của Hấp Huyết Nga, mọi thứ đều là hư cấu.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Ta đúng là đang hoài nghi.
Đỗ Tiếu Thiên nói:
– Làm như vậy đối với y tựa hồ không có gì hay.
Thường Hộ Hoa cười cười:
– Có lẽ y lo đến phát cuồng, muốn chọc cười một trận.
Đỗ Tiếu Thiên thấy được Thường Hộ Hoa đang nói chơi, lại không cười.
Dương Tấn lại nói:
– Theo ta biết y tịnh không phải là người thích chọc cười.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Ta cũng biết y không phải.
Chàng dõi mắt nhìn quanh, liền nói:
– Bọn ta tựa hồ đã quên mục đích chủ yếu đi vào đây.
Mục đích chủ yếu để bọn họ vào đây là muốn tìm phần ký lục tận

tường của Thôi Bắc Hải.
Đỗ Tiếu Thiên như sực tỉnh:
– Phần ký lục đó ta xem ra y đã giấu ở đây.
Thường Hộ Hoa gật đầu:
– Ở thư trai này, ta thấy không có chỗ thứ hai an toàn, bí mật hơn thạch thất này ...
Dương Tấn lại vộ vã ngắt lời:
– Ký lục ở đây?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Xa tận chân trời, gần ngay trước mắt.
Mục quang của chàng chuyển về phía bàn.
Trên mặt bàn đang đặt mười mấy cuộn tranh họa, bên dưới là một phong thư.
Trên mỗi một cuộn tranh họa đều có viết chữ, lại không phải là loại họa đề "dã độ vô nhân chu tự hoành", "đoạn hồng viễn ẩm hoành giang thủy" ("ghe nổi trôi tại bến hoang lương", "cầu vồng giăng xa vùng sông nước"), mà chỉ là nhật ký.
"Mùng một tháng ba", "mùng hai tháng ba", "mùng ba tháng ba" ... "mười bốn tháng ba"!
Đó lẽ nào là phần ký lục mà bọn họ muốn tìm?
Dương Tấn, Đỗ Tiếu Thiên, Thôi Nghĩa ba người không hẹn mà cùng bước tới.
Thường Hộ Hoa đứng dậy, lại cầm phong thư trong tay.
Phong thư đó không phải là Thôi Bắc Hải để lại cho chàng, trên phong thư viết rất rõ cứ để chàng tạm thời bảo quản, sau khi Thôi Bắc Hải chết, diện trình lên cho thái thú Cao Thiên Lộc.
Đỗ Tiếu Thiên liếc thấy, cũng rút trong người ra phong thư mà Thôi Bắc Hải đã giao cho hắn cái đêm mười lăm.
Một phong thư giống hệt, bút tích giống hệt.
Thường Hộ Hoa ngạc nhiên nhìn Đỗ Tiếu Thiên:
– Vậy là sao?
Đỗ Tiếu Thiên liền giải thích cho chàng hay, kể hết lời nói của Thôi Bắc Hải cái đêm mười lăm đó.
Thường Hộ Hoa lẳng lặng lắng nghe, cho đến khi Đỗ Tiếu Thiên kể xong mới nói:
– Người này làm chuyện gì cũng đều cẩn thận như vậy.
Đỗ Tiếu Thiên gật đầu, cất phong thư lại.
Thường Hộ Hoa cũng nhét phong thư vào người:
– Trước khi chưa chứng thực được xem y có chết chưa, hai phong thư của y, ngươi và ta chia nhau bảo quản, sau khi chứng thực mới

nhất tề trình lên thái thú để đối chiếu.
Đỗ Tiếu Thiên nói:
– Ta cũng có ý đó.
Thường Hộ Hoa cầm cuộn tranh họa ngày mùng một tháng ba lên:
– Bây giờ để xem những ký lục này đã.
Nói rồi chàng trải cuộn tranh họa lên bàn.
Trên giấy họa quả nhiên không có họa, chỉ có chữ viết, ghi chú rõ ràng mọi chuyện xảy ra vào ngày mùng một tháng ba.
Đêm mùng một tháng ba, Thôi Bắc Hải lần đầu tiên nhìn thấy Hấp Huyết Nga.
Thất Tinh Đoạt Phách, Nhất Kiếm Tuyệt Mệnh, chính đã xuất thủ Thất Tinh Tuyệt Mệnh Kiếm, lại không thể giết chết con Hấp Huyết Nga đó.
Kiếm vừa đến, con Hấp Huyết Nga đã ảo diệt, biến mất như ma quỷ.
Thôi Bắc Hải vẽ không đẹp, chữ cũng rất xấu, lại viết vội vàng, phương diện nghệ thuật đương nhiên không cần kể đến.
Chữ nghĩa nặng nhẹ không cân nhắc, tu từ cũng vậy, bởi vì tao ngộ trong suốt mười bốn ngày của y, cứ tùy tiện viết xuống, cũng đã đủ khiến cho người ta tâm kinh động phách.
Lối phát sinh của sự tình vốn đã đủ động phách kinh tâm.
Mười bốn cuộn tranh họa, tận tường viết hết sự tình xảy ra trong mười bốn ngày qua.
Một cuộn tả hết một ngày.
Dưới ánh đèn thê mê, giữa những hàng chữ phảng phất tản phát một luồng yêu khí.
Yêu khí quỷ dị, yêu khí khủng bố.
Bốn người bất giác đều rùng mình lập cập, mục quang lại vô phương ly thoát.
Mùng một tháng ba, mùng hai tháng ba, mùng ba tháng ba ...
Ba cuộn đầu, Thường Hộ Hoa chỉ chầm chậm mở ra, đọc kỹ từng chữ, sang cuộn thứ tư, động tác bất giác lại nhanh hơn, càng lúc càng nhanh.
Mắt của bọn Đỗ Tiếu Thiên, Dương Tấn, Thôi Nghĩa ba người không ngờ vẫn theo kịp động tác của Thường Hộ Hoa.
Đọc xong mười bốn cuộn tranh họa, Thường Hộ Hoa cơ hồ không hít thở nổi.
Bọn ba người Đỗ Tiếu Thiên càng cơ hồ nghẹn thở. Yêu khí phảng phất đã bốc ra từ tranh họa, dâng phủ thạch thất.
Thường Hộ Hoa đặt cuộn tranh họa thứ mười bốn xuống, song thủ tuy còn chưa đông cứng như băng, lại đã lạnh như nước.

Sắc mặt của Đỗ Tiếu Thiên, Dương Tấn càng trắng nhợt, thân người Thôi Nghĩa không ngừng run rẩy.
Bọn họ đều cảm thấy được nỗi sợ hãi khủng bố của Thôi Bắc Hải.
Bốn người hoàn toàn không nói gì, cũng không có bất kỳ một động tác gì, giống như đã hoàn toàn ngưng kết giữa yêu khí.
Cũng không biết bao lâu sau, Đỗ Tiếu Thiên chung quy đã phá bầu không khí tĩnh mịch:
– Có liên quan đến sự thanh bạch của vợ y, không trách gì y khó lòng mở miệng.
Dương Tấn liền nói:
– Vợ y lẽ nào thật sự là hóa thân của Hấp Huyết Nga, là một nga tinh?
Đỗ Tiếu Thiên không trả lời, cũng không biết trả lời làm sao.
Thôi Nghĩa la lên:
– Tôi tuyệt không tin đó là sự thật.
Có ai tin được chứ?
Dương Tấn cười khổ:
– Ngươi tuyệt không tin, không khác gì khẳng định chủ nhân của ngươi đang nói dối.
Thôi Nghĩa bàng hoàng tại đương trường.
Dương Tấn quay sang Thường Hộ Hoa:
– Thường huynh nghĩ thế nào?
Thường Hộ Hoa thở dài, không nói gì.
Chàng cũng không biết phải nói làm sao.
Đầu óc của Thôi Bắc Hải nếu quả có vấn đề, thật không thể viết ra phần ký lục này.
Lẽ nào đây là sự thật?
Lại trầm mặc.
Đỗ Tiếu Thiên lại một lần nữa phá không khí yên lặng, lần này lại chỉ thở dài một hơi.
Mục quang của Thường Hộ Hoa rơi trên mặt Đỗ Tiếu Thiên, chợt hỏi:
– Đỗ huynh, hai ngày nay ngươi có gặp vợ y không?
Đỗ Tiếu Thiên ngây người:
– Dịch Trúc Quân?
Thường Hộ Hoa ngạc nhiên:
– Ngoại trừ Dịch Trúc Quân ra, y còn có người vợ thứ hai sao?
Đỗ Tiếu Thiên lắc đầu:
– Không có.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Vậy tại sao khi ta vừa hỏi đến nàng ta, ngươi lại kinh ngạc như

vậy?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Ta chỉ thấy kỳ quái ngươi đột nhiên lại hỏi về nàng ta.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Hỏi đến nàng ta đương nhiên là có nguyên nhân, ngươi hãy trả lời ta trước đã.
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Cái đêm mười sáu, nàng ta biết Thôi huynh đã thất tung, đã từng đến thư trai hỏi han ta, chiều hôm qua ta quay lại hỏi coi Thôi huynh có về nhà chưa, cũng là nàng đã tiếp kiến ta.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Vậy thật là kỳ quái.
Đỗ Tiếu Thiên cười khổ:
– Kỳ quái cái gì?
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Ngươi không hiểu sao?
Đỗ Tiếu Thiên lắc đầu:
– Tốt hơn hết là ngươi nói cho rõ.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Hồi nãy ngươi xem qua phần ký lục đó, ngươi lẽ nào không có cảm giác có một vài chỗ trong ký lục câu cú quá kích động?
Đỗ Tiếu Thiên gật đầu.
Thường Hộ Hoa nói tiếp:
– Sau khi xem kỹ phần ký lục đó, không khó gì phát giác trong lòng y đang tồn giữ một ý niệm đáng sợ phi thường.
Đỗ Tiếu Thiên hỏi:
– Ý niệm gì?
Thường Hộ Hoa trầm giọng:
– Y rất muốn giết Dịch Trúc Quân và Quách Phác!
– - Bọn chúng nếu quả thật sự đang tồn tâm muốn hại ta, tuyệt không thể khách khí với bọn chúng, vô luận là người hay là nga tinh, đều không thể không giết!
Trên cuộn tranh họa ngày mười hai tháng ba, Thôi Bắc Hải đã từng biểu thị như vậy.
Đỗ Tiếu Thiên cũng nhớ, gật đầu:
– Không sai, y có ý đó.
Thường Hộ Hoa nói tiếp:
– Có lẽ ta nói hơi quá, chiếu theo ký lục mà xem, y đối với thứ Hấp Huyết Nga này hiển nhiên đã lo sợ khủng khiếp, có thể vì vậy mà đầu óc phát bệnh, thấy vợ mình thành Hấp Huyết Nga.

Hồi 6
.....

Dương Tấn nói:
– Nếu đó là sự thật, Dịch Trúc Quân e rằng không còn sống tới bây giờ.
Đỗ Tiếu Thiên thốt:
– Nếu đầu óc của y có bệnh, Dịch Trúc Quân chết đi, sự thất tung của y, trái lại, không khó để lý giải.
Hắn rùng mình, lại nói tiếp:
– Bởi vì có thể nói rằng y coi Dịch Trúc Quân như Hấp Huyết Nga cho nên giết chết, sợ tội mà chạy trốn.
Thường Hộ Hoa nói:
– Mấy quái sự ghi chú lại trong ký lục ghê gớm như vậy, hoàn toàn có thể coi là sự loạn tưởng ấp ủ của y.
Chàng nói xong, chợt lắc đầu, ngưng một chút mới nói tiếp:
– Vấn đề là đám Hấp Huyết Nga kia, cả Quách Phác và Dịch Trúc Quân tuy đều không nhìn thấy, lại cũng tịnh không phải chỉ có một mình y nhìn thấy, trừ y ra, còn có ngươi.
Đỗ Tiếu Thiên chém đinh chặt sắt:
– Ta đích xác đã nhìn thấy, ghi chú trong hai ngày mùng hai và mười bốn tháng ba đích xác là sự thật.
Thường Hộ Hoa thở dài nhè nhẹ:
– Cho nên mới thành vấn đề.
Dương Tấn lại xen miệng:
– Vậy phải nên giải thích làm sao?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Giải thích hợp lý nhất là trong ba người bọn họ nhất định có người nói láo!
Dương Tấn liếc Đỗ Tiếu Thiên:
– Ba người bọn họ mà ngươi nói đến là chỉ ba người nào?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Thôi Bắc Hải, Dịch Trúc Quân và Quách Phác.
Chàng liền bổ sung thêm một câu:
– Đó chỉ là suy đoán, trước đây cũng chưa thấy được Hấp Huyết Nga, đối với khả năng Hấp Huyết Nga tác quái, bọn ta tạm thời cũng

không hoàn toàn phủ quyết được.
Dương Tấn hỏi:
– Như vậy, bọn ta hiện tại phải làm sao?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Vô luận ra sao đi nữa, trước tiên phải tìm cho ra Thôi Bắc Hải, trừ phi đám Hấp Huyết Nga kia không những hút máu mà còn ăn sạch cả thịt xương của y, nếu không, cho dù có đã biến y thành người chết, đáng lẽ vẫn còn thi thể lưu lại.
Dương Tấn thoát miệng:
– Thi thể ở đâu?
Thường Hộ Hoa không khỏi cười khổ:
– Ta làm sao mà biết được?
Dương Tấn cũng biết mình thất ngôn, liền nói:
– Bọn ta cẩn thận lục tìm lần nữa, nói không chừng lần này có thể tìm ra.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Trước khi đi tìm thi thể, bọn ta nên đi gặp hai người.
Dương Tấn hỏi:
– Ai?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Dịch Trúc Quân, Quách Phác. Có khi qua cửa miệng của bọn họ bọn ta có thể minh bạch được.
Dương Tấn hỏi:
– Bọn họ có lẽ thật như là Thôi Bắc Hải đã hoài nghi, là hóa thân của Hấp Huyết Nga, là nga tinh?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Sự tình nếu như vậy thì càng đơn giản hơn!
Chàng chầm chậm xoay nửa người:
– Trước khi bọn ta ly khai thư trai, ta sẽ phong bế thạch thất này.
Dương Tấn nói:
– Nên làm như vậy, ta cũng sẽ phái vài thủ hạ luân lưu phòng thủ bên ngoài, bao nhiêu kim ngân châu bảo, nếu mất đi, ai cũng không gánh nổi trách nhiệm đâu.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Kim ngân châu bảo là một chuyện, sợ nhất là người không biết chỗ này vô ý xông vào, phát động cơ quan khác của y.
Dương Tấn thất kinh hỏi:
– Trong đây còn có cơ quan khác?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Cơ quan thiết kế của một phái Huyền Cơ Tử, theo ta được biết

tuyệt không chỉ có một hai đạo.
Dương Tấn cười bẽn lẽn:
– Bọn ta không phải đã đi khắp thạch thất mà hông gặp nguy hiểm gì sao?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Đó có lẽ là mấy cơ quan đó nhất thời thất linh.
Chàng quay nhìn chỗ vào:
– Nói như cái cửa đá đường vào này, đáng lẽ có trang trí cơ quan, đóng chặt, nhưng lúc bọn ta tiến vào, cửa lại mở rộng, đó cũng là một thí dụ.
Dương Tấn không khỏi mất tự chủ gật đầu.
Thường Hộ Hoa lại nói:
– Mấy cơ quan đó có lẽ nhất thời mất linh nghiệm!
Câu nói đó vừa nói xong, bên cửa đột nhiên truyền ra một tràng tiếng "cách cách cách".
Thường Hộ Hoa biến sắc:
– Bọn ta mau rời khỏi chỗ này.
Chàng nghe thấy, bọn Dương Tấn ba người đương nhiên cũng nghe thấy.
Nghe chàng nói câu đó, mặt Dương Tấn lập tức xanh lè, là người đầu tiên phóng ra.
Thường Hộ Hoa là người cuối cùng, chàng mới vừa bước ra khỏi thạch thất là cánh cửa đá đó đã đóng kín lại.
Đỗ Tiếu Thiên trợn mắt:
– Chuyện là sao đây?
Thường Hộ Hoa trừng trừng nhìn thạch môn, lắc đầu:
– Ta cũng không rõ, hoặc giả mấy cơ quan thất linh kia hiện tại đãphục lại như thường.
Dương Tấn kêu lên:
– Giống như là yêu ma quỷ quái đang phá rối vậy.
Tiếng nói từ bên trên truyền xuống, người y không ngờ đã lên tới bên ngoài cánh cửa gỗ khắc Thiên Thủ Quan Âm.
Con người đó một khi hoảng kinh, chạy cũng nhanh không thua gì ngựa.
Lòng người khó lường, không lẽ trời lại dễ lường?
Bầu trời vốn trong xanh không biết từ lúc nào đã biến thành hôn ám.
Mây đùn một trời.
Dương quang hé rọi giữa loạn vân, lợt lạt tản mác.
Mây đến thì mưa cũng đến. Mưa phùn như tơ, mưa phùn như sương khói.

Sương sớm trong đình viện bị ánh mặt trời hun bốc, hiện tại lại hãm nhập trong khói mưa.
Tòa tiểu lâu giữa đình viện đương nhiên cũng thê mê trong sương mưa.
Còn người, tịnh không ngoại lệ.
Bóng người thê mê trong tiểu lâu, hòa sương hòa khói, một vườn u oán.
Người độc tọa trước song cửa.
Người vốn còn trẻ, thanh xuân lại đã tiên tán, chỉ có đôi mắt vẫn còn mang nhiệt tình của thanh xuân. Đồng tử lấp lánh, giống như hai ngọn lửa đen tuyền, vẫn còn thiêu cháy.
Dịch Trúc Quân!
Thường Hộ Hoa từ xa đã nhìn thấy Dịch Trúc Quân, trong lòng không biết sao lại khơi lên cảm giác bơ vơ lạc lõng.
Đỗ Tiếu Thiên, Dương Tấn, thậm chí mười mấy bộ khoái đi theo quanh họ cũng tựa hồ bị một cõi u oán đó thấu nhiễm, thần thái cũng biến thành tịch mịch.
Chỉ có một người ngoại lệ, Thôi Nghĩa!
Mặt mày Thôi Nghĩa tỏ vẻ ghê tởm. Đó là vì ảnh hưởng của phần ký lục của Thôi Bắc Hải.
Người bộc phó trung thành, đối với hung thủ mưu hại chủ nhân mình, đương nhiên không thể có hảo cảm. Trong vẻ khinh tởm ẩn hiện nét kinh sợ.
Phần ký lục đó nếu quả là sự thật, Dịch Trúc Quân không phải là người, mà là hóa thân của Hấp Huyết Nga, là một nga tinh.
Đó dĩ nhiên là một chuyện kinh người. Sự tình hiện tại lại không thể chứng thực.
Thôi Nghĩa vẫn còn chưa quên một điểm, còn biết rõ thân phận hiện tại của Dịch Trúc Quân.
Tiến vào nội đường, gã tuy không muốn lắm, vẫn phải bước vào trước thỉnh an Dịch Trúc Quân.
Dịch Trúc Quân liếc sơ nhìn gã:
– Mấy ngày nay ngươi đi đâu?
Thôi Nghĩa đáp:
– Phụng mệnh chủ nhân, đến Vạn Hoa Sơn Trang.
Dịch Trúc Quân hỏi:
– Là chủ nhân phân phó ngươi đi?
Thôi Nghĩa cúi đầu:
– Dạ.
Dịch Trúc Quân liền hỏi:

– Chủ nhân phái ngươi đi Vạn Hoa Sơn Trang làm gì?
Thôi Nghĩa đáp:
– Thỉnh một vị bằng hữu đến.
Dịch Trúc Quân "ồ" lên một tiếng, hỏi:
– Là vị nào?
Thôi Nghĩa đáp:
– Trang chủ của Vạn Hoa Sơn Trang, Thường Hộ Hoa Thường đại gia.
Dịch Trúc Quân nghĩ ngợi:
– Có đến chưa?
Thôi Nghĩa đáp:
– Đã đến.
Còn chưa nói tiếp, Thường Hộ Hoa đã bước vào đại đường, bước lên hai ba bước, cúi người chào:
– Thường Hộ Hoa bái kiến tẩu tẩu.
Không tránh khỏi quá đột ngột.
Dịch Trúc Quân hoang mang đứng dậy trả lễ, đang định nói gì, Thường Hộ Hoa lại đã hỏi:
– Thôi huynh đại khái chắc chưa từng đề cập tới ta trước mặt tẩu tẩu?
Dịch Trúc Quân đáp:
– Có nói tới một hai lần.
Nói tới đó, Dương Tấn, Đỗ Tiếu Thiên dĩ nhiên đã vào tới.
Dịch Trúc Quân liếc nhìn bọn họ:
– Dương đại nhân, Đỗ đại nhân cũng đến?
Giọng nói tuy kinh ngạc, sắc mặt lại không có biến hóa.
Nàng xuất thân thanh lâu, biết được Dương Tấn cũng không kỳ quái gì.
Dương Tấn, Đỗ Tiếu Thiên cúi đầu chào, còn chưa mở miệng, Dịch Trúc Quân đã nói tiếp:
– Hai vị đại nhân đến sớm như vậy, lẽ nào đã có tin tức gì?
Dương Tấn lắc đầu, trong lòng lại đang cười lạnh.
– - Con đàn bà ngươi lại còn giả như bình tĩnh không có gì.
Câu nói đó y đương nhiên không nói ra.
Đỗ Tiếu Thiên liền hỏi:
– Còn bên tẩu phu nhân thì sao?
Dịch Trúc Quân đáp:
– Vẫn không thấy bóng dáng gì.
Thường Hộ Hoa hỏi tiếp:
– Cái ngày Thôi huynh thất tung, tẩu tẩu có gặp y không?

Dịch Trúc Quân không nghĩ ngợi gì, lắc đầu liền:
– Không có.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Lần cuối cùng tẩu tẩu gặp y là lúc nào?
Dịch Trúc Quân đáp:
– Mười ba tháng ba.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Thôi huynh lúc đó có nói gì không?
Dịch Trúc Quân lại lắc đầu:
– Không nói gì hết, từ đằng xa nhìn thấy tôi đã hoảng hốt quay đầu bỏ đi.
Thường Hộ Hoa trầm ngâm. Căn cứ theo ghi chú trong ký lục, cái hôm mười ba tháng ba, Thôi Bắc Hải đã đi khắp trang viện lục kiếm, sưu tầm chứng cớ.
Chàng trầm ngâm:
– Còn mười hai tháng ba?
Dịch Trúc Quân khôngđáp tức thì, nhìn Thường Hộ Hoa lên xuống một lượt, bỗng thốt:
– Thúc thúc chắc là thường hay lai vãng với người trong cửa quan?
Thường Hộ Hoa ngây người, cười đáp:
– Tẩu tẩu có phải muốn nói lời nói nãy giờ của tôi giống như đang thẩm vấn phạm nhân?
Dịch Trúc Quân đáp:
– Không dám.
Nàng nói tiếp:
– Từđầu tháng, hành động lời nói của vị huynh đệ của thúc thúc đã khác xa bình nhật, mười mấy ngày liền cứ la làng nhìn thấy Hấp Huyết Nga gì đó, có lúc còn làm dữ hơn, cả cửa sổ cũng đập nát, tôi thật quá lo lắng cho sức khỏe của y, cho nên ngày mười hai mới tìm biểu ca của tôi là Quách Phác đến để kiểm nghiệm cho y một lần, lại phát giác không có gì không ổn, nhưng đến lúc dùng cơm, mới bỏ vào miệng một viên thủy tinh mật nhưỡng hà cầu là ói ra liền, nói thủy tinh mật nhưỡng hà cầu là Hấp Huyết Nga cầu, rồi cười cuồng dại chạy ra ngoài. Đó là sự tình phát sinh trong ngày hôm đó.
Lời tự thuật của Dịch Trúc Quân không khác chút nào với ghi chú của Thôi Bắc Hải.
Thường Hộ Hoa nghe xong lại trầm ngâm.
Dịch Trúc Quân không nói gì nữa, chỉ nhìn Thường Hộ Hoa, sắc mặt nàng trắng tái dị thường, đơn giản như không còn chút huyết sắc. Giữa trắng tái ẩn hiện phiếm khởi một màu xanh ngọc.

Đỗ Tiếu Thiên, Dương Tấn, Thôi Nghĩa len lén nhìn, cũng không biết sao trong lòng phát lãnh.
– - Nữ nhân đó lẽ nào thật là một nga tinh?
Cả Thường Hộ Hoa bất giác cũng trào dâng ý niệm đó.
Dịch Trúc Quân lại tựa hồ không phát giác gì, khuôn mặt thủy chung cứng đờ không có biểu tình gì, giống như một thi thể sống.
Thường Hộ Hoa trầm ngâm một hồi, thở dài một hơi:
– Tẩu tẩu, bọn ta có một thỉnh cầu mạo muội.
Dịch Trúc Quân thốt:
– Thúc thúc cứ nói thẳng.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Bọn ta chuẩn bị lục tìm trong nội viện, không biết tẩu tẩu có thể cho phép không?
Dịch Trúc Quân liếc nhìn Đỗ Tiếu Thiên, Dương Tấn, lại nhìn Thôi Nghĩa:
– Chuyện này theo tôi thấy không phải do tôi tác chủ.
Thường Hộ Hoa không nói gì.
Mục quang của Dịch Trúc Quân lại quay lên mặt Thường Hộ Hoa:
– Tôi từng nghe nói thúc thúc lấy trung hậu đối đãi với người, đại khái chắc sợ tôi bị ngượng, cho nên tuy không cần thiết, vẫn trước tiên đến hỏi xem tôi có đồng ý hay không.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Tẩu tẩu quá lời rồi.
Dịch Trúc Quân hỏi:
– Không biết muốn tìm kiếm gì vậy?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Chỗ hạ lạc của Thôi huynh.
Dịch Trúc Quân ngạc nhiên:
– Các người nghi y đang ở đây?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Tất cả mọi chỗ trong ngoài trang viện, bọn ta đều hy vọng có thể tìm kiếm hết.
Dịch Trúc Quân hỏi:
– Thúc thúc hôm nay mới đến?
Thường Hộ Hoa gật đầu.
Dịch Trúc Quân nói:
– Vậy thì chắc không biết hai ngày nay Đỗ đại nhân đã tìm kiếm khắp trang viện rồi.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Ta biết Đỗ huynh đã lục tìm kỹ càng phi thường, chỉ còn sót nội

viện này.
Dịch Trúc Quân hỏi:
– Nội viện cũng đâu có lớn, người nếu ở nội viện, sao tôi lại không biết?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Đỗ huynh cũng có ý đó, vấn đề là ...
Chàng đang nói lại ngưng lời.
Dịch Trúc Quân hỏi truy:
– Là gì?
Thường Hộ Hoa thở dài nhè nhẹ:
– Người có lẽ đã không còn là người sống.
Dịch Trúc Quân lập tức biến sắc.
Thường Hộ Hoa thở dài nói tiếp:
– Người chết tuyệt không thể tạo tiếng động.
Dịch Trúc Quân trầm mặc một hồi:
– Đã có hoài nghi như vậy, tốt hơn hết đương nhiên là lục kiếm một lượt, để tôi dẫn đường cho các người.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Không dám làm phiền tẩu tẩu.
Dịch Trúc Quân lắc đầu:
– Không sao.
Nàng từ từ bước đi, hai thị tỳ bên cạnh bất tất phải phân phó, đi trước bồi phụng hai bên nàng.
Dịch Trúc Quân liền đưa hữu thủ dựa lên vai của thị tỳ bên phải.
Tay nàng mảnh dẻ mỹ lệ, trắng như tuyết, tinh oanh như ngọc thạch, tịnh không có một tia huyết sắc nào, đơn giản không giống tay người.
Hông nàng thon thả, gió luồn qua cửa sổ lọt vào, người nàng phảng phất như sắp bị gió thổi đi.
Thường Hộ Hoa bước đằng sau nàng, mọi chuyện đều lọt vào mắt chàng.
Một nữ nhân yếu ớt đến mức như đứng không vững trước gió như vậy, chàng thật khó lòng tin được lại là một nga tinh, một ma quỷ hút máu.
Nội viện kỳ thực cũng rộng rãi, bọn họ lục quanh, tịnh không phát hiện gì hết.
Cuối cùng bọn họ chung quy đã đến phòng ngủ của Thôi Bắc Hải.
Mọi thứ đều chỉnh chỉnh tề tề, phòng ngủ tuy cũng không nhỏ, nhưng cơ hồ trống thoáng ràng ràng, tịnh không có chỗ nào có thể giấu người.
Bọn họ mở tủ áo ra, trong tủ áo chỉ có y phục, dưới giường không có

gì hết.
Phòng ngủ cũng là chỗ lục kiếm cuối cùng của bọn họ, đằng sau phòng ngủ lại còn có một cánh cửa.
Thường Hộ Hoa dừng trước cánh cửa đó, liền hỏi:
– Đằng sau cánh cửa đó là chỗ nào?
Dịch Trúc Quân đáp:
– Là tiểu thất chứa đồ lặt vặt.
Thường Hộ Hoa đẩy cửa đi vào.
Đằng sau cửa quả thật là một gian tiểu thất tồn chứa đồ đạc lặt vặt, đồ đạc lại không có nhiều.
Đại bộ phận tiểu thất phân thành hai tầng, bên trên khoảng nửa trượng cất một căn gác.
Chỗ vào ra căn gác nằm dựa vào mé tường bên phải, đủ để một người vào ra, có một cánh cửa.
Cánh cửa đó không khóa, chỉ khép kín, dưới cửa có một cái thang gỗ.
Thường Hộ Hoa bước lên, thần tình liền biến thành kỳ quái phi thường.
Tiểu thất chỉ có một chỗ ra vào nối liền với phòng ngủ, bốn bức tường tịnh không có cánh cửa nào khác, cửa sổ cũng không có.
Xem ra gian tiểu thất đó tự nhiên phải tối tăm yên ắng, hiện tại tiểu thất lại không tối tăm, cũng không yên ắng.
Cửa mở ra, tuy hoàn toàn không thể nói là sáng rõ, ít nhiều gì cũng có quang tuyến lọt vào, tiểu thất đó đương nhiên không còn đen tối như trước, nhưng phần yên ắng lại tuyệt không phải vì sự tiến nhập của bọn họ mà chuyển biến.
Bản thân của tiểu thất vốn đã có một thứ thanh âm tồn tại. Một thứ thanh âm kỳ quái phi thường, giống như vô số cánh quạt “rét rét” phiên động không ngừng.
Thanh âm “rét rét” đó tịnh không vang vọng gì, nhưng trong hoàn cảnh tĩnh tịch như vầy, bọn họ lại nghe rõ ràng phi thường.
Dương Tấn là người thứ hai bước vào, thoát miệng hỏi:
– Thanh âm gì vậy?
Đỗ Tiếu Thiên lắng tai nghe kỹ, tịnh không nói gì, mặt mày lại đã bắt đầu biến sắc.
Dịch Trúc Quân dựa vào ả thị tỳ bước tới, biểu tình lại phảng phất tịnh không có cảm giác gì.
Thường Hộ Hoa thoái lui một bước, đến gần bên Dịch Trúc Quân:
– Tẩu tẩu, nàng có nghe thấy thanh âm đó không?
Dịch Trúc Quân thản nhiên:

– Thanh âm gì?
Thường Hộ Hoa ngây người, vẫn nói tiếp:
– Thanh âm "rét rét".
Dịch Trúc Quân đáp:
– Không có.
Thường Hộ Hoa lại bàng hoàng, chăm chăm nhìn Dịch Trúc Quân.
Dịch Trúc Quân hoàn toàn không có phản ứng gì, toàn thân giống như một bồ tát đất.
Cũng ngay lúc đó, Đỗ Tiểu Thiên đột nhiên kêu lên:
– Giống như là thanh âm Hấp Huyết Nga vỗ cánh!
Câu nói đó vừa thoát khỏi miệng, không khí trong thất phảng phất lập tức băng kết!
Dương Tấn là người đầu tiên rùng mình, run giọng:
– Thanh âm từ đâu ra?
Không có aiđáp, trừ Dịch Trúc Quân ra, mục quang của mọi người đều hướng lên căn gác.
Cũng là Dương Tấn, lúc mở miệng hỏi, mục quang đã bám trên căn gác, cho nên mọi người không hẹn mà cùng nín thở nhìn theo.
Thanh âm "rét rét" đó càng rõ hơn nữa.
Thường Hộ Hoa mau mắn cất bước, bước đến trước thang, ngẩng đầu nhìn cánh cửa của căn gác, cước bộ của chàng vừa chậm vừa êm. Cái thang đó chỉ có mười bậc.
Thường Hộ Hoa bước lên vài bậc, thò tay từ từ đẩy cửa ra, cửa vừa mở, thanh âm "rét rét" vang vọng liền.
Thường Hộ Hoa ghé mắt nhìn ào trong, mặt mày lập tức biến sắc!
Chàng xoay tay đóng cửa lại, từ từ bước xuống thang.
Đỗ Tiểu Thiên, Dương Tấn bên dưới tuy thấy được có gì không ổn, nhưng đến khi Thường Hộ Hoa bước xuống, nhìn thấy sắc mặt của Thường Hộ Hoa vẫn không tránh khỏi thất kinh.
Sắc mặt của Thường Hộ Hoa cũng thật quá khó coi.
Trước sau không tới một chốc lát ngắn ngủi, chàng giống như đã chìm trong băng thủy cả nửa ngày, sắc mặt xanh tái giống như người chết vậy.
Đỗ Tiểu Thiên không nhịn được hỏi:
– Thường huynh, trong gác có gì vậy?
Thường Hộ Hoa hít một hơi sâu:
– Hấp Huyết Nga!
Chàng tuy tận lực khiến cho thanh âm của mình ổn định lại, Đỗ Tiểu Thiên Dương Tấn vẫn nghe được giọng nói của chàng tràn ngập nỗi kinh hãi.

Sắc mặt hai người lập tức có biến.
Dương Tấn thoát miệng:
– Hấp Huyết Nga?
Thường Hộ Hoa trầm giọng:
– Trăm ngàn Hấp Huyết Nga, một bộ khô lâu!
“Khô lâu!” Đỗ Tiểu Thiên cũng không khỏi thoát miệng la hoảng.
Dương Tấn liền hỏi:
– Là khô lâu của ai?
Thường Hộ Hoa khôngđáp, chợt quay đầu kêu:
– Thôi Nghĩa!
Thôi Nghĩa ngây ngốc đứng một bên, sắc mặt dĩ nhiên đã xanh lè, bị Thường Hộ Hoa gọi, toàn thân cơ hồ giật bắn.
Gã liền tiến lên một bước:
– Thường gia có gì phân phó?
Thường Hộ Hoa thốt:
– Ở đâu có đèn thì đem hai trản đến cho ta!
– Dạ!
Thôi Nghĩa vội thoái ra, Dương Tấn lại tiến lên hai bước, nhưng không hỏi nữa.
Tiểu thất tối mờ, căn gác đương nhiên càng hắc ám hơn, cho dù là không, cho dù có mở hết cửa, sáng như ban ngày, một người đã biến thành khô lâu, làm sao có thể nhận ra diện mục của y?
Dương Tấn hiện tại cũng đang nghĩ tới điểm đó, bởi vì y không phải là một kẻ đại ngu.
Trong thất đã có đèn, đúng hai trản.
Thôi Nghĩa mới thắp đèn lên, Dương Tấn và Đỗ Tiểu Thiên đã vội bước qua, cầm đèn trong tay.
Hai ngọn trường đao bén nhọn liền “xoảng xoảng” rút khỏi vỏ.
Đỗ Tiểu Thiên, Dương Tấn tả thủ cầm đèn, hữu thủ cầm đao, phóng người trở lại như mũi tên, leo lên bậc thang! Bọn họ còn vội vàng hơn cả Thường Hộ Hoa.
Thường Hộ Hoa tịnh không tranh đoạt với bọn họ, giây phút đó, sắc mặt chàng đãphục bình thường, chàng thậm chí không di động cước bộ, chỉ án tay trên kiếm, kiếm vẫn nằm trong vỏ, kiếm khí lại phảng phất đã ra khỏi vỏ, người cũng co lại chờ đợi.
Mục quang của chàng đương nhiên đang rơi trên phiến cửa của căn gác.
Cửa đã đẩy hé! Đẩy bằng đao của Dương Tấn!
Y không ngờ lại là người đầu tiên xông lên bậc thang, hữu thủ hươi đao đẩy mở cửa, tả thủ đưa đèn vào!

Ánh đèn vàng ám sát na đó đã biến thành bích lục!
Chưa tới một sát na, trên lồng đèn đã bám đầy phi nga!
Phi nga màu thanh lục tinh oanh như bích ngọc, mắt lại đỏ sẫm như máu tươi, Hấp Huyết Nga!
Lồng đèn biến thành lồng nga, ánh đèn thấu qua thân nga bích lục, cũng biến thành bích lục!
Vô số Hấp Huyết Nga cơ hồ đồng thời bộc phát bay ra, tiếng xoè cánh "rét rét".
giống như tiếng cười của ma quỷ!
Đám Hấp Huyết Nga đó cũng giống như là hóa thân của ma quỷ!
Trong mắt Dương Tấn lập tức chỉ thấy một màn bích lục, vô số điểm huyết hồng, trong tay cũng chỉ nghe tiếng vỗ cánh "rét rét" như tiếng cười của ma quỷ!
Y đang đứng ngay cửa, đám Hấp Huyết Nga cứ hướng về phía y mà bay thẳng tới!
Cảnh tượng khủng bố trong sát na đó đã không còn từ ngữ nào có thể hình dung nổi.
Y không khỏi mất tự chủ nhắm híp mắt lại, thoát miệng thét hoảng một tiếng!
Tiếng thét hoảng tê tâm liệt phế, tiếng thét hoảng khủng bố đến cùng cực!
Tiếng thét hoảng đó khủng bố tới mức đơn giản không còn giống thanh âm người phát ra nữa.
Đám Hấp Huyết Nga phục thân trên lồng đèn phảng phất bị tiếng thét hoảng đó làm thất kinh, nhất tề từ trên lồng đèn bay ra, bay nhảy mù trời!
Cũng giữa sát na đó, đám Hấp Huyết Nga lại bộc phát lên mình, lên mặt Dương Tấn!
Dương Tấn tuy nhắm chặt mắt, trên mình trên mặt phảng phất đang cảm thấy đau đớn, lỗ mũi phảng phất đã ngửi thấy mùi máu!
– - Chúng muốn hút máu ta!
Dương Tấn bao nhiêu can đảm đã tan biến hết, lại rú lên một tiếng quái dị, song thủ ôm đầu, quay mình vội vàng thoái lui! Cả đao lẫn đèn y đều quăng hết!
Y thậm chí quên luôn mình đang đứng trên thang, vừa xoay mình, lập tức từ trên thang lăng xuống dưới!
Đỗ Tiếu Thiên theo sát đằng sau Dương Tấn, hắn cũng bị cảnh tượng trước mắt làm ngây ngốc, căn bản không còn biết phải đỡ Dương Tấn làm sao!
Cho dù có đỡ cũng đỡ không được.

Dương Tấn giống như một cái hồ lô lăn xuống, lăn thẳng lên mình Đỗ Tiếu Thiên.
Đỗ Tiếu Thiên không tránh khỏi cũng biến thành một cái hồ lô.
Trước mặt Thường Hộ Hoa vì vậy mà xuất hiện hai cái hồ lô lăn long lốc.
Chàng không ngờ lại không bước lên đỡ lấy, cũng không bạt kiếm, cứ đờ đẫn đứng yên tại đó.
Tay chàng vẫn đang án trên kiếm, lại tựa hồ đã quên luôn thanh kiếm đó, quên luôn mình vốn chuẩn bị làm gì.
Chàng vốn đã thủ thế chờ đợi, kiếm cũng chuẩn bị xuất thủ bất cứ lúc nào, nhưng đến sát na đó, cả chàng cũng bị cảnh tượng khủng bố trước mắt làm ngây ngốc.
Thôi Nghĩa, hai thị tỳ theo hầu Dịch Trúc Quân, còn có mười mấy bộ khoái ngoài cửa, mặt mày ai nấy đều không còn chút máu, liên thanh hét rú.
Có người ôm đầu bỏ chạy, cũng có người nhũn người dưới đất, tựa hồ chỉ có một người là ngoại lệ, Dịch Trúc Quân!
Dịch Trúc Quân mặt không chút biểu tình, vẫn không khác gì một bồ tát đất.
Duy nhất biến đổi là sắc mặt của nàng, sắc mặt vốn trắng nhợt hiện tại lại càng trắng nhợt hơn, trắng nhợt như người chết.
Đèn dĩ nhiên đã tắt ngóm, hai trản đều đã tắt ngóm.
Quần nga tựa hồ vì vậy mà mất đi mục tiêu, bay loạn rét rét mù mịt gian thất, nhưng chỉ trong chốc lát, đột nhiên vân tập lại một chỗ, bay ra về hướng cửa tiểu thất!
Ngoài cửa có ánh mặt trời, loài nga tuy thích bay về hướng lửa, đối với ánh mặt trời lại sợ sệt phi thường, cho nên mới trốn tránh chờ ban đêm mới bay ra.
Đám Hấp Huyết Nga này lại tựa hồ ngoại lệ, chúng muốn bay đi đâu?
Không ai lý tới vấn đề đó, tất cả mọi người đều tựa hồ đã cứng đờ người, mắt đờ đẫn dõi theo đám Hấp Huyết Nga bay ra, Thường Hộ Hoa cũng vậy.
Không khí trong tiểu thất vốn không trong lành gì lắm, hiện tại lại có thêm một mùi tanh hôi dị dạng, một mùi tanh hôi khó tả.
Thứ tanh hôi đó tựa hồ là từ trong căn gác tản phát ra, là mùi hôi của nga hay là mùi hôi của thi thể?
Một thị tỳ bên cạnh Dịch Trúc Quân cũng không biết có phải vì chịu đựng không nổi mùi tanh hôi đó, đột nhiên ói mửa ra.
Mửa ra chỉ là nước chua. Sự ói mửa đó tựa hồ đã lôi kéo hồn phách của mọi người trở lại.

Thường Hộ Hoa dặng hắng lên một tiếng dài, bước lên hai bước, cầm một trản đèn dưới đất lên.
Trản đèn đó vẫn còn tốt, trản kia đã bể tan tành, chàng liền móc hỏa thạch ra, thắp nhị đèn lên.
Cùng một lúc ánh đèn sáng lên, Dương Tấn, Đỗ Tiếu Thiên bò bật dậy từ dưới đất.
Bọn họ xem ra không bị thương khi té.
Dương Tấn mặt không còn chút máu, môi không ngừng run rẩy mấp máy, phải mộtsau mới phát ra tiếng nói:
– Đó ... đó là Hấp Huyết Nga?
“Phải ...” Câu trả lời của Đỗ Tiếu Thiên như phát ra từ giữa những kẽ răng.
Dương Tấn bỗng chỉ tay lên mặt mình, run giọng:
– Ngươi thấy mặt ta có gì không ổn không?
Mục quang của Đỗ Tiếu Thiên nghe lời ghim trên mặt Dương Tấn.
Thường Hộ Hoa nghe nói, bước lên vài bước, đèn trong tay liền chiếu tới. Ánh đèn chiếu rõ bên má Dương Tấn.
Má Dương Tấn lập tức lập loè ánh sáng xanh mờ mờ.
Trên mặt y, đông một mảng, tây một mảng, dính đầy phấn nga màu trắng xanh, chỉ là phấn nga, không có vết máu.
Dương Tấn hỏi:
– Có chảy máu không?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Không có.
Dương Tấn tới bây giờ mới thở phào một hơi, rút ra một cái khăn tay từ trong mình, chùi chùi hai má.
Đỗ Tiếu Thiên liếc nhìn đường vào tiểu thất:
– Đám Hấp Huyết Nga đó xem chừng phải có tới mấy ngàn con.
Thường Hộ Hoa gật đầu:
– Ừm.
Mục quang của Đỗ Tiếu Thiên lại xoay lại, xoay trở về căn gác:
– Bao nhiêu Hấp Huyết Nga đó quần tập trong căn gác để làm gì?
Thường Hộ Hoa còn chưađáp, Dương Tấn đã buông khăn, rú lên:
– Bọn chúng ăn thịt người.
Câu nói đó vừa thoát ra khỏi miệng, cả chính y cũng không khỏi rùng mình răng đánh lập cập.
Thường Hộ Hoa nghe nói, sắc mặt tái nhợt tại đương trường, Đỗ Tiếu Thiên mặt xanh lè hỏi:
– Ngươi nói gì? Ăn thịt người?
Dương Tấn run giọng:

– Lúc ta đưa đèn vào, chúng đang nằm phục trên thi thể, đang cấu xé “rẹt rẹt”!
Thường Hộ Hoa rùng mình phát lãnh:
– Là thi thể hay là khô lâu?
Dương Tấn đáp:
– Ta thấy là thi thể.
– Quần nga đã bay đi, bọn ta lên đó xem cho rõ!
Thường Hộ Hoa quay đèn một vòng, chiếu lên căn gác, liền cất bước, bước qua cạnh người Dương Tấn, lại bước lên thang gác lần nữa.
Đảm lượng của con người này thật quá lớn.
Đảm lượng của Đỗ Tiểu Thiên không ngờ cũng không nhỏ, theo sát đằng sau Thường Hộ Hoa, đao của hắn vẫn trong tay, hắn nắm chặt cán đao, lòng bàn tay đã đầy mồ hôi lạnh.
Dương Tấn lần này không dám bước đi trước, nhưng có hai người làm khai lộ tiên phong, lòng can đảm của y cũng to hơn chút ít.
Hà huống ngay trước mặt chúng thủ hạ, nếu không đi lên, thật khó lòng giữ được mặt mũi.
Cho nên y chỉ còn nước làm cứng lôi bội đao dưới đất lên, lại leo lên thang gác.
Thang gác cho dù có vững chắc, trọng lượng của ba người không phải là nhỏ, lúc Dương Tấn bước lên, tiếng cọt kẹt vang lên.
Đó là một thứ thanh âm khủng bố.
Dương Tấn tuy biết thanh âm đó do thang gác phát ra, nghe thấy vẫn không khỏi phát lãnh.
Bởi vì y lo cái thang đó sẽ bất chợt gãy đoạn, mình lại biến thành hồ lô lăn xuống.
Y thật không muốn té lăn quay lần nữa trước mặt chúng thủ hạ.
May là lúc đó, Thường Hộ Hoa đã rời khỏi thang gác, bước vào trong gác.
Ánh sáng của một trản đèn miễn cưỡng đủ để rọi sáng.
Ánh đèn lần này tịnh không biến thành màu bích lục, trong căn gác không thấy tới một con Hấp Huyết Nga, xem ra đã hoàn toàn bay đi hết.
Vừa bước vào căn gác, khí vị tanh hôi kia càng mãnh liệt hơn, làm cho người ta muốn ói.
Thường Hộ Hoa không ngờ vẫn nhịn được không bị ói, thân mình lại đang phát run.
Cảnh tượng trước mắt không phải chỉ dùng hai chữ “khủng bố” là có thể hình dung.

Chàng tuy đã luyện thành dạ nhãn, có thể nhìn thấy rõ ràng dù không có ánh đèn, lần đầu tiên đẩy cửa nhìn hé, chỉ mông lung nhìn thấy một vòng phác thảo, đoán biết được là sự tình gì.
Hiện tại chàng thật sự rõ, sự tình tịnh không giản đơn như lúc đầu chàng thấy.
Dưới ánh đèn vàng ám, chàng nhìn thấy rõ một thi thể, lại cũng là một bộ khô lâu.
Trước đó chàng nói nhìn thấy khô lâu, Dương Tấn lại nói nhìn thấy thi thể, hai sự thật đều không nói sai, chỉ là nói không thích đáng lắm.
Căn bản không có một từ ngữ thích đáng nào có thể đủ hình dung.
"Thi thể" đó xếp bằng trên sàn giữa căn gác, từ cổ trở xuống còn thịt da. Đầu lâu trên cổ lại đã biến thành khô lâu.
Khô lâu trắng thảm, dưới ánh đèn tản phát ánh sáng âm sâm.
Trong hốc mắt cũng không có tròng mắt, lại lấp loáng ánh lửa thảm lục như quỷ hỏa.
Cùng lúc Thường Hộ Hoa đang trợn trừng nhìn khô lâu, hai hốc mắt của khô lâu không ngờ cũng phảng phất đang trợn trừng nhìn chàng.
Trong hốc mắt rõ ràng không có tròng mắt, lại vẫn như còn tròng mắt tồn tại, vẫn có thể biểu thị cảm tình trong lòng.
Giữa sát na đó, Thường Hộ Hoa ẩn ước cảm thấy một luồng oán độc cường liệt từ trong hốc mắt trống rỗng phát ra.
Chàng rùng mình phát lãnh, mũi khô lâu cũng chỉ là một động huyệt đen ngòm, miệng ...
Khô lâu không còn miệng! Răng lại vẫn hoàn chỉnh, miệng y há rộng, phảng phất đang trù ếm gì đó, trong mắt ngập tràn oán độc, lời trù ếm trong miệng càng ác độc.
Trong miệng không có lưỡi, trong xoang miệng đen ngòm ẩn ước phà ra một luồng bạch khí mê mông.
Thi khí, dưới cằm khô lâu vẫn còn thịt da, thịt da lại không còn nguyên nữa.
Bởi vì thịt da đó đã không còn là thịt da, mà giống như thịt sứa bầy nhầy vậy, bên dưới cằm treo lơi từng mảng từng mảng, phảng phất đã từng bị cấu xé kịch liệt.
Đám Hấp Huyết Nga đó có phải thật sự không những chỉ hút máu người mà còn ăn thịt người?
Chỉ là thịt, không có máu, mảng thịt bầy nhầy đó không những ngoại hình giống như thịt sứa, thực chất cũng không khác gì sứa, lập loè ánh sáng làm tim người ta rúng động tâm can, bên dưới giống như có nước nhỏ giọt.
Nước cốt thi thể, trên đầu khô lâu cũng có nước cốt nhờn nhớt rỉ ra,

lại thiểm động lan quang màu trắng xanh.
Phấn nga màu trắng xanh cơ hồ nhuộm đầy đầu khô lâu. Y phục trên thi thể cũng nhuốm đầy phấn nga màu trắng xanh.
Y phục đó không ngờ vẫn còn hoàn chỉnh, nhưng song thủ lộ ngoài tay áo lại chỉ còn khô lâu trắng thảm.
Song thủ đó không ngờ đang cầm một thanh kiếm!
Mũi kiếm đâm sâu vào sàn, thân kiếm cũng cong oằn hình cầu vồng, thi thể tựa hồ vì có thanh kiếm đỡ trợ mới không ngã gục. Đỗ Tiếu Thiên vừa liếc thấy, không khỏi thất thanh la lên.
Dương Tấn tiếp đó bước vào trong căn gác, mục quang rơi trên thanh kiếm, thoát miệng hỏi:
– Đó có phải là Thất Tinh Tuyệt Mệnh Kiếm?
Thường Hộ Hoa trả lời:
– Không giả được.
Chàng ngưng một chút rồi nói:
– Đó vốn là bảo kiếm gia truyền của Huyền Cơ Tử, mấy đời tổ tiên của Huyền Cơ Tử truyền lại, đến đời Huyền Cơ Tử lại tuyệt hương hỏa, mới đem thanh kiếm đó truyền lại cho y, trên sự thật y không chỉ là đệ tử cuối cùng của Huyền Cơ Tử, mà còn là nghĩa tử của Huyền Cơ Tử.
Dương Tấn hỏi:
– Kiếm là kiếm của y, thi thể cũng ... cũng là thi thể của y?
Thường Hộ Hoa thở dài:
– Theo ta biết thì trên cán kiếm của thanh kiếm đó, hai mặt đều có khắc chữ, một bên là “kiếm tại nhân tại”, một bên là “kiếm vong nhân vong”!
“Kiếm còn người còn, kiếm mất người mất ...”.
Đỗ Tiếu Thiên không khỏi thở dài một tiếng, Thường Hộ Hoa nói tiếp:
– Y luôn luôn coi thanh kiếm đó như là sinh mệnh của mình vậy, nếu còn mạng, tin rằng y tuyệt không thể buông bỏ thanh kiếm đó, hiện tại cán kiếm lại nắm chặt trong tay thi thể, y lại thất tung, thi thể không phải là y thì là ai?
Đỗ Tiếu Thiên nói:
– Ta cũng có ý đó, hà huống ...
Dương Tấn truy hỏi:
– Hà huống cái gì?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Hoàng hôn ngày mười lăm, cũng là lần cuối cùng ta nhìn thấy y, y phục y mặc chính là y phục đang mặc trên thi thể ngay bây giờ!
Sắc mặt của Thường Hộ Hoa tới giờ mới thật sự có biến, nãy giờ

chàng tuy nói vậy, trong lòng kỳ thực vẫn còn tồn giữ một ý niệm mong manh.
Dương Tấn cũng biến sắc, y cũng không tin trong thiên hạ lại có sự tình xảo hợp như vậy.
Y lại vẫn hỏi:
– Ngươi không nhớ lầm chứ?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Đầu lĩnh nếu còn hoài nghi, có thể kêu Truyện Tiêu, Diêu Khôn đến nhận dạng, lúc đó hai người bọn họ đều có mặt tại trường.
Dương Tấn nói:
– Bất tất, ta biết trí nhớ của ngươi luôn luôn rất tốt.
Y bỗng nghiêng đầu nhìn Đỗ Tiếu Thiên chằm chằm.
Đỗ Tiếu Thiên theo y đã bao lâu nay, đã sớm biết rõ thói quen của y, biết y có chuyện muốn mình làm, liền hỏi:
– Đầu lĩnh có gì phân phó?
Dương Tấn sờ sờ cằm:
– Ngươi qua xem trên cán kiếm có phải có khắc tám chữ không?
Đỗ Tiếu Thiên biến sắc:
– Ha?
Cán kiếm còn nằm trong song thủ của tử thi, muốn nhìn thấy chữ trên cán kiếm, trước hết cũng phải tháo song thủ của tử thi ra, hiện tại đã biến thành bộ dạng như vậy, thấy là đã muốn ói, còn kêu hắn đi kéo tay xuống như vậy nữa.
Dương Tấn lại hiển nhiên đã đóng đinh chủ ý, nhất định muốn Đỗ Tiếu Thiên làm như vậy:
– Ngươi còn chưa nghe lời ta nói sao?
Đỗ Tiếu Thiên thở dài:
– Để ta đi.
Mục quang của hắn liền lạc trên đầu khô lâu. Đây là lần đầu tiên y nhìn thẳng lên đầu khô lâu.
Ánh lửa thảm lục trong hốc mắt của khô lâu phảng phất như bốc cao, tựa hồ cảm thấy được chủ ý của Đỗ Tiếu Thiên, xoay mắt đinh đinh nhìn hắn.
Niềm oán độc trong hốc mắt cũng tựa hồ càng trầm trọng.
Thi khí toát ra từ kẽ răng của khô lâu phảng phất đồng thời nồng nặc lên, giống như đang cảnh cáo Đỗ Tiếu Thiên đừng phạm vào thi thể của y, nếu không, lời trù ếm ác độc của y sẽ giáng lâm lên mình Đỗ Tiếu Thiên.
Đỗ Tiếu Thiên thu hết can đảm, vẫn không tránh khỏi rùng mình răng đánh cầm cập.

Hắn đã làm bộ khoái hơn mười năm, thi thể tiếp xúc cũng không phải là ít, nhưng thi thể khủng bố như vầy vẫn là lần đầu tiên đụng phải. Hắn vẫn cất bước đi qua, đó là vì hắn căn bản không thể tránh khỏi phải làm chuyện đó.
Càng tới gần, thi thể càng hôi thúi, Đỗ Tiếu Thiên kinh nghiệm phong phú như vậy, chỉ ngửi thấy mùi hôi của thi thể là biết thi thể này đã chết ít nhất cũng hai ngày rồi.
Thôi Bắc Hải thất tung cũng đã là chuyện hơn hai ngày, chưa tới ba ngày.
Cùng y phục, cùng binh khí, không còn nghi ngờ gì nữa, đây chính là thi thể của Thôi Bắc Hải. Đối với lời nói của Thường Hộ Hoa hắn càng tuyệt đối tin tưởng.
Hạng cao thủ như Thường Hộ Hoa, thật không có lý do gì cả một thanh kiếm mà cũng không phân biệt được, hà huống chủ nhân của thanh kiếm đó lại là lão bằng hữu của Thường Hộ Hoa.
Đối với thanh kiếm đó, Thường Hộ Hoa tất phải rất quen thuộc, kiếm đã là kiếm của Thôi Bắc Hải, trên cán kiếm đương nhiên có tám chữ kia.
Bất quá trên thủ tục, hắn vẫn phải đi tới xem, cho nên hắn tịnh không phản đối sự sai khiến của Dương Tấn, chuyện phản đối duy nhất chỉ là chính mình phải động thủ.
Hắn lại không thể phản đối. Hắn bước tới vài bước, móc trong người ra một chiếc khăn tay, bọc lấy hữu thủ.
Mũi hắn đã nhíu lại, mục quang cũng dời xuống song thủ của tử thi, mắt nheo lại thành một kẽ, cái gì lọt vào mắt cùng vì vậy mà biến thành mông mông lung lung. Song thủ kia cho nên không còn khủng bố gì nữa.
Hắn thò tả thủ, nắm lấy lưỡi kiếm, hữu thủ cũng đồng thời thò ra, nắm lấy tả thủ của tử thi.
Tuy cách nhau một chiếc khăn tay, hắn vẫn cảm thấy xương cốt nắm trong tay. Sát na đó, mùi thúi của tử thi tựa hồ lại nồng nặc lên thêm mấy phần.
Đỗ Tiếu Thiên ráng nhịn, thử tháo gỡ một bàn tay, khí lực hắn dùng cũng đã nhiều, lại vẫn không thể gỡ bàn tay ra khỏi cán kiếm.
Hắn lại thử gỡ bàn tay kia, cũng gỡ không nổi.
Song thủ của tử thi không ngờ cứ nắm chặt trên cán kiếm. Thanh kiếm đó, không còn nghi ngờ gì nữa, tuyệt không thể nào chờ tới sau khi người chết rồi mới chui vào trong song thủ đó.
Người chết rồi tuyệt không thể đi nắm kiếm chặt như vậy, con người đó hiển nhiên đã nắm chặt thanh kiếm đó mà chết.

Thanh kiếm đó nếu thật là Thất Tinh Tuyệt Mệnh Kiếm, con người đó làm sao mà không phải là Thôi Bắc Hải được.
Cũng chỉ có Thôi Bắc Hải mới có thể coi Thất Tinh Tuyệt Mệnh Kiếm như sinh mệnh, chết cũng không buông tay.
Nước cốt thi thể lúc này đã thấm ướt chiếc khăn tay.
Nước cốt sâm lãnh, rướm lên da thịt, thứ cảm giác đó giống như đang cầm mấy con giun đất mới đào từ bùn đất lên.
Đỗ Tiếu Thiên trong lòng phát lãnh, cũng không biết hai hàm răng đã va đập vào nhau bao nhiêu lần rồi.
Hắn miễn cưỡng đè nén cảm giác khủng bố đó, quay sang tháo những đốt ngón tay trên song thủ.
Đốt ngón tay của song thủ đó không ngờ cũng chừng như đã khảm sâu trên cán kiếm.
Hắn dụng lực kéo lần nữa, “cách cách cách” ba tiếng, ba đốt ngón tay đồng thời gãy đoạn!
Người chết ba ngày còn chưa gục ngã, xương cốt lại biến thành giòn yếu như vậy, thật là vượt ngoài ý liệu của Đỗ Tiếu Thiên.
Hắn cầm ba đốt ngón tay gãy lìa đó, lại rùng mình run lẩy bẩy, không cầm nổi nữa.
Đó là thi thể của hảo bằng hữu của hắn, hắn thật không muốn sau khi hảo bằng hữu của mình chết đi mà biến thành một u linh không có ngón tay.
Hắn tuy một mực không tin truyền thuyết con người sau khi chết là biến thành quỷ, nhưng trải qua liên tiếp bao nhiêu quái sự gặp phải mấy ngày nay, đối với truyền thuyết đó cũng không dám phủ định lắm.
Nga tinh có thể có, quỷ đương nhiên cũng có thể có, hắn ngơ ngẩn tại đương trường.
Dương Tấn bên kia nhìn thấy, thoát miệng hỏi:
– Xảy ra chuyện gì vậy?
Đỗ Tiếu Thiên cũng không quay đầu:
– Không có gì, chỉ là nhất thời không cẩn thận làm gãy mất ba ngón tay.
Dương Tấn lại hỏi:
– Trên cán kiếm có tám chữ đó không?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Tôi còn chưa lấy kiếm ra khỏi tay.
Dương Tấn “ồ” lên.
Đỗ Tiếu Thiên thầm thở dài, gồng mình ráng tàn nhẫn hạ hữu thủ xuống, một gỡ một nâng, nhấc song thủ của tử thi lên cao, tả thủ

nắm lưỡi kiếm đồng thời giật mạnh một cái.
“Cách cách”, lại hai đầu ngón tay gãy đoạn, thanh kiếm chung quy đã bị hắn đoạt khỏi tay tử thi.
Tử thi liền đổ ụp xuống, may là Đỗ Tiếu Thiên kịp thời nắm giữ song thủ của tử thi cho nên tử thi mới không ngã ụp xuống sàn.
Cũng ngay lúc đó, trong hai hốc mắt trống rỗng của đầu khô lâu đột nhiên trào ra hai dòng nước cốt hôi thúi.
Đó giống như là hai dòng nước mắt, tử thi lẽ nào còn có cảm giác, cảm thấy được sự đau đớn bị gãy lìa ngón tay?
Đỗ Tiếu Thiên thấy được, trong đầu vừa kinh hãi vừa cảm khái, hắn miễn cưỡng dựng thi thể ngồi thẳng, thoái lùi hai bước, xoay người lại, mục quang mới lạc trên cán kiếm của thanh kiếm đó.
Trên cán kiếm quả nhiên có tám chữ.
Kiếm tại nhân tại, kiếm vong nhân vong!
Không còn chút nghi vấn gì nữa, đây là Thất Tinh Tuyệt Mệnh Kiếm của Thôi Bắc Hải, người không phải là y thì còn có thể là ai?
Dương Tấn trừng trừng nhìn chuôi kiếm, nhịn không được một tiếng thở dài:
– Kiếm còn người còn, kiếm mất người mất, hiện tại có thể coi là kiếm còn người mất!
Mục quang của Thường Hộ Hoa cũng bám trên chuôi kiếm, lại tịnh không có bất kỳ biểu thị gì.
Dương Tấn liếc Thường Hộ Hoa, chợt quay người bước ra.
Mới quay người bước một bước, y đã đụng phải mình một người.
Thôi Nghĩa!
Cũng không biết từ lúc nào, Thôi Nghĩa đã vào tới, mắt trân trân trừng trừng nhìn thi thể, mặt mày bi phẫn.
Trong mắt của gã tựa hồ chỉ có thi thể đó tồn tại, căn bản không biết tới Dương Tấn xoay người đi, toàn thân lập tực bị Dương Tấn đụng té xuống đất.
Thân người Dương Tấn cũng lắc lư chập choạng, không ngờ không bị ngã theo.
Thôi Nghĩa không đứng dậy, lại thừa dịp cúi người bái phục tại chỗ:
– Dương đại nhân, ngàn vạn lần xin ông tác chủ giùm gia chủ của tôi!
Dương Tấn đứng vững lại:
– Cần phải nói vậy nữa sao?
Y liền bước đi, “cộp cộp cộp cộp” bước xuống thang lầu.
Chúng nhân vẫn còn đợi bên dưới, mọi mục quang đều đang tập trung tại đường vào căn gác, Dương Tấn vừa hiện thân, tự nhiên là chuyển lên mặt Dương Tấn.

Bọn họ tuy không biết trong căn gác đã xảy ra chuyện gì, nhưng từ sắc diện của Dương Tấn cũng đã thấy được sự tình nghiêm trọng đến mức nào.
Dương Tấn bước xuống chưa khỏi thang gác là đã ngừng chân, một chân vẫn còn lưu lại trên nấc thang cuối cùng, y xoay nghiêng người, quắc mắt nhìn Dịch Trúc Quân.
Mục quang của chúng nhân lại thuận theo đường đi của mục quang của y mà lạc lên mặt Dịch Trúc Quân.
Dịch Trúc Quân vẫn như một bồ tát đất, mặt không chút biểu tình.
Dương Tấn nhìn nàng, mộtsau đột nhiên hít một hơi sâu, quát ra lệnh:
– Bắt lấy ả!
Dịch Trúc Quân ngây ngẩn tại đương trường, chúng bộ khoái còn kinh ngạc hơn cả Dịch Trúc Quân, thừ người đứng yên, không chút phản ứng.
Dương Tấn quét mục quang:
– Các ngươi làm sao vậy, có phải đều bị điếc hết à, không nghe lời nói của ta sao?
Đám bộ khoái tới giờ mới như vừa tỉnh mộng, Truyện Tiêu, Diêu Khôn đứng đầu liếc nhìn nhau, Diêu Khôn ấp úng:
– Đầu lĩnh, là ... là muốn bọn tôi bắt Thôi phu nhân?
Dương Tấn chém đinh chặt sắt:
– Phải!
Truyện Tiêu hỏi dò:
– Thôi phu nhân đã phạm tội gì?
Dương Tấn đáp:
– Sát nhân!
Truyện Tiêu không thể không hỏi truy:
– Giết ai?
Dương Tấn đáp:
– Thôi Bắc Hải!
Truyện Tiêu “ồ” lên một tiếng, trầm mặc, mặt mày nghi nghi hoặc hoặc.
Diêu Khôn cũng vậy, lại không mở miệng, cũng không ra tay hành động.
Dịch Trúc Quân một nữ nhân yếu đuối nhu vậy, ôn nhu như vậy, mỹ lệ như vậy, không ngờ lại là một hung thủ giết người, đó vốn là chuyện làm cho người ta khó tin, hà huống, người nàng giết lại là một nam nhân võ công cao cường.
Mà còn là Thôi Bắc Hải, trượng phu của nàng!

Hai người trù trừ, mấy bộ khoái khác đương nhiên càng không thể hành động.
Đám thủ hạ không nghe lời như vậy, Dương Tấn thấy mà tức khí, giận dữ quát:
– Bọn ngươi ngây ngốc ở đây làm gì, sao còn không mau bắt lấy ả?
Truyện Tiêu, Diêu Khôn hoang mang lên tiếng:
– Dạ!
Liền phất tay, một bộ khoái sau lưng bọn họ lập tức đem một cái còng đưa qua.
Diêu Khôn tiếp lấy, bước vài bước tới trước mặt Dịch Trúc Quân:
– Thôi phu nhân, xin bà đưa tay ra!
Dịch Trúc Quân nhìn cái còng một cái, cười buồn một tiếng, đưa hai tay ra.
Nàng không có phản ứng, thậm chí cả một câu nói cũng không có, vóc dáng đó, thần tình đó, mình nói đáng thương cỡ nào thì còn đáng tội nghiệp hơn thế nữa.
Diêu Khôn nhìn mà tim muốn tan vỡ, làm sao mà khóa cái còng đó lại được.
Dương Tấn tâm trường lại như đúc bằng sắt, lại thôi thúc:
– Còng lại!
Diêu Khôn cũng chỉ còn nước làm cứng nhắc tay lên, đang muốn đưa còng đặt lên tay Dịch Trúc Quân, một thanh âm từ trong căn gác truyền ra:
– Chậm đã!
Thanh âm của Thường Hộ Hoa, người của chàng cũng hiện thân tiếp đó. Đối với lời nói của chàng, Diêu Khôn lại rất phục tùng, lập tức đình thủ.
Dương Tấn có vẻ lại tức khí lên, y không ngờ lại nhịn không phát tác. Bởi vì y còn chưa quên Thường Hộ Hoanãy đã cứu mạng y trong thư trai. Y chầm chậm ngẩng đầu, chằm chằm nhìn Thường Hộ Hoa.
Thường Hộ Hoa bước xuống thang, bước đến bên Dương Tấn.
Dương Tấn tới giờ mới nói:
– Thường huynh trên gác có phải lại phát hiện ra gì khác?
Thường Hộ Hoa lắc đầu.
Dương Tấn hỏi tiếp:
– Vậy tại sao lại cản trở bọn ta còng bắt ả?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Cho đến bây giờ còn chưa có chứng cớ chứng minh nàng là hung thủ giết chết Thôi Bắc Hải.
Dương Tấn nói:

– Phần ký lục của Thôi Bắc Hải là chứng cớ.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Phần ký lục đó không phải là quá quái dị, quá khó để làm cho người ta tin sao?
Dương Tấn hỏi:
– Ngươi không tin?
Thường Hộ Hoa không đáp mà hỏi ngược:
– Lẽ nào ngươi tin?
Dương Tấn đáp:
– Không tin cũng không được.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Phần ký lục đó là phiến diện, chỉ là một mặt của câu chuyện.
Dương Tấn hỏi:
– Hồi nãy đám Hấp Huyết Nga từ trong bay ra dưới những con mắt trợn tròn của mọi người, đám Hấp Huyết Nga đó đích xác đã hút máu của Thôi Bắc Hải trong gác, ăn thịt của Thôi Bắc Hải, ngươi và ta không phải cũng đã nhìn thấy tận mắt sao?
Mấy câu nói đó vừa thoát khỏi miệng, chính y cũng không khỏi rùng mình hai lần, y lại nhớ tới tình cảnhnãy.
Người khác tuy không nhìn thấy, nhưng nghe Dương Tấn nói như vậy cũng không khỏi phát lãnh.
Dịch Trúc Quân mặt mày vốn đã trắng nhợt, tới bây giờ tựa hồ lại trắng nhợt hơn mấy phần.
Thường Hộ Hoa không nói gì, bởi vì lời nói của Dương Tấn đều là sự thật.
Hiện giờ trong thất đã tĩnh mịch lại, sự tịch mịch đó lại liền bị giọng nói của Dịch Trúc Quân phá vỡ:
– Lời ngươi nói là sự thật?
Dịch Trúc Quân hỏi Dương Tấn, môi nàng đang run run, giọng nói cũng run run.
Giữa tĩnh mịch mà nghe, thanh âm run run đó nổi trôi xa xăm, tựa hồ không giống thanh âm người.
Dương Tấn không trả lời Dịch Trúc Quân, lại kề sát tai hỏi Thường Hộ Hoa:
– Ngươi có nghe thanh âm của ả không?
Thường Hộ Hoa ngạc nhiên hỏi:
– Thanh âm của nàng làm sao?
Giọng Dương Tấn càng nhỏ:
– Ngươi nghe không ra sao?
Thường Hộ Hoa lắc đầu.

Dương Tấn nói:
– Thứ thanh âm đó quái quá, giống như là lời hô hoán của u minh quỷ hồn.
Thường Hộ Hoa bỗng cười một tiếng:
– Ngươi trước đây có từng nghe qua lời hô hoán của u minh quỷ hồn chưa?
Dương Tấn không khỏi ngây người:
– Ta chưa từng nghe thấy.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Vậy sao ngươi biết tiếng hô hoán của u minh quỷ hồn ra làm sao?
Dương Tấn ngậm miệng.
Thường Hộ Hoa nói tiếp:
– Đám Hấp Huyết Nga đó tuy là từ trong đó bay ra, vị tất là do nàng nuôi.
Dương Tấn hỏi:
– Không phải ả thì là ai?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Nếu ta biết thì tốt rồi.
Dương Tấn hỏi:
– Ngươi đã không biết thì sao có thể khẳng định đám Hấp Huyết Nga đó không phải do ả nuôi?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Ta không có khẳng định.
Dương Tấn nói:
– Ngươi lại đi ngăn trở.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Bởi vì ta nghĩ còn chưa có chứng cớ đầy đủ, chưa thể chứng minh nàng là hung thủ sát nhân thì không nên bắt giữ nàng.
Dương Tấn thốt:
– Ồ?
Thường Hộ Hoa nói:
– Vạn nhất sự tình không có bất cứ quan hệ gì với nàng ...
Dương Tấn thốt:
– Bọn ta đương nhiên là sẽ phóng thích nàng.
Thường Hộ Hoa nói:
– Điều đó đối với tôn nghiêm, danh dự của một người ...
Dương Tấn giơ tay cắt ngang lời nói của Thường Hộ Hoa:
– Tin rằng không có ảnh hưởng gì lớn, đó là chuyện vạn bất đắc dĩ mà.
Thường Hộ Hoa thốt:

– Ồ?
Dương Tấn nói:
– Bởi vì trên quy củ, bọn ta phải làm như vậy.
Thường Hộ Hoa không nói gì được.
Lời nói cửa miệng quan quyền, chuyện không có đạo lý cũng thành đạo lý, hà huống là quy củ.
Dương Tấn nói tiếp:
– Đại khái ngươi không thể phủ nhận rằng người bị hiềm nghi nặng nề nhất trước mắt chính là ả.
Thường Hộ Hoa không phủ nhận.
Dương Tấn nói:
– Một nghi phạm sát nhân như vậy, bọn ta thật không thể không bắt giải về trước cái đã.
Y ngừng một chút rồi mới nói tiếp:
– Nếu không để ả tẩu thoát, tội danh của bọn ta e rằng cũng không nhẹ gì, Thường huynh đáng lẽ phải minh bạch điểm đó.
Thường Hộ Hoa nói:
– Các ngươi có thể phái người giám thị quanh nàng.
Dương Tấn thoát miệng:
– Nếu thật sự là một nga tinh, thật là hóa thân của Hấp Huyết Nga, ai có thể giám thị được chứ?
Thường Hộ Hoa nói:
– Cho dù là vậy, bọn ta cũng nên giải thích cặn kẽ.
Thường Hộ Hoa thở dài nhẹ nhẹ, cất bước từ bên Dương Tấn đi sang trước mặt Dịch Trúc Quân:
– Tẩu tẩu nghe rồi chứ?
Dịch Trúc Quân u uẩn thở dài:
– Chỉ là nghe không hiểu mấy.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Không hiểu bọn ta đang nói gì?
Dịch Trúc Quân thở dài:
– Cũng căn bản không hiểu chuyện gì đã xảy ra.
Thường Hộ Hoa hỏi lại:
– Tẩu tẩu có thật hoàn toàn không biết tình cảnh ra sao?
Dịch Trúc Quân đáp:
– Các ngươi nếu nói láo thì ta cũng không thể nói gì hơn.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Nói thật, hiện tại ta sẽ đem toàn bộ câu chuyện thuật lại một lần.
Dịch Trúc Quân gật đầu.
Thường Hộ Hoa trầm ngâm:

– Sự tình bắt đầu vào đêm mùng một tháng này, từ mùng một cho đến mười lăm, Thôi huynh không có ngày nào là không bị Hấp Huyết Nga hù dọa, tình hình tận tường có liên quan đến chuyện này, y đã viết trọn một phần ký lục, ghi chú rõ ràng phi thường.
Dịch Trúc Quân tĩnh lặng lắng nghe.
Thường Hộ Hoa nói tiếp:
– Đọc phần ký lục đó, quái sự do Hấp Huyết Nga dẫn khởi quả thật khủng bố phi thường, vì nguyên nhân đó, cái ngày mùng bảy y mới phái Thôi Nghĩa phi ngựa đến Vạn Hoa Sơn Trang, kêu ta đến đây, hiệp trợ y ứng phó đám Hấp Huyết Nga.
Dịch Trúc Quân nói:
– Thôi Nghĩa mười mấy ngày không có ở nhà, nguyên là đi Vạn Hoa Sơn Trang.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Chỉ tiếc tới sáng sớm hôm nay ta mới tới, Thôi huynh lại đã thất tung mất ba ngày.
Dịch Trúc Quân không nói gì.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Nội trong ba ngày đó, bọn Dương bộ đầu nghe nói đã lục tìm toàn thành, lại không phát hiện chỗ hạ lạc của Thôi huynh, chỉ còn lại chỗ này, hiện tại bọn ta đã đến đây ...
Mục quang của Thường Hộ Hoa quay lên căn gác:
– Ta muốn nói đã phát hiện ra thi thể của y trong căn gác.
Dịch Trúc Quân chợt hỏi:
– Thật là thi thể của y sao?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Xem ra là vậy.
Dịch Trúc Quân hỏi:
– Ngươi nói tựa hồ chưa khẳng định lắm?
Thường Hộ Hoa thừa nhận.
Dịch Trúc Quân nghĩ ngợi:
– Để tôi lên xem.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Tẩu tẩu cho dù có lên cũng khó mà phân biệt ra được.
Dịch Trúc Quân nói:
– Ồ?
Thường Hộ Hoa thốt:
– Máu thịt trên đầu Thôi huynh đã bị Hấp Huyết Nga hút ăn sạch, chỉ còn dư lại khô lâu, song thủ chỉ còn lại xương trắng.
Dịch Trúc Quân không khỏi hoa dung thất sắc, nén tiếng thét hoảng.

Biểu tình của nàng không giống như đang cố ý giả bộ.
Thường Hộ Hoa thấy được, không khỏi ngầm hỏi:
"Sự tình lẽ nào thật sự hoàn toàn không quan hệ gì đến nàng?".
Dương Tấn bên kia lại cười lạnh.
Dịch Trúc Quân không nhìn Dương Tấn, bần thần nhìn Thường Hộ Hoa chăm chăm.
Nàng định thần:
– Vậy các người sao có thể nhìn ra là thi thể của y?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Bởi vì y phục trên thi thể có Đỗ bộ đầu chứng minh là cái đêm trước khi y thất tung, y đã vận y phục đó, đồng thời thanh kiếm mà song thủ của thi thể nắm chặt lại chính là kiếm của y!
Dịch Trúc Quân hỏi:
– Thất Tinh Tuyệt Mệnh Kiếm?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Chính là Thất Tinh Tuyệt Mệnh Kiếm.
Song nhãn của Dịch Trúc Quân thất thần.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Thanh Thất Tinh Tuyệt Mệnh Kiếm, theo ta biết, y luôn luôn trân quý cung kính, bởi vì thanh kiếm đó không những là chí bảo của sư môn của y, mà còn mấy lần đã cứu mạng y trong lúc nguy cấp khẩn yếu.
Dịch Trúc Quân gật đầu:
– Chuyện đó y cũng đã từng đề cập với tôi.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Tuy không phân biệt ra được diện mục của thi thể, y phục đó, thanh Thất Tinh Tuyệt Mệnh Kiếm đó đã đủ để chứng minh thân phận của thi thể.
Dịch Trúc Quân hỏi:
– Vậy có liên quan gì đến tôi?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Trong phần ký lục ẩn ước ám thị nếu y ngộ hại, tẩu tẩu là hung thủ sát hại y.
Dịch Trúc Quân trong mắt lại thất thần một trận, miệng há hốc, một chữ lại không lọt ra.
Thường Hộ Hoa nói tiếp:
– Phần ký lục đó vô luận có thật hay không, trước mắt mà nói, tẩu tẩu là người bị hiềm nghi nặng nhất.
Dịch Trúc Quân hỏi:
– Tại sao?

Thường Hộ Hoa đáp:
– Tiểu thất đó nằm đằng sau phòng ngủ, tiến vào tiểu thất tất phải đi qua phòng ngủ, trừ tẩu tẩu ra, có ai có thể tiến vào?
Dịch Trúc Quân đáp:
– Tôi cũng có lúc rời khỏi phòng ngủ.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Nàng nói có lẽ có người thừa lúc nàng đi ra ngoài mà lén vào phòng ngủ?
Dịch Trúc Quân đáp:
– Lẽ nào không thể như vậy?
Dương Tấn xen miệng:
– Hai ngày nay ngươi đã đi qua những đâu?
Dịch Trúc Quân đáp:
– Vào ra nội trong trang viện mà thôi.
Dương Tấn thốt:
– Đó có thật hay không, ta không khó gì điều tra ra.
Dịch Trúc Quân không nói gì.
Thanh âm của Đỗ Tiếu Thiên liền truyền đến:
– Phương diện đó ta đã điều tra rất rõ, Thôi phu nhân nội trong hai ba ngày qua quả thật không có rời khỏi trang viện này.
Vừa nói, Đỗ Tiếu Thiên từ trong gác bước ra, nói tiếp:
– Bắt đầu từ cái đêm chuyện xảy ra, hai ngày tiếp đó ta đều có phái người giám thị xung quanh trang viện, nếu có người kéo thi thể đi lại trong viện, vị tất qua mắt được bọn họ.
Hắn ngưng một chút, lại nói:
– Đến đêm, người của bọn ta tuy đều về hết, tin rằng Thôi phu nhân tất nhiên có mặt trong phòng ngủ, cho dù có ngủ say, nếu có người lén vào mà không kinh động đến phu nhân thì tựa hồ là chuyện không thể xảy ra.
Dịch Trúc Quân không thể không thừa nhận:
– Hai hôm đó ta đều ngủ không được ngon, trước khi ngủ ta cũng không quên đóng cài then cửa.
Đỗ Tiếu Thiên nói:
– Nói như vậy, muốn vào phòng ngủ, trước hết phải phá tháo then cửa,nãy ta có lưu ý, về phương diện cửa chính cửa sổ, nếu mắt ta không có vấn đề gì, cửa chính cửa sổ của phòng ngủ đều không có gì lạ.
Mắt Đỗ Tiếu Thiên đương nhiên không có vấn đề gì.
Thường Hộ Hoa nói tiếp:
– Hà huống ngoại trừ thi thể ra, còn có một đám Hấp Huyết Nga như

vậy, tẩu tẩu tất phải nhìn thấy. Thanh thế của đám Hấp Huyết Nga đó ra làm sao, vô luận xuất hiện lúc nào cũng không khó gì kinh động đến người trong trang viện, vậy là ...
Dịch Trúc Quân nói tiếp giùm chàng:
– Trừ phi có người đã an bài chúng trong căn gác đó trước.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Nếu không, e rằng chúng thật sự là hóa thân của yêu ma quỷ quái.
Dịch Trúc Quân hỏi:
– Ngươi tin hay không tin trên thế gian thật sự có yêu ma quỷ quái tồn tại?
Thường Hộ Hoa nhất thời cũng không biết nên đáp làm sao.
Dịch Trúc Quân thở dài:
– Yêu ma quỷ quái, không phải là quá hoạt kê sao? Có ai có thể tin được?
Thường Hộ Hoa, Dương Tấn, Đỗ Tiếu Thiên không khỏi nhất tề ngây người.
Bọn họ không phải đều đang hoài nghi Dịch Trúc Quân là một nga tinh, hóa thân của Hấp Huyết Nga sao?
Dịch Trúc Quân thở dài:
– Nếu không phải là yêu ma quỷ quái tác quái, đương nhiên ta bị hiềm nghi nặng nhất.
“Cho dù có thật là yêu ma quỷ quái tác quái, ngươi cũng bị hiềm nghi nặng nhất!”.
Dương Tấn khó lắm mới nhịn được nói ra câu đó.
Dịch Trúc Quân chú mục nhìn Thường Hộ Hoa:
– Ngươi thấy ta là hạng người nào?
Thường Hộ Hoa không nói gì, chỉ thở dài nhè nhẹ.
“Tri nhân tri diện bất tri tâm, chỉ nhìn thấy thôi thì làm sao mà nhìn ra”.

Hấp Huyết Nga

Hồi 7
.....

Câu nói đó Dương Tấn cũng cơ hồ để thoát ra.
Dịch Trúc Quân nhìn Thường Hộ Hoa, lại nhìn Dương Tấn, Đỗ Tiếu Thiên, lại thở dài một hơi, chầm chậm đưa tay ra.

Diêu Khôn cầm còng đứng kề bên, mục quang lạc trên song thủ của Dịch Trúc Quân, lại không đặt còng khóa lên tay Dịch Trúc Quân.
Dương Tấn liền phất tay, lại lên giọng:
– Còng lại!
Tiếng nói không hung hãn như hai lần trước, Diêu Khôn nghe lệnh còng tay Dịch Trúc Quân.
Thường Hộ Hoa lần này không cản trở, chỉ thốt:
– Vô luận sự tình ra sao đi nữa, sớm muộn gì cũng sẽ được đưa ra ánh sáng.
Dịch Trúc Quân cười buồn.
Dương Tấn nghĩ ngợi, lại phân phó Truyện Tiêu và Diêu Khôn:
– Bọn ngươi đi chuẩn bị một cỗ kiệu, đưa Thôi phu nhân về trước.
Y không nói "áp giải" mà nói "đưa", lại còn phân phó chuẩn bị kiệu, tựa hồ cũng không muốn Dịch Trúc Quân bị ngượng quá.
Có phải thái độ của Dịch Trúc Quân đã khiến cho y tư lự đối với chuyện này?
Diêu Khôn, Truyện Tiêu đồng thanh:
– Dạ.
Truyện Tiêu bước một bước ra ngoài cửaa, Diêu Khôn lại né người cúi mời:
– Thôi phu nhân, mời!
Dịch Trúc Quân cước bộ trù trừ, nghiêng đầu nhìn Dương Tấn:
– Tôi có thể xem phần ký lục đó không?
Dương Tấn đáp:
– Phần ký lục đónãy ta đã sai thủ hạ đưa về nha môn.
Dịch Trúc Quân cười khổ:
– May là tôi bây giờ cũng đi về nha môn.
Nàng cười khổ cất bước, như bóng u linh bước ra.
Thường Hộ Hoa mắt dõi theo bóng dáng của Dịch Trúc Quân tan biến, không khỏi trầm ngâm trở lại.
Đỗ Tiếu Thiên tới lúc này dĩ nhiên đã bước xuống thang, hắn đến bên cạnh Thường Hộ Hoa:
– Thường huynh đối với chuyện này tựa hồ thủy chung vẫn còn hoài nghi?
Thường Hộ Hoa gật đầu nhè nhẹ:
– Đỗ huynh đối với chuyện này lẽ nào không có hoài nghi sao?
Đỗ Tiếu Thiên đáp bằng tiếng thở dài.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Nếu quả là nàng đã hạ thủ, tựa hồ không có lý do gì đem thi thể lưu giữ trong căn gác đó.

Dương Tấn nói:
– Có lẽ ả không tưởng được bọn ta lại mau mắn đến đây lục tìm như vậy.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Ta thấy nàng cũng là một người thông minh, làm sao lại không tưởng được cho được.
Dương Tấn bỗng rùng mình:
– Có lẽ ả nghĩ đám Hấp Huyết Nga đó đã ăn trọn thi thể từ sớm hơn.
Y lại phát lãnh lần nữa:
– Có lẽ ả không thể buông tha thi thể đó, còn muốn tự mình cắn vài miếng ...
Thường Hộ Hoa ngắt lời:
– Nói như vậy, Dịch Trúc Quân là một nga tinh, là hóa thân của Hấp Huyết Nga?
Dương Tấn đáp:
– Ừm.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Nếu quả là vậy, sự tình trái lại giản đơn hơn nhiều, ít ra mấy quái sự từ mùng một tới mười lăm tháng ba mà Thôi Bắc Hải ghi chú rành rành trong phần ký lục kia, còn cả sự thất tung thần bí của y, nguyên do sự xuất hiện của thi thể y trong căn gác, căn bản đều không cần bọn ta phí tâm truy tra gì nữa, chỉ cần một lý do yêu tinh tác quái đó đã có thể giải thích rõ ràng.
Đỗ Tiếu Thiên xen lời:
– Vậy trước tiên cũng phải chứng minh nàng là yêu tinh đã.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Nàng nếu là yêu tinh, sớm muộn gì cũng hiện hình, bọn ta chỉ cần đợi đến khi nàng hiện hình, chỉ sợ là nàng không phải.
Dương Tấn gãi gãi đầu:
– Cái vòng lẩn quẩn này làm bọn ta phải đau đầu.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Hiện tại bọn ta nên đề ra hai giả thiết, một thì Dịch Trúc Quân là yêu tinh, một thì hoàn toàn không có chuyện đó.
Dương Tấn hỏi:
– Nói như vậy bọn ta nên tiếp tục điều tra?
Thường Hộ Hoa gật đầu.
Dương Tấn bỗng hỏi:
– Điều tra từ phương diện nào?
Câu hỏi vừa thoát khỏi miệng, y liền hối hận.
Y là một đại bộ đầu thông minh như vầy, thật không có lý do gì đi hỏi

Thường Hộ Hoa, tự mình đáng lẽ phải biết tiếp tục điều tra theo hướng nào mới đúng.
Thường Hộ Hoa lại không để ý, trầm ngâm:
– Vô luận là giả thiết nào, bọn ta hiện tại đều nên điều tra một người.
Dương Tấn hỏi:
– Ai?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Quách Phác!
Dương Tấn hỏi:
– Biểu ca của Dịch Trúc Quân?
Thường Hộ Hoa gật đầu:
– Xem trong phần ký lục, gã không phải cũng là một nhân vật có vấn đề sao?
Dương Tấn vỗ tay:
– Trong bọn ta có ai biết người đó không?
Bốn bộ khoái vẫn còn đứng chực bên ngoài cửa, một người ứng lời:
– Tôi biết.
Dương Tấn hỏi:
– Gã làm gì?
Bộ khoái đó đáp:
– Là một đại phu, mở quán ở thành nam, nghe nói y thuật rất cao minh, trước sau đã từng cứu sống không ít người.
Dương Tấn ngắt lời:
– Bốn người các ngươi mau đi tìm gã về.
Ba bộ khoái nhất tề lên tiếng:
– Dạ!
Còn một người lại hỏi:
– Đưa về đâu?
Dương Tấn quát nhẹ:
– Hồ đồ, ở đây là chỗ nào?
Bộ khoái đó ngơ ngác:
– Tụ Bảo Trai.
Dương Tấn hỏi:
– Tụ Bảo Trai có thể là chỗ thẩm vấn phạm nhân sao?
– Không.
– Vậy chỗ nào mới có thể.
– Nha môn.
Dương Tấn thốt:
– Tìm người, áp giải về nha môn!
– Dạ!

Bộ khoái kia liền thoái ra, ba bộ khoái còn lại cũng không dám chậm trễ.
Thường Hộ Hoa liền nói:
– Bọn ta không phải cũng nên đi một chuyến sao?
Dương Tấn đáp:
– Không cần, bốn người bọn họ đều là hảo thủ, đối phó một mình Quách Phác, vậy cũng đã dư dã rồi.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Không sợ Quách Phác cũng là nga tinh?
Dương Tấn cười cười:
– Giữa ban ngày ban mặt, yêu ma quỷ quái tin rằng không thể nào diệu võ dương oai, nếu khôngnãy chỉ một Dịch Trúc Quân đã đủ cho bọn ta xem rồi.
Thường Hộ Hoa mỉm cười.
Dương Tấn nói tiếp:
– Hà huống hiện tại còn có một chuyện đang đợi bọn ta làm.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Ồ?
Dương Tấn nói:
– Cái chết của Thôi Bắc Hải đã được chứng thật, hai phong di thư y để lại nên mở ra xem.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Ngươi nói bọn ta hiện tại nên đi gặp Cao thái thú?
Dương Tấn đáp:
– Trên hai phong di thư đó viết rất rõ, phải do Cao đại nhân tự tay mở ra.
Thường Hộ Hoa gật đầu, chuyện đó chàng tịnh chưa quên.
Dương Tấn nói:
– Có lẽ qua di thư của y, ta có thể có được thêm nhiều chứng cứ.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Có thể.
Ba người cơ hồ đồng thời cất bước, bọn họ hiển nhiên đều rất muốn biết trong di thư của Thôi Bắc Hải đã viết những gì.
Gió chưa lặn, mưa chưa dừng, khói sương vẫn lất phất. Con đường trường mờ mịt giữa sương khói, một trời thê lương u ám khó tả.
Thường Hộ Hoa, Đỗ Tiếu Thiên, Dương Tấn trong đầu cũng là một màn ảm đạm.
Bọn họ lẳng lặng bước trên đường trường, mặt mày buồn bã tịch mịch, không ai mở miệng nói gì nữa.
Hiện tại bọn họ chỉ muốn mau chóng trở về nha môn, gặp Cao thái

thú, đọc phong di thư của Thôi Bắc Hải.
Thường Hộ Hoa, Dương Tấn, Đỗ Tiếu Thiên ba người vừa quẹo khỏi góc đường, nha môn đã lọt vào tầm mắt.
Ba người đang định tăng tốc. Cũng ngay lúc đó, một người đột nhiên từ đằng sau bọn họ rượt tới.
Người đó một mặt đuổi theo, một mặt kêu:
– Thường đại hiệp! Dương đại nhân! Đỗ đại nhân!
Thường Hộ Hoa, Dương Tấn, Đỗ Tiếu Thiên không khỏi nhất tề dừng bước quay đầu nhìn, vừa nhìn, ba người cũng không khỏi nhất tề ngây ngẩn tại đương trường.
Người lên tiếng kêu như vậy, đương nhiên là biết bọn họ, ba người bọn họ lại thấy người đó hoàn toàn xa lạ.
Người đến vận trang phục nho sĩ, thanh niên anh tuấn.
Thường Hộ Hoa mục quang loé lên, quay hỏi Dương Tấn:
– Người đó có phải là thủ hạ của ngươi?
Dương Tấn lắc đầu:
– Ta căn bản không biết người đó!
Thường Hộ Hoa quay sang nhìn Đỗ Tiếu Thiên:
– Đỗ huynh có nhận ra không?
Đỗ Tiếu Thiên cũng lắc đầu.
Thường Hộ Hoa nói:
– Thật là kỳ quái, bọn ta đều không quen biết gã, gã lại biết bọn ta.
Đỗ Tiếu Thiên thốt:
– Ta cứ nghĩ là bằng hữu của ngươi.
Thường Hộ Hoa nói:
– Người đó hoàn toàn xa lạ đối với ta.
Đỗ Tiếu Thiên "ồ" lên.
Nói tới đó, người đó đã rượt kịp, dừng chân trước mặt Dương Tấn, không ngừng thở hổn hển.
Dương Tấn trừng trừng nhìn gã, không nhịn được phải hỏi:
– Ngươi là ai?
Người đó thở hổn hển:
– Tiểu dân Quách Phác!
Dương Tấn lại ngây người.
Thường Hộ Hoa, Đỗ Tiếu Thiên cũng ngạc nhiên không thua gì Dương Tấn, nhất tề nhìn lên nhìn xuống người Quách Phác.
Quách Phác xem ra tịnh không giống như một tên lưu manh.
Dương Tấn hoang mang nhìn Quách Phác chăm chăm, thoát miệng hỏi:
– Quách Phác? Ngươi là Quách Phác?

Quách Phác đáp:
– Phải.
Dương Tấn bỗng thốt:
– Hảo bản lãnh!
Lần này đến lượt Quách Phác ngẩn người.
Dương Tấn nói tiếp:
– Bốn thủ hạ của ta đều là hảo thủ, không tưởng được lại bị ngươi đánh gục mau như vậy.
Quách Phác ngạc nhiên:
– Dương đại nhân nói gì vậy?
Dương Tấn cười lạnh:
– Không ngờ còn giả như không biết, giỏi, hảo tiểu tử!
Y đột nhiên thò tay nắm cán đao, Đỗ Tiểu Thiên bên cạnh liếc thấy, vội nắm lấy tay y.
Dương Tấn xoay mắt nhìn Đỗ Tiểu Thiên, đang muốn hét kêu hắn buông tay, Đỗ Tiểu Thiên đã hỏi Quách Phác:
– Ngươi có gặp bốn bộ khoái ta phái đi tìm ngươi không?
Quách Phác lắc đầu:
– Không.
Đỗ Tiểu Thiên lại hỏi:
– Ngươi hiện tại đang chuẩn bị đi đâu vậy?
Quách Phác đáp:
– Nha môn.
Đỗ Tiểu Thiên hỏi:
– Đến nha môn làm gì?
Dương Tấn liền xen miệng hỏi:
– Có phải là đến tự thú?
Quách Phác ngạc nhiên:
– Tự thú?
Dương Tấn hỏi truy:
– Có phải không?
Quách Phác xem chừng không hiểu, vẫn mặt mày kinh ngạc.
Dương Tấn đang muốn hỏi nữa, Đỗ Tiểu Thiên đã chặn y lại:
– Trước hết hãy nghe gã nói gì cái đã.
Dương Tấn “hừ” một tiếng, miễn cưỡng ngậm miệng.
Đỗ Tiểu Thiên lại hỏi Quách Phác:
– Ngươi đến nha môn có chuyện gì?
Quách Phác đáp:
– Hồi nãy Dịch lão đầu có đến y quán của tôi ở thành nam báo cho tôi biết, nói là các ông đã bắt biểu muội của tôi dẫn về nha môn, cho

nên tôi đến xem hư thực.
Đỗ Tiểu Thiên hỏi:
– Ngươi là biểu ca của Dịch Trúc Quân?
Quách Phác đáp:
– Phải.
Đỗ Tiểu Thiên hỏi:
– Dịch lão đầu có liên quan gì với Dịch Trúc Quân?
Quách Phác đáp:
– Là một người bà con xa của biểu muội tôi, già cả nghèo khổ, biểu muội tôi thấy lão tội nghiệp, hai năm nay đã giữ lão lại trong nhà làm bộc phó mở cửa.
Đỗ Tiểu Thiên hỏi:
– Lão còn nói gì với ngươi nữa?
Quách Phác đáp:
– Cho tôi biết nguyên nhân các ông bắt giữ biểu muội tôi.
Đỗ Tiểu Thiên lại hỏi:
– Dịch lão đầu đó bao nhiêu tuổi rồi?
Quách Phác đáp:
– Cũng phải hơn sáu chục.
Dương Tấn lại xen miệng hỏi:
– Sáu chục?
Quách Phác đáp:
– Tuổi chính xác cũng không rõ.
Dương Tấn cười lạnh:
– Người đó tuy tuổi đã lớn, tai lại rất thính, chân cũng nhanh nhẹn, bốn thủ hạ của ta còn chưa tới, lão ta không ngờ đã tới trước.
Đỗ Tiểu Thiên lại hỏi tiếp:
– Lão nói với ngươi bọn ta tại sao lại câu thúc Dịch Trúc Quân?
Quách Phác đáp:
– Nghe lão nói các ông bắt nàng là vì nàng đã sát hại Thôi Bắc Hải.
Đỗ Tiểu Thiên thốt:
– Không sai!
Gã kêu lên:
– Nàng sao lại có thể là thứ người đó? Sao lại có thể là hung thủ sát nhân? Hung thủ sát phu?
Đỗ Tiểu Thiên đáp:
– Có phải hay không vẫn chưa chứng minh được, trước mắt ai ai cũng không thể khẳng định.
Quách Phác hỏi:
– Đã không thể khẳng định, tại sao lại phải bắt giữ nàng?

Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Bởi vì nàng là người bị hiềm nghi nặng nhất.
Quách Phác hỏi:
– Các ông phái người đi tìm tôi, lẽ nào tôi cũng bị hiềm nghi sát nhân?
Đỗ Tiếu Thiên gật đầu.
Quách Phác hỏi:
– Tại sao?
Đỗ Tiếu Thiên còn chưađáp, Dương Tấn đột nhiên lại hỏi:
– Ngươi sao lại biết bọn ta?
Quách Phác đáp:
– Ở đây không có mấy ai là không biết hai vị đại nhân.
Dương Tấn hỏi:
– Ta lại không biết ngươi.
Quách Phác cười khổ:
– Tôi là ai chứ, Dương đại nhân đương nhiên không biết đến tôi. Cũng như người ở đây cho dù chưa gặp mặt Cao thái thú Cao đại nhân, cũng không khó gì biết tới danh tánh của Cao đại nhân, ngược lại, dân cư ở đây có quá nửa Cao thái thú không những không biết hình dạng ra sao, cả danh tánh cũng chưa từng nghe qua.
Dương Tấn nghe Quách Phác nói như vậy, trong lòng cũng khoái trá, y muốn cười mà không cười, bỗng lại nghiêm mặt hỏi:
– Thường đại hiệp lần đầu tiên đến đây, sao ngươi cũng nhận biết vậy?
Quách Phác không hoang không mang:
– Dịch lão đầu cho tôi biết Thôi Nghĩa đã dẫn đến một vị là Thường đại hiệp!
Dương Tấn hỏi:
– Ngươi chỉ nghe nói, làm sao từ xa vừa thấy đã có thể nhận ra, miệng liền kêu tên?
Quách Phác đáp:
– Bởi vì Dịch lão đầu từng miêu thuật cho tôi biết hình dạng tướng mạo của Thường đại hiệp.
Dương Tấn cười lạnh:
– Lão còn nói cho ngươi biết gì nữa?
Quách Phác đáp:
– Không còn gì.
Dương Tấn thốt:
– Tiếng ngươi gọi Thường đại hiệp xem ra cũng thành thục ghê.
Quách Phác nói:

– Đây tuy là lần đầu gặp mặt, trước đây tôi lại đã nhiều lần nghe nói về con người của Thường đại hiệp.
Dương Tấn hỏi:
– Ai nói cho ngươi biết?
Quách Phác đáp:
– Là bệnh nhân của tôi, tôi chưa từng đi lại trên giang hồ, nhưng người tìm đến tôi để khám bệnh cũng không ít người giang hồ.
Dương Tấn "ồ" lên.
Quách Phác nói:
– Từ cửa miệng của bọn họ, tôi đã sớm biết Thường đại hiệp là người ra sao, Thường đại hiệp ra mặt, chuyện này nhất định sẽ mau chóng minh bạch.
Dương Tấn "hừ" khan:
– Nói như vậy, nếu chỉ do bọn ta lo liệu thì sẽ không minh bạch?
Quách Phác nói:
– Tôi tịnh không có nói như vậy.
Dương Tấn thốt:
– Chỉ là trong lòng có ý đó?
Quách Phác đáp:
– Không dám.
Dương Tấn lại hỏi:
– Ngươi nghĩ bọn ta bắt lầm người, Dịch Trúc Quân bị oan uổng?
Quách Phác đáp:
– Có oan uổng hay không, chính như Đỗ đại nhân đã nói, vẫn còn chưa chứng minh được, nhưng đứng trên lập trường của riêng tôi, thủy chung nghĩ rằng biểu muội của tôi tuyệt không phải là thứ người đó!
Dương Tấn hỏi:
– Còn ngươi thì sao?
Quách Phác cười khổ:
– Đến bây giờ bọn tôi vẫn chưa biết chuyện này là sao.
Dương Tấn hỏi:
– Nghe ngươi nói như vậy, xem chừng thật sự không biết?
Quách Phác đáp:
– Vốn thật là vậy.
Dương Tấn cười lạnh, chỉ cười lạnh.
Thường Hộ Hoa một mực không mở miệng, tới lúc này bỗng thoát khỏi sự im lặng, hỏi Quách Phác:
– Cái ngày mười hai tháng ba, ngươi đã từng đến Tụ Bảo Trai?
Quách Phác đáp:

– Ừm.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Dịch Trúc Quân kêu ngươi tới?
Quách Phác ngạc nhiên:
– Sao ông biết? Có phải biểu muội của tôi đã nói cho ông biết?
Thường Hộ Hoa không đáp mà hỏi:
– Dịch Trúc Quân tìm ngươi đến Tụ Bảo Trai làm gì?
Quách Phác đáp:
– Là đi xem bệnh.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Xem bệnh cho ai?
Quách Phác đáp:
– Thôi Bắc Hải.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Đó là chủ ý của ai?
Quách Phác đáp:
– Biểu muội của tôi.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Chuyện đó Thôi Bắc Hải có biết không?
Quách Phác đáp:
– Không biết.
Thường Hộ Hoa lại hỏi tiếp:
– Tại sao nàng đột nhiên tìm ngươi tới?
Quách Phác đáp:
– Nàng nói y đã mấy ngày liền tân thần hình như thác loạn, cử chỉ thất thường, cứ nói năng lảm nhảm mấy lời kỳ quái, hoài nghi là y có bệnh gì đó, cho nên kêu tôi đến khám cho y.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Ngươi thấy y có bệnh gì?
Quách Phác đáp:
– Theo tầm nhìn của tôi, y không có bệnh gì hết.
Thường Hộ Hoa quay sang hỏi Dương Tấn:
– Phần ký lục đó có phải đã ghi như vậy?
Dương Tấn đáp:
– Ta đã sớm nghĩ phần ký lục tuyệt đối không có vấn đề.
Quách Phác ngạc nhiên:
– Các ông nói phần ký lục nào vậy?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Do Thôi Bắc Hải để lại, ghi hết những tao ngộ từ mùng một đến mười lăm tháng ba.

Quách Phác hỏi:
– Sự tình ngày mười hai tháng ba cũng ghi trong đó?
Thường Hộ Hoa gật đầu:
– Ghi tận tường phi thường.
Quách Phác “ồ” lên.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Sau khi xem bệnh xong, Thôi Bắc Hải có phải đã lưu ngươi lại dùng cơm trưa?
Quách Phác đáp:
– Phải.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Dịch Trúc Quân có phải đã tận tay nấu một dĩa thủy tinh mật nhưỡng hà cầu?
Quách Phác gật đầu:
– Món nàng nấu ngon nhất là món nhấm đó.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Thôi Bắc Hải ăn hà cầu vào có phải đã xảy ra chuyện kỳ quái phi thường?
Quách Phác hỏi:
– Chuyện đó y cũng viết xuống?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Phải.
Quách Phác nói:
– Chuyện đó quả thật kỳ quái phi thường, y gắp một viên hà cầu cho vào miệng, mới vừa cắn đã nhổ ra, sau đó không ngừng ói mửa, lại nói đó tịnh không phải là hà cầu, mà là Hấp Huyết Nga cầu.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Sự thật có phải như vậy không?
Quách Phác thở dài:
– Sao có thể như vậy được chứ? Tôi vốn tin kết quả chẩn đoán của mình, nhưng thấy tình hình như vậy, không thể không có hoài nghi.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Ngươi hoài nghi cái gì?
Quách Phác đáp:
– Tôi nghi đầu óc y có bệnh, tôi tuy trên phương diện mạch lý cũng có chút tâm đắc, nhưng bệnh nếu phát ra từ não, lại không dễ gì chẩn đoán ra, lần chẩn đoán trước đó vị tất là không có sai lầm.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Đã có hoài nghi, sao ngươi không khám lại cho y tử tế?
Quách Phác cười khổ:

– Tôi cũng tính như vậy, nhưng lúc đó y cứ một mực coi bọn tôi là yêu quái, thét cấm bọn tôi đến gần y, rồi chạy vụt ra ngoài.
Dương Tấn nhìn Quách Phác chằm chằm:
– Y thật đã coi bọn ngươi như yêu quái.
Quách Phác ngạc nhiên:
– Sao y lại có ý niệm như vậy trong đầu?
Dương Tấn thốt:
– Tự ngươi nên hiểu rõ.
Quách Phác lại cười khổ một tiếng:
– Tôi không hiểu gì hết.
Dương Tấn thốt:
– Ngươi giả bộ?
Quách Phác thở dài, bỗng hỏi:
– Thôi Bắc Hải thật đã chết sao?
Dương Tấn hỏi:
– Ngươi còn chưa thể khẳng định y đã chết sao?
Quách Phác thở dài:
– Dương đại nhân sao lại khẳng định cái chết của Thôi Bắc Hải có liên quan đến hai người bọn tôi như vậy?
Dương Tấn đáp:
– Hai nguyên nhân.
Quách Phác nói:
– Xin nói.
Dương Tấn đáp:
– Một, trong phần ký lục của Thôi Bắc Hải có đề cập đến hai người bọn ngươi có ý đồ muốn sát hại y!
Quách Phác nói:
– Chuyện đó ...
Dương Tấn không để gã phân biện, nói tiếp:
– Hai, thi thể của Thôi Bắc Hải được phát hiện trong một gian tiểu thất đằng sau phòng ngủ của phu phụ bọn họ, muốn vào tiểu thất đó, tất phải tiến nhập phòng ngủ, đồng thời lúc phát hiện thi thể của Thôi Bắc Hải, bọn ta còn phát hiện Hấp Huyết Nga.
Quách Phác hỏi:
– Hấp Huyết Nga?
– Trăm ngàn con Hấp Huyết Nga đang hút máu của thi thể, ăn thịt thi thể.
Quách Phác rùng mình:
– Có chuyện đó sao?
Xem bộ dạng, gã tựa hồ thật sự không biết gì hết.

Mục quang của Thường Hộ Hoa thủy chung không ly khai khuôn mặt của Quách Phác, một mực lưu ý thần tình biến hóa trên mặt Quách Phác, thấy hết tất cả, không khỏi tự thắc mắc:
“Chuyện này lẽ nào thật sự không có bất cứ quan hệ gì với gã?”.
Dương Tấn lại liền nói:
– Trừ hai phu phụ bọn họ ra, ta tuyệt không tin còn có người có thể đem thi thể cùng bao nhiêu Hấp Huyết Nga đó giấu trong gian tiểu thất mà không bị ai phát giác.
Quách Phác trầm ngâm:
– Tôi cũng không tin.
Dương Tấn hỏi:
– Người bị hại lại là một trong hai phu phụ bọn họ, người còn lại không phải sẽ bị hiềm nghi nặng nhất sao?
Quách Phác không thể không gật đầu:
– Là vì hai nguyên nhân đó cho nên ông bắt bọn tôi?
Dương Tấn hỏi:
– Hai nguyên nhân đó không phải đã đủ sao?
Quách Phác gật đầu:
– Không sai, đủ rồi.
Dương Tấn thốt:
– Vậy còn nói gì nữa, theo ta về nha môn.
Tả thủ của y đưa qua muốn nắm lấy vai Quách Phác.
Quách Phác không đợi y nắm, thân người co lại rụt lui về phía sau.
Dương Tấn lập tức nhướng mày:
– Hảo tiểu tử, ngươi dám chống cự?
Quách Phác lắc đầu:
– Không phải tôi chống cự, chỉ là còn có chuyện muốn nói.
Dương Tấn thốt:
– Có gì về nha môn rồi hãy nói.
Quách Phác nói:
– Đến lúc đó nói ra chỉ sợ đã quá trễ.
Dương Tấn thốt:
– Ngươi trì hoãn thời gian như vậy, cũng vô dụng thôi.
Thường Hộ Hoa bỗng xen lời:
– Cứ để coi gã muốn nói gì.
Dương Tấn liếc Thường Hộ Hoa, bất đắc dĩ phải đồng ý:
– Cũng được.
Quách Phác hít một hơi:
– Vô luận Dương đại nhân có tin hay không, có câu này tôi phải nói trước cho rõ cái đã.

Dương Tấn không muốn càm ràm:
– Muốn nói thì mau nói đi.
Quách Phác thốt:
– Tôi không có sát hại Thôi Bắc Hải.
Dương Tấn hỏi:
– Không là ngươi, vậy là Dịch Trúc Quân đã hạ thủ?
Quách Phác đáp:
– Chuyện này tin rằng không có liên quan tới tôi và biểu muội của tôi.
Dương Tấn cười lạnh:
– Ồ?
Quách Phác thốt:
– Người nếu quả là do bọn tôi sát hại, làm sao lại không hủy thi diệt tích, nếu nói riêng từng cá nhân, tôi không có lý do, cũng không thể đem thi thể đặt trong gian tiểu thất đó, biểu muội của tôi càng không có lý do, sau khi giết người mà vẫn giữ lại thi thể.
Dương Tấn nói:
– Phương diện đó ngươi bất tất phải lo giùm bọn ta, bọn ta đã có lý do rất tốt để giải thích những chuyện đó.
Quách Phác thốt:
– Tôi biết, bất quá tin rằng đều chỉ là suy đoán.
Dương Tấn tịnh không phủ nhận.
Quách Phác liền hỏi:
– Chỉ không biết Dương đại nhân có hoài nghi cũng có thể là người khác đã di thi giá họa?
Dương Tấn cười lạnh:
– Ai di thi giá họa cho bọn ngươi?
Quách Phác đáp:
– Có lẽ là Sử Song Hà.
“Sử Song Hà?” Dương Tấn nhíu mày:
“Danh tánh đó ta chừng như có nghe nói tới ở đâu rồi”.
Đỗ Tiếu Thiên thốt:
– Sử Song Hà là chủ nhân đầu tiên của Tụ Bảo Trai.
Dương Tấn vừa nghe Đỗ Tiếu Thiên nói, tựa hồ cũng nhớ liền tới người đó, thoát miệng:
– Là hắn!
Đỗ Tiếu Thiên quay sang Thường Hộ Hoa:
– Thường huynh có từng nghe nói đến con người đó chưa?
Thường Hộ Hoa gật đầu:
– Thanh thiết kiếm của Sử Song Hà, Tam Mai Phi Hoàn, trên giang hồ không phải là không có phân lượng.

Đỗ Tiếu Thiên nói:
– Theo ta biết, ngoại hiệu của hắn là Phi Hoàn Thiết Kiếm.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Những năm gần đây rất ít nghe đến tin tức của hắn.
Đỗ Tiếu Thiên hỏi:
– Thường huynh nghĩ con người của hắn ra sao?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Ta với hắn còn chưa gặp mặt, người ra sao thì làm sao mà biết rõ được, nhưng nghe nói hắn cũng là một hiệp khách.
Đỗ Tiếu Thiên nói:
– Tin rằng đó là sự thật.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Ngươi có qua lại với hắn không?
Đỗ Tiếu Thiên lắc đầu:
– Chỉ là tình cờ gặp mặt vài lần trên đường.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Giữa hắn và Thôi Bắc Hải có học hặc?
Quách Phác lập tức đáp:
– Biểu muội của tôi nếu không phải là vì Thôi Bắc Hải thì đã sớm thành vợ của hắn rồi.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Bọn họ là tình địch?
Quách Phác đáp:
– Có thể nói như vậy.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Vậy thì kỳ quái thật.
Dương Tấn xen miệng hỏi:
– Ngươi kỳ quái cái gì?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Sử Song Hà không ngờ lại chịu bán Tụ Bảo Trai cho tình địch của mình.
Dương Tấn trầm ngâm:
– Ta cũng cảm thấy chuyện này kỳ quái phi thường.
Quách Phác giải thích:
– Lúc Sử Song Hà bán Tụ Bảo Trai cho Thôi Bắc Hải, tịnh không biết Thôi Bắc Hải là tình địch của hắn, gian Tụ Bảo Trai của hắn trên sự thật cũng tịnh không phải là bán cho Thôi Bắc Hải.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Không phải bán, lẽ nào là cho?
Quách Phác lắc đầu:

– Cũng không phải cho, là thua.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Ngươi nói Tụ Bảo Trai đó là do Thôi Bắc Hải thắng từ trong tay Sử Song Hà?
Quách Phác đáp:
– Sự thật là như vậy.
Đỗ Tiếu Thiên thốt:
– Chuyện này ta cũng biết một biết hai, Tụ Bảo Trai quả thật là Sử Song Hà thua cho Thôi Bắc Hải.
Thường Hộ Hoa nói:
– Hắn vung tay cũng kinh hồn thật.
Đỗ Tiếu Thiên thốt:
– Con người đó vốn nghiện cờ bạc cực kỳ, nhưng thua trọn cả một trang viện rộng lớn như vậy, quả thật là chuyện kinh nhân.
Thường Hộ Hoa nói:
– Không tưởng được Thôi Bắc Hải cũng đánh cá hung như vậy.
Đỗ Tiếu Thiên thốt:
– Điểm đó cũng ngoài ý liệu của ta.
Quách Phác nói:
– Y lúc đó đã tồn tâm muốn đánh cá một cách ngoan độc với Sử Song Hà cho bằng được!
Thường Hộ Hoa kinh ngạc:
– Sao y lại tính như vậy?
Quách Phác đáp:
– Bởi vì y đã sớm để mắt tới Tụ Bảo Trai, nhất tâm muốn chiếm cứ cho mình.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Tụ Bảo Trai, không còn nghi ngờ gì nữa, là một nơi rất tốt.
Quách Phác nói tiếp:
– Trước chuyện đó y trước sau đã mấy lần cho người tới nói chuyện với Sử Song Hà, tính toán mua Tụ Bảo Trai.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Sử Song Hà không chịu bán?
Quách Phác đáp:
– Không chịu.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Người làm chủ một trang viện to lớn như vầy, tin rằng cũng không nghèo nàn đến mức phải đi nơi khác kiếm sống, bản thân hắn có tiền, tự nhiên không chịu bán.
Quách Phác nói:

– Lúc đó hắn cũng không có tiền.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Ồ?
Quách Phác nói:
– Tụ Bảo Trai vốn là một gian điếm bán châu bảo, nhưng lúc đó nghề nghiệp cơ hồ đã hoàn toàn kết thúc.
Dừng một chút, gã lại nói:
– Sử Song Hà nghiện cờ bạc, lại không rành kinh doanh, trước đó từ lâu, nơi gọi là Tụ Bảo Trai đó đã không còn chữ "Bảo" gì nữa.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Đã là như vậy, Sử Song Hà tại sao không chịu bán đi?
Quách Phác đáp:
– Chỉ là vì đó là sản nghiệp tổ tiên hắn truyền lại.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Vậy thì tại sao hắn lại chịu đánh cá lần đó?
Quách Phác đáp:
– Bởi vì lần đó hắn đã uống không ít rượu, một người sau khi say, thường hay bất chấp hậu quả.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Là Thôi Bắc Hải kêu hắn đem Tụ Bảo Trai ra cá hay là ý của hắn?
Quách Phác đáp:
– Bọn họ vốn đánh ăn tiền, nhưng sau thì số tiền thắng đã đủ để mua luôn Tụ Bảo Trai.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Sử Song Hà lúc đó không còn tiền bạc gì nhiều?
Quách Phác đáp:
– Không còn.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Uống rượu say cũng phải có ba phần tỉnh, hắn đã biết mà còn muốn đổ sao?
Quách Phác đáp:
– Đó là vì Thôi Bắc Hải lên tiếng nói khích, gợi ý hắn có thể dùng Tụ Bảo Trai để đặt.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Hắn lại càng phải do dự thận trọng mới đúng.
Quách Phác nói:
– Chỉ tiếc hắn đã say trước rồi, bản tính hiếu thắng, dưới con mắt của đám đông vây quanh, càng sợ người ta chê cười, nói hắn sợ thua, hà huống hắn còn nghĩ mình nhất định không thể thua, nhất định sẽ thắng.

Thường Hộ Hoa hiểu thấu thứ tâm lý đó. Đó không phải cũng là tâm lý của tất cả các đổ đồ sao?
Quách Phác nói tiếp:
– Lại không biết, trừ khi là hắn không đổ, nếu không nhất định sẽ thua cho Thôi Bắc Hải.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Thôi Bắc Hải về mặt đánh bạc, theo ta biết, tịnh không cao minh gì.
Quách Phác nói:
– Sử Song Hà cũng vậy, hà huống lúc đó hắn đã say lắm rồi, hà huống Thôi Bắc Hải có đủ kim tiền để đánh bạc với hắn bằng bất cứ giá nào.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Đó cũng là chìa khóa quyết định thắng bại lớn nhất.
Quách Phác nói:
– Trừ khi vận khí của hắn đặc biệt may mắn, thắng liên tiếp, khiến cho Thôi Bắc Hải không thể không buông tay.
Thường Hộ Hoa gật đầu:
– Đó là vì có thể thua rất nhiều lần, hắn lại chỉ có thể thua Thôi Bắc Hải một lần.
Quách Phác nói:
– Vận khí của hắn lại đen đủi, mới bắt đầu đã thua Thôi Bắc Hải rồi.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Xong bàn đó, cuộc cá đương nhiên không thể tiếp tục nữa.
Quách Phác nói:
– Ngoại trừ Tụ Bảo Trai ra, hắn không còn cái gì khác để đặt.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Sự tình ngoài mặt xem ra tựa hồ cũng công bình!
Quách Phác nói:
– Sử Song Hà say rượu cho đến tụ tập đánh cá lại toàn đều là do Thôi Bắc Hải an bài, là một thòng lọng.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Sử Song Hà chắc cũng nghĩ như vậy.
Quách Phác nói:
– Lúc đó hắn lại không nói gì, chắp tay đem Tụ Bảo Trai dâng cho Thôi Bắc Hải, hắn là dạng người cầm lên được thì buông xuống cũng được.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Tụ Bảo Trai cũng không còn, về phương diện Dịch Trúc Quân đương nhiên càng không tranh được với Thôi Bắc Hải.
Quách Phác nói:

– Hắn tới lúc đó mới nổi nóng.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Hai chuyện xảy ra cách nhau bao lâu?
Quách Phác đáp:
– Trước sau cũng không tới hai tháng, cho nên Sử Song Hà mới nghĩ mọi chuyện đều là hành động có kế hoạch của Thôi Bắc Hải, mục đích là để đoạt được biểu muội của tôi.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Sử Song Hà có hành động báo thù gì không?
Quách Phác đáp:
– Hắn không báo thù, cái ngày biểu muội của tôi gả về nhà Thôi Bắc Hải, thu dọn tất cả lủi thủi bỏ đi.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Đi đâu?
Quách Phác đáp:
– Hắn không tiết lộ, cũng không ai lý gì tới hắn nữa.
Nhân tình ấm lạnh, thế thái nóng mát, Thường Hộ Hoa tịnh không khó tưởng tượng được:
– Con người đó quả thật cần lên được thì buông xuống được.
Đỗ Tiếu Thiên im lặng nãy giờ, chung quy nhịn không được xen miệng:
– Hắn đã ly khai chỗ này, chuyện Hấp Huyết Nga sao lại có thể liên quan tới hắn?
Quách Phác đáp:
– Trước tháng ba, hắn đã trở về.
Đỗ Tiếu Thiên thừ người.
Quách Phác nói:
– Lần này về, mục đích của hắn là tìm Thôi Bắc Hải thanh toán.
Đỗ Tiếu Thiên thốt:
– Nếu muốn tìm Thôi Bắc Hải thanh toán, đáng lẽ đã tìm tới từ lâu rồi.
Quách Phác nói:
– Ba năm trước hắn biết mình không phải là địch thủ của Thôi Bắc Hải.
Đỗ Tiếu Thiên hỏi:
– Ba năm trôi qua, lẽ nào hắn đã luyện thành tuyệt kỹ kinh nhân gì?
Quách Phác đáp:
– Về phương diện đó, tôi cũng không rõ lắm, có lẽ đã luyện thành tuyệt kỹ kinh nhân gì đó, có lẽ đã tìm ra bàng môn tả đạo gì đó, chỉ nghe hắn nói là lúc nào cũng có thể dồn Thôi Bắc Hải vào tử địa.

Thường Hộ Hoa bỗng cười lên:
– Con người đó thật có tác phong quân tử.
Quách Phác “ồ” lên.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Gọi là quân tử phục thù, ba năm cũng chưa muộn.
Quách Phác mỉm cười:
– Nguyên lai là ý đó.
Thường Hộ Hoa lại liền thu tóm nụ cười, trừng trừng nhìn Quách Phác:
– Chuyện của hắn sao ngươi biết rõ như vậy?
Đỗ Tiểu Thiên tiếp tục hỏi:
– Ngươi gặp hắn khi nào? Tại sao hắn lại kể mấy chuyện đó cho ngươi biết?
Dương Tấn cũng xen miệng hỏi một câu:
– Hắn và ngươi có quan hệ gì?
Ba người nhất tề hỏi, Quách Phác nhất thời cũng không biết phải trả lời ai trước.
Gã thở dài một hơi:
– Hắn từng là bệnh nhân của tôi.
Dương Tấn nhịn không được lại hỏi:
– Hắn bị bệnh gì mà tìm đến ngươi?
Quách Phác đáp:
– Lần đó hắn nhất thời không cẩn thận, bị cảm lạnh, uống một liều thuốc, nghỉ ngơi chốc lát là khỏe ngay.
Dương Tấn hỏi:
– Sao ngươi có thể khẳng định như vậy?
Quách Phác đáp:
– Liều thuốc đó sắc uống tại chỗ tôi mà.
Gã nghĩ ngợi, lại nói:
– Vừa phát hiện mình hết bệnh, hắn nhất định muốn tôi theo hắn uống vài chén.
Dương Tấn hỏi:
– Kết quả ngươi có theo hắn đi không?
Quách Phác đáp:
– Không đi cũng không được.
Dương Tấn hỏi:
– Tại sao?
Quách Phác đáp:
– Lực khí của tôi không mạnh bằng hắn, hơn nữa đó cũng là hảo ý của hắn.

Dương Tấn hỏi:
– Hắn đem mấy chuyện đó kể cho ngươi nghe?
Quách Phác đáp:
– Lúc đó hắn đã có mấy phần say sưa, cho nên tôi tin lời hắn nói là sự thật.
Dương Tấn hỏi:
– Hắn có nói cho ngươi biết mục đích lần này về là để báo thù?
Quách Phác gật đầu.
Dương Tấn lại hỏi:
– Hắn có đề cập tới vật gọi là Hấp Huyết Nga với ngươi không?
Quách Phác đáp:
– Cái đó không có.
Dương Tấn hỏi:
– Ngươi có đem chuyện này nói cho ai khác biết không?
Quách Phác đáp:
– Không có.
Dương Tấn hỏi:
– Cũng không nói cho Thôi Bắc Hải biết?
Quách Phác đáp:
– Giữa tôi và y luôn luôn không có lai vãng qua lại.
Dương Tấn hỏi:
– Ngươi cũng một mực không có đến Tụ Bảo Trai?
Quách Phác đáp:
– Chỉ tới cái ngày mười hai tháng ba, biểu muội của tôi mới sai người đến tìm tôi đi xem bệnh cho y, đó là lần đầu tiên.
Dương Tấn thốt:
– Lúc đó ngươi chắc cũng có nói chuyện với y.
Quách Phác nói:
– Tôi nhất thời lại không nhớ tới, đến khi tôi nhớ, y lại đã coi tôi là quỷ quái! Chạy mất mà còn sợ không kịp, làm sao có thể nói gì với tôi nữa, làm sao có thể nghe tôi nói nữa?
Dương Tấn “ồ” một tiếng, mặt mày đầy vẻ hoài nghi.
Đỗ Tiếu Thiên liền hỏi:
– Sau đó ngươi có gặp lại Sử Song Hà không?
Quách Phác gật đầu:
– Gặp một lần.
Đỗ Tiếu Thiên hỏi:
– Lại là hắn tìm đến ngươi khám bệnh?
Quách Phác đáp:
– Phải, là khám bệnh, bất quá là sai người đến thỉnh tôi đến chỗ hắn

ở.
Đỗ Tiếu Thiên hỏi:
– Thật sự là hắn?
Quách Phác đáp:
– Phải.
Đỗ Tiếu Thiên hỏi:
– Lần này bị bệnh gì?
Quách Phác đáp:
– Cũng như lần trước, chỉ nặng hơn một chút.
Dương Tấn chợt hỏi:
– Hắn trú ở đâu?
Quách Phác đáp:
– Trong một gian khách sạn ở ngoại ô thành đông, gian khách sạn đó nghe nói là sản nghiệp của hắn.
Dương Tấn hỏi truy:
– Gian khách sạn đó tên là gì?
Quách Phác đáp:
– Vân Lai.
Dương Tấn quay lại nhìn Thường Hộ Hoa:
– Bọn ta đến Vân Lai khách sạn một chuyến xem sao.
Thường Hộ Hoa không dị nghị.
Dương Tấn nói:
– Có lẽ ở đó, bọn ta sẽ có phát hiện.
Mục quang của y lại chuyển lên mặt Quách Phác:
– Ngươi cũng đi, theo bọn ta chỉ đường.
Quách Phác cười điềm đạm:
– Tôi không đi có được không?
Dương Tấn đáp:
– Đương nhiên là không thể, bắt đầu từ bây giờ, chưa có sự cho phép của ta, ngươi không nên ly khai nửa bước.
Quách Phác thở dài:
– Dương đại nhân xin đừng quá lo, sự tình chưa giải quyết xong, tôi sẽ không tự tiện bỏ đi đâu.
Dương Tấn thốt:
– Vậy thì tốt, ai cũng tránh được phiền hà.
Quách Phác không nói gì, cất bước, thần thái thong dong trấn định.
Thường Hộ Hoa, Dương Tấn, Đỗ Tiếu Thiên đều thấy được, không khỏi có ý nghĩ:
“Chuyện này lẽ nào thật sự không liên quan gì đến gã? Là do Sử Song Hà tác quái?”.

Bọn họ liền theo sau.
Vô luận là sao đi nữa, chỉ cần tìm ra Sử Song Hà, có thể có giải đáp, bọn họ chỉ hy vọng Sử Song Hà vẫn còn ở Vân Lai khách sạn.
Không tệ, Vân Lai khách sạn có một cái tên rất hay, chỉ tiếc là ở tuốt ngoại ô thành đông.
Đường xá ngoại ô thành đông tịnh không tốt mấy. Thôn làng chỗ khách sạn đó tuy không gần thành lắm, lại cũng không xa, những người cước bộ nhanh, cho dù đến lúc chạng vạng tối, vẫn có thể kịp vào thành.
Cho nên Vân Lai khách sạn tịnh không phải là là nơi khách đến như mây. Thôn làng đó cũng căn bản là một thôn làng bần cùng.
Cả thôn làng chỉ có một con đường lát thạch bản. Vân Lai khách sạn đương nhiên là nằm bên con đường đó.
Trên đường chỉ có vài đứa nhỏ đang đùa giỡn, trước cửa khách sạn càng lạnh lẽo tịch mịch hơn.
Bọn Thường Hộ Hoa tới gần mới phát hiện hai cánh cửa khách sạn đóng chặt, trên một cánh có dán một thông cáo viết hai chữ “đóng cửa”.
Giấy đã rách, chữ cũng đã phai màu, thông cáo “đóng cửa” của Vân Lai khách sạn hiển nhiên cũng đã dán lên từ lâu, bọn Thường Hộ Hoa ba người không hẹn mà cùng liếc nhìn Quách Phác.
Quách Phác nói:
– Khách sạn này trước đây sáu tháng nghe nói đã đình chỉ doanh nghiệp.
Hắn bước lên hai bước, cầm lấy vòng cửa, gõ lên cửa vài cái.
Một thanh âm liền từ bên trong truyền ra:
– Ai đó?
Quách Phác lên tiếng:
– Là tôi, Quách Phác!
Thanh âm kia lập tức biến thành sắc bén hẳn:
– Nguyên là Quách huynh!
Tiếng bước chân theo đó vang lên. Tiếng bước chân rất kỳ quái, phảng phất người bước đi đứng cũng không thể đứng vững.
Tiếng bước chân dừng lại đằng sau cửa, cửa lại tịnh không mở lập tức, cử mộtsau mới mở ra.
Một hơi rượu nồng nặc lập tức bộc phát lên mặt bốn người. Bốn người đồng thời nhìn thấy người vừa mở cửa.
Người đó đang dựa vào một cánh cửa, thân người loạng choạng không ngưng.
Hữu thủ của hắn nắm chặt một chén rượu, rượu trong chén còn đầy,

trên y phục lam bố cũng đẫm rượu.
Hắn đầu tóc bù xù, râu ria mọc loạn bảy tám hướng, cũng không biết đã bao nhiêu ngày rồi chưa tắm.
Bên trong cửa không có đèn, tất cả cửa sổ hoàn toàn đóng kín mít, âm âm sâm sâm một màn, người đơn giản như là từ trong u minh đi ra.
Trên sự thật sắc mặt của hắn cũng chính như u minh quần quỷ trong truyền thuyết, không còn một tia huyết sắc, trắng nhợt đáng sợ, nhưng đôi mắt lại ngập tràn những tia máu li ti, đỏ đến mức phảng phất như muốn nhỏ máu.
Đột nhiên nhìn thấy một người bộ dạng như vậy, ai ai cũng khó tránh khỏi thất kinh.
May là hiện tại còn đang giữa ban ngày, lòng can đảm của bọn họ hiện tại còn to lắm.
Trải qua một phen tao ngộ trong căn gác của Tụ Bảo Trai, sự tình như vầy cũng rất khó làm cho bọn họ thất kinh.
Cho nên thật sự thất kinh chỉ có một mình Quách Phác. Quách Phác tựa hồ lần đầu tiên nhìn thấy con người đó, ngây ngô tại đương trường.
Thường Hộ Hoa mục quang nhấp nháy, lạc trên mặt Đỗ Tiếu Thiên:
– Người đó có phải là Sử Song Hà?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Không sai, là hắn.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Trước đây hắn cũng có bộ dạng như vậy?
Đỗ Tiếu Thiên lắc đầu:
– Trước đây hắn coi trọng chuyện ăn mặc phi thường.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Cách ăn mặc của một người có thể khác biệt mỗi ngày, tướng mạo lại không thể biến đổi hết trong vòng ba năm.
Đỗ Tiếu Thiên nói:
– Cho nên hắn tuy nhếch nhác luộm thuộm, ta vẫn vừa gặp lại nhận ra hắn ngay.
Dương Tấn nói tiếp:
– Ta cũng nhận ra hắn.
Thường Hộ Hoa nói:
– Hắn xem ra lớn tuổi hơn Thôi Bắc Hải nhiều.
Đỗ Tiếu Thiên thốt:
– Điểm đó ta không rõ lắm.
Dương Tấn nói:

– Theo hiện tại mà nhìn, hắn tối thiểu cũng phải năm chục.
Đỗ Tiếu Thiên thốt:
– Điểm đó ta cũng không rõ lắm.
Sử Song Hà bên kia thở dài não nuột:
– Ta nhìn thật già đến mức vậy sao?
Ba người nói chuyện, Sử Song Hà tựa hồ đều nghe hết.
Dương Tấn quay sang hỏi:
– Năm nay thực tế ngươi bao nhiêu tuổi?
Sử Song Hà đáp:
– Thêm một tháng nữa là vừa đúng ba mươi chín.
Dương Tấn hỏi:
– Ngươi còn chưa tới bốn chục?
Sử Song Hà đáp:
– Ta không phải là nữ nhân, không cần che giấu tuổi tác.
Dương Tấn thốt:
– Nhưng theo mặt mũi mà nhìn, ngươi quả thật giống như đã năm chục, không giống như ba mươi chín.
Sử Song Hà gãi đầu:
– Ba năm trước lại có người nói bề ngoài ta nhìn tối đa chỉ khoảng ba chục.
Hắn lại thở dài một hơi:
– Mới chưa tới ba năm, ta sao lại nhìn già đi hai chục tuổi như thế?
Dương Tấn hỏi:
– Ngươi không phát giác ra?
Sử Song Hà đáp:
– Ta chỉ phát giác ra một chuyện.
Dương Tấn hỏi:
– Chuyện gì?
Sử Song Hà thở dài:
– Tim của ta đã gần già chết.
Dương Tấn hỏi:
– Ngươi cũng cứ nhớ tới chuyện ba năm trước?
Sử Song Hà gật đầu.
Dương Tấn không khỏi thở dài một tiếng.
Sử Song Hà nói tiếp:
– Ta đã tận lực nghĩ cách quên đi chuyện đó.
Dương Tấn hỏi:
– Ngươi uống rượu lẽ nào cũng là vì nguyên nhân đó?
Sử Song Hà gật đầu:
– Đó vốn là một biện pháp rất tốt, chỉ tiếc gần đây đã không còn hữu

hiệu lắm.
Dương Tấn “ồ” lên.
Sử Song Hà nói:
– Bởi vì tửu lượng của ta ngày một tăng tiến, gần đây không dễ gì say gục được.
Dương Tấn hỏi:
– Sao không thấy ngươi kiếm Thôi Bắc Hải báo thù?
Sử Song Hà bỗng cười lên:
– Bởi vì sau đó không lâu, ta đã hoàn toàn nghĩ thông.
Dương Tấn ngạc nhiên:
– Nghĩ thông cái gì?
Sử Song Hà đáp:
– Chuyện đó tuy là do Thôi Bắc Hải cố ý an bài, nhưng nếu ta không muốn đánh cá, y căn bản không có cách nào, Tụ Bảo Trai căn bản không thể lọt vào tay y, mọi thứ kỳ thực đều do ta tự tác nghiệt, không trách người khác được.
Hắn nghỉ một chút, lại nói:
– Cũng không ngại gì nói thẳng, lúc đó ta nghiền cờ bạc quá rồi, Tụ Bảo Trai nếu không thua mất lần đó, thủy chung cũng không tránh khỏi thua mất, bất quá chỉ là vấn đề sớm muộn mà thôi.
Dương Tấn trừng trừng nhìn Sử Song Hà, thần sắc càng tỏ vẻ kinh ngạc.
Sử Song Hà nói tiếp:
– Lần đó đánh cá công bình, vận khí mình không tốt thì đâu phải là chuyện bất đắc dĩ.
Dương Tấn hỏi:
– Còn về Dịch Trúc Quân thì sao?
Sử Song Hà mặt mày u buồn:
– Cho dù Tụ Bảo Trai còn trong tay ta, về phương diện Dịch Trúc Quân, ta cũng không phải là đối thủ của y.
Dương Tấn thốt:
– Ngươi tịnh không giống hạng người cam chịu thất bại.
Sử Song Hà nói:
– Sự thật đã rành rành trước mắt, không còn nguyên do gì không cúi đầu.
Hắn thở dài một tiếng:
– Lúc đó, cộng hết sản nghiệp đất đai còn lại của ta, tối đa cũng không vượt qua giá trị của Tụ Bảo Trai, cho dù có thể tranh đua với Thôi Bắc Hải, đại khái bất tất phải nói nhiều, cũng căn bản vô phương thỏa mãn đòi hỏi của Dịch đại mụ.

Dương Tấn hỏi:
– Cho nên ngươi chỉ còn nước buông tay?
Sử Song Hà đáp:
– Không thể không buông tay.
Dương Tấn thốt:
– Ngươi xem ra tựa hồ còn chưa say.
Sử Song Hà cười khục khục:
– Ta hiện tại tuy cảm thấy đầu nặng chân nhẹ, thần trí vẫn còn thanh tỉnh.
Dương Tấn lại hỏi tiếp:
– Lời ngươi nói đều là sự thật?
Sử Song Hà cười:
– Ta lạc tới vùng đất hiện tại, dĩ nhiên là bí mật đã công khai, căn bản bất tất phải húy kỵ gì nữa.
Dương Tấn hỏi:
– Đối với bất cứ người lạ nào cũng vậy?
Sử Song Hà gật đầu:
– Ngươi cũng đâu có phải là người lạ.
Dương Tấn hỏi:
– Lẽ nào ngươi biết ta là ai?
Sử Song Hà cười đáp:
– Dương tổng bộ đầu đỉnh đỉnh đại danh, đâu có mấy ai ở chỗ này không biết tới.
Dương Tấn không nhịn được cười:
– Không trách gì ngươi hễ hỏi là đáp, hoàn toàn không giống như đang đối đãi người xa lạ.
Sử Song Hà mục quang chuyển về phía Đỗ Tiếu Thiên:
– Nếu ta nhớ không lầm, vị này nghĩ chắc là Đỗ phó bộ đầu.
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Chính là Đỗ mỗ.
Hắn quay sang nhìn Thường Hộ Hoa:
– Vị huynh đài này là ai?
Sử Song Hà nhướng đôi mắt say, nhìn Thường Hộ Hoa lên lên xuống xuống mấy lần, lắc đầu:
– Mặt mày lạ quá, không biết ...
Đỗ Tiếu Thiên thốt:
– Thường Hộ Hoa Thường đại hiệp.
Sử Song Hà ngẩn người, liền phá lên cười:
– Nguyên lai là Thường huynh!
Dương Tấn hỏi:

– Sao bây giờ lại nhận ra y?
Sử Song Hà cười:
– Ta chỉ nhận ra cái tên của Thường huynh, trên giang hồ, người chưa biết tới cái tên đó chỉ e là một trong vạn người.

Hấp Huyết Nga

Hồi 8
.....

Hắn bước về phía Thường Hộ Hoa một bước, cười cười nói:
– Danh tiếng vang lừng từ lâu, lại không có cơ hội tương kiến, hôm nay gặp mặt thật là thỏa mộng bình sinh, không thể không cạn một chén.
Hắn liền nâng chén, ngửa mặt uống cạn.
Xong chén đó, cước bộ của hắn càng lâng lâng, không ngờ vẫn chưa té quỵ dưới đất.
Thường Hộ Hoa nhìn hắn, cười cười hỏi:
– Ngươi chỉ có một chén rượu đó?
Sử Song Hà cười lớn:
– Bên trong còn nhiều rượu, sợ là Thường huynh không nể mặt.
Thường Hộ Hoa lại nói:
– Chỉ tiếc hiện tại không phải là lúc uống rượu, bọn ta còn có rất nhiều chuyện cần làm.
Sử Song Hà tới giờ mới phảng phất sực nhớ:
– Các vị có phải đến tìm ta?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Chính vậy.
Sử Song Hà hỏi:
– Không biết có gì chỉ giáo?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Không dám.
Chàng từ từ nói tiếp:
– Bọn ta có mấy vấn đề vô phương giải thích được, không thể không đến thỉnh giáo một chuyến.
Sử Song Hà nói:
– Quá lời quá lời, có gì xin cứ hỏi, nếu ta biết sẽ đáp ngay.
Thường Hộ Hoa liền hỏi:

– Sau lần đánh cá đó, Sử huynh đã đi đâu?
Sử Song Hà giơ tay chỉ:
– Là trốn trong khách sạn này.
Hắn thở dài một tiếng, lại nói:
– Lúc đó ta đã nguội lạnh tâm ý, không còn mặt mũi, cũng thật không muốn nghe lời đàm tiếu trong thành.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Có người nói ngươi lúc đó đã đi xa.
Sử Song Hà lắc đầu:
– Không có chuyện đó, tuy thua mất Tụ Bảo Trai, ta vẫn còn có không ít điền sản, chỉ cần ta an an phận phận, không trầm mê cờ bạc nữa, đời sống tuyệt không thành vấn đề.
Hắn cười khổ, nói tiếp:
– Từ cái lần đó trở đi, ta thật đã tuyệt không còn bước chân vào đổ trường nữa.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Thật là vậy?
Sử Song Hà đáp:
– Người quanh đây tin rằng đều có thể tác chứng cho ta.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Những điền sản của ngươi xử trí ra sao?
Sử Song Hà đáp:
– Đều cho người ta thuê.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Ngươi chỉ thu tiền cho thuê?
Sử Song Hà gật đầu:
– Ta tuy rất muốn lưu lại vài mẫu đất cho mình, chỉ tiếc chuyện canh nông ta lại hoàn toàn không hiểu biết.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Số tiền cho thuê đó, ngươi làm sao mà thu?
Sử Song Hà đáp:
– Hết mỗi một quý, bọn họ đem tiền thuê đến đây.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Vân Lai khách sạn?
Sử Song Hà đáp:
– Chính phải.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Ba năm nay ngươi có đi đâu xa hay không, bọn họ lẽ nào có thể tác chứng cho ngươi?
Sử Song Hà đáp:

– Ừm.
Quách Phác lại nhịn không được phải xen miệng:
– Ngươi không phải đã nói với ta ba năm lãng tích giang hồ, tới trước tháng ba mới về đây sao?
Sử Song Hà ngẩn người:
– Ta nói vậy với ngươinào?
Quách Phác thốt:
– Lần đầu tiên ngươi đến tìm ta để xem bệnh.
Sử Song Hà nói:
– Ta có tìm ngươi khám bệnh.
Quách Phác thốt:
– Thang thuốc đó ngươi có phải đã uống trong y quán của ta không?
Sử Song Hà đáp:
– Phải.
Quách Phác hỏi:
– Sau đó, có phải ngươi đã mời ta đi uống rượu không?
Sử Song Hà đáp:
– Phải.
Quách Phác hỏi:
– Ngươi đại khái còn chưa quên bọn ta đi uống rượu ở đâu chứ?
Sử Song Hà không do dự:
– Trạng Nguyên Lâu.
Quách Phác hỏi:
– Lúc đó ngươi có uống say không?
Sử Song Hà lần này lại lắc đầu:
– Ai nói ta lúc đó uống say?
Quách Phác trợn trừng nhìn hắn.
Sử Song Hà nói tiếp:
– Ta nhớ lúc đó bọn ta tổng cộng kêu bốn hồ rượu, bốn dĩa đồ nhấm.
Quách Phác thốt:
– Hai hồ rượu ngươi tối thiểu đã uống hết một hồ rưỡi rồi.
Sử Song Hà nói:
– Bằng vào tửu lượng hiện tại của ta, đừng nói gì là một hồ rưỡi, gấp bốn gấp năm lần cũng có thể ứng phó.
Quách Phác thốt:
– Lúc bọn ta rời chỗ, ngươi đứng đâu có nổi nữa.
Sử Song Hà cười cười:
– Ta có cần ngươi đỡ không?
Quách Phác đáp:
– Không.

Sử Song Hà hỏi:
– Ta có tự mình đi tính tiền, tự mình đi xuống lầu không?
Quách Phác đáp:
– Có.
Sử Song Hà nói:
– Lần đó bọn ta tổng cộng đã xài ba lượng bạc.
Hắn nói tiếp:
– Sau khi xuống lầu, bọn ta đã đụng phải Tào lão mẫu ...
Đỗ Tiếu Thiên ngắt lời:
– Tào lão mẫu bán đậu phộng rang ngào đường?
Sử Song Hà đáp:
– Chính thị Tào lão mẫu.
Hắn nghĩ ngợi:
– Bà ta nhận ra ta, nhất định cứ bắt ta mua một bao đậu phộng rang ngào đường.
Đỗ Tiếu Thiên hỏi:
– Ngươi có mua không?
Sử Song Hà đáp:
– Có, tuy không giàu có như ngày nào, nhưng một bao đậu phộng rang ngào đường ta vẫn có thể mua được mà.
Đỗ Tiếu Thiên hỏi:
– Đậu phộng rang ngào đường của Tào lão mẫu bán làm sao?
Sử Song Hà đáp:
– Giá tiền như cũ, năm phân bạc một bao, ta lấy một bao, lại trả cho bà ta một tiền.
Đỗ Tiếu Thiên liếc Quách Phác.
Quách Phác miệng há hốc, mắt tròn xoe, ngây ngô nhìn Sử Song Hà.
Sử Song Hà lúc đó nếu thật đã say, đối với chuyện đó sao lại nhớ rõ như vậy?
Đỗ Tiếu Thiên lại quay về phía Sử Song Hà hỏi:
– Lúc đó ngươi đã nói gì với gã?
Sử Song Hàức:
– Cũng không có gì, ta nhớ chỉ là mấy chuyện phong hoa tuyết nguyệt.
Đỗ Tiếu Thiên vội hỏi tiếp:
– Chuyện có chút đặc biệt cũng không có?
Sử Song Hà đáp:
– Nếu nói đặc biệt, có chuyện đó hoặc giả đặc biệt hơn chút ít.
Đỗ Tiếu Thiên hỏi:
– Chuyện gì?

Sử Song Hà đáp:
– Đang lúc ăn uống, gã có hỏi ta xung quanh chỗ ta ở có còn phòng trống nào cho mướn không?
Đỗ Tiếu Thiên hỏi:
– Ngươi trả lời làm sao?
Sử Song Hà đáp:
– Ta cứ thật tình màđáp, xung quanh đây tịnh không còn phòng trống cho mướn, chỉ là Vân Lai khách sạn của ta đã đóng cửa, dĩ nhiên có phòng trống có thể cho mướn.
Đỗ Tiếu Thiên hỏi:
– Vậy gã nói sao?
Sử Song Hà đáp:
– Gã nói mấy ngày nữa gã sẽ đến xem thử, nếu hợp ý sẽ mướn.
Đỗ Tiếu Thiên hỏi:
– Kết quả gã có đến đây không?
Sử Song Hà đáp:
– Có.
Đỗ Tiếu Thiên hỏi:
– Lúc nào?
Sử Song Hà đáp:
– Ước chừng mười ngày sau.
Đỗ Tiếu Thiên hỏi:
– Đến xem nhà?
Sử Song Hà đáp:
– Phải.
Thường Hộ Hoa hỏi xen:
– Không phải là ngươi mời gã đến khám bệnh?
Sử Song Hà ngẩn ngơ:
– Ai nói?
Quách Phác la lớn:
– Tôi!
Sử Song Hà hỏi:
– Ngươi nói vậy làm chi?
Quách Phác đáp:
– Tôi đang muốn hỏi ông mục đích tại sao ông nói như vậy nãy giờ.
Sử Song Hà hỏi:
– Ngươi nói ta nãy giờ nói láo?
Quách Phác đáp:
– Ông nói láo!
Sử Song Hà hỏi:

– Ta tại sao phải làm như vậy?
Quách Phác đáp:
– Để che giấu tội trạng của mình.
Sử Song Hà hỏi ngược:
– Ta phạm vào tội gì mà cần phải che giấu như vậy?
Quách Phác thốt:
– Ông tự mà biết lấy.
“Ta không rõ”. Sử Song Hà quay sang nhìn Thường Hộ Hoa:
“Cho đến bây giờ ta còn chưa biết chuyện gì đã xảy ra”.
Thường Hộ Hoa điềm đạm hỏi:
– Vậy sao?
Sử Song Hà hỏi lại:
– Các ngươi lần này kéo nhau đến tìm ta, thật ra là có mục đích gì?
Thường Hộ Hoa không đáp, quay sang Quách Phác:
– Ngươi nói hắn sai người mời ngươi đến khám bệnh?
Quách Phác đáp:
– Sự thật là vậy.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Người hắn phái đi thỉnh ngươi là ai?
Quách Phác đáp:
– Là một lão đầu, tự xưng họ Quách, là hàng xóm của hắn, còn mang đến một cỗ xe ngựa cũ rách.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Lão đầu họ Quách đó dùng cỗ xe ngựa đó đưa ngươi đến đây?
Quách Phác đáp:
– Đến đầu thôn, lão nói còn có chỗ khác phải đi, đợi tôi xuống xe xong là quay đầu xe bỏ đi.
Thường Hộ Hoa đang muốn hỏi gì đó, Sử Song Hà đã tiếp lời:
– Trong thôn này tịnh không có nhà nào họ Quách, cũng không có lão đầu nào họ Quách.
Quách Phác “hừ” lạnh:
– Thật vậy?
Sử Song Hà thốt:
– Trong thôn này không phải chỉ có mình ta là người sống, không phải chỉ có mình ta biết nói chuyện.
Thường Hộ Hoa nói:
– Có lão nhân họ Quách hay không, tra dò là biết liền.
Chàng quay sang Sử Song Hà:
– Ngươi nói Quách Phác đến đây coi nhà?
Sử Song Hà gật đầu.

Thường Hộ Hoa hỏi:
– Kết quả ra sao?
Sử Song Hà đáp:
– Vừa ý vô cùng.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Có mướn không?
Sử Song Hà gật đầu:
– Gã thậm chí còn chịu bỏ ra ba ngàn lượng bạc.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Đó không phải là một số tiền nhỏ.
Sử Song Hà nói:
– Cái năm Vân Lai khách sạn của ta làm ăn được nhất, thu thập cả năm cũng không tới một ngàn lượng bạc.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Ngươi đương nhiên là đáp ứng.
Sử Song Hà nói:
– Đương nhiên.
Hắn lại nói tiếp:
– Ta sở dĩ đóng cửa cái khách sạn này hoàn toàn là vì làm ăn quá thanh đạm, khó có người để mắt tới, khó có ai thèm mướn, làm sao mà bỏ lỡ cơ hội đó được? Hà huống đối phương còn chịu bỏ ra ba ngàn lượng bạc?
Thường Hộ Hoa thốt:
– Ba ngàn lượng bạc tin rằng đủ để mua đứt khách sạn này.
Sử Song Hà cười:
– Lúc ta mua khách sạn này, bất quá chỉ dùng năm trăm lượng.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Gã lẽ nào không nhìn ra giá trị của khách sạn này?
Sử Song Hà đáp:
– Có lẽ không nhìn ra.
Hắn liếc Quách Phác, nói tiếp:
– Có lẽ ba ngàn lượng bạc đối với gã chỉ bất quá là một số tiền nhỏ, gã căn bản không để trong mắt.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Vậy tại sao không mua luôn ngôi khách sạn này?
Sử Song Hà đáp:
– Theo ta thấy, không ngoài hai nguyên nhân.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Một nguyên nhân nghĩ tất phải là sợ ngươi không chịu bán.
Sử Song Hà gật đầu:

– Còn có một nguyên nhân nữa, lại là vì gã chỉ tạm thời cần đến ngôi khách sạn này.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Gã chuẩn bị mướn ngôi khách sạn này bao lâu?
Sử Song Hà đáp:
– Nửa năm.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Ba ngàn lượng bạc để mướn nửa năm, làm ăn lời như vậy đương nhiên sợ gì mà không làm.
Sử Song Hà nói:
– Cho nên ta lập tức đáp ứng.
Hắn quay sang nhìn Quách Phác, lại nói:
– Bất quá số tiền ba ngàn lượng bạc đó tịnh không phải hoàn toàn là tiền mướn.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Tiền mướn kỳ thực là bao nhiêu?
Sử Song Hà đáp:
– Một ngàn.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Hai ngàn kia để làm gì?
Sử Song Hà đáp:
– Là tiền công của ta.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Gã muốn ngươi làm gì?
Sử Song Hà đáp:
– Canh căn ốc cho gã, không cho phép bất cứ một ai vào, mỗi ngày chuẩn bị đồ ăn cho đồ bảo bối của gã.
Thường Hộ Hoa kinh ngạc:
– Công tác đó ngươi cũng chịu làm?
Sử Song Hà đáp:
– Ba ngàn lượng bạc vẫn không lọt vào mắt ta, ta sở dĩ đáp ứng thật ra chủ yếu là vì đầu óc hiếu kỳ, đối với chuyện này ta đã phát sinh niềm hứng thú cùng cực.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Gã mướn khách sạn này để làm gì?
Sử Song Hà đáp:
– Là để bảo bối của gã cư trú.
Thường Hộ Hoa hỏi truy:
– Bảo bối của gã là vật gì?
Thần sắc của Sử Song Hà lập tức biến thành kỳ quái phi thường, cả

giọng nói cũng biến thành kỳ quái:
– Là một bầy ngài xanh!
– - Thanh nga!
Thường Hộ Hoa choáng váng, Đỗ Tiếu Thiên, Dương Tấn sắc mặt cũng biến hẳn.
Quách Phác cũng biến sắc, gã vừa định mở miệng nói, lời nói của Sử Song Hà đã át liền:
– Bầy thanh nga đó là một loài nga yêu dị nhất, mỹ lệ nhất mà ta cả đời từng thấy!
Thân thể của chúng tinh oanh như bích ngọc, mắt lại đỏ bừng như máu tươi, trên cánh giăng đầy những vảy đỏ li ti, trên đôi cánh thứ nhì còn có vảy máu như đôi mắt, giống như là mắt sẻ, lại giống như mắt rắn, bụng nga cũng giống như mũi, từ đằng sau mà nhìn đơn giản giống như một khuôn mặt quỷ!
Nói xong, mọi người đã rùng mình không ngớt.
Giọng nói của Sử Song Hà vừa dứt, Dương Tấn thoát miệng kêu lên:
– Hấp Huyết Nga! Đó là Hấp Huyết Nga!
Sử Song Hà ngây người:
– Hấp Huyết Nga?
Dương Tấn đáp:
– Bầy nga mà ngươi nói đến là Hấp Huyết Nga.
Sử Song Hà phảng phất nhớ đến chuyện gì, mặt đột nhiên xanh lè:
– Chúng tựa hồ thật sự có thể hút máu ...
Thường Hộ Hoa ngắt lời:
– Sao ngươi biết?
Sử Song Hà đáp:
– Đồ ăn gã muốn ta mỗi ngày mang đến cho bầy nga đó là mười con thỏ còn sống.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Vậy có quan hệ gì tới chuyện hút máu?
Sử Song Hà xanh mặt:
– Qua ngày sau ta tới là mười con thỏ chỉ còn lại mười bộ xương, da tan thịt lở, máu hoàn toàn tan biến.
Thường Hộ Hoa hỏi vội:
– Ngươi có nhìn thấy bầy nga đó ăn không?
Sử Song Hà đáp:
– Lần đầu đem đồ ăn cho chúng, ta có nhìn lén qua kẹt cửa.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Nhìn thấy gì?
Sử Song Hà run giọng:

– Ta thấy chúng bu đầy trên mình thỏ, tiếng bay “rét rét” chói tai, lại có thanh âm nhóc nhách chừng như xé thịt hút máu vậy.
Thường Hộ Hoa không khỏi rùng mình:
– Chúng hiện tại đang ở đâu?
Sử Song Hà đáp:
– Trong một gian phòng trên lầu.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Dẫn bọn ta đi xem thực hư.
Sử Song Hà gật đầu, chợt nói:
– Các ngươi cũng đến đúng lúc đó.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Ồ?
Sử Song Hà giải thích:
– Mười mấy ngày nay, đêm vừa tới là bọn chúng đã tụ thành bầy bay ra, lúc đầu ta còn sợ chúng bay mất, nhưng đến sáng hôm sau là chúng lại cả bầy quay trở về.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Hôm nay chúng vềnào?
Sử Song Hà đáp:
– So với bình nhật thì về trễ hơn, cũng về chưa bao lâu.
Thường Hộ Hoa tâm lý rúng động, vọng nhìn Đỗ Tiếu Thiên, lại liếc Dương Tấn.
Đỗ Tiếu Thiên, Dương Tấn cũng đang nhìn chàng. Ba người nhìn nhau, thị tuyến không hẹn mà cùng quay sang Quách Phác.
Quách Phác lại mắt miệng ngây ngốc há hốc trợn tròn. Đối với chuyện Sử Song Hà kể, gã hiển nhiên là không ngờ tới.
Thường Hộ Hoa mục quang lấp loé, lại quay sang Sử Song Hà, nghĩ ngợi rồi hỏi:
– Gã mướn khách sạn của ngươi không phải cho người đến ở, mà là để nuôi nga, trong lòng ngươi không có phản cảm gì sao?
Sử Song Hà đáp:
– Sao lại không chứ?
Thường Hộ Hoa thốt:
– Ngươi lại không dị nghị, chịu đựng được.
Sử Song Hà nói:
– Nhà đã cho mướn, chỉ cần đối phương không dùng làm hắc điếm, sát nhân phạm pháp, cho dù có dùng để nuôi heo đi nữa, ta cũng không có lý do phản đối, hơn nữa ta cũng thật sự muốn biết rõ mục đích chân chính của gã đi nuôi bầy thanh nga đó.
Thường Hộ Hoa hỏi:

– Về phương diện đó gã có đề cập tới không?
Sử Song Hà gật đầu.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Gã nói gì?
Sử Song Hà đáp:
– Gã nhấn mạnh mục đích là tương lai dùng chế luyện dược vật.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Dược vật gì?
Sử Song Hà đáp:
– Dược vật trị bệnh, dược vật sát nhân.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Ngươi có tin không?
Sử Song Hà đáp:
– Không tin.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Nếu là chế luyện dược vật, bất tất phải đến đây, cũng không cần phải bí mật như vậy.
Sử Song Hà nói:
– Vấn đề đó gã có giải thích.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Giải thích thế nào?
Sử Song Hà đáp:
– Gã nói hình trạng của bầy Hấp Huyết Nga đó quá khủng bố, nuôi nhiều ở một chỗ không tránh khỏi bị người ta nói này nói nọ, sợ quan phủ truy cứu, cho dù đối với bầy nga tịnh không có ảnh hưởng gì lớn, nhưng cũng quá phiền toái, cho nên chỉ còn nước lén ngầm nuôi, mà trong thành lại dễ bị người ta phát giác, bất đắc dĩ phải ra ngoài thành.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Lời giải thích đó cũng hay lắm.
Chàng lại liền hỏi:
– Bầy Hấp Huyết Nga đó ban đầu nuôi ở đâu?
Sử Song Hà lắc đầu:
– Không rõ.
Thường Hộ Hoa quay sang hỏi:
– Gã làm sao mà đưa bầy Hấp Huyết Nga đó tới?
Sử Song Hà đáp:
– Dùng một cỗ xe ngựa.
– Người đánh xe bao nhiêu tuổi, thân người ra sao, tướng mạo ra sao, ngươi có ấn tượng gì không?

Sử Song Hà đáp:
– Người đánh xe là bản thân gã.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Mọi chuyện đều do gã tự mình lo liệu, không mượn tay người khác?
Sử Song Hà đáp:
– Duy chỉ có chuyện đưa thỏ vô phòng là không làm được, đó là vì gã không có thời gian đến hàng ngày.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Gã làm sao mà đem đám Hấp Huyết Nga vào khách sạn được?
Sử Song Hà đáp:
– Dùng lồng, gã nhốt đám Hấp Huyết Nga trong mấy cái lồng sắt.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Mấy cái lồng sắt? Mấy cái lồng sắt đó có lớn không?
Sử Song Hà đáp:
– Cũng cỡ năm sáu thước vuông.
Thường Hộ Hoa động dung:
– Gã đem đến bao nhiêu Hấp Huyết Nga?
Sử Song Hà trầm ngâm:
– Theo ước tính của ta, không dưới ngàn con.
Thường Hộ Hoa, Đỗ Tiếu Thiên, Dương Tấn ba người bất giác liếc nhìn nhau.
Mặt Quách Phác lại xanh lè.
Thường Hộ Hoa nói tiếp:
– Cho nên mỗi ngày muốn ngươi đem cho bọn chúng mười con thỏ.
Thường Hộ Hoa lại hỏi:
– Đám thỏ đó là gã đã chuẩn bị trước hay là ngươi đi mua?
Sử Song Hà đáp:
– Cứ mỗi mười ngày gã lại tự chở đến.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Cư dân trong thôn lẽ nào đều nhận ra gã?
Sử Song Hà đáp:
– Chắc đại đa số đều nhận biết.
Thường Hộ Hoa hỏi lại:
– Bọn họ cũng biết gã đem mấy cái lồng Hấp Huyết Nga tới chứ?
Sử Song Hà đáp:
– Chuyện đó tin rằng bọn họ không rõ, một là ta tịnh không đề cập chuyện đó với bất cứ người nào, hai là khi đem mấy lồng Hấp Huyết Nga đó vô, bên ngoài lồng đều có phủ vải đen.
Thường Hộ Hoa hỏi:

– Sau này gã đem bao nhiêu thỏ như vậy đến, lẽ nào không có ai nghi ngờ? Không có ai hỏi tới?
Sử Song Hà đáp:
– Lúc đem đám thỏ tới cũng là dùng lồng phủ vải đen mà đưa vào, ta đâu có mở tiệm thỏ, đâu có bán thỏ, một mình cũng không thể ăn hết quá xá thỏ như vậy, không làm cho người ta nghi mới là lạ.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Bọn họ đối với những vật chở tới trong cỗ xe ngựa nghĩ chắc cũng có hoài nghi.
Sử Song Hà nói:
– Đổi lại là ta, ta cũng sẽ hoài nghi.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Có ai hỏi ngươi những vật chở bằng xe ngựa tới là gì không? Có ai hỏi người khách lạ là ai không?
Sử Song Hà đáp:
– Bọn họ rất muốn biết, lại không ai dám hỏi ta.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Sao lại không dám?
Sử Song Hà đáp:
– Bởi vì ta đã uống say mèm không biết bao nhiêu lần, lại hung hãn làm nhốn nháo ở đây, cho nên đối với ta thủy chung trong lòng họ vẫn sợ sệt, đối với chuyện của ta chưa bao giờ dám hỏi tới.
Hắn cười cười:
– Bất quá bên lề ta lại nghe được không ít lời xì xầm, trong số bọn họ còn có người nghĩ ta đang chuẩn bị chấn chỉnh trùng chấn, mấy thứ đồ do xe ngựa chở tới đều là đồ trang trí trưng bài cho khách sạn, lại cũng có người nghĩ ta tàng trữ che đậy cho đám đại đạo, mấy thứ đó đều là đồ ăn cướp.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Vậy đã quá đủ làm cho bọn họ thất kinh rồi.
Sử Song Hà nói:
– Đặc biệt là nửa tháng gần đây, bọn họ đối với ta lại càng sợ sệt hơn, trốn tránh không dám tới gần.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Vì duyên cớ nào?
Sử Song Hà đáp:
– Nghĩ chắc cũng là vì bầy nga đó mấy lần từ trong khách sạn bay ra, bọn họ thấy được.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Ngươi bằng vào đâu mà suy đoán như vậy?

Sử Song Hà đáp:
– Trước đây mấy ngày lúc ta đi ngang qua đồng cỏ ngoài thôn, mấy đứa bé chơi giỡn ở đó giống như gặp quỷ vậy, còn có một đứa la làng lên nữa ...
Thường Hộ Hoa hỏi:
– La làng cái gì?
Sử Song Hà cười khổ một tiếng:
– Yêu đạo nuôi nga tới kìa!
Thường Hộ Hoa giọng ngạc nhiên:
– Yêu đạo?
Sử Song Hà vuốt vuốt đầu:
– Đó đại khái là vì thường ngày ta hay búi tóc trên đỉnh đầu, giắt cây trâm xuyên ngang, giống như một đạo sĩ.
Thường Hộ Hoa tới giờ mới lưu ý đến búi tóc trên đỉnh đầu của Sử Song Hà, quả nhiên giống như đạo sĩ.
Chàng cười cười:
– Ngươi nghe vậy có tức giận không?
Sử Song Hà đáp:
– Tức giận thì không tức giận, chỉ là không biết nên cười hay nên khóc.
Thường Hộ Hoa hỏi tiếp:
– Lần cuối cùng gã đến làonào?
Sử Song Hà đáp:
– Cách đây năm ngày.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Mang thỏ đến?
Sử Song Hà đáp:
– Ba chục con thỏ.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Lúc đó có còn dư thỏ không?
Sử Song Hà đáp:
– Một con cũng không còn.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Ba chục con thỏ chỉ đủ lương thực ba ngày cho bầy Hấp Huyết Nga.
Sử Song Hà đáp:
– Ừm.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Thông thường một lần gã đem đến bao nhiêu con thỏ?
Sử Song Hà đáp:

– Mỗi mười ngày một lần, mỗi lần một trăm con.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Lần này gã chỉ mang đến ba chục con, ngươi đương nhiên hỏi gã nguyên nhân tại sao.
Sử Song Hà gật đầu.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Gã trả lời làm sao?
Sử Song Hà đáp:
– Gã nói sau ba ngày sẽ có an bài khác.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Ngoài ra gã còn nói gì đặc biệt nữa không?
Sử Song Hà nghĩ ngợi:
– Có hai câu.
Thường Hộ Hoa, Đỗ Tiếu Thiên, Dương Tấn không hẹn mà đồng dỏng tai lên nghe, Quách Phác cũng có bộ dạng tụ tinh hội thần.
Sử Song Hà nói tiếp:
– Ta vô ý nghe được gã lẩm bẩm là tới đêm trăng tròn mười lăm, mọi sự đều xong.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Ngươi có hiểu được ý tứ của hai câu nói đó là gì không?
Sử Song Hà lắc đầu:
– Không minh bạch.
Thường Hộ Hoa, Đỗ Tiếu Thiên, Dương Tấn lại liếc nhìn nhau.
Sử Song Hà không rõ, bọn họ rõ.
Thường Hộ Hoa lại hỏi tiếp:
– Cái đêm mười lăm trăng tròn, bầy Hấp Huyết Nga có phải lại bay ra?
Sử Song Hà gật đầu:
– Đêm đó vầng minh nguyệt còn chưa đứng giữa trời, quần nga đã bắt đầu bay đi.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Lúc đó ngươi còn chưa ngủ?
Sử Song Hà đáp:
– Vừa định đi ngủ.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Quần nga kinh động đến ngươi?
Sử Song Hà gật đầu:
– Chúng vỗ cánh gây náo động cũng thật là ghê gớm, ghê gớm chưa từng thấy, ta nhịn không được cũng len lén nhìn, thấy bầy nga cứ nhắm ánh trăng mà bay lên trời.

Thường Hộ Hoa hỏi:
– Tới sáng hôm sau mới bay về?
Sử Song Hà lắc đầu:
– Tới sáng sớm hôm nay mới bay về.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Nói vậy chúng đã thất tung hai, ba ngày?
Sử Song Hà đáp:
– Không sai.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Những ngày qua ngươi có đi truy tung bọn chúng không?
Sử Song Hà đáp:
– Ta cũng có ý niệm đó, đặc biệc là cái đêm mười lăm, càng muốn truy tung xem thử.
Hắn bỗng lắc đầu:
– Chỉ tiếc ta tịnh không có cánh sau lưng, hành tung của chúng phiêu hốt, lại tấn tốc, chớp mắt là biến mất giữa ánh trăng mờ mịt.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Vậy sao?
Sử Song Hà đáp:
– Ta thật không biết ba ngày nay bầy nga đó đã bay đi đâu.
Thường Hộ Hoa gật đầu nhè nhẹ, Đỗ Tiếu Thiên, Dương Tấn bốn mắt nhìn nhau.
Sử Song Hà không biết, bọn họ biết.
Mục quang của Thường Hộ Hoa quay sang Quách Phác:
– Ngươi có nghe không?
Quách Phác không khỏi mất tự chủ gật đầu.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Lời hắn nói có phải là sự thật không?
Quách Phác giật nảy mình, hét lên:
– Sao là sự thật được, hắn nói láo.
Gã đột nhiên bước tới trước, nắm lấy ngực áo của Sử Song Hà:
– Sao ông lại nói láo? Sao lại muốn giá họa cho tôi, hãm hại tôi?
Sử Song Hà không tránh né, cứ để Quách Phác nắm lấy ngực áo của mình, cũng không phân biện, chỉ nhìn Thường Hộ Hoa.
Thường Hộ Hoa đứng đó bất động, bởi vì Đỗ Tiếu Thiên, Dương Tấn đã chia nhau trái phải bước tới kéo hai tay Quách Phác, bắt buộc Quách Phác buông tay, kéo người Quách Phác ra.
Quách Phác vùng vẫy:
– Các ông không nên tin lời nói của hắn.
Dương Tấn hét lên:

– Im miệng!
Giọng nói như phích lịch, hét la Quách Phác.
Thường Hộ Hoa liền nói:
– Trước hết hãy lên lầu nhìn xem bầy Hấp Huyết Nga đó rồi hãy nói.
Sử Song Hà là người đầu tiên tán thành, gật đầu:
– Các ngươi theo ta!
Hắn xoay người cất bước, Thường Hộ Hoa theo sát sau lưng hắn.
Quách Phác là người thứ nhì bước theo, lại không phải là tự nguyện, là Dương Tấn và Đỗ Tiếu Thiên đẩy gã đi.
Dương Tấn, Đỗ Tiếu Thiên hai người hai bên đẩy gã, đồng thời cất bước.
Bọn họ đều hy vọng có thể mau chóng nhận rõ xem lời nói của Sử Song Hà có là sự thật hay không.
Quách Phác có lẽ là ngoại lệ, chỉ tiếc trước mặt có Sử Song Hà, Thường Hộ Hoa, sau lưng có Đỗ Tiếu Thiên, Dương Tấn, mọi hành động đều không thể tự tiện, đừng nói gì tới bỏ đi.
Hiện nếu còn có thể ly khai, chỉ trừ phi gã thật là yêu quái.
Khách sạn cũng không biết đã bao lâu rồi chưa quét dọn, bụi bặm bám đầy mọi nơi, góc tường xà nhà giăng đầy mạng nhện.
Chỗ vốn thô lậu lại càng hiển lộ vẻ thô lậu, vừa thô lậu vừa âm sâm.
Thang lầu đại khái vì còn dùng tới, bụi bặm ít hơn, lại tựa hồ tịnh không kiên cố mấy, bước lên là cọt kẹt vang vọng, chừng như lúc nào cũng có thể gãy đoạn.
Dương Tấn cẩn thận bước lên mấy bậc, chợt cười:
– Ta thật lo cái thang này sẽ sụp xuống.
Cước bộ của Sử Song Hà không ngừng, quay đầu lại:
– Chuyện đó ngươi có thể an tâm, ta mỗi một ngày tối thiểu lên xuống hai lần, hiện tại vẫn còn sống nhăn nè.
Dương Tấn hỏi:
– Chỗ nào vốn cũng không tệ mấy, mạng nhện bụi bặm lại đầy ngập, sao không quét dọn vậy?
Sử Song Hà đáp:
– Bởi vì ta làm biếng.
Dương Tấn hỏi:
– Bình nhật ngươi làm gì?
Sử Song Hà đáp:
– Uống rượu.
Dương Tấn lắc đầu:
– Xem ra Vân Lai khách sạn quả nhiên phải đóng cửa.
Sử Song Hà cười không nói gì.

Dương Tấn lại nói tiếp:
– Chỗ như vầy, lạ là ngươi không ngờ còn có thể ở được.
Sử Song Hà lại cười:
– Dương đại nhân có hứng thú đối với rượu không?
Dương Tấn gật đầu:
– Rượu ta uống bảo đảm tuyệt không thua ngươi.
Sử Song Hà chợt hỏi:
– Hương rượu có thơm không?
Dương Tấn đáp:
– Thơm cực kỳ.
Y cười cười, nói tiếp:
– Lúc ta tỉnh, chỉ biết mình là một bộ đầu, nhưng lúc vừa tiến nhập hương rượu, lại cảm thấy mình là một vương hầu.
Sử Song Hà cười:
– Ta hết năm này qua năm khác cứ bồitrong hương rượu.
Dương Tấn hội ý:
– Cho nên hoàn cảnh hiện thực ra sao, ngươi không để ý tới?
Sử Song Hà đáp:
– Tuyệt không để ý tới.
Nói tới đó, năm người trước sau đã lên lầu.
Chưa lên tới lầu, bọn họ đã ngửi thấy một mùi tanh hôi yêu dị, tanh hôi kinh tởm, vừa lên đến, mùi tanh hôi đó càng mạnh hơn.
Bọn họ đã bị hãm nhập vào trong mùi tanh hôi. Thứ mùi tanh hôi đó phảng phất không ngừng thấm qua da thịt bọn họ, tiến nhập vào huyết dịch của bọn họ.
Bọn họ đột nhiên cảm thấy huyết dịch của mình tựa hồ đã bắt đầu phát thúi, toàn thân tựa hồ bắt đầu phát thúi. May sao đó tịnh không phải là sự thật.
Trước mặt bọn họ là một hành lang.
Hai bên hành lang, mỗi bên có bốn gian phòng, cửa bảy gian phòng mở rộng, chỉ có gian cuối cùng bên trái là ngoại lệ.
Cửa gian phòng đó đóng kín mít, bên trái cửa, cũng là tận đầu hành lang, có đặt mấy cái lồng sắt. Mùi thúi tựa hồ bay ra từ gian phòng đó.
Bọn họ còn chưa đi đến gần, đã nghe thấy từng tràng thanh âm kỳ quái phi thường từ trong phòng truyền ra.
Thứ thanh âm đó giống như một đám người đang cấu xé nuốt nhai gì đó.
Đối với thứ thanh âm đó, Thường Hộ Hoa, Đỗ Tiếu Thiên, Dương Tấn cũng không còn thấy lạ nữa.

Ba người rùng mình, biến sắc.
Đỗ Tiếu Thiên mặt xanh tái:
– Bầy nga trong gian phòng đó?
Sử Song Hà gật đầu.
Đỗ Tiếu Thiên lại hỏi:
– Là ngươi mở lồng thả chúng vào trong?
Sử Song Hà liếc Quách Phác:
– Là gã.
Quách Phác giận dữ:
– Nói láo!
Sử Song Hà không lý gì tới gã:
– Vừa mới tới là gã mở lồng, thả bọn chúng vào phòng.
Đỗ Tiếu Thiên hỏi:
– Sau đó mỗi ngày ngươi đều đưa thỏ vào phòng?
Sử Song Hà đáp:
– Phải.
Đỗ Tiếu Thiên hỏi:
– Lúc đó ngươi đều say rượu chứ hả?
Sử Song Hà đáp:
– Trước khi đem thỏ vào, một giọt rượu ta cũng không dám liếm.
Đỗ Tiếu Thiên "ồ" một tiếng.
Sử Song Hà nói:
– Bởi vì ta sợ đụng tới rượu thì cơn ghiền lại xung động, lỡ uống say mà đẩy cửa xông vào.
Đỗ Tiếu Thiên hỏi:
– Ngươi đem mấy con thỏ đó bước vào trong quăng cho chúng?
Sử Song Hà lắc đầu:
– Ta không có cái gan đó.
Đỗ Tiếu Thiên hỏi:
– Vậy ngươi xử lý sự tình làm sao?
Sử Song Hà đáp:
– Trên cửa phòng có một cái ngạch, ta tống mấy con thỏ qua ngạch cửa.
Hắn bước nhanh lên, đi tới vài bước, giơ tay ấn trên cửa.
Một bản cửa khoảng một thước vuông lập tức mở bung ra, vừa buông tay, ngạch cửa lại đóng lại.
Thường Hộ Hoa chằm chằm nhìn Sử Song Hà, bỗng thốt:
– Hồi nãy ta thấy ngươi còn có vài phần say sưa, hiện tại lại chừng như không còn say chút nào.
Sử Song Hà nói:

– Hiện tại ta quả thật đã tiêu hết cơn say.
Cơ bắp nơi yết hầu của hắn co giật:
– Thứ thanh âm này, thứ khí vị này, không còn nghi ngờ gì nữa, là chất giã rượu hay nhất.
Thường Hộ Hoa không khỏi gật đầu.
Bởi vì chàng hiện tại đã đến trước gian phòng, thứ thanh âm bầy nga đang cấu xé cái gì đó như kim châm đâm chích vào thần kinh của chàng, thứ khí vị tanh hôi đó càng phảng phất đã xuyên thấu thành bao tử của chàng.
Chàng không ói mửa, lại cảm thấy bao tử đang co thắt.
“Sao lại thúi quá vậy?”. Chàng lẩm bẩm, bước đến gần, đẩy hé ngạch cửa.
Mùi thúi càng cường liệt, chàng nín thở, ngưng mục nhìn vào trong, cả phòng toàn là Hấp Huyết Nga!
Trong phòng tịnh không có bày biện gì hết, cơ hồ đã dọn ra hết, lại có đặt một giá tre.
Giá tre đó cơ hồ chiếm phân nửa gian phòng, tre dùng hoàn toàn chưa gọt dũa gì, lá tre cành tre thậm chí cũng đa phần chưa chặt bỏ.
Trăm ngàn con Hấp Huyết Nga đang nằm trên thân tre, còn có cả đám bay quanh giá tre. Mắt huyết hồng, cánh bích lục.
Loài nga đó vốn mỹ lệ, hiện tại lọt vào mắt Thường Hộ Hoa, lại chỉ có cảm giác kinh tởm khủng bố.
Song cửa sổ của gian phòng không ngờ lại hoàn toàn rộng mở.
Đám Hấp Huyết Nga đó không ngờ lại không có tới một con bay ra ngoài, cứ bay lượn xung quay giá trúc không rời.
Trước giá trúc có một đống xương khô, lại không phải là xương người, theo hình dáng mà nhìn, chắc là xương thỏ.
Đống xương khô đó tản phát ánh sáng trắng thảm, bóng loáng dị thường, như là sau khi ăn hết da thịt, còn chùi tẩy sạch sẽ nữa.
Thường Hộ Hoa phát lãnh, buông tay, lui ra sau ba bước.
Đỗ Tiếu Thiên, Dương Tấn lập tức bước tới, vào đúng vị trínãy của Thường Hộ Hoa.
Vừa nhìn, hai người đã biến hẳn sắc mặt, vội đóng ngạch cửa lại, thoái lui sang một bên.
Dương Tấn liền đưa hai tay ráng chặn yết hầu của mình, chừng như làm vậy mới có thể ngăn mình không ói ra.
Thường Hộ Hoa thở dài, quay sang hỏi Sử Song Hà:
– Mấy song cửa sổ đó sao lại mở ra hết vậy?
Sử Song Hà lại liếc Quách Phác:
– Có lẽ để giúp bầy nga ra vào, sự thật ra sao phải hỏi gã mới biết

được.
Quách Phác cũng bước tới trước cửa phòng, giơ tay ấn mở ngạch cửa, giương mắt nhìn vào phòng. Sắc mặt của gã cũng lập tức có biến.
Đối với chuyện này, gã tựa hồ hoàn toàn không biết gì, cũng tựa hồ không nghe thấy lời nói của Sử Song Hà, lần này không có phản ứng gì hết.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Ngươi nói là gã đã mở cửa sổ?
Sử Song Hà đáp:
– Trước khi đưa bầy nga vào phòng, gã đã mở cửa sổ trước rồi.
Thường Hộ Hoa ngạc nhiên:
– Không sợ bầy Hấp Huyết Nga đó bay đi?
Sử Song Hà đáp:
– Chuyện đó ta cũng thấy kỳ quái, bình thời bầy nga chỉ bay lượn trong phòng, không con nào chịu bay ra ngoài.
Thường Hộ Hoa ngẫm nghĩ, lại hỏi:
– Đằng trước giá trúc là xương của mấy con thỏ?
Sử Song Hà đáp:
– Không sai.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Tựa hồ không quá số xương của ba chục con thỏ.
Sử Song Hà nói:
– Chính là ba chục con.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Ba chục con thỏ chỉ đủ cho bầy Hấp Huyết Nga ăn ba ngày, còn xương cốt còn lại trước đây đâu rồi?
Sử Song Hà nhìn Quách Phác:
– Mỗi lần gã đem thỏ tới, tất nhiên là vào trong đó thanh lý hết đống xương thỏ mà bầy Hấp Huyết Nga đó chừa lại.
"Ta còn nghĩ bầy Hấp Huyết Nga đó đã ăn luôn cả xương nữa chứ".
Thường Hộ Hoa gật đầu nhè nhẹ, lại xoay sang hỏi:
"Ngươi có biết gã đem mấy đống xương thỏ đi đâu không?".
Sử Song Hà đáp:
– Ta chỉ biết gã dùng xe ngựa chở xương đi.
Thường Hộ Hoa lại gật đầu nhè nhẹ, đang muốn hỏi gì đó, mũi lại ngửi thấy một thứ hương khí kỳ quái phi thường.
Thứ hương khí đó không biết phát ra cái gì, cũng không biết là từ đâu đến, tựa hồ tồn tại, lại tựa hồ tịnh không tồn tại, vừa đạm bạc vừa phiêu hốt.

Thường Hộ Hoa chưa từng ngửi thấy thứ hương khí đó.
Chàng định thần quán chú, muốn ngửi xem đó là hương khí gì, bỗng phát giác tiếng cấu nhai trong phòng đã dần dần trầm lắng, tiếng xoè cánh "rét rét" trái lại dần dần kịch liệt.
Chàng quyết định bước tới, đẩy Quách Phác sang một bên, tay án mở ngạch cửa, lại nhìn vào trong.
Trăm ngàn con Hấp Huyết Nga không ngờ đã tụ thành bầy, xoè cánh bay ra ngoài song cửa!
Thường Hộ Hoa ngây người, lẩm bẩm:
– Sao lại đột nhiên bay ra vậy?
Đỗ Tiểu Thiên, Dương Tấn nghe nói, không hẹn mà cùng bước qua, nhất tề nhìn vào phòng, mặt hay người tỏ vẻ kinh ngạc.
Sử Song Hà liền lên tiếng:
– Có lẽ có quan hệ đến hương khí đó.
Hắn cũng ngửi thấy hương khí đó.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Hương khí đó phát ra từ đâu vậy?
Sử Song Hà đáp:
– Không rõ.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Trước đây ngươi có từng ngửi thấy hương khí đó không?
Sử Song Hà đáp:
– Có, cũng nhiều lần rồi.
Thường Hộ Hoa hỏi tiếp:
– Thường thì khi nào là ngửi thấy?
Sử Song Hà đáp:
– Lúc quần ngay bay ra.
Thường Hộ Hoa "ồ" lên một tiếng, lại nhìn vào phòng, trong khoảnh khắc, cả bầy trăm ngàn con Hấp Huyết Nga trong phòng đã bay ra hết.
Thường Hộ Hoa mục quang lấp loé, đóng ngạch cửa lại:
– Có chìa khóa không?
Hai cánh cửa khép kín, chính là dùng một ống khóa cài lại.
Sử Song Hà lắc đầu:
– Chìa khóa đều nằm trong tay gã.
Lúc hắn nói chuyện, mục quang tự nhiên là lạc trên mặt Quách Phác.
Quách Phác đang ngây ngốc một bên, nhưng khi Sử Song Hà mở miệng nói, mục quang vừa lạc trên mình gã, gã liền nhảy dựng lên, hét lớn:
– Tôi làm gì mà có chìa khóa.

Sử Song Hà cười không nói gì.
Mục quang của Dương Tấn lập tức bám trên mặt Quách Phác, chợt thét:
– Tiểu Đỗ, lục trên người gã!
Đỗ Tiếu Thiên lại không thể không nghe theo mệnh lệnh của Dương Tấn, nghe lời bước qua.
Quách Phác không chạy, không tránh, cũng không kháng cự, cười thảm:
– Được, các ngươi cứ khám đi!
Đỗ Tiếu Thiên cũng không khách khí gì, lục tìm kỹ càng toàn thân Quách Phác, không có chìa khóa, một chìa cũng không có.
Đỗ Tiếu Thiên lắc đầu, buông tay lùi lại.
Dương Tấn liếc Quách Phác, quay đầu lại:
– Bọn ta phá cửa tiến vào!
Nói xong, y đã lui lại một bước, liền muốn tung cước.
Một cước đó còn chưa nhấc lên, Thường Hộ Hoa đã ngăn lại.
Thường Hộ Hoa lắc đầu:
– Bất tất.
Song thủ của chàng liền hạ xuống trên vòng cửa bên trái, vận kình lực, “cách” một tiếng, vòng cửa liền bị chàng chấn gãy đoạn.
Cửa từ từ mở ra, mùi hôi thúi càng cường liệt, xông thẳng về hướng mặt ba người.
Thường Hộ Hoa nghiêng đầu, Đỗ Tiếu Thiên dùng tay áo che mũi, Dương Tấn thở khì ra, Quách Phác lại đã ói mửa.
Đối với mùi thúi đó, gã hiển nhiên vô phương chịu đựng được.
Gã nếu là chủ nhân của bầy Hấp Huyết Nga kia, đáng lẽ phải quen với mùi thúi đó, lẽ nào gã không phải?
Dương Tấn cười lạnh:
– Ngươi giả bộ cũng giống lắm!
Quách Phác vẫn còn đang ói.
Dương Tấn quay mắt liếc Đỗ Tiếu Thiên:
– Bọn ta tiến vào.
Miệng y nói vậy, cước bộ lại không động đậy.
Đỗ Tiếu Thiên thở dài một hơi, tiến vào một mình.
Dương Tấn giơ tay nắm lấy vai Quách Phác, đẩy gã vào phòng rồi mới cất bước.
Thường Hộ Hoa, Sử Song Hà song song tiến vào, trong phòng không còn một Hấp Huyết Nga nào hết.
Mùi hôi tanh kia càng nồng nặc, lẩn quẩn trong phòng. Hương khí phiêu hốt giữa mùi thúi, tuy đạm bạc, ẩn hiện vẫn có thể ngửi thấy.

Dương Tấn bỗng phát giác ra hương khí đó hình như là bay ra từ trên người Quách Phác.
Y buông vai Quách Phác ra, thoái lui ba bước, nhìn lên nhìn xuống thân người Quách Phác.
Quách Phác vẫn đang ói mửa không ngưng, cả nước chua trong bao tử cũng đã ói ra.
Mũi Dương Tấn khịch khịch mấy lần, chợt hỏi Đỗ Tiếu Thiên:
– Ngươi có khám kỹ người gã chưa?
Đỗ Tiếu Thiên gật đầu.
Dương Tấn hỏi:
– Sao hương khí đó lại chừng như bay ra từ trên mình gã vậy?
Đỗ Tiếu Thiên hỏi:
– Có chuyện đó sao?
Hắn bước ngang vài bước, bước tới gần ngửi ngửi, trên mặt lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc:
– Quả nhiên là vậy.
Hắn quay đầu nhìn Dương Tấn:
– Hồi nãy lại không phát giác ra.
Dương Tấn thốt:
– Ngươi khám lần nữa xem.
Đỗ Tiếu Thiên một mặt động thủ, một mặt nói:
– Hồi nãy ta đã khám rất kỹ càng.
Dương Tấn thốt:
– Có lẽ sơ xuất đâu đó.
Đỗ Tiếu Thiên trầm ngâm:
– Có lẽ.
Thường Hộ Hoa bỗng xen miệng:
– Thí dụ như ống tay áo.
Mục quang của Đỗ Tiếu Thiên sáng lên, thoát miệng:
– Tay áo?
Hắn chụp liền ống tay áo bên phải của Quách Phác.
Lục tới đó, hắn đã tìm thấy một vật tròn tròn! Vật tròn tròn đó không ngờ vừa cầm vào là nát ra liền.
Một tiếng “bụp” là lạ lập tức vang lên từ trong ống tay áo của Quách Phác, một cụm khói trắng liền từ trong tay áo của Quách Phác bay ra, hương khí càng nồng đượm.
Mọi người không khỏi biến sắc, Quách Phác ngây ngốc, giật nảy người, cả ói mửa cũng ngưng luôn.
Dương Tấn biến sắc:
– Trong khói có độc không? ...

Nói còn chưa dứt lời, y đã vội nín thở.
Đỗ Tiếu Thiên cũng không ngoại lệ, Thường Hộ Hoa lại đã nín thở từ sớm.
Sử Song Hà liền nói:
– Trong khói tin rằng không có độc, nếu không ta trước sau đã ngửi biết bao nhiêu lần rồi, vậy mà vẫn còn sống sờ sờ đến bây giờ nè.
Dương Tấn "hừ" một tiếng:
– Theo ngươi thấy thì nó có tác dụng gì?
Sử Song Hà trầm ngâm:
– Đại khái là dùng để sai khiến bầy Hấp Huyết Nga, có phải hay không thì phải hỏi gã.
Lần này, không đợi mục quang của hắn bám trên người mình, Quách Phác đã nhảy dựng lên:
– Sử Song Hà, sao ngươi lại hãm hại ta như vậy?
Sử Song Hà cười khổ:
– Ta với ngươi tịnh không có thù oán gì, sao lại có thể hãm hại ngươi?
Quách Phác khản giọng:
– Vậy sao ngươi lại nói như vậy?
Sử Song Hà thở dài:
– Sự thật là vậy thì ta nói làm sao đây.
Hắn quay lại nhìn Thường Hộ Hoa, Đỗ Tiếu Thiên, lại nói:
– Lời ta nói toàn là nói thật.
Quách Phác huy quyền:
– Ngươi còn nói láo nữa hả!
Xem bộ dạng gã như muốn xông tới tống cho Sử Song Hà hai quyền, chỉ tiếc tay gã đã bị Đỗ Tiếu Thiên nắm giữ.
Đỗ Tiếu Thiên thuận tay rung một cái, mấy viên thuốc sáp từ trong tay áo bên phải của Quách Phác rơi xuống đất, khói trắng bốc ra từ trong mấy viên thuốc sáp.
Đỗ Tiếu Thiên cười lạnh một tiếng:
– Ngươi nói hắn nói láo, vậy mấy hoàn thuốc sáp này ngươi giải thích làm sao?
Quách Phác cười khổ:
– Tôi làm sao biết mấy hoàn thuốc sáp đó sao lại nằm trong tay áo tôi.
Đỗ Tiếu Thiên cười lạnh.
Dương Tấn cũng cười lạnh:
– Ngươi không biết thì ai biết?
Quách Phác nói:

– Tôi thật ...
Dương Tấn ngắt lời:
– Ngươi thật gì nữa, có bao nhiêu con mắt xung quanh cộng lại, lẽ nào còn quá oan uổng cho ngươi?
Quách Phác đỏ mặt tía tai, một câu nói cũng không nói nên lời.
Dương Tấn nói tiếp:
– Vậy thì theo bọn ta ra ngoài hỏi dò mấy thôn nhân ở đây, ngươi có đến mỗi mười ngày hay không , có dùng xe ngựa chở mấy cái lồng sắt đậy vải đen đến hay không, chuyện sẽ sáng tỏ ngay thôi.
Quách Phác đỏ mặt, trừng trợn nhìn Sử Song Hà:
– Thôn nhân ở đây đều là đồng đảng của hắn!
Dương Tấn cười lạnh:
– Nói như vậy, bọn ta cũng đều là đồng đảng của hắn?
Quách Phác ngậm miệng.
Dương Tấn quay sang Đỗ Tiếu Thiên:
– Khám kỹ chỗ này xem xem có còn cái gì khả nghi không.
Đỗ Tiếu Thiên gật đầu đi ra.
Thường Hộ Hoa đã bắt đầu đi vòng quanh phòng chậm chậm rãi rãi từ nãy giờ.
Gian phòng tịnh không lớn lắm. Hai người không đầy một khắc đã khám hết trọn gian phòng.
Tịnh không có vật gì khả nghi, cũng không phát hiện gì.
Đỗ Tiếu Thiên quay lại bên Dương Tấn, lắc đầu:
– Ta không thấy gian phòng này có vấn đề gì.
Dương Tấn quay sang Thường Hộ Hoa:
– Thường huynh có phát hiện gì không?
Thường Hộ Hoa cúi người xuống đất lượm mấy hoàn thuốc sáp lên.
Mục quang của chàng bỗng ngưng kết, trên mặt sáp có chữ!
Chàng đưa mấy hoàn sáp lên, nhìn ra ba chữ “Hồi Xuân Đường”.
Chữ đỏ lợt, ấn trên sáp.
Lớp sáp cũng rất mỏng, vì vậy hoàn sápnãy khi bị Đỗ Tiếu Thiên bấm phải, liền nứt vỡ, chỗ bị bóp căn bản không thể thấy gì.
May là đại bộ phần không phải là chỗ có ấn chữ, cho nên tuy bị hư hại, vẫn có thể phân biệt ra được ba chữ đó là gì.
Cử động của Thường Hộ Hoa, Dương Tấn đương nhiên đều thấy hết, không đợi Thường Hộ Hoa nói gì, liền bước tới xem thực hư.
Thường Hộ Hoa cũng xoay người, mắt chăm chăm nhìn Quách Phác, hỏi:
– Y quán của ngươi mang tên gì?
Quách Phác không do dự:

– Hồi Xuân Đường.
Thường Hộ Hoa thở dài, từ từ đưa tay ra.
Dương Tấn mắt sáng, vừa thoáng nhìn đã kêu lên:
– Hồi Xuân Đường.
Thường Hộ Hoa còn đưa mấy hoàn sáp đó đến trước mặt Quách Phác, gã dĩ nhiên là nhìn thấy rõ chữ trên mặt sáp.
Quách Phác nghe tiếng đã không khỏi biến sắc. Hoàn sáp vừa đưa đến trước mặt, sắc mặt của gã càng trắng nhợt như một tờ giấy.
Gã hiển nhiên đã thấy rõ mấy hoàn sáp đó, thấy rõ ba chữ in trên mặt mấy hoàn sáp đó.
Thường Hộ Hoa trừng trừng nhìn gã:
– Đây có phải là vật thuộc y quán của ngươi không?
Quách Phác thất thần gật đầu:
– Là dược đơn do tôi tận tay phối chế.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Ngươi bằng vào cái gì mà có thể phân biệt được?
Quách Phác đáp:
– Bằng vào dấu ấn đỏ trên mặt sáp.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Dấu ấn có thể làm giả mà.
Quách Phác chợt hỏi:
– Có phát giác màu sắc của cái dấu đỏ đó rất đặc biệt không?
Thường Hộ Hoa gật đầu:
– Thứ màu sắc đó tựa hồ không thường thấy.
Quách Phác nói:
– Thứ màu sắc đó là do tôi tự tay điều chế ra, lại ấn lên lúc sáp còn chưa hoàn toàn ngưng kết, mới biến thành như vậy, người khác cho dù có muốn làm giả, cũng khó mà tạo được hoàn toàn giống hệt.
Gã thở dài nhè nhẹ:
– Bí mật đó chỉ có một mình tôi biết, hoàn thuốc từ lúc bắt đầu cho tới lúc hoàn thành, tôi đều không mượn tay một ai khác.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Ngươi làm vậy có mục đích gì?
Quách Phác đáp:
– Để phòng người ta giả mạo.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Thứ dược hoàn này vốn là để trị bệnh gì?
Quách Phác đáp:
– Đối với mấy thứ bệnh thường gặp, thứ thuốc đó đều có đặc hiệu.
Đỗ Tiếu Thiên xen miệng:

– Cái gọi là Tục Mệnh Hoàn của Hồi Xuân Đường có phải là thứ này không?
Quách Phác gật đầu:
– Chính là nó.
Thường Hộ Hoa hoài nghi:
– Thật là cả mạng cũng có thể nối lại?
Quách Phác đáp:
– Tục mệnh thì chỉ bất quá là khoa trương, chỉ là cái tên đó đã dùng tối thiểu cũng năm chục năm hơn rồi.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Không phải đã nói ngươi tận tay phối chế sao?
Quách Phác đáp:
– Hiện tại thì là tôi tận tay phối chế, trước đây thì không phải, người sáng chế ra nó tịnh không phải là tôi.

Hấp Huyết Nga

Hồi 9
.....

Thường Hộ Hoa hỏi:
– Không phải ngươi thì là ai?
Quách Phác đáp:
– Là tiên sư!
Thường Hộ Hoa thốt:
– Thứ dược hoàn này tin chắc bán rất chạy.
Quách Phác gật đầu:
– Cho nên mới có người làm giả bán.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Thứ dược hoàn này ngươi chỉ bán ở Hồi Xuân Đường?
Quách Phác gật đầu:
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Ngươi hà tất phải làm như vậy?
Quách Phác đáp:
– Tôi cũng không muốn, đáng tiếc là người ở xa luôn thích tiện lợi, có những người thậm chí chỉ biết đến cái tên Tục Mệnh Hoàn của Hồi Xuân Đường, căn bản chưa từng đến Hồi Xuân Đường.
Thường Hộ Hoa hỏi:

– Thứ Tục Mệnh Hoàn này bán có mắc không?
Quách Phác đáp:
– Thật thì không mắc, giả mới mắc.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Cho nên ngươi thấy bực mình?
Quách Phác đáp:
– Tôi quả thật thấy bực mình, đó không phải là vì vấn đề lợi ích, chuyện Hồi Xuân Đường làm không phải là nghề kiếm lời, tôi sở dĩ học y chỉ là có mục đích cứu người.
Dương Tấn cười lạnh:
– Vậy thì tại sao ngươi phải bực mình?
Quách Phác đáp:
– Bởi vì những dược hoàn giả chỉ là phảng chế ngoại hình, thành phần bên trong hoàn toàn khác biệt, uống vào tuy không nghiêm trọng đến mức lập tức mất mạng, đối với bệnh nhân lại cũng không có giúp ích gì, mà còn có khi rủi ro thì khó tránh khỏi đưa đến tử vong.
Dương Tấn hỏi:
– Ngươi chắc cảm thấy buồn bực?
Quách Phác đáp:
– Thầy thuốc có lòng phụ mẫu mà.
Dương Tấn thốt:
– Cho dù dược hoàn của ngươi có thể phân biệt được, tựa hồ không có tác dụng gì lắm đối với thuốc giả, người chưa từng đến Hồi Xuân Đường tất không biết chỉ có đến Hồi Xuân Đường mới có thể mua được Tục Mệnh Hoàn thật.
Quách Phác nói:
– Ít ra nếu có người vì uống thuốc giả mà thiệt mạng, đến đổ tội lên người tôi, tôi cũng có thể chứng minh là không liên quan gì tới tôi.
Dương Tấn cười lạnh:
– Nguyên lai ngươi chỉ là vì thiết tưởng cho mình.
Quách Phác thở dài nhè nhẹ:
– Nhân bất vị kỷ, thiên tru địa diệt.
Thường Hộ Hoa lại hỏi tiếp:
– Hiện tại viên Tục Mệnh Hoàn này ngươi thấy rõ là thật?
Quách Phác gật đầu.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Bên trong hoàn sáp đáng lẽ là dược hoàn, hiện tại lại chỉ có một nhúm khói, chuyện này ngươi giải thích làm sao?
Quách Phác lại thở dài một tiếng:

– Có lẽ có người đã lấy dược hoàn ra, để dược vật khác vào trong.
Dương Tấn cười lạnh:
– Người đó là ai?
Quách Phác đáp:
– Nếu tôi biết thì tốt quá rồi.
Mục quang của gã lại rơi trên mặt Sử Song Hà.
Sử Song Hà sắc mặt vẫn an tường.
Dương Tấn nhìn theo mục quang của Quách Phác:
– Ngươi hoài nghi là hắn?
Quách Phác đáp:
– Tôi thật hoài nghi như vậy.
Dương Tấn hỏi:
– Lúc ngươi khám bệnh, có cho hắn Tục Mệnh Hoàn không?
Quách Phác đáp:
– Bệnh nhẹ không cần dùng đến Tục Mệnh Hoàn.
Dương Tấn hỏi:
– Hắn có mua Tục Mệnh Hoàn của ngươi không?
Quách Phác đáp:
– Không có.
Dương Tấn hỏi:
– Nói như vậy thì hắn ở đâu mà có Tục Mệnh Hoàn của Hồi Xuân Đường?
Quách Phác đáp:
– Có lẽ hắn kêu người khác đến mua.
Dương Tấn lạnh lùng:
– Có lẽ? Ngươi hoàn toàn không dám khẳng định?
Quách Phác không thể không gật đầu.
Dương Tấn thốt:
– Ta lại dám khẳng định một chuyện.
Quách Phác không hỏi là chuyện gì, gã biết Dương Tấn muốn nói gì.
Dương Tấn liền nói ra:
– Hoàn sáp đó giấu trong ống tay áo của ngươi, Đỗ bộ đầu giũ khám tay áo của ngươi đã bóp bể hoàn sáp đó.
Quách Phác không có gì để nói, căn bản không thể phủ nhận đó là sự thật.
Dương Tấn cười lạnh một tiếng:
– Hiện tại ngươi tốt hơn hết là hy vọng đám dân trong thôn này hoàn toàn không nhận ra ngươi, đều không biết ngươi cứ mỗi mười ngày lại đánh xe đến đây một lần.
Quách Phác vẫn không nói gì, hơi thở lại không biết từ lúc nào đã

biến thành khẩn trương, gã tức giận nhìn Sử Song Hà.
Sử Song Hà không tránh né mục quang của gã, trên mặt có vẻ như thoáng cười.
Hơi thở của Quách Phác càng cấp tốc, đột nhiên hét lớn một tiếng, nắm chặt quyền xông về phía Sử Song Hà, Đỗ Tiếu Thiên đã thủ thế từ sớm, chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng ngăn chận quyền của gã, Quách Phác lại xông ra được mấy bước đã chuyển hướng, xông ra ngoài cửa.
Đỗ Tiếu Thiên ngẩn ngươi, Dương Tấn cũng không kịp ngăn trở.
Thường Hộ Hoa cũng hình như là không ngờ đến, mục quang của chàng đang bám trên mình Sử Song Hà.
Tả thủ của Sử Song Hà nhấc cao, ngón trỏ chỉa xiên ngay chót mũi, trên ngón trỏ, ngón giữa, ngón áp út không ngờ đều có đeo một cái vòng.
Vòng sắt lạ kỳ, đen ngời phát sáng.
Đỗ Tiếu Thiên la lên:
– Chạy đi đâu!
Dương Tấn la lên:
– Đứng lại.
Mới vừa la, Quách Phác đã xông ra tới cửa phòng.
Sử Song Hà liền quát lên một tiếng:
– Ra!
Tả thủ vừa huy phất, thiết hoàn trên ngón tay trỏ đã bay ra như tên vun vút rời khỏi dây cung.
Ô quang loé lên, Quách Phác rên khan một tiếng, ngã quỵ trước cửa.
Thiết hoàn đó “keng” một cái lăn vòng vòng dưới đất từ dưới chân gã.
Sử Song Hà bước qua vài bước, cúi người lượm thiết hoàn lên, lại đeo vào ngón trỏ, bọn Thường Hộ Hoa ba người trước sau đã từ trong phòng chạy ra, đến bên cạnh hắn.
Thường Hộ Hoa mục quang lóe lên:
– Thiết Kiếm Phi Hoàn, quả nhiên danh bất hư truyền.
Sử Song Hà cười điềm đạm:
– Tiểu kỹ nhỏ nhặt, không đáng để nói tới.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Tửu lượng của ngươi quả thật không tệ.
Sử Song Hà nói:
– Vốn là không tệ, bất quá Thường huynh ngươi nếu đến chậm hai bước, để cho ta có đủ thời gian uống thêm vài chén, hiện tại cũng khó mà nói lắm.

Hắn đưa ba thiết hoàn cọ cọ trên lòng bàn tay phải:
– Say sưa mắt mờ, lực đạo trên tay lại mất đi mấy phần, thiết hoàn của ta mà xuất thủ, không khó gì đánh vỡ đầu gã.
Hắn cười cười lè nhè:
– Nếu như vậy thì ta cũng chắc có khả năng thật sự biến thành một hung thủ sát nhân!
Thường Hộ Hoa cười không nói gì.
Đang khi nói chuyện, Đỗ Tiểu Thiên dĩ nhiên đã nắm lấy cổ áo của Quách Phác, lôi Quách Phác đứng lên.
Dương Tấn liền bước tới, xoay lưng bàn tay quật vào ngực Quách Phác.
Một cú đó không dụng lực gì nhiều, Quách Phác lại không chịu nổi, gập người xuống như con tôm.
Dương Tấn rút tay về chống nạnh, ưỡn bụng ra, cười khằng khặc:
– Ngươi đừng có mưu mô, trước mặt ta chưa từng có phạm nhân nào chạy thoát!
Y đơn giản đã coi Sử Song Hà như là thủ hạ của mình.
Quách Phác mặt xanh dờn:
– Tôi không phải là bỏ chạy.
Dương Tấn thốt:
– Ồ?
Quách Phác khản giọng:
– Tôi đang muốn chạy mau ra ngoài tìm người hỏi cho rõ chuyện.
Dương Tấn thốt:
– Đi chung với bọn ta cũng đâu có chậm gì.
Y cười lạnh, nói tiếp:
– Huống hồ mau cũng được, chậm cũng được, đáp án đều như nhau, ngươi hà tất phải gấp như vậy.
Quách Phác ngậm miệng, đôi mắt lại giận dữ trừng Sử Song Hà.
Dương Tấn đều thấy hết:
– Ngươi trừng hắn làm gì?
Quách Phác hận tức:
– Tôi muốn nhìn cho rõ chủ ý của hắn là gì.
Dương Tấn hỏi:
– Ngươi có thứ bản lãnh đó sao? Cả chủ ý của hắn là gì cũng có thể nhìn ra sao?
Quách Phác “hừ” khẽ, gã đương nhiên không có thứ bản lãnh đó.
Dương Tấn hỏi tiếp:
– Ngươi thủy chung vẫn nghĩ hắn tác quái, âm mưu hãm hại ngươi?
Quách Phác đáp:

– Nhất định là vậy.
Dương Tấn thốt:
– Có một chuyện ngươi tốt hơn hết là biết rõ trước đã.
Quách Phác hỏi:
– Ông nói chuyện gì?
Dương Tấn đáp:
– Thi thể của Thôi Bắc Hải đã phát hiện ở chỗ nào.
Quách Phác nói:
– Hồi nãy ông đã có kể, tôi còn chưa quên.
Dương Tấn thốt:
– Vậy ngươi nên minh bạch, nếu quả là hắn đã giết chết Thôi Bắc Hải, thi thể của Thôi Bắc Hải sao lại có thể xuất hiện ở chỗ đó?
Quách Phác nói:
– Tôi biết căn gác đó là ở trong phòng ngủ của vợ chồng Thôi Bắc Hải, bất quá có một chuyện tổng bộ đầu tốt hơn hết cũng đừng quên.
Dương Tấn thốt:
– Nói cho ta nghe coi.
Quách Phác nói:
– Sử Song Hà là chủ nhân trước của Tụ Bảo Trai.
Dương Tấn hỏi:
– Vậy thì sao?
Quách Phác đáp:
– Đối với chỗ đó trong Tụ Bảo Trai, hắn đương nhiên là rất rành, bằng vào thân thủ của hắn, đem thi thể đưa vào căn gác không phải là chuyện khó khăn gì lắm.
Dương Tấn thốt:
– Nhưng Dịch Trúc Quân hàng ngày đều ở lại trong phòng ngủ.
Quách Phác nói:
– Biểu muội của tôi hoàn toàn không biết võ công, bằng vào võ công cao cường của hắn, muốn tiến nhập phòng ngủ mà không làm kinh động đến biểu muội của tôi là chuyện đơn giản vô cùng.
Dương Tấn hỏi:
– Ngươi nói xem hắn tại sao lại làm như vậy?
Quách Phác đáp:
– Là để báo thù.
Gã lại trừng trừng nhìn Sử Song Hà:
– Cái hận Thôi Bắc Hải năm xưa đoạt lấy người yêu, kỳ thực hắn thủy chung không quên được, lúc nào cũng chuẩn bị báo phục, chỉ đợi đến lúc thời cơ chín mùi, hiện tại đã đến lúc, không những lấy mạng của Thôi Bắc Hải, còn có thể nhờ vào đó mà bức tử biểu muội

của tôi, một đá hai chim, chính là tâm nguyện của hắn.
Ngưng một chút, gã lại nói:
– Cho đến cả tôi, vì thêm tôi vô thì cả kế hoạch mới hoàn mỹ không có chỗ khuyết, mới hại cả tôi luôn.
Dương Tấn vừa nghe vừa cười lạnh:
– Ngươi cũng tốt hơn hết là đừng quên sự tình xảy ra từ mùng một đến mười lăm tháng ba.
Quách Phác lắc đầu nguầy nguậy:
– Bầy Hấp Huyết Nga đó quả thật hoàn toàn không liên quan đến tôi.
Dương Tấn chỉ cười lạnh!
Sử Song Hà lúc đó đã bước qua, đột nhiên rút từ trong mình ra một tấm ngân phiếu:
– Đây là tấm ngân phiếu ba ngàn lượng mà gã giao cho ta, đối với chuyện điều tra phá án của ngươi có lẽ cũng giúp ít phần nào.
Dương Tấn tiếp lấy trong tay.
Thường Hộ Hoa liền hỏi:
– Ngân phiếu đó lấy ra từ ngân hiệu nào?
Dương Tấn nhìn nhìn:
– Quảng Phong Hiệu.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Lấy ra từnào?
Dương Tấn đọc kỹ hơn:
– Mười lăm tháng mười hai.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Số phiếu?
Dương Tấn đáp:
– Hai trăm bốn mươi chín.
Thường Hộ Hoa quay sang nhìn Đỗ Tiếu Thiên:
– Đỗ huynh cũng nhớ rồi chứ.
Đỗ Tiếu Thiên gật đầu.
Dương Tấn lắc đầu:
– Bất tất phải nhớ, bọn ta đem tờ ngân phiếu này đến Quảng Phong Hiệu điều tra là được rồi.
Đỗ Tiếu Thiên nói:
– Đó không phải là ngân phiếu ba lượng, mà là ngân phiếu ba ngàn lượng bạc, cho dù chủ nhân của tấm ngân phiếu có tin bọn ta đi nữa, bọn ta cũng phải đắn đo nghĩ kỹ.
Dương Tấn vuốt vuốt râu:
– Ba ngàn lượng bạc quả thật không phải là một số tiền nhỏ, đây lại chỉ là một tờ giấy mỏng, lúc nào cũng có thể bị rách nát hoặc bị mất,

đến lúc đó ngươi và ta phải đền cho hắn.
Y không ngờ cũng không quên gồm chung Đỗ Tiếu Thiên vào.
Đỗ Tiếu Thiên cười khổ.
Dương Tấn nói tiếp:
– Bọn ta tuy không đền nổi, nhưng cũng không đáng dính dấp mạo hiểm, không có ngân phiếu trong tay thì chỉ cần ghi nhớ ngày ra ngân phiếu và số phiếu, cũng vậy thôi.
Y liền trao trả ngân phiếu cho Sử Song Hà.
Sử Song Hà cười:
– Nếu là năm xưa, ba ngàn lượng bạc cũng không lọt vào mắt ta.
Hắn cười thê lương quá.
Ngày nay sao bằng được năm xưa, ba ngàn lượng bạc hiện tại đối với hắn mà nói, quả thật không phải là một số tiền nhỏ. Hắn cẩn thận xếp tờ ngân phiếu lại, cẩn thận cất vào người.
Mục quang của Dương Tấn lại liền quay lên mặt Quách Phác:
– Tấm ngân phiếu đó có phải của ngươi không?
Quách Phác đáp:
– Không phải.
Đáp án đó tự nhiên là nằm trong ý liệu của Dương Tấn, y cười cười:
– Ngân phiếu đưa ra ngày mười lăm tháng mười hai, cách nhau bất quá ba tháng.
Người của Quảng Phong Hiệu đại khái còn chưa quên tuốt hết, bọn ta chỉ cần đến Quảng Phong Hiệu điều tra xem hôm đó là ai đã đem ba ngàn lượng bạc đổi lấy ngân phiếu, tịnh không khó gì làm rõ hết.
Quách Phác nói:
– Các ông cứ việc đi.
Dương Tấn cười lạnh cất bước. Không cần chờ phân phó, Đỗ Tiếu Thiên nắm lấy vai Quách Phác, áp giải gã theo sau Dương Tấn.
Sử Song Hà cũng bước theo, Thường Hộ Hoa đi cuối. Đôi lông mày của chàng nhíu lại, phảng phất đang nghĩ ngợi gì đó, có phải chàng đã có phát hiện gì?
Cùng đi xuống điếm đường bên dưới, thư thả được chút ít, mũi của mọi người tựa hồ vẫn còn ngửi thấy khí vị tanh hôi kia.
Thứ khí vị tanh hôi đó rất mau chóng bị mùi rượu thơm tho che lấp.
Dương Tấn bước tới bên bàn, đứng đối diện một bình rượu không đậy nắp hít một hơi sâu.
Hít xong một hơi tửu khí, y tỏ vẻ tăng tiến tinh thần, cười nhìn Sử Song Hà:
– Rượu ngon.
Sử Song Hà cười:

– Đối với việc chọn rượu ta chưa từng xằng bậy.
Hắn liền thò tay lấy một chén:
– Làm một chén xem sao.
Dương Tấn vuốt vuốt râu, bỗng nghiêm mặt:
– Hiện tại ta đang làm việc.
Sử Song Hà cười cười.
Dương Tấn không nói gì nữa.
Một cơn gió lại thổi qua. Gió lùa từ mặt sau của điếm đường, thổi bay mùi rượu, lại thổi đến hương vị kỳ quái phi thường.
Mũi Dương Tấn vốn rất linh mẫn, lập tức phát giác.
Y quay người nhìn Thường Hộ Hoa, Đỗ Tiếu Thiên, hay người không ngờ cũng đã xoay đầu nhìn về bên đó, tựa hồ mũi của hai người còn linh mẫn hơn cả y, cũng đã phát giác rồi.
Y không nhịn được mở miệng hỏi:
– Đó là hương vị gì vậy?
Đỗ Tiếu Thiên nghe tiếng lắc đầu:
– Không biết, chưa từng ngửi qua.
Thường Hộ Hoa cũng vậy, chàng quay đầu nhìn Sử Song Hà, còn chưa mở miệng, Sử Song Hà đã nói:
– Đó là mùi hoa.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Mùi hoa gì?
Sử Song Hà đáp:
– Ta cũng không rõ, lúc tại hạ mua Vân Lai khách sạn này, hậu viện của khách sạn đã có thứ hoa đó.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Ngươi không hỏi chủ nhân trước sao?
Sử Song Hà đáp:
– Lúc đó tịnh không nghĩ tới.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Sau đó, luôn luôn không thắc mắc tới?
Sử Song Hà đáp:
– Đến lúc ta muốn hỏi, người đã đi rồi.
Thường Hộ Hoa nhíu mắt nhíu mũi:
– Hương vị đặc biệt như vậy, thứ hoa đó nghĩ tất là một loài hoa không thường thấy.
Sử Song Hà gật đầu.
Thường Hộ Hoa liền liếc Đỗ Tiếu Thiên:
– Đi xem thử xem sao.
Nói xong, chàng đã xoay người cất bước, không đợi Đỗ Tiếu Thiên

phúc đáp, cũng không cần biết coi Sử Song Hà có đồng ý hay không. Lòng hiếu kỳ của con người này cũng không nhỏ.
Đỗ Tiếu Thiên chú tâm nhìn Thường Hộ Hoa, mặt đầy vẻ nghi hoặc, lại chỉ trầm ngâm nghĩ ngợi, áp giải Quách Phác bước tới.
Dương Tấn cũng đầy nét nghi ngờ, y tựa hồ không muốn đi, nhưng chung quy cũng cất bước.
Sử Song Hà cũng đi theo, tịnh không cản trở. Có lẽ là vì trong lòng hắn quá rõ rằng cho dù có muốn cản trở cũng không cản trở nổi.
Hậu viện của khách sạn khá rộng rãi, toàn là cây cối hoa lá.
Giữa rừng hoa lá, chỉ có một con đường nhỏ lót đá trắng rộng khoảng ba thước, bắt đầu từ hành lang bên trái, đi dọc quanh tường về phía trước, quẹo hai lần là quẹo trở lại hành lang bên phải.
Cây cối hoa lá không được cắt tỉa, người bước lên con đường nhỏ, rất dễ dàng bị cành lá mọc loạn che khuất.
Ba mặt tường đều cao cỡ hai trượng, trừ phi leo lên đầu tường, nếu không tuyệt đối vô phương nhìn thấy những cây cối hoa lá bên trong tường.
Cây cối hoa lá thật sự cũng cao không dưới một trượng.
Trên con đường nhỏ rải đá đó phủ đầy gai nhọn, lá lớp lớp như lông chim, hoa màu vàng, màu vàng tươi.
Thường Hộ Hoa chưa từng thấy qua thứ hoa đó.
Chàng đứng giữa cây cối hoa lá, quan sát kỹ một hồi, thì thầm tự nói với mình:
– Thứ hoa này e rằng không phải là vật thuộc trung thổ.
Đỗ Tiếu Thiên đi theo sau chàng, nghe được:
– Sao ngươi lại nghĩ vậy?
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Ngươi chắc cũng từng nghe về Vạn Hoa Trang của ta chứ?
Đỗ Tiếu Thiên gật đầu.
Thường Hộ Hoa lại nói tiếp:
– Vạn Hoa Trang của ta tuy không thật sự có vạn loài hoa để xứng với tên, nhưng ba bốn ngàn loại lại có.
Đỗ Tiếu Thiên không khỏi le lưỡi, hắn nguyên nghĩ cái tên Vạn Hoa Trang bất quá chỉ là kỳ danh, tối đa cũng chỉ có chừng một hai trăm loài hoa.
Sự thật muốn sưu tập một hai trăm loài hoa cũng không phải là chuyện dễ.
Thường Hộ Hoa nói tiếp:
– Hoa hoè sinh trưởng tại trung thổ, ngoại trừ những loại căn bản không thể dời đi, cũng như những loại chưa từng thấy qua, cả nghe

cũng chưa từng nghe qua, còn bao nhiêu ta đều tìm về, tất cả các loài hoa trong trang, cộng thêm những loài ta thấy trong hoa phả, số lượng hoa hoè ta biết cũng phải vạn loài, thứ hoa trước mắt ta lại chưa từng biết tới, chưa từng nghe nói tới.
Đỗ Tiểu Thiên hỏi:
– Cho nên ngươi nghi đây không phải là hoa vùng trung thổ?
Thường Hộ Hoa còn chưađáp, Đỗ Tiểu Thiên đã vội bước tới hai bước, hạ giọng:
– Ngươi quay ra hậu viện này lẽ nào chỉ vì muốn thấy loài hoa này?
Thường Hộ Hoa nghĩ ngợi:
– Có thể nói như vậy.
Đỗ Tiểu Thiên hỏi:
– Tịnh không hoàn toàn là vậy?
Thường Hộ Hoa gật đầu.
Đỗ Tiểu Thiên liền hỏi tiếp:
– Người còn có mục đích gì khác?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Xem xem có thể tìm ra bất kỳ manh mối nào có liên quan đến vụ án hay không.
Đỗ Tiểu Thiên rúng động trong lòng:
– Ngươinãy nhất định đã có phát hiện.
Thường Hộ Hoa không phủ nhận.
Đỗ Tiểu Thiên lại hỏi tiếp:
– Ngươi đã phát hiện được gì?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Kỳ thực cũng không có gì, bất quánãy ta đột nhiên có một thứ cảm giác ...
Đỗ Tiểu Thiên hỏi truy:
– Cảm giác gì?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Thứ hoa đó cùng với loại dị hương bọn ta ngửi thấy trong gian phòng trên lầu hơi tương tự.
Đến khi nghe chàng đề cập tới, Đỗ Tiểu Thiên xem chừng cũng đã có thứ cảm giác đó:
– Nghĩ lại quả thật có giông giống.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Nhưng hiện tại đến đây xem, thứ cảm giác đó đối với sự tình tịnh không giúp ích chút nào.
Mục quang chàng lại quay lên cây hoa, trầm ngâm nói tiếp:
– Hoặc giả biết được thứ hoa này là hoa gì mới có thể có tác dụng.

Đỗ Tiểu Thiên hỏi lại:
– Hoặc giả?
Giọng nói của hắn càng hạ thấp:
– Ngươi có biện pháp biết hoa này là hoa gì?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Cầm một đóa hoa, lượm vài chiếc lá, đi hỏi một vòng, tin rằng sẽ hỏi ra.
Đỗ Tiểu Thiên hỏi:
– Đi hỏi ai?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Ta có vài hảo bằng hữu rất rành rọt về phương diện hoa lá.
Đỗ Tiểu Thiên hỏi:
– Mấy hảo bằng hữu của ngươi có ở xa không?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Có người ở xa tận biên thùy, có người tuốt dị vực, nhưng cũng có một người đang sống ở huyện kế bên.
Đỗ Tiểu Thiên nói:
– Vậy thì mau đi tìm.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Chỉ tiếc bằng hữu đó không thích ở nhà lắm, hy vọng lần này ngoại lệ.
Đỗ Tiểu Thiên hỏi:
– Có cần ta giúp mang đi không?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Nếu không nhớ nhà, chỉ còn nước đi tìm gã, không ai biết đi đâu mới có thể tìm ra gã.
Đỗ Tiểu Thiên cười:
– Xem ra ta chỉ có thể giúp người một chuyện thôi.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Ồ?
Đỗ Tiểu Thiên đáp:
– Tin rằng ta còn có thể giúp ngươi bẻ hoa.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Bất tất phải bẻ.
Chàng cúi mình xuống đất lượm lên một chiếc lá.
Lúc đứng dậy, một cơn gió xua qua, xua rớt vài đóa hoa.
Chàng dùng khăn choàng cổ đón lấy một đóa hoa rơi:
– Vậy là được rồi.
Đỗ Tiểu Thiên nhìn chàng, cười nói:
– Ngươi tịnh không hổ với danh tiếng.

Thường Hộ Hoa cười, chợt hỏi:
– Ngươi có trồng hoa không?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Hồi trẻ có trồng.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Một cái hột nhỏ xíu, không ngờ lại lớn thành một cây hoa to như vậy, ngươi có cảm thấy kỳ quái phi thường không?
Đỗ Tiếu Thiên gật đầu:
– Quả thật là kỳ quái phi thường.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Ngươi có nghĩ tới chúng làm sao mà ra vậy không?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Ta đã từng nghĩ qua, nhưng nghĩ không thông.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Kỳ thực cũng có một cách giải thích -- Chúng cũng giống như người vậy, có sinh mệnh cũng như người, có thể sinh trưởng.
Đỗ Tiếu Thiên hỏi:
– Có phải cũng vì vậy, ngươi nghĩ chúng cũng giống như người, có cảm giác? Có cảm tình?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Ta chính là nghĩ như vậy.
Đỗ Tiếu Thiên hỏi:
– Cho nên ngươi không thể ngắt bẻ nó?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Làm vậy ta nghĩ cũng không khác gì với sát nhân.
Chàng liền bổ sung thêm một câu:
– Ta khinh ghét giết người.
Đỗ Tiếu Thiên nói:
– Hiện tại ta đã minh bạch.
Hắn nhìn lên nhìn xuống người Thường Hộ Hoa:
– Xem chừng người như ngươi không có mấy ai trên giang hồ.
Bằng hữu trên giang hồ cao hứng nhất là đao bạc đâm vào, đao đỏ rút ra.
Thường Hộ Hoa thở dài nhè nhẹ, chàng rút ra một chiếc khăn tay, gói đóa hoa và chiếc lá lại, nhét vào người.
Sau đó chàng lại cất bước, đi một vòng theo con đường rải đá, đi hết vòng mà không phát hiện gì hết.
Chàng bước lên hành lang bên phải, lại từ bên đó quay trở lại, mắt nhìn Sử Song Hà, miệng hỏi:
– Cho ta vài gốc được không?

Sử Song Hà ngơ ngẩn:
– Ngươi nói mấy cây hoa đó?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Chính phải.
Sử Song Hà cười:
– Nếu ngươi thích, lấy hết đem đi cũng được.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Ngươi không thích chúng?
Sử Song Hà đáp:
– Đối với hoa lá cỏ cây ta hoàn toàn không có hứng thú, chim thú cá tôm cũng vậy.
Hắn cười cười, lại nói:
– Ta chỉ thích có một thứ.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Rượu.
Sử Song Hà nói:
– Chỉ là rượu.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Ngươi tuy rất phóng khoáng, khổ là Vạn Hoa Trang của ta lại không gần nơi đây.
Sử Song Hà nói:
– Ngươi có thể chia làm vài lần mang đi.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Vài gốc cũng đủ rồi.
Sử Song Hà nói:
– Vậy thì ta cho ngươi vài gốc.
Hắn xoay nửa mình:
– Ngươi đợi ta một chút, ta đi lấy cuốc.
Thường Hộ Hoa lắc đầu:
– Ta không cần liền bây giờ.
Sử Song Hà "ồ" lên.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Giờ ta còn có chuyện, hiện tại ta còn chưa thể về Vạn Hoa Trang.
Sử Song Hà nói:
– Lúc nào ngươi về thì lúc đó đem đi cũng được, khách sạn này đại khái cũng không có ăn trộm léo hánh tới, cho dù có cũng không thể mang chủ ý lấy đám hoa kia, vạn nhất nếu xảy ra thì cũng không lấy đi nhiều lắm.
Hắn cười cười nói tiếp:
– Trừ phi bao nhiêu rượu chứa ở đây đều đã uống cạn, nếu không ta

cũng không bỏ khách sạn đi đâu hết, cho dù xảo hợp, lúc ngươi đến, nếu không gặp ta, cũng bất tất phải khách khí, xung quanh cũng không có ai coi ngươi là ăn trộm mà đối phó đâu.
Thường Hộ Hoa còn chưa đáp lời, Dương Tấn một bên bỗng xen miệng:
– Chuyện Hấp Huyết Nga thật cũng có quan hệ với ngươi, mấy ngày tới ngươi tốt hơn hết là cứ ở lại đây, không nên bỏ đi, quan phủ có thể có lúc sẽ truyền ngươi đi làm tác chứng hoặc đến hỏi tra.
Sử Song Hà hỏi:
– Còn có phiền hà vậy sao?
Dương Tấn đáp:
– Đó không thể gọi là phiền hà, mỗi một người đều có trách nhiệm hiệp trợ quan phủ phá án.
Sử Song Hà cười khổ.
Thường Hộ Hoa cũng không nói gì, cứ theo hướng cũ đi về.
Mục quang của Dương Tấn lập tức chuyển về phía Thường Hộ Hoa, lắc đầu lẩm bẩm:
– Con người này thật có chỗ quá kỳ lạ.
Đỗ Tiếu Thiên nói:
– Gã bất quá chỉ đặc biệt thích hoa.
Sử Song Hà thốt:
– Theo ta thấy, lần này không phải đơn giản như vậy.
Dương Tấn quắc mắt nhìn Sử Song Hà:
– Theo ngươi thấy thì sao?
Sử Song Hà đáp:
– Gã tựa hồ đối với loài hoa này đã động lòng hoài nghi!
Dương Tấn hỏi:
– Loài hoa này có gì không ổn?

Hấp Huyết Nga

Hồi 10
.....

Sử Song Hà nói:
– Vậy phải đi hỏi gã.
Thường Hộ Hoa không ngờ đã nghe hết, quay đầu lại nói:
– Thứ hoa đó tịnh không có gì không ổn.

Sử Song Hà nói:
– Ta nguyên nhìn không ra có chỗ nào không ổn, chỉ lànãy thấy bộ dạng của ngươi cho nên nghĩ mình hoa mắt nhìn sơ hốt.
Thường Hộ Hoa lại không nói gì nữa, đầu cũng đã quay đi.
Sử Song Hà chỉ còn nước ngậm miệng.
Quách Phác cho dù có còn hy vọng, kết quả cũng chỉ có thất vọng.
Lời nói của Sử Song Hà toàn là sự thật.
Rất nhiều người trong thôn đều nhận ra Quách Phác, trong đó có vài người lòng hiếu kỳ đặc biệt nặng, luôn luôn lưu ý đến hành động của Quách Phác. Bọn họ khẳng định Quách Phác mỗi mười ngày lại đánh xe đến, dừng trước Vân Lai khách sạn, khiêng từ trong xe xuống mấy cái lồng đậy vải đen, lại mang vào khách sạn.
Bà vợ ông chủ trà điếm trước thôn còn nói lúc Quách Phác lần đầu tiên đến đây, là một cỗ xe ngựa đưa đến, còn ghé hỏi ả coi Vân Lai khách sạn nằm ở đâu.
Người trong thôn vô luận là nhìn ra sao, cũng chỉ là người trong thôn.
Bọn họ không giống như đồng đảng của Sử Song Hà, bởi vì Sử Song Hà vừa đi đến gần bọn họ, bọn họ lại tỏ vẻ sợ sệt hẳn.
Thứ biểu tình kinh hãi đó chân thật phi thường, tựa hồ không chỉ có con nít, mà cả người lớn cũng coi Sử Song Hà là yêu đạo.
Bọn họ giống như một đám thôn nhân nhiệt tình thuần phác, đối với người lạ thông thường rất thân thiện.
Người lạ hành động quỷ dị thì lại ngoại lệ, Quách Phác chính là hạng người lạ đó.
Cho nên bọn họ đối với Quách Phác giới phòng dữ lắm, cũng đặc biệt lưu ý.
Lời tự thuật của bọn họ còn tường tế hơn cả Sử Song Hà, lời tự thuật của hai bên tịnh không có gì khác biệt lắm.
Bọn họ, không còn nghi ngờ gì nữa, rất hợp tác.
Bởivì trong bọn họ không ít người vào thành từng gặp Đỗ Tiểu Thiên, Dương Tấn.
Biết thân phận của Đỗ Tiểu Thiên, ít ra cũng có ba người.
Vậy là đủ quá rồi. Ba người, ba cái miệng. Địa phương này chỉ là một địa phương nhỏ, thôn nhân không nghi ngờ gì.
Đỗ Tiểu Thiên, Dương Tấn trên mình vận quan phục.
Quan phục tượng trưng cho uy nghiêm, thôn nhân đều biết rõ. Lực lượng quan phủ, phô trương giữa làng xóm lại càng trầm trọng vô cùng.
Cho nên thôn nhân hễ hỏi là đáp. Dương Tấn thích nhất là gặp hạng người đó, Quách Phác tựa hồ khinh ghét cực kỳ.

Người của Quảng Phong Hiệu đối với Quách Phác mà nói lại càng thấy ghét hơn.
Tên chưởng quầy vừa gặp mặt đã nhận ra gã liền.
Bọn họ về thành tìm đến Quảng Phong Hiệu thì đã sắp đến hoàng hôn, trời lại vẫn còn sáng, tên chưởng quầy tịnh không khó gì thấy rõ mặt mày Quách Phác.
Quách Phác vừa bước vào điếm, tên chưởng quầy đã từ đằng sau quầy đứng bật dậy:
– Công tử ...
Hắn trầm ngâm, nói không hết câu, hiển nhiên là nhận ra Quách Phác, nhưng nhất thời lại không nhớ tên Quách Phác.
Dương Tấn một bên nhịn không được:
– Gã họ Quách.
Tên chưởng quầy liền ứng thanh:
– Đúng. Là Quách công tử.
Hắn giương tròn mắt, trừng trừng nhìn Dương Tấn:
– Nguyên lai là Dương tổng bộ đầu.
Dương Tấn hỏi:
– Ngươi cũng nhận ra ta?
Tên chưởng quầy đáp:
– Tổng bộ đầu tuy chưa từng vào đây, lại đã không dưới trăm lần đi ngang qua ngoài cửa.
Ngoài cửa là đường lớn, Dương Tấn nào chỉ trăm lần đi lại trên đường lớn, chưởng quầy không nhận ra y mới là kỳ quái.
Dương Tấn đương nhiên biết, y sờ sờ mũi, đang muốn nói gì, chưởng quầy lại đã nói tiếp:
– Không biết tổng bộ đầu đến đây có mục đích gì?
Dương Tấn đáp:
– Tra án.
Chưởng quầy hoang mang:
– Bọn tôi ở đây đâu có gì xảy ra.
Dương Tấn thốt:
– Vụ án này cũng không phải dính tới các ngươi.
Chưởng quầy hỏi:
– Vậy dính tới ai?
Dương Tấn đáp:
– Vị Quách công tử này.
Chưởng quầy ngạc nhiên nhìn Quách Phác.
Dương Tấn hỏi tiếp:
– Ngươi sao lại nhận ra vị Quách công tử này?

Chưởng quầy đáp:
– Gã là khách cũ của bọn tôi.
Dương Tấn hỏi:
– Có phải là khách thường ghé?
Chưởng quầy nghĩ ngợi:
– Nếu tôi không lầm thì gã chỉ từng đến một lần.
Dương Tấn hỏi:
– Làmào?
Chưởng quầy đáp:
– Đại khái khoảng hai ba tháng trước.
Dương Tấn hỏi:
– Đến hai tháng trước hay là ba tháng trước?
Chưởng quầy đáp:
– Không rõ nữa, Quảng Phong Hiệu tịnh không phải chỉ làm ăn với một người.
Dương Tấn hỏi:
– Ấn tượng của ngươi về gã có sâu sắc không?
Chưởng quầy đáp:
– Đối với khách nhân sộp mà bọn tôi từng giao dịch, bọn tôi thông thường đều tận hết khả năng nhớ lấy dung mạo của y, để khi lần thứ hai bước vào là chào đón, gây ấn tượng tốt với khách nhân, đó là bí quyết làm ăn.
Dương Tấn hỏi:
– Vậy lần đó số tiền giao dịch có nhiều không?
Chưởng quầy nghĩ ngợi:
– Ba ngàn lượng.
Dương Tấn gật đầu cười:
– Rất tốt.
Chưởng quầy ngạc nhiên:
– Rất tốt cái gì?
Dương Tấn đáp:
– Chứng minh được chuyện này tịnh không hoàn toàn là hư cấu.
Đỗ Tiếu Thiên bên cạnh tiếp lời:
– Nếu quả muốn chứng minh thêm một bước nữa, không thể không làm rõ chuyện ngày tháng.
Chưởng quầy hỏi:
– Đỗ bộ đầu?
Đỗ Tiếu Thiên thốt:
– Ngươi không nhận lầm người.
Chưởng quầy nói:

– Kinh động đến hai vị bộ đầu, chuyện này tin rằng nghiêm trọng phi thường.
Đỗ Tiểu Thiên thốt:
– Cho nên các ngươi tốt hơn hết là tận lực trợ giúp.
Chưởng quầy nói:
– Không cần phải nói vậy, bọn tôi cũng biết phải nên làm sao.
Đỗ Tiểu Thiên thốt:
– Còn chưa thỉnh giáo ...
Chưởng quầy nói:
– Họ Thang, làm chưởng quầy ở đây.
Đỗ Tiểu Thiên thốt:
– Thang chưởng quầy, về phương diện ngày giờ ...
Chưởng quầy lên tiếng:
– Kỳ thực cũng đơn giản, lật sổ sách hai ba tháng trước có thể tra ra liền.
Hắn ngừng một chút:
– Đương nhiên tốt hơn hết là có tấm ngân phiếu đem đối chiếu.
Ngân phiếu đã hoàn lại cho Sử Song Hà.
Sử Song Hà tịnh không có theo bọn họ vào thành, bất quá số ngân phiếu và ngày tháng ngân phiếu xuất ra bọn họ đều đã từng đọc qua, đều ghi nhớ trong lòng.
Ngày tháng tấm ngân phiếu đó xuất ra là mười lăm tháng mười hai, số ngân phiếu là hai trăm bốn mươi chín.
Thang chưởng quầy lật tra sổ sách trong ngày mười lăm tháng mười hai, đối chiếu tìm ngân phiếu số hai trăm bốn mươi chín.
Tất cả đều phù hợp với lời nói của Sử Song Hà. Hoàn toàn là sự thật, tịnh không phải là hư cấu.
Quách Phác quả thật đã đến Quảng Phong Hiệu vào ngày mười lăm tháng mười hai, đã đổi bạc lấy tấm ngân phiếu ba ngàn lượng!
Sổ sách lật mở trên quầy, Đỗ Tiểu Thiên, Dương Tấn thấy rõ lắm rồi, Thường Hộ Hoa cũng vậy.
Quách Phác cũng không ngoại lệ, sắc mặt gã tái nhợt, mục quang ngưng kết, ngây ngốc nhìn sổ sách trên quầy.
Đỗ Tiểu Thiên, Dương Tấn mục quang lại bắt đầu di động, quay về phía Quách Phác.
Thường Hộ Hoa không hẹn mà mục quang cũng cùng quay qua.
Quách Phác phảng phất hoàn toàn không có cảm giác.
Dương Tấn cười lạnh một tiếng:
– Ngươi nhìn thấy rồi?
Quách Phác gật đầu.

Dương Tấn cười lạnh:
– Chuyện này ngươi giải thích làm sao?
Quách Phác đáp:
– Tôi vô phương giải thích.
Dương Tấn hỏi:
– Ngươi nhận tội?
Quách Phác lắc đầu:
– Tôi không có phạm tội, đây là một âm mưu có dự bố, bọn chúng âm mưu hãm hại tôi!
Dương Tấn hỏi:
– Bọn chúng? Ai?
Quách Phác cười thảm:
– Tôi hy vọng mình cũng có thể biết được.
Dương Tấn thốt:
– Ngươi biết, bọn chúng kỳ thật cũng chỉ có một người -- chính ngươi!
Quách Phác cười thảm không nói gì.
Dương Tấn hỏi:
– Ngươi còn có gì để nói nữa?
Quách Phác không nói gì hết.
Dương Tấn liền kêu:
– Người đâu!
Không có ai đến. Y la lên xong mới nhớ đến bên mình chỉ có một thủ hạ là Đỗ Tiếu Thiên.
Đỗ Tiếu Thiên nghe tiếng bước lên:
– Chuyện gì?
Dương Tấn phất tay:
– Bắt gã lại, trước hết giải vào nhà lao.
Đỗ Tiếu Thiên cười.
Hắn nãy giờ vẫn nắm giữ vai Quách Phác, hiện tại lại tịnh không phải đang trong nha môn.
Dương Tấn nhớ lại mình vẫn đang ở Quảng Phong Hiệu, thở dài:
– Vụ án này thật làm cho ta hồ đồ rồi.
Thường Hộ Hoa điềm đạm lên tiếng:
– Vụ án này cũng thật làm cho người ta đau đầu.
Mục quang của chàng vẫn còn lưu lại trên mặt Quách Phác.
Quách Phác cũng đang nhìn chàng, nhãn thần phức tạp dị thường.
Thường Hộ Hoa thăm dò:
– Ngươi có phải có chuyện gì muốn nói với ta không?
Quách Phác đáp:

– Chỉ có một câu.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Nói đi.
Quách Phác nói:
– Tôi tịnh không có sát hại Thôi Bắc Hải.
Thường Hộ Hoa trân trân nhìn gã.
Quách Phác không tránh né nhãn quang của Thường Hộ Hoa, từ biểu tình của gã mà nhìn, tịnh không giống như đang nói láo.
Thường Hộ Hoa thở dài một tiếng, từ từ thốt:
– Đến nước này, ta thật khó có thể tin lời ngươi nói.
Quách Phác không nói gì.
Thường Hộ Hoa nói tiếp:
– Không những là ta, bất kỳ người nào e rằng cũng như vậy mà thôi, một chuyện, hai chuyện đều có thể nói là xảo hợp, chuyện nào cũng xảo hợp hết thì sao được.
Quách Phác vẫn không nói gì.
Thường Hộ Hoa lại nói:
– Cho dù thật sự là oan uổng, trước mắt cũng chỉ còn nước tạm thời chịu ủy khuất, đợi điều tra rõ ràng xem ngươi có liên quan hay không, nếu không quan phủ nhất định sẽ phóng thích ngươi.
Quách Phác thở dài một tiếng.
Thường Hộ Hoa còn nói:
– Là này hay là nọ, sự tình thủy chung quy sẽ có ngày minh bạch!
Quách Phác chung quy đã mở miệng:
– Tôi biết ông là một kiếm khách chính nghĩa!
Thường Hộ Hoa không nói gì.
Quách Phác từ từ nói tiếp:
– Tôi tịnh không cầu ai, chỉ mong ông chủ trì công đạo.
Thường Hộ Hoa gật đầu.
Đoàn người rời khỏi Quảng Phong Hiệu, về đến nha môn, hoàng hôn đã chợp tắt, bóng đêm đã giáng lâm.
“Cheng cheng cheng” ba tiếng trống canh, đêm đã khuya.
Bình nhật vào giờ này thái thú Cao Thiên Lộc đã đi nghỉ, đêm nay lại ngoại lệ, canh ba đã gần tàn, người thì vẫn còn ngoài thiên sảnh.
Trừ ông ta ra, còn có Thường Hộ Hoa, Đỗ Tiếu Thiên, Dương Tấn, bọn họ vẫn đang đàm luận chuyện Hấp Huyết Nga.
Chuyện này cũng quả thật quá quỷ dị, khủng bố.
Cơn buồn ngủ của Cao Thiên Lộc đã hoàn toàn tiêu tán, bọn Thường Hộ Hoa ba người càng không nghĩ gì tới ngủ, thế gian có phải thật sự có yêu ma quỷ quái không?

Dịch Trúc Quân, Quách Phác có phải thật là hai nga tinh?
Nguyên hung sát hại Thôi Bắc Hải có thật là hai người bọn họ?
Chuyện bọn họ đàm luận, trung tâm cũng là ba điểm đó.
Chợt một cơn gió đêm thổi lọt qua màn lụa của cửa sổ, bốn người không hẹn mà cùng phát lãnh rùng mình.
Cao Thiên Lộc khẽ vuốt râu:
– Đối với chuyện này, bọn ta nên có một kết luận.
Dương Tấn thốt:
– Ty chức đã có từ sớm.
Cao Thiên Lộc hỏi:
– Dương bộ đầu thấy sao?
Dương Tấn đáp:
– Ty chức nhận thấy nguyên hung là Dịch Trúc Quân, Quách Phác hai người!
Cao Thiên Lộc hỏi:
– Dương bộ đầu có phải tin vào sự tồn tại của yêu ma quỷ quái?
Dương Tấn ngẫm nghĩ, gật đầu.
Cao Thiên Lộc quay sang nnhìn Đỗ Tiếu Thiên:
– Ý của Đỗ bộ đầu thì sao?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Ty chức lại tương phản.
Cao Thiên Lộc hỏi:
– Không tin?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Hoàn toàn không tin.
Cao Thiên Lộc hỏi:
– Nguyên nhân?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Thế gian tuy không ít truyền thuyết liên quan đến yêu ma quỷ quái, nhưng có ai thật sự thấy qua yêu ma quỷ quái chứ?
Dương Tấn ngắt lời:
– Thôi Bắc Hải!
Đỗ Tiếu Thiên thốt:
– Bọn ta nghĩ Thôi Bắc Hải đã từng đụng phải yêu ma quỷ quái, hoàn toàn là vì đã đọc qua phần ký lục của y, tin mọi chuyện ghi chú trong phần ký lục đó đều toàn là sự thật, bị phần ký lục đó làm ảnh hưởng đến lý trí.
Dương Tấn hỏi:
– Như vậy ngươi hoài nghi phần ký lục đó là giả?
Đỗ Tiếu Thiên lắc đầu:

– Trừ phi Thôi Bắc Hải cố lộng huyền hư, nếu không phần ký lục đó chắc là không có vấn đề.
Dương Tấn hỏi:
– Cố lộng huyền hư? Bắt lấy sinh mệnh của chính mình?
Đỗ Tiếu Thiên thốt:
– Cho nên ta tin phần ký lục đó không có vấn đề.
Dương Tấn hỏi:
– Điều đó với chuyện tin vào sự tồn tại của yêu ma quỷ quái có gì khác biệt?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Có khác biệt chứ.
Dương Tấn hỏi:
– Khác biệt chỗ nào?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Ghi chú trong phần ký lục đó là sự thật, cái Thôi Bắc Hải thấy vị tất là sự thật.
Dương Tấn hỏi:
– Ngươi nói rõ thêm nữa có được không?
Đỗ Tiếu Thiên thốt:
– Ý của ta muốn nói, lúc Thôi Bắc Hải viết phần ký lục đó, vị tất mỗi lần đều đang trong tình huống bình thường.
Dương Tấn nói:
– Ta vẫn không hiểu.
Đỗ Tiếu Thiên thốt:
– Lúc viết phần ký lục đó, ta nghĩ có mấy lần những gì y nhìn thấy có thể căn bản không tồn tại.
Dương Tấn bộ dạng có vẻ vẫn chưa minh bạch, lại không hỏi nữa, chuyển qua thoại đề khác:
– Theo ngươi nói thì yêu ma quỷ quái không tồn tại, vậy những chuyện đó làm sao có thể phát sinh?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Ta nghĩ là do người.
Dương Tấn hỏi:
– Người nào?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Hoặc giả là Quách Phác, Dịch Trúc Quân.
Dương Tấn hỏi:
– Tanãy không phải đã nói hung thủ thật sự là hai người bọn họ sao?
Đỗ Tiếu Thiên thốt:
– Ta lại không khẳng định là họ, cũng tịnh không nghĩ bọn họ là hai

nga tinh.
Dương Tấn nói:
– Theo ngươi nói, hai người bọn họ nếu quả là hung thủ, làm sao giết chết Thôi Bắc Hải?
Cao Thiên Lộc nói:
– Phải, ngươi hãy đem kiến giải của mình nói ra tường tận để mọi người cùng tham khảo.
Đỗ Tiếu Thiên thốt:
– Được.
Hắn đằng hắng một tiếng rồi nói tiếp:
– Ty chức nghĩ chuyện này vốn không có gì kỳ quái, sở dĩ biến thành quỷ dị như vậy, khúc chiết như vậy, hoàn toàn là do tác dụng tâm lý của Thôi Bắc Hải.
Cao Thiên Lộc ngạc nhiên:
– Tác dụng tâm lý?
Thường Hộ Hoa lộ vẻ ngạc nhiên, Dương Tấn càng không cần phải nói đến.
Đỗ Tiếu Thiên giải thích:
– Vô luận đối với người hay thú, cho tới bất kỳ vật gì, đều tất nhiên có hiềm ác hoặc hỉ ái, thí dụ bản thân ta mà nói, nhìn thấy một vài người là lập tức sản sinh ra một cảm giác khinh ghét.
Cao Thiên Lộc cười hỏi:
– Ngươi muốn nói để chủ tiệm cầm đồ Thiên Phát ở thành bắc, Trương Phú?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Chính thị.
Cao Thiên Lộc nói:
– Trương Phú tướng phúc hậu, cười nói hòa khí, lại từ tốn, vốn tịnh không có gì đáng khinh ghét.
Đỗ Tiếu Thiên nói:
– Nhưng vừa nhìn thấy mặt gã, ta đã hận không đánh gã một trận nên thân.
Cao Thiên Lộc thốt:
– Đó là vì ngươi biết gã tiếu lý tàng đao, trên sự thật là một tên ác bá ăn thịt người không nhổ xương, lại tìm không được chứng cớ phạm tội, không bắt trói gã bằng luật pháp được.
Đỗ Tiếu Thiên nói:
– Con người đó quả thật là giảo hoạt.
Cao Thiên Lộc thốt:
– Cho nên ngươi càng nhìn gã càng thấy khinh ghét.

Đỗ Tiếu Thiên nói:
– Đó cũng là tác dụng tâm lý.
Cao Thiên Lộc Thường Hộ Hoa không hẹn mà cùng nhất tề gật đầu.
Đỗ Tiếu Thiên nói:
– Tác dụng tâm lý tịnh không phải chỉ có một thứ khinh ghét đó.
Trên mặt của hắn bỗng lộ nét kinh sợ:
– Lại nói về ta, vừa nhìn thấy cắc kè, không tự chủ được sợ lên liền, thậm chí chỉ nhìn thấy màu sắc giống cắc kè, vật gì giống cắc kè, cảm giác sợ hãi liền dâng lên đầu, chỉ là chưa tới mức ói mửa thôi.
Dương Tấn nhịn không được hỏi:
– Chuyện đó có quan hệ gì tới cái chết của Thôi Bắc Hải?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Thôi Bắc Hải tin rằng cũng có một thứ khiến cho y sợ hãi phi thường.
Dương Tấn hỏi:
– Là thứ gì?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Nga!
Dương Tấn giật mình:
– Hấp Huyết Nga?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Vị tất là Hấp Huyết Nga, đối với bất cứ loại nga nào, y có lẽ cũng có thể sinh ra nỗi sợ hãi trong lòng.
Dương Tấn thốt:
– Ồ?
Đỗ Tiếu Thiên liếc nhìn Thường Hộ Hoa rồi mới quay đầu đối diện Dương Tấn, bỗng hỏi:
– Hình trạng và màu sắc của loại Hấp Huyết Nga đó có phải khiến cho người ta chú ý hơn những phi nga khác, làm cho người ta cảm thấy yêu dị?
Thường Hộ Hoa không khỏi gật đầu, Dương Tấn cũng nói:
– Nào chỉ là yêu dị, phải là khủng bố nữa.
Đỗ Tiếu Thiên gật đầu:
– Quả thật là khủng bố.
Dương Tấn lại hỏi:
– Vậy thì sao?
Đỗ Tiếu Thiên khôngđáp, lại hỏi:
– Trong bọn ta đại khái không có ai sợ phi nga.
Không aiđáp là sợ.
Đỗ Tiếu Thiên nói tiếp:

– Ngay cả bọn ta, những người hoàn toàn không cảm thấy sợ phi nga, nhìn thấy bầy Hấp Huyết Nga kia là sinh liền cảm giác khủng bố, một người nếu nghĩ cả một con phi nga bình thường đều có thể hại chết người, mình nghĩ khi người đó nhìn thấy bầy Hấp Huyết Nga sẽ có phản ứng gì?
Dương Tấn đáp:
– Đương nhiên là càng cảm thấy khủng bố hơn, kinh hoàng đến cực điểm.
Đỗ Tiếu Thiên thốt:
– Bất kỳ thứ tình cảm nào, một khi đạt đến cực hạn, đều đủ để khiến cho thần kinh thất thường.
Dương Tấn nói:
– Thôi Bắc Hải theo ta thấy tịnh chưa biến thành người điên.
Đỗ Tiếu Thiên thốt:
– Y không, bởi vì võ công của y cao cường, thần kinh kiên nhẫn hơn người thường, nhưng lúc nhìn thấy bầy Hấp Huyết Nga, kích thích cường liệt sản sinh từ sự sợ hãi cũng vị tất là thứ mà thần kinh của y có thể chịu đựng nổi.
Dương Tấn hỏi:
– Không thể chịu đựng được thì sao?
Đỗ Tiếu Thiên trầm giọng:
– Trong thời khắc đó, thần kinh của y không khó gì phát sinh sự thất thường tạm thời.
Giọng nói của hắn càng trầm xuống:
– Một người dưới trạng thái thần kinh thất thường, thông thường đều có thể nhìn thấy rất nhiều sự vật kỳ quái.
Dương Tấn hỏi:
– Sự vật kỳ quái đến mức nào?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Sự vật mà hiện thực không tồn tại, sự vật chỉ có y mới có thể nhìn thấy.
Dương Tấn hỏi:
– Làm sao có thứ chuyện đó xảy ra?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Những sự vật đó kỳ thực hoàn toàn xuất phát từ ảo tưởng của chính y, y gọi là nhìn thấy, kỳ thực chỉ là một thứ ảo tưởng.
Hắn cười cười, lại nói:
– Tình hình đó giống như bọn ta nằm mơ ban đêm vậy, đang trong mơ, bọn ta không phải thường hay nhìn thấy rất nhiều vật mà hiện thực không tồn tại, tao ngộ rất nhiều sự tình không có lý do phát

sinh?
Cao Thiên Lộc gật đầu:
– Ta đêm hôm qua cũng đã từng có một giấc mơ, sau lưng mình mọc hai cánh, bay lên trời.
Đỗ Tiếu Thiên nói:
– Tao ngộ của Thôi Bắc Hải trong đoạn ngày tháng qua, có lẽ là như vậy, lúc y ghi lại là lúc thần kinh của y đã hoàn toànphục lại như thường, lại không biết những gì mình cho là sự thật mà ghi xuống đều hoàn toàn là ảo tưởng giây phút thần kinh thất thường.
Hắn từ từ nói tiếp:
– Lúc thần kinh thất thường nhìn thấy sự vật đáng sợ, tới lúc khôi phục lại như thường lại hoàn toàn biến mất, cứ xảy ra hết lần này tới lần nọ, không nghĩ mình gặp phải yêu ma quỷ quái mới là lạ.
Lời giải thích đó không thể nói là chuyện không thể có. Miệng lưỡi của Đỗ Tiếu Thiên cũng rất giỏi, cho nên lời nói phát ra từ miệng hắn càng gia tăng thêm mấy phần cảm nhận là sự thật.
Thường Hộ Hoa Cao Thiên Lộc không khỏi gật đầu nhè nhè, chỉ có Dương Tấn là ngoại lệ, cười lạnh nhìn Đỗ Tiếu Thiên.
Đỗ Tiếu Thiên nói tiếp:
– Cho nênnãy ta nói ghi chú trong phần ký lục đó là sự thật, Thôi Bắc Hải đích xác đã viết tả sự vật mà y thấy, chỉ là cái y thấy tịnh không phải là sự thật.
Cao Thiên Lộc hỏi:
– Sao y có thể sinh ra ảo tưởng khủng bố như vậy?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Đại khái là do y nghe quá nhiều truyền thuyết khủng bố về Hấp Huyết Nga.
Dương Tấn nói:
– Nghe ngươi nói cũng có lý.
Đỗ Tiếu Thiên biết Dương Tấn còn chưa dứt lời, không nói gì thêm.
Dương Tấn lạnh lùng nói tiếp:
– Tác dụng tâm lý gì đó, thần kinh thất thường gì đó, thật là mới lạ, ngươi lấy ở đâu ra bao nhiêu danh từ mới lạ như vậy?
Cao Thiên Lộc cũng nói:
– Ta cũng là lần đầu tiên nghe được.
Ông ta dùng mục quang nghi ngờ nhìn Đỗ Tiếu Thiên.
Thường Hộ Hoa lại không động dung, phảng phất lời nói của hắn không phải là chuyện kỳ quái gì.
Đỗ Tiếu Thiên không hoang mang:
– Đại nhân tin rằng còn nhớ vì một vụ đại án mà ty chức phụng mệnh

lên thành Bắc Kinh điều tra.
Cao Thiên Lộc gật đầu:
– Ta nhớ có chuyện đó.
Đỗ Tiếu Thiên thốt:
– Trên đường, ty chức có làm quen với một giáo sĩ từ Tây Dương đến truyền giáo, giáo sĩ truyền giáo đó vốn là một lang y.
Cao Thiên Lộc hỏi:
– Là giáo sĩ Tây Dương đó đã nói cho ngươi biết?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Chính thị.
Dương Tấn hừ khẽ:
– Mấy thứ của đám người ngoại quốc quỷ quái chỉ dùng cho đám người ngoại quốc quỷ quái thôi.
Thường Hộ Hoa một bên xen miệng:
– Vị tất là vậy.
Dương Tấn lại hừ một tiếng.
Thường Hộ Hoa không lý gì tới y, quay sang Đỗ Tiếu Thiên:
– Cho dù là như vậy, cũng phải đụng Hấp Huyết Nga y mới có thể thần kinh thất thường, bầy Hấp Huyết Nga đó phải tồn tại, không còn nghi ngờ gì nữa.
Đỗ Tiếu Thiên cười:
– Mắt của ngươi và ta tin rằng không có vấn đề.
Bọn họ đồng thời nhìn thấy, hơn nữa không chỉ nhìn thấy một, mà nhìn thấy cả bầy Hấp Huyết Nga.
Thường Hộ Hoa nói:
– Lúc thần kinh đang bình thường, mắt của Thôi Bắc Hải đương nhiên cũng không có vấn đề.
Đỗ Tiếu Thiên thốt:
– Nếu quả là sự thật, Thôi Bắc Hải chắc sau khi nhìn thấy bầy Hấp Huyết Nga mới thần kinh thất thường.
Thường Hộ Hoa nói:
– Y sợ phi nga, đương nhiên không thể nuôi bầy Hấp Huyết Nga trong nhà.
Đỗ Tiếu Thiên thốt:
– Bầy Hấp Huyết Nga chắc là do người nhất tâm muốn sát hại y nuôi.
Thường Hộ Hoa nói:
– Nói cách khác, chủ nhân của bầy Hấp Huyết Nga là hung thủ chân chính đã sát hại Thôi Bắc Hải.
Đỗ Tiếu Thiên thốt:
– Chắc là vậy.

Thường Hộ Hoa nói:
– Hung thủ đại khái không thể là một người tâm lý biến thái, thần kinh thác loạn.
Đỗ Tiếu Thiên cười:
– Làm sao mà tài tình như vậy được.
Thường Hộ Hoa nói:
– Đã không phải, hung thủ sát hại Thôi Bắc Hải chắc là có động cơ của y, có mục đích của y.
Đỗ Tiếu Thiên hỏi:
– Nói như vậy là giết người có tính toán?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Ta tuyệt không nghĩ cái chết của Thôi Bắc Hải là do ngộ sát.
Đỗ Tiếu Thiên thốt:
– Ta cũng không nghĩ vậy.
Thường Hộ Hoa nói:
– Mọi thứ hiển nhiên đều là hành động có kế hoạch.
Đỗ Tiếu Thiên thốt:
– Căn cứ theo kinh nghiệm của ta, động cơ sát nhân thường không ngoài mấy loại.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Mấy loại gì?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Báo thù là một ...
Thường Hộ Hoa nói:
– Theo ta biết, cừu gia của y đều đã chết hết dưới kiếm của y, căn bản không biết có còn cừu nhân nào hay không.
Chàng thở dài một tiếng, lại nói:
– Năm xưa y hành tẩu giang hồ, dưới kiếm chưa từng lưu lại một mạng sống.
Đỗ Tiếu Thiên hỏi:
– Sử Song Hà lại ngoại lệ?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Có lẽ y nghĩ chuyện không có gì, không cần bằng vào võ lực giết Sử Song Hà tuyệt hậu hoạn mà giải quyết.
Đỗ Tiếu Thiên thốt:
– Có lẽ y căn bản không để Sử Song Hà trong mắt.
Thường Hộ Hoa bổ sung thêm một câu:
– Có lẽ y gần đây tính tình đã khác hẳn, không giống như ngày xưa.
Đỗ Tiếu Thiên nói tiếp:
– Xung đột ghê gớm là hai ...

Thường Hộ Hoa thốt:
– Cái này chắc các ngươi mới biết rõ.
Đỗ Tiếu Thiên nói:
– Ở đây y tựa hồ không có bất cứ xung đột dữ dội gì với người ta.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Còn ba là gì?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Tài sắc rước họa.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Thôi Bắc Hải là một nam nhân.
Đỗ Tiếu Thiên cười khổ:
– Cho dù y có cải trang thành nữ nhân cũng không phải là một nữ nhân đẹp đẽ, cho nên nói về thấy sắc mà manh tâm, không toại lòng mà sát nhân thì tuyệt đối không có khả năng xảy ra trong trường hợp này, bất quá tài sản to tát của y đủ để dẫn dắt họa sát thân.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Trước khi vào địa thất đó, ngươi có biết y ôm bao nhiêu tài sản to tát đó không?
Đỗ Tiếu Thiên lắc đầu.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Ngươi là hảo bằng hữu của y, nhưng ngươi hoàn toàn không biết, Thôi Nghĩa là thân tín của y cũng không biết, có ai có thể biết chứ?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Có một người ta nghĩ rất có thể biết được.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Dịch Trúc Quân?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Một nam nhân trước mặt nữ nhân mình yêu thương thông thường đều không giấu giếm gì hết.
Thường Hộ Hoa không phủ quyết câu nói của Đỗ Tiếu Thiên.
Bởi vì chàng cũng không phải chỉ một lần nhìn thấy nam nhân vì muốn nữ nhân mà mình yêu đương được vui lòng, vì muốn hấp dẫn sự chú ý của nữ nhân mà mình thương thích, thường thường cứ như một con khổng tước trống xoè linh mao mỹ lệ của nó ra múa may trước mặt con khổng tước mái vậy, tận lực phô trương hết mọi huyền diệu của mình.
Thôi Bắc Hải có phải là hạng nam nhân đó không? Chàng không dám khẳng định.
Lúc bọn họ còn là bằng hữu, Thôi Bắc Hải chưa từng có quan niệm gia thất, luôn luôn ăn chơi đây đó, hạng người như vậy không ngờ

cũng chịu thành gia lập thất, cưới Dịch Trúc Quân, có yêu thích Dịch Trúc Quân hay không, căn bản bất tất phải nghị luận.
Cho đến phương pháp nào Thôi Bắc Hải dùng để đạt được sự vui thích của Dịch Trúc Quân, tin rằng cũng chỉ có hai người Thôi Bắc Hải và Dịch Trúc Quân mới rõ được.
Đỗ Tiểu Thiên nói tiếp:
– Bọn ta cứ giả định Dịch Trúc Quân biết tài sản bí mật của Thôi Bắc Hải, quan hệ giữa Dịch Trúc Quân và y mà phần ký lục của Thôi Bắc Hải đề cập đến cũng là sự thật ...
Thường Hộ Hoa thở dài một tiếng. Sự tình nếu như Đỗ Tiểu Thiên nói thì giản đơn nhiều rồi.
Đỗ Tiểu Thiên lại nói:
– Thôi Bắc Hải thương Dịch Trúc Quân, người Dịch Trúc Quân thương lại là Quách Phác, nàng nếu thèm muốn tài sản của Thôi Bắc Hải, lại không chịu hầu hạ Thôi Bắc Hải cả đời, biện pháp tốt hơn hết ngươi nghĩ là gì?
Thường Hộ Hoa không lên tiếng, Dương Tấn thoát miệng:
– Câu dẫn gian phu, mưu tài hại mệnh!
Cao Thiên Lộc nói:
– Đúng, Thôi Bắc Hải chết đi, tất cả tài sản liền thuộc về Dịch Trúc Quân.
Đỗ Tiểu Thiên noi:
– Vụ án loại này thật có quá nhiều, ta tịnh không nghĩ là chuyện không thể.
Thường Hộ Hoa vẫn trầm mặc.
Đỗ Tiểu Thiên tiếp tục nói:
– Bọn ta nếu giả thiết như vậy, bao nhiêu phát hiện trước đây vốn có thể chỉ ra lý do hành tội của Dịch Trúc Quân Quách Phác hai người, đầy đủ bằng chứng.
Hắn đằng hắng một tiếng, lại nói:
– Bọn ta cứ nghĩ thêm nữa, trừ Thôi Bắc Hải ra, người có thể tùy ý đi lại trong Tụ Bảo Trai, sai sử Hấp Huyết Nga xuất hiện là ai?
Dương Tấn lên tiếng:
– Dịch Trúc Quân!
Đỗ Tiểu Thiên lại nói:
– Người có thể đem Hấp Huyết Nga giấu bên trong tủ áo trong phòng ngủ, ém giữ trên ngực của Dịch Trúc Quân là ai?
Dương Tấn đáp:
– Chỉ có một mình Dịch Trúc Quân!
Thường Hộ Hoa trầm mặc cho đến bây giờ mới mở miệng:

– Dịch Trúc Quân biết tài sản bí mật của Thôi Bắc Hải có lẽ là chuyện ba năm trước.
Đỗ Tiểu Thiên thốt:
– Có lẽ, nhưng nàng có biết đi nữa thì cũng không thể lập tức hạ thủ.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Đợi ba năm?
Đỗ Tiểu Thiên thốt:
– Ba năm vẫn không thể coi là một đoạn thời gian quá dài.
Thường Hộ Hoa nhìn Đỗ Tiểu Thiên:
– Nghe giọng điệu của ngươi, ta biết ngươi nhất định còn có lý do giải thích rất tốt.
Đỗ Tiểu Thiên thốt:
– Cho dù từ lúc đầu đã có ý niệm sát hại Thôi Bắc Hải, chưa xác định được vài chuyện, nàng nhất định không thể hạ thủ.
Thường Hộ Hoa nói:
– Ngươi cứ nói.
Đỗ Tiểu Thiên không làm trò làm trống, nói ra liền:
– Trước hết nàng phải hoàn toàn biết rõ chi tiết về Thôi Bắc Hải, xác định coi y có còn thê thiếp khác không, có con cháu gì không, tài sản sau khi chết nhất định phải hoàn toàn rơi hết vào tay nàng.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Còn gì nữa?
Đỗ Tiểu Thiên đáp:
– Nàng phải có một biện pháp thỏa đáng.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Còn hay không?
Đỗ Tiểu Thiên nói:
– Hai điểm đó đã tổn phí thời gian như vậy, hà huống giết chết Thôi Bắc Hải vị tất là chủ ý của nàng.
Hắn chợt thở dài một tiếng:
– Thành thật mà nói, ta cũng không tin nàng là người tâm ngoan thủ lạt như vậy.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Ngươi hoài nghi mọi việc đều là do Quách Phác sai sử?
Đỗ Tiểu Thiên đáp:
– Ta quả hoài nghi như vậy.
Hắn lại thở dài một tiếng:
– Chỉ tiếc tiểu tử đó cũng không giống dạng người đó.
Thường Hộ Hoa cười.
Cao Thiên Lộc hỏi:

– Nếu hai người bọn họ thật là nguyên hung sát nhân, quá trình bọn họ sát hại Thôi Bắc Hải, theo suy đoán của ngươi, là sao đây?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Theo suy đoán của tôi, Dịch Trúc Quân có lẽ luôn luôn ngấm ngầm liên lạc với Quách Phác, sau khi nàng biết sự sợ hãi của Thôi Bắc Hải đối với phi nga, cả hai liền nghĩ định kế hoạch trục bộ tiến hành, chuẩn bị chờ thời cơ chín mùi sát hại Thôi Bắc Hải!
Cth hỏi:
– Kế hoạch đại khái ra sao?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Bước thứ nhất, Quách Phác tự nhiên là phải đi thu tóm Hấp Huyết Nga.
Cao Thiên Lộc hỏi:
– Tại sao nhất định phải thu tóm Hấp Huyết Nga?
Đỗ Tiếu Thiên trầm ngâm:
– Có lẽ Dịch Trúc Quân trong lúc nói chuyện hàng ngày với Thôi Bắc Hải đã phát hiện ra trong những loài nga, Thôi Bắc Hải sợ nhất là Hấp Huyết Nga, hoặc giả Quách Phác cũng đã từng đi qua vùng Tiêu Tương, từng thấy Hấp Huyết Nga, nghĩ Hấp Huyết Nga mới có thể làm cho Thôi Bắc Hải thần kinh thác loạn.
Cao Thiên Lộc hỏi:
– Bước thứ hai của kế hoạch là sao?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Tự nhiên là luyện tập thao túng bầy Hấp Huyết Nga đó.
Cth hỏi:
– Bầy Hấp Huyết Nga đó thật có thể thao túng sao?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Tin rằng cũng có thể, chính như thao túng ong mật, chịu khổ tâm nghiên cứu, hiểu rõ tập tính của chúng, trải qua một thời gian huấn luyện, thủy chung có thể thành công.
Cao Thiên Lộc hỏi:
– Bước kế tới ...
Đỗ Tiếu Thiên nói:
– Sau khi mọi việc đã chuẩn bị thỏa đáng, bọn họ liền bắt đầu tiến hành hành động sát hại Thôi Bắc Hải, trước tiên bọn họ lợi dụng sự sợ hãi của Thôi Bắc Hải đối với Hấp Huyết Nga, an bài Hấp Huyết Nga xuất hiện trước mặt Thôi Bắc Hải, tất cả hành động đều tận lực làm như trong truyền thuyết ở Tiêu Tương mà Thôi Bắc Hải từng nghe đến, khiến cho Thôi Bắc Hải tin rằng mình đã bị Nga Vương chọn làm đối tượng hút máu của quần nga.

Hắn ngưng một chút, lại nói tiếp:
– Vì để thuận tiện tiến hành kế hoạch, Quách Phác trước đó ba tháng đã mướn Vân Lai khách sạn của Sử Song Hà, nói là muốn đề luyện dược vật, đem bầy Hấp Huyết Nga mà gã sưu tập được nuôi trong khách sạn.
Dương Tấn nói:
– Đối với chuyện này, bọn ta cơ hồ có thể tìm nhiều chứng nhân trong thôn, căn bản không dung cho gã giảo biện.
Cao Thiên Lộc nói:
– Thang chưởng quầy của Quảng Phong Hiệu cùng mấy tên người làm cũng là chứng nhân rất tốt.
Dương Tấn nói:
– Tôi đã điều tra biết bọn Thang chưởng quầy đều là người thiện lương, tuyệt đối không có vấn đề, tuyệt đối không thể hồ ngôn loạn ngữ, cố ý vu hãm Quách Phác.
Cao Thiên Lộc nói:
– Còn có mấy người bán thỏ rong, cũng có thể chứng minh Quách Phác đã từng mua trăm ngàn con thỏ của họ.
Dương Tấn nói:
– Tôi cũng đã điều tra mấy người đó, đều không có vấn đề.
Trên đường Dương Tấn, Thường Hộ Hoa, Đỗ Tiếu Thiên áp giải Quách Phác về nha môn, bọn họ đã có gặp mấy người bán thỏ rong. Mấy người bán thỏ đó vừa gặp Quách Phác đã nhận ra liền, nói là bọn họ đã nuôi sẵn mấy trăm con thỏ cho Quách Phác.
Dương Tấn đương nhiên không thể bỏ qua mấy người bán thỏ đó. Hỏi tra, liền hỏi ra Quách Phác trước sau đã mua trong tay mấy người bán thỏ rong đó hơn ngàn con thỏ.
Khách nhân như vậy, mấy tên bán thỏ làm sao mà không có ấn tượng sâu đậm cho được?
Quách Phác lúc mua thỏ còn phân phó kêu họ giữ bí mật.
Chuyện đó không cần Quách Phác phân phó, bọn họ cũng có thể giữ bí mật.
Quách Phác tịnh không trả giá cò kè với họ, trả tiền rất sảng khoái, số lượng mua lại không ít.
Khách nhân như vậy, bọn họ lần đầu tiên gặp được.
Những người bán thỏ quanh đây lại tịnh không chỉ có mấy người bọn họ.
Họ đương nhiên không hy vọng mối buôn bán ngon lành này lọt vào tay người khác. Cho nên bọn họ chỉ ngấm ngầm thu giữ đủ thỏ cho Quách Phác.

Mua bán đã kéo dài mười mấy lần, nhưng mười mấy ngày nay không còn gặp Quách Phác nữa.
Số thỏ bọn họ thu lại mười mấy ngày nay cũng đã lên tới mấy trăm con, vừa thấy Quách Phác là chạy ùa tới liền.
Dương Tấn đương nhiên không buông tha bọn họ.
Qua điều tra, bọn họ hiển nhiên đều không có vấn đề gì.
Bọn họ không ai biết Quách Phác mua bao nhiêu thỏ như vậy để làm gì. Có người nghi Quách Phác mở tiệm bán thỏ, chuyên môn thu đủ thỏ chuyển bán đến phương xa.
Có người nghi Quách Phác đang kinh doanh một tửu lâu chuyên bán thịt thỏ.
Mấy suy luận đó tự nhiên là hoàn toàn sai lầm.
Bầy thỏ đó kỳ thực đều đưa đến Vân Lai khách sạn, mỗi mười ngày lại đưa đến một lần cho Sử Song Hà, hàng ngày đưa vào phòng nuôi trăm ngàn con Hấp Huyết Nga.
Bầy thỏ đó là Quách Phác dùng làm thức ăn cho Hấp Huyết Nga.
Dương Tấn cười lạnh một tiếng, nói tiếp:
– Nhân chứng vật chứng đều có đủ, họ Quách không ngờ vẫn không chịu nhận tội, cũng không biết có chủ ý gì.
Không aiđáp.
Quách Phác có chủ ý gì, tin rằng chỉ có mình gã mới biết rõ.
Cao Thiên Lộc mục quang quét một vòng, lại hỏi Đỗ Tiểu Thiên:
– Nói tiếp đi.
Đỗ Tiểu Thiên gật đầu.
– Có Dịch Trúc Quân làm nội ứng, kế hoạch đương nhiên tiến hành thuận lợi phi thường. Dịch Trúc Quân không những an bài cho bầy Hấp Huyết Nga xuất hiện trước mặt Thôi Bắc Hải, hơn nữa mỗi lần Thôi Bắc Hải nhìn thấy Hấp Huyết Nga, hỏi nàng có nhìn thấy hay không, nàng luôn nói là không nhìn thấy.
Cao Thiên Lộc hỏi:
– Làm vậy có tác dụng gì?
Đỗ Tiểu Thiên đáp:
– Làm vậy khiến cho Thôi Bắc Hải tin rằng bầy Hấp Huyết Nga đó là ma quỷ hóa thân. Thôi Bắc Hải đối với Hấp Huyết Nga vốn tồn tâm sợ sệt, cứ như vậy lại càng sợ đến phát điên.
Hắn chầm chậm nói tiếp:
– Bọn họ càng ngày càng tăng cường cảm giác khủng bố của Thôi Bắc Hải đối với Hấp Huyết Nga. Dịch Trúc Quân đem Hấp Huyết Nga giấu trong tủ áo trong phòng ngủ, giấu trong y phục của mình, xuất kỳ bất ý hù dọa Thôi Bắc Hải, tiến tới mượn việc tìm Quách Phác đến

chẩn trị, ở lại dùng cơm, giúp Quách Phác bằng vào tư thái người thứ ba mà xuất hiện, cường điệu sự không tồn tại của Hấp Huyết Nga, làm cho Thôi Bắc Hải tin rằng đầu óc mình đã hoàn toàn băng hội, đến nước đó, Thôi Bắc Hải nhất định thần kinh thác loạn, dưới tình trạng sợ hãi cực độ không khó gì tự hủy diệt mình.
Cao Thiên Lộc thốt:
– Quả thật là không khó gì.
Đỗ Tiểu Thiên nói:
– Bản ý của bọn họ tất là như vậy, bởi vì Thôi Bắc Hải nếu thật vì vậy mà chết đi, tuyệt đối không có ai hoài nghi đến bọn họ, cho dù là có, cũng không thể tìm chứng cớ bọn họ phạm tội.
Cao Thiên Lộc gật đầu:
– Bởi vì Thôi Bắc Hải nếu quả tự sát, hung thủ sát nhân chính là bản thân Thôi Bắc Hải, không liên quan gì đến một ai khác.
Đỗ Tiểu Thiên nói tiếp:
– Chỉ tiếc, người tính không bằng trời tính.
Cao Thiên Lộc thốt:
– Ồ?
Đỗ Tiểu Thiên nói:
– Lần thứ nhì Hấp Huyết Nga xuất hiện, bọn họ không tưởng được Thôi Bắc Hải lại đi tìm tôi, cũng vì tôi có mặt, cho nên cũng nhìn thấy hai con Hấp Huyết Nga kia, còn chộp được một con trong tay.
Cao Thiên Lộc hỏi:
– Vậy có ảnh hưởng gì?
Đỗ Tiểu Thiên đáp:
– Chứng minh Hấp Huyết Nga đích xác tồn tại, củng cố lòng tin của Thôi Bắc Hải, sau đó Dịch Trúc Quân nói không nhìn thấy Hấp Huyết Nga tồn tại, Thôi Bắc Hải tịnh không tin, hoài nghi Dịch Trúc Quân nói láo, y vốn là một con người đa nghi, lại hay lo lắng, vừa động niệm tự nhiên tạp niệm kéo tới, lúc thần kinh thất thường, toàn thân hãm nhập trong ảo cảnh, nhìn thấy Dịch Trúc Quân Quách Phác thành hai nga tinh, sinh ra ý niệm muốn giết chết hai người.
Hắn giọng điệu hùng hồn, lại nói tiếp:
– Dịch Trúc Quân, Quách Phác tất cũng phát giác Thôi Bắc Hải có ý đồ đó, cho nên thủ tiêu kế hoạch ban đầu, thực hành tự tay động thủ sát hại Thôi Bắc Hải.
Cao Thiên Lộc thốt:
– Có thể lắm.
Đỗ Tiểu Thiên nói tiếp:
– Thôi Bắc Hải võ công cao cường, bọn họ đương nhiên cũng biết,

nếu quả chính diện cùng Thôi Bắc Hải phát sinh xung đột, không còn nghi ngờ gì nữa là tự tìm đường chết, cho nên chỉ còn nước lợi dụng Hấp Huyết Nga đến hù Thôi Bắc Hải. Cho đến cái ngày mười lăm, Thôi Bắc Hải đã trải qua liên tiếp mười bốn ngày sống trong sợ hãi kinh tâm động phách, thần kinh đã đến ranh giới vỡ liệt, lúc thanh tỉnh thì tỉnh táo lại, thần kinh vừa thất thường là biến thành một người khác, trong tâm mục chỉ có Hấp Huyết Nga tồn tại.

Hắn hít một hơi:

– Do vậy y nhất tâm nghĩ rằng đến đêm mười lăm trăng tròn Nga Vương tất sẽ xuất hiện, bầy nga tất sẽ đến hút cạn huyết dịch của y, đến đêm hôm đó, vừa thấy phi nga, tinh thần liền hoàn toàn băng hội.

Dương Tấn hỏi:

– Không phải đã nói các ngươi đêm đó tịnh không thấy Hấp Huyết Nga bay vào thư trai sao?

Đỗ Tiếu Thiên lắc đầu:

– Chỉ có yêu ma quỷ quái mới có thể xuyên tường nhập vách, bọn ta đã phủ nhận bầy Hấp Huyết Nga đó là hóa thân của yêu ma quỷ quái.

Dương Tấn hỏi:

– Nói như vậy hoàn toàn là do ảo tưởng của y mà ra?

Đỗ Tiếu Thiên lắc đầu:

– Cũng không phải.

Dương Tấn trợn mắt nhìn hắn. Đỗ Tiếu Thiên chầm chậm giải thích:

– Dịch Trúc Quân dĩ nhiên biết tài phú bí mật của Thôi Bắc Hải, tự nhiên cũng biết chỗ Thôi Bắc Hải giấu giữ tài phú. Địa thất đó tuy có cơ quan trùng trùng, đối với nàng có lẽ hoàn toàn không phát sinh tác dụng.

Dương Tấn hỏi:

– Ả cũng hiểu rành cách khống chế cơ quan?

Đỗ Tiếu Thiên đáp:

– Ta tịnh không có ý đó.

Dương Tấn hỏi:

– Vậy thì là ý gì?

Đỗ Tiếu Thiên đáp:

– Nàng là người Thôi Bắc Hải yêu thương nhất, chiếu theo lời nói của ngươi, nếu quả nàng lập chí lung lạc tìm cơ quan khống chế của địa thất, trải qua thời gian ba năm, có phải là hoàn toàn không thể có thu hoạch sao?

Dương Tấn đáp:

– Ta nói không phải không thể.
Đỗ Tiểu Thiên nói:
– Nàng biết làm sao để khống chế cơ quan của địa thất, tất nhượng cho Quách Phác biết, trước cái ngày mười lăm, ta đoán Quách Phác đã lén vào thư trai, mở cánh cửa ngầm đó, tiềm phục bên trong địa thất, chực chờ cơ hội, từ bên trong mở cửa ngầm, thả Hấp Huyết Nga bay ra.
Dương Tấn hỏi:
– Sau đó?
Đỗ Tiểu Thiên đáp:
– Thôi Bắc Hải vừa thấy Hấp Huyết Nga xuất hiện trong thư trai, tất nhiên nghĩ đại hạn đã đến, tinh thần chung quy đã hoàn toàn băng hội, còn có sự tình khủng bố gì mà không tưởng tượng ra được chứ? Sinh tử quan đầu, bất cứ người nào e rằng cũng khó tránh khỏi hai thứ phản ứng.
Dương Tấn hỏi:
– Hai thứ?
Đỗ Tiểu Thiên đáp:
– Một là liều mạng, một là chạy thục mạng.
Dương Tấn “ồ” lên.
Đỗ Tiểu Thiên nói:
– Có thể liều mạng thì liều mạng, không thể liều mạng thì chạy thục mạng, Thôi Bắc Hải tịnh không ngoại lệ. Trước tiên y bạt kiếm xuất kích liều mạng, phát giác không hữu hiệu, đương nhiên là chạy thục mạng.
Hắn dừng một chút rồi mới nói tiếp:
– Toàn thư trai chỗ an toàn nhất, không còn nghi ngờ gì nữa, là địa thất, bởi vì bên trong có cơ quan mà y hết lòng thiết kế, cho nên trừ phi y không muốn chạy thục mạng, nếu không nhất định sẽ tiến vào địa thất, mà Quách Phác đã chực chờ bên trong!
Dương Tấn nói:
– Đó đương nhiên là chuyện ngoài ý liệu của Thôi Bắc Hải.
Đỗ Tiểu Thiên nói:
– Thêm vào dưới ánh đèn mờ mịt, tinh thần thác loạn, Thôi Bắc Hải làm sao có thể tránh được sự tập kích của Quách Phác, chung quy đã chết trong tay Quách Phác.
Dương Tấn hỏi:
– Quách Phác giết được y sao?
Đỗ Tiểu Thiên đáp:
– Không sai, võ công của y cao cường, bất quá đang lúc đó mà nói, e

rằng y không khác gì người thường.
Dương Tấn hỏi:
– Quách Phác dùng cái gì để giết y?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Có lẽ là dụng độc, có lẽ là dùng vật nặng đánh y gục trước rồi mới siết chết y, vô luận nguyên nhân thật sự của cái chết là gì đi nữa, bọn ta hiện tại đều không có cách nào tìm ra dấu tích trên thi thể của y.
Dương Tấn rùng mình. Y tịnh chưa quên thi thể của Thôi Bắc Hải ra sao.
Đầu đã biến thành khô lâu, thân người cũng chỉ còn dư lại xương cốt, da thịt đã bắt đầu thúi rữa, muốn từ một thi thể như vậy mà tìm ra nguyên nhân cái chết thì thật là khốn khó.
Đỗ Tiếu Thiên cũng rùng mình:
– Đến lúc ta cùng Truyện Tiêu, Diêu Khôn phá cửa xông vào, Quách Phác đã đóng cửa ngầm lại, cho nên bọn ta hoàn toàn không phát hiện.
Hắn trầm giọng nói tiếp:
– Đó có lẽ là nguyên nhân Thôi Bắc Hải thất tung một cách thần bí trong thư trai vào cái đêm mười lăm trăng tròn.
Dương Tấn hỏi:
– Như vậy sao gã không lưu thi thể của Thôi Bắc Hải lại dưới địa thất?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Có lẽ gã lo bọn ta tìm ra địa thất đó, tìm ra thi thể của Thôi Bắc Hải, phát hiện nguyên nhân cái chết của Thôi Bắc Hải.
Dương Tấn nói:
– Do đó gã chỉ còn nước tìm cơ hội, thừa lúc bọn ngươi ly khai mà đem thi thể ra ngoài.
Đỗ Tiếu Thiên gật đầu:
– Nếu quả y đem thi thể ra khỏi Tụ Bảo Trai, không khó gì bị người ta phát giác, cho nên y đem lên căn gác trong gian tiểu thất đằng sau phòng ngủ của Dịch Trúc Quân, có Dịch Trúc Quân hợp tác, chuyện đó tự nhiên là dễ như trở bàn tay.
Dương Tấn hỏi:
– Tụ Bảo Trai rộng lớn, sao gã không chọn chỗ nào khác?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Có chỗ nào có thể bí mật như địa thất của thư trai, cả địa thất mà gã cũng không an tâm, còn có chỗ nào có thể an tâm.
Dương Tấn nói:

– Bọn ta cũng sẽ tìm đến cái phòng ngủ đó.
Đỗ Tiểu Thiên nói:
– Trước khi xem phần ký lục kia, bọn ta e rằng căn bản không nghi ngờ gì tới căn phòng ngủ đó.
Dương Tấn nói:
– Vị tất là vậy.
Đỗ Tiểu Thiên hỏi ngược:
– Trước đó, bọn ta có hoài nghi Dịch Trúc Quân là hung thủ sát nhân, là hung thủ giết chồng không?
Dương Tấn không thể không lắc đầu.
Đỗ Tiểu Thiên nói tiếp:
– Bọn ta đương nhiên càng không thể nghĩ đến thi thể của Thôi Bắc Hải lại giấu bên trong phòng ngủ của vợ chồng bọn họ, bọn ta căn bản không thể tiến vào lục lọi.
Dương Tấn chỉ còn nước gật đầu.
Đỗ Tiểu Thiên nói:
– Tới lúc bọn ta tiến vào, theo tính toán của Quách Phác, thi thể của Thôi Bắc Hải đã bị bầy Hấp Huyết Nga ăn sạch.
Dương Tấn nói:
– Thi thể của Thôi Bắc Hải tịnh không ...
Đỗ Tiểu Thiên ngắt lời:
– Đó là vì gã đã tính toán sai lầm, cũng trở thành vết thương trí mệnh của toàn bộ sự kiện!
Hắn dựa mình vào lưng ghế:
– Lúc gã phát giác mình tính toán sai lầm, bọn ta đã bắt Dịch Trúc Quân đi.
Dương Tấn nói:
– Kỳ thực gã đã chuẩn bị dùng Hấp Huyết Nga ăn sạch thi thể của Thôi Bắc Hải, tại sao không để thi thể lưu lại trong địa thất? Làm như vậy không những có thể tránh cho Dịch Trúc Quân bị liên lụy, hơn nữa cho dù bọn ta mau chóng tìm vào địa thất, phát hiện thi thể của Thôi Bắc Hải, đối với bọn họ cũng không có ảnh hưởng gì.
Đỗ Tiểu Thiên nói:
– Bằng vào suy luận của ta, đó có lẽ có quan hệ tới châu bảo trong địa thất.
Dương Tấn “ồ” một tiếng.
Đỗ Tiểu Thiên nói:
– Bản thân của Hấp Huyết Nga có khi bài tiết ra chất gì đó có thể làm tổn hại đến châu bảo dưới địa thất.
Dương Tấn sờ sờ mũi:

– Mọi chuyện ngươi nói tựa hồ đầy đủ phi thường, chuyện này lẽ nào là thật như vậy?
Đỗ Tiểu Thiên nói:
– Đó hoàn toàn đều là suy đoán, sự thật vị tất đã vậy.
Cao Thiên Lộc liền nói:
– Đỗ bộ đầu, ngươi suy luận rất hay.
Mục quang của ông ta từ từ quay sang Thường Hộ Hoa:
– Thường huynh!
Vô luận là lời nói, thái độ, cách xưng hô, ông ta đối với Thường Hộ Hoa giữ hòa khí phi thường.
Bởi vì ông ta tuy trước đây chưa từng gặp Thường Hộ Hoa, đối với danh tánh của Thường Hộ Hoa lại cũng không lạ gì, ít nhiều gì cũng biết về con người của Thường Hộ Hoa. Ông ta kính trọng hiệp khách.
Những năm gần đây, hiệp khách trên giang hồ, đặc biệt là hiệp khách chân chính, thật còn quá ít.
Thường Hộ Hoa nghe tiếng nghiêng người:
– Cao đại nhân ...
Cao Thiên Lộc lập tức cắt ngang lời nói của Thường Hộ Hoa:
– Thời thanh niên, ta cũng từng xông pha giang hồ, tuy chỉ một thời gian ngắn ngủi, miễn cưỡng cũng có thể coi một nửa là người giang hồ.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Không nói đâu biết được.
Cao Thiên Lộc nói:
– Trừ khi ở công đường ra, Thường huynh có thể coi ta một nửa là người giang hồ, bất tất phải quá câu thúc.
Thường Hộ Hoa cười thốt:
– Cho dù là trên công đường, thứ người như ta cũng không thể câu thúc như vậy.
Cao Thiên Lộc nói:
– Vậy nên đổi cách xưng hô.
Thường Hộ Hoa lập tức đổi cách xưng hô:
– Cao huynh có gì chỉ giáo?
Cao Thiên Lộc nói:
– Ngược lại, ta muốn thỉnh giáo Thường huynh.
Thường Hộ Hoa cười:
– Người giang hồ nói chuyện đâu có khách khí như bọn ta vậy.
Cao Thiên Lộc cười một tiếng:
– Thường huynh có đồng ý với lối kiến giải của Đỗ bộ đầu không?

Thường Hộ Hoa không do dự:
– Không đồng ý.
Cao Thiên Lộc nói:
– Ồ?
Thường Hộ Hoa thốt:
– Suy đoán của Đỗ huynh không tệ, lý do đầy đủ, lại sơ hốt vài điểm.
Cao Thiên Lộc nói:
– Xin cứ nói.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Võ công cao cường, cho dù là thần kinh thác loạn, độc dược cũng tuyệt đối khó mà hạ gục y tại đương trường.
Đỗ Tiếu Thiên nói:
– Quách Phác nghề nghiệp có dính dáng đến phương diện này, nếu gã sử dụng độc dược, nhất định không phải là độc dược bình thường.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Không phải bình thường thì là độc dược cực kỳ lợi hại.
Đỗ Tiếu Thiên nói:
– Có lẽ lợi hại đến mức Thôi Bắc Hải vừa trúng phải là chết liền.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Có độc dược lợi hại như vậy, gã lúc nào chỗ nào cũng đều có thể hạ độc giết Thôi Bắc Hải, hà tất phải phiền toái như vậy?
Đỗ Tiếu Thiên nói:
– Gã vị tất đã dụng độc dược.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Đánh gục sau đó mới siết chết tin rằng còn khó hơn, trên đường đến nha môn, ta đã ngấm ngầm thử Quách Phác.
Đỗ Tiếu Thiên hỏi:
– Có phát hiện gì?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Gã không khác gì người bình thường, cho dù gã đã từng tập võ, cũng không thể mạnh đến mức đáng lo tới, đối với phương diện này, kỳ thực từ chuyện Sử Song Hà bằng vào thiết hoàn đánh quỵ gã cũng có thể biết được.
Đỗ Tiếu Thiên hỏi:
– Ta còn sơ hốt chỗ nào nữa?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Nếu quả Quách Phác, Dịch Trúc Quân hai người là hung thủ sát hại Thôi Bắc Hải, không có lý do gì đem thi thể lưu giữ trên căn gác đó, phải biết rằng không phát giác thì không sao, nếu phát giác, Dịch

Trúc Quân liền không thoát khỏi quan hệ ...
Đỗ Tiếu Thiên ngắt lời:
– Nguyên nhânnãy ta cũng đã giải thích rất rõ ràng.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Ngươi chưa giải thích một chuyện.
Đỗ Tiếu Thiên hỏi:
– Chuyện gì?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Quách Phác tại sao lại dẫn bọn ta đến chỗ Sử Song Hà? Gã làm vậy có khác gì là tự đào mồ chôn mình?
Đỗ Tiếu Thiên trầm ngâm:
– Chuyện này ta cũng đã từng nghĩ tới, theo suy đoán của ta, gã vốn đã có an bài thỏa đáng, giá họa cho Sử Song Hà -- Sự kết oán giữa Sử Song Hà và Thôi Bắc Hải tịnh không phải là một bí mật, nếu nói Sử Song Hà sát hại Thôi Bắc Hải, cho dù không có chứng cớ, tin rằng cũng có không ít người tin.
Hắn lại ngừng một chút:
– Chỉ tiếc người tính không bằng trời tính, không biết đã xảy ra vấn đề gì đó, không những chuyện giá họa Sử Song Hà thất bại, mà còn để lộ hết tội trạng của bản thân.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Cho dù là vậy, từ việc mướn nhà cho tới mua thỏ, đem thỏ đến Vân Lai khách sạn, gã đều tự tay động thủ, không sợ người khác nhận ra diện mục của gã, sau này làm chứng chống lại gã sao? Làm như vậy, hoàn toàn khác hẳn với một tội phạm, có phải là có nhiều nghi vấn không?
Đỗ Tiếu Thiên nói:
– Có lẽ gã lần đầu phạm tội, còn chưa biết làm sao để che giấu tội hành của mình, hơn nữa dưới tâm tình khẩn trương, không lo được gì nhiều, đó cũng đâu phải là chuyện kỳ lạ.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Ta thấy gã là một người thông minh, lại thêm đã có kế hoạch hành động, mỗi một bộ sậu trước khi làm đều đã đắn đo sâu sắc -- Hồi nãy không phải ngươi cũng đã nói như vậy sao?
Đỗ Tiếu Thiên cười khổ:
– Có lẽ vì nghĩ quá độ, gã cũng thần kinh thác loạn, rất nhiều chuyện vi phạm đến quy củ bình thường.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Đó mới là giải thích tốt nhất.
Đỗ Tiếu Thiên hỏi:

– Ta chỉ sơ hốt một điểm đó?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Còn có một điểm, cũng là điểm trọng yếu nhất.
Đỗ Tiếu Thiên hỏi:
– Điểm nào?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Quách Phác nếu đã từng nằm phục trong địa thất, tai sao không hủy đi di thư và phần ký lục Thôi Bắc Hải lưu lại trên bàn?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Có khi gã không để ý tới.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Phần ký lục đó mà gã không để ý tới mới là lạ, bởi vì viết tới mấy cuộn giấy, phong di thư đặt riêng, hơn nữa còn đặt sờ sờ trên bàn.
Đỗ Tiếu Thiên nói:
– Hoặc gã lúc đó tâm tình quá khẩn trương, tịnh không phát giác.
Hắn thở dài một hơi, lại nói:
– Hoặc giả gã chỉ tiềm phục trong bóng tối, căn bản chưa đạp chân vào địa lao.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Hoặc giả?
Đỗ Tiếu Thiên lại thở dài:
– Giải thích như vậy lại không tránh khỏi quá miễn cưỡng.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Bằng không Quách Phác tuyệt đối không có lý do không hủy đi phong thư đó.
Nói tới đây, mục quang của chàng lạc trên bàn.
Hai phong di thư của Thôi Bắc Hải đều đã mở ra trên bàn.
Di thư tuy có hai phong, nội dung lại hoàn toàn tương đồng, như Thôi Bắc Hải đã nói.
Chữ của Thôi Bắc Hải, Thường Hộ Hoa đương nhiên quen thuộc, Cao Thiên Lộc cũng tịnh không lạ gì, ấn giám trên di thư cũng không có vấn đề.
Không còn nghi ngờ gì nữa, là di thư của Thôi Bắc Hải.
Mục quang của Cao Thiên Lộc cũng rơi trên di thư:
– Nói tới di thư, thật là rất kỳ quái.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Kỳ quái chỗ nào?
Cao Thiên Lộc đáp:
– Trong hai phong di thư đều kèm theo một danh sach, liệt kê hết tài sản của y.

Thường Hộ Hoa hỏi:
– Ông thấy lạ là tài sản của y nhiều như vậy?
Cao Thiên Lộc lắc đầu:
– Ta thấy lạ ở hai chuyện.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Hai chuyện gì?
Cao Thiên Lộc đáp:
– Chuyện thứ nhất, bao nhiêu tài sản như vậy, khôngg ngờ lại không lưu cấp cho vợ y Dịch Trúc Quân tới một chút ít.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Y đã nhận định Dịch Trúc Quân và Quách Phác là yêu tinh, hợp mưu sát hại y, làm vậy tịnh không khó lý giải.
Cao Thiên Lộc thốt:
– Không cho tới một chút ít, đó cũng là thái quá, chuyện đến mức đó chỉ là suy đoán còn chưa thể chứng thật mà.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Còn chuyện thứ hai là gì?
Cao Thiên Lộc đáp:
– Ba người mà y tuyển chọn để thừa kế di sản.
Thường Hộ Hoa trầm mặc.
Cao Thiên Lộc nói tiếp:
– Long Ngọc Ba, Nguyễn Kiếm Bình, Chu Hiệp -- trước khi đọc qua phần di chúc này, ta hoàn toàn không biết có ba người này tồn tại, y cũng chưa từng đề cập tới ba người này trước mặt ta, do đó có thể thấy mối quan hệ giữa ba người này với y tịnh không mật thiết gì, vậy mà y lại đem tài sản to tát như vật chia đều cho ba ngươi đó.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Ta biết ông và y là bằng hữu rất tốt.
Cao Thiên Lộc nói:
– Ta quen biết y cũng suýt soát không tới bốn năm.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Trong bốn năm đó Cao huynh có từng nghe thấy y đề cập đến ta không?
Cao Thiên Lộc không do dự:
– Không có.
Ông ta liền hỏi:
– Các ngươi quen biết nhau đã bao nhiêu năm?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Cho dù không tới hai chục năm, thì cũng mười tám năm.
Chàng tựa hồ cảm khái vô hạn, thở dài một hơi rồi mới nói tiếp:

– Lúc bọn ta quen biết nhau vẫn còn rất trẻ.
Cao Thiên Lộc nói:
– Có giao tình lâu năm như vậy, tin rằng các ngươi nhất định là bằng hữu rất tốt.
Thường Hộ Hoa đáp:
– Vốn là vậy.
Cao Thiên Lộc nói:
– Trước khi Thôi Bắc Hải thất tung, cũng từng đề cập với Đỗ bộ đầu là ngươi sẽ đến, tựa hồ cũng từng có nói y và ngươi là bằng hữu rất tốt.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Một bằng hữu như vậy, y không ngờ lại chưa từng đề cập với các người, có phải rất kỳ quái không?
Cao Thiên Lộc gật đầu.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Kỳ thực cũng không kỳ quái chút nào.
Cao Thiên Lộc hỏi:
– Ồ?
Thường Hộ Hoa thốt:
– Bởi vì cách đây ba năm, bọn ta đã không còn là bằng hữu.
Cao Thiên Lộc nói:
– Nhưng ...
Thường Hộ Hoa quay sang nói:
– Cho dù là như vậy, lúc y gặp nạn, ta không biết, nếu không ta cũng nhất định sẽ đến, y cũng biết ta nhất định sẽ đến.
Cao Thiên Lộc hỏi:
– Tại sao?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Bởi vì y biết ta tuyệt không phải là một người vong ân phụ nghĩa.
Cao Thiên Lộc hỏi:
– Y có ân với ngươi?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Ân cứu mạng.
Chàng ngưng một chút, lại nói:
– Cho dù không có quan hệ đó, chỉ cần bọn ta từng là bằng hữu, biết sinh mệnh của y gặp nguy hiểm, ta cũng tuyệt không thể tụ thủ bàng quan, trừ phi bên sai là y, sai lại phải là sai thật sự không thể tha thứ được.
Cao Thiên Lộc nói:
– Ta biết ngươi là một kiếm khách chính nghĩa.

Ông ta nhìn vào mắt Thường Hộ Hoa, hỏi thăm dò:
– Các ngươi thật ra tại sao lại ngoảnh mặt?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Đốivới chuyện đó, ta nghĩ không cần phải kể tới.
Cao Thiên Lộc hỏi:
– Có quan hệ gì tới vụ án hiện tại không?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Tin rằng không liên quan gì tới.
Cao Thiên Lộc nói:
– Vậy thì bất tất phải nói ra -- Ta tịnh không thích nghe chuyện riêng tư của người khác.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Ta cũng không thích bộc lộ chuyện riêng tư của người khác.
Cao Thiên Lộc nói:
– Ta cũng vậy.
Ông ta cười một tiếng, chuyển sang hỏi:
– Long Ngọc Ba, Nguyễn Kiếm Bình, Chu Hiệp ba người có phải cũng là bằng hữu của Thôi Bắc Hải?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Tịnh không phải, cho nên y trước mặt ông chưa từng đề cập đến ba người đó, đó không phải là một chuyện kỳ quái.
Cao Thiên Lộc lại hỏi:
– Bọn họ có quan hệ thân thích gì với Thôi Bắc Hải không?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Thôi Bắc Hải cùng bọn họ tuyệt đối không có quan hệ thân thích gì.
Cao Thiên Lộc kinh ngạc:
– Nếu không tại sao Thôi Bắc Hải lại đem tài sản lớn lao như vậy cho bọn họ?
Thường Hộ Hoa trầm mặc.
Cao Thiên Lộc hỏi truy:
– Ngươi cũng không biết?
Thường Hộ Hoa chợt thở dài:
– Ta biết.
Cao Thiên Lộc hỏi:
– Tại sao vậy?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Y làm như vậy là để chuộc tội.
Cao Thiên Lộc nói:
– Nói như vậy, y đã từng làm chuyện không đúng với ba người đó?
Thường Hộ Hoa mặc nhận.

Cao Thiên Lộc liền hỏi tiếp:
– Sự tình là sao?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Chuyện đó với cái chết của y ta thấy cũng không có quan hệ.
Cao Thiên Lộc nói:
– Cho nên ngươi tịnh không muốn kể.
Thường Hộ Hoa gật đầu.
Cao Thiên Lộc trầm ngâm:
– Đem tài sản lớn lao như vậy đi chuộc tội, sự kiện đó nghĩ tất nghiêm trọng phi thường.
Thường Hộ Hoa không nói gì.
Cao Thiên Lộc nói tiếp:
– Bọn họ đối với Thôi Bắc Hải nhất định hận đến thấu xương.
Thường Hộ Hoa vẫn không nói gì.
Cao Thiên Lộc chợt hỏi:
– Lẽ nào bọn họ một mực không có hành động báo thù chống lại Thôi Bắc Hải?
Thường Hộ Hoa tới giờ mới lên tiếng:
– Theo ta biết, một mực không có.
Cao Thiên Lộc nói:
– Nghĩ chắc là vì Thôi Bắc Hải võ công cao cường, bọn họ đối với Thôi Bắc Hải không có biện pháp, mới để yên cho Thôi Bắc Hải, chờ thời cơ báo phục.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Đó là nhân gian thường tình.
Cao Thiên Lộc nói:
– Cái chết của Thôi Bắc Hải có lẽ có quan hệ với bọn họ.
Thường Hộ Hoa lắc đầu:
– Tin rằng không.
Cao Thiên Lộc hỏi:
– Ngươi bằng vào gì mà tin?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Bởi vì bản thân của chuyện này là một bí mật. Ba người bọn họ có lẽ hiện tại còn chưa biết chân tướng.
Cao Thiên Lộc nói:
– Có lẽ chính ngươi kỳ thực cũng không dám khẳng định.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Ta là một người phàm, tịnh không phải là thiên tiên không có cái gì là không biết.
Cao Thiên Lộc nói:

– Bí mật có lẽ hiện tại đã không còn là bí mật.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Cho dù là vậy, chuyện Hấp Huyết Nga với bọn họ tin rằng cũng tuyệt đối không có quan hệ.
Cao Thiên Lộc hỏi:
– Tuyệt đối?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Bọn họ muốn giết Thôi Bắc Hải, căn bản không cần làm như vậy.
Cao Thiên Lộc hỏi:
– Ngươi muốn nói bọn họ đều có bản lãnh, không cần dùng đến thuật bàng môn tả đạo cũng có thể giết chết Thôi Bắc Hải?
Thường Hộ Hoa gật đầu:
– Theo ta thấy thì Nguyễn Kiếm Bình cùng Chu Hiệp liên thủ với nhau, Thôi Bắc Hải cũng khó lòng chống đỡ nổi.
Cao Thiên Lộc hỏi:
– Còn Long Ngọc Ba thì sao?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Một mình có thể đánh gục Thôi Bắc Hải.
Cao Thiên Lộc hỏi:
– Long Ngọc Ba thật lợi hại như vậy?
Thường Hộ Hoa không đáp, hỏi ngược:
– Ông hoài nghi lời nói của ta?
Cao Thiên Lộc lắc đầu:
– Ta chỉ là thấy lạ, theo ta biết Thôi Bắc Hải là một cao thủ.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Long Ngọc Ba lại là cao thủ trong cao thủ.
Cao Thiên Lộc hỏi:
– Làm sao được? Sao ta lại chưa từng nghe nói đến con người này?
Đỗ Tiếu Thiên cũng nói:
– Tôi cũng vậy.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Long Tam công tử đại khái chắc nghe nói đến.
Cao Thiên Lộc sắc mặt lập tức biến hẳn.
Đỗ Tiếu Thiên rúng động:
– Giang Nam Long Tam công tử?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Chính thị.
– Long Ngọc Ba cùng Long Tam công tử có quan hệ gì?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Long Ngọc Ba chính là Long Tam công tử!

Đỗ Tiếu Thiên ngây người tại đương trường.
Cao Thiên Lộc tiếp miệng:
– Truyền thuyết Long Tam công tử giàu nhất Giang Nam, võ công cũng độc bộ Giang Nam.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Truyền thuyết đó là sự thật.
Cao Thiên Lộc nói:
– Nghe nói hắn đã từng tay không liên tiếp đánh bại bảy trong số Giang Nam thập đại cao thủ.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Chín.
Cao Thiên Lộc nói:
– Thêm hai đại cao thủ bị bại dưới tay y, đại khái chắc là chuyện mấy năm gần đây.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Kim Tiên Úy Trì Tín, ba năm trước bị hắn đánh gục, Độc Đồng Tử bị đánh bại là chuyện năm ngoái.
Cao Thiên Lộc nghe nói gật đầu cười:
– Cả hai chuyện đó ta đều không biết, xem ra ta đã ba bốn năm trời không hỏi tới chuyện trên giang hồ.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Đó là xu thế tự nhiên, ngược lại, Cao huynh nếu vẫn còn trên giang hồ, cho dù không hỏi tới, cũng có ngươi kể cho Cao huynh biết.
Cao Thiên Lộc nói:
– Mười đã bại hết chín, Giang Nam thập đại cao thủ, còn chưa bại dưới tay hắn chỉ có một người, nếu quả ta nhớ không lầm, người đó chắc là Song Đao Vô Địch Mã Độc Hành.
Thường Hộ Hoa đáp:
– Ký ức của ông không lầm.
Cao Thiên Lộc nói:
– Tin rằng hắn sớm muộn gì cũng đến tìm Mã Độc Hành.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Hắn đã đến tìm từ sớm.
Cao Thiên Lộc hỏi:
– Lẽ nào hắn đã chết dưới song đao của Mã Độc Hành?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Hắn tìm đến Mã Độc Hành trước khi đánh bại Úy Trì Tín.
Cao Thiên Lộc hỏi:
– Lẽ nào Mã Độc Hành không giao thủ với hắn?
Thường Hộ Hoa đáp:

– Mã Độc Hành có muốn giao thủ với hắn cũng không được.
Cao Thiên Lộc hỏi:
– Chuyện này là sao?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Lúc hắn đến tìm Mã Độc Hành, Mã Độc Hành đã gần chết.
Cao Thiên Lộc "ồ" lên.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Mã Độc Hành lúc đó đang nằm trên giường bệnh.
Cao Thiên Lộc hỏi:
– Bệnh rất nặng?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Rất nặng, nghe nói sau khi Long Ngọc Ba bỏ đi không lâu, gã đã chết bệnh.
Cao Thiên Lộc hỏi:
– Long Ngọc Ba như vậy đã thật sự độc bộ võ lâm Giang Nam?
Thường Hộ Hoa thốt:
– Nếu quả võ lâm Giang Nam thật chỉ có thập đại cao thủ, thì chắc là vậy.
Cao Thiên Lộc hỏi:
– Võ công của Thôi Bắc Hải so với Giang Nam thập đại cao thủ ra sao?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Nửa cân tám lượng.
Cao Thiên Lộc nói:
– Đó nếu là sự thật, Long Ngọc Ba sát hại Thôi Bắc Hải đích xác là chuyện dễ như trở bàn tay.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Cho nên ta mới nói như vậy.
Cao Thiên Lộc nói:
– Bất quá trong vòng hai ba năm, Thôi Bắc Hải có thể đóng cửa khổ luyện, võ công đã hơn trước xa.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Cũng có thể.
Cao Thiên Lộc nói:
– Thậm chí còn có thể võ công của y đã vượt trên Long Ngọc Ba.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Ý của ông là võ công của Thôi Bắc Hải thật có thể đã cao đến mức Long Ngọc Ba nhất định phải dùng âm mưu quỷ kế mới có thể giết chết y?
Cao Thiên Lộc gật đầu.

Thường Hộ Hoa thốt:
– Ta không dám nói đó là chuyện không thể.
Cao Thiên Lộc nói:
– Có phải là như vầy? Long Ngọc Ba có lẽ biết ngươi là hảo bằng hữu của Thôi Bắc Hải, sợ giết y thì ngươi sẽ biết, không khó gì chết dưới kiếm của ngươi, cho nên không dám ra mặt.
Thường Hộ Hoa không nói gì.
Cao Thiên Lộc nói tiếp:
– Cho tới tài sản của Thôi Bắc Hải, hắn có lẽ không có thời gian mang đi, hoặc giả hắn đã xem qua di thư của Thôi Bắc Hải, biết số tài sản đó sớm muộn gì cũng lọt vào tay mình, mới không động đến y.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Hai phong di thư đó đều có dùng sáp nến dán lại.
Cao Thiên Lộc nói:
– Sáp nến mới dán, hai phong di thư lại hiển nhiên không phải viết cùng một lúc.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Ta thấy được.
Mục quang của chàng bất giác rơi trên hai phong di thư.
Nội dung của hai phong di thư đều như nhau, bao thư giấy viết cũng vậy, nhưng từ bút tích mà xem, lại vẫn có thể phân biệt được tịnh không phải viết cùng một lúc, tất phải cách nhau một đoạn thời gian.
Cao Thiên Lộc nói:
– Thôi Bắc Hải viết xong một phong di thư có lẽ là đầu tháng ba, Long Ngọc Ba có lẽ đã xem lén phong di thư đó trước khi dán bao thư.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Long Ngọc Ba xem lén được phong di thư đó, Quách Phác Dịch Trúc Quân chắc cũng có thể xem lén.
Cao Thiên Lộc nói:
– Nếu quả hai phong di thư còn tồn tại, không còn nghi ngờ gì nữa, là lý do tốt nhất để Quách Phác và Dịch Trúc Quân sát hại Thôi Bắc Hải.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Hai phong di thư lại không bị hủy đi.
Cao Thiên Lộc nói:
– Cho nên Long Ngọc Ba bị hiềm nghi cũng không nhẹ hơn hai người bọn họ.
Thường Hộ Hoa thốt:

– Còn có Chu Hiệp, Nguyễn Kiếm Bình.
Cao Thiên Lộc nói:
– Không sai.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Nói như vậy, cả ta cũng bị hiềm nghi.
Cao Thiên Lộc ngẩn người.
Thường Hộ Hoa nói tiếp:
– Trên di thư không phải đã viết rất rõ, sau khi Thôi Bắc Hải chết, tất cả tài sản chia đều cho Long Ngọc Ba, Chu Hiệp, Nguyễn Kiếm Bình ba người? Nếu quả ba người đó chết đi, sẽ truyền cho con cháu của ba người, nếu ba người tịnh không còn con cháu, tất cả tài sản hoàn toàn giao cho ta?
Cao Thiên Lộc nói:
– Trên di thư của Thôi Bắc Hải có viết như vậy, bất quá Long Ngọc Ba, Chu Hiệp, Nguyễn Kiếm Bình ba người hiện tại đâu có xảy ra chuyện.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Ông làm sao biết được?
Cao Thiên Lộc lại ngây người:
– Đây chỉ là suy luận, ta tịnh không biết.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Ông biết đến ba cái tên Long Ngọc Ba, Chu Hiệp, Nguyễn Kiếm Bình là vì chuyện đêm nay.
Cao Thiên Lộc gật đầu:
– Ta chỉ mới biết ba cái tên đó.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Cho nên ba người bọn họ hiện tại có chuyện gì hay không, ông căn bản không thể khẳng định.
Cao Thiên Lộc chỉ còn nước gật đầu.
Thường Hộ Hoa từ từ nói tiếp:
– Ta hiện tại hy vọng ba người bọn họ vẫn hoàn toàn bình an vô sự, nếu không ta sẽ bị hiềm nghi nặng lắm.
Cao Thiên Lộc trầm ngâm:
– Suy luậnnãy của Đỗ bộ đầu ta vốn cũng đồng ý, nhưng hiện tại ta thấy không thể không đắn đo kỹ càng.
Đỗ Tiểu Thiên nói theo:
– Đại nhân lo cái chết của Thôi Bắc Hải có liên quan tới Long Ngọc Ba, Nguyễn Kiếm Bình, Chu Hiệp ba người?
Cao Thiên Lộc nói:
– Không sợ nhất vạn thì cũng sợ vạn nhất.

Đỗ Tiếu Thiên hỏi:
– Chứng cớ phạm tội của Dịch Trúc Quân, Quách Phác hai người không phải là quá đầy đủ sao?
Cao Thiên Lộc đáp:
– Vì quá đầy đủ cho nên ta mới lo.
Đỗ Tiếu Thiên hội ý:
– Sự tình cũng quả thật không tránh khỏi quá xảo hợp.
Cao Thiên Lộc nói:
– Cho nên ta hoài nghi bên trong có thể có ẩn tình.
Dương Tấn không nhịn được xen miệng:
– Vậy theo ý của đại nhân, bọn ta hiện tại nên làm sao để xử lý vụ án này?
Cao Thiên Lộc đáp:
– Trước hết là tìm Long Ngọc Ba, Nguyễn Kiếm Bình, Chu Hiệp ba người thừa kế di sản, điều tra rõ ràng xem bọn họ có liên can gì đến cái chết của Thôi Bắc Hải hay không rồi mới định đoạt.
Dương Tấn nói:
– Làm như vậy e rằng phải tốn nhiều thời gian.
Cao Thiên Lộc thở dài một hơi:
– Không có cách nào khác thì phải vậy.
Ông ta quay sang nhìn Thường Hộ Hoa:
– Thường huynh đương nhiên quen biết ba người bọn họ.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Tình cờ gặp mặt, nhờ có người bên cạnh chỉ điểm mới biết là ai.
Cao Thiên Lộc hỏi:
– Cả ba người đều vậy?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Đều vậy.
Cao Thiên Lộc nói:
– Như vậy các người đều không quen biết nhau?
Thường Hộ Hoa gật đầu.
Cao Thiên Lộc nói:
– Cũng không có gì, chỉ cần Thường huynh biết bọn họ đang trú ngụ ở đâu là được rồi.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Chỗ trú ngụ cặn kẽ tuy không biết rõ, bất quá bọn họ toàn là danh nhân, tới phụ cận mà hỏi thì không khó gì có người biết rõ.
Cao Thiên Lộc nói:
– Thường huynh viết xuống cho ta, ta sẽ sai người đi thông tri cho bọn họ biết.

Thường Hộ Hoa thốt:
– Vậy thì dễ mà.
Cao Thiên Lộc quay sang hỏi:
– Đối với vụ án này, Thường huynh còn có gì cần bổ sung không?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Không có.
Cao Thiên Lộc lại hỏi:
– Thường huynh hiện tại chuẩn bị làm sao?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Ở lại, luôn cho đến khi toàn bộ vụ án đã sáng tỏ.
Cao Thiên Lộc nói:
– Rất tốt.
Ông ta gật gật đầu, lại nói:
– Vụ án này ta thấy tuyệt không đơn giản, có rất nhiều chỗ phải nhờ vào võ công và cơ trí của Thường huynh.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Cao huynh quá lời.
Cao Thiên Lộc cười một tiếng:
– Chỗ của ta cũng rộng, Thường huynh ở lại đây được chứ?
Thường Hộ Hoa cười nói:
– Cửa quan cảnh vệ sâm nghiêm, không tiện vào ra, ta nên trú bên ngoài cho tiện.
Cao Thiên Lộc hỏi:
– Thường huynh định trú ở đâu?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Tụ Bảo Trai.
Cao Thiên Lộc “ồ” lên.
Thường Hộ Hoa nói:
– Ta chuẩn bị lục tìm triệt để chỗ đó một lần nữa.
Cao Thiên Lộc hỏi:
– Huynh lo cuộc lục tìm hôm nay có chỗ sơ sót?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Quá vội thì cũng không tránh khỏi sơ sót.
Cao Thiên Lộc nói:
– Vậy cũng được, nếu phát hiện manh mối gì, xin thông tri cho ta một tiếng.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Đương nhiên.
Cao Thiên Lộc nói:
– Ta ở đây nếu cần sự giúp đỡ của ngươi, cũng sẽ sai người đến Tụ

Bảo Trai tìm ngươi.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Nếu ta có chuyện ra ngoài, cứ nhắn lại cho Thôi Nghĩa.
Đỗ Tiếu Thiên xen lời:
– Một mình vị tất có thể lo hết, ta sai Diêu Khôn theo hầu để ngươi sai khiến có được không?
Thường Hộ Hoa thốt:
– Không dám.
Cao Thiên Lộc nói:
– Chủ ý của Đỗ bộ đầu rất hay, Thường huynh bên cạnh cũng cần có người để sai khiến.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Vậy ...
Đỗ Tiếu Thiên nói:
– Thường huynh bất tất phải chối từ mà.
Thường Hộ Hoa cười ưng thuận, chàng tịnh không phải là một người õng ẹo như đàn bà.
Đỗ Tiếu Thiên nói:
– Diêu Khôn tin rằng cũng nhất định rất cao hứng đi theo Thường huynh xuất nhập.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Sai khiến, đi theo gì chứ, thật đảm đương không được đâu.
Đỗ Tiếu Thiên nói:
– Vây thì nói là Diêu Khôn hiệp trợ Thường huynh điều tra, chắc được chứ hả.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Nói vậy mới được.
Chàng chợt nhớ tới gì đó:
– Quách Phác, Dịch Trúc Quân hiện tại ra sao?
Dương Tấn lên tiếng trả lời:
– Hai người bọn họ đã bị nhốt vào đại lao.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Đại lao?
Dương Tấn bổ sung:
– Đại lao là chỗ tù cấm trọng phạm, thủ vệ sâm nghiêm, ta còn đặc biệt phái hai thủ vệ canh gác ngoài cửa của hai người bọn họ.
Cao Thiên Lộc chợt hỏi:
– Hai thủ vệ nào?
Dương Tấn đáp:
– Trương Đại Chủy, Hồ Tam Bôi.

Cao Thiên Lộc nói:
– Lại là bọn chúng!
Dương Tấn nói:
– Bọn chúng kỳ thực cũng không tệ.
Cao Thiên Lộc hỏi:
– Ngươi nói về phương diện uống rượu?
Dương Tấn bẽn lẽn đáp:
– Bọn chúng nghề đao kiếm cũng có chút công phu ...
Cao Thiên Lộc nói:
– Chỉ tiếc bọn chúng vừa uống rượu là cả đao cũng cầm không nổi.
Dương Tấn nói:
– Tôi đã nghiêm lệnh bắt bọn chúng không được uống rượu.
Cao Thiên Lộc nói:
– Theo ta biết, hai người đó luôn luôn rất mau quên.
Dương Tấn nói:
– Lần này tin rằng bọn chúng nhất định sẽ ghi nhớ trong lòng.
Cao Thiên Lộc nói:
– Tốt hơn hết là vậy.
Ông ta lắc đầu nói tiếp:
– Trương miệng bự uống là không thể không say, Hồ ba chén hễ ba chén là gục, hai người bọn chúng không phải là lần đầu làm hư sự.
Dương Tấn ấp úng:
– Chúng ...
Cao Thiên Lộc ngắt lời:
– Ta biết bọn chúng là hảo bằng hữu của ngươi, nhưng công vẫn là công, tư vẫn là tư, đâu thể công tư bất phân?
Dương Tấn nói:
– Bất quá đại lao là tường đồng vách sắt, cho dù hai người bọn chúng có uống say đi nữa, cũng không có ảnh hưởng gì lắm.
Cao Thiên Lộc nói:
– Nói thì nói vậy.
Dương Tấn nói:
– Đại nhân an tâm, nhốt trong đại lao, Quách Phác, Dịch Trúc Quân hai người cho dù có mọc cánh cũng khó mà bay ra!
Cao Thiên Lộc thốt:
– Biến thành hai con nga thì có thể bay ra chứ.
Câu đó vừa ra khỏi miệng, cả ông ta cũng không khỏi rùng mình.
Dương Tấn đương nhiên đang biến sắc tại đương trường.
Thường Hộ Hoa, Đỗ Tiếu Thiên hai người sắc mặt cũng rất khó coi.
Đêm khuya như vầy, Cao Thiên Lộc nói nghe đặc biệt khủng bố.

Im lặng khôn tả.
Đỗ Tiểu Thiên phá cơn im lặng:
– Đại nhân, ông cũng nghĩ hai người bọn họ có thể là hóa thân của hai nga tinh?
Cao Thiên Lộc thở dài:
– Phải hay không phải, trước mắt mà nói, ai dám khẳng định chứ?
Không ai dám khẳng định.
Cao Thiên Lộc thở dài nói tiếp:
– Thà tin là có, không nên tin là không, trước khi sự tình có giải đáp, bọn ta nên coi hai người bọn họ như hóa thân của nga tinh, cũng không hề hấn gì.
Đỗ Tiểu Thiên, Dương Tấn nhất tề gật đầu.
Thường Hộ Hoa lại không có biểu thị gì.
Cao Thiên Lộc lại nói:
– Cho nên ta hiện tại có chút lo lắng.
Đỗ Tiểu Thiên hỏi:
– Đại nhân lo lắng cái gì?
Cao Thiên Lộc lại rùng mình:
– Lo bọn họ biến thành hai phi nga, bay ra khỏi cửa sổ.
Đỗ Tiểu Thiên biến sắc:
– Ý của đại nhân là bây giờ nên vào lao xem thử?
Cao Thiên Lộc đáp:
– Chính thị!
Đỗ Tiểu Thiên nói:
– Tôi cũng có ý đó.
Cao Thiên Lộc quay sang hỏi Thường Hộ Hoa:
– Ý Thường huynh ra sao?
Thường Hộ Hoa nghĩ ngợi:
– Đi xem cũng được.
Cao Thiên Lộc nói:
– Không xem thì không an tâm.
Ông ta là người đầu tiên cất bước.

Hấp Huyết Nga

Hồi 11

.....

Thường Hộ Hoa cũng không khỏi mất tự chủ đứng dậy cất bước, đi bên cạnh Cao Thiên Lộc.
Đỗ Tiếu Thiên đương nhiên không ngoại lệ, cước bộ của hắn vừa nhấc lên, đã bị Dương Tấn chặn lại.
Đỗ Tiếu Thiên ngạc nhiên nhìn Dương Tấn.
Dương Tấn nắm chặt cánh tay phải của Đỗ Tiếu Thiên, không nói tiếng nào, biểu tình rất kỳ quái.
Đỗ Tiếu Thiên càng kinh ngạc, đang muốn hỏi, Dương Tấn đã lắc đầu có ý hắn không nên hỏi.
Thường Hộ Hoa, Cao Thiên Lộc sau lưng không có mắt, bọn họ hoàn toàn không biết sau lưng đã xảy ra chuyện gì.
Hai người nhất tâm muốn mau chóng đến đại lao xem hư thực, chỉ biết Đỗ Tiếu Thiên, Dương Tấn nhất định sẽ theo sau, cho nên cũng không quay đầu gọi.
Đợi đến khi hai người đã quẹo ra ngoài, Dương Tấn mới cười lạnh một tiếng.
Đỗ Tiếu Thiên không nhịn được nữa, thoát miệng:
– Tổng bộ đầu ...
Lời nói của hắn liền bị một tiếng hừ nhạt của Dương Tấn cắt ngang.
Dương Tấn liền nói:
– Lối xưng hô đó ta xem sớm muộn gì cũng phải sửa đổi.
Đỗ Tiếu Thiên ngạc nhiên:
– Câu nói của tổng bộ đầu có ý gì?
Dương Tấn hỏi:
– Ngươi không hiểu?
Đỗ Tiếu Thiên lắc đầu:
– Không hiểu.
Dương Tấn lãnh đạm:
– Diêu Khôn luôn luôn theo ngươi xuất nhập?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Luôn luôn.
Dương Tấn hỏi:
– Gã là thủ hạ của ngươi?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Phải.
Dương Tấn lại hỏi:
– Thượng ty của ngươi là ai?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Đương nhiên là tổng bộ đầu.

Dương Tấn hỏi:
– Vậy ngươi nên nghe ta phân phó?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Phải.
Dương Tấn hỏi:
– Ngươi muốn làm như vậy, có phải trước hết nên hỏi xem ta có đồng ý hay không?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Phải.
Dương Tấn hỏi:
– Còn Diêu Khôn?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Càng phải hỏi tổng bộ đầu.
Dương Tấn hỏi:
– Ngươinãy phân phó gã theo hầu Thường Hộ Hoa xuất nhập, có hỏi ta trước không?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Không có.
Dương Tấn thốt:
– Coi như ngươi đã nhận tội.
Đỗ Tiếu Thiên thốt:
– Ta ...
Dương Tấn lại ngắt lời:
– Trong mắt ngươi có còn tổng bộ đầu ta tồn tại không?
Đỗ Tiếu Thiên tới giờ mới minh bạch là chuyện gì, hắn thở dài một hơi:
– Tổng bộ đầu đã hiểu lầm rồi.
Dương Tấn hỏi:
– Ta hiểu lầm cái gì?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Lúc đó ta nguyên muốn hỏi xin tổng bộ đầu trước, sau đó chờ tổng bộ đầu chỉ phái.
Dương Tấn hỏi:
– Vậy tại sao lại không hỏi xin?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Bởi vì ta phải nắm lấy cơ hội đương thời, đề xuất ý kiến đó liền, thật không kịp để hỏi xin tổng bộ đầu đáp chuẩn.
Dương Tấn cười lạnh:
– Ngươi hỏi xin ta trước thì tốn bao nhiêu thời gian chứ?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:

– Đó kỳ thực tịnh không phải là vấn đề thời gian, mà là ta lúc đó căn bản không thể đem sự tình nói ra cho ngươi minh bạch.
Dương Tấn hỏi:
– Ngươi làm như vậy là có dụng ý khác?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Chính thị.
Hắn hạ giọng:
– Ta phái Diêu Khôn theo hầu quanh Thường Hộ Hoa, mục đích chân chính tịnh không phải là hiệp trợ Thường Hộ Hoa điều tra.
Dương Tấn hỏi:
– Là gì?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Giám thị cử động của Thường Hộ Hoa.
Dương Tấn ngẩn người:
– Ngươi hoài nghi y?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Ta có cảm giác y có chuyện gì đó giấu giếm bọn ta.
Dương Tấn thốt:
– Xem ra lòng nghi ngờ của ngươi còn hơn cả ta.
Đỗ Tiếu Thiên nói:
– Đó cũng đâu phải là chuyện không hay, cho dù kết quả chứng minh y hoàn toàn không có vấn đề, đối với bọn ta cũng không bị tổn thất gì.
Dương Tấn gật đầu:
– Làm vậy không tồi.
Y đằng hắng một tiếng, trừng mắt nhìn Đỗ Tiếu Thiên, nói tiếp:
– Sau này đụng chuyện gì đi nữa, tốt nhất là thông tri cho ta một tiếng.
Đỗ Tiếu Thiên trong lòng ngấm ngầm thở dài:
– Dạ.
Dương Tấn thốt:
– Vậy còn đợi gì nữa, đi đi!
Y một mặt cất bước, một mặt lại nói:
– Nếu không đại nhân lại nghĩ bọn ta có chuyện gì rồi.
Đỗ Tiếu Thiên không nói gì.
Thần sắc Dương Tấn chợt biến hẳn:
– Nếu bên đại nhân có chuyện gì, ngươi và ta càng không lãnh nổi.
Đỗ Tiếu Thiên cười khổ:
– Ngươi lo Thường Hộ Hoa gây bất lợi cho đại nhân sao?
Dương Tấn thốt:

– Chuyện đó đâu cần phải nói.
Đỗ Tiểu Thiên lắc đầu thở dài:
– Nếu Thường Hộ Hoa thật có ý đó, ngươi và ta có ở bên cạnh, đối với y cũng vậy thôi.
Dương Tấn "ồ" lên.
Đỗ Tiểu Thiên nói:
– Bằng vào võ công của y, đối phó bọn ta đơn giản còn dễ hơn ăn bắp cải vậy.
Dương Tấn thốt:
– Ngươi lại diệt đi uy phong của mình trước.
Đỗ Tiểu Thiên nói:
– Sự thật là sự thật.
Dương Tấn cũng biết là sự thật, đành ngậm miệng.
Đỗ Tiểu Thiên còn nói:
– Ta hiện tại chỉ lo một chuyện.
Dương Tấn hỏi:
– Chuyện gì?
Đỗ Tiểu Thiên đáp:
– Sự an toàn của hai người Trương Đại Chủy, Hồ Tam Bôi.
Dương Tấn thốt:
– Ồ?
Đỗ Tiểu Thiên nói:
– Dịch Trúc Quân, Quách Phác nếu quả thật là hai nga tinh, không hiện hình thì không sao, nếu không bọn Trương Đại Chủy, Hồ Tam Bôi hai người tất dữ nhiều may ít.
Câu nói đó vừa ra khỏi miệng, Dương Tấn đã lập tức phóng chạy như ngựa.
Trăng treo giữa trời, ánh trăng thê lãnh rọi sáng ngoài hành lang.
Cũng không biết có phải là vì liên quan tới ánh trăng chiếu rọi, sắc mặt của Dương Tấn cũng trắng nhợt ra, trắng nhợt đến mức như một người chết.
Lãnh nguyệt chiếu thê lãnh, nguyệt quang luồn qua chấn song của đại lao.
Trong lao có đèn, hai trản trường minh đăng khảm trên hai bên tường vách đường vào đại lao.
Ánh đèn trắng thảm, giữa nguyện quang từ ngoài chấn song rọi vào, đơn giản như không tồn tại.
Hoàn cảnh vốn đã âm sâm, lại tựa hồ vì vậy mà càng âm sâm.
Tường vách màu đen, một màu đen câm lặng, ánh đèn chiếu lên cũng cơ hồ không còn tia sáng.

Những song sắt trước lao phòng lại lấp loáng ánh sáng khiến cho người ta phát lãnh. Trái phải hai bên tổng cộng có hai chục gian lao phòng.
Phạm nhân lại chỉ có hai người -- Quách Phác, Dịch Trúc Quân.
Bọn họ bị nhốt riêng biệt trong hàng lao phòng đầu hai bên trái phải.
Trong lao phòng có một cái giường cây không lớn không nhỏ, có một cái bàn cây không lớn không nhỏ, đương nhiên không thiếu được một cái ghế.
Tội trọng phạm không cần nói cũng biết nặng hơn xa những phạm nhân bình thường, cách đãi ngộ trong lao lại tốt hơn phạm nhân bình thường nhiều.
Phạm nhân bình thường còn có ngày phóng thích, trọng phạm vừa rơi vào đại lao, thông thường chỉ có một kết quả.
Đối với một phạm nhân chờ bị xử quyết, đãi ngộ tốt hơn một chút thì đã sao. Lối đãi ngộ tốt đẹp như vậy thật cũng không kéo dài bao lâu.
Quách Phác Dịch Trúc Quân hai người tịnh không nằm trên giường.
Hai người đều ngồi bên bàn, thần thái đều biến thành ngây ngốc.
Bọn họ tịnh không nhìn nhau.
Quách Phác mắt nhìn lên nóc, Dịch Trúc Quân cúi thấp đầu, cũng không biết đang nghĩ gì.
Hai người cứ ngồi như vậy mộtrất lâu.
Đêm dài đăng đẳng, lẽ nào bọn họ cứ giữ nguyên bộ dạng đó? Đây chỉ mới là đêm đầu tiên bọn họ bị nhốt trong lao.
Đèn bắt hai bên đường vào đại lao, tuy là hai trản trường minh đăng, ánh đèn kỳ thực không sáng chói gì.
Trong lao phòng đương nhiên còn âm trầm hơn ngoài lao phòng.
Đèn cố định, trăng lại luôn luôn di động.
Nguyệt quang xuyên qua chấn song cửa sổ chung quy đã chui vào lao phòng của Dịch Trúc Quân, leo lên mình Dịch Trúc Quân.
Toàn thân Dịch Trúc Quân từ từ vấy nhuộm một lớp sáng u uẩn.
Người chìm dưới ánh trăng trắng nhợt thê lãnh, không ngờ phảng phất đã hoàn toàn không còn nhân khí.
Bình thời Dịch Trúc Quân xem ra đã không còn bao nhiêu nhân khí, hiện tại giống như u linh bay ra từ địa ngục.
May là nàng vẫn tuyệt đẹp, cho nên Trương Đại Chủy trong lòng dù đã phát lãnh đến dựng tóc gáy, vẫn không nhịn được cứ lén nhìn nàng, Hồ Tam Bôi cũng không ngoại lệ.
Một bên đường vào đại lao cũng có một cái bàn, vài cái ghế.
Trên bàn chỉ có một hồ trà, không có rượu.
Hai người không ngờ vẫn còn thành thành thật thật ngồi ở đó.

Kỳ quái là hai người đều không buồn ngủ, cũng không nói chuyện.
Tiếng trống canh lại truyền vào.
Trương Đại Chủy bẻ bẻ cổ, chợt nói:
– Đã canh hai ba điểm rồi.
Hồ Tam Bôi "ừm" một tiếng.
Trương Đại Chủy liền hạ giọng:
– Tiểu Hồ, ngươi có lưu ý đến nữ nhân họ Dịch kia không?
Hồ Tam Bôi ấp úng:
– Ta ...
Một chữ "ta" vừa thoát khỏi miệng, Trương Đại Chủy liền quát nhẹ:
– Ngươi nói nhỏ một chút có được không?
"Được!" Hồ Tam Bôi tận lực hạ thấp giọng:
"Ta luôn luôn lưu ý tới đó".
Trương Đại Chủy nói:
– Có phát giác chỗ nào đặc biệt không?
Hồ Tam Bôi đáp:
– Không, còn ngươi?
Trương Đại Chủy lắc đầu:
– Cũng không.
Hồ Tam Bôi nói:
– Lão Dương nói ả là hóa thân của nga tinh, ngươi và ta để ý từ nãy giờ, một chút vết tích cũng không thấy, có lẽ đã sai lầm.
Trương Đại Chủy nói:
– Vị tất đã vậy, đã thành tinh quái thì đâu phải chút đạo hạnh của ngươi và ta có thể nhận thức được.
Gã ngưng một chút, lại nói:
– Ả xem ra tuy không có gì đặc biệt, nhưng dưới nguyệt quang lại toàn là yêu khí.
Hồ Tam Bôi phát lãnh:
– Ta tịnh không hy vọng đó là sự thật.
Trương Đại Chủy thốt:
– Ồ?
Hồ Tam Bôi nói:
– Nếu quả ả thật là một nga tinh, ngươi và ta đã thảm rồi.
Trương Đại Chủy hỏi:
– Thảm cái gì?
Hồ Tam Bôi đáp:
– Ả trừ phi không hiện nguyên hình, bằng không thì không khó gì hút cạn máu của ngươi và ta.
Trương Đại Chủy run rẩy mấy lượt, phát lãnh từ trong lòng, miệng lại

làm cứng:
– Bọn ta đều có giắt đao bén mà!
Tay gã đang nắm chặt cán đao.
Tay Hồ Tam Bôi lại đang chống trên bàn, lắc đầu:
– Nghe nói yêu ma quỷ quái căn bản không sợ đao kiếm.
Trương Đại Chủy mặt mày lập tức xanh dờn.
Gã nhìn nhìn ra cửa, miễn cưỡng cười lên:
– May là bọn ta còn có thể bỏ chạy.
Hồ Tam Bôi thở dài:
– Ngươi tựa hồ đã quên một chuyện.
Trương Đại Chủy thất kinh hỏi:
– Chuyện gì?
Hồ Tam Bôi đáp:
– Lão Dương vì để phòng hờ vạn nhất, đã khóa cửa từ bên ngoài rồi.
Mặt Trương Đại Chủy lập tức còn xanh hơn mấy phần nữa:
– May là bên ngoài có thủ vệ.
Hồ Tam Bôi thở dài một hơi:
– Đến lúc thủ vệ mở cửa vào cứu bọn ta, máu của bọn ta sợ rằng đã bị hút cạn rồi.
Trương Đại Chủy tới giờ mới minh bạch, run rẩy giọng:
– Tiểu tử ngươi đang nói bậy gì đó?
Hồ Tam Bôi nói:
– Ta cũng hy vọng là mình đang nói bậy.
Trương Đại Chủy cứ rùng mình liên hồi. Gã lại lén đưa mắt nhìn Dịch Trúc Quân.
Dịch Trúc Quân vẫn ngập ngụa trong nguyệt quang, yêu khí toàn thân phảng phất càng đậm đặc.
Bàn tay cầm đao của Trương Đại Chủy bất giác run rẩy, cả thanh âm cũng run run:
– Ta thấy ả sắp hiện hình rồi ...
Hồ Tam Bôi bị câu nói của gã làm giật mình:
– Ngươi ... ngươi nói gì vậy?
Trương Đại Chủy còn chưađáp, Hồ Tam Bôi lại đã nghĩ ra Trương Đại Chủy nói gì, quay sang hỏi:
– Ngươi từ đâu mà thấy được?
Trương Đại Chủy đáp:
– Ta có cảm giác ở đây càng lúc càng lạnh!
Hồ Tam Bôi hỏi:
– Vậy thì có liên quan gì?
Trương Đại Chủy thốt:

– Xa xưa tương truyền, lúc yêu ma quỷ quái xuất hiện đều có đợt đợt âm phong.
Hồ Tam Bôi không khỏi gật đầu.
Trương Đại Chủy trợn trừng mắt nhìn Dịch Trúc Quân.
Dịch Trúc Quân vẫn nguyên bộ dạng cũ, không di động chút nào.
Trương Đại Chủy lại vẫn không dám sơ hốt, mắt không dám nháy.
Trong đại lao phút chốc phảng phất đã lạnh thêm mấy phân.
Nguyệt quang chung quy đã rời khỏi thân người Dịch Trúc Quân.
Hàn khí cũng chừng như vì vậy mà dần dần tiêu tán.
Dịch Trúc Quân thủy chung không có biến hóa gì, toàn thân phảng phất đã biến thành một khúc gỗ không có sinh mệnh.
Mục quang của Trương Đại Chủy tới giờ mới thu hồi, thở phào một hơi.
Hồ Tam Bôi liền mở miệng:
– Đó có lẽ chỉ là tâm lý của ngươi thôi.
Trương Đại Chủy thốt:
– Ta hiện tại vẫn cảm thấy hàn hàn lãnh lãnh.
Hồ Tam Bôi nói:
– Ồ?
Yết hầu Trương Đại Chủy chợt "ực" một tiếng:
– Hiện tại nếu có hồ rượu thì hay quá.
Hồ Tam Bôi cười thất thanh:
– Nguyên lai ngươi chỉ muốn uống rượu?
Trương Đại Chủy trừng mắt:
– Lẽ nào ngươi không muốn?
Hồ Tam Bôi đáp:
– Sao lại không muốn.
Trương Đại Chủy nói:
– Rượu có thể khu trừ hàn khí.
Hồ Tam Bôi bổ sung:
– Rượu còn có thể gia tăng dũng khí.
Trương Đại Chủy nói:
– Ực một chén vào bụng, đảm khí của ta tối thiểu cũng hơn gấp bội.
Hồ Tam Bôi nói:
– Chỉ tiếc lão Dương có nói trước, không cho phép bọn ta uống rượu.
Trương Đại Chủy thốt:
– Bọn ta có uống thì y cũng vị tất đã biết.
Hồ Tam Bôi thở dài:
– Ta mà uống thì y lại nhất định sẽ biết.

Trương Đại Chủy nói:
– Không ai kêu ngươi uống ba chén, ngươi có thể chỉ uống hai chén rưỡi, vậy thì không ai có thể nhìn ra ngươi đã có uống rượu.
Hồ Tam Bôi nói:
– Đó cũng là một biện pháp hay.
Trương Đại Chủy thở dài:
– Không có rượu ta lại hoàn toàn không có biện pháp.
Gã lại thở dài một tiếng:
– Lúc lão Dương kêu bọn ta đến, tịnh không có kiểm tra bọn ta, ta vốn có thể giấu trên mình vài bình rượu.
Hồ Tam Bôi hỏi:
– Ngươi có giấu không?
Trương Đại Chủy đáp:
– Không có, thứ nhất là thời gian quá gấp rút, thứ hai là lão Dương lại đã dặn trước, thật hơi lo y sẽ kiểm tra rồi mới cho bọn ta vào.
Hồ Tam Bôi thốt:
– Kỳ thực ngươi đáng lẽ nên mang theo, thử xem vận khí ra sao.
Trương Đại Chủy nói:
– Ngươi biết nói chuyện quá.
Hồ Tam Bôi thốt:
– Không phải chỉ là biết nói.
Họ Hồ chợt cười lên, cười rất cổ quái.
Trương Đại Chủy nhìn Hồ Tam Bôi, bỗng đứng nhỏm dậy, nhỏ giọng:
– Ngươi lẽ nào có đem rượu trên mình?
Câu nói đó còn chưa dứt, trước mặt gã, trên bàn đã có hai bình rượu không lớn không nhỏ.
Rượu từ trong quan phục rộng rãi của Hồ Tam Bôi rút ra, không ngờ còn có bình thứ ba.
Bình thứ ba không ngờ lại là hảo tửu.
Mắt Trương Đại Chủy lập tức phát sáng, miệng cũng há hốc ra.
Gã một tay một bình, cầm hai bình rượu trên bàn lên, cười khà khà:
– Hảo tiểu tử, ngươi giỏi lắm.
Gã thật rất vui vẻ.
Cả Dịch Trúc Quân, Quách Phác đều bị tiếng cười của gã làm kinh động.
Hồ Tam Bôi vội thốt:
– Nói nhỏ chút đi, nếu lão Dương tới bên ngoài, nghe ngươi nói, ngươi và ta ba bình rượu này uống không xong đâu.
Trương Đại Chủy lập tức hạ giọng, lại nói:
– Ngươi an tâm đi, giờ này lão Dương tin rằng đã ngủ rồi.

Hồ Tam Bôi thốt:
– Còn thêm một điểm nữa mới được, ngươi nhìn kìa, hai người bọn họ đều bị ngươi làm kinh động rồi.
Trương Đại Chủy lén đưa mắt nhìn, liền đụng phải một đôi mắt băng lãnh.
Đôi mắt của Dịch Trúc Quân.
Nàng chỉ đưa mắt nhìn Trương Đại Chủy một lượt, lại cúi đầu xuống, Trương Đại Chủy lại đã rùng mình phát lãnh. Gã càng thấp giọng:
– Đừng lo tới chúng, uống rượu uống rượu!
Tả thủ của Hồ Tam Bôi đã án trên bình, mở nắp bình ra.
Một luồng hơi rượu thơm phức lập tức bay xộc vào mũi Trương Đại Chủy.
Trương Đại Chủy hít sâu một hơi, tinh thần phấn chấn, thoát miệng:
– Hảo tửu.
Hồ Tam Bôi thốt:
– Đương nhiên là hảo tửu.
Trương Đại Chủy hỏi:
– Rượu ngon như vầy, ngươi kiếm ở đâu ra vậy?
Hồ Tam Bôi đáp:
– Mua.
Trương Đại Chủy nói:
– Loại rượu này theo ta thấy tịnh không rẻ.
Hồ Tam Bôi thốt:
– Rẻ thì đâu phải là hảo tửu.
Trương Đại Chủy nói:
– Có lý.
Gã bỗng lại hỏi:
– Ngươi học tiêu xài phóng khoáng từnào vậy?
Hồ Tam Bôi cười:
– Sáng sớm hôm nay, lúc đi mua rượu.
Trương Đại Chủy hỏi:
– Đây kỳ thực là rượu gì?
Hồ Tam Bôi đáp:
– Đối với rượu, ngươi không phải rất có kinh nghiệm sao?
Trương Đại Chủy bẽn lẽn:
– Ta chỉ có kinh nghiệm với rượu rẻ tiền thôi.
Hồ Tam Bôi thốt:
– Vậy ngươi còn hỏi gì nữa?
Giọng nói vừa hạ xuống, họ Hồ đã tu một ngụm đầy.
Trương Đại Chủy còn nói:

– Uống xong ngươi phải nói cho ta biết đó.
Hồ Tam Bôi hỏi:
– Ngươi tính đi mua?
Trương Đại Chủy chảy nước miếng:
– Chỉ ngửi thấy hơi rượu là ta đã biết là hảo tửu, uống vào nếu quả ngon thật, cho dù có mắc một chút ta cũng phải đi mua như thường.
Hồ Tam Bôi khôngđáp, lại ực một ngụm đầy.
Trương Đại Chủy thất kinh nhìn họ Hồ:
– Ngươi uống theo lối đó, một ngụm đã xem là một chén, ngươi đã uống hai ngụm, không thể uống nữa.
Hồ Tam Bôi thốt:
– Ai nói ta không thể uống nữa?
Trương Đại Chủy nói:
– Ngươi mà uống nữa là say gục à.
Hồ Tam Bôi thốt:
– Rượu ngon như vầy, có uống say cũng đáng mà.
Trương Đại Chủy còn nói gì được nữa? Gã nhìn trái nhìn phải, mỗi tay cầm một bình.
Gã nguyên muốn đặt một bình xuống, để có một tay tháo nắp bình ra, lại sợ bình rượu vừa đặt xuống là Hồ Tam Bôi sẽ chộp lấy.
May là gã còn có một cái miệng bự, gã dùng miệng cắn nắp bình.
"Phựt" một tiếng, nắp bình bị gã cắn giựt rớt ra. Một luồng hơi rượu lập tức từ trong bình phụt ra, xông tận xoang mũi!
Trương Đại Chủy làm sao chịu bỏ qua, mau mắn ngửi liền. Lần ngửi này, bắp thịt trên mặt gã cơ hồ co thắt lại hết.
Luồng khí đó tịnh không phải là hơi rượu, cũng tuyệt không thơm tho. Là một luồng hơi hôi thúi. Một mùi hôi thúi bất cứ văn tự ngữ ngôn nào cũng vô phương hình dung.
Trương Đại Chủy sát na đó chỉ cảm thấy mình như lọt tõm vào một cống rãnh đầy phân đã nhiều năm chưa gột rửa. Gã chung quy nhịn không được ói mửa ra liền.
Hồ Tam Bôi nhìn gã, thần sắc đặc biệt phi thường.
Trương Đại Chủy vừa ói vừa hỏi:
– Trong bình đựng cái gì vậy?
Hồ Tam Bôi đáp:
– Rượu.
Trương Đại Chủy càng ói dữ, quát lên:
– Nói bậy.
Hồ Tam Bôi thốt:
– Không phải nói bậy.

Trương Đại Chủy hỏi:
– Ngươi lẽ nào không ngửi thấy mùi hôi thúi đó?
Hồ Tam Bôi đáp:
– Ta chỉ ngửi thấy hương rượu thơm lừng.
Trương Đại Chủy nói:
– Ngươi đặt bình rượu của ngươi xuống rồi ngửi kỹ lại đi.
Hồ Tam Bôi hỏi:
– Ta ngửi kỹ quá mà, còn bình rượu trong tay ta không phải đã đặt xuống rồi sao?
Trương Đại Chủy nhìn xuống.
Bình rượu trong tay Hồ Tam Bôi quả nhiên không biết từ lúc nào đã đặt trên bàn.
Trương Đại Chủy hỏi:
– Ngươi thật không phát giác bình rượu này có gì cổ quái?
Hồ Tam Bôi hỏi ngược:
– Ngươi cảm thấy có gì cổ quái?
Trương Đại Chủy đáp:
– Bình này căn bản đâu phải rượu.
Hồ Tam Bôi hỏi:
– Không phải rượu thì là gì?
Trương Đại Chủy đáp:
– Không biết, ngươi đi ngửi xem là gì?
Hồ Tam Bôi tay không, thò tay lấy bình rượu trong tay Trương Đại Chủy, đưa lên mũi ngửi.
Họ Hồ không ói mửa, lại hỏi:
– Ngươi nói cái bình này không phải đựng rượu?
Trương Đại Chủy hỏi:
– Rượu thì làm sao như vậy được?
Hồ Tam Bôi kinh ngạc nhìn gã:
– Mũi ngươi bị bệnh hả?
Trương Đại Chủy ngây người:
– Ngươi thật ra đã ngửi thấy mùi gì?
Hồ Tam Bôi đáp:
– Mùi rượu thơm lừng.
Trương Đại Chủy thoát miệng hỏi:
– Cái gì?
Hồ Tam Bôi đáp:
– Đây rõ ràng là một bình rượu.
Trương Đại Chủy hỏi:
– Hoàn toàn giống hệt với bình của ngươi?

Hồ Tam Bôi gật đầu:
– Bình cũng giống, mùi vị cũng giống, đâu có gì sai biệt.
Trương Đại Chủy nghiêm mặt:
– Hiện tại không phải là lúc giỡn chơi.
Hồ Tam Bôi nghiêm mặt:
– Ai nói giỡn chứ?
Trương Đại Chủy thốt:
– Ngươi!
Tay gã chỉ sát mũi Hồ Tam Bôi.
Hồ Tam Bôi không có phản ứng gì.
Trương Đại Chủy trừng trừng nhìn họ Hồ:
– Ngươi cuối cùng đã mặc nhận?
Hồ Tam Bôi mục quang lạc trên bình rượu:
– Ngươi cứ khăng khăng nói đây không phải là một bình rượu, ta cũng không có cách gì.
Trương Đại Chủy giận dữ:
– Đó nếu là một bình rượu, sao lại hôi thúi dữ vậy?
Gã liền mở nắp một bình khác.
Lại mùi hôi thúi từ trong bình bốc ra.
Lần này Trương Đại Chủy đã sớm phòng bị, mùi hôi thúi đó không chui xộc vào mũi gã được.
Gã càng tức tối:
– Cái bình này cũng vậy, ngươi làm sao vậy?
Hồ Tam Bôi không đáp mà hỏi ngược:
– Ngươi thật có cảm giác như vậy?
Trương Đại Chủy giận quát:
– Cả nước chua cũng ói ra hết, ngươi nghĩ ta giả bộ sao?
Hồ Tam Bôi gật đầu, chợt nói một câu kỳ quái phi thường:
– Cảm giác của con người nguyên lai thật có chỗ bất đồng.. Trương Đại Chủy nghe thấy, nhịn không được phải hỏi:
– Ngươi nói vậy là có ý gì?
Hồ Tam Bôi lại không trả lời mà nói:
– Hiện tại ta biết ngươi có cảm giác gì.
Trương Đại Chủy không hiểu.
Hồ Tam Bôi nói tiếp:
– Ta không phải đang đùa với ngươi, cũng không đang lừa gạt ngươi, cái bọn ta nói đến đích xác là rượu.
Trương Đại Chủy thất thanh:
– Ngươi ... ngươi ...
Hồ Tam Bôi cắt ngang lời gã, nói tiếp:

– Ta đích xác đã ngửi thấy mùi thơm của hương rượu, uống vào mỹ vị của chất rượu.
Trương Đại Chủy hỏi:
– Ngươi nói bình đầu tiên?
Hồ Tam Bôi đáp:
– Ba bình kỳ thực đều như nhau.
Trương Đại Chủy nói:
– Ta lại chỉ ngửi thấy cái bình đầu là thơm thôi.
Hồ Tam Bôi thốt:
– Bởi vì cái bình đó thủy chung ở trong tay ta, không lọt vào tay ngươi.
Trương Đại Chủy hỏi:
– Vậy thì có quan hệ gì chứ?
Hồ Tam Bôi đáp:
– Quan hệ lớn lắm, ngươi vừa đụng tay vào, rượu sẽ biến chất.
Trương Đại Chủy nói:
– Ngươi làm như đây là quái tửu vậy.
Hồ Tam Bôi thốt:
– Cũng không phải là quái tửu gì, là nga tửu.
Trương Đại Chủy ngạc nhiên:
– Ngươi nói là rượu gì?
Hồ Tam Bôi đáp:
– Nga tửu.
Trương Đại Chủy nói:
– Ta chưa từng nghe nói đến cái tên rượu đó.
Hồ Tam Bôi thốt:
– Rất nhiều người chưa từng nghe đến.
Trương Đại Chủy hỏi:
– Tay ta vừa đụng vào đã biến chất, tay ta lẽ nào có ma lực gì?
Hồ Tam Bôi lắc đầu.
Trương Đại Chủy hỏi:
– Nếu không thì tại sao?
Hồ Tam Bôi đáp:
– Cũng không vì sao cả, chỉ là vì đôi tay của ngươi là đôi tay người.
Trương Đại Chủy ngẩn ngơ:
– Đôi tay của ngươi lẽ nào không phải là tay người?
Hồ Tam Bôi gật đầu.
Trương Đại Chủy lại ngớ người:
– Nói như vậy, ngươi tịnh không phải là người?
Hồ Tam Bôi gật đầu lần nữa.

Trương Đại Chủy hỏi:
– Đầu óc của ngươi có phải có bệnh?
Hồ Tam Bôi đáp:
– Tuyệt đối không.
Trương Đại Chủy chung quy đã phát giác Hồ Tam Bôi tịnh không phải đang đùa giỡn với gã. Gã không khỏi nhìn Hồ Tam Bôi cho kỹ. Hồ Tam Bôi tịnh không có gì dị dạng, nhưng nhìn lên nhìn xuống hai lượt, trong lòng Trương Đại Chủy không biết sao lại dâng lên một luồng lãnh khí.
Gã rùng mình, hỏi dò:
– Không phải người, lẽ nào là yêu quái?
Hồ Tam Bôi cười. Nụ cười đó đơn giản không giống như nụ cười của con người.
Trương Đại Chủy và Hồ Tam Bôi đã quen biết mười năm, vẫn là lần đầu tiên thấy trên mặt Hồ Tam Bôi lộ xuất một nụ cười như vậy.
Nụ cười đó không phải dùng mấy chữ "khủng bố quỷ dị" mà có thể hình dung được. Dưới nụ cười đó, Hồ Tam Bôi căn bản không còn giống Hồ Tam Bôi nữa.
Cũng căn bản không còn giống người! Khuôn mặt cười đó không ngờ cứ nhấp nhô gợn sóng, giống như loài sứa giữa biển, không ngừng biến đổi.
Mặt Trương Đại Chủy lại trắng nhợt. Gã trừng trừng nhìn Hồ Tam Bôi, thất kinh hỏi:
– Ngươi ... ngươi là vật gì?
Hồ Tam Bôi đáp:
– Nga!
Thanh âm của họ Hồ cũng biến thành cổ quái phi thường, không còn giống thanh âm người nữa.
Trương Đại Chủy thanh âm cũng biến hẳn:
– Lẽ nào là một nga tinh?
Hồ Tam Bôi đáp:
– Chính thị!
Hai chữ "chính thị" trầm lắng mà sắc bén, như thiết chùy đập vào tai Trương Đại Chủy.
Mặt họ Hồ bắt đầu bong ra! Như bụi phấn lả tả bong rơi xuống đất. Đằng sau gương mặt đó có lẽ là một khuôn mặt của nga tinh. Mặt nga tinh ra sao?
Lòng hiếu kỳ của Trương Đại Chủy vốn cũng không nhỏ, gã thật rất muốn biết. Gã lại không còn lưu ý tới nữa.
Hiện tại mà nói, đương nhiên là phải mau mau chạy thục mạng.

Không chịu chạy, nga tinh không chừng sẽ hút máu gã.
Gã bắt đầu thoái lui. Hồ Tam Bôi bắt đầu tiến tới.
Trương Đại Chủy chợt nghĩ tới một chuyện, khản giọng:
– Ngươi thật là Hồ Tam Bôi?
Hồ Tam Bôi đáp:
– Hồ Tam Bôi là hảo bằng hữu của ngươi, là một người.
Trương Đại Chủy vội hỏi:
– Ngươi không phải ...
Hồ Tam Bôi đáp:
– Đương nhiên là không phải, nếu không ta đã sớm hút cạn máu của ngươi ...
Trương Đại Chủy hỏi:
– Hồ Tam Bôi đã đi đâu?
Hồ Tam Bôi đáp:
– Đi đến chỗ mà ngươi hiện tại không thể không đi.
Trương Đại Chủy hỏi:
– Chỗ nào?
Hồ Tam Bôi đáp:
– Địa ngục -- Con người của họ Hồ theo ta thấy chỉ có thể tới địa ngục, ngươi cũng vậy!
Trương Đại Chủy hỏi:
– Họ Hồ ... Họ Hồ làm sao chết?
Hồ Tam Bôi cười khằng khặc:
– Họ Hồ bị ta hút hết máu trên mình!
Trương Đại Chủy cơ hồ sợ đến mức ngất xỉu, mặt gã không còn chút máu, tiếp tục thoái lui. Thoái thêm hai bước, lưng gã đã đụng vào tường.
Hồ Tam Bôi lại cười khằng khặc:
– Ngươi còn có thể chạy thoát khỏi đây sao?
Họ Hồ đặt bình rượu trên tay xuống bàn, lại bước tới bước nữa.
Trương Đại Chủy không còn lui được nữa, sắc mặt cũng không còn biến được nữa, mắt thấy Hồ Tam Bôi càng tới gần, toàn thân lập tức co rụt lại như đại công kê.
Gã chợt nhớ tới ngoài lao còn có thủ vệ đi tuần, lúc này không hô hoán cứu mạng thì còn chờ lúc nào nữa?
Gã mở miệng kêu cứu, nhưng vừa mở miệng, gã phát giác cổ họng của mình không biết từ lúc nào đã biến thành tê khản, tê khản tới mức căn bản không phát ra âm thanh được nữa.
Tới bây giờ gã mới thật sự kinh hoảng.
Giây phút đó Hồ Tam Bôi đã bước thêm hai bước, khuôn mặt xanh

dờn ghê gớm.
Khuôn mặt đó, hiện tại mình nói khủng bố tới cỡ nào, còn khủng bố hơn thế nữa.
Trương Đại Chủy lá gan tiêu tán, “ta liều mạng với ngươi!”, trong lòng gã đang cuồng hống, quăng bình rượu trong tay qua.
Hồ Tam Bôi không để bị quăng trúng, cũng không tránh né, họ Hồ chỉ giơ tay lên, bình rượu đã lọt vào tay.
Nga tửu đầy bình không ngờ cả một giọt cũng không trào ra.
Đó giống như là triển lộng ma thuật vậy, họ Hồ lẽ nào thật là ma quỷ?
Trương Đại Chủy rút đao ra khỏi vỏ, đao quang lấp loáng chói mắt, đao bén!
Hồ Tam Bôi như không nhìn thấy, bước tới thêm bước nữa!
Trương Đại Chủy hươi đao thủ thế, đương nhiên là không hù được Hồ Tam Bôi.
Càng gần hơn nữa! Trương Đại Chủy hét lớn một tiếng, bửa đao xuống!
Yết hầu của gã phát không ra tiếng, khí thế cũng yếu đi vài phân.
Bất quá một đao đó lại là một đao tận hết lực bình sinh của gã!
Gã hiện tại đang liều mạng, không thể không liều mạng!
Hồ Tam Bôi không ngờ lại dùng bình rượu trong tay tiếp ngăn một đao đó! “Xoạt”.
một tiếng, bình rượu trong đao quang chém xuống đã biến thành hai mảnh!
Rượu trong bình bay bắn giữa đao quang! Rượu màu huyết hồng, mang theo khí vị hôi thúi mãnh liệt, phảng phất rắc rải một màn mưa máu mù trời.
Đó là nga huyết hay là nga tửu? Rượu bắn lên mặt Trương Đại Chủy, hôi thúi thấu tận tâm can. Lần này lại không ói mửa.
Gã căn bản đã quên luôn ói mửa! Giữa sát na đó, Hồ Tam Bôi đã lăng không bay lên.
Trương Đại Chủy nhìn không rõ ràng lắm, nga tửu bắn lên mặt gã, bắn vào mắt gã.
Mắt gã đau rát từng cơn, nhưng vẫn giương tròn! Gã miễn cưỡng trợn mắt lên!
Sinh tử quan đầu, không trợn mắt lên cũng không được, mắt gã một màn huyết hồng.
Gã đột nhiên phát giác, Hồ Tam Bôi giữa màn huyết hồng đó, đã “rét rét” lăng không bay về phía mình!
Gã la lớn, đao trong tay chém loạn!
Đao quang huyết quang chói loạn, mưa máu bay mịt mù! Đỏ, một

màn đỏ máu!
Canh ba, lúc Thường Hộ Hoa, Cao Thiên Lộc, Đỗ Tiếu Thiên, Dương Tấn bốn ngươi đến địa lao, đã vang vọng tiếng trống canh ba.
Đống lửa ngoài cửa đại lao vẫn đốt sáng ngời ngời. Bóng lửa phần phật lập loè xao động, trong đêm vắng lặng nghe rõ mồn một.
Cửa đen bóng, là cửa sắt, trên mặt khảm hơm trăm cây đinh đồng, lấp lánh giữa hỏa quang khiến cho lòng người phát lãnh.
Trên cửa còn có quai đầu hổ đúc bằng sắt, nhấp nháy ánh lửa chiếu diệu.
Không khí héo hắt.
Ngoài cửa lại không có thủ vệ tuần tra qua lại.
Chín thủ vệ, toàn bộ đều tập trung trên thạch cấp trước cửa. Năm người đứng, bốn người ngồi. Đứng thì tay cầm trường thương, thân người thẳng đứng còn hơn thương.
Ngồi thì ôm gối mà ngồi, đầu cúi gục, tựa hồ đã ngủ vùi.
Bọn Thường Hộ Hoa bước tới, bốn tên thủ vệ đang ngồi không ngờ lại hoàn toàn không có phản ứng gì, năm kẻ đứng cũng không lý gì tới.
Lẽ nào bọn họ đều đã ngủ say?
Dương Tấn thấy tức, lẩm bẩm:
– Bọn chúng đến để canh đại lao hay là để ngủ, thật quá hư hỏng.
Cao Thiên Lộc chợt hỏi:
– Bình nhật bọn chúng đều như vầy?
Dương Tấn lắc đầu nguầy nguậy:
– Nếu như vầy thì tôi đã không thèm dùng chúng để canh phòng rồi.
Cao Thiên Lộc thốt:
– Vậy thì kỳ lạ thật.
Thường Hộ Hoa liền tiếp lời:
– Chỉ sợ đã có chuyện!
Cao Thiên Lộc không khỏi gật đầu.
Bốn người cơ hồ đồng thời gia tăng tốc độ.
Vừa đến gần cửa lớn, bọn họ phát giác năm tên thủ vệ đang đứng đều nhắm mắt hết, tựa hồ đã ngủ.
Tư thế đứng của bọn chúng cũng không tự nhiên. Thần thái tuy tự nhiên, lại kỳ quái phi thường, có hai người như đang nói chuyện với nhau, ba kẻ còn lại như đang nghe người ta nói chuyện.
Đỗ Tiếu Thiên vừa thấy tình hình đó, sắc mặt liền biến hẳn, liền thốt:
– Chết!
Hắn liền bước tới, tung mình lên thạch cấp, đến gần một thủ vệ, Dương Tấn bên kia vỗ tay hét lớn:

– Tỉnh dậy, tỉnh dậy hết cho ta!
Cổ họng của y luôn luôn to lớn, hiện tại tiếng hét đó e rằng cả người chết trong quan tài cũng không khó gì nghe y kêu mà bật dậy.
Chín thủ vệ đó tịnh không phải là người chết, bọn họ không ngờ tựa hồ đã thật sự ngủ vùi, bị tiếng hét của Dương Tấn mà tỉnh dậy hết.
Ba người trong số còn giật nảy mình lên.
Vừa mở mắt, nhìn thấy không những có tổng – phó bộ đầu, cả thái thú Cao Thiên Lộc cũng đã đến, mấy tên thủ vệ chân tay mềm nhũn liền. Không đợi Cao Thiên Lộc lên tiếng, tất cả liền quỳ xuống.
Cao Thiên Lộc không nói gì.
Dương Tấn lại quát lớn:
– Các ngươi ngủ ngon quá ha!
Chín thủ vệ nhìn nhau, tựa hồ chính bọn chúng cũng không biết mình đã ngủ.
Cao Thiên Lộc mặt mày cảnh giác, phất tay ngắt lời Dương Tấn, bước lên hai bước:
– Các ngươi có biết mình đã ngủ say không?
Chính tên thủ vệ đều lắc đầu.
Cao Thiên Lộc hỏi tiếp:
– Ai là lãnh đội?
Một tên thủ vệ bước tới một bước:
– Ty chức là Khâu Thuận.
Cao Thiên Lộc hỏi:
– Ngươi cũng không biết chuyện gì đã xảy ra?
Khâu Thuận khấu đầu:
– Ty chức đáng chết.
Cao Thiên Lộc điềm đạm cười:
– Ngươi còn chưa trả lời câu hỏi của ta.
Khâu Thuận đáp:
– Ty chức hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra, ty chức thậm chí không biết làm sao mà lại ngủ say trên thạch cấp.
Cao Thiên Lộc hỏi:
– Ngươi vốn đang ở đâu?
Khâu Thuận đáp:
– Ty chức vốn đang dẫn bốn thủ hạ đi tuần tra vòng quanh ngoài đại lao ...
Cao Thiên Lộc hỏi tiếp:
– Có gặp người nào khả nghi không?
Khâu Thuận đáp:
– Không có tới một người.

Cao Thiên Lộc thốt:
– Ồ?
Thường Hộ Hoa liền xen miệng:
– Bản thân các ngươi có gặp chuyện gì kỳ quái xảy ra không?
Khâu Thuận nhìn Thường Hộ Hoa.
Con người này thanh âm lạ hoắc, người cũng lạ hoắc, lại đi cùng với Cao Thiên Lộc, Đỗ Tiếu Thiên, Dương Tấn, lai lịch đương nhiên cũng không nhỏ.
Cho nên gã trả lời liền:
– Nói về kỳ quái, có một chuyện thật là kỳ quái.
Cao Thiên Lộc thôi thúc:
– Mau nói.
Khâu Thuận thốt:
– Bọn ty chức chín người, không biết nguyên nhân tại sao mới qua canh một đã cảm thấy mệt mỏi cực kỳ, ngáp không ngưng, cơ hồ thậm chí cả mắt cũng vô phương mở lên được.
Cao Thiên Lộc hỏi truy:
– Sau đó thì sao?
Khâu Thuận đáp:
– Bốn người thủ trước cửa thì không biết sao, ty chức cùng bốn người tùy tùng đi tuần tra vòng quanh cứ nối nhau ngã dựa vào tường, ty chức là người cuối cùng, trước khi ty chức gắng gượng hết nổi, bốn người kia đã ngã trước rồi.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Lúc đó ngươi có phát giác xung quanh có gì lạ không?
Khâu Thuận đáp:
– Tôi lúc đó căn bản không chú ý đến xung quanh, nhất tâm chỉ muốn ngủ vùi.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Bốn người theo ngươi tuần tra thì sao?
Khâu Thuận còn chưađáp, bốn thủ vệ sau lưng gã đã cùng nhích tới.
Cao Thiên Lộc mục quang quét quanh, hỏi:
– Là bốn người các ngươi?
Bốn thủ vệ nhất tề lên tiếng:
– Dạ.
Bọn họ vẫn còn quỳ dưới đất.
Cao Thiên Lộc tựa hồ hiện tại mới sực nhớ, phất tay:
– Các ngươi đứng lên hết rồi hãy nói.
Khâu Thuận cùng tám tên thị vệ nghe lời, mặt mày sợ sệt nhất tề đứng dậy.

Mục quang của Cao Thiên Lộc vẫn còn ghim trên mặt bốn tên thủ vệ, hỏi:
– Các ngươi lúc đó có phát hiện gì không?
Bốn tên thủ về nhất tề lắc đầu:
– Ty chức lúc đó tình hình cũng giống như Khưu đầu lĩnh vậy.
Cao Thiên Lộc phẩy tay:
– Lui qua một bên cho ta.
Bốn thủ vệ nghe lời lui ra.
Mục quang của Cao Thiên Lộc lại chuyển về phía bốn tên thủ vệ còn lại:
– Bốn người các ngươi ở ngoài cửa?
– Dạ.
– Các ngươi ra sao?
“Cũng như bọn họ”. Bố người cơ hồ dị khẩu đồng thanh.
Lời nói của bọn họ tuy có khác chút, ý tứ lại tương đồng.
Chín người đương nhiên cùng một tình huống, không tránh khỏi quá xảo hợp, kỳ quái.
Cao Thiên Lộc mặt mày nghi hoặc.
Thường Hộ Hoa trầm ngâm không nói gì, Đỗ Tiếu Thiên nhíu mày.
Ba người hiển nhiên đều cảm thấy đau đầu, nhất thời không biết nên làm sao để giải thích chuyện này.
Chỉ có Dương Tấn là ngoại lệ, y bỗng biến sắc, chợt kêu lên:
– Đây có phải giống như bị quỷ mê không?
Bọn Thường Hộ Hoa ba người không nói gì, cũng không phủ nhận.
Vô luận Dương Tấn có nói gì đi nữa, trước mắt bọn họ cũng chỉ còn nước tạm thời tiếp thụ.
Khâu Thuận cung tám tên thủ hạ nghe được mà kinh tâm, toàn bộ đều ngây ngô tại đương trường.
Cũng không biết có phải là vì câu nói của Dương Tấn, bọn chúng đột nhiên đều cảm thấy hoàn cảnh xung quanh đã biến thành quỷ dị hẳn.
Đống lửa “phạch phạch” cháy bừng, ngọn lửa ngút cao, bóng mọi người cũng không ngừng biến động.
Tối thiểu có một nửa nhịn không được len lén quay đầu lại nhìn -- không có quỷ.
Cao Thiên Lộc trầm ngâm một hồi, liền thốt:
– Vô luận là sao, bọn ta hiện tại nên tiến vào xem xem.
Thường Hộ Hoa, Đỗ Tiếu Thiên, Dương Tấn không hẹn mà nhất tề gật đầu.
Cao Thiên Lộc liền quát lên:
– Người đâu, mở cửa!

Chìa khóa đại lao giắt trên hông Dương Tấn.
Dương Tấn dĩ nhiên không quên nghe lệnh bước tới. Y dùng ba cái chìa khóa để mở cánh cửa sắt đó.
Mỗi một chiếc chìa khóa đều lớn nhỏ khác nhau, thứ tự cũng phân trước sau, nếu sai thứ tự, cửa không những vô phương mở ra, mà còn kinh động đến một cái chuông lớn gần cửa, phát xuất ra một tràng tiếng chuông vang vọng, cảnh báo toàn thể thủ vệ quan binh ở nha môn.
Đại lao xây giữa nha môn, từ ngoài tiến vào, tối thiểu phải vượt qua ba vòng tường, bốn lớp thủ vệ.
Một địa phương như vầy, đáng lẽ là vạn vô nhất thất. Cho nên nhìn thấy cửa sắt không có gì dị dạng, Dương Tấn cơ hồ đã hoàn toàn yên tâm.
Nhưng vừa mở cánh cửa sắt ra, sự an tâm của y không khỏi tiêu tán, sắc mặt y cũng lập tức đại biến.
Cửa sắt vừa mở ra, một mùi hôi thúi dị dạng từ bên trong lao xông ra. Thứ mùi hôi thúi đó y không còn lạ gì nữa.
Lúc phát hiện thi thể của Thôi Bắc Hải, lúc bước vào gian phòng trong Vân Lai khách sạn nơi nuôi Hấp Huyết Nga, y đã ngửi thấy mùi hôi thúi đó, trước sau đã hai lần!
Ấn tượng đâu còn mới lạ!
Thường Hộ Hoa, Đỗ Tiếu Thiên cũng biến sắc, bọn họ cũng chưa quên thứ mùi hôi thúi đó.
Thường Hộ Hoa tung người phóng lên, như một con chim hạ mình trước cửa sắt, hữu thủ thò ra, nắm lấy vai Dương Tấn, đẩy y sang một bên cửa.
Đằng sau mùi hôi thúi kia có lẽ là một bầy Hấp Huyết Nga!
Chàng chắn trước người Dương Tấn, một tay đã nắm lấy cán kiếm.
Đỗ Tiếu Thiên bên kia cơ hồ đồng thời hét lên:
– Khâu Thuận, mau dẫn người cẩn thận bảo vệ đại nhân!
Tiếng nói vừa vang lên, hắn đã phi thân rơi mình bên kia cửa.
Khâu Thuận không ngờ cũng không chậm, nghe lệnh liền như một mũi tên phóng đến sát người Cao Thiên Lộc, tám tên thủ vệ thủ hạ cũng liền đó vây quanh.
Cao Thiên Lộc lại giang hai tay, đẩy bọn chúng dạt sang hai bên, bàn tay liền lạc bên hông.
Bên hông của ông ta quải một thanh kiếm trang sức hoa lệ!
Ông ta nắm chặt cán kiếm không chút sợ sệt. Từ tư thế cầm kiếm của ông ta, có thể thấy được ông ta cũng đã từng có công phu dụng kiếm.

Mặt mày ông ta tuy không chút sợ sệt, mũi lại đã nhíu lại. Vô luận là ai đi nữa, đối với mùi hôi thúi kia cũng không thể cảm thấy dễ chịu.
Gió đêm lây lất, mùi thúi dần dần lợt lạt trong gió.
Ánh đèn trong lao vàng mờ, một phiến tĩnh lặng.
Trong mùi hôi thúi tịnh không có Hấp Huyết Nga bay ra, một con cũng không có.
Thường Hộ Hoa buông vai Dương Tấn, Dương Tấn lại vẫn không có bất kỳ hành động gì, ngoan ngoãn đứng đó.
Trong lao không chừng còn ẩn tàng một bầy Hấp Huyết Nga, người vừa bước vào là bay ào ra. Y thật không muốn bị làm xấu nữa.
Đỗ Tiếu Thiên lại không lo sợ bị làm xấu, hắn đã ra tay hành động.
Thường Hộ Hoa còn nhanh hơn Đỗ Tiếu Thiên một bước. Tay chàng nắm chặt cán kiếm, kiếm lại thủy chung không rút ra khỏi vỏ!
Cho dù tay chàng không đang trên cán kiếm, kiếm của chàng cũng có thể tấn tốc xuất kích.
Luyện kiếm mười năm, chàng tối thiểu đã có hai năm chỉ luyện tập bạt kiếm.
Sự nhanh mãnh trong tốc độ bạt kiếm của chàng đã đạt đến cực hạn của sức người.
Đỗ Tiếu Thiên tịnh không thể so bì với bản lãnh của Thường Hộ Hoa.
Tự hắn cũng hiểu rõ, cho nên vừa cất bước, đao đã "xoẻng" một tiếng rút ra khỏi vỏ.
Hai người từng bước từng bước, trước sau lần vào cửa, chung quy đã tiến vào trong lao.
Mùi hôi thúi trong lao vẫn còn nồng nặc, không có nga, dưới đất gần cửa lại có một vũng máu nga.
Vũng máu dưới ánh đèn lấp loáng huyết quang yêu dị, tịnh chưa ngưng kết. Mùi thúi chính là từ vũng máu tản phát.
Một người tay cầm đao bén mình vận quan phục ngã gục trên vũng máu, mặt ngửa lên, mặt đầy máu bầm -- Trương Đại Chủy.
Thường Hộ Hoa đến trước vũng máu nga liền dừng bước:
– Đây có phải là một trong hai người được phái vào lao canh giữ?
Đỗ Tiếu Thiên nhìn kỹ, gật đầu:
– Gã là Trương Đại Chủy.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Bên kia chắc là Hồ Tam Bôi.
Bên cạnh gian lao phòng đầu tiên bên tả, nằm gục một người.
Người đó cũng vận quan phục, lại phạch ngực, quá nửa số nút không còn cài dính nữa.
Đỗ Tiếu Thiên vội bước sang.

Người đó cũng nằm ngửa mặt lên trời, trên mặt gã lại không có máu đọng, so với Trương Đại Chủy đương nhiên dễ nhận hơn nhiều.
Đỗ Tiếu Thiên liền gật đầu:
– Gã chính là Hồ Tam Bôi.
Hắn cúi xuống nửa người, thò tay ra án trên ngực Hồ Tam Bôi. Tim Hồ Tam Bôi đã ngừng đập. Hắn không khỏi giật mình.
Thường Hộ Hoa nhìn thấy:
– Sao?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Chết rồi.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Trương Đại Chủy còn thở.
“Thật sao?” Đỗ Tiếu Thiên liền tung mình rơi xuống cạnh Thường Hộ Hoa.
Song thủ của Thường Hộ Hoa xoa xoa huyệt đạo trên mình Trương Đại Chủy.
Trương Đại Chủy quả nhiên còn thở, nhưng rất yếu.
Lúc đó, bọn Cao Thiên Lộc, Dương Tấn cũng đã vào tới.
Cao Thiên Lộc mục quang quét quanh, kinh hãi:
– Xảy ra chuyện gì?
Đỗ Tiếu Thiên còn chưađáp, chợt nghe một tiếng thở dài. Tiếng thở dài đó không ngờ là của Trương Đại Chủy.
Lời nói Đỗ Tiếu Thiên muốn nói ra không khỏi phải ngậm lại, trợn trừng nhìn Trương Đại Chủy.
Mắt Trương Đại Chủy nhấp nháy liên hồi.
Đỗ Tiếu Thiên thoát miệng kêu:
– Trương Đại Chủy!
Bắp thịt trên mặt Trương Đại Chủy co giật liên hồi, thở khì ra một hơi, chung quy đã mở bừng mắt. Nhãn cầu của gã đầy những tia máu li ti.
Đỗ Tiếu Thiên liền hỏi:
– Ở đây đã xảy ra chuyện gì?
Tròng mắt của Trương Đại Chủy lộ xuất nét kinh hoảng, khàn giọng nói ra một tiếng:
– Nga!
Đỗ Tiếu Thiên hỏi truy:
– Nga gì?
Nét khủng bố trong tròng mắt của Trương Đại Chủy càng đậm đặc, lại nói ra một tiếng:
– Tửu ...
Đỗ Tiếu Thiên ngây người:

– Rượu gì?
Trương Đại Chủy thều thào ấp úng:
– Nga tửu ... nga tửu màu huyết hồng ... gương mặt không ... không ngừng bong rơi ...
nga tinh, hấp ... hấp huyết ...
Đỗ Tiếu Thiên xanh mặt:
– Hấp Huyết Nga?
Trương Đại Chủy giật nảy mình, đột nhiên hét lên một tiếng:
– Hấp Huyết Nga!
Giọng nói cũng tràn ngập niềm khủng bố, gã đột nhiên ngồi bật dậy, vừa ngồi lên đã ngã gục xuống.
Thường Hộ Hoa, Đỗ Tiếu Thiên đỡ không kịp. “Bình” một tiếng, ót Trương Đại Chủy đập xuống đất, không còn động đậy.
Mắt gã vẫn trợn trừng, đồng tử mất hết thần thái, những tia máu li ti xung quanh lại càng rõ nét.
Thường Hộ Hoa thăm dò hơi thở của Trương Đại Chủy. Tay chàng chợt ngưng lại.
Đỗ Tiếu Thiên liền hỏi:
– Sao?
Thường Hộ Hoa nói được hai tiếng:
– Chết rồi!
Dương Tấn không khỏi xen miệng:
– Vết thương ở đâu ...
Lời nói còn chưa dứt đã bị Cao Thiên Lộc ngắt quãng.
Cao Thiên Lộc thoát miệng quát lớn:
– Trước hết xem xem phạm nhân ra sao rồi!
Không đợi ông ta mở miệng, Thường Hộ Hoa đã từ dưới đất bay lên. Cùng lúc với tiếng nói của ông ta phát ra, người của Thường Hộ Hoa đã rơi bên thi thể của Hồ Tam Bôi.
Đỗ Tiếu Thiên không ngờ cũng không chậm, đã phóng đến bên người Thường Hộ Hoa.
Thường Hộ Hoa nhìn vào song sắt kề bên. Lao phòng tịnh không có người. Chàng không khỏi lên tiếng hỏi:
– Người có phải bị giam trong lao phòng này?
Đỗ Tiếu Thiên gật đầu:
– Dịch Trúc Quân bị giam trong đó.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Nhớ đúng chứ?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Ký ức của ta luôn luôn rất tốt.

Thường Hộ Hoa hỏi:
– Hiện tại người đâu?
Đỗ Tiếu Thiên á khẩu không nói gì được.
Thường Hộ Hoa kiểm tra ống khóa trên song sắt. Ống khóa vẫn còn khóa chặt trên song sắt, không có gì dị dạng.
Đỗ Tiếu Thiên cũng liếc thấy:
– Bọn ta lục kiếm đi!
Thường Hộ Hoa thốt:
– Chậm đã!
Đỗ Tiếu Thiên hỏi:
– Phát hiện gì vậy?
Thường Hộ Hoa chỉ tay lên bàn. Một thanh trường đao sắc bén đang ghim trên bàn! Dưới mũi đao không ngờ có ghim một con nga!
Mắt như máu tươi, thân như bích ngọc, Hấp Huyết Nga!
Sắc mặt Đỗ Tiếu Thiên trắng bệch, trắng chết chóc. Hắn phất tay, gọi lớn:
– Mau mang chìa khóa lao phòng đến đây!
Ngay sau lưng hắn là Dương Tấn, hắn đơn giản đã quên đi Dương Tấn là trưởng quan của hắn. Hắn hét lớn như vậy, ngay cả Dương Tấn cũng giật nảy mình.
Dương Tấn nhất thời cũng quên luôn mình là thượng ty của Đỗ Tiếu Thiên, nghe lời bước lên, cầm chìa khóa mở cửa.
Đỗ Tiếu Thiên vừa đẩy song cửa, bước dài hai bước, xông vào lao phòng, xông tới trước mặt bàn.
Đến gần như vậy, hắn đương nhiên tuyệt không thể nhìn lầm được. Hồi nãy hắn cũng căn bản không nhìn lầm, một con Hấp Huyết Nga đang bị mũi trường đao sắc bén ghim chặt trên mặt bàn.
Thân nga cơ hồ đã đứt làm hai, xung quanh chỗ đứt là một vũng máu. Vũng máu đỏ tươi, bốc mùi hôi thúi mãnh liệt.
Đó lẽ nào là nga huyết? Nga huyết sao lại cũng màu đỏ? Đỏ đến mức giống hệt như máu người.
Đỗ Tiếu Thiên quay phắt lại nhìn thi thể của Hồ Tam Bôi, bên hông thi thể giắt một vỏ đao, đao lại không còn trong tay gã, cũng không ở xung quanh.
Đỗ Tiếu Thiên quay đầu quan sát kỹ thanh đao bén ghim trên bàn.
Thường Hộ Hoa liền hỏi:
– Có phải là bội đao của Hồ Tam Bôi?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Ta thấy là vậy.
Thường Hộ Hoa thốt:

– Thanh đao đó hiển nhiên là thoát tay phóng ra, bay ghim trên mặt bàn.
Đỗ Tiếu Thiên nói:
– Từ tư thế của thi thể và góc độ mũi đao ghim mà nhìn, hiển nhiên là như ngươi nói.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Nhãn lực của gã thật không tệ.
Dương Tấn chợt nói:
– Cho dù nhãn lực của gã không tốt đi nữa, cũng có thể quăng trúng.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Ồ?
Dương Tấn giải thích:
– Bởi vì mục tiêu của gã vốn không phải là nhỏ.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– To cỡ nào?
Dương Tấn đáp:
– To cỡ thân người, nó vốn là một người.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Ai?

Hấp Huyết Nga

Hồi 12
.....

Dương Tấn đáp:
– Dịch Trúc Quân!
Y biến sắc, trừng trừng nhìn con Hấp Huyết Nga:
– Gã cùng Trương Đại Chủy hai người đang đi tuần trong đại lao, đột nhiên phát giác Dịch Trúc Quân đang biến, cho nên xông đến trước song sắt. Dịch Trúc Quân lúc đó chắc chuẩn bị tập kích bọn họ, gã vì vậy mà phóng đao ra, chém chết Dịch Trúc Quân!
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Vậy thi thể của Dịch Trúc Quân đâu?
Dương Tấn chỉ lên con Hấp Huyết Nga dưới đao, la lớn:
– Ở đó! Nó là Dịch Trúc Quân!
Câu nói vừa ra khỏi miệng, không những y biến sắc, mà cả Thường Hộ Hoa, Đỗ Tiếu Thiên sắc mặt cũng xanh tái.

Y run giọng nói tiếp:
– Dịch Trúc Quân vốn đã chuẩn bị biếnnguyên hình, bay ra ngoài, bị Hồ Tam Bôi phát giác một đao chém chết, có muốn biến trở lại cũng không thành.
Dịch Trúc Quân bị giam trong lao phòng đó, hiện tại song sắt không bị tổn hủy, người lại biến mất không thấy đâu, trong lao phòng lại chỉ còn một con Hấp Huyết Nga ghim chặt dưới bội đao của Hồ Tam Bôi.
Người sao lại có thể biến mất được? Nga sao lại có thể xuất hiện như vậy? Chuyện này lẽ nào thật sự như Dương Tấn vừa nói?
Thường Hộ Hoa thật vô phương phán đoán.
Đỗ Tiếu Thiên cũng vậy, lại hỏi:
– Như vậy Hồ Tam Bôi sao lại có thể chết trước lao phòng?
Dương Tấn thốt:
– Bọn ta đừng quên ngoài con nga tinh Dịch Trúc Quân ra, còn có một Quách Phác!
Nói xong, y lại biến sắc.
Đỗ Tiếu Thiên thất thanh:
– Quách Phác?
Bọn họ tới giờ mới nhớ đến Quách Phác! Dương Tấn là người đầu tiên quay mình xông ra, Đỗ Tiếu Thiên là người thứ nhì.
Thường Hộ Hoa còn nhanh hơn bọn họ, chàng là người cuối cùng phóng ra khỏi lao phòng, lại là người đầu tiên đứng trước lao phòng đối diện.
Chỉ tiếc chàng tịnh không có chìa khóa, cho nên chàng chỉ còn nước đứng đó.
Chàng đương nhiên thò đầu dòm vào trong thử, trong gian lao phòng đó cũng không có người.
Quách Phác đã đi đâu? Lẽ nào gã cũng thật là một nga tinh, đã biếnnguyên hình, bay ra ngoài lao?
Trên bàn không có đao, trong đại lao chỉ có hai thanh đao của Trương Đại Chủy và Hồ Tam Bôi, bội đao của Trương Đại Chủy vẫn còn nắm chặt trong tay gã.
Trên bàn cũng không có Hấp Huyết Nga, dưới đất xem ra cũng không có.
Dương Tấn chỉ chậm hơn Thường Hộ Hoa hai bước, y bước tới trước song sắt, liền dùng chìa khóa mở cửa ra.
Ba người tức thời xông vào trong!
Dương Tấn tuy thô thiển, nhưng cũng còn là một bộ đầu có kinh nghiệm.
Đỗ Tiếu Thiên càng tinh minh, thêm vào Thường Hộ Hoa, hợp lực ba

người bọn họ lại lục tra một chỗ mà không triệt để thì mới là lạ.
Cả giường bọn họ cũng lật lên, lại đều không có phát hiện gì.
Quách Phác nếu quả đã chết, cũng đáng lẽ phải để lại một tử thi.
Xem ra tu vi của gã cao cường hơn Dịch Trúc Quân, không những bay ra giết Hồ Tam Bôi, Trương Đại Chủy, còn có thể ly khai.
Bọn họ vẫn không từ, lại cùng với đám thủ vệ lục lọi toàn đại lao, thủy chung không có phát hiện.
Sau khi lục tìm xong một vòng, Dương Tấn đã mệt đến mức không ngừng hổn hển thở.
Y dựa vào song sắt, thở hổn hển hỏi:
– Cửa sắt còn khóa, tiểu tử đó làm sao có thể ly khai?
Đỗ Tiếu Thiên ngẩng nhìn song cửa sổ trên tường:
– Nếu thật gã đã biến thành Hấp Huyết Nga, tịnh không khó gì bay ra khỏi lao qua đường cửa sổ bên trên.
Dương Tấn như sực tỉnh, ngẩng mặt lên nhìn, la lớn:
– Không sai, mấy song cửa đó!
Mục quang của Thường Hộ Hoa lại lạc trên vũng máu chỗ thi thể của Trương Đại Chủy đang nằm, chợt thốt:
– Bọn ta sơ xuất ở một chỗ.
Dương Tấn quay phắt đầu lại:
– Chỗ nào?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Dưới thi thể!
Nói còn chưa dứt, Đỗ Tiếu Thiên đã lật thi thể của Hồ Tam Bôi lên.
Dưới thi thể của Hồ Tam Bôi không có gì hết.
Thường Hộ Hoa liền lật thi thể của Trương Đại Chủy.
Dưới thi thể của Trương Đại Chủy không ngờ có đè một con nga, một Hấp Huyết Nga!
Thân nga đã bị đè bẹp, một bên cánh đứt rời.
Thường Hộ Hoa tựa hồ không tưởng được lời nói của mình không ngờ lại biến thành sự thật, ngây người tại đương trường.
Đỗ Tiếu Thiên, Dương Tấn song song phóng tới, Dương Tấn thở phào:
– Nguyên lai là ở đây!
Đỗ Tiếu Thiên lại trầm ngâm:
– Xem ra tựa hồ sau khi gã bay ra giết Hồ Tam Bôi, đã bị thương dưới đao của Trương Đại Chủy, gã tuy vẫn có thể đánh trọng thương Trương Đại Chủy, khi Trương Đại Chủy gục xuống, đã ngã đè lên gã, có lẽ vì bị thương chuyển động không nhanh nhẹn, hoặc là nhất thời sơ ý, tránh né không kịp, để thân người Trương Đại Chủy ngã đè lên

trên, cho nên bị đè chết.
Dương Tấn thốt:
– Ta cũng có ý đó.
Thường Hộ Hoa lập tức hỏi:
– Các ngươi lẽ nào nghĩ Dịch Trúc Quân, Quách Phác thật là hai nga tinh?
Dương Tấn là người đầu tiên gật đầu.
Đỗ Tiểu Thiên chưa biểu thị ý kiến, hắn tuy nói như vậy, trong lòng vẫn còn đang hoài nghi.
Thường Hộ Hoa nhìn bọn họ, lại nhìn hai thi thể dưới đất, không khỏi cười khổ:
– Thế gian lẽ nào thật có yêu ma quỷ quái tồn tại?
Dương Tấn hỏi:
– Nếu không, chuyện này phải giải thích làm sao?
Thường Hộ Hoa vô phương giải thích.
Đỗ Tiểu Thiên thở dài:
– Hiện tại ta cũng không dám khẳng định không có.
Hắn ngưng một chút, lại nói:
– Bất quá có một chuyện thật là kỳ quái.
Dương Tấn hỏi:
– Chuyện gì?
Đỗ Tiểu Thiên đáp:
– Bằng vào bản lãnh của Thôi Bắc Hải, lại đối phó không nổi hai nga tinh này, hai người Trương – Hồ không ngờ lại có thể giết chết hai nga tinh này, khó tránh khỏi làm cho người ta khó tin được.
Dương Tấn nói:
– Ngươi tựa hồ đã quên đây là chỗ nào.
Đỗ Tiểu Thiên hỏi:
– Ta đâu có quên, vậy thì có quan hệ gì?
Dương Tấn đáp:
– Đại lao là nơi tù cấm trọng phạm, ngươi nói sát khí có trầm trọng hay không?
Đỗ Tiểu Thiên gật đầu:
– Trầm trọng.
Dương Tấn nói:
– Ngoại trừ sát khí ra, trong đại lao còn có chính khí.
Đỗ Tiểu Thiên thốt:
– Ồ?
Dương Tấn nói:
– Đại lao giam cầm đích thị là người có tội, cũng là chỗ đại biểu pháp

luật, đại biểu chính nghĩa.
Đỗ Tiếu Thiên không thể không gật đầu.
Dương Tấn nói:
– Tà ma ngoại đạo tự nhiên úy kỵ chỗ như vầy, bị giam vào chỗ như vầy, tự nhiên là không thể thi triển tận sở năng.
Y sờ sờ cằm, lại nói:
– Không sai, đạo cao một thước, ma cao một trượng, tu vi của hai con Hấp Huyết Nga đó cũng còn chưa đủ, tuy đến đêm có thể biến hình, bản lĩnh lại đã bị giảm thiểu, Trương Đại Chủy, Hồ Tam Bôi có thể liều mạng đồng quy vu tận với chúng, tịnh không phải là chuyện đáng kỳ quái.
Y nói có lý. Đỗ Tiếu Thiên gật đầu liên hồi, Thường Hộ Hoa lại cười khổ.
Dương Tấn tiếp tục nói:
– Nói tới chân diện mục của Quách Phác, Dịch Trúc Quân hai người, ta nghĩ bất tất phải hoài nghi nữa.
Mục quang của y liền rơi trên thi thể Trương Đại Chủy:
– Trên người Trương Đại Chủy cũng không có chút mùi rượu, tròng mắt cũng không có vẻ say rượu, nói như vậy, thần trí của gã luôn luôn tỉnh táo, ngươi nói thử xem, lời nói của gã có đáng tin không?
Đỗ Tiếu Thiên chỉ còn nước gật đầu.
– - Nga tửu màu huyết hồng!
– - Nga tinh mặt mày không ngừng bong rơi!
– - Hấp Huyết Nga!
Đó là lời nói trước lúc lâm chung của Trương Đại Chủy, lời nói của một người trước lúc lâm chung hầu hết đều chân thật.
Người hay nói giỡn, lâm chung vẫn muốn nói xạo, không phải là dễ tìm, Trương Đại Chủy lại tịnh không phải là thứ người đó.
Nếu quả gã không uống rượu, thần trí luôn luôn tỉnh táo, lời nói của gã đương nhiên là đáng tin.
Lời nói của gã nếu quả là sự thật, Quách Phác, Dịch Trúc Quân hai người đương nhiên cũng là hai nga tinh.
Thế gian lẽ nào thật sự có yêu ma quỷ quái?
Thường Hộ Hoa mục quang lấp loáng, nhìn về phía thi thể của Trương Đại Chủy, trầm ngâm:
– Nhắc đến lời nói của gã làm cho ta nghĩ đến một chuyện.
Dương Tấn hỏi:
– Chuyện gì?
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Hồi nãy gã có phải đã từng đề cập đến nga tửu?

Dương Tấn bổ sung:
– Nga tửu màu huyết hồng.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Đó đương nhiên là một loại rượu.
Dương Tấn đáp:
– Đương nhiên.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Gã lâm chung vẫn nhớ loại rượu đó, nói về loại rượu đó, loại rượu đó gây ấn tượng thâm sâu phi thường với gã, có lẽ cũng có quan hệ tới cái chết của gã.
Dương Tấn nói:
– Có lẽ hai nga tinh biết bọn Hồ Tam Bôi thích uống rượu, cho nên biến ra rượu -- Đó đương nhiên là một thứ hảo tửu, khiến cho bọn họ vô phương kháng cự, rồi hai nga tinh chờ lúc bọn họ đang uống, bất chợt tấn công, bọn họ vì vậy mà dẫn đến cái chết, đối với thứ rượu đó, làm sao mà không có ấn tượng thâm sâu cho được?
Thường Hộ Hoa đối với lời giải thích của y không biểu thị ý kiến gì.
Cao Thiên Lộc một bên lắng nghe, nãy giờ không mở miệng, hiện tại đột nhiên hỏi:
– Dương bộ đầu khẳng định Dịch Trúc Quân, Quách Phác là nga tinh?
Dương Tấn không do dự:
– Phải.
Cao Thiên Lộc quay sang hỏi:
– Còn Đỗ bộ đầu?
Đỗ Tiếu Thiên trầm ngâm:
– Tôi tuy đó giờ đều không tin vào sự tồn tại của cái gọi là yêu ma quỷ quái, nhưng sự thật rành rành trước mắt, lại không thể không tin, bất quá tôi ...
Cao Thiên Lộc ngắt lời:
– Bất quá ngươi đối với chuyện này vẫn có hoài nghi?
Đỗ Tiếu Thiên gật đầu.
Cao Thiên Lộc hỏi:
– Ngươi hoài nghi cái gì?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Cũng là sự tồn tại của yêu ma quỷ quái.
Cao Thiên Lộc hỏi:
– Sao?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Đám thủ vệ đột nhiên hôn mê cũng là một vấn đề.

Cao Thiên Lộc gật đầu:
– Bọn ta đều đã quên điểm đó.
Ông ta chú mục nhìn Dương Tấn.
Dương Tấn đối với điểm đó không ngờ cũng có giải thích:
– Đó kỳ thực cũng đơn giản, Quách Phác, Dịch Trúc Quân bị bắt, Nga Vương chắc biết liền, chỉ là giữa ban ngày ban mặt, Nga Vương tuy đạo hạnh cao thâm, cũng không thể ra oai, duy chỉ còn nước đợi đến đêm mới tính. Khi đêm đến, Nga Vương đến ngoài lao, phát giác cảnh vệ sâm nghiêm, trong lao sát khí lại đậm đặc, không thể dùng pháp thuật xông vào trong lao, cho nên chỉ còn nước trước hết làm bọn thủ vệ ngoài lao hôn mê rồi mới nghĩ biện pháp mở cửa lao -- Đương nhiên, nếu quả đám thủ vệ ngã gục tứ tán ngoài tường ngoài cửa, trừ phi không có ai qua lại, nếu không nhất định sẽ kinh động đến mọi người, cho nên y mới tập trung hết bọn họ gần cửa, giả như đang nói chuyện, như đang nghỉ ngơi, làm vậy mới khiến cho người đánh trống canh có nhìn thấy cũng không hoài nghi, giúp y có đủ thời gian mở cửa.
Cao Thiên Lộc thốt:
– Y lại không mở cửa.
Dương Tấn nói:
– Nếu quả y thật không thể triển khai pháp thuật, muốn mở cửa không còn là chuyện dễ, hơn nữa bọn ta lại mau mắn đi đến.
Lời giải thích đó cũng có lý.
Cao Thiên Lộc gật đầu nhè nhẹ, quay sang nhìn Thường Hộ Hoa:
– Thường huynh đối với những chuyện này có ý gì?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Cá nhân ta chưa từng gặp yêu ma quỷ quái, cũng chưa từng tin có sự tồn tại của cái gọi là yêu ma quỷ quái.
Cao Thiên Lộc nói:
– Vật chưa từng thấy qua vị tất nhất định không thể tồn tại ...
Thường Hộ Hoa cười nói tiếp:
– Chưa từng tin cũng không phải vĩnh viễn không tin.
Cao Thiên Lộc nói:
– Ngươi phải tận mắt nhìn thấy yêu ma quỷ quái xuất hiện trước mặt mới tin những chuyện này là do yêu ma quỷ quái làm nên?
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Cao huynh lẽ nào không có ý đó?
Cao Thiên Lộc cười:
– Người hiểu ta là Thường huynh.
Ông ta liền hỏi:

– Thường huynh tính tiếp tục điều tra cho đến khi yêu ma quỷ quái xuất hiện, hoặc giả tìm đến chỗ của yêu ma quỷ quái?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Chính thị!
Cao Thiên Lộc gật đầu:
– Rất tốt!
Ông ta quay phắt người, phân phó Dương Tấn:
– Lập tức phái người đi, tìm hết tất cả các ngỗ công của nha môn đến cho ta.
Dương Tấn hỏi:
– Đại nhân muốn ngỗ công nghiệm thi?
Cao Thiên Lộc đáp:
– Không thể không nghiệm.
Dương Tấn nói:
– Chỉ sợ ngỗ công cũng không thể tìm ra nguyên nhân cái chết của bọn họ!
Cao Thiên Lộc thốt:
– "Chỉ sợ" tịnh không phải là nhất định.
Dương Tấn nói:
– Dạ.
Cao Thiên Lộc thốt:
– Nếu quả dưới sự kiểm nghiệm kỹ càng của ngỗ công mà vẫn vô phương tìm ra nguyên nhân cái chết, khả năng yêu ma quỷ quái tác họa không phải lại càng lớn hơn sao?
Dương Tấn đáp:
– Phải.
Cao Thiên Lộc nhìn Thường Hộ Hoa, chợt mỉm cười:
– Nếu thật là yêu ma quỷ quái tác xúy, sự tình hiện tại đơn giản quá rồi.
Thường Hộ Hoa hiểu thấu lời nói của Cao Thiên Lộc, không khỏi mỉm cười, pháp luật không gì khác ngoài muốn kẻ sát nhân phải chết.
Kẻ sát nhân nếu quả là Dịch Trúc Quân, Quách Phác, hai người bọn họ nếu quả là hai nga tinh, hiện tại đã chết, sự tình hiện tại căn bản đã được giải quyết! Sự tình không phải đơn giản lắm sao?
Đêm dài đăng đẳng chung quy đã tiêu tan, sao sớm lưa thưa, gió sớm ảm đạm.
Thường Hộ Hoa bước trên con đường rạng sáng, đầu óc cũng không tránh khỏi ảm đạm, tuy cả đêm không ngủ, chàng vẫn tinh thần sáng lán.

Diêu Khôn tinh thần cũng phấn chấn, một người ngủ đủ giấc, tinh thần không sung mãn mới là lạ.
Ngày hôm qua sau khi áp giải Dịch Trúc Quân về nha môn, không còn chuyện gì cho gã làm, lúc bọn Thường Hộ Hoa Cao Thiên Lộc đang nghiên cứu án tình, gã lại chìm mình trong mộng.
Hôm nay sáng sớm gã về lại nha môn như bình thường, Đỗ Tiếu Thiên giao cho gã nhiệm vụ mới, -- hiệp trợ Thường Hộ Hoa điều tra.
Dặn riêng đương nhiên là có dặn, cho nên vừa rời khỏi nha môn, gã đã theo sát Thường Hộ Hoa.
Đỗ Tiếu Thiên đã phân phó riêng là gã phải chú ý mật thiết đến hành động của Thường Hộ Hoa. Gọi là hiệp trợ, cũng chính là giám thị.
Con người của Đỗ Tiếu Thiên trời sinh tính cách đa nghi, trước khi sự tình còn chưa chứng thực, đối với bất cứ chuyện gì, hắn đều tồn tâm nghi ngờ.
Thường Hộ Hoa trong tâm mục của hắn, cũng không ngoại lệ.
Người đi lại trên đường tịnh không nhiều. Thường Hộ Hoa cứ đi ở giữa đường.
Chàng vẫn nghĩ ngợi về những chuyện vừa qua, cước bộ có lúc chậm, có lúc nhanh.
Diêu Khôn đi theo không thoải mái thư thả chút nào.
Quẹo qua một góc đường, cước bộ của Thường Hộ Hoa lại chậm lại, chợt cười nhìn Diêu Khôn:
– Đỗ Tiếu Thiên phái ngươi đi tin rằng không phải chỉ là hiệp trợ ta điều tra.
Diêu Khôn ngây người. Gã rất muốn gật đầu, nhưng chung quy vẫn cười một tiếng, không nói gì.
Thường Hộ Hoa lại cười:
– Một người nếu không có lòng đa nghi, căn bản không thể trở thành một bộ đầu xuất sắc, cho nên hắn đang nghi ngờ ta, thật cũng không lạ gì, ta đương nhiên cũng không thể vì vậy mà trách cứ hắn.
Diêu Khôn chỉ biết cười.
Thường Hộ Hoa nói tiếp:
– Bất quá lần này, hắn lại đã nghi lầm.
Diêu Khôn "ồ" lên một tiếng, hỏi Thường Hộ Hoa:
– Vậy phải nghi người nào mới đúng?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Ta biết thì hay rồi.
Diêu Khôn chợt hạ giọng:
– Lẽ nào đây thật là do yêu ma quỷ quái tác xúy?
Thường Hộ Hoa đáp:

– Trước mắt, cũng không ai dám khẳng định phải hay không.
Diêu Khôn hỏi:
– Thậm chí cả ông cũng không?
Thường Hộ Hoa bất đắc dĩ phải gật đầu:
– Chuyện xảy ra đêm hôm qua trong đại lao, tin rằng ngươi đã biết hết?
Diêu Khôn đáp:
– Huynh đệ có mặt đêm qua đã kể cho tôi hết.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Ngoại trừ yêu ma quỷ quái tác xúy ra, ngươi có thể tìm giải thích thứ hai nào hợp lý hơn không?
Diêu Khôn lắc đầu:
– Tôi không thể.
Gã trầm ngâm, lại nói:
– Kỳ quái nhất là đám ngỗ công kiểm nghiệm rất kỹ, không ngờ lại không có ai có thể tìm ra nguyên nhân cái chết của Trương Đại Chủy, Hồ Tam Bôi hai người.
Thường Hộ Hoa gật đầu:
– Chuyện đó đích xác là kỳ quái nhất.
Đám ngỗ công tiếp lệnh, đêm hôm quay lại nha môn, tốn hai canh giờ, chung quy đã kiểm tra triệt để thi thể của Trương Đại Chủy, Hồ Tam Bôi hai người tới ba lần, lại thủy chung tịnh không có phát hiện gì.
Bọn Thường Hộ Hoa lúc đó cũng ở bên cạnh, bằng vào kinh nghiệm phong phú, tâm tư sâu xa của bọn họ, cũng tìm không ra nguyên nhân cái chết của hai người.
Bọn họ chỉ còn nước tạm thời đồng ý cái chết của hai người là do yêu ma quỷ quái tác xúy.
Cho đến hai con nga kia, bọn họ cũng chỉ còn nước tạm thời nhận là chân diện mục của Dịch Trúc Quân, Quách Phác.
Nói tới đó, hai người đã đến trước cửa Tụ Bảo Trai.
Diêu Khôn thở dài một hơi:
– Có lẽ cái chết của bọn họ thật là vì yêu ma quỷ quái tác xúy.
Thường Hộ Hoa cũng thở dài:
– Chỉ tiếc ta chưa từng thấy qua yêu ma quỷ quái giết người, nếu không ta không chừng cũng đồng ý với lời nói của ngươi.
Diêu Khôn nói:
– Nếu quả Thường đại gia thấy qua, đương nhiên là biết yêu ma quỷ quái giết người có phải như vậy không rồi.
Ngưng một chút, gã lại nói:

– Bất quá yêu ma quỷ quái nghe nói cũng có nhiều loại, phương pháp giết người tịnh không hoàn toàn như nhau.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Nghe nói là vậy.
Diêu Khôn quay sang hỏi:
– Thường đại gia có phải chuẩn bị đi lục lọi Tụ Bảo Trai thêm một lần nữa?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Ta có tính như vậy.
Diêu Khôn nói:
– Tụ Bảo Trai rất lớn, lục lọi triệt để tôi thấy tối thiểu cũng phải tốn thời gian vài ngày.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Không cần gấp, quan sai đi tìm Long Ngọc Ba, Nguyễn Kiếm Bình, Chu Hiệp ba người cũng phải tốn mấy ngày mới về tới.
Chàng từ từ nói tiếp:
– Đến khi bọn họ tìm người về, e rằng lại có cục diện khác.
Diêu Khôn hỏi:
– Sự tình còn có biến hóa?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Theo ta thấy thì nhất định có.
Chàngức:
– Sự tình cho đến hiện tại đã biến đổi hết lượt này tới lượt nọ, biến thêm lần nữa cũng không có gì là lạ.
Diêu Khôn nói:
– Càng biến lại càng kỳ quái.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Chuyện này nếu là người làm, con người đó nếu không phải là một thiên tài, thì là một tên điên.
Diêu Khôn “ồ” lên.
Thường Hộ Hoa thở dài:
– Thiên tài và người điên kỳ thực cũng không khác biệt gì nhiều, chuyện mà cả hai làm ra thông thường cũng làm người ta kinh hoảng như nhau.
Diêu Khôn hỏi:
– Thường đại gia còn hoài nghi chuyện này có thể là do người làm?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Bởi vì ta trước giờ không tin có cái gọi là yêu ma quỷ quái.
Diêu Khôn nói:
– Tôi cũng vậy.

Thường Hộ Hoa thốt:
– Vậy như là hai giảm đi một, không phải là yêu ma quỷ quái tác xúy, đương nhiên là người làm.
Diêu Khôn hỏi:
– Hiện tại Thường đại gia nghĩ biện pháp nào để chứng minh chuyện này là người làm ra?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Nếu ta có biện pháp chứng minh là yêu ma quỷ quái tác xúy, ta cũng ráng mà nghĩ, tịnh không phân biệt.
Diêu Khôn nói:
– Chỉ tiếc ông trước giờ chưa giao hảo đụng chạm tới yêu ma quỷ quái.
Thường Hộ Hoa mỉm cười:
– Đó không phải là một hạnh vận sao?
Diêu Khôn nói:
– Ừm.
Thường Hộ Hoa lại chuyển sang thoại đề khác:
– Đỗ Tiếu Thiên phân phó ngươi ra sao?
Diêu Khôn đáp:
– Tận lực hiệp trợ Thường đại gia điều tra.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Ta biết ngươi nhất định sẽ tận lực mà làm.
Diêu Khôn nói:
– Thượng cấp đã phân phó như vậy, không tận lực sao được?
Thường Hộ Hoa thốt:
– Nếu như ta điều tra luôn cho đến đêm ...
Diêu Khôn nói:
– Tôi cũng chỉ còn nước ở lại cho đến đêm.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Xem ra ta phải kêu Thôi Nghĩa chuẩn bị cho ngươi một gian phòng.
Diêu Khôn nói:
– May là trong Tụ Bảo Trai không thiếu phòng.
Ba ngày trước, gã đã theo Đỗ Tiếu Thiên lục lọi khắp Tụ Bảo Trai một lần, tình hình Tụ Bảo Trai gã đương nhiên rất rõ.
Tụ Bảo Trai quả thật rộng lớn. Lục tìm suốt bốn ngày trời, Thường Hộ Hoa, Diêu Khôn hai người mới tra tìm xong toàn Tụ Bảo Trai. Bọn họ tịnh không có bất cứ thu hoạch gì, thậm chí cũng tìm không ra tới một vài chữ của Thôi Bắc Hải.
Cũng đến chiều tối ngày thứ tư, bọn họ định rời khỏi Tụ Bảo Trai, thì thấy Truyện Tiêu từ ngoài đi vào.

Lúc Truyện Tiêu đạp chân lên thạch cấp trước cửa, bọn họ đang từ bên trong đi ra.
Thường Hộ Hoa lanh mắt, ngừng bước hỏi:
– Người đến có phải là bạn già của ngươi không?
Diêu Khôn nghe tiếng nhìn ra, thoát miệng:
– Truyện huynh, có chuyện gì vậy?
Truyện Tiêu ngừng chân, đáp:
– Phụng mệnh đến thỉnh Thường đại gia về nha môn.
Thường Hộ Hoa nghĩ ngợi:
– Có phải quan sai phái đi tìm Long Ngọc Ba, Chu Hiệp, Nguyễn Kiếm Bình đã về đến?
Truyện Tiêu gật đầu:
– Trước sau đều đã về đến, Cao đại nhân mới sai tôi đến thỉnh Thường đại hiệp về nha môn.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Long Ngọc Ba, Nguyễn Kiếm Bình, Chu Hiệp ba người có phải cũng đã đến?
Truyện Tiêu đáp:
– Chỉ có một mình Long Ngọc Ba.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Chu Hiệp, Nguyễn Kiếm Bình thì sao? Tìm không ra họ?
Truyện Tiêu đáp:
– Tìm tuy có tìm ra, chỉ tiếc bọn họ đều không thể đến.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Bọn họ lẽ nào có bệnh? Bệnh rất nặng?
Truyện Tiêu đáp:
– Quả thật là nặng, cũng không có thuốc nào có thể cứu được.
Diêu Khôn không nhẫn nại được liền lên tiếng:
– Nói rõ ràng một chút có được không?
Truyện Tiêu thốt:
– Ngươi đúng là nóng tính.
Diêu Khôn hỏi:
– Đã biết sao ngươi còn không mau nói cho rõ ra đi?
Truyện Tiêu nghiêm mặt:
– Bọn họ đều đã chết.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Chuyện này xảy ra lúc nào?
Truyện Tiêu đáp:
– Khoảng hai, ba năm trước, Chu Hiệp bệnh nằm liệt giường, cách đây ba tháng đã bệnh chết.

Thường Hộ Hoa hỏi:
– Nguyễn Kiếm Bình cũng là bệnh chết?
Truyện Tiêu đáp:
– Không phải.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Vậy nguyên nhân cái chết của gã là gì?
Truyện Tiêu đáp:
– Gã bị cừu gia giết chết.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Con người đó nghe nói luôn luôn hung hăng quá khích, đắc tội với rất nhiều người, ít ai tán tụng, đi đâu cũng có cừu gia.
Truyện Tiêu nói:
– Căn cứ theo tin tức điều tra, Truyện Tiêu quả là người như vậy.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Không biết cừu gia đã hạ thủ là ai?
Truyện Tiêu đáp:
– Bọn tôi cũng không biết.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Tra không ra?
Truyện Tiêu đáp:
– Bọn tôi chỉ tra ra là gã chết trên đường về.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Tình hình lúc đó ra sao?
Truyện Tiêu đáp:
– Nghe nói chiều tối hôm đó, thớt ngựa của gã bỗng từ thành nam chạy vào, mới đến đầu đường, người đã từ trên yên ngã xuống, người xung quay tới xem, phát giác sau lưng gã thấm đẫm máu, sau ót có một vết chém sâu khoảng bốn năm tấc.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Sâu như vậy, ta thấy đầu của gã cũng gần đứt ra luôn rồi.
Truyện Tiêu nói:
– Nghe nói cứ cúi gập xuống ngực, chỉ còn chút xíu nữa là đứt hẳn.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Chuyện đó quan phủ có truy cứu không?
Truyện Tiêu đáp:
– Có, kết quả ngỗ công kiểm nghiệm, xác định là vết thương do kiếm bén chém vào.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Người giết gã, không còn nghi ngờ gì nữa, là một cao thủ dụng kiếm.

Truyện Tiêu nói:
– Tôi cũng nghĩ như vậy -- Theo tình hình lúc đó mà suy đoán, đối thủ tất nhiên là thừa lúc gã phi ngựa vào thành, từ sau lưng chém một kiếm giết gã, hung thủ có thể cưỡi ngựa, cũng có thể ngụy trang làm người đi đường, đang lúc hành tẩu bất chợt phát công, lăng không phi thân một kiếm, vô luận là sao, tốc độ của một kiếm đó tất phải như lằn chớp vậy, cho nên sau khi gã trúng kiếm, động tác vẫn tiếp diễn, phóng thẳng vào thành.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Thời gian chiều tối, người vào thành tin rằng không ít.
Truyện Tiêu nói:
– Ngoài thành nam là sơn dã.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Không có ai mục kích gã bị giết?
Truyện Tiêu đáp:
– Không có.
Thường Hộ Hoa hỏi Truyện Tiêu:
– Có ai biết gã đến thành nam làm gì không?
Truyện Tiêu đáp:
– Rất nhiều người biết.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Ồ?
Truyện Tiêu nói:
– Thành nam có một ngôi Phi Lai Tự, trong chùa có một lão hòa thượng là bằng hữu của gã, nấu đồ chay rất ngon, trừ phi gã đi viễn hành, nếu không cứ mỗi mùng một đầu tháng hay ngày mười lăm đều nhất định đi một chuyến đến đó ăn chay, đó đã thành tập quán của gã.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Con người đó không ngờ lại ăn chay.
Truyện Tiêu nói:
– Có lẽ gã biết mình tội nghiệt sâu nặng, hy vọng nhờ vậy mà giảm nhẹ đi.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Hung thủ đại khái đã biết tập quán của gã.
Truyện Tiêu nói:
– Đại khái là vậy, cho nên mới phục kích ngoài thành nam.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Sự tình xảy ra lúc nào?
Truyện Tiêu đáp:

– Ước chừng bảy tám tháng trước.
Thường Hộ Hoa trầm ngâm, lại hỏi:
– Chu Hiệp, Nguyễn Kiếm Bình hai người có con không?
Truyện Tiêu đáp:
– Căn cứ theo điều tra, hai người đều không có, trước khi Nguyễn Kiếm Bình chết thậm chí còn độc thân.
Thường Hộ Hoa lẩm bẩm:
– Nói như vậy, tất cả tài sản của Thôi Bắc Hải đều để cho Long Ngọc Ba thừa hưởng.
Chàng lại liền hỏi:
– Long Ngọc Ba hiện tại đang ở trong nha môn?
Truyện Tiêu đáp:
– Phải.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Đến lâu chưa?
Truyện Tiêu đáp:
– Đến cũng không lâu.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Có gặp qua đại nhân của các ngươi chưa?
Truyện Tiêu đáp:
– Chưa, ý của đại nhân là đợi Thường đại gia về đến rồi mới cùng hội diện với hắn, lúc tôi rời khỏi nha môn, chỉ có tổng bộ đầu nói chuyện với hắn.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Y đại khái cũng muốn tìm manh mối qua lời nói của Long Ngọc Ba.
Truyện Tiêu nói:
– Theo tôi thấy thì tổng bộ đầu có tính như vậy.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Còn Đỗ bộ đầu ý ra sao?
Truyện Tiêu đáp:
– Đỗ bộ đầu căn bản không có mặt ở nha môn.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Hắn không biết Long Ngọc Ba đã đến?
Truyện Tiêu đáp:
– Tin rằng không biết, từ sau ngọ là Đỗ bộ đầu đã đi mất.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Đi đâu?
Truyện Tiêu đáp:
– Không rõ, lúc sáng sớm gặp Đỗ bộ đầu, cũng không nghe Đỗ bộ đầu đề cập tới muốn đi đâu.

Thường Hộ Hoa “ồ” lên.
Truyện Tiêu nghĩ ngợi:
– Tôi đoán đại khái có chuyện phải đi, bọn ta về đến nha môn, có lẽ Đỗ bộ đầu cũng về tới.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Có lẽ.
Chàng ngẩng đầu nhìn trời, trầm mặc một hồi, trên trời đang đổ mưa. Mưa phùn đuổi hoàng hôn, tuy là mưa phùn, đi một đoạn đường, e rằng khó lòng tránh khỏi ướt toàn thân.
May là trước khi bọn Thường Hộ Hoa rời khỏi Tụ Bảo Trai, mưa đã rơi, gã quản gia Thôi Nghĩa làm sao mà không biết phải làm gì chứ. Gã đem ra một cái dù, một cái Diêu Khôn nghĩ đã đủ rồi. Diêu Khôn cầm dù cho Thường Hộ Hoa.
Trải qua bốn ngày cùng điều tra, gã đối với võ công của Thường Hộ Hoa đã bội phục tới mức muốn vập đầu vái lạy.
Thường Hộ Hoa nội trong bốn ngày đó cũng đã chỉ điểm không ít bí quyết luyện công cho gã.
Truyện Tiêu lại không cần đến Thôi Nghĩa lo, họ Truyện có đem dù theo.
Đi trên đường, Thường Hộ Hoa cũng không biết tại sao, đột nhiên sinh ra một cảm giác bất tường.
Chàng biết Đỗ Tiếu Thiên là một bộ đầu tận hết trách nhiệm phi thường, hiện tại vào giờ này, nếu không có chuyện gì, đáng lẽ không thể rời khỏi nha môn.
Có phải đã có sự tình nghiêm trọng gì xảy ra?
Chàng đang đi chợt hỏi:
– Lúc Đỗ bộ đầu bình nhật không có chuyện làm, thường hay đi đâu?
Truyện Tiêu không nghĩ ngợi gì:
– Cho dù không có chuyện làm, Đỗ bộ đầu cũng thường ở lại nha môn, nếu không thì trước khi đi hay nhắn lại một hai câu, cho biết có thể tìm Đỗ bộ đầu ở đâu.
Thường Hộ Hoa lại hỏi:
– Vậy như tình hình hôm nay, trước đây có bao giờ xảy ra chưa?
Truyện Tiêu lắc đầu:
– Tuyệt chưa từng.
Thường Hộ Hoa lại hỏi:
– Mấy ngày nay có án gì khác phát sinh không?
Truyện Tiêu đáp:
– Không có cái nào hết.
Thường Hộ Hoa hỏi:

– Có còn vụ án nào chưa giải quyết xong, cần phải mau mau điều tra giải quyết không?
Truyện Tiêu đáp:
– Không có, chỉ có vụ Hấp Huyết Nga này.
Thường Hộ Hoa trầm ngâm:
– Lẽ nào là vụ án này, hắn đã phát hiện ra manh mối?
Truyện Tiêu nói:
– Hỏi Đỗ bộ đầu mới biết được.
Thường Hộ Hoa lại trầm mặc.
Đỗ Tiểu Thiên có phải thật đã có phát hiện gì?
Phát hiện đó có nguy hiểm không? Hiện tại hắn đang đi đâu?
Trừ bản thân Đỗ Tiểu Thiên ra, có ai có thể giải đáp những nghi vấn đó trong lòng Thường Hộ Hoa?
Đỗ Tiểu Thiên hiện tại đang ở ngoài tường rào của Vân Lai khách sạn.
Nước mưa cũng đã thấm đẫm y phục của hắn. Trước khi trời đổ mưa, hắn đã đến vùng phụ cận.
Sau ngọ, hắn vốn có thói quen đi hai vòng quanh nha môn, hôm nay cũng không ngoại lệ.
Đang lúc hành tẩu, hắn đột nhiên nghĩ tới một chuyện.
– - Quách Phác từng đem Hấp Huyết Nga đến nuôi trong Vân Lai khách sạn, lúc bọn họ tìm đến Vân Lai khách sạn, bầy nga không biết tại sao lại bay ra hết.
– - Chúng bay đi đâu?
Sau khi xong việc có quay trở lại Vân Lai khách sạn không?
Hắn muốn biết, cho nên quyết định đi một chuyến.
Nếu Quách Phác quả thật là chủ nhân của bầy nga, hoặc giả Quách Phác thật sự là một nga tinh, là chúa tể của quần nga, quần nga tự nhiên sẽ đại loạn.
Trừ phi Nga Vương mới là chúa tể thật sự, quần nga còn có Nga Vương đến làm thống soái, nếu không quần nga không tránh khỏi phải bay về Vân Lai khách sạn.
Thời gian chúng ở đậu trong Vân Lai khách sạn, ra ra vào vào cũng nhiều lần rồi, đối với Vân Lai khách sạn đương nhiên là rất quen thuộc.
Hà huống trước đây đồ ăn của chúng ở Vân Lai khách sạn rất phong phú, đối với chỗ đó, ấn tượng chắc cũng rất thâm sâu.
Thêm vào sự tình xảy ra gần đây mà xem, bầy Hấp Huyết Nga đó hiển nhiên còn được việc hơn cả ong mật, chúng nếu thật muốn bay về Vân Lai khách sạn, tuyệt đối không có lý do gì không nhận ra

đường.
Đỗ Tiểu Thiên chỉ hy vọng lúc tìm đến Vân Lai khách sạn, quần nga còn ở trong khách sạn. Hắn không có ý muốn bắt hết quần nga.
Bởi vì hắn tự biết mình không có thứ bản lãnh đó, cũng không biết làm sao mới có thể khống chế quần nga, bắt bọn chúng phục tùng mệnh lệnh của mình.
Hắn lại hy vọng có thể bắt được một con thôi.
Cái ngày mùng hai tháng ba, trên cành cây bên hồ ngoài thành, hắn đã chụp dính một con, lại để cho con Hấp Huyết Nga đó đâm chích, thừa cơ lúc hắn kinh hoảng buông tay mà bay mất.
Lần này nếu bắt được, hắn vô luận ra sao cũng không buông tay.
Chỉ cần bắt được một con, có thể chứng minh xem thứ Hấp Huyết Nga đó có phải thật sự có thể ăn thịt người, hút máu người hay không.
Mục đích của hắn là như vậy.
Còn chưa đến Vân Lai khách sạn, hắn đã đụng phải một Hấp Huyết Nga.
Chỉ có một Hấp Huyết Nga, từ trên một khóm hoa dại bên đường bay ra, một mực bay về phía trước.
Đỗ Tiểu Thiên căn bản muốn chộp bắt con Hấp Huyết Nga đó, nhưng thò tay mấy lần mà cứ chộp vào khoảng không, hắn chỉ còn nước đuổi theo con Hấp Huyết Nga đó, kết quả đã truy đến chỗ mà hắn một lòng muốn tới – Vân Lai khách sạn.
Lúc đó mưa đã rơi, con Hấp Huyết Nga đó bay càng nhanh hơn, nước mưa tịnh không làm nó rớt xuống.
Nó bay quẹo qua tường hậu viện của Vân Lai khách sạn, bay vào cửa sổ.
Đỗ Tiểu Thiên nhận ra song cửa sổ đó. Song cửa sổ đó cũng chính là song cửa sổ của gian phòng dùng để nuôi dưỡng bầy Hấp Huyết Nga, quần nga hôm đó cũng chính là từ song cửa sổ đó mà bay ra.
Hiện tại lại chỉ có một con Hấp Huyết Nga bay về, những Hấp Huyết Nga khác đang ở đâu?
Có phải đã trở về phòng từ sớm? Nếu quả là vậy, hiện tại chúng duy trì sinh mệnh bằng cách nào? Có phải là bằng máu của Sử Song Hà?
Đỗ Tiểu Thiên đừng ngoài bờ tường, mắt dõi theo con Hấp Huyết Nga bay vào song cửa, đang nghĩ về vấn đề đó.
Hắn ngẫm nghĩ, đột nhiên rùng mình phát lãnh. Quần nga đang đói, rất có thể đã hút ăn máu thịt của Sử Song Hà.
Máu thịt của Sử Song Hà sau khi hút ăn hết, chúng không khó gì

chuyển chủ ý sang thôn nhân quanh đây.
Đến lúc đó, ... Đỗ Tiểu Thiên không dám tưởng tượng nữa. Hắn nhìn trước nhìn sau nhìn trái nhìn phải một lượt.
Đằng sau Vân Lai khách sạn là một bãi cỏ dại, trái phải đều là tường rào sau lưng nhà dân.
Không có ai qua lại xung quanh, từ trên mấy nóc nhà lại đang bốc khói.
Hắn thở phào một hơi, mục quang lại quay trở lại song cửa sổ của gian phòng đó.
Song cửa sổ đó vẫn mở toang như hôm trước, bên trong âm ám dị thường. Quần nga có thật đang ở trong đó không?
Hắn cười vội, vậy thì đơn giản quá, chỉ cần hắn tiến vào xem là sẽ có giải đáp mà.
Tường rào quanh hậu viện của Vân Lai khách sạn cũng cao lắm.
Đỗ Tiểu Thiên đứng cách ngoài ba trượng mới có thể nhìn thấy song cửa sổ đó.
Tình hình bên dưới cửa sổ hoàn toàn vô phương thấy được, toàn hậu viện đều bị tường rào ngăn cách.
Mưa tí tách rơi bên trong tường rào, vang lên thanh âm như loài sâu tằm ăn lá dâu.
Đỗ Tiểu Thiên tịnh không quên cả hậu viện đều mọc đầy thứ hoa kỳ quái kia, nhưng thanh âm vừa lọt vào tai, vẫn không khỏi phát lãnh.
Thứ thanh âm đó đơn giản giống như quần nga đang cấu xé máu thịt người và thú vậy.
Trong tường ẩn ước có khói sương bốc lên, cũng không biết là khói mưa hay là sương chiều.
Toàn khách sạn cũng vì vậy mà có vẻ thần bí vô cùng.
Đỗ Tiểu Thiên vốn chuẩn bị đi vòng ra trước khách sạn, gõ cửa đi vào, hiện tại cũng không biết có phải vì ảnh hưởng thần bí kia, đã đánh mất ý niệm đó trong đầu, hắn quyết định trèo tường vào.
Đối với gian Vân Lai khách sạn này, hắn đã nghi ngờ lắm rồi. Trời vốn cho hắn tính đa nghi.
Mưa càng lớn, Đỗ Tiểu Thiên hít một hơi dài, len lén bước tới hai ba bước, “Nhất Hạc Xung Thiên”, tung mình phóng lên.
Cái phóng đó không ngờ đã đưa hắn lên tới đầu tường. Song cước của hắn vừa hạ xuống, song thủ cũng trì xuống, nắm giữ gạch ngói trên đầu tường, ổn trụ thân hình.
Khinh công của hắn kỳ thực không giỏi gì lắm.
Trong tường tịnh không có gì khác lạ, những cây hoa kỳ quái kia đang nghênh mình đón mưa, rào rào tác hưởng.

Toàn khu vườn cũng chỉ có thứ thanh âm đó.
Hoa màu vàng tươi rung mình trong mưa, hương hoa kỳ quái kia vẫn thấp thoáng phủ trùm toàn khu vườn.
Trên con đường nhỏ rải đá, giữa hoa lá tịnh không có ai, bên hành lang cũng không có ai.
Ngày không mưa Sử Song Hà cũng trốn trong điếm đường uống rượu, trời mưa lẽ nào ngoại lệ cho được?
Đỗ Tiếu Thiên trên đầu tường nhìn qua nhìn lại hai ba lần, rồi mới phóng người xuống.
Giữa hoa lá, hương hoa tự nhiên càng nồng nặc.
Đỗ Tiếu Thiên song thủ gạt hoa lá, chầm chậm bước trên con đường nhỏ, bước lên hành lang.
Cửa khép hờ, Đỗ Tiếu Thiên đẩy cửa bước vào.
Trong khách sạn một màn tối đen, phía bên hậu viện tuy có hai cánh cửa sổ mở hé, chỉ tiếc hiện tại đã đến đêm.
Bầu trời vốn đã âm ám, hiện tại lại càng âm ám.
Bóng đêm cũng sắp giáng lâm, khách sạn tịnh không có thắp đèn, làm sao mà không tối đen cho được?
Cước bộ của Đỗ Tiếu Thiên càng chậm chạp, hắn từng bước từng bước tiến về phía trước.
Trong khách sạn không những tối đen, mà còn tĩnh lặng, tĩnh lặng như một phần mộ.
Ký ức của Đỗ Tiếu Thiên còn tốt, cho dù không tốt cũng không lo, từ hậu viện đến tiền đường chỉ có một lối đi.
Hai bên lối đi cũng không có đèn đuốc. Ánh sáng trên trời yếu ớt bắn vào qua song cửa, Đỗ Tiếu Thiên mượn ánh sáng đó, miễn cưỡng vẫn có thể thấy được.
Trong đường không có người, bàn ghế đều ở vị trí cũ.
Sử Song Hà đã đi đâu?
Mục quang của Đỗ Tiếu Thiên di động, kéo tới cầu thang lên lầu, lẽ nào đang ở trên lầu? Đỗ Tiếu Thiên cất bước về phía cầu thang.
Trong đường càng tĩnh mịch, Đỗ Tiếu Thiên tận lực bước nhẹ, vừa bước lên bậc thang, cước bộ của hắn càng dịu hơn.
Bậc thang vẫn phát ra tiếng cọt kẹt nho nhỏ, cũng như hôm trước.
Còn chưa đến đầu thang, hắn đã ngửi thấy mùi hôi thúi kia, lại đã lợt lạt đi phần nào.
Trên lầu cũng không có gì khác, khí vị hôi tanh kia không còn nồng nặc như hôm trước. Bầy nga sau khi bay đi lẽ nào còn chưa về nơi này?
Đỗ Tiếu Thiên tiếp tục bước tới, cước bộ càng lúc càng dịu vợi.

Trên lầu chỉ có một hành lang, hành lang đó cho dù là ban ngày cũng không làm sao mà sáng nổi, hiện tại lại càng khỏi nói đến.
Đỗ Tiểu Thiên huy động nhãn lực mới miễn cưỡng nhìn xa vài thước. Phòng ốc hai bên vẫn không một tiếng động, hắn đi tới trước cửa gian phòng nuôi nga liền ngừng bước.
Nhìn tới tận đầu hành lang, mấy cái lồng sắt vẫn còn đặt tại chỗ. Dây xích và ống khóa khóa cửa vẫn còn quải trên cửa. Tất cả mọi thứ hoàn toàn không khác gì lúc ra đi hôm đó.
Đỗ Tiểu Thiên bước ngang hai bước, ghé tai sát cửa ngưng thần nghe ngóng.
Hắn nghe thấy một tràng thanh âm "rét rét". Đối với hắn mà nói, thứ thanh âm đó tịnh không xa lạ gì.
Thanh âm đó cùng thanh âm phát xuất lúc Hấp Huyết Nga xoè cánh bay hoàn toàn như nhau, ở ngay chỗ này hắn cũng đã nghe qua một lần rồi.
Chỉ là lần đó thanh âm kịch liệt hơn, lần này có vẻ đơn điệu yếu nhược.
Lần này có bao nhiêu Hấp Huyết Nga bên trong?
Đỗ Tiểu Thiên tịnh không quên ngạch cửa trên cửa, hắn nhè nhẹ đẩy ngạch cửa ló đầu nhìn.
Lúc đó bầu trời lại đã tối đi mấy phân, mưa gió càng lớn hơn mấy phân.
Song cửa sổ tuy mở rộng, ánh sáng từ song cửa lọt vào lại lợt lạt phi thường.
Đỗ Tiểu Thiên chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy đồ vật trong phòng. Hắn nheo mắt lại, ngưng thần nhìn lại.
Đồ vật trong phòng tịnh không có gì khác biệt ngày hôm đó, giá tre vẫn đang ở vị trí hôm trước, lại chỉ có hai ba con Hấp Huyết Nga đang bay lượn trên giá tre.
Những Hấp Huyết Nga khác đi đâu rồi? Có phải đang giấu mình dưới giá tre?
Đỗ Tiểu Thiên giương mắt nhìn, nhìn thêm một lúc lâu nữa mới đóng ngạch cửa lại, quay sang đẩy mở cửa phòng.
Hắn cẩn thận đề phòng, cửa phòng tịnh không phát ra tiếng động gì lớn. Mấy con Hấp Huyết Nga đang bay lượn trên giá tre có vẻ chưa phát giác ra.
Hắn nép mình lọt vào phòng, vừa bước vào phòng, hắn lại ngửi thấy mùi tanh thúi nồng nặc.
Thứ mùi tanh thúi đó hiển nhiên không khác gì hôm trước, đống xương thỏ bọn họ nhìn thấy hôm đó vẫn còn chưa dời đi, vẫn còn ở

đằng trước giá tre.
Thứ mùi hôi thúi đó tựa hồ tản phát ra từ đống xương thỏ.
Mục quang của Đỗ Tiểu Thiên lạc trên đống xương thỏ, lại chỉ liếc sơ, quay mắt liền về phía mấy con Hấp Huyết Nga đang bay lượn.
Hắn lại nhấc chân, bước về phía giá tre. Ba bước, bốn bước! Hắn đã bước bốn bước đến trước giá tre, trong giá tre hoàn toàn không có động tĩnh.
Bay lượn bên trên giá tre chỉ có ba con Hấp Huyết Nga.
Chỉ là ba con, Đỗ Tiểu Thiên tuyệt đối tin mình không nhìn lầm, mình không đếm sai.
Lẽ nào cả gian phòng chỉ có ba con Hấp Huyết Nga? Những con khác đã đi đâu?
Đỗ Tiểu Thiên đột nhiên nhấc chân, một cước đá đống xương thỏ trước mặt bay vào trong giá tre!
Một tiếng vọng khủng bố lập tức từ trong giá tre truyền ra. Xương thỏ tản lạc dưới đất trong giá tre.
Một tiếng “rét”, một con Hấp Huyết Nga từ trong giá tre bay ra, lại chỉ là một con!
Cộng lại tổng cộng mới có bốn con, Đỗ Tiểu Thiên đã an tâm được phân nửa. Bốn con Hấp Huyết Nga hắn tự tin mình có thể ứng phó nổi.
Nghi hoặc trong lòng hắn lại càng trầm trọng. -- Những con Hấp Huyết Nga khác hiện tại ở đâu?
Bốn con Hấp Huyết Nga trước mắt ở lại đây có mục đích gì?
Cũng ngay lúc đó, bốn con Hấp Huyết Nga đột nhiên hướng ngay mặt hắn bay tới!
Ngoài tiếng cánh vỗ ra, chừng như còn có một tràng tiếng vọng tuy nhỏ xíu mà sắc bén dị thường.
Tiếng động đó hình như phát ra từ trong miệng bốn con Hấp Huyết Nga.
Đỗ Tiểu Thiên rùng mình phát lãnh tại đương trường. Tiếng vọng hưởng đó cũng thật là khủng khiếp, đặc biệt là dưới hoàn cảnh tĩnh mịch này.
Bởi vì tiếng vọng hưởng đó đơn giản giống như tiếng động nghiền nghiến từ trong yết hầu của một người đói đến cực độ, đột nhiên phát hiện đồ ăn thức uống.
Đỗ Tiểu Thiên từng nghe qua thứ thanh âm đó, cũng từng có qua thứ kinh nghiệm đó.
Bốn con Hấp Huyết Nga kia nếu quả luôn luôn ở lại trong phòng này, hiện tại đương nhiên đói khát đến phát điên.

Cái chúng uống là máu, cái chúng ăn là thịt, nội trong phòng chỉ còn lại một đống xương thỏ.
Chúng tối thiểu cũng đã nhịn đói sáu ngày, Đỗ Tiếu Thiên vào không phải quá đúng lúc sao?
Bốn con Hấp Huyết Nga, trong nháy mắt đã bay đến trước mặt Đỗ Tiếu Thiên.
Đỗ Tiếu Thiên cơ hồ đồng thời vụt thoái lui, vừa thoái được nửa trượng, cơ hồ đã thoái ra khỏi cửa phòng.
Phản ứng của hắn có thể nói cực kỳ linh mẫn, bốn con Hấp Huyết Nga kia lại cũng linh mẫn không kém, cánh cái vỗ cái trương, truy đuổi Đỗ Tiếu Thiên.
Chúng làm sao chịu bỏ qua cho Đỗ Tiếu Thiên. Đối với chúng mà nói, Đỗ Tiếu Thiên, không còn nghi ngờ gì nữa, là một món ăn rất ngon.
Một người thân thể cường tráng, cơ thịt cho dù có cứng thô, huyết dịch lại nhất định đặc biệt tươi ngon.
Ăn thịt chúng tịnh không để ý tới, chỉ cần máu tươi ngon là đủ rồi.
Chúng là Hấp Huyết Nga, tịnh không phải là Cật Nhục Nga, không phải là nga ăn thịt.
Hiện tại có phải chúng đã ngửi thấy mùi thơm của huyết dịch trong thân thể Đỗ Tiếu Thiên?
Đỗ Tiếu Thiên đã sớm có chuẩn bị, lúc thoái lui thì tay đã nắm chặt cán đao, cước bộ vừa thu, đao cũng ra khỏi vỏ!
Đao quang loé lên như ánh chớp, một con Hấp Huyết Nga đã biến thành hai đoạn!
Lưỡi đao bén làm sao, đao pháp nhanh làm sao!
Tả thủ của hắn đồng thời huy xuất, ống tay áo rộng phình phất ra một luồng kình phong, “phạch” một tiếng quét ngang! Hai con Hấp Huyết Nga rơi xuống liền!
Còn có một con! Con Hấp Huyết Nga đó từ trên đỉnh đầu của Đỗ Tiếu Thiên lao xuống, rơi trên sống mũi của Đỗ Tiếu Thiên.
Một cảm giác khó tả lập tức tản mác trên toàn thân Đỗ Tiếu Thiên.
Giữa sát na đó, toàn thân hắn đều nổi da gà!
Cũng giữa sát na đó, hắn cảm thấy trên sống mũi một vùng đau đớn như bị đâm, phảng phất vật gì đó đã đâm xuyên qua, sau đó hắn cảm thấy máu huyết quanh đó phảng phất đang bắt đầu bị hút ra.
Cảm giác đó hắn đã có một lần, lần đó là trên đầu ngón tay.
Lúc đó trong tay hắn đang cầm một con Hấp Huyết Nga, con Hấp Huyết Nga đó đang vùng vẫy, lại chỉa ống hút đâm vào đầu ngón tay của hắn, hút máu của hắn.

– - Hiện tại con Hấp Huyết Nga này lẽ nào đã xỉa ống hút đâm vào sống mũi của hắn?
Hắn thất kinh ngây ngốc, tả thủ quật một cái, bấu về phía con Hấp Huyết Nga đó.
Vừa bấu đã chộp được vào lòng bàn tay!
Hắn liền rụt tay lại, trên sống mũi lập tức lại cảm thấy đau điếng.
Con Hấp Huyết Nga đó hiển nhiên đã đâm ống hút vào sống mũi của hắn.
Mục quang của hắn tự nhiên là rơi trên mình con Hấp Huyết Nga đang nắm trong lòng bàn tay.
Con Hấp Huyết Nga đó không đang vùng vẫy trong lòng bàn tay của hắn, cũng căn bản không thể vùng vẫy.
Hắn đã nắm chặt con Hấp Huyết Nga.
Chỉ có đầu nga là lòi ra khỏi lòng bàn ta. Ống hút nơi miệng nga không ngừng ló ra thụt vào.
Ống hút bén nhọn, trên đầu ống hút phảng phất đang thiểm động huyết quang.
Đỗ Tiểu Thiên không khỏi rùng mình.
Hắn thật rất muốn nhìn kỹ xem trong miệng nga có phải có răng hay không, có phải có thể cấu xé hay không. Chỉ tiếc hoàn cảnh xung quanh quá tối.
Hắn trừng trừng nhìn đầu con Hấp Huyết Nga, tuy nhìn thấy ống hút đang lấp ló không ngưng, lại không thể thấy rõ miệng nga.
Hấp Huyết Nga cũng đang trợn trừng nhìn hắn. Trong lòng hắn cảm thấy khoái trá, thoát miệng:
– Ngươi có phải còn muốn hút máu ta?
Trong miệng con Hấp Huyết Nga đó liền vang lên tiếng “te te” nhỏ xíu! Lẽ nào là “tiếng nga”?
Nó trả lời gì vậy? Đỗ Tiểu Thiên nghe không hiểu, cười lạnh:
– Đương nhiên ngươi rất muốn hút, chỉ tiếc hiện tại ngươi đã lọt vào tay ta.
Lại một tràng tiếng “te te”.
Đỗ Tiểu Thiên hỏi:
– Ngươi muốn nói gì đây?
Hồi đáp chỉ là tiếng “te te”.
Đỗ Tiểu Thiên thở dài:
– Người xem chừng hiểu ta đang nói gì, tiếc là ngươi nói gì ta lại hoàn toàn không hiểu.
Hiện tại nếu quả có người nhìn thấy hắn, không khó gì tưởng hắn là tên điên, may là ở đây chỉ có một mình hắn.

Hắn nói tiếp:
– Nếu ta hiểu ngươi nói gì, chuyện này cho dù có phức tạp, hiện tại cũng biến thành giản đơn.
Bởi vì hắn là một bộ đầu có kinh nghiệm, hắn hiểu làm sao để lấy khẩu cung, cũng biết làm sao để truy hỏi khẩu cung.
Con người to lớn như vậy hắn luôn có biện pháp, con nga nhỏ xíu như vầy hắn lại thúc thủ không có cách đối phó sao?
Lại làđáp mà Đỗ Tiểu Thiên nghe không hiểu.
Tiếng "te te" phát ra từ miệng nga dần dần mãnh liệt hơn, con Hấp Huyết Nga kia bắt đầu liều mình vùng vẫy.
Đỗ Tiểu Thiên phát giác, cười lạnh:
– Lần này ta không thể buông tay.
Tay hắn càng nắm chặt hơn.
Con Hấp Huyết Nga kia vùng vẫy càng ghê gớm hơn, ống hút trong miệng có đâm ra rụt vào, chích về phía ngón tay của Đỗ Tiểu Thiên.
Lần này đã nằm trong ý liệu của Đỗ Tiểu Thiên.
Ống hút của con Hấp Huyết Nga vừa đâm ra, ngón tay cái của hắn đã đẩy tới trước, ngăn đỡ đầu nga.
Đầu nga lập tức bị đẩy ngửa lên, không thể di động nữa, ống hút đâm ra đương nhiên là chích vào khoảng không.
Đỗ Tiểu Thiên cười lạnh, lại nói:
– Ngươi còn có biện pháp gì khác?
Con Hấp Huyết Nga hoàn toàn không còn biện pháp.
Đỗ Tiểu Thiên đợi một hồi, nghĩ ngợi, lại thốt:
– Ta muốn xem xem trong miệng ngươi có răng hay không.
Tiếng "te te" lại vang lên, lần này tựa hồ như có ý chọc giễu, Đỗ Tiểu Thiên có cảm giác như vậy.
Khoé miệng hắn nhếch lên:
– Ngươi có phải nghĩ dưới hoàn cảnh này, mắt ta căn bản không thể nhìn thấy rõ miệng ngươi?
Tiếng "te te" liền ngưng lại, con Hấp Huyết Nga lẽ nào mặc nhận?
Đỗ Tiểu Thiên cười:
– Ngươi nghĩ như vậy cũng không thể nói là sai, mắt ta dưới tình cảnh này quả thật không thể có tác dụng gì, bất quá ta tuy không thể cải thiện được mắt mình, lại có thể cải biến hoàn cảnh hiện tại.
Con Hấp Huyết Nga không phát ra tiếng động, đôi mắt huyết hồng phảng phất tràn ngập nghi hoặc.
Đỗ Tiểu Thiên không ngờ có thể cải thiện hoàn cảnh. Hắn làm sao mà cải thiện?
Con Hấp Huyết Nga đó có lẽ cảm thấy hơi kỳ quái.

Đỗ Tiếu Thiên lại cười:
– Kỳ thực cũng rất giản đơn,nãy ta chợt nhớ trên người có đem một ống dẫn lửa, đá lửa và mồi lửa, không phải có thể cải thiện hoàn cảnh hiện giờ sao?
Vẫn không có tiếngđáp, Đỗ Tiếu Thiên cũng không nói nhiều, xoay tay tra đao vào vỏ, thò tay vào túi bên hông, rút ra ống dẫn lửa.
Hắn liền thắp lên ống lửa, toàn gian phòng dần dần sáng lên.
Hỏa quang chiếu xuống, màu sắc của con Hấp Huyết Nga càng hiển lộ vẻ khôi quý bắt mắt, thân nga màu bích lục càng giống như bích ngọc, mắt nga màu đỏ tươi càng giống như máu tươi.
Thần thái của con Hấp Huyết Nga đó dưới hỏa quang lại càng hiển lộ vẻ đanh ác.
Trong mắt nó phảng phất tràn đầy oán độc, trong miệng không ngừng động đậy, phảng phất đang trù ếm gì đó.
Bàn tay Đỗ Tiếu Thiên giơ đuốc lửa tịnh không chỉa về hướng con Hấp Huyết Nga.
Tay của hắn quay xuống đất, mục quang cũng rơi xuống đất. Thân người hắn cũng cúi ngồi xuống.
Sát na đuốc lửa sáng lên, mắt hắn đã bị một vật hấp dẫn, -- máu!
Máu từ người con Hấp Huyết Nga bị một đao của hắn chém thành hai đoạn chảy ra, hai mảnh thi thể của con nga đều tắm trong vũng máu.
Máu nga giống hệt máu người, tản phát ra mùi tanh kỳ quái phi thường.
Máu nga sao lại có dạng đó? Mục quang của Đỗ Tiếu Thiên di chuyển về hướng hai con Hấp Huyết Nga bị hắn dùng tay áo đánh rớt.
Hai con Hấp Huyết Nga đó bị tay áo của hắn quét trúng, đôi cánh gãy lìa, một con bị đánh chết tại đương trường, một con còn sống, đang xoay vòng vòng dưới sàn.
Thân nga không có cánh vốn đã khó coi, vừa di động, lại càng hiển lộ vẻ xấu xí.
Vừa xấu xí vừa quỷ dị.
Đỗ Tiếu Thiên trừng trừng nhìn con nga đang xoay vòng vòng dưới sàn, đột nhiên phất tay, đuốc lửa trong tay ghim vào kẽ hở trên sàn.
Vừa rảnh tay, đã xoay tay qua hông, lại rút đao ra khỏi vỏ, đao quang lại loé lên!
“Rẹt” một tiếng nhẹ, con Hấp Huyết Nga không cánh đang xoay trên sàn đã bị cắt thành hai đoạn trong đao quang, đứt thành hai mảnh!
Hai mảnh ri rỉ máu! Chỗ bị cắt trên mình Hấp Huyết Nga trào ra máu

tươi đỏ bừng như máu người!
Hắn nhìn thấy rõ phi thường, nga huyết thật giống như máu người.
Hắn ngây người.
Cũng chính ngay lúc đó, hắn đột nhiên nghe thấy một thanh âm kỳ quái phi thường.
Tiếng dị hưởng tựa hồ xa xăm, lại tựa hồ chỉ cách một bức vách.
Hắn lại nghe được không phải là xa xăm, cũng không phải là cách một bức vách, mà là từ dưới lầu truyền đến, từ dưới gian phòng đó truyền lên.
Tai mắt của hắn vốn linh mẫn, trí nhớ cũng rất sáng suốt, hắn nhớ vị trí của căn phòng hiện tại mình đang đứng bên trong, bên dưới là vị trí của một gian phòng dưới lầu. Trong tâm hắn chợt giật nảy, bởi vì thứ thanh âm đó cũng không phải là lần đầu nghe được.
Hai cơ quan cửa ngầm trong thư trai của Tụ Bảo Trai, lúc mở ra không phải cũng phát ra thứ thanh âm đó sao?
Tiếng dị hưởng đó vốn không lớn lắm, nhưng giữa không gian tĩnh mịch, vẫn không khó gì nghe được. Lại chỉ là một tiếng, thật khó mà phán đoán.
Bất quá vô luận có phải là tiếng động do cơ quan mở cửa phát ra hay không, Đỗ Tiểu Thiên cũng chuẩn bị đi xem thực hư.
Ý niệm đó vừa sinh xuất, tay hắn lập tức thò tới, bóp tắt đuốc lửa.
Hắn lập tức bị hãm nhập giữa một màn hắc ám.
Ngoài song cửa mưa còn chưa dứt, bóng đêm đã giáng lâm, hắn đứng dậy, dưới lầu lại có thanh âm truyền lên. Lần này thanh âm càng yếu nhược.
Hắn không do dự, toàn thật nằm phục dưới sàn, áp tai lên sàn ngưng thần im ắng nghe ngóng, là tiếng bước chân!
Tiếng bước chân vừa ngưng, lại “kẹt” một tiếng. Tiếng đó tịnh không khó gì nhận ra là tiếng mở cửa.
Ai đang ở gian phòng bên dưới? Có phải là Sử Song Hà? Sử Song Hà bên dưới làm gì?
Đỗ Tiểu Thiên vốn đa nghi, nghi tâm vừa dâng lên, cho dù sát cơ tứ phía, hắn cũng truy cho được, hà huống địa phương hiện tại tuy quỷ dị, tịnh không thấy gì nguy hiểm.
Hắn chầm chậm rướn người, đứng dậy. Mỗi một động tác cũng cẩn trọng đến cùng cực, không để phát ra tiếng động nào.
Sau đó hắn cất bước đi về phía cửa. Một mặt bước, hắn một mặt lưu ý tiếng bước chân dưới lầu.
Tiếng bước chân dưới lầu đang xoay về hướng điếm đường. Hắn lách người bước ra ngoài cửa, nhìn thấy ánh sáng yếu ớt.

Ánh sáng vàng mờ bên dưới lầu càng lúc càng sáng. Không bao lâu sau, hắn nhìn thấy một trản đèn dầu.
Lúc đó hắn cũng hông xa đầu cầu thang mấy. Hắn nép vào tường trước phòng, lại cúi người xuống.
Nếu thân người hắn không cúi xuống, người cầm đèn đi lại dưới lầu không khó gì phát hiện ra hắn.
Đèn dầu nằm trong một bàn tay ổn định phi thường. Người tuy đang đi, đèn dầu lại không như đang động.
Con người đó vận trường sam màu trắng nhợt, đầu tóc rối bù, đỉnh đầu búi kiểu đạo sĩ, lại cột không chặt lắm, phảng phất lúc nào cũng có thể rơi ra.
Vừa nhìn thấy bóng lưng, Đỗ Tiểu Thiên cũng đã nhận ra người đó là -- Sử Song Hà!
Ánh đèn chợt ngừng lại, người dừng bước trước quầy. Người đó cúi xuống lấy một cái rổ tre, rồi xoay người lại.
Ánh đèn chiếu lên mặt người đó, quả nhiên là Sử Song Hà!
Ánh đèn lại bắt đầu chuyển động, Sử Song Hà một tay cầm đèn, một tay cầm giỏ tre, quay đầu đi.
Đỗ Tiểu Thiên lại nằm phục xuống, nghe ngóng tiếng cước bộ. Tiếng cước bộ không quay về gian phòng dưới lầu, mà đi thẳng ra khu vườn đằng sau.
Sử Song Hà cầm giỏ tre ra hậu viện làm gì? Đỗ Tiểu Thiên cảm thấy kỳ lạ vô cùng.
Tiếng cước bộ dần dần yếu đi, rất mau chóng tan biến, theo tính toán của hắn, người chắc đã ra tới hậu viện.
Đỗ Tiểu Thiên nhấc người dậy, phóng vụt đến lan can trước mặt, rướn người lăn qua lan can, hạ mình xuống dưới điếm đường!
Hắn tận lực tranh thủ thời gian, lúc tiến vào hắn đã lưu ý, tuy cái phóng người đó vội vàng, tịnh không đụng đổ bất cứ vật gì!
Sau đó hắn như linh xà luồn về phía gian phòng dưới lầu. Hắn đi bằng mũi chân, lúc đặt chân xuống tịnh không phát ra tiếng động gì lớn.
Cửa khép hờ, Đỗ Tiểu Thiên lách vào.
Vừa vào tới nơi, hắn nghe thấy một tràng tiếng vọng “rét rét”-- tiếng vọng lần này giống như lần Sử Song Hà dẫn bọn họ lên gian phòng bên trên nghe thấy.
Bầy nga lẽ nào đang ở đây? Đỗ Tiểu Thiên tóc gáy dựng đứng, toàn thân không khỏi mất tự chủ bước tới. Trong phòng tịnh không có nga đang bay lượn.
Tiếng vọng từ cùng một vị trí phát ra, hắn nhìn về phía vị trí đó, nhìn

thấy một luồng ánh sáng yếu ớt. Ánh sáng đó không ngờ là từ trên một bức tường phát ra.
Ánh sáng tuy yếu ớt, nhưng đối với Đỗ Tiểu Thiên đã quen với bóng tối mà nói, cũng đã đủ rồi.
Đủ để hắn có thể nhìn thấy tình hình trong phòng.

Hấp Huyết Nga

Hồi 13
.....

Bên trái có một cái giường, trên giường có gối chăn. Bên phải có một cái bàn và ba bốn cái ghế.
Trên bàn có đặt một hồ trà, chén trà, trên bức tường cách bàn không xa mấy không ngờ có một cánh cửa.
Cửa mở, ánh sáng chính là từ bên trong cửa rọi ra. Đỗ Tiểu Thiên phóng một bước đến bên cửa.
Đằng sau tường còn có tường, vào cửa ngầm là một lối đi rộng cỡ ba thước, Đỗ Tiểu Thiên tịnh không cảm thấy kỳ lạ gì.
Bởi vì ở Tụ Bảo Trai hắn đã từng thấy thứ tường kép đó, loại lối đi đó.
Hắn không khỏi trù trừ, nhất thời cũng không biết nên tiến vào hay là không tiến vào. Xem tình hình, gian phòng đó hiển nhiên là phòng ngủ của Sử Song Hà.
Phòng ngủ của gã tại sao lại có tường kép như vậy, lối đi như vậy? Có phải tự gã kiến tạo hay vốn đã có sẵn? Lối đi bên trong tường dẫn thông đến đâu? Nơi đó dùng để làm gì?
Gã có bí mật gì không thể cho người khác biết? Đỗ Tiểu Thiên trong đầu toàn là những dấu hỏi.
Tin rằng Sử Song Hà không thể quay trở lại mau chóng như vậy, Đỗ Tiểu Thiên quyết định tiến vào!
Cũng chỉ có tiến vào mới có thể giải quyết vấn đề.
Hắn chỉ hy vọng lối đi đó không giống như lối đi trong Tụ Bảo Trai, bài bố đầy cơ quan sát nhân, vừa tiến vào là bắn hắn chết tươi.
Thời gian không có nhiều, Đỗ Tiểu Thiên hiểu rõ, một khi đã hạ quyết tâm, hắn phóng vào liền, rõ ràng là liều mạng.
Hắn tịnh không sợ chết, chỉ là lối đi đó và tiếng vọng “rét rét” truyền ra từ bên trong lối đi là dụ hoặc quá lớn đối với hắn.

Hà huống hắn đã mười năm làm bộ khoái, không phải là lần đầu tiên mạo hiểm.
Thân hình vút một cái hạ xuống, giữa sát na đó, quả tim của hắn cơ hồ co thắt lại.
Không có loạn tiễn phi đao bắn ra, lối đi đó có lẽ thật sự không giống như lối đi bên trong thư trai của Tụ Bảo Trai; có lẽ lúc Sử Song Hà đi ra tịnh chưa phát động cơ quan.
Nếu quả là như vậy, Sử Song Hà nhất định sẽ rất mau chóng quay lại, Đỗ Tiếu Thiên không đắn đo gì nữa, chạy bay về phía trước.
Hành động của hắn tịnh không gặp bất kỳ chướng ngại gì ngăn trở, trong lối đi cũng không có ai khác.
Lối đi tịnh không dài, tận đầu là một thạch cấp, trải tà tà xuống dưới.
Đỗ Tiếu Thiên bước xuống thạch cấp, tiến vào một địa lao. Sao thiết kế lại tương tự như trong thư trai của Tụ Bảo Trai vậy?
Đỗ Tiếu Thiên không khỏi cảm thấy kỳ quái.
Còn có nhiều sự tình càng kỳ quái hơn nữa!
Địa lao cũng khá rộng rãi, chuyện đó tịnh không kỳ quái.
Đỗ Tiếu Thiên đã từng thấy qua địa lao còn rộng hơn nữa, kỳ quái là cách trần thiết của địa lao này.
Đỗ Tiếu Thiên chưa từng thấy cách trần thiết kỳ quái như vậy, bốn bức vách của địa lao đơn giản giống như bầu trời ban đêm.
Bầu trời lam thẫm, nóc cũng vậy, chính giữa khảm một trản đèn. Đèn khảm trong vách, bên ngoài bao cách một vòng thủy tinh trong suốt.
Ánh đèn chiếu qua thủy tinh bắn ra, vừa nhu hòa vừa khôi lệ, giống như một vầng trăng sáng.
Có trản đèn đó, toàn địa lao giống như đang tắm giữa ánh trăng. Đỗ Tiếu Thiên hiện tại giống như đang tắm mình dưới đêm trăng, dưới đêm trăng khủng bố!
Trong khung trời đêm lam thẫm, không có mây, không có tới một tảng.
Một bầy Hấp Huyết Nga đang vây lượn quanh vầng minh nguyệt đó, bay múa dưới khung trời đêm.
Cánh bích lục, mắt huyết hồng, vảy hoa giống như mắt huyết hồng, đặc biệt ngời sáng trong ánh trăng, lại tịnh không mỹ lệ mà chỉ hiển lộ vẻ khủng bố.
Đỗ Tiếu Thiên có cảm giác mình như đã tiến nhập thế giới của ma quỷ.
Dưới vầng minh nguyệt là một cái bàn màu rêu, giống như một khối đá bám đầy rong rêu, một khối đá to.
Mặt bàn tịnh không bằng phẳng, trũng trũng lồi lồi, chỗ trũng xuống

không ít nơi phủ một lớp dịch thể mỏng màu huyết hồng.
Dịch thể đó giống như máu tươi. Có phải là máu tươi không? Đỗ Tiểu Thiên bước tới.
Vừa tới gần hắn đã nghe tiếng vọng khục khịch nho nhỏ, là tiếng vọng gì vậy?
Đỗ Tiểu Thiên bước tới trước bàn, thò tay thăm dò lớp máu đó.
Tay của hắn vừa tiếp cận, một tràng tiếng động "rét rét" loạn xạ vang lên, xung quanh bàn đột nhiên hiện ra hai ba chục con Hấp Huyết Nga!
Hai ba chục con Hấp Huyết Nga đó vốn nằm trên mặt bàn, hiện tại quá nửa đã bị Đỗ Tiểu Thiên làm kinh động.
Đỗ Tiểu Thiên giật nảy mình, tay của hắn ngưng giữa không trung, ngưng thần nhìn về phía bàn.
Lần này hắn nhìn thấy rõ ràng, trên bàn không ngờ còn một đám Hấp Huyết Nga đang nằm phục.
Mắt của bầy Hấp Huyết Nga đỏ tươi như máu tươi, cánh màu bích lục như bích ngọc.
Trên bàn lại như mặt đá phủ đầy rong rêu, chỗ trũng đầy dịch thể huyết hồng, bầy Hấp Huyết Nga nằm phục bên trên, nếu không lưu tâm, quả thật dễ sơ hốt mà không nhìn thấy.
Đỗ Tiểu Thiên nhìn kỹ lại, phát giác mấy con Hấp Huyết Nga đều đang thò ống hút trong miệng vào vũng dịch thể huyết hồng.
Thứ dịch thể huyết hồng đó là vật gì?
Đỗ Tiểu Thiên nhịn không được, liền dùng tay dò thử, đầu ngón tay có cảm giác lành lạnh, giống như nhúng tay vào nước lạnh vậy.
Đỗ Tiểu Thiên kéo tay lên, thứ dịch thể huyết hồng đó đã nhuốm đỏ ngón tay của hắn, không ngờ lại giống như nhan liệu.
Hắn đưa ngón tay lên mũi ngửi, lọt vào mũi là một thứ mùi hôi thúi quái dị.
Đỗ Tiểu Thiên hoàn toàn không phán đoán được đó là cái gì.
– - Đó lẽ nào là thức uống của bầy Hấp Huyết Nga? Nếu quả là vậy, thức uống của bầy Hấp Huyết Nga là thứ gì vậy?
Đỗ Tiểu Thiên động niệm, mũi lại ngửi thấy một thứ khí vị khác, thứ khí vị này kỳ thực vẫn lẩn quẩn trong toàn địa lao.
Đỗ Tiểu Thiên cho đến bây giờ mới phát giác.
Lực chú ý của hắn nãy giờ một mực tập trung trên cái bàn như một khối đá bám đầy rong rêu kia, nhất tâm muốn đánh hơi thứ dịch thể huyết hồng kia, xem xem là khí vị gì, muốn biết là vật gì.
Thậm chí trước khi nhúng ngón tay vào dịch thể huyết hồng đó, hắn đã ngửi thấy thứ mùi tanh hôi quái dị đó rồi.

Sự thật hắn cũng không phải là lần đầu tiên tiếp xúc với thứ dịch thể huyết hồng đó. Đối với thứ khí vị lẫn quẩn khắp địa lao đó, hắn, trái lại, lại không có cảm giác gì.
Đây cũng là một dạng tác dụng tâm lý, hiện tại hắn chợt phát giác ra.
Liền đó hắn phát giác dưới bốn chân tường của địa lao có đặt không ít hoa lá, lá đã khô héo.
Hoa phần nhiều đã tàn, bất quá vẫn còn nhận ra được màu vàng. Đó lẽ nào là những hoa lá từ những cây hoa ở hậu viện?
Đỗ Tiếu Thiên tới giờ mới phát giác thứ khí vị kỳ thực là mùi hương của thứ hoa đó.
Đó lẽ nào là đồ ăn của bầy Hấp Huyết Nga?
Hắn giương mắt nhìn quanh, toàn địa lao không có tới một mảnh xương, cũng không có thi hài của bất kỳ động vật nào.
Ý nghĩ nãy giờ của hắn rất có thể là đúng.
Hoa lá kia nếu không phải là đồ ăn của bầy Hấp Huyết Nga, còn có lý do gì để đặt trong địa lao này?
– - Bầy Hấp Huyết Nga ngoài ăn thịt ra, lẽ nào còn ăn cả hoa lá?
Đỗ Tiếu Thiên cất bước muốn đi qua, chỉ cần đi qua nhìn xem, rất có thể sẽ thêm được một bước chứng thực.
Nếu quả hoa lá kia thật sự là đồ ăn của bầy Hấp Huyết Nga, trên mặt nhất định có Hấp Huyết Nga đang nhai xé hoa lá.
Điều đó nếu quả được chứng thực, chủ nhân của bầy Hấp Huyết Nga không phải là Quách Phác nữa, mà là một người khác -- Sử Song Hà!
Lòng hoài nghi của Đỗ Tiếu Thiên đối với Sử Song Hà trong sát na đó tối thiểu đã tăng lên gấp bội.
Cước bộ của hắn đã nhấc lên, vừa nhấc lên lại đặt xuống.
Sử Song Hà nếu có quay về, hiện tại chính là lúc, nếu hai người đụng đầu, Sử Song Hà nhất định không thể buông tha cho hắn.
Có phải là đối thủ của Sử Song Hà hay không, hắn tịnh không biết được, bất quá hiện tại, đối với con người Sử Song Hà này, hắn bất chợt cảm thấy khủng bố.
Một thứ khủng bố cường liệt. Hắn phải mau mau ly khai mới được.
Đây, không còn nghi ngờ gì nữa, là một phát hiện lớn, nếu quả hắn bị Sử Song Hà nhìn thấy, không khó gì lại biến trở lại thành bí mật.
Gặp chuyện như vầy, Sử Song Hà nhất định sẽ bày mưu tính kế khác, nhất định sẽ càng cẩn thận đề phòng.
Cho dù nếu có chỗ đáng nghi thứ nhì, muốn phát hiện ra bí mật lần nữa, cũng không dễ dàng như vầy.
Thậm chí có khả năng bí mật đó sẽ thành bí mật vĩnh viễn.

Đỗ Tiếu Thiên đang muốn quay người, ngón trỏ của tả thủ đột nhiên đau nhói lên.
Mục quang của hắn không khỏi nhìn xuống, ống hút của con Hấp Huyết Nga đang bị hắn nắm trong lòng bàn tay trái đã đâm xuyên da đầu ngón tay.
Hắn không biết từnào đã quên đi con Hấp Huyết Nga đó, đã buông ngón tay cái khỏi mình con Hấp Huyết Nga.
Hắn đau quá buông tay, chỉ vừa hé tay, có chút chỗ để cựa quậy, con Hấp Huyết Nga đó liền bắt đầu vùng vẫy.
Lòng bàn tay của hắn lại bóp lại, cười lạnh:
– Một lần là đủ rồi, hiện tại Nga Vương mà lọt vào tay ta, cũng đừng hòng chạy thoát.
Một thanh âm liền vang lên, không phải là tiếng nga “te te”, là tiếng người! Tiếng người âm âm sâm sâm.
Tiếng người từ đằng sau truyền sang:
– Theo ta thấy, ngươi cũng vậy!
Đỗ Tiếu Thiên thất kinh quay đầu lại.
Sử Song Hà đang đứng ngay chỗ vào địa lao!
Dưới ánh đèn trắng tái, gương mặt vốn đã trắng nhợt của Sử Song Hà lại càng trắng nhợt hơn, trắng nhợt đến mức không còn giống người sống nữa.
Thần tình trên mặt gã cùng với giọng nói của gã cũng âm sâm như nhau, hồn thân trên dưới phảng phất bao trùm một lớp bạch khí -- quỷ khí!
Người gã phảng phất cũng vì vậy mà như phiêu hốt, phiêu hốt giống như một u linh mới ra khỏi âm phủ.
Sự xuất hiện của gã căn bản cũng giống như u linh vậy.
Đỗ Tiếu Thiên tuy bị con Hấp Huyết Nga trong tay làm phân tâm, tai mắt vẫn linh mẫn hơn người, bằng vào sự linh mẫn của tai mắt của hắn, không ngờ cũng phải đến khi Sử Song Hà xuất hiện ngay cửa địa lao, mở miệng ra nói chuyện mới phát giác ra.
Đèn dầu đã không còn trong tả thủ của Sử Song Hà nữa, hữu thủ vẫn còn cầm cái giỏ tre.
Trong giỏ tre đầy hoa lá, là hoa lá của loại cây hoa ở hậu viện, lá màu thanh lục, hoa vàng tươi.
Hương hoa thoang thoảng đã tản khai khắp địa lao.
Quần nga đang bay lượn quanh vầng trăng giả tựa hồ như vì bao nhiêu hoa lá tươi tắn vừa đem vào địa lao làm sinh động hẳn lên.
Tiếng động “rét rét” dần dần cường liệt hẳn.
Đỗ Tiếu Thiên tâm tư rối loạn. Hắn nhìn Sử Song Hà chằm chằm, bất

giác mở miệng thốt:
– Sử Song Hà ...
Sử Song Hà mặt mày trơ trơ, không chút biểu tình, “ừm” một tiếng:
– Chuyện gì?
Đỗ Tiểu Thiên một bụng ý từ, nhất thời lại không biết phải nói gì trước đây.
Sử Song Hà cũng không hỏi truy, mục quang nhìn xiên xuống giỏ tre, nói:
– Ta vốn chuẩn bị đi ngủ một giấc.
Đỗ Tiểu Thiên nói theo:
– Sớm vậy, ngươi buồn ngủ rồi sao?
Sử Song Hà cươi:
– Ngủ sớm tốt cho thân thể.
Đỗ Tiểu Thiên hỏi:
– Ngươi bắt đầu quan tâm đến thân thể mình từnào vậy?
Sử Song Hà đáp:
– Không phải mới từ bây giờ.
Đỗ Tiểu Thiên hỏi:
– Sao ngươi không đi ngủ?
Sử Song Hà đáp:
– Ngủ không được thì làm sao mà ngủ?
Đỗ Tiểu Thiên hỏi:
– Ngươi có tâm sự?
Sử Song Hà đáp:
– Tâm sự gì cũng không có.
Đỗ Tiểu Thiên hỏi:
– Vậy ngươi không ngủ được là vì nguyên nhân nào?
Sử Song Hà đáp:
– Bảo bối của ta thật là rùm quá mức.
Đỗ Tiểu Thiên hỏi:
– Ngươi nói bầy Hấp Huyết Nga này?
Sử Song Hà đáp:
– Chính thị.
Đỗ Tiểu Thiên hỏi:
– Là bảo bối của ngươi hay là bảo bối của Quách Phác?
Sử Song Hà hỏi ngược:
– Lẽ nào ngươi không nghe rõ ta nói gì?
Đỗ Tiểu Thiên ngậm miệng. Hắn nghe rõ phi thường.
Sử Song Hà lại nói tiếp:
– Đến bây giờ, ngươi đáng lẽ nên biết ta mới là chủ nhân của Hấp

Huyết Nga.
Đỗ Tiếu Thiên liền gật đầu, chợt hỏi:
– Ngươi có thể trả lời cho ta một vài vấn đề không?
Sử Song Hà không đắn đo:
– Có thể.
Đỗ Tiếu Thiên lại trầm mặc, cũng không biết nên hỏi từ đâu mới phải.
Sử Song Hà liền giúp hắn:
– Ngươi có biết tại sao bầy bảo bối của ta lại rùm vậy không?
Đỗ Tiếu Thiên hỏi:
– Tại sao?
Sử Song Hà lại hỏi ngược:
– Theo ngươi thấy, phần đông người lúc nào thì tính khí không được tốt đẹp nhất, không nhẫn nại nhất, rùm beng nhất?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Lúc đói bụng.
Sử Song Hà thốt:
– Nga cũng vậy.
Đỗ Tiếu Thiên hỏi:
– Ngươi quên đem đồ ăn cho chúng?
Sử Song Hà đáp:
– Mấy ngày nay ta thật quá bận bịu.
Đỗ Tiếu Thiên hỏi:
– Bận làm gì?
Sử Song Hà đáp:
– Vấn đề đó ngươi có thể đợi một lát sau rồi mới hỏi ta được không?
Đỗ Tiếu Thiên hỏi:
– Tại sao phải đợi một lát sau?
Sử Song Hà đáp:
– Chuyện tanãy muốn nói còn chưa nói xong.
Đỗ Tiếu Thiên thở dài một hơi, quay trở lại thoại đề:
– Tính nhẫn nại của bầy bảo bối của ngươi kỳ thực cũng không tệ.
Sử Song Hà thốt:
– Ồ?
Đỗ Tiếu Thiên nói:
– Nếu đổi là ta, tin rằng tuyệt không thể đợi đến bây giờ mới làm rùm lên.
Sử Song Hà thốt:
– Chúng tịnh không phải tới bây giờ mới bắt đầu nhốn nháo, chỉ bất quá mấy ngày nay ta đều ngày trốn đêm ra, lúc quay về đều mệt muốn chết, vừa nằm xuống là ngủ vùi.

Đỗ Tiếu Thiên hỏi:
– Hôm nay lại là ngoại lệ?
Sử Song Hà đáp:
– Chỉ có hôm nay là ngoại lệ.
Đỗ Tiếu Thiên nói:
– Cho nên ngươi mới sực nhớ đã mấy ngày rồi không đem đồ ăn cho chúng.
Sử Song Hà thốt:
– Kỳ thực ta đã mang đầy đủ đồ ăn vào địa lao, chỉ bất quá đã mấy ngày rồi, không còn tươi nữa.
Đỗ Tiếu Thiên cảm thấy kỳ quái:
– Chúng cũng kén đồ ăn thức uống?
Sử Song Hà đáp:
– Cũng hệt như người.
Đỗ Tiếu Thiên lắc lắc đầu:
– Loài vật này thật là kỳ quái.
Hắn liền hỏi Sử Song Hà:
– Đồ ăn của chúng lẽ nào là hoa lá của loài cây hoa ở hậu viện?
Sử Song Hà đáp:
– Chính thị.
Mục quang của gã lại lạc trên giỏ tre:
– Ta vốn đã tính dồn đầy giỏ tre này.
Đỗ Tiếu Thiên tới giờ mới lưu ý hoa lá trong giỏ tre chưa đầy tới nửa giỏ, thoát miệng hỏi:
– Tại sao ngươi không nhét đầy?
Sử Song Hà đáp:
– Bởi vì lúc ta đang bứt lá hái hoa, đột nhiên có Hấp Huyết Nga bay ra.
Đỗ Tiếu Thiên hỏi:
– Vậy thì có quan hệ gì chứ?
Sử Song Hà đáp:
– Ngươi cũng biết mà, chúng vốn là động vật sinh sống ở vùng sơn lâm Tiêu Tương, sức sống cực mạnh, khác hẳn với những loài nga khác, không sợ ánh mặt trời mấy, đang ban ngày ban mặt cũng vẫn bay ra được, cho dù có bị nhốt, chỉ cần còn chỗ để bay lượn, mỗi ngày cũng phải bay lượn cho đã, chưa mệt chưa chịu nghỉ.
Gã ngưng một chút, lại nói:
– Chúng tuy là động vật sống nơi hoang dã, trải qua sự huấn luyện lâu dài của ta, đã biết phục tùng mệnh lệnh của ta, cho dù là cánh cửa địa lao này có mở toang, nếu không có sự vật đột ngột kinh động

đến chúng, tuyệt không thể bay ra ngoài.
Đỗ Tiếu Thiên thốt:
– Vậy sao?
Sử Song Hà nói:
– Cho nên ta lập tức biết có người lén vào địa lao.
Đỗ Tiếu Thiên hỏi:
– Sao ngươi biết nhất định là người, không phải là chuột?
Sử Song Hà đáp:
– Chỗ vào địa lao ta đã an bài một thứ dược vật kỵ rắn chuột.
Đỗ Tiếu Thiên thốt:
– Dược vật kỵ rắn chuột đối với những động vật khác vị tất đã hữu hiệu.
Sử Song Hà không phủ nhận.
Đỗ Tiếu Thiên thốt:
– Xông vào địa lao có lẽ chỉ là một con mèo, một con chó.
Sử Song Hà nói:
– Ở đây ta đâu có nuôi hai loại động vật đó.
Đỗ Tiếu Thiên nói:
– Nhà quanh đây nhất định có.
Sử Song Hà thốt:
– Đương nhiên là có, không có mèo chó làm sao gọi là hương thôn được?
Gã bỗng cười một tiếng:
– Cho dù thật sự là mèo chó lén vào, ta cũng phải quay lại xem mới an tâm được.
Đỗ Tiếu Thiên lại thở dài một hơi.
Sử Song Hà cười, lại thốt:
– Không quay lại xem, làm sao có thể biết lén vào là chó hay là người?
Đỗ Tiếu Thiên lại thở dài một hơi:
– Ta thủy chung cẩn thận phi thường, hoàn toàn không có ý làm kinh động tới chúng.
Sử Song Hà thốt:
– Ta biết ngươi nhất định cẩn thận phi thường.
Đỗ Tiếu Thiên nói:
– Lá gan của chúng lại quá nhỏ, ta bất quá chỉ mới thò tay chuẩn bị nhúng thử vào dịch thể như máu tươi trên bàn để xem xem là gì, ai biết được lại làm chúng giật mình, không ngờ còn có một số bay ra ngoài.
Sử Song Hà hỏi:

– Lẽ nào ngươi ban đầu không nhìn thấy chúng nằm trên mặt bàn?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Không.
Sử Song Hà hỏi:
– Mắt ngươi không phải luôn luôn rất tốt sao?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Màu sắc của chúng lại quá giống màu sắc của cái bàn.
Sử Song Hà thốt:
– Giữa rừng núi Tiêu Tương, chúng nguyên rất thích bám mình trên vật có màu sắc tương tự, bởi vì chúng tịnh không có đủ năng lực đề kháng địch nhân xâm phạm, chỉ còn nước dùng phương pháp đó để che giấu sự tồn tại của mình, làm mê hoặc mắt địch nhân, bảo vệ an toàn cho mạng sống.
Đỗ Tiếu Thiên nhịn không được hỏi:
– Răng và ống hút trong miệng chúng không phải là vũ khí lợi hại sao?
Sử Song Hà lại cười. Lần này nụ cười của gã có vẻ quỷ dị phi thường. Gã cười hỏi:
– Ngươi nghĩ chúng có thể hút máu ăn thịt?
Đỗ Tiếu Thiên hỏi:
– Lẽ nào lại không?
Sử Song Hà chỉ cười không đáp, quay sang hỏi:
– Ngươi thình lình đến đây để làm gì?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Điều tra bí mật của ngươi.
Sử Song Hà hỏi:
– Bí mật của ta?
Đỗ Tiếu Thiên gật đầu:
– Cũng là bí mật của Hấp Huyết Nga.
Sử Song Hà hỏi:
– Ngươi từ lúc nào đã bắt đầu hoài nghi ta có quan hệ với Hấp Huyết Nga?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Bắt đầu từ lâu rồi.
Sử Song Hà hỏi:
– Từ lâu là từnào?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Lần đầu tiên vào chỗ này, ta đã sinh mối nghi ngờ đối với ngươi.
Sử Song Hà kinh ngạc:
– Lẽ nào ta từ lúc đầu đã có lộ sơ hở?

Đỗ Tiếu Thiên gật đầu.
Sử Song Hà hỏi truy:
– Sơ hở gì?
Đỗ Tiếu Thiên không đáp.
Sử Song Hà nhìn hắn, chợt lắc đầu thở dài.
Đỗ Tiếu Thiên thấy kỳ quái, ngạc nhiên hỏi:
– Chuyện gì mà cảm khái vậy?
Sử Song Hà thở dài:
– Ngươi vốn là một người thành thực, hiện tại sao lại biến thành giảo hoạt như vậy?
Đỗ Tiếu Thiên tròn mắt ngẩn người.
Mục quang của Sử Song Hà ngưng kết trên mặt Đỗ Tiếu Thiên:
– Xem bộ dạng của ngươi, làm như là không có gì xảy ra vậy.
Đỗ Tiếu Thiên phảng phất không hiểu lời nói của Sử Song Hà.
Sử Song Hà lại tiếp:
– Chỉ tiếc biểu tình của ngươi tuy thập toàn, bản lãnh nói láo lại vẫn chưa đạt.
Đỗ Tiếu Thiên vẫn ngây ngô.
Sử Song Hà nói tiếp:
– Một người thật sự biết nói láo, trước hết phải lừa gạt mình rồi mới lừa gạt người ta, cả mình cũng không bị lời nói láo lừa thì làm sao có thể lừa người ta?
Gã chừng như sợ Đỗ Tiếu Thiên không minh bạch, liền giải thích:
– Ý tứ đó kỳ thực là, mình mở miệng nói ra thì tất phải là người đầu tiên tin tưởng, nói vậy tựa hồ như đơn giản, kỳ thực cũng tịnh không đơn giản.
Đỗ Tiếu Thiên thốt:
– Ồ?
Sử Song Hà nói:
– Bởi vì tịnh không thể chỉ mở miệng nói là tin suông được, những lời nói nhất định phải có thể đủ để thuyết phục chính mình.
Đỗ Tiếu Thiên hỏi:
– Lời nói của mình để tự mình tin, người khác có tin hay không cũng có quan hệ sao?
Sử Song Hà đáp:
– Có quan hệ rất lớn.
Đỗ Tiếu Thiên nói:
– Tự mình tin hay không tin, chỉ có mình ta biết rõ, trừ phi nói ra, nếu không, ai biết được?
Sử Song Hà chợt hỏi:

– Ngươi có bằng hữu không?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Có, có rất nhiều.
Sử Song Hà lại hỏi:
– Bằng hữu tri kỷ?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Cũng có.
Sử Song Hà hỏi:
– Ngươi nếu nói láo, bọn họ có thể nghe ra được, nhìn ra được không?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Có lẽ có thể.
Hắn lại cười:
– Ngươi lại không phải là bằng hữu tri kỷ của ta.
Sử Song Hà thốt:
– Lời nóinãy của ngươi, bất tất là bằng hữu tri kỷ, cho dù là bằng hữu bình thường cũng có thể nghe ra được là ngươi đang nói láo.
Đỗ Tiếu Thiên ngây người:
– Tại sao?
Sử Song Hà đáp:
– Tính tình của ngươi ra sao, bằng hữu của ngươi chỉ cần để ý chú ý một chút, tin rằng đều không khó để biết.
Gã ngừng một chút rồi mới tiếp lời:
– Bằng vào tính tình của ngươi, nếu quả từ lúc ban đầu đã phát hiện gì đó, làm sao có thể đợi đến bây giờ mới đến điều tra?
Đỗ Tiếu Thiên khôngđáp, nhìn lên nhìn xuống thân người Sử Song Hà mấy lượt, chợt thốt:
– Ngươi với ta trước đây tịnh không phải là bằng hữu, bằng hữu bình thường cũng không phải.
Sử Song Hà không nói gì.
Đỗ Tiếu Thiên thốt:
– Tính tình của ta ra sao, ngươi lại biết rõ như vậy, thật là một chuyện rất kỳ quái.
Sử Song Hà nói:
– Chuyện kỳ quái nào chỉ có một chuyện đó.
Đỗ Tiếu Thiên thốt:
– Ồ?
Sử Song Hà nói:
– Ta còn biết ngươi luôn luôn thích độc lai độc vãng, lần này cũng chỉ đến có một mình.

Đỗ Tiếu Thiên choáng váng, thần sắc vẫn còn có thể bảo trì vẻ trấn định, cười lạt:
– Không sai, ta luôn luôn thích độc lai độc vãng, lần này lại ngoại lệ.
Sử Song Hà thốt:
– Vậy sao?
Đỗ Tiếu Thiên nói:
– Biết rõ một khi bước vào đây, không khó gì đụng họa sát thân, một người cẩn thận như ta, làm sao mà không phòng bị cho được?
Sử Song Hà chợt cười lên:
– Cho dù lời ngươi nói là sự thật, ta cũng không thể buông tha ngươi rời khỏi đây.
Câu nói đó vừa nói xong, cước bộ của Sử Song Hà đã bắt đầu di động, một bước, hai bước ...
Đỗ Tiếu Thiên trừng trừng nhìn Sử Song Hà bước về phía mình, mỗi một bước là mỗi một lần giật thót. Bước được hai bước, Sử Song Hà đột nhiên dừng lại.
Cánh cửa địa lao đằng sau gã liền đóng lại! Tự động đóng không gây chút động tịnh gì! Mặt sau của cửa cũng sơn phết không khác gì vách tường.
Toàn địa lao biến thành một bầu trời, bầu trời lam thẫm, bầu trời đêm thẫm.
Bích đăng như minh nguyệt phảng phất lại sáng rõ hơn mấy phần.
Hai người như đang ghìm mình nơi hoang dã dưới ánh trăng đêm thẫm.
Lãnh nguyệt thê mê, chốn hoang lương đêm khuya như vầy lại tịnh không tĩnh lặng.
Bầy Hấp Huyết Nga vẫn bay lượn vây quanh vầng bích đăng như minh nguyệt, tiếng vỗ cánh bộc phát “rét rét” giống như tiếng cười của ma quỷ.
Mắt nga huyết hồng, cánh nga bích lục, ánh ngời hai sắc hồng lục lấp loáng dưới ánh đèn, giống như những vì sao lóng lánh trên trời.
Tinh quang sao lại có thể có hai thứ màu đó được? Đó nếu là trời thật, là trăng thật, là sao thật, cũng không giống là sở hữu của nhân gian.
Đỗ Tiếu Thiên chỉ có cảm giác mình đã lún chìm vào ma giới.
– - Sử Song Hà kia lẽ nào là ma nhân của ma giới?
Đỗ Tiếu Thiên nghĩ tới đó, bất giác phát lãnh, không khỏi rùng mình mấy lượt.
Tay hắn đã bóp chặt trên cán đao, song nhãn trợn trừng như trứng bồ câu, trợn trừng nhìn Sử Song Hà.

Song nhãn của Sử Song Hà đang trừng trừng nhìn “minh nguyệt” giữa “trời đêm”.
Mắt gã vốn vằn vện những tia máu đỏ li ti, dưới ánh trăng trắng nhợt, lại hoàn toàn trơ trơ cứng đờ, toàn nhãn cầu phảng phất như thông suốt.
Song nhãn đó tịnh không giống như mắt người. Một tiếng thở dài đột nhiên thoát ra từ kẽ răng của gã.
Tiếng thở dài nhè nhẹ phiêu hốt, càng phảng phất như đến từ cõi u minh.
Gã thở dài hỏi:
– Chỗ nào khác ngươi không đi, sao lại khơi khơi muốn đến nơi này?
Đỗ Tiếu Thiên cười khổ, hắn cũng không biết nênđáp làm sao.
Sử Song Hà thở dài, lại nói:
– Vốn ta hoàn toàn không có ý giết hại ngươi, nhưng hiện tại để ngươi phát hiện chỗ này, biết được bao nhiêu bí mật, ngoại trừ diệt khẩu ra, ta thật không nghĩ ra biện pháp thứ hai.
Đỗ Tiếu Thiên cũng thở dài:
– Ta cũng nghĩ không ra, nếu không ta nhất định đã nói cho ngươi biết.
Sử Song Hà mỉm cười:
– Ngươi vậy là đã tán thành ta giết ngươi.
Đỗ Tiếu Thiên hỏi:
– Lẽ nào ta nói không tán thành thì ngươi sẽ không giết ta?
Sử Song Hà thốt:
– Vậy thì không thể.
Đỗ Tiếu Thiên cười lạt, quay sang hỏi:
– Đối với tính tình của ta ngươi biết rõ như vậy, võ công của ta ngươi chắc cũng rõ?
Sử Song Hà đáp:
– Cũng rõ.
Đỗ Tiếu Thiên hỏi nữa:
– Giết ta, ngươi có mấy phần nắm chắc?
Sử Song Hà không nghĩ ngợi gì, lập tức đáp:
– Mười hai phần chắc chắn!
Đỗ Tiếu Thiên lại ngây người, nhịn không được hỏi:
– Bằng vào cái gì mà khẳng định được như vậy ...
Sử Song Hà cười điềm đạm:
– Tri kỷ tri bỉ, bách chiến bách thắng!
Đỗ Tiếu Thiên kinh ngạc nhìn Sử Song Hà:
– Võ công của ta ra sao, ngươi thật sự biết rõ?

Sử Song Hà đáp:
– Hiện tại ngươi có thể cứ không tin.
Đỗ Tiếu Thiên nói:
– Ngươi và ta trước đây tịnh không quen biết, thời gian qua căn bản cũng không có xung đột gì ghê gớm. Ta là một bộ khoái, vụ án Thôi Bắc Hải nhất định phải lọt vào tay ta, nhưng ngươi cũng không có lý do gì từ đầu là đã nghiên cứu võ công của ta cao thấp cỡ nào, chuẩn bị đối phó ta.
Sử Song Hà thốt:
– Nếu bọn ta trước đây thật chưa từng quen biết nhau, quả thật là không có lý do.
Đỗ Tiếu Thiên hỏi dò:
– Lẽ nào không phải vậy?
Sử Song Hà đáp:
– Không phải vậy.
Đỗ Tiếu Thiên trầm ngâm:
– Ta thật hoàn toàn không có ấn tượng gì hết.
Sử Song Hà thốt:
– Rất mau chóng thôi, ngươi sẽ biết hết.
Đỗ Tiếu Thiên “ồ” lên.
Sử Song Hà thốt:
– Quỷ thần nghe nói có thể biết quá khứ vị lai.
Đỗ Tiếu Thiên tới giờ mới minh bạch, cười lạt:
– Con người của ta tịnh không xấu xa, chết dưới đao của ta cũng toàn là người xấu xa, cho nên khả năng rơi vào địa ngục sau khi chết không mấy lớn.
Sử Song Hà thốt:
– Ta chỉ tiễn ngươi thượng lộ, còn ngươi có đi bích lạc hay hoàng tuyền cũng không có liên quan gì đến ta.
Đỗ Tiếu Thiên mỉm cười:
– Điều đó ta biết.
Đỗ Tiếu Thiên cười cười, lại nói:
– Chuyện ngươi làm sao mà kịp thời hiện thân đã giải thích tận tường phi thường rồi, ta cũng hiểu quá rõ rồi.
Sử Song Hà thốt:
– Ngươi vốn là một người thông minh.
Đỗ Tiếu Thiên nói:
– Hiện tại đại khái có thể thỉnh ngươi giải đáp những câu hỏi khác.
Sử Song Hà lại thốt:
– Không thể.

Đỗ Tiếu Thiên lại ngẩn người.
Sử Song Hà thốt:
– Ta biết hiện tại ngươi muốn hỏi hỏi cái gì trước.
Đỗ Tiếu Thiên gật đầu, đang định mở miệng, Sử Song Hà đã cướp lời:
– Chỉ tiếc hiện tại ta căn bản không còn muốn trả lời bất cứ câu hỏi nào của ngươi.
Đỗ Tiếu Thiên thoát miệng hỏi:
– Sao vậy?
Sử Song Hà đáp:
– Bởi vì ta cũng là một người thông minh.
Đỗ Tiếu Thiên không hiểu.
Sử Song Hà nói tiếp:
– Người thông minh tuyệt không thể làm chuyện khờ dại.
Đỗ Tiếu Thiên vẫn không hiểu.
Sử Song Hà thốt:
– Hiện tại ta sực nhớ, thật không có ý nghĩa gì phải nói dai với ngươi.
Đỗ Tiếu Thiên phải hỏi:
– Tại sao?
Sử Song Hà đáp:
– Bởi ngươi rất mau chóng biến thành một người chết rồi!
Đỗ Tiếu Thiên nói:
– Nguyên lai là nguyên nhân đó.
Sử Song Hà thốt:
– Chính thị.
Mục quang của gã chung quy đã quay xuống, nói tiếp:
– Nói chuyện với ngươi hoàn toàn không còn ý nghĩa gì nữa.
Đỗ Tiếu Thiên thở dài:
– Nghe ngươi nói vậy, đêm nay ta tất nhiên cửu tử nhất sinh ...
Sử Song Hà lập tức cắt ngang lời:
– Cửu tử nhất sinh vẫn còn một tuyến sinh cơ, ta lại nghĩ một tuyến sinh cơ cũng không có.
Đỗ Tiếu Thiên nói:
– Vậy thì ngươi càng không thể không trả lời câu hỏi của ta.
Sử Song Hà hỏi:
– Tại sao?
Đỗ Tiếu Thiên thở dài:
– Nếu để ta chết không nhắm mắt, ngươi làm sao mà đắc ý được?
Sử Song Hà thốt:
– Câu nói đó không phải là không có lý, chỉ tiếc chuyện này thật quá

phức tạp.
Đỗ Tiếu Thiên nói:
– Cho dù là phức tạp, ngươi có thể từ từ giải thuyết, ta dĩ nhiên đã nằm trong tay ngươi, thời gian có đủ.
Sử Song Hà thốt:
– Lòng nhẫn nại của ta lại có hạn.
Đỗ Tiếu Thiên nói:
– Vậy có thể nói ra những gút chính.
Sử Song Hà ngắt lời Đỗ Tiếu Thiên:
– Đương nhiên có thể, nhưng ta lại phải động não quá đáng.
Đỗ Tiếu Thiên nói:
– Ta biết ngươi đầu óc linh hoạt, miệng môi linh hoạt.
Sử Song Hà thốt:
– Hiện tại ta tịnh không muốn động não nữa.
Gã cười cười:
– Đang lúc ta động não, phí tâm phân thần, ngươi không khó gì có khả năng thừa cơ.
Đỗ Tiếu Thiên nói:
– Ngươi an tâm, ta đáp ứng, trước khi ngươi chưa nói hết, cho dù có cơ hội rất tốt, ta cũng tuyệt không thể làm khó dễ.
Sử Song Hà lại cười.
Đỗ Tiếu Thiên liền nói:
– Con người ta tín dụng luôn luôn rất tốt.
Sử Song Hà thốt:
– Điểm đó ta biết.
Đỗ Tiếu Thiên hỏi:
– Vậy ngươi yên tâm chưa?
Sử Song Hà đáp:
– Ta yên tâm, chỉ là ...
Đỗ Tiếu Thiên hỏi gấp:
– Chỉ là cái gì?
Sử Song Hà lại cười:
– Ta tại sao lại phải mạo hiểm?
Đỗ Tiếu Thiên thở dài:
– Lẽ nào ngươi thật muốn ta chết không nhắm mắt?
Sử Song Hà cười:
– Thiết tưởng vì an toàn, làm không đúng cũng phải làm thôi.
Đỗ Tiếu Thiên chỉ còn nước thở dài.
Sử Song Hà lại thốt:
– Hà huống đã là một người chết, nhắm mắt hay không nhắm mắt có

gì phân biệt chứ?
Đỗ Tiếu Thiên nói:
– Không sợ ta vì vậy mà âm hồn bất tán, hóa thành ma quỷ, đòi mạng ngươi?
Hắn làm ra vẻ nghiêm trọng.
Sử Song Hà, trái lại, lại cười lên:
– Ngươi nghĩ giữa nhân thế thật có cái gọi là yêu ma quỷ quái sao?
Đỗ Tiếu Thiên hỏi ngược:
– Ngươi khẳng định không có.
Sử Song Hà lập tức lắc đầu:
– Không thể khẳng định.
Giọng nói của gã lập tức có biến hóa, vừa âm trầm vừa khủng bố.
Gã lãnh đạm thốt:
– Ta hy vọng thật sự có mấy thứ đó.
Đỗ Tiếu Thiên ngạc nhiên.
Sử Song Hà nói tiếp:
– Bởi vì ta sống cho tới bây giờ, một mực chưa từng thấy yêu ma quỷ quái, lẽ nào có cái cơ hội đó mà có thể bỏ qua được chứ?
Đỗ Tiếu Thiên cười khổ.
Sử Song Hà còn nói tiếp:
– Nếu quả sau khi ngươi chết thật sự hóa được thành lệ quỷ, tốt nhất là tìm tới ta trước hết.
Đỗ Tiếu Thiên chỉ còn nước cười khổ.
Sử Song Hà lại thốt một tiếng:
– Mời!
Mời Đỗ Tiếu Thiên xuất thủ.
Đỗ Tiếu Thiên nghe lời bạt đao ra khỏi vỏ! Người của hắn vẫn đứng thẳng trước cái bàn như khối đá kia.
Bích đăng như minh nguyệt đang in trên bàn, lưỡi đao trắng tái ánh "nguyệt quang", lấp loáng hàn quang chói mắt.
"Rét rét rét", mấy con Hấp Huyết Nga lập tức lao đầu lên thân đao.
Cánh nga bích lục triển khai mắt nga huyết hồng trên thân đao, phảng phất đang trừng trừng nhìn Đỗ Tiếu Thiên.
Bàn tay cầm đao của Đỗ Tiếu Thiên không khỏi mất tự chủ run lên.
Những Hấp Huyết Nga khác tiếp nối bay xuống.
Toàn thân đao lập tức biến thành màu bích lục, giữa mảng bích lục lại thiểm động tia huyết hồng.
Đó hoàn toàn không giống như binh khí của nhân gian! Đó đơn giản là một thanh nga đao! Đỗ Tiếu Thiên bất giác phát lãnh.
Hắn đột nhiên hét một tiếng lớn, lắc cổ tay phải, chém mấy đao vào

hư không!
Tiếng hét như phích lịch, ngay chính Đỗ Tiểu Thiên cũng bị tiếng hét đó làm giật nảy mình.
Địa lao bốn bề kín mít, tiếng hét lớn đó thật quá kinh nhân!
Tiếng hét vừa thoát ra, bốn bức tường đã chấn động một tràng tiếng vọng lại, đao phong đồng thời gào rít liên miên!
Hấp Huyết Nga nằm trên thân đao bay tán loạn, những Hấp Huyết Nga khác bị kinh động, bốn phía loạn xạ như mưa!
Đỗ Tiểu Thiên liền thu đao, trên lưỡi đao không ngờ có máu tươi nhỏ giọt!
Mấy đao chém loạn đó, đã có vài Hấp Huyết Nga tắm máu dưới đao phong, máu nga thấm lên lưỡi đao! Máu nga huyết hồng!
Nga huyết dưới "ánh trăng" thiểm động tia sáng yêu dị, phiêu phưởng mùi hôi thúi yêu dị!
Trên lưỡi đao tuy không còn con nga nào, Đỗ Tiểu Thiên vẫn đang run rẩy.
Giữa sát na đó, tình cảnh khủng bố như vậy, nếu đổi lại là một người yếu lòng hơn, e rằng đã bị hù tới ngất xỉu hôn mê.
Mục quang của Đỗ Tiểu Thiên lại thủy chung không ly khai khỏi Sử Song Hà. Hắn sợ Sử Song Hà thừa cơ tập kích. Không còn nghi ngờ gì nữa, đó là một cơ hội tốt.
Sử Song Hà tựa hồ không muốn lợi dụng cơ hội. Có lẽ gã quá cầm chắc, căn bản không để Đỗ Tiểu Thiên trong mắt, có lẽ gã đã sớm thấy được Đỗ Tiểu Thiên đang phòng bị, gã chỉ đứng yên ở đó.
Một mực cho tới khi Đỗ Tiểu Thiên thu trụ đao thế, gã mới cười cười:
– Võ công của ngươi vẫn vậy.
Đỗ Tiểu Thiên không nói gì.
Nụ cười của Sử Song Hà vừa tắt, gã quát lớn một tiếng, tay phẩy ra, cái giỏ tre trong tay đã nhắm ngay mặt Đỗ Tiểu Thiên bay tới!
Đỗ Tiểu Thiên tay mắt nhanh nhẹn, đao trong tay lại chém ra lần nữa!
"Soạt" một tiếng, cái giỏ tre đã bị chém thành hai mảnh.
Hoa lá trong giỏ bay mù trời, rơi lên mình lên đầu Đỗ Tiểu Thiên! Khắp phòng tràn ngập hương hoa!
Giỏ trúc vừa bay ra khỏi tay Sử Song Hà, quần nga đã tề phi, ngay cả đám nga nằm yên nãy giờ cũng đều bay lên.
Quần nga đuổi truy theo cái giỏ trúc. Hoa lá vừa tung bay, quần nga càng bay vù vù loạn xạ.
Thứ hoa đó đối với bầy nga mà nói, hiển nhiên có một thứ dụ hoặc khó lòng kháng cự.

Sử Song Hà tựa hồ thật sự không nói láo, thứ hoa đó tựa hồ thật sự là đồ ăn của bầy Hấp Huyết Nga.
Hoa lá rơi trên mình Đỗ Tiếu Thiên, bầy nga vì vậy mà chia nhau bộc phát về phía thân người Đỗ Tiếu Thiên.
Đỗ Tiếu Thiên không ra sức gì, chỉ thoái người ra sau một bước.
Bởi vì Sử Song Hà sau khi phất tay quăng giỏ tre ra, cước bộ đã bắt đầu di động!
Đằng sau là cái bàn như tảng đá, thân mình Đỗ Tiếu Thiên thoái lui chưa tới nửa thước, lưng đã đụng vào rìa bàn.
Hắn đang muốn bước ngang, bầy nga đã truy theo hoa lá lất phất mù mịt rơi xuống mà chia nhau bám lên mình hắn.
Đỗ Tiếu Thiên không lý gì tới.
Sử Song Hà đã bước tới trước ba bước!
Lúc Đỗ Tiếu Thiên một đao chém giỏ tre thành hai mảnh, lúc hoa lá bay mù trời, không còn nghi ngờ gì nữa, là một cơ hội tốt để gã xuất kích.
Bởi vì hoa lá bay mù mịt đã đủ làm loạn thị giác của Đỗ Tiếu Thiên.
Gã lại vẫn không lợi dụng cơ hội đó mà hành động.
Hiện tại gã thậm chí còn dừng bước. Cử chỉ của con người đó cũng thật là kỳ quái.
Có phải gã đã nhìn thấy Đỗ Tiếu Thiên vẫn đã chuẩn bị ứng phó sự đột kích của gã khi gã quát lớn, khi gã quăng giỏ tre ra?
Giây phút đó, tối thiểu có hai ba chục con Hấp Huyết Nga nằm bám trên y phục của Đỗ Tiếu Thiên, thậm chí còn có một con bám trên vành tai của hắn.
Đỗ Tiếu Thiên không ngờ không lý gì tới. Mục quang của hắn ghim chặt trên mặt Sử Song Hà.
Tuy Sử Song Hà đã thu bước, hắn vẫn cẩn thận quan sát gã. Hắn phát giác trong đồng tử của Sử Song Hà đã lộ sát cơ!
Đêm đã khuya lắm rồi, bên ngoài khách sạn có còn mưa không? Bầu trời bên ngoài ra sao?
Cho dù bầu trời bên ngoài có tối đen như mực, có mưa to gió lớn quần quật, nếu hắn được lựa chọn, Đỗ Tiếu Thiên cũng thà ở bên ngoài, ít ra hắn còn có thể cao bay xa chạy.
Hiện tại trong địa lao này, cho dù hắn có mọc cánh sau lưng cũng không bay ra được, muốn ly khai, chỉ có một biện pháp, -- giết chết Sử Song Hà!
Chỉ là không biết hắn có thứ bản lãnh đó không.
Trời đêm trong vắt như nước, không có một cụm mây nào. Minh nguyệt giăng cao ở giữa, nguyệt quang lại như sương.

Đêm trăng như vầy, thật mỹ lệ làm sao. Chỉ tiếc bầu trời đêm tịnh không phải là bầu trời đêm thật sự, minh nguyệt cũng tịnh không phải là minh nguyệt thật sự.
Bởi vì trời đêm này, bởi vì minh nguyệt này, cho dù có giống, cũng còn thua vẻ mỹ lệ thiên nhiên chân chính.
Không có gió, không khí phảng phất đang ngưng kết, mùi thúi yêu dị không những khiến cho người ta khó chịu trong lòng, mà còn cơ hồ làm cho người ta nghẹn thở.
Đỗ Tiếu Thiên vẫn chi trì chịu đựng, đao trong tay thủy chung vẫn nắm chặt.
Hắn tận lực ráng ổn định lại tâm tình, song nhãn ghim như đóng đinh lên người Sử Song Hà, không rời một chút.
Sử Song Hà cũng trừng trừng nhìn Đỗ Tiếu Thiên, sát cơ trong tròng mắt càng lúc càng cường liệt.
Song thủ của gã bắt đầu di động, hai ống tay áo tả quét, hữu phất.
Mỗi một động tác đều chậm rãi phi thường.
Đỗ Tiếu Thiên càng nắm chặt đao.
Sử Song Hà hai ống tay áo một quét một phất như vậy, không còn nghi ngờ gì nữa, đã chuẩn bị xuất thủ.
Gã lại còn chưa xuất thủ, còn đợi gì nữa?
Đỗ Tiếu Thiên đang thấy kỳ quái, tai trái đột nhiên bị đâm chích đau điếng! Hắn bây giờ mới nhớ tới con Hấp Huyết Nga đang bám trên vành tai trái.
– - Con Hấp Huyết Nga đó có phải đã thò ống hút trong miệng ra, đâm xuyên da thịt, hút lấy máu mình?
Hắn lại có sinh ra cảm giác huyết dịch trong người đang bị hút ra rần rật, thứ cảm giác đó tịnh khó mà chịu nổi.
Hắn liền nhấc tay quét qua tai trái, con Hấp Huyết Nga đó bị hắn quét "phạch".
rớt xuống đất.
"Xoẹt", một tiếng vọng nhỏ liền truyền tới! Trong tay Sử Song Hà đã xuất hiện một kiếm, tiếng "xoẹt" đó chính là tiếng kiếm ra khỏi vỏ!
Kiếm dài ba thước, là một thanh nhuyễn kiếm, thân kiếm bề ngang không tới hai lóng ngón tay, như là một dải lụa trắng, long lanh ngời rực dưới "nguyệt quang".
Kiếm từ hông của Sử Song Hà rút ra, tay gã vừa chấn, đã đứng thẳng như cán bút.
Đỗ Tiếu Thiên thấy hết, đầu hắn cơ hồ lại nhói đau cùng lúc đó.
Một con Hấp Huyết Nga khác đã sà lên ót hắn, ống hút lại lú ra đâm vào da thịt sau ót.

Lần này Đỗ Tiểu Thiên không lý gì tới nữa.
Binh khí của Sử Song Hà đã nằm trong tay, hắn làm sao mà dám phân tâm nữa!
Binh khí đã nằm trong tay, Sử Song Hà vẫn chưa xuất thủ.
Đỗ Tiểu Thiên nhịn không được phải hỏi:
– Ngươi không chuẩn bị giết ta sao?
Sử Song Hà dùng ngón tay búng kiếm:
– Chuyện ta đã quyết định tuyệt không sửa đổi!
Đỗ Tiểu Thiên hỏi:
– Vậy sao người còn chưa xuất thủ?
Sử Song Hà đáp:
– Bởi vì ta đang đợi ngươi xuất thủ.
Đỗ Tiểu Thiên nói:
– Ta cũng đang đợi ngươi xuất thủ.
Sử Song Hà hỏi:
– Ngươi và ta cứ khách khí như vầy, trường tranh đấu này làm sao mà thành?
Đỗ Tiểu Thiên nói:
– Cho nên ta nghĩ ngươi tốt hơn hết là mau mau xuất thủ!
Sử Song Hà thốt:
– Cung kính bất như tùng mệnh!
Gã liền quát nhẹ một tiếng.
Tiếng quát nhẹ vừa vang lên, cả người lẫn kiếm đã bay ra, như một mũi tên bắn về hướng Đỗ Tiểu Thiên! Một kiếm đó tịnh không phức tạp, kiếm thế lại tấn tốc vô cùng!
Lực đạo trên kiếm hiển nhiên cũng không nhỏ, lưỡi kiếm thủy chung vẫn thẳng như bút, xuyên phá không khí, “vút” tiếng phá không tuôn phát rát tai!
Kiếm phong còn cách xa, kiếm khí đã bức sát mi!
Đỗ Tiểu Thiên cũng là một người hiểu xa biết rộng, vừa nghe tiếng phá không đó, thấy được khí thế, đã biết lợi hại đến mức nào!
Hắn hét lớn một tiếng:
– Hảo kiếm!
Thân người đột nhiên rùn xuống quá nửa!
Toàn thân “phóc” ngã xuống đất, rùn vai, cùi chỏ, cổ tay, hông, đầu gối, nhất tề dụng lực lăn nhanh về phía Sử Song Hà!
Đao theo thế lăn của hắn phát ra một vòng đao quang chặt lên song cước của Sử Song Hà! Đó là một thức trong Địa Tranh Đao Pháp!
Hắn vốn tinh thông Địa Tranh Đao Pháp! Đang lúc lăn mình, hắn tối thiểu đã chém ra mười sáu đao.

Hết đao này tới đao nọ lạc vào khoảng không, không có đao nào chém trúng song cước của Sử Song Hà.
Vòng đao quang mới lăn tới, sau lưng Sử Song Hà giống như đột nhiên mọc ra một đôi cánh, toàn thân tà tà bay lên không.
Sau lưng gã đương nhiên không thể đột nhiên mọc cánh, chỉ bất quá khinh công của gã thật không tệ, hít một hơi, bình không là đã thăng lên cao hai thước.
Vậy là đủ quá rồi.
Vòng đao của Đỗ Tiếu Thiên vì vậy mà cách xa hai thước bề cao, lăn qua dưới chân Sử Song Hà.
Hai người thân hình trên dưới ăn khớp, vị trí tương hỗ.
Sử Song Hà lăng không hạ mình xuống, mũi chân điểm chấm đất, đâm ngược qua nách trái!
Mũi kiếm vừa đâm ra, thân người gã đã xoay lại, giống như một cái dĩa xoay vòng!
Cái dĩa đó nào chỉ xoay một vòng, cứ hướng về phía trước mà xoay tới, sau một kiếm lại là một kiếm, lại thêm một kiếm! Liên tiếp ba kiếm đều lạc vào khoảng không!
Đỗ Tiếu Thiên tịnh không như gã, căn bản không đứng dậy! Vòng đao tuy lăn vào chỗ không người, đao thế vẫn tiếp tục.
Hắn tiếp tục lăn tới, mau chóng lăn đến trước cánh cửa.
Cánh cửa đó vốn màu lam thẫm, hòa lẫn với tường vách thành một bầu trời đêm, cũng không còn phân biệt được đâu là tường vách, đâu là môn hộ.
Trước khi cánh cửa đó đóng lại, Đỗ Tiếu Thiên lại đã ghi nhớ vị trí của cánh cửa trong lòng!
Ký ức của hắn luôn luôn rất tốt, hiện tại hắn đích xác đã đến trước cánh cửa, tới lúc đó hắn mới nhảy vụt dậy.
Vừa nhảy dựng dậy, toàn thân hắn đã bám lên cánh cửa, không một tiếng động, quật mạnh cùi chỏ lên cửa!
Phiến cửa không động đậy chút nào, cùi chỏ của hắn lại đau nhói! Là cửa đá!
Đỗ Tiếu Thiên lạnh hết nửa mình. Hắn vẫn không chịu thua, song thủ ấn trên phiến cửa, trái phải trên dưới đẩy hết sức!
Hoàn toàn không có phản ứng gì, nửa mình còn lại cũng đã nguội lạnh.
Giọng nói của Sử Song Hà tới lúc đó đã truyền đến:
– Ngươi còn muốn đào tẩu sao?
Đỗ Tiếu Thiên nghe tiếng quay đầu lại:
– Đương nhiên là muốn, chỉ tiếc không có cách mở cửa.

Sử Song Hà cười:
– Nếu tùy tiện có thể mở cánh cửa đó ra, mười năm khổ học của ta là một trò lãng phí sao?
Đỗ Tiểu Thiên hỏi dò:
– Ngươi mười năm khổ học, thật ra là khổ học gì vậy?
Sử Song Hà hỏi ngược:
– Còn phải hỏi ta sao?
Đỗ Tiểu Thiên hỏi:
– Lẽ nào là thiết kế cơ quan?
Sử Song Hà đáp:
– Chính thị.
Đỗ Tiểu Thiên không khỏi thở dài, môi hắn mấp máy, phảng phất còn có gì muốn hỏi, muốn nói. Sử Song Hà lại thốt:
– Ngươi ly khai chỗ này lại cũng không phải là hoàn toàn không có biện pháp.
Đỗ Tiểu Thiên thốt:
– Ồ?
Sử Song Hà nói:
– Ít nhất còn có một biện pháp ngươi có thể thử.
Đỗ Tiểu Thiên thốt:
– Ta biết là biện pháp gì.
Sử Song Hà tựa hồ không tin, hỏi:
– Biện pháp gì?
Đỗ Tiểu Thiên đáp:
– Giết ngươi!
Sử Song Hà cười lớn:
– Chính là biện pháp đó, ngươi quả nhiên là một người thông minh.
Đỗ Tiểu Thiên thốt:
– Vốn là vậy.
Sử Song Hà hỏi:
– Biện pháp đó có hay không?
Đỗ Tiểu Thiên đáp:
– Cực hay, cũng chỉ có biện pháp đó mới có thể triệt để giải quyết vấn đề.
Sử Song Hà gật đầu.
Đỗ Tiểu Thiên nói tiếp:
– Chỉ tiếc biện pháp đó tịnh không phải người nào cũng có thể làm được.
Sử Song Hà hỏi:
– Ngươi nghĩ mình có thể làm được hay không?

Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Cho dù biết rõ không thể, ta cũng phải thử.
Sử Song Hà nói:
– Hoan nghênh.
Đỗ Tiếu Thiên thốt:
– May là ta còn có một biện pháp bổ cứu.
Sử Song Hà nói:
– Có thể nói cho ta nghe được không?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Không có gì là không thể.
Sử Song Hà hạ giọng:
– Biện pháp gì vậy?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Liều mạng!
Sử Song Hà cười lớn:
– Nguyên là biện pháp đó, hoan nghênh, hoanh nghênh chí lớn!
Đỗ Tiếu Thiên thốt:
– Vậy ta không khách khí nữa!
Hắn lại cất bước, bước về phía Sử Song Hà. Lần này hắn chủ động.
Cước bộ của hắn nhấc lên hạ xuống chầm chậm, gương mặt ngay đơ không chút biểu tình, gân xanh trên lưng bàn tay vồng lên lồ lộ.
Xem ra hắn thật đã chuẩn bị liều mạng, sự thật hiện tại hắn cũng chỉ còn một biện pháp liều mạng đó.
Có thể giết chết Sử Song Hà, chạy thoát ra ngoài hay không, Đỗ Tiếu Thiên hoàn toàn không nắm chắc.
Sử Song Hà nói hoan nghênh, biểu hiện cũng quá trấn định, bộ dạng giống như mình đồng xương sắt vậy.
Cái mạng này của Đỗ Tiếu Thiên nhất định phải liều.
“Bầu trời đêm” thủy chung không có biến, “nguyệt quang” cũng thủy chung một dạng, chúng căn bản không có biến hóa.
Hương hoa đã lợt lạt, trong không khí lại có thêm một mùi huyết tinh yêu dị, huyết tinh của Hấp Huyết Nga.
Huyết tinh từ trên mình Đỗ Tiếu Thiên tản phát, lúc hắn lăn trên đất xuất đao, Hấp Huyết Nga bám trên mình hắn tối thiểu cũng đã có mười mấy con bị đè bẹp mà chết.
Máu nga đỏ tươi nhuộm đầy y phục của hắn, hắn thật thấy lạ mình không ngờ còn chịu được, chưa ói mửa.
Cho dù hắn thật có phải ói mửa, hiện tại cũng không phải là lúc.
Kiếm của Sử Song Hà đã lăng không bay tới!
Đỗ Tiếu Thiên khản giọng hét lớn, cả người lẫn đao nghênh đón!

Hắn quả nhiên đang liều mạng!
Hắn không thi triển Địa Tranh Đao Pháp mà hắn thiện nghệ, thanh đao trong tay hắn cũng căn bản không còn theo đao pháp gì nữa.
Hắn huy đao chém loạn, đơn giản giống như chẻ củi vậy.
Đao quang loạn ngời dưới "nguyệt quang", đao phong "vù vù" quẩn quyện trong địa lao!
Hấp Huyết Nga xung quay toàn bộ đều bị vòng đao quang của hắn làm kinh hoảng bay tung tứ tán.
Hắn chỉ hy vọng có thể khiến Sử Song Hà như một khúc cây bị chẻ thành hai mảnh!
Chém thành mấy mảnh đi nữa đương nhiên cũng vậy, hắn lại chỉ có hy vọng.
Vòng loạn đao tuy đánh dạt kiếm của gã, bức gã thoái lui mấy bước, lại tịnh không thể chém hạ gã!
Bước chân của gã thậm chí cũng không bị tán loạn theo vòng đao.
Đỗ Tiếu Thiên phát lãnh, đao thế của hắn vừa chậm lại, Sử Song Hà đã bức tới liền!
Kiếm quang vừa loé lên, lưỡi kiếm đã xuyên qua khe hở của đao thế, trực tiến về phía lồng ngực của Đỗ Tiếu Thiên!
Đỗ Tiếu Thiên tay mắt lanh lợi, đao trong tay vội quét về! "Keng" một tiếng, không ngờ vừa chặn được gã, kiếm thứ nhì lại lập tức đâm sang!
Kiếm phong vừa bị gạt ra, liền đảo một vòng quay lại, vừa đảo vừa đâm, lại đâm về phía ngực Đỗ Tiếu Thiên! Biến hóa của kiếm thế đơn giản giống như lưỡi độc xà, vừa tấn tốc, vừa xảo quyệt!
Một kiếm đó Đỗ Tiếu Thiên đỡ không nổi, may là mắt hắn còn theo kịp, hắn liền né người.
"Rẹt" một tiếng, mũi kiếm đâm xuyên qua y phục trên vai hắn, nhưng dù sao hắn cũng đã tránh được!
Kiếm thứ ba lại đã đến.
Đỗ Tiếu Thiên lần này chỉ còn nước thoái lui.
Kiếm thứ tư của Sử Song Hà truy theo, một khi nắm được thế chủ động, gã quyết không buông.
Nhuyễn kiếm trong tay gã đâm tới, mỗi một kiếm càng tấn tốc hơn kiếm trước, mỗi một kiếm càng ngoan độc hơn kiếm trước!
Kiếm thứ năm bắt đầu, Đỗ Tiếu Thiên căn bản không còn chỗ chống cự, hắn chỉ còn nước từng bước từng bước thoái lui.
Sử Song Hà lại từng bước từng bước bức gấp, một bước cũng không chịu lơi, kiếm nhanh, kiếm độc!
Mười hai kiếm đã qua, Đỗ Tiếu Thiên trên mình đã có một vết

thương, trên y phục đã lủng sáu bảy lỗ.
Vết thương tịnh không sâu, trên tay tả, đối với hắn không có ảnh hưởng gì, ảnh hưởng duy nhất là đấu chí.
Hắn vốn chuẩn bị liều mạng, hiện tại tâm tình liều mạng cũng đã bắt đầu băng hội.
Đối phương võ công cao cường đến mức này, thật vượt ngoài ý liệu của hắn.
Vừa giao thủ, hắn đã phát giác võ công của song phương cách xa nhau quá, tiếp mười mấy kiếm, phát giác khoảng cách đó càng lúc càng lớn.
Dưới mười hai kiếm, hắn cơ hồ có thể khẳng định cho dù có liều mạng, trước mắt cũng chỉ có một tử lộ.
Hắn biết rõ võ công của mình, biết rành lắm, đối với võ công của người khác, phán đoán của hắn cũng rất chuẩn xác.
Cách nhìn đó cũng không phải là không tốt, chỉ là dưới tình hình hiện tại, lại biến thành bất hảo bội phần.
Một người biết rõ có liều mạng cũng vô dụng, làm sao có thể kiệt tận toàn lực được?
Mớinãy hắn toàn lực bác sát cũng không gạt nổi nhuyễn kiếm đâm tới, có liều hết sức nữa không phải càng nguy hiểm sao?
Hiện tại dưới tình hình này, tốt nhất đương nhiên là nhanh chân bỏ chạy, xung quanh lại không còn đường để đi.
May là địa lao này đủ rộng, thân pháp của hắn cũng còn mẫn tiệp!
Hắn tránh đông né tây, không ngờ còn tránh né được mấy kiếm!
Sử Song Hà nhất thời cũng không có cách hạ Đỗ Tiếu Thiên. Gã đột nhiên thu kiếm, cười lạnh một tiếng:
– Ngươi không phải đã nói muốn liều mạng với ta sao?
Đỗ Tiếu Thiên thở phào:
– Liều không được thì không liều.
Sử Song Hà cười lạnh:
– Liều cũng phải chết, không liều cũng phải chết!
Kiếm của gã lại đâm ra giữa tiếng cười lạnh, “xoẹt” một tiếng phá không vang vọng cực kỳ bén nhọn! Một kiếm đó đương nhiên càng ngoan độc hơn!
Đỗ Tiếu Thiên không đợi kiếm đến, thân người đã ngã xuống dưới.
Hắn nằm xuống lăn mình, lại không thi triển bộ Địa Tranh Đao Pháp, cũng không lăn về phía Sử Song Hà.
Hắn lăn đến đằng sau cái bàn như khối đá kia, liền từ dưới đất bắn mình lên!
Lại “vèo” tới một kiếm, cơ hồ đồng thời bay qua mặt bàn, đâm về

phía lồng ngực của hắn.
Đỗ Tiếu Thiên gạt đao, “vèo vèo vèo” lại ba kiếm nữa bay sang.
Đỗ Tiếu Thiên đao trong tay tả vẹt hữu gạt, đỡ được hai kiếm, nửa người đồng thời trầm xuống, tránh khỏi kiếm thứ ba.
Lần này hắn tránh né một cách thong dong không vội vã. Nửa người bên dưới đã có bàn yểm hộ, hắn chỉ cần chiếu cố nửa người bên trên, đương nhiên là dễ ứng phó hơn nhiều!
Sử Song Hà thấy được, lại cười lạnh một tiếng:
– Cách một cái bàn ta cũng có thể giết ngươi!
Đỗ Tiếu Thiên thốt:
– Vô luận ra sao, không phải dễ dàng nhưnãy.
Sử Song Hà thốt:
– Vậy sao?
Giọng nói vừa thoát ra, gã lại đâm qua một kiếm.
Đỗ Tiếu Thiên hét lên:
– Kiếm hay!
Liền dùng đao tiếp đỡ một kiếm đó.
Sử Song Hà cười lạnh:
– Một kiếm này mới gọi là hay nè!
Chữ “mới” vừa ra khỏi miệng, người của gã còn đứng dưới đất, chữ “hay” vừa thoát ra, người của gã đã ở trên trời!
Dưới “trời đêm” lam ám, “minh nguyệt” mờ mắt, người của gã giống như một con hạc, một tảng mây, lại càng giống như một ác quỷ hiện ra từ cõi u minh!
Gã huy kiếm giữa không trung, đâm xuống như điện kiếm!
Đỗ Tiếu Thiên khoa đao hộ thân, vòng một vòng quanh bàn, chuyển qua mặt bên kia của bàn.
Sử Song Hà giữa bán không đâm liền ba kiếm, đều lọt vào khoảng không.
Ba kiếm xuất thủ, người của gã hạ xuống. Giữa hai người vẫn cách một cái bàn.
Đỗ Tiếu Thiên bên này lập tức cười lên:
– Cái bàn này nguyên lai vẫn còn chỗ diệu dụng.
Sử Song Hà cười lạnh, người và kiếm lại bay lên không trung.
Đỗ Tiếu Thiên co người chờ đợi! “Xoẹt” một tiếng, Sử Song Hà quả nhiên lại tung một kiếm lăng không như luồng chớp đập xuống!
Đỗ Tiếu Thiên nghiêng người tránh vội, cước bộ đã chuẩn bị di động, đao trong tay cũng chuẩn bị đón đỡ. Lần này lại chỉ là một kiếm.
Kiếm của Sử Song Hà vừa đâm ra, chớp thời cơ tựu thế lăng không như cánh quạt, nhắm mặt bàn hạ mình xuống.

Gã nếu đứng được trên mặt bàn, tình thế liền có chuyển biến.
Đỗ Tiểu Thiên đương nhiên không thể để cho gã hạ mình thuận lợi như vậy, hét lớn một tiếng, rướn mình huy đao chém tới. Hắn một hơi chém liênba bảy hai mươi mốt đao.
Sử Song Hà tiêu giải từng đao từng đao một! Người của gã còn giữa không trung, kiếm triển khai vẫn linh hoạt như trước.
Tiếp đến đao thứ hai mươi hai, một chân của gã đã hạ trên mặt bàn.
Gã dùng một chân chi trì thân người, thân hình như đang bay, nhấp nhô nhún nhảy trên mặt bàn, lại thêm vào thanh kiếm như linh xà, công thế của Đỗ Tiểu Thiên tuy hung ngoan, đối với gã hoàn toàn không có tác dụng.
Đỗ Tiểu Thiên đao thế vừa chậm lại, chân kia của gã đã hạ xuống.
Vừa ổn định thân hình, kiếm thế của gã càng linh hoạt, gạt thêm hai đao của Đỗ Tiểu Thiên, hét vang một tiếng mãnh liệt, kiếm đâm ra từ ngang nách!
Đỗ Tiểu Thiên mắt bén, phản thủ một đao đón lấy kiếm.
Đao kiếm “keng” một tiếng giao kích, không bung ra, lưỡi nhuyễn kiếm của Sử Song Hà sát na đó đột nhiên quyện một vòng, như một con rắn quấn giữ lấy đao của Đỗ Tiểu Thiên.
Đỗ Tiểu Thiên thất kinh, hắn vội rụt đao.
Tả chưởng của Sử Song Hà cơ hồ cùng lúc đó phất lên, phẩy về phía Đỗ Tiểu Thiên.
Khoảng cách tuy gần, tịnh không phải là giơ tay có thể đụng được, một chưởng đó của Sử Song Hà căn bản không có cách nào vỗ được lên mình Đỗ Tiểu Thiên.
Chưởng phong có kịch liệt hết sức cũng không đủ để đả thương người.
Đỗ Tiểu Thiên vừa liếc thấy, lại đã biến sắc!

Hấp Huyết Nga

Hồi 14

.....

Giữa những kẽ ngón tay trên bàn tay trái của Sử Song Hà, không ngờ lấp loáng hàn quang điểm điểm!
Bàn tay vừa phất, hàn quang bay ra, -- ám khí!
Tiếng phá không rít gió cực kỳ sắc bén!

Đỗ Tiếu Thiên hoảng kinh thất sắc, tiếng thét hoảng còn chưa thoát khỏi miệng, trên mình đã có mấy chỗ phún máu!
Cự ly gần như vậy, lại dùng đến ám khí, vốn không dễ gì tránh né đón đỡ.
Đỗ Tiếu Thiên không những đao bị quấn giữ, thân hình cũng bị kềm chế, vô phương đón đỡ tránh né.
Giờ phút này Sử Song Hà không những đột ngột phát công, bản thân hiển nhiên cũng là cao thủ ám khí.
Ám khí dạng đó, một mũi đã khó ứng phó, mấy mũi nhất tề bay tới, cho dù đao của Đỗ Tiếu Thiên không bị quyện bám, cũng ứng phó không nổi.
Lực lượng của ám khí mãnh liệt, xuyên qua y phục, đâm phập vào bắp thịt, trong nháy mắt, Đỗ Tiếu Thiên đã biến thành một huyết nhân.
Hông hắn liền gập xuống, cơ thịt trên mặt cơ hồ méo mó toàn bộ.
Bị bảy tám mũi ám khí đâm trúng, thân mang bảy tám chỗ trọng thương, là người sắt cũng không chịu được. Sắc mặt hắn biến thành trắng nhợt.
Bảy tám vết thương nhất tề phún loạn máu tươi, giây phút đó, sợ rằng đã trào ra hết một phần ba huyết dịch trên mình hắn.
Tả thủ của Sử Song Hà phóng ra ám khí, hữu thủ cũng đồng thời vận kình rút kiếm lại, “soạt” một tiếng, đao trong tay Đỗ Tiếu Thiên bị gã giật lấy, bắn vào “bầu trời đêm”, “kịch” một tiếng ghim chặt vào “bầu trời đêm”.
Khí lực hồn thân của hắn tối thiểu cũng đã tan biến hết một phần ba, nhưng nếu hắn tập trung dư lực lên tay, Sử Song Hà vị tất có thể dễ dàng giật đi đao của hắn dễ dàng như vậy.
Tới nước này, hắn lại phảng phất đã thất hồn lạc phách, hắn thậm chí không thò tay bóp giữ những miệng vết thương đang ứa máu.
Bất quá có che giữ cũng khó mà che giữ được, hắn chỉ có hai bàn tay.
May là những ám khí đó đều không đánh nhằm chỗ yếu hại trí mệnh, hắn vẫn chi trì chịu đựng chưa ngã xuống.
Có lẽ hắn nghĩ xung quanh đều không có đường để chạy, đến bước này chỉ còn nước chờ chết, cho nên hắn cả trốn chạy cũng không trốn chạy, đứng ngây ngốc như khúc cây tại đương trường.
Mắt hắn trợn tròn đờ đẫn, đóng đinh trên mặt Sử Song Hà.
Sử Song Hà hiện tại giết hắn dễ như trở bàn tay, chỉ tung ra một kiếm là xong.
Gã lại không xuất thủ nữa, hoành kiếm trước ngực, ngón cái và ngón

trỏ bàn tay phải bóp mũi kiếm, đứng trên cái bàn hình dạng như một khối đá kia, cười khe khẽ nhìn Đỗ Tiểu Thiên, trong mắt tràn ngập vẻ chế giễu.
Nhãn thần của Đỗ Tiểu Thiên lại cực kỳ phức tạp, cũng không biết là kinh sợ, là ngạc nhiên, hay là bi phẫn.
Giây phút đó, sắc mặt của hắn lại trắng thêm vài phân, y phục trên mình lại càng đỏ bừng, máu tươi đã thấm đẫm y phục của hắn.
Bầy nga đang bay lượn trong địa lao tựa hồ cũng ngửi được mùi huyết tinh, từng con từng con "rét rét" bay về phía Đỗ Tiểu Thiên, có con bám trên mình Đỗ Tiểu Thiên, có con bay xung quanh người hắn.
Dụ hoặc của máu tươi đối với chúng không ngờ lại cường liệt như vậy.
Những Hấp Huyết Nga nằm phục trên mình Đỗ Tiểu Thiên có phải đang hút lấy huyết dịch trên mình Đỗ Tiểu Thiên?
Đối với những Hấp Huyết Nga đó, Đỗ Tiểu Thiên không ngờ lại hoàn toàn không có cảm giác gì tới.
Trăng trắng, trời lam, cánh nga bích lục, mắt nga đỏ tươi, huyết dịch đỏ tươi.
Hoa lá tản mác dưới đất, lá màu thanh lục, hoa màu vàng tươi.
Sử Song Hà toàn thân bạch y, Đỗ Tiểu Thiên quan phục trên mình đen tuyền.
Màu sắc hòa lẫn trong địa lao, mỹ lệ phi thường, mỹ lệ mà yêu dị.
Biểu tình của Sử Song Hà cũng yêu dị, vốn đã yêu dị.
Hiện tại ngay cả biểu tình của Đỗ Tiểu Thiên cũng biến thành yêu dị.
Hắn mở miệng muốn nói, lại không nói ra được câu nào.
Lời nói của Sử Song Hà trái lại đã đến trước:
– Ta có nói khoác không?
Đỗ Tiểu Thiên đáp:
– Không.
Giọng nói của hắn không còn vang hưởng nhưnãy, một người mất bao nhiêu máu như vậy, còn có khí lực để nói chuyện cũng không dễ gì rồi.
Sử Song Hà lại hỏi:
– Ngươi không còn binh khí, trên mình lại trúng ám khí của ta, còn có thể làm gì chứ?
Đỗ Tiểu Thiên đáp:
– Chờ chết.
Hắn quả thật hiện tại chỉ còn có chờ chết.
Sử Song Hà cười lớn, gã vừa cười vừa nói:

– Bất quá ngươi yên tâm, ta bảo đảm ngươi không chết đau khổ lắm đâu, bởi vì trên ám khí của ta chưa bao giờ có tẩm độc!
Đỗ Tiếu Thiên thốt:
– Ta biết.
Trên mặt hắn đột nhiên lộ ra vẻ đau đớn:
– Ám khí không có độc, độc ở trong tâm ngươi!
Sử Song Hà thốt:
– Vô độc bất trượng phu!
Đỗ Tiếu Thiên nói:
– Ta thật không tưởng được ...
Sử Song Hà thốt:
– Rất có nhiều chuyện ngươi không tưởng được.
Đỗ Tiếu Thiên gật đầu:
– Tại sao vậy?
Sử Song Hà hỏi lại:
– Ngươi sắp chết tới nơi, còn muốn hỏi sao?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Chính là vì sắp chết cho nên ta mới không thể không hỏi cho rành rọt, ta thật không muốn chết một cách bất minh bất bạch.
Sử Song Hà thở dài:
– Tâm ý của ngươi ta biết, chỉ tiếc ý tưởng của ta lại bất đồng với ngươi.
Đỗ Tiếu Thiên nói:
– Ta đã khó tránh khỏi thoát chết, ngươi nể ta một lần thì đã sao.
Sử Song Hà thốt:
– Vốn không sao. Chỉ tiếc hiện tại ta không còn bao nhiêu thời gian dư thừa.
Đỗ Tiếu Thiên hỏi:
– Ngươi còn có chuyện phải đi giải quyết?
Sử Song Hà đáp:
– Nhất định phải đi giải quyết.
Đỗ Tiếu Thiên nhịn không được lại hỏi:
– Thật ra là chuyện gì?
Sử Song Hà thốt:
– Ngươi lại hỏi nữa?
Đỗ Tiếu Thiên không khỏi thở dài một tiếng, cả tiếng thở dài của hắn cũng không tránh khỏi biến thành yếu nhược.
Sắc mặt hắn càng tái nhợt, trắng nhợt như người chết, thân người bắt đầu lắc lư xịu xuống.
Đồ vật xung quanh lọt vào mắt hắn, chừng như đang phiêu phưỡng

trong không khí vậy, hơn nữa mỗi một vật đều chừng như biến thành hai thứ.
Sử Song Hà cũng biến thành hai người.
Đỗ Tiểu Thiên biết mình đã mất máu quá nhiều, thần trí đã bắt đầu lọt vào tình trạng hôn mê, hắn cắn mạnh lên môi dưới, nứt toét cả da. Máu từ khóe miệng hắn chảy xuống, cũng lọt qua kẽ răng, chảy thấm vào xoang miệng của hắn, hắn vẫn còn cảm giác đau tê.
Cảm giác đó không mạnh mẽ gì, nhưng có thể làm cho thần trí của hắn bật tỉnh, hắn nuốt một ngụm máu tươi, ngưng thần nhìn sang, vừa nhìn, tâm hắn đã phát lãnh.
Kiếm của Sử Song Hà đã nhấc lên!
"Véo" một tiếng, kiếm như lằn chớp đâm tới.
Đỗ Tiểu Thiên trừng trừng mắt nhìn kiếm đang đâm về phía mình, động cũng không động.
Hắn không phải là không biết né, cũng không phải là không thể né. Hắn vẫn có thể khống chế, điều động cơ năng của toàn thân, chỉ là hắn đã tuyệt vọng.
Bởi vì hắn biết tuy có thể tránh được một kiếm đó, vị tất đã có thể tránh được kiếm thứ nhì, thủy chung phải chết dưới kiếm của Sử Song Hà.
Cho nên hắn hoàn toàn buông lơi không vùng vẫy.
Sử Song Hà không lý gì tới, càng không dừng kiếm lại, gã hiển nhiên đã hạ quyết tâm, không thể không giết Đỗ Tiểu Thiên.
Kiếm đã như luồng chớp, tự nhiên chỉ trong một sát na là đâm tới!
Kiếm của gã đâm thẳng vào ngực Đỗ Tiểu Thiên! Máu trào ra, lượng máu lại không nhiều.
Huyết dịch trong thân thể của Đỗ Tiểu Thiên thật sự còn không được bao nhiêu.
Giữa sát na đó, hắn có cảm giác lồng ngực đột nhiên bị một mũi băng đâm vào, huyết dịch còn dư lại phảng phất toàn bộ đã bắt đầu ngưng kết.
Sau đó thần trí của hắn bắt đầu hôn mê. Hắn vẫn cảm thấy đau nhói, thứ cảm giác đau nhói đó liền trào dâng một niềm phẫn nộ.
Hắn đột nhiên khản giọng thét:
– Ta chết không nhắm mắt!
Tiếng thét còn chưa tuyệt, người đã ngã xuống.
Sử Song Hà rút kiếm ra.
Đỗ Tiểu Thiên vốn không còn sức chi trì thân người, sở dĩ còn đứng yên được bất quá là do kiếm của Sử Song Hà chi trì.
Đỗ Tiểu Thiên tịnh không chết lập tức.

Một kiếm đó của Sử Song Hà tịnh không đâm vào chỗ trí mệnh.
Có phải giữa sát na đó, gã đột nhiên cải biến chủ ý, không muốn Đỗ Tiếu Thiên chết không nhắm mắt, cho nên mới kiếm hạ lưu tình, chuẩn bị nói cho Đỗ Tiếu Thiên biết tất cả mọi bí mật của gã?
Đỗ Tiếu Thiên giật mình tỉnh dậy, bất quá chỉ cách đó một chốc lát.
Hắn từ trong trạng thái hôn mê vì bị đâm trúng mấy lượt đột nhiên tỉnh dậy.
Tri giác đã có, hắn lại không mở mắt ra, khản giọng kêu lên:
– Đây là đâu? Có phải là địa ngục?
Hắn không ngờ lại nghĩ mình đã tiến vào địa ngục.
Một thanh âm lập tức lọt vào tai hắn:
– Có phải hay không, sao ngươi không mở mắt ra xem xem?
Đỗ Tiếu Thiên miễn cưỡng mở mắt. Người hắn đã suy nhược không chịu nổi, cả khí lực để mở mắt cũng cơ hồ không có đủ.
Vừa mở mắt ra, hắn đã nhìn thấy một mảng trời lam thẫm, một vầng minh nguyệt trắng nhợt.
Ký ức của hắn tịnh chưa hoàn toàn suy thoái, trước khi hôn mê hắn đang ở đâu, phát sinh ra chuyện gì, hắn vẫn còn có ấn tượng.
Hắn lập tức biết mình vẫn còn trong địa lao của Vân Lai khách sạn.
Hắn đương nhiên nhớ được mảng trời đêm kia tịnh không phải là bầu trời đêm thật sự, vầng minh nguyệt kia cũng không phải là minh nguyệt chân chính.
Mình còn đang ở nhân gian, hắn miễn cưỡng xoay chuyển mục quang, quay về phương hướng chỗ thanh âm truyền tới. Vừa quay qua là hắn đã nhìn thấy Sử Song Hà.
Sử Song Hà vẫn đứng yên như tượng gỗ ở đó, tả thủ bưng một cái hộp sắt nhỏ mà dài, hữu thủ ba ngón cái, ngón trỏ, ngón giữa bấu một mũi ngân châm dài năm sáu tấc.
Ngân châm lấp loáng phát sáng dưới “nguyệt quang”, đầu sắc nhọn, lại to đến lạ thường.
Thứ ngân châm đó thật ra có tác dụng gì?
Sử Song Hà cầm ngân châm đó để làm gì? Đỗ Tiếu Thiên trừng trừng nhìn Sử Song Hà. Trong tròng mắt thất thần tràn ngập nỗi nghi hoặc.
Sử Song Hà cuồng tiếu, nụ cười đó lại khiến cho người ta phát lãnh dựng tóc gáy.
Đỗ Tiếu Thiên vùng vẫy muốn ngồi dậy, nhưng cả ngẩng đầu cũng cảm thấy khốn khó phi thường.
Cũng ngay lúc đó, hắn cảm thấy thân mình đang co thắt giật giật, huyết dịch trong người không ngừng bị rút ra.

“Bầu trời đêm” chỉ có mười mấy Hấp Huyết Nga bay lượng, số còn lại đã đi đâu?
– - Có phải đều đang bám trên người ta, thò ống hút đâm vào thịt da ta, hút lấy huyết dịch ta?
Đỗ Tiếu Thiên tận hết dư lực, đưa đầu lên nhìn.
Trên mình hắn quả nhiên bám đầy Hấp Huyết Nga, một mảng lớn màu bích lục, vô số điểm huyết hồng.
Thân nga bích lục, mắt nga huyết hồng.
Ngân quang lấp lánh giữa bích lục huyết hồng, trên mình hắn không ngờ có ghim mười mấy mũi ngân châm giống hệt mũi ngân châm đang cầm trong ba ngón tay của Sử Song Hà.
Đầu ngân châm đều có một luồng máu tươi bắn ra như suối chảy.
Thứ ngân châm đó hiển nhiên rỗng ruột, vừa cắm vào bắp thịt, huyết dịch trong cơ thịt đã theo châm mà bắn ra.
Ống châm tuy không lớn lắm, huyết dịch trong mình Đỗ Tiếu Thiên lại không còn dư bao nhiêu, mười mấy ống châm đồng thời rút máu ra, tịnh không khó gì hút cạn huyết dịch còn lại trong mình hắn.
Đỗ Tiếu Thiên sắc mặt tái nhợt, liều mình vùng vẫy, nhất tâm muốn rút mấy ngân châm trên người ra, hắn tịnh không thích chết kiểu này.
Hắn lại chỉ còn có cái đầu còn có thể tự do di động, song thủ phảng phất đã tê dại hoàn toàn không tiếp nhận ý chí khống chế của hắn.
Ngực hông đùi chân cũng vậy, hắn thậm chí xoay mình cũng không thể.
Hắn không tránh khỏi than lên một tiếng, khí lực dồn vào chuyện ngẩng đầu cũng tản mác hết trong tiếng than đó.
Đầu lại rơi “bộp” xuống đất.
Sử Song Hà nhìn hắn đang vùng vẫy:
– Ngươi không chịu chết như vầy?
Đỗ Tiếu Thiên hổn hển ấp úng:
– Ai chịu thì là con cháu của loài rùa.
Sử Song Hà nói tiếp:
– Chết kiểu này kỳ tực cũng không có gì không tốt, ta bảo đảm ngươi không chết đau đớn mấy.
Đỗ Tiếu Thiên hỏi:
– Sao ngươi không để ta chết thống khoái một chút?
Sử Song Hà hỏi:
– Ngươi hy vọng chết thống khoái?
Đỗ Tiếu Thiên đáp:
– Đó là hy vọng duy nhất của ta, cũng là hy vọng cuối cùng của ta.
Sử Song Hà trầm ngâm:

– Nghe ngươi nói như vậy, nếu ta không cho ngươi chết thống khoái, cũng không tránh khỏi quá đáng.
Đỗ Tiếu Thiên thốt:
– Ngươi mau hạ thủ đi.
Mặt mày hắn méo mó, méo mó đến mức không còn hình người nữa. Cảm giác máu tươi từ từ bị rút ra kỳ thực không tốt đẹp gì, chết như vậy tuy không đau đớn gì, lại tuyệt đối không thoải mái.
Sử Song Hà nhìn hắn, chợt cười lên:
– Nhưng làm như vậy lại không giống.
Đỗ Tiếu Thiên hỏi:
– Không giống cái gì?
Sử Song Hà mục quang lạc trên bầy nga:
– Không giống bị Hấp Huyết Nga hại chết.
Đỗ Tiếu Thiên kinh hoàng tỉnh ngộ:
– Thì ra là nguyên nhân đó cho nên ngươi mới hút cạn máu của ta.
Sử Song Hà tịnh không phủ nhận:
– Chính thị!
Đỗ Tiếu Thiên hỏi:
– Ngươi ... ngươi có chủ ý gì vậy?
Sử Song Hà đáp:
– Không có gì, chỉ bất quá muốn người ta tin rằng cái chết của ngươi là do Hấp Huyết Nga hút cạn huyết dịch trong người ngươi.
Đỗ Tiếu Thiên nghĩ ngợi, lại than một tiếng:
– Ngươi thật có nghề!
Sử Song Hà thốt:
– Nói hay lắm.
Đỗ Tiếu Thiên cười thảm nói tiếp:
– Huyết dịch trong mình ta hiện tại đại khái còn lại không bao nhiêu, ngươi hiện tại có hạ thủ cũng không sai sót gì.
Sử Song Hà mục quang láy động, chợt lại cười lên:
– Cũng được, để ta thành toàn cho ngươi!
Hữu thủ của gã liền bay ra, ngân châm cầm giữa ba ngón tay đẩy bắn tới.
Ngân châm lấp lánh dưới “nguyệt quang”, thoát khỏi tay nhắm ngay mi tâm của Đỗ Tiếu Thiên bắn tới!
Ngân châm đó không ngờ đã cắm phập lên mi tâm của hắn! Nhất châm tuyệt mệnh!
Đỗ Tiếu Thiên hoàn toàn không tránh né, trên mặt không ngờ còn thoáng hiện một nụ cười, hắn mỉm cười nghênh tiếp tử vong.
Dưới tình hình hiện tại, có thể chết sớm một chút, đối với hắn mà nói,

quả thật là một chuyện đáng để cao hứng.
Mắt hắn lại vẫn không nhắm lại, song nhãn vẫn trừng trừng trợn tròn, chỉ là tròng mắt đã không còn sinh khí, hiện xuất một tia sáng khủng bố làm cho người ta kinh hoàng.
Sử Song Hà không ngờ lại không động tâm, gã nhìn thẳng vào mắt Đỗ Tiếu Thiên, thậm chí còn cười lên được.
Gã cười hỏi:
– Ngươi hiện tại đã như nguyện, sao vẫn không chịu nhắm mắt?
Đỗ Tiếu Thiên hoàn toàn không có phản ứng.
Người chết làm sao còn có phản ứng được? Nơi lỗ mũi hắn phảng phất bốc ra một tia bạch khí lợt lạt.
Đó lẽ nào là thi khí? "Nguyệt quang" cũng không biết có phải vì luồng thi khí đó hay không mà dần dần cũng biến thành mông lung.
Gió đang thổi, mưa đang rơi, thế gió tịnh không mạnh, thế mưa cũng không lớn.
Lúc Thường Hộ Hoa, Truyện Tiêu, Diêu Khôn ba người về đến nha môn, mưa lại càng yếu hơn.
Yếu như là sương, như là khói. Ánh đèn trong sương khói cũng biến thành mông lung, mông lung giống như vầng trăng đạm bạc giăng giữa trời trong đêm sương.
Giữa khói mưa ba người đi qua con đường nhỏ rải đá, hai vòm nguyệt môn, chung quy đã tiến vào đại đường.
Cao Thiên Lộc, Dương Tấn đã đợi trong đại đường.
Ngoại trừ bọn Cao Thiên Lộc ra, trong đại đường còn có ba người.
Hai người hầu hai bên tả hữu Cao Thiên Lộc. Bọn họ chính là hai thị vệ tâm phúc của Cao Thiên Lộc.
Còn có một người y phục cẩm tú, trang sức kiểu cách một công tử giàu có.
Người đó vô luận quan sát cách nào cũng không giống là người nha môn, cũng không giống tân khách.
Không có tân khách nào lại vào khách sảnh của người ta mà vẫn đầu đội nón trúc.
Người đó trên đầu đội một cái nón trúc to, vòng quanh nón trúc còn giăng phủ một lớp sa.
Mặt mày cách một lớp sa đã không thấy rõ rồi, bóng nón trúc cũng là một chướng ngại, dưới ánh đèn mê mông, càng hiển lộ sự thần bí của hắn.
Người đó là ai? Có phải là Long Ngọc Ba?
Mục quang của Thường Hộ Hoa bám trên lớp sa. Người đó phảng phất cũng đang cân đo Thường Hộ Hoa từ đằng sau lớp sa.

Cao Thiên Lộc nhích người:
– Thường huynh đến mau quá.
Thường Hộ Hoa nghe tiếng quay đầu lại:
– Không mau gì, lại bắt mọi người phải đợi lâu, thật thấy có lỗi.
Cao Thiên Lộc nói:
– Nói chuyện khách khí quá, mời ngồi.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Xin được ngồi.
Chàng bước tới trước hai bước, ngồi xuống một cái ghế bên phải, đối diện với cẩm y nhân, mục quang lại rơi trên khăn sa che mặt của cẩm y nhân.
Cao Thiên Lộc mục quang xoay chiều, quay về phía cẩm y nhân.
– Vị này là Long Ngọc Ba công tử.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Vậy sao?
Trong giọng nói của chàng tràn đầy vẻ nghi hoặc.
Diện mục của cẩm y nhân ẩn tàng sau lớp sa, có phải là Long Ngọc Ba hay không, chàng thật không dám khẳng định. Đối với con người Long Ngọc Ba này, chàng tịnh không biết rành.
Cao Thiên Lộc hỏi Long Ngọc Ba:
– Long công tử đối với Thường huynh có phải cũng có ấn tượng?
Long Ngọc Ba gật đầu:
– Ký ức của ta luôn luôn rất tốt, đặc biệt là đối với danh nhân, trừ phi chưa có cơ hội gặp mặt, nếu không nhất định càng lưu ý hơn.
Hắn ngưng một chút, lại nói:
– Thường huynh là danh nhân trong danh nhân!
Thường Hộ Hoa cười một tiếng, hỏi:
– Long huynh bộ không phải cũng vậy sao?
Long Ngọc Ba thốt:
– Thường huynh đối với ta, sợ rằng không để ý gì tới.
Thường Hộ Hoa nói:
– Ngược lại thì có, chỉ là hiện tại ...
Long Ngọc Ba ngắt lời:
– Hiện tại, trên đầu ta có đội nón trúc, trước mặt phủ khăn sa, cho nên Thường huynh vô phương khẳng định.
Thường Hộ Hoa nói:
– Chính phải.
Long Ngọc Ba thốt:
– Cho dù ta có tháo nón trúc xuống, Thường huynh vị tất có thể nhận ra ta.

Thường Hộ Hoa nói:
– Ký ức của ta tin rằng không thua gì ngươi.
Long Ngọc Ba thốt:
– Chuyện này với ký ức hoàn toàn không liên quan với nhau.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Vì nguyên nhân gì?
Long Ngọc Ba đáp:
– Mặt ta đã không còn là bộ mặt năm xưa nữa.
Thường Hộ Hoa giọng kinh ngạc:
– Ồ?
Long Ngọc Ba biết chàng không minh bạch, giơ tay chầm chậm tháo nón trúc trên đầu.
Cao Thiên Lộc liền nhíu mày, Dương Tấn lại xoay mặt tránh.
Thường Hộ Hoa thấy vậy, trong lòng thật cảm thấy kỳ quái, chằm chằm nhìn bàn tay đang tháo nón trúc của Long Ngọc Ba.
Bàn tay đó từ từ gỡ nón trúc xuống.
Nón trúc vừa gỡ xuống, mặt Long Ngọc Ba đã bộc lộ dưới ánh đèn.
Tim Thường Hộ Hoa lập tức như bị người ta quật một roi tàn nhẫn, cả trái tim co thắt lại.
Một tiếng “quỷ” đã lọt đến sát bờ môi của Diêu Khôn, cơ hồ sắp thoát ra.
Khuôn mặt của Long Ngọc Ba bộc lộ dưới ánh đèn đơn giản không giống mặt người, cũng không giống mặt quỷ.
Mặt quỷ mà con người miêu họa, tối thiểu cũng dễ nhìn hơn gương mặt này gấp mười lần.
Khuôn mặt này giống như một trái dưa hấu đã chín rữa, nói vậy cũng không phải là một thí dụ đúng lắm.
Dưa hấu màu đỏ, khuôn mặt này lại màu trắng. Màu trắng thảm làm cho người ta kinh tởm, rởn tóc gáy rùng mình, trắng đến mức tản phát hàn quang u ám như ánh đèn vậy.
Trên mặt không có lông mày, cũng không có mũi, mắt không cùng kích cỡ như nhau, cơ thịt khoé mắt trái toét ra, toét xéo xuống một lằn rãnh, lằn rãnh đó sâu nông cũng không đều, chỗ sâu lộ ra cả đầu xương trắng thảm.
Mắt phải vẫn còn giống mắt người, mắt trái lại không còn giống con mắt nữa.
Tròng mắt màu trắng sữu, giống như một viên sỏi.
Mũi chỉ còn là hai lỗ hổng, môi gần như lật lên hết, bên trái khuyết mất một mảng thịt, răng nướu ẩn hiện chỗ khuyết.
Răng vàng đục, một vài cái đã mẻ gãy.

Đỉnh đầu cũng có một lằn rãnh, tựa hồ lúc nào cũng có thể nứt toét ra hai bên, phân nửa trước chỉ còn thưa thớt le que vài cọng tóc.
Một cái đầu như vậy nếu quả có người nào còn nghĩ là đầu người, đầu óc của người đó sợ rằng có vấn đề.
Đầu óc của bọn Thường Hộ Hoa hoàn toàn không có vấn đề.
Miệng của cái đầu đó đang nói tiếng người với bọn họ, bọn họ không nghĩ cái đầu đó là đầu người cũng không được.
Thình lình nhìn thấy một cái đầu như vậy, tin rằng ai ai cũng khó lòng tránh khỏi thất kinh.
Thường Hộ Hoa cũng không ngoại lệ.
Long Ngọc Ba liền rờ rờ lằn rãnh trên đỉnh đầu:
– Ta vốn dùng chỉ may lại, vợ ta lại nghĩ không may còn dễ nhìn hơn, cho nên ta mới cắt chỉ.
Thường Hộ Hoa rùng mình, điềm đạm lên tiếng:
– Ồ?
Long Ngọc Ba cười một tiếng:
– Ta mà Thường huynh trước đây từng gặp có phải có bộ dạng như vầy không?
Hắn không cười còn đỡ, vừa cười là khoé miệng lại toét ra, cơ thịt lòng thòng như muốn rơi rớt xuống.
Thường Hộ Hoa bất nhẫn nhìn nữa, than một tiếng:
– Không.
Long Ngọc Ba hỏi tiếp:
– Thường huynh hoàn toàn không nhận ra khuôn mặt này của ta?
Thường Hộ Hoa không phủ nhận.
Long Ngọc Ba lại thốt:
– Như vậy ta có thật sự là Long Ngọc Ba hay không, Thường huynh chắc phải hoài nghi cực kỳ.
Thường Hộ Hoa nói:
– Không tránh khỏi.
Long Ngọc Ba lại cười một tiếng:
– May là ta còn có biện pháp có thể chứng minh thân phận của mình.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Biện pháp gì?
Dương Tấn xen miệng:
– Trên người hắn có xăm hình ba con rồng.
Thường Hộ Hoa chưa nói gì, tả thủ của Long Ngọc Ba đã cởi nút xuống đến hông.
Bên trong người hắn không có y phục gì khác. Vừa cởi áo ra, bắp thịt nửa thân trên đã bộc lộ dưới dương quang.

Bắp thịt phần dưới đầu của hắn mới giống bắp thịt người. Trên da thịt quả nhiên có xăm ba con rồng.
Rồng xăm nhe răng giương trảo, sắc thái màu mè, vị trí bất đồng, hình trạng khác biệt, lại đều sinh động như sống.
Long Ngọc Ba mục quang nhìn xuống:
– Ta xếp hàng thứ ba, người trong giang hồ vì vậy kêu ta là Long Tam công tử.
Thường Hộ Hoa nói:
– Chuyện đó ta có nghe người ta đề cập tới.
Long Ngọc Ba nói tiếp:
– Cũng vì vậy mà ta đặc biệt kêu người xăm lên mình ba con rồng này, ta vốn là người rất thích rồng.
Thường Hộ Hoa nói:
– Ta cũng có nghe nói.
Long Ngọc Ba lại thốt:
– Ba con rồng này xuất xứ từ tay Dư phu nhân ở kinh thành, đồ hình lại do chính ta thiết kế.
Thường Hộ Hoa nói:
– Song thủ của Dư phu nhân danh mãn kinh thành, kỹ thuật xăm mình nghe nói đã đến mức đăng phong tạo cực.
Long Ngọc Ba thốt:
– Cho nên ta mới tìm đến bà ta.
Thường Hộ Hoa nói:
– Cao thủ như bà ta, tự nhiên là tâm tư cẩn trọng, lực mô phảng cực cường.
Long Ngọc Ba hỏi:
– Ngươi lo bà ta có thể xăm ba con rồng này cho người khác?
Thường Hộ Hoa điềm đạm đáp:
– Đó tịnh không phải là hoàn toàn không có khả năng.
Long Ngọc Ba gật đầu:
– Ngươi lo như vậy kỳ thực cũng không phải là không có lý, có một chuyện ngươi nên biết rõ.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Chuyện gì?
Long Ngọc Ba đáp:
– Sau khi Dư phu nhân xăm ba con rồng này cho ta không lâu, song thủ đã bị tê liệt, sau này không thể xăm mình cho ai khác nữa, ba con rồng này là tác phẩm cuối cùng của bà ta, ta cũng là khách nhân cuối cùng của bà ta.
Thường Hộ Hoa thốt:

– Ồ?
Long Ngọc Ba cười, nói tiếp:
– Cho nên ngươi yên tâm, thiên hạ tuyệt đối không có người thứ hai trên mình có ba con rồng như ta.
Thường Hộ Hoa chợt hỏi:
– Ngươi nói sau đó không lâu, kỳ thực là bao lâu?
Long Ngọc Ba đáp:
– Ba ngày.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Chuyện này xảy ra đã bao lâu rồi?
Long Ngọc Ba đáp:
– Ước chừng bảy tám năm trước.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Ngươi hình như không khẳng định mấy?
Long Ngọc Ba đáp:
– Chuyện bảy tám năm trước ai có thể khẳng định chứ.
Thường Hộ Hoa cảm thấy kỳ quái:
– Vậy sao chuyện ba ngày ngươi lại nói một cách khẳng định như vậy?
Long Ngọc Ba cười không đáp.
Thường Hộ Hoa lại thốt:
– Song thủ của Dư phu nhân nghe nói luôn luôn khỏe mạnh kiện toàn phi thường, ba ngày sau khi xăm mình cho ngươi liền bị tê liệt, chuyện này xảo hợp quá.
Long Ngọc Ba nói:
– Sự tình trên thế gian có lúc xảo hợp như vậy.
Thường Hộ Hoa hỏi dò:
– Có phải ngươi lo bà ta lại đi xăm ba con rồng trên mình ngươi cho người khác, cho nên đã thỉnh bà ta thoái hưu sớm?
Long Ngọc Ba đáp:
– Hình như không phải.
“Hình như?” Thường Hộ Hoa cười lạt một tiếng:
“Thủ đoạn của Long huynh, trong giang hồ đã vang tiếng từ lâu”.
Long Ngọc Ba nói:
– Vậy sao?
Giọng nói của hắn trầm xuống:
– Ta lần này đến đây tịnh không phải là vì chuyện bảy tám năm trước.
Thường Hộ Hoa gật đầu.
Long Ngọc Ba nói tiếp:

– Bằng vào ba con rồng này đã đủ chứng minh thân phận của ta rồi.
Thường Hộ Hoa không nói gì.
Long Ngọc Ba từ từ cài áo lại, lại nói:
– Chuyện này có thật hay không cũng không khó gì điều tra rõ ràng, bởi vì Dư phu nhân còn sống mà.
Thường Hộ Hoa trầm ngâm:
– Quan sai đã đi đâu để tìm Long huynh?
Long Ngọc Ba đáp:
– Đến nhà ta.
Thường Hộ Hoa trầm ngâm, lại thốt:
– Theo ta biết, Long huynh không những quyền kiếm đã đạt đến mức đăng phong tạo cực, còn thiện dụng ám khí, mười hai mũi Tử Mẫu Ly Hồn Thoa trong tay nghe nói đã đến bước xuất thần nhập hóa.
Long Ngọc Ba cười:
– Đó là bằng hữu trên giang hồ thường thếp vàng lên mặt ta.
Giọng nói vừa ngưng, trong tay hắn đã lòi ra mười hai mũi kim thoa dài ngắn như nhau.
Thường Hộ Hoa mục quang bám trên kim thoa:
– Quả nhiên là Tử Mẫu Ly Hồn Thoa.
Long Ngọc Ba hỏi ngược:
– Thường huynh bằng vào đâu mà khẳng định được là Tử Mẫu Ly Hồn Thoa?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Lần đầu ta gặp ngươi, ngươi đang giác lượng võ công với Ngũ Nghiêm Song Hùng.
Long Ngọc Ba nghĩ ngợi:
– Lúc đó, ta nhớ hai người bọn chúng cứ dai dẳng không phân lý tình, cuối cùng còn dùng tới ám khí, ta giận quá mới thưởng cho mỗi tên một mũi Tử Mẫu Ly Hồn Thoa.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Ta tuy không có bản lãnh hễ thấy là không quên gì, đối với những vật đặc biệt, ấn tượng lại khắc sâu hơn thường lệ.
Long Ngọc Ba lại hỏi tiếp:
– Ngươi có phải cũng đã từng lưu ý ta dùng binh khí gì?
Thường Hộ Hoa thốt:
– Long Hình Kiếm!
Câu nói vừa ra khỏi miệng, trong tay Long Ngọc Ba đã có thêm một thanh trường kiếm.
Thân kiếm uốn lượn hẹp bề, hai mặt kiếm đều có chạm khắc vẩy lân, lấp loáng dưới ánh đèn, giống như sống vậy.

Mục quang của Thường Hộ Hoa cũng nhoáng lên, chầm chậm gật gật đầu.
Long Ngọc Ba liền hỏi:
– Thường huynh hiện tại có còn nghi vấn gì đối với ta không?
Thường Hộ Hoa lắc đầu:
– Không còn.
Long Ngọc Ba một mặt thu kiếm, một mặt nói:
– Thường huynh thật quá cẩn thận.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Chuyện quan hệ trọng đại, sao không cẩn thận được.
Long Ngọc Ba hững hờ nói:
– Con người cẩn thận một chút cũng tốt, người không cẩn thận, ngày sau nhất định sẽ hối hận.
Trong lời nói tựa hồ còn có ngụ ý.
Thường Hộ Hoa không để ý:
– Binh khí trong võ lâm cơ hồ gắn liền với sinh mệnh, trừ phi mạng không còn, nếu không tuyệt không thể để nó lạc vào tay người khác.
Long Ngọc Ba phất tay tra Long Hình Kiếm vào vỏ:
– Thanh kiếm này đối với ta cũng vậy, nó tối thiểu đã cứu mạng ta hai lần.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Cho nên chỉ có giết ngươi mới có thể lấy được Long Hình Kiếm của ngươi.
Long Ngọc Ba cười một tiếng:
– Chỉ có biện pháp đó.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Người có thể giết ngươi, ta thấy tịnh không có mấy ai.
Long Ngọc Ba nói:
– Có lẽ có rất nhiều người, chỉ bất quá cho đến bây giờ ta vẫn chưa đụng phải.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Người có bản lãnh giết ngươi căn bản bất tất phải giả dạng ngươi.
Long Ngọc Ba nói:
– Đúng, ngươi căn bản bất tất phải hoài nghi.
Mục quang của Thường Hộ Hoa lập tức chuyển về lại trên mặt Long Ngọc Ba:
– Mặt ngươi sao lại biến thành như vậy?
Long Ngọc Ba từ từ đội nón:
– Theo ngươi thấy, đây là kết quả hình thành vì cái gì?
Thường Hộ Hoa đáp:

– Có phải là độc dược?
Long Ngọc Ba nói:
– Hảo nhãn quang.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Độc dược gì mà lợi hại vậy?
Long Ngọc Ba đáp:
– Ngũ Độc Tán!
Thường Hộ Hoa giật mình:
– Ngũ Độc Tán của Độc Đồng Tử?
Long Ngọc Ba đáp:
– Chính thị!
Thường Hộ Hoa thốt:
– Không trách gì.
Long Ngọc Ba nói:
– Trúng Ngũ Độc Tán tất chết chắc không có cách cứu, ta có thể bảo trụ được tính mạng là đã vạn hạnh quá rồi.
Thường Hộ Hoa gật đầu.
Long Ngọc Ba lại nói:
– Y hủy mặt ta, ta lấy mạng y để thường bồi, vụ giao dịch này kỳ thựccũng không lỗ.
Hắn chợt thở dài một tiếng:
– Bất quá ta cũng không liệu được mặt mày lại biến thành như vầy.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Chuyện cũng bất tất giữ trong lòng.
Long Ngọc Ba nói:
– Rất nhiều người đều ngạc nhiên ta biến thành như vầy, không ngờ còn có dũng khí sống còn, lại không biết ...
Thường Hộ Hoa nói tiếp giùm hắn:
– Chết yên lành không bằng sống hư hoại.
Long Ngọc Ba ngửa mặt cười lớn, khuôn mặt lại lộ ra, bộ dạng cười lớn của hắn càng khó coi.
Thường Hộ Hoa không khỏi rùng mình.
Long Ngọc Ba cười nói:
– Nhưng nếu ta là một nữ nhân, chỉ sợ đã đi nhảy sông rồi.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Trọng yếu nhất của một người tịnh không phải là tướng mạo.
Long Ngọc Ba nói:
– Nói thì nói vậy, thật sự nghĩ như vậy lại có được bao nhiêu người?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Không nhiều.

Long Ngọc Ba nói:
– Ta hiện tại giống như một ác quỷ đến từ cõi u minh.
Thường Hộ Hoa không nói gì.
“Ác quỷ đến từ cõi u minh chỉ sợ còn dễ nhìn hơn ngươi!”. Dương Tấn ráng đè nhịn câu nói đó.
Cao Thiên Lộc liền xen lời:
– Thân phận của Long công tử đã không thành vấn đề nữa, bọn ta hiện tại có thể đàm luận về việc xử trí di sản của Thôi Bắc Hải.
Thường Hộ Hoa gật đầu.
Dương Tấn quay sang hỏi Long Ngọc Ba:
– Đối với chuyện này, Long công tử biết được bao nhiêu?
Long Ngọc Ba đáp:
– Rất ít.
Dương Tấn hỏi:
– Rất ít là bao nhiêu?
Long Ngọc Ba đáp:
– Ta chỉ qua miệng của quan sai đến tìm ta mà biết được Thôi Bắc Hải đã liệt tên ta vào danh sách những người kế thừa di sản của y.
Dương Tấn hỏi:
– Cho nên ngươi đến?
Long Ngọc Ba đáp:
– Thôi Bắc Hải là đại tài chủ giàu có nổi tiếng vùng Giang Nam, gần đây ta lại khốn khó, y quan chiếu như vậy, ta không đến thì thật không phải với y.
Dương Tấn lại hỏi:
– Ngươi có quan hệ thân thích gì với Thôi Bắc Hải không?
Long Ngọc Ba đáp:
– Hoàn toàn không có quan hệ thân thích.
Dương Tấn hỏi:
– Ngươi là hảo bằng hữu của y?
Long Ngọc Ba đáp:
– Ta chỉ biết vùng Giang Nam có Thôi Bắc Hải.
Dương Tấn hỏi:
– Hoàn toàn chưa gặp mặt?
Long Ngọc Ba đáp:
– Đã gặp mặt hai lần.
Dương Tấn hỏi:
– Ở đâu?
Long Ngọc Ba đáp:
– Nếu ta nhớ không lầm, đều là trên đường đi.

Dương Tấn hỏi:
– Ngươi sao lại biết y là Thôi Bắc Hải?
Long Ngọc Ba đáp:
– Lần đầu tiên ta đi chung với mấy bằng hữu.
Dương Tấn hỏi:
– Mấy bằng hữu đó của ngươi, có người nhận ra y?
Long Ngọc Ba đáp:
– Chính thị.
Dương Tấn hỏi:
– Ngoài ra các ngươi hoàn toàn không có qua lại?
Long Ngọc Ba đáp:
– Không có.
Dương Tấn nói:
– Kỳ quái thật, y không ngờ lại chỉ định ngươi làm người thừa kế di sản của y.
Long Ngọc Ba thốt:
– Ta cũng cảm thấy rất kỳ quái, cho nên mới đến xem xem.
Dương Tấn "ồ" lên một tiếng.
Long Ngọc Ba thốt:
– Đó kỳ thực là nguyên nhân chủ yếu nhất mà ta đến.
Hắn liền hỏi:
– Di chúc của Thôi Bắc Hải nói làm sao?
Dương Tấn đáp:
– Trên di chúc có viết rõ, sau khi y chết, tất cả di sản đem chia đều cho ba người.
Long Ngọc Ba hỏi:
– Còn có hai người nữa?
Dương Tấn nhất thời không đáp, ký ức của y tựa hồ không tốt mấy.
Thường Hộ Hoađáp giùm y:
– Chu Hiệp, Nguyễn Kiếm Bình.
Long Ngọc Ba thốt:
– Bọn họ là bằng hữu của ta, bằng hữu rất tốt.
Dương Tấn nói tiếp:
– Đều đã chết.
Long Ngọc Ba gật đầu.
Dương Tấn hỏi:
– Chu Hiệp đã chết bệnh cách đây hai, ba năm?
Long Ngọc Ba đáp:
– Không sai.
Dương Tấn lại nói tiếp:

– Nguyễn Kiếm Bình bảy tám tháng trước cũng bị cừu nhân ám sát.
Long Ngọc Ba đáp:
– Không sai.
Dương Tấn hỏi:
– Đối với cái chết của hai người bọn họ, ngươi có thể bổ sung gì không?
Long Ngọc Ba thốt:
– Chu Hiệp quả thật là bị bệnh chết, điểm đó ta có thể khẳng định, bởi vì mấy bằng hữu bọn ta đương thời đều ở bên giường bệnh.
Dương Tấn hỏi:
– Lúc Nguyễn Kiếm Bình bị giết thì sao?
Long Ngọc Ba đáp:
– Đối với chuyện gã bị giết, ta lại không rõ mấy.
Dương Tấn nói:
– Căn cứ theo điều tra của bọn ta, hắn mỗi ngày mùng một và mười lăm đều đến Phi Lai Tự đến thành nam ăn cơm chay ...
Long Ngọc Ba thốt:
– Đồ chay Diệu Thủ hòa thượng của Phi Lai Tự nấu thật không tệ chút nào.
Dương Tấn hỏi:
– Ngươi biết thói quen đó của gã?
Long Ngọc Ba đáp:
– Đương nhiên là biết.
Hắn ngưng một chút, lại nói:
– Ta còn biết gã ăn chay xong đang trên đường về thành thì bị người ta chém một kiếm từ sau lưng.
Dương Tấn hỏi:
– Ngươi còn biết gì nữa?
Long Ngọc Ba đáp:
– Đó là mọi chuyện ta biết được.
Dương Tấn quay sang hỏi:
– Cừu nhân của gã ngươi có biết không?
Long Ngọc Ba đáp:
– Đại đa số đều biết.
Dương Tấn hỏi:
– Cừu nhân tồn tâm muốn giết gã, có bao nhiêu người?
Long Ngọc Ba đáp:
– Mỗi một cừu nhân của gã đều hận gã đến thấu xương, mỗi một người đều tồn tâm muốn giết gã.
Dương Tấn hỏi:

– Theo ngươi thấy, người nào đáng hoài nghi nhất?
Long Ngọc Ba đáp:
– Mỗi một người đều đáng hoài nghi.
Dương Tấn hỏi:
– Trong đó có ai là người có quan hệ đến di sản của Thôi Bắc Hải không?
Long Ngọc Ba đáp:
– Không có!
Dương Tấn hỏi nữa:
– Còn bằng hữu của gã?
Long Ngọc Ba đáp:
– Có.
Dương Tấn hỏi truy:
– Ai?
Long Ngọc Ba đáp:
– Ta!
Dương Tấn nói:
– Ta hỏi là trừ ngươi ra.
Long Ngọc Ba đáp:
– Không có.
Hắn liền cười nhẹ một tiếng, tiếp lời:
– Người thừa kế di sản của Thôi Bắc Hải, chỉ có ta, Chu Hiệp, Nguyễn Kiếm Bình ba người, Chu Hiệp đã chết, người có quan hệ không phải chỉ còn một mình ta sao?
Dương Tấn “hừ” một tiếng, không nói gì.
Long Ngọc Ba hỏi tiếp:
– Di sản của Thôi Bắc Hải phân phối làm sao?
Cao Thiên Lộc ứng lời:
– Trên di thư của y có ghi rõ, sau khi y chết, tất cả di sản chia đều cho ngươi, Chu Hiệp, Nguyễn Kiếm Bình ba người ...
Long Ngọc Ba ngắt lời:
– Nếu trong ba người bọn ta có người bất hạnh chết đi?
Cao Thiên Lộc đáp:
– Giao lại cho con cháu của người đó.
Long Ngọc Ba thốt:
– Nếu nói ba người bọn ta đều chết hết, tất là chia đều cho con cháu của ba người bọn ta?
Cao Thiên Lộc đáp:
– Chính thị.
Long Ngọc Ba thốt:

– Nhưng Chu Hiệp tịnh chưa thành gia lập thất ...
Cao Thiên Lộc nói:
– Vậy thì do ngươi và Nguyễn Kiếm Bình, hoặc con cháu của gã đến nhận lãnh.
Long Ngọc Ba thốt:
– Nguyễn Kiếm Bình cũng luôn luôn độc thân, không có người thừa kế.
Cao Thiên Lộc nói:
– Vậy thì còn có ngươi hoặc con cháu của ngươi thừa thụ.
Long Ngọc Ba cười một tiếng:
– Thật rất tình cờ, ta cũng như bọn họ, cũng chỉ có một mình.
Cao Thiên Lộc nói:
– Chỉ cần ngươi còn sống là có thể.
Long Ngọc Ba hỏi:
– Lẽ nào tất cả di sản của Thôi Bắc Hải để cho ta một mình thừa hưởng?
Cao Thiên Lộc đáp:
– Không sai chút nào!
Long Ngọc Ba ngây người, cười khổ:
– May là ta tới bây giờ mới biết chuyện này, nếu không cái chết của hai người họ e rằng làm cho ta không thoát khỏi có liên quan.
Cao Thiên Lộc cười.
Long Ngọc Ba lại liền hỏi:
– Nếu như cả ta cũng chết luôn, di sản của Thôi Bắc Hải xử trí ra sao?
Cao Thiên Lộc tiếp lời:
– Hoàn toàn giao cho hảo bằng hữu của y ...
Ông ta còn chưa nói ra tên tuổi, mục quang của Long Ngọc Ba đã chuyển về phía Thường Hộ Hoa:
– Có phải là Thường Hộ Hoa huynh?
Cao Thiên Lộc đáp:
– Không sai.
Ông ta liền hỏi:
– Ngươi cũng biết bọn họ là hảo bằng hữu?
Long Ngọc Ba đáp:
– Đương nhiên là biết.
Cao Thiên Lộc thốt:
– Thường huynh hôm trước mới đọc được di thư của Thôi Bắc Hải.
Long Ngọc Ba thốt:
– Vậy sao?

Nghe giọng điệu của hắn, hình như không tin lắm.
Thường Hộ Hoa nghe được:
– Ngươi nghi ta sát hại Nguyễn Kiếm Bình và Chu Hiệp?
Long Ngọc Ba đáp:
– Không có chuyện đó.
Hắn cười một tiếng, nói tiếp:
– Chu Hiệp rõ ràng là bệnh chết, ngay cả Nguyễn Kiếm Bình, bằng vào bản lãnh của Thường huynh, cũng căn bản không cần phải ám toán sau lưng.
Thường Hộ Hoa cười lạt.
Long Ngọc Ba thở dài một tiếng:
– Phong di thư Thôi Bắc Hải để lại thật không có lý.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Ồ?
Long Ngọc Ba nói:
– Phong di thư đó thật không nên viết như vậy.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Nên viết làm sao mới đúng?
Long Ngọc Ba đáp:
– Nên đảo sửa vị trí trước sau.
Thường Hộ Hoa “ồ” lên một tiếng:
Long Ngọc Ba giải thích:
– Ý muốn nói trên di thư nên viết rằng sau khi y chết, tất cả di sản toàn bộ giao cho Thường huynh, Thường huynh vạn nhất có bất trắc, mới để ta và Nguyễn Kiếm Bình, Chu Hiệp ba người chia nhau.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Vậy sao?
Long Ngọc Ba nói:
– Có như vậy, hiện tại ta ít ra không có nguy hiểm gì.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Ngươi lo ta vì di sản của Thôi Bắc Hải mà mưu sát ngươi?
Long Ngọc Ba đáp:
– Lo phi thường.
Thường Hộ Hoa cười lạt:
– Di sản đó ta không để trong mắt.
Long Ngọc Ba quay sang hỏi:
– Di sản đó có bao nhiêu?
Dương Tấn tiếp lời:
– Bảy tám hòm châu bảo ngọc thạch, hoàng kim bạch ngân, còn có mười mấy kiện kỳ trân dị bảo.

Long Ngọc Ba nghe, không có phản ứng gì. Con số kinh hồn như vậy, không ngờ hắn lại không động tâm.
Thường Hộ Hoa một mực lưu ý thái độ của Long Ngọc Ba, liền hỏi:
– Ngươi hình như không để trong lòng?
Long Ngọc Ba cười:
– Đối với ta mà nói, không phải là một thứ kích thích.
Dương Tấn tiếp lời:
– Ngươi tự nhiên nhận được một số tài sản to lớn như vậy, không cao hứng chút nào sao?
Long Ngọc Ba đáp:
– Ta lo còn lo chưa kịp, làm sao mà cao hứng được.
Dương Tấn hỏi:
– Ngươi lo lắng thật sao?
Long Ngọc Ba hỏi:
– Lẽ nào là giả?
Dương Tấn hỏi:
– Có biện pháp gì có thể giải trừ nỗi lo sợ của ngươi không?
Long Ngọc Ba đáp:
– Đem danh sách người thừa kế mà di thư liệt trình đảo ngược vị trí lại.
Dương Tấn hỏi:
– Chỉ biện pháp đó?
Long Ngọc Ba đáp:
– Chính thị.
Dương Tấn nói:
– Chuyện đó trừ phi Thôi Bắc Hải sống lại ...
Long Ngọc Ba thốt:
– Thôi Bắc Hải nếu sống lại, tài sản của y lại không cần để ta thừa hưởng nữa.
Dương Tấn hỏi:
– Còn có biện pháp nào không?
Long Ngọc Ba nhún vai.
Dương Tấn nhịn không được, lại hỏi:
– Ngươi thật là lo ... Thường đại hiệp giết ngươi?
Long Ngọc Ba lại dùng câunãy:
– Lo phi thường.
Cao Thiên Lộc liền xen miệng:
– Thường huynh đâu phải là thứ người đó?
Long Ngọc Ba nói:
– Tốt nhất đương nhiên là không phải.

Cao Thiên Lộc nói:
– Ngươi đối với y tựa hồ đặc biệt có thành kiến.
Long Ngọc Ba tịnh không phủ nhận.
Cao Thiên Lộc hỏi:
– Đó là vấn đề tâm lý hay là có nguyên nhân khác?
Long Ngọc Ba đáp:
– Sao cũng được, trước khi còn chưa tiếp nhận di sản của Thôi Bắc Hải, trừ phi ta bình an vô sự, nếu không y đừng hòng thoát khỏi quan hệ đó.
Cao Thiên Lộc, Dương Tấn mục quang đều tập trung lên mình Thường Hộ Hoa.
Thường Hộ Hoa tịnh không có bất cứ biểu thị gì.
Long Ngọc Ba nói tiếp:
– Có thể giết được ta, chỉ có một mình y, sau khi ta chết, người duy nhất được lợi cũng chỉ có một mình y.
Thường Hộ Hoa cười lạt:
– Trong võ lâm ngọa hổ tàng long, có thể giết ngươi nào chỉ có một mình ta, nói đến tài sản của Thôi Bắc Hải ta càng không để trong mắt.
Long Ngọc Ba nói:
– Để hay không để trong mắt chỉ có tự ngươi mới biết được.
Mỗi một câu nói của hắn hiển nhiền đều ghim lên Thường Hộ Hoa, tựa hồ có gì học hặc với Thường Hộ Hoa.
Thường Hộ Hoa lại như không có gì xảy ra, cũng không nói gì nữa.
Long Ngọc Ba còn nói:
– Bất quá Thường huynh hoàn toàn không để trong mắt thì ta cũng không ngạc nhiên lắm, bởi vì bản lãnh kiếm tiền của Thường huynh không chừng còn cao minh hơn cả Thôi Bắc Hải, cho nên mấy con số cỏn con kia tự nhiên không coi ra gì.
Thường Hộ Hoa vẫn không nói gì.
Mục quang của bọn Cao Thiên Lộc, Dương Tấn không tránh khỏi bám trên mình hai người bọn họ, trong tròng mắt mang đầy thần sắc nghi hoặc.
Thái độ và lời nói của Thường Hộ Hoa, Long Ngọc Ba hai người thật có chỗ kỳ quái.
Cao Thiên Lộc vừa định hỏi dò, Long Ngọc Ba đã quay sang ông ta:
– Đã là thân phận của ta đã được chứng thực không có vấn đề, có phải đã thành người hợp pháp thừa kế phần di sản của Thôi Bắc Hải không?
Cao Thiên Lộc đáp:

– Không sai.
Long Ngọc Ba hỏi:
– Hiện tại ta có thể đi xem số châu bảo ngọc thạch, hoàng kim bạch ngân mà Thôi Bắc Hải để lại cho ta không?
Cao Thiên Lộc ngớ người:
– Hiện tại?
Hiện tại là giờ nào?
Dương Tấn xen lời:
– Hiện tại là đêm khuya, chờ ngày mai đi cũng được.
Long Ngọc Ba nói:
– Nói chuyện tiện lợi đương nhiên là ngày mai, bất quá ...
Dương Tấn ngắt lời hắn:
– Ta biết trong lòng ngươi đang vội muốn đi xem thử, bất quá cho dù có vội, cũng đâu cần vội đêm nay.
Long Ngọc Ba lập tức cười lên:
– Dù sao thì cũng đã là vật của mình, bây giờ hay ngày mai kỳ thực đều như nhau.
Dương Tấn nói:
– Đúng rồi.
Long Ngọc Ba thốt:
– Ta lại lo bị mất.
Dương Tấn cười lớn lắc đầu:
– Ta còn nghĩ ngươi lo chuyện gì, hóa ra là lo chuyện đó.
Long Ngọc Ba hỏi:
– Số kim ngân châu bảo đó để ở đâu?
Dương Tấn đáp:
– Trong thư trai.
Long Ngọc Ba thốt:
– Theo ta biết, y tịnh không phải là người thô thiển sơ hốt.
Dương Tấn hỏi:
– Ngươi nghĩ y đem bao nhiêu kim ngân châu bảo tùy tùy tiện tiện đặt trong đó?
Long Ngọc Ba hỏi:
– Không phải vậy sao?
Dương Tấn lắc đầu:
– Đương nhiên là không phải.
Y ngưng một chút, lại nói:
– Bên dưới thư trai, có một địa thất.
Long Ngọc Ba hỏi:
– Y đem số kim ngân châu bảo giấy dưới địa thất?

Dương Tấn gật đầu.
Long Ngọc Ba thốt:
– Đường tiến vào địa thất đó đương nhiên rất bí mật.
Dương Tấn đáp:
– Đương nhiên.
Long Ngọc Ba thốt:
– Chỉ cần có đủ thời gian, bí mật gì cũng có thể tìm ra.
Dương Tấn nói:
– Ngươi an tâm, cửa vào địa thất bài đầy cơ quan, không phong bế cơ quan trước mà đạp chân vào, chết chắc.
Long Ngọc Ba thốt:
– Vậy thì trước tiên có thể phong bế cơ quan được.
Dương Tấn đáp:
– Nói thì dễ lắm.
Long Ngọc Ba hỏi:
– Sao vậy?
Dương Tấn đáp:
– Ngươi có biết Thôi Bắc Hải là đệ tử của người nào không?
Long Ngọc Ba hỏi:
– Người nào?
Dương Tấn đáp:
– Huyền Cơ Tử!
Long Ngọc Ba ngây người:
– Ta biết có người đó.
Dương Tấn hỏi:
– Còn biết gì nữa?
Long Ngọc Ba đáp:
– Còn biết lão ta tinh thông cơ quan.
Dương Tấn hỏi:
– Thôi Bắc Hải là quan môn đệ tử của lão, ngươi nghĩ lão có đem học vấn truyền cho y không?
Long Ngọc Ba đáp:
– Nhất định rồi.
Hắn lại trầm ngâm:
– Cơ quan Thôi Bắc Hải an bài trong thư trai tin rằng cũng nhất định rất tinh tế, rất lợi hại.
Tim Dương Tấn lại đập lên thình thịch, gật đầu liên hồi:
– Đích xác là rất tinh tế, rất lợi hại.
Long Ngọc Ba thốt:
– Những cơ quan đó đương nhiên hoạt động thường xuyên.

Dương Tấn nói:
– Nếu không thì thiết chế làm gì.
Long Ngọc Ba lại thốt:
– Các ngươi đương nhiên đã từng tiến vào địa thất.
Dương Tấn đáp:
– Ừm.
Long Ngọc Ba liền hỏi theo:
– Các ngươi làm sao có thể tiến vào?
Dương Tấn mục quang quay sang Thường Hộ Hoa:
– Đó hoàn toàn là nhờ vào Thường huynh.
Long Ngọc Ba thốt:
– Vậy sao?
Dương Tấn nói tiếp:
– Thường huynh cùng Thôi Bắc Hải là lão bằng hữu, đối với phương diện cơ quan tự nhiên cũng có nghiên cứu.
Long Ngọc Ba hỏi:
– Sau khi các ngươi ly khai có khởi động lại cơ quan không?
Dương Tấn gật đầu, định nói gì đó, Long Ngọc Ba đã lên tiếng hỏi:
– Bên ngoài cũng có phái quan sai canh chừng?
Dương Tấn đáp:
– Ừm.
Long Ngọc Ba liền quay sang Thường Hộ Hoa:
– Thường huynh mấy ngày nay ở đâu?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Quá nửa thời gian là ở trong thư trai đó.
Long Ngọc Ba thoát miệng hỏi:
– Ngươi vào trong đó làm gì?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Tra án.
Long Ngọc Ba hỏi:
– Thường huynh đầu nhập công môn từnào vậy? Sao trên giang hồ hoàn toàn không có tin tức?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Ta tịnh không có đầu nhập công môn.
Cao Thiên Lộc tiếp lời:
– Thường huynh lần này được Thôi Bắc Hải thỉnh tới, nhưng lúc y tới, Thôi Bắc Hải đã chết, nguyên nhân cái chết có nhiều nghi vấn, đến hiện tại vẫn chưa thể tìm ra chân tướng, cho nên mới ở lại tới bây giờ.
Long Ngọc Ba hỏi:

– Không có mục đích gì khác?
Vấn đề đó chỉ có Thường Hộ Hoa mới có thểđáp, Thường Hộ Hoa lại không có phản ứng gì hết.
Long Ngọc Ba đinh đinh nhìn Thường Hộ Hoa, lại hỏi:
– Thường huynh tốn sức phí lực đến là vì sao?
Thường Hộ Hoa điềm đạm đáp:
– Chỉ vì Thôi Bắc Hải đã từng là bằng hữu của ta.
Long Ngọc Ba thốt:
– Ta biết các ngươi từng là bằng hữu rất tốt.
Thường Hộ Hoa gật đầu.
Long Ngọc Ba nói tiếp:
– Ta lại cũng biết, các ngươi từ ba năm về trước đã trở mặt, sau đó một mực không lai vãng nữa.
Thường Hộ Hoa cười lạnh một tiếng:
– Chuyện ngươi biết cũng không ít.
Long Ngọc Ba thốt:
– Quả thật không ít.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Ngươi có biết y đã từng cứu mạng ta, đến bây giờ ta vẫn chưa có cơ hội hoàn trả lại phần tình đó cho y không?
Long Ngọc Ba thốt:
– Chuyện đó thì không biết.
Hắn cười hắc hắc rồi mới nói tiếp:
– Đó thật là một lý do rất hay.
Trong lời nói hiển nhiên còn có ngụ ý.
Thường Hộ Hoa không lý gì tới.
Long Ngọc Ba mục quang hấp háy:
– Nếu không đi xem thử, ta thật không an tâm.
Cao Thiên Lộc trầm ngâm:
– Ngươi đã là người thừa kế tài sản của Thôi Bắc Hải một cách hợp pháp, đương nhiên có quyền đi xem tài vật Thôi Bắc Hải để lại cho ngươi, tuy hiện tại không thuận tiện mấy, nếu nói ngươi nhất định muốn đi, cũng không thể không đi.
Long Ngọc Ba cười:
– Người ta nói Cao đại nhân thông tình đạt lý, quả nhiên rất thông tình đạt lý.

Hấp Huyết Nga

Hồi 15
.....

Cao Thiên Lộc điềm đạm cười:
– Đang lúc rảnh, ta cũng cùng đi xem xem.
Long Ngọc Ba ngây người.
Dương Tấn giật mình, lắc đầu:
– Đại nhân ngàn vạn lần không nên đi.
Cao Thiên Lộc hỏi:
– Tại sao không nên đi?
Dương Tấn đáp:
– Địa thất bố trí đầy cơ quan, lúc nào cũng có thể nguy hiểm tới tính mạng, đại nhân thân phận như vầy, làm sao mà đi tới chỗ như vậy được?
Cao Thiên Lộc nói:
– Ta chính là muốn thấy mấy cơ quan đó.
Dương Tấn thốt:
– Chuyện đó ...
Cao Thiên Lộc ngắt lời:
– Hà huống còn có Thường huynh một bên chỉ điểm, cho dù nguy hiểm cũng đâu có nguy hiểm dữ vậy.
Ông ta nói có vẻ kiên định phi thường.
Dương Tấn chỉ còn nước gật đầu:
– Tuân mệnh.
Cao Thiên Lộc lại liền phân phó:
– Kiệu bình thường được rồi, ta không muốn làm kinh động quá đáng.
Dương Tấn hỏi:
– Còn về phương diện nhân thủ?
Cao Thiên Lộc hỏi:
– Đỗ Tiếu Thiên có về chưa?
Dương Tấn đáp:
– Trước khi cùng Long công tử đến, đã có sai người đi tìm hắn, lại vẫn chưa trở về, hiện tại cũng không biết ra sao.
Cao Thiên Lộc nói:
– Ngươi tiện thể kêu người tới hỏi xem, nếu còn chưa về, ngươi và Diêu Khôn theo ta đi cũng được.
Dương Tấn lại lên tiếng “tuân mệnh”, thoái ra khỏi đại đường.

Cao Thiên Lộc đưa mắt nhìn theo Dương Tấn, trầm ngâm:
– Đỗ Tiếu Thiên đã đi đâu vậy?
Thường Hộ Hoa nghe được:
– Có lẽ hắn đã có phát hiện.
Cao Thiên Lộc nói:
– Nếu như vậy, càng phải nên thông tri một tiếng.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Hoặc giả hắn đang trên đường đột nhiên phát hiện manh mối, lại phải truy theo, căn bản không có thời gian thông tri.
Cao Thiên Lộc thở dài nhè nhẹ:
– Một mình mạo hiểm, không khó gặp chuyện, cho dù thật là có phát hiện, cũng thành vô bổ.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Đỗ bộ đầu luôn luôn cẩn thận đề phòng, lần này nhất định càng kỹ càng hơn.
Cao Thiên Lộc nói:
– Chỉ sợ hắn có đề phòng cẩn thận tới mức nào cũng vô dụng.
Ông ta ngưng một chút, lại nói:
– Phải biết kẻ bọn ta hiện tại đang ứng phó tịnh không phải là một hung phạm bình thường.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Bất quá sự tình đến nước này, bọn ta có lo lắng cũng lo không được.
Cao Thiên Lộc gật đầu thở dài.
Thường Hộ Hoa cũng không nói gì nữa, dõi mắt ra ngoài cửa sổ.
Bóng đêm ngoài cửa sổ thâm trầm.
Mưa đã ngưng, gió vẫn ồ ạt, mây lại đã bắt đầu tiêu tán.
Trời trong mây tạnh.
Thường Hộ Hoa chỉ hy vọng sự tình bây giờ cũng bắt đầu sáng tỏ.
Đỗ Tiếu Thiên có thật đã có phát hiện gì không?
Thường Hộ Hoa không biết, có ai biết chứ? Chỉ có một người!
Đỗ Tiếu Thiên đích xác đã có phát hiện.
Chỉ tiếc vô luận hắn đã phát hiện cái gì đi nữa, cũng vô phương đưa tin về.
Sự tình bọn Thường Hộ Hoa nói đến, hiện tại cũng không bắt đầu sáng tỏ, trái lại càng phức tạp.
Đặc biệt là Thường Hộ Hoa, lúc về lại Tụ Bảo Trai, cái đầu chàng ít nhất đã to hơn gấp bội.
Tụ Bảo Trai lại đã có chuyện!
Chỗ có chuyện là trong địa thất bên trong Tụ Bảo Trai.

Cơ quan của địa thất hoàn toàn không có vấn đề, nhưng đến khi bọn họ tiến vào địa thất, châu bảo ngọc thạch, hoàng kim bạch ngân chất đầy thất không ngờ đã hoàn toàn biến mất.
Hoàn toàn tan biến như mây khói.
Sự thật địa thất hoàn toàn không có vấn đề.
Thường Hộ Hoa dụng lực chấn khai cơ quan trong tường, hai cánh cửa gỗ chạm Di Lặc Phật và Thiên Thủ Quan Âm nhất tề mở ra.
Chàng nắm đôi tay mẫu đà la đang bắt ấn trên đầu gối của Thiên Thủ Quan Âm kéo lên, hai đồng tử từ trong đôi mắt thanh tịnh bảo mục của Thiên Thủ Quan Âm liền bắn ra khỏi hốc mắt.
Đôi đồng tử đó kỳ thực là hai thanh sắt.
Đẩy hai thanh sắt từ trái sang phải, một tràng tiếng động như tiếng một bầy chuột đang dùng răng vuốt cấu xé tử thi từ trong lối đi bên trong truyền ra.
Tịnh không có bầy chuột xuất hiện, tiếng động đó chỉ là cơ quan trong lối đi đang thay nhau đóng lại.
Thường Hộ Hoa đã qua một lần kinh nghiệm, lần này tự nhiên thấy đơn giản hơn lần trước nhiều.
Sau khi tiếng động quái dị kia ngưng hẳn, chàng liền cất bước đi vào cửa ngầm.
Không có loạn tiễn, không có phi đao.
Tất cả các cơ quan vẫn như lần trước, sau khi Thường Hộ Hoa đẩy hai đồng tử đúc bằng sắt của Thiên Thủ Quan Âm, hoàn toàn phong bế.
Dương Tấn là người thứ nhì theo vào.
Trước mặt Cao thái thủ, một tổng bộ đầu như y vô luận ra sao cũng không thể không tỏ ra can đảm.
Hà huống y đã biết theo sau Thường Hộ Hoa thực tế còn an toàn hơn nhiều.
Long Ngọc Ba là người thứ ba.
Hắn cẩn thận dòm trước dòm sau, theo sát sau lưng Dương Tấn.
Không ai nhìn thấy biểu tình trên mặt hắn.
Hắn tịnh không tháo cái nón trúc sụp thấp trên đầu hắn.
Cho dù hắn có tháo nón xuống, sợ rằng cũng không có ai có thể phân định được biểu tình trên mặt hắn.
Hình như khuôn mặt như vậy căn bản không còn gì gọi là biểu tình.
Hắn bước tới hai bước, nói:
– Cơ quan này tinh xảo thật.
Dương Tấn đằng trước hắn "ừm" một tiếng.
Thường Hộ Hoa lại không có bất cứ biểu thị gì, tiếp tục bước tới.

Đối tượng của lời nói của Long Ngọc Ba lại là Thường Hộ Hoa, hắn thấy Thường Hộ Hoa không có phản ứng, lập tức lớn giọng:
– Thường huynh không nghe ta nói sao?
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Ngươi nói chuyện với ta?
Long Ngọc Ba đáp:
– Chính thị.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Dương tổng bộ đầu lại đã trả lời giùm ta rồi.
Long Ngọc Ba nói:
– Ta còn có chuyện muốn nói.
Thường Hộ Hoa dừng bước:
– Có gì muốn nói thì xin cứ nói.
Long Ngọc Ba nói:
– Vừa nói vừa đi không được sao?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Ta không có cái gan đó.
Long Ngọc Ba thốt:
– Ồ?
Thường Hộ Hoa nói:
– Ở đây có những cơ quan ta còn chưa hoàn toàn thấu hiểu, nói chuyện phân tâm, lỡ một bước sai lầm, cả bọn tất gặp tai ương.
Long Ngọc Ba còn chưa nói gì, Dương Tấn đi giữa hai người đã kêu lên:
– Có nói chuyện thì đợi vào tới dưới rồi nói, hoặc giả quay ra nói cũng được, cơ quan của Thôi Bắc Hải đâu phải đồ chơi.
Long Ngọc Ba cười:
– Ngươi hình như đã biết sự lợi hại của mấy cơ quan này.
Dương Tấn thốt:
– Ta đương nhiên là biết.
Long Ngọc Ba hỏi:
– Lẽ nào ngươi đã bị mấy cơ quan này làm khổ?
Dương Tấn thoát miệng:
– Lần trước ta cơ hồ bị loạn tiễn mà mấy cơ quan này điều khiển bắn thành con nhím rồi.
Long Ngọc Ba hỏi:
– Ngươi bị trúng bao nhiêu tiễn?
Dương Tấn đáp:
– Một tiễn cũng không.
Long Ngọc Ba nói:

– Bản lãnh của ngươi cũng không tệ.
Dương Tấn thốt:
– Vốn là không tệ, bất quá Thường huynh bên cạnh nếu không kịp thời kéo ta ra, có thành nửa con nhím cũng không có gì là kỳ quái.
Long Ngọc Ba hỏi:
– Lần này ngươi theo sát y là vì đạo lý đó?
Dương Tấn thốt:
– Ta ...
Long Ngọc Ba cười cười:
– Ngươi thật là một người thông minh.
Dương Tấn ngậm miệng, Long Ngọc Ba cũng không nói gì nữa, quay sang nhìn Thường Hộ Hoa.
Thường Hộ Hoa liền hỏi:
– Ngươi có gì muốn nói với ta?
Long Ngọc Ba hỏi:
– Cũng không có gì, chỉ bất quá muốn biết sao ngươi đối với mấy cơ quan ở đây lại quen thuộc như vậy?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Ai nói ta quen thuộc?
Long Ngọc Ba hỏi:
– Hiện tại không phải ngươi dễ dàng mở cửa ngầm, phong bế cơ quan, tùy tùy tiện tiện tiến vào sao?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Đó là sự thật.
Long Ngọc Ba hỏi:
– Nếu không quen thuộc, làm sao lại dễ dàng như vậy?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Hồi nãy ngươi nhất định đã nghe sót một câu.
Long Ngọc Ba hỏi:
– Câu gì?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Trước đây, bọn ta đã vào một lần.
Chàng cười lạnh, lại nói:
– Đã trải qua một lần kinh nghiệm, thêm lần nữa tự nhiên là dễ hơn nhiều.
Long Ngọc Ba thốt:
– Vậy sao?
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Ngươi còn muốn biết gì nữa?
Long Ngọc Ba lại hỏi:

– Trước sau ngươi tổng cộng đã tiến vào đây bao nhiêu lần?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Cả lần hiện tại, tổng cộng là hai lần.
Long Ngọc Ba hỏi:
– Nói vậy, sau lần đầu, ngươi không có vào đây?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Không có.
Long Ngọc Ba hỏi:
– Mấy ngày qua ngươi ở Tụ Bảo Trai, lẽ nào một mực không vào nghiên cứu địa thất này nữa?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Không có.
Long Ngọc Ba hỏi:
– Lẽ nào ngươi nghĩ địa thất này căn bản không có vấn đề?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Không phải.
Long Ngọc Ba hỏi:
– Vậy thì vì nguyên nhân nào?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Mấy ngày nay Cao đại nhân không có thời gian, Dương - Đỗ hai vị bộ đầu cũng không rảnh.
Cao Thiên Lộc phía sau liền tiếp lời:
– Sự thật là vậy, mấy ngày nay trong thành xảy ra nhiều vụ án, lại thêm công văn của cấp trên phát xuống, cần ta thân hành đi chỉ điểm vài chuyện, ta cố nhiên là không còn thời gian để đến, Dương - Đỗ hai vị bộ đầu cũng không bận bịu quá sức không thể ghé qua.
Long Ngọc Ba hỏi:
– Vậy thì có quan hệ gì?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Có quan hệ rất lớn, cả thất toàn kim ngân châu bảo, không có người trong quan phủ tác chủ một bên, thật bất tiện để vào trong.
Long Ngọc Ba hỏi:
– Ngươi ngại?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Không sai.
Long Ngọc Ba quay sang hỏi:
– Mấy ngày nay ngươi khám xét ở Tụ Bảo Trai, có phải cũng có người trong quan phủ theo xung quanh không?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Có.

Diêu Khôn đằng sau liền tiếp một câu:
– Mấy ngày nay tôi luôn luôn ở bên Thường đại hiệp.
Long Ngọc Ba quay đầu lại:
– Là phụng mệnh?
Diêu Khôn không khỏi lộ vẻ bẽn lẽn, khôngđáp.
Đó, không còn nghi ngờ gì nữa, là mặc nhận.
Long Ngọc Ba nghiêm mặt hỏi:
– Là mệnh lệnh của ai?
Diêu Khôn vẫn khôngđáp, Dương Tấn đáp thế cho gã:
– Là chủ ý của Đỗ Tiểu Thiên, hắn nghĩ làm như vậy là thỏa đáng nhất.
Long Ngọc Ba hỏi:
– Hắn không tín nhiệm Thường Hộ Hoa?
Dương Tấn đáp:
– Án nào cũng vậy, còn chưa phá được án, bất cứ một ai đều không thể tín nhiệm được.
Long Ngọc Ba nói:
– Lòng hoài nghi của con ngươi đó thật không nhẹ.
Dương Tấn thốt:
– Ít ra còn nặng hơn ta gấp bội.
Long Ngọc Ba cười lạt:
– Tự nhiên lại có gió, làm sao mà không có nguyên nhân được, hắn đã hoài nghi như vậy, tất phải có lý do của hắn.
Dương Tấn thốt:
– Có lẽ vậy.
Long Ngọc Ba hỏi:
– Hỏi lại về thư trai, quan phủ có phái người đến canh chừng không?
Dương Tấn đáp:
– Có bốn người.
Long Ngọc Ba hỏi:
– Canh chừng ra sao?
Dương Tấn đáp:
– Bọn họ luân lưu chia nhóm, ngày đêm không rời thư trai nửa bước.
Long Ngọc Ba hỏi tiếp:
– Bọn họ võ công ra sao?
Dương Tấn đáp:
– Võ công tuy không mấy giỏi, lại là bốn kẻ thông minh nhất trong đám thủ hạ của ta.
Long Ngọc Ba lại hỏi:
– Bọn họ so với Diêu Khôn thế nào?

Dương Tấn đáp:
– Tự nhiên là Diêu Khôn hơn một chút.
Long Ngọc Ba chợt cười lên:
– Chỉ hy vọng năm người bọn họ có thể canh được Thường Hộ Hoa.
Dương Tấn không nói gì, cũng không biết nên nói gì.
Trên sự thật, đối với bọn Diêu Khôn năm người, y cũng không tin gì mấy.
Bởi vì y đã thấy qua thân thủ của Thường Hộ Hoa.
Thường Hộ Hoa cũng không nói gì, lại cười lạnh một tiếng.
Long Ngọc Ba cũng cười, cười nhìn Thường Hộ Hoa:
– Bằng vào thân thủ của Thường huynh, có qua mắt được tai mắt của bọn chúng không?
Thường Hộ Hoa cười lạnh không đáp.
Long Ngọc Ba trả lời giùm chàng:
– Đương nhiên là được, một khi Thường huynh có ý, đừng nói gì năm người, cho dù là năm chục người, tin rằng cũng không đủ để canh chừng.
Thường Hộ Hoa chỉ cười lạnh.
Long Ngọc Ba còn nói nữa:
– Hiện tại, ngươi tốt nhất là hy vọng kim ngân châu bảo vẫn còn trong địa thất.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Ta đương nhiên hy vọng vậy.
Long Ngọc Ba nói:
– Nếu không ta thật lo cho ngươi đó.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Ngươi cứ yên tâm.
Long Ngọc Ba nói:
– Chưa thấy số kim ngân châu bảo kia, ta tuyệt không thể yên tâm.
Thường Hộ Hoa cười lạnh, lại cất bước đi tiếp.
Lối đi dài không tới hai trượng.
Thường Hộ Hoa đi thêm mấy bước, đã đến cuối lối đi.
Trước mặt chàng là một thạch cấp.
Thạch cấp không dài, chưa tới ba chục bậc.
Cuối thạch cấp là một cửa đá, tả hữu mở rộng, ánh đèn lợt lạt đang từ trong cửa đá rọi ra.
Thường Hộ Hoa bước xuống mười bậc, nhìn hai cánh cửa đá mở rộng, đứng ngây ngốc tại đương trường.
Chàng nhớ rất rõ, lần trước bọn họ chính là vì tiếng kêu “cách cách” của cửa mà vội vàng chạy ra.

Sau khi bọn họ xông ra khỏi cửa đá, hai cánh cửa đá trái phải đã từ từ đóng lại.
Nhưng hai phiến cửa đá hiện tại lại mở rộng.
Vì nguyên nhân gì đây?
Có phải hai phiến cửa đá đó có định giờ, đến thời gian nhất định sẽ đóng lại, qua một thời gian lại mở ra?
Lẽ nào trong ngoài địa thất còn có trang trí xảo diệu gì đó, lúc bọn họ đi ra bất giác phát động, vì vậy ảnh hưởng đến sự khai quan của hai cánh cửa?
Chàng không thể khẳng định, cũng không tin mấy trong thiên hạ có người có thể tạo ra cơ quan xảo diệu như vậy ở đây?
Bởi vì trong Tụ Bảo Trai tịnh không có thủy lưu sung túc, trong ngoài thư trai cũng không có bất cứ trang trí lợi dụng sức gió nào.
Cơ quan thiếu đi động lực, căn bản vô phương phát động.
Ngoại trừ sức nước và sức gió ra, chàng thật không nghĩ ra còn có lực lượng gì có thể đẩy động cơ quan, khiến cho hai cánh cửa nặng nề như vậy mở ra được, Huyền Cơ Tử sư phụ của Thôi Bắc Hải có lẽ có tài kỹ xảo khác với thói thường, với tài nghệ của ông ta, có thể dựa vào bất cứ động lực ngoại lai nào.
Thôi Bắc Hải, đồ đệ của Huyền Cơ Tử, có lẽ cũng là ngoại lệ.
Hiện tại mà nói, Thường Hộ Hoa không thể không hoài nghi.
Chàng chưa từng thấy cơ quan như vầy.
Dương Tấn đằng sau cũng đã nhìn thấy.
Y thoát miệng kêu lên:
– Hai cánh cửa đá đó không phải đã đóng chặt rồi sao? Hiện tại sao lại mở ra hết vậy?
Thường Hộ Hoa lắc đầu:
– Ta cũng không biết.
Dương Tấn hỏi:
– Lẽ nào thật đã xảy ra chuyện?
Thường Hộ Hoa nhíu mày:
– Tiến vào là biết.
Dương Tấn liền nói:
– Vậy thì mau mau vào đi.
Y nói lớn lắm, song cước lại chừng như mọc rễ dưới đất vậy, động cũng không động.
Y bất động, Thường Hộ Hoa động, chàng sải bước vào trong thạch môn, vào trong ánh đèn.
Ánh đèn vẫn vậy, lợt lạt như trăng ban sớm.
Thường Hộ Hoa thân hình vừa an vị, người đã ngây ngốc tại đương

trường.
Ánh đèn vẫn như cũ, trần thiết trong thạch thất cũng không khác, kim ngân châu bảo trong thất lại đã hoàn toàn biến mất, một kiện cũng không thấy.
Kim ngân châu bảo trong thất đã đi đâu?
Bốn vách giăng màn gấm, thảm nhung dưới sàn đỏ như máu tươi, mềm mại như bông liễu, trần thiết trong thạch thất không có chỗ nào là không hoa lệ.
Đèn ở giữa thạch thất.
Tám trản trường minh đăng treo kiểu thất tinh bạn nguyệt khảm trên một giá đồng hình tròn.
Giá đồng treo câu thòng bên dưới nóc thạch thất.
Thất tinh vô quang, nhất nguyệt độc minh, tám trản đèn chỉ thắp sáng một trản chính giữa.
Mọi thứ đều hoàn toàn giống như lần đầu bọn Thường Hộ Hoa tiến vào thạch thất.
Một bàn bảy ghế dưới đèn, hai ba chục cái kỷ hình dạng kỳ dị chung quanh tường tựa hồ cũng nằm nguyên chỗ cũ.
Trên mặt bàn vốn có đặt mười bốn cuộn tranh họa ký sự, một phong di thư của Thôi Bắc Hải, mấy thứ đó bọn họ đều đã đem ra lúc rời khỏi thạch thất lần trước, mang về nha môn trình giao cho Cao Thiên Lộc xem.
Bọn họ không có đem theo kỳ trân dị bảo trên mấy cái kỷ kia.
Trên mấy cái kỷ vốn chất đầy minh châu to cỡ trứng bồ câu, bảo thạch huy hoàng như ngọn lửa ... Hiện tại là hoàn toàn trống không.
Châu quang bảo khi trong thất không ngờ không còn nữa, toàn thạch thất bao trùm một vẻ tịch mịch thê lương khó tả.
Bảy cái hòm chứa đầy kim ngân châu bảo chất ở góc tường may là còn ở đó.
Mục quang của Thường Hộ Hoa lạc lên bảy cái hòm.
Chàng đang định cất bước tiến tới, Dương Tấn đã chạy vượt qua mình chàng.
Y mặt mày vui mừng, xông thẳng đến bên đó:
– May là bảy cái hòm kim ngân châu bảo còn ở đây.
Tay y đặt lên hòm, mặt mày càng đậm vẻ hoan hỉ.
Y vui mừng quá sớm.
Một người đang lúc hoan hỉ, thường sơ hốt rất nhiều chuyện, hà huống y vốn là một người cẩu thả hấp tấp.
Y hoàn toàn không lưu ý đến bảy ống khóa đồng của bảy cái hòm đều đã rớt dưới đất.

Mấy ống khóa đồng đó vốn chỉ khóa hờ, cho nên lần trước bọn họ dễ dàng gỡ chúng ra, mở hòm ra.
Hiện tại ống khóa đều đang nằm trên thảm, là ai đã tháo ống khóa?
Dương Tấn không để ý, Thường Hộ Hoa lại chú ý. Đôi mày của chàng chung quy đã nhíu lại.
Dương Tấn lại chuẩn bị mở hòm ra.
Y tuy hấp tấp, nhưng tay vừa mò đến khoen hòm, cũng phát giác có gì không đúng.
“Mấy cái hòm này không phải đều có ống khóa sao?” Mục quang của y cúi xuống, nhìn thấy mấy ống khóa trên thảm, càng cảm thấy kinh ngạc.
“Ta nhớ lần trước lúc bọn ta đi ra đã gài mấy ống khóa lại mà”. Y cũng nhớ lại.
“Có lẽ tên trộm đã tháo ống khóa. Bất quá hắn vị tất đã kịp thời, hoặc vị tất đã có đủ sức lấy đi bao nhiêu châu bảo kim ngân trong hòm đi”.
Y tự an ủi mình, vẻ hoan hỉ trên mặt lại đậm trở lài vài phần.
Niềm vui vừa mới bốc lên lập tức lại hạ xuống.
Y mở hòm ra, là hòm không.
Y vội vàng đặt cái hòm mới mở sang một bên, quay người mở cái hòm thứ hai, bên trong cái hòm thứ hai cũng không còn gì hết!
“Sao lại trống không hết vậy?”. Dương Tấn kêu lên, toàn thân phảng phất đã biến thành một con khỉ.
“Bình bình” loạn xạ, bao nhiêu cái hòm đều bị y khiêng xuống, mở hết ra.
Ứng theo câu nói của y, tất cả mấy cái hòm đều hoàn toàn trống không.
Mặt Dương Tấn cứng đơ, toàn thân cứng ngắc.
Nhất động nhất tĩnh, không ngờ lại cường liệt như vậy, cả Thường Hộ Hoa cũng bị y làm giật mình.
Dương Tấn vừa đờ người, toàn thạch thất cũng tĩnh lặng trở lại.
Mục quang của mọi người đều bám trên bảy cái hòm kia.
Không ai nói gì, không ai có động tác gì, chỉ có tiếng hít thở.
Cũng không biết bao lâu sau mới có người phá bầu không khí tĩnh mịch.
Người đó là Long Ngọc Ba.
Câu thứ nhất hắn hỏi là:
– Châu bảo đâu? Châu bảo để chỗ nào?
Tiếng nói của hắn vừa nhanh vừa bén, bắn tứ phía trong thạch thất như loạn tiễn vậy.
Những người khác ai cũng kinh động.

Dương Tấn là người đầu tiênđáp, y một tay chỉ mấy cái hòm, tay kia chỉ loạn xạ tứ phía:
– Lần trước lúc bọn ta đi ra, châu bảo vẫn còn đựng trong bảy cái hòm này, trên hai ba chục cái kỷ nữa, nhưng bây giờ toàn bộ đều biến mất!
Long Ngọc Ba lớn tiếng:
– Thật không?
Dương Tấn song thủ gãi đầu, nghẹt giọng:
– Đương nhiên là thật! Chuyện này là sao đây?
Long Ngọc Ba chợt cười lạnh một tiếng:
– Muốn biết chuyện này là sao, tốt nhất là hỏi một người!
Dương Tấn hỏi:
– Ai?
Long Ngọc Ba mục quang quay phắt lên mặt Thường Hộ Hoa, chỉ tay:
– Gã!
Dương Tấn nhìn thay cánh tay:
– Là gã?
Long Ngọc Ba đáp:
– Là gã, chuyện này chỉ có gã mới biết được!
Hắn bước tới hai bước, ngón tay cơ hồ đụng vào mũi Thường Hộ Hoa:
– Ngươi đem số châu bảo đó đi đâu rồi?
Thường Hộ Hoa mặt không chút biểu tình, lạnh lùng thốt:
– Ta không có đem đống châu bảo đó đi!
“Ngươi không có đem đi?”. Long Ngọc Ba ngửa mặt cười lớn.
Trong tiếng cười của hắn tràn đầy ý chế nhạo.
Thường Hộ Hoa không cười, cũng không giận.
Tiếng cười của Long Ngọc Ba vừa ngưng, tay của hắn rụt lại, chống bên hông, đang muốn nói gì đó, Dương Tấn lại đã kêu lên:
– Ngươi bằng vào cái gì mà khẳng định nhất định là gã đã đem châu bảo đi?
Long Ngọc Ba hỏi lại:
– Bằng vào cái gì?
Dương Tấn đáp:
– Không sai, bằng vào cái gì?
Long Ngọc Ba đáp:
– Ba lý do!
Dương Tấn thốt:
– Ngươi nói nghe thử coi.

Long Ngọc Ba nói:
– Thứ nhất, chỉ có gã mới có thể qua mặt những quan sai canh phòng trong thư trai!
Dương Tấn gật đầu:
– Thân thủ của gã, không còn nghi ngờ gì nữa, mẫn tiệp phi thường.
Y lại liền lắc đầu:
– Lý do đó tịnh không đủ, bởi vì người giỏi võ công tịnh không chỉ có một mình gã.
Long Ngọc Ba cũng không phân biện, nói tiếp:
– Thứ hai, chỉ có gã mới biết cách mở cửa ngầm, phong bế cơ quan, tiến vào địa thất này.
Dương Tấn gật gật đầu:
– Lý do này cũng rất tốt, còn có lý do nào khác hay hơn không?
Long Ngọc Ba đáp:
– Còn có một.
Dương Tấn hỏi:
– Ngươi đã nói có ba lý do, lý do thứ ba là gì?
Long Ngọc Ba trừng trừng nhìn Thường Hộ Hoa, mục quang như điện:
– Gã vốn là một tên trộm!
Trừ Thường Hộ Hoa ra, tất cả mọi người cơ hồ đều bàng hoàng.
Trên mặt Dương Tấn lộ vẻ hoài nghi:
– Ngươi nói gã là một tên trộm?
Long Ngọc Ba lại gật đầu:
– Còn là một tên đại tặc!
Dương Tấn hỏi:
– Có thể là nói đại!
Long Ngọc Ba hỏi:
– Ngươi nghĩ ta thuộc hạng người nói đại sao?
Dương Tấn thốt:
– Nếu không thì ngươi có chứng cớ gì?
Long Ngọc Ba đáp:
– Sau khi một tên trộm gây án, nếu có để lại chứng cớ, căn bản không xứng để xưng là đại tặc.
Dương Tấn hỏi:
– Vậy ngươi làm sao biết được gã là một tên đại tặc?
Long Ngọc Ba đáp:
– Ta tốn hết ba năm, cuối cùng đã tổng hợp lại tất cả chứng cớ mới dám can đảm khẳng định như vậy!
Dương Tấn chợt nhìn lên nhìn xuống Long Ngọc Ba vài lượt:

– Ngươi xem ra tịnh không phải là người trong cửa quan.
Long Ngọc Ba thốt:
– Vốn không phải.
Dương Tấn hỏi:
– Đã không phải thì tại sao ngươi lại đi điều tra người ta?
Long Ngọc Ba đáp:
– Ta không thể không điều tra!
Dương Tấn hỏi:
– Tại sao?
Long Ngọc Ba đáp:
– Ta có đụng độ với gã.
Dương Tấn hỏi:
– Đụng độ gì?
Long Ngọc Ba đáp:
– Gã đã từng cướp đi đồ của ta!
Dương Tấn hỏi tiếp:
– Đồ gì?
Long Ngọc Ba đáp:
– Châu bảo ngọc thạch, hoàng kim bạch ngân giá trị liên thành.
Dương Tấn hỏi:
– Có chuyện đó sao?
Long Ngọc Ba đáp:
– Con người ta không có ưu điểm gì, không thích nói láo mấy.
Dương Tấn "ồ" lên một tiếng:
– Vì gã đã cướp đi châu bảo ngọc thạch, hoàng kim bạch ngân giá trị liên thành của ngươi, cho nên ngươi mới đi điều tra gã?
Long Ngọc Ba đáp:
– Chính thị!
Dương Tấn gật đầu nhè nhẹ:
– Chuyện đó e rằng là sự thật, nếu không tin rằng ngươi tuyệt không thể đi điều tra gã cả ba năm tròn!
Long Ngọc Ba thốt:
– Tuyệt không thể!
Hắn cười lạnh một tiếng, lại nói:
– Bất quá ta cũng không phải chỉ điều tra một mình gã trong thời gian ba năm đó.
Dương Tấn lại "ồ" lên một tiếng.
Long Ngọc Ba thốt:
– Ngoại trừ gã ra, ta đồng thời còn điều tra một người khác.
Dương Tấn hỏi:

– Người đó là ai?
Long Ngọc Ba đáp:
– Thôi Bắc Hải!
Dương Tấn lần thứ ba bàng hoàng.
Long Ngọc Ba cười lạnh:
– Vốn bất tất phải tốn thời gian ba năm, vấn đề ở chỗ ba năm trước đây, hai người bọn họ đã trở mặt, một nam một bắc, ta cứ rày đây mai đó, một mình bôn ba ngược xuôi, bất giác đã ba năm.
Dương Tấn hỏi dò:
– Lẽ nào Thôi Bắc Hải cũng là một tên trộm?
Long Ngọc Ba đáp:
– Một tên đại tặc!
Dương Tấn nói:
– Nghe khẩu khí của ngươi, Thôi Bắc Hải xem chừng là đồng đảng của Thường Hộ Hoa!
Long Ngọc Ba đáp:
– Chính thị.
Dương Tấn chợt nghiêm mặt:
– Có chuyện này ngươi phải hiểu rõ trước đã!
Long Ngọc Ba hỏi:
– Chuyện gì?
Dương Tấn gằn từng tiếng:
– Lời ngươi nói ngươi phải hoàn toàn chịu trách nhiệm.
Long Ngọc Ba trầm ngâm:
– Chuyện đó là chuyện đương nhiên.
Dương Tấn lại quay trở lại thoại đề:
– Ngươi nói Thường Hộ Hoa, Thôi Bắc Hải hai người đã hợp lực cướp đi phần châu bảo ngọc thạch, hoàng kim bạch ngân giá trị liên thành của ngươi?
Long Ngọc Ba đáp:
– Phần châu bảo ngọc thạch, hoàng kim bạch ngân đó kỳ thực cũng không phải là đồ của cá nhân ta.
Dương Tấn hỏi:
– Nếu không thì là đồ của mấy người?
Long Ngọc Ba đáp:
– Ba người.
Dương Tấn hỏi:
– Còn có hai người nữa?
Long Ngọc Ba đáp:
– Nguyễn Kiếm Bình, Chu Hiệp!

Dương Tấn giật mình tỉnh ngộ:
– Không lạ gì Thôi Bắc Hải trên di thư lại đem hết tài sản chia đều cho ba người các ngươi.
Long Ngọc Ba thốt:
– Đó chỉ là hoàn trả lại cho bọn ta, cũng có thể gọi là đồ trả về chủ cũ.
Dương Tấn nói:
– Ngươi nói có vẻ như thật.
Long Ngọc Ba thốt:
– Nếu ngươi còn nghi ngờ, sao không hỏi Thường Hộ Hoa đi.
Mục quang của Dương Tấn liền chuyển lên người Thường Hộ Hoa, lời nói còn chưa ra khỏi miệng, Long Ngọc Ba đã chằm chằm nhìn Thường Hộ Hoa, lạnh lùng thốt:
– Đại trượng phu dám làm, cũng nên dám nhận.
Thường Hộ Hoa cười lạnh một tiếng, thốt:
– Ngươi cứ yên tâm!
Long Ngọc Ba nói:
– Yên tâm được thì tốt rồi.
Dương Tấn liền hỏi:
– Lẽ nào ngươi thật là một tên trộm?
Thường Hộ Hoa không ngờ lại gật đầu:
– Có thể nói như vậy.
Dương Tấn hỏi:
– Thôi Bắc Hải cũng vậy?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Cũng vậy!
Dương Tấn thở dài một hơi:
– Ta thật đã nhìn lầm ngươi.
Thường Hộ Hoa cười lạt không nói gì.
Dương Tấn lại hỏi:
– Ba năm trước ngươi có phải đã liên thủ hợp mưu với Thôi Bắc Hải, cướp đi tài vật của bọn Long Ngọc Ba ba người?
Thường Hộ Hoa gật đầu.
Dương Tấn trừng trừng nhìn chàng:
– Cũng là đồ chứa trong địa thất này?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Không sai mấy.
Dương Tấn hỏi:
– Không sai mấy? Còn có chỗ nào khác? Chỗ của ngươi?
Thường Hộ Hoa đáp:

– Chỗ của ta một viên cũng không có.
Dương Tấn thốt:
– Ồ?
Thường Hộ Hoa nói:
– Bao nhiêu đồ thủy chung cả một viên cũng không lọt vào tay ta.
Dương Tấn hỏi:
– Toàn bộ giao cho Thôi Bắc Hải đem đi?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Không sai.
Dương Tấn hỏi:
– Vụ cướp đó là do ai sách hoạch?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Do y.
Dương Tấn hỏi:
– Vậy ngươi được chia cái gì?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Không được gì hết, trái lại đã mất đi một thứ.
Dương Tấn hỏi:
– Thứ gì?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Bằng hữu, một bằng hữu!
Dương Tấn hỏi:
– Thôi Bắc Hải?
Thường Hộ Hoa mặc nhận.
Dương Tấn trợn trừng nhìn chàng, lắc đầu:
– Ngươi làm đại tặc xem ra cũng không cao minh gì.
Thường Hộ Hoa cười lạt.
Dương Tấn lại lắc đầu:
– Lẽ nào ngươi để y mang đi?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Sau khi y đi lâu rồi, ta mới phát giác.
Dương Tấn lại lắc đầu:
– Thân thủ của ngươi tuy khinh xảo, đầu óc lại không đủ linh hoạt.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Không phải là không đủ linh hoạt, mà là có bệnh, bệnh cũ.
Dương Tấn hỏi:
– Bệnh gì?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Quá tín nhiệm bằng hữu, đặc biệt là lão bằng hữu.
Dương Tấn hỏi:

– Tín nhiệm bằng hữu cũng là bệnh?
Thường Hộ Hoa gật đầu:
– Còn là căn bệnh chết người.
Chàng điềm đạm cười, lại nói:
– May là căn bệnh của ta đã thuyên giảm được tám phần.
Dương Tấn lại hỏi:
– Sao ngươi không truy đuổi?
Thường Hộ Hoa lại cười:
– Không phải là đồ của ta, y đã thích như vậy, để cho y giữ cũng được.
Dương Tấn nói:
– Đối với đồ của người ta, ngươi coi bộ rất khẳng khái.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Hà huống nhờ đó mà nhận ra được chân diện mục của một bằng hữu, không phải cũng là một thu hoạch sao?
Dương Tấn gật đầu, lại nghiêm mặt hỏi:
– Ngươi chắc biết làm chuyện xấu chuyện hư nhất định phải chịu sự quản chế của pháp luật chứ?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Biết.
Dương Tấn hơi ngây người, nói lớn:
– Biết pháp mà phạm pháp, tội tăng thêm một bậc, ngươi có biết không?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Biết.
Dương Tấn nói:
– Ngươi ...
Một tiếng “ngươi” vừa thoát ra, Thường Hộ Hoa đã ngắt lời y:
– Đối với phương diện pháp luật, tin rằng ngươi nhất định hiểu rõ phi thường.
Dương Tấn ưỡn ngực:
– Đương nhiên.
Thường Hộ Hoa nói tiếp:
– Vậy trước hết cho ta thỉnh giáo ngươi một vấn đề.
Dương Tấn nói:
– Nói đi!
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Cướp đồ của trộm cướp có phạm pháp hay không?
Dương Tấn lại thừ người:
– Đó ... bợm ăn bợm ... cũng phạm pháp như thường!

Thường Hộ Hoa cười cười:
– Nếu coi ta là trộm, đương nhiên là bợm ăn bợm.
Cao Thiên Lộc cũng cười:
– Chỉ cần là chiếm cứ làm của riêng, cũng coi như là bợm ăn bợm.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Không chiếm cứ làm của riêng thì không phải?
Cao Thiên Lộc đáp:
– Chỉ có đưa đến quan phủ, phát trả về nguyên chủ mới không phải.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Nói như vậy, tặc danh của ta vô phương tháo gỡ rồi.
Cao Thiên Lộc gật đầu:
– Ta biết trên giang hồ, hiệp nghĩa trung nhân luôn luôn trọng cái gọi là sừ cường phù nhược, đó kỳ thực hoàn toàn đều là hành vi phạm pháp, trừng ác trừ gian nên là chuyện của quan phủ, là trách nhiệm của quan phủ.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Nên là vậy.
Cao Thiên Lộc chợt thở dài:
– Chỉ tiếc người trong quan phủ đại đa số đều sợ chuyện rắc rối, chịu trách nhiệm cũng không có mấy ai, hơn nữa quan trường hắc ám, cho dù có người dám chịu trách nhiệm, cũng vị tất có thể vung tay vung chân.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Điểm đó ta biết rõ.
Cao Thiên Lộc lại thở dài:
– Trên giang hồ cũng có ít hiệp nghĩa trung nhân sừ cường phù nhược, đối với những người này, một khi không trực tiếp xảy ra đụng chạm với quan phủ, bên quan phủ cũng không can thiệp gì tới.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Tựa hồ là như vậy.
Cao Thiên Lộc nói tiếp:
– Hành vi của những người đó trên phương diện pháp luật tuy nói không được, phương diện nhân tình lại rất có đạo lý.
Ông ta ngưng một chút, từ từ nói thêm một câu:
– Pháp luật đâu có gì hơn là nhân tình.
Thường Hộ Hoa cười:
– Vậy thì ta có thể yên tâm.
Dương Tấn liền xen lời:
– Ngươinãy nói đã cướp đồ của trộm. Lẽ nào Long Ngọc Ba, Nguyễn Kiếm Bình, Chu Hiệp ba người cũng là trộm?

Thường Hộ Hoa hỏi:
– Sao ngươi không hỏi hắn?
Chàng nhìn thẳng Long Ngọc Ba, nói tiếp:
– Đại trượng phu dám làm dám chịu, có phải ngươi nói vậy không?
Long Ngọc Ba cười hắc hắc:
– Ngươi cũng yên tâm đi.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Đương nhiên.
Long Ngọc Ba nói:
– Chuyện này, kỳ thực là như vầy ...
Dương Tấn hỏi xen:
– Làm sao?
Long Ngọc Ba trầm ngâm:
– Cái tên Kim Điêu Minh chắc ngươi biết chứ?
Dương Tấn biến sắc:
– Mạc Bắc Kim Điêu Minh?
Long Ngọc Ba đáp:
– Chính thị!
Dương Tấn nói:
– Theo ta được biết, đó là một tổ chức tội phạm to lớn.
Long Ngọc Ba gật đầu:
– Nó do mười hai đại tặc võ công cao cường, vô ác bất tác thống suất, có danh là Thập Nhị Kim Điêu, dưới Minh tổng cộng có một hai ngàn tên đạo phỉ khắp các nơi. Do nó ở vùng Mạc Bắc xa xôi, lại người đông thế mạnh, bên quan phủ luôn luôn không có biện pháp đối phó nó.
Dương Tấn nói:
– Không sai, là như vậy.
Long Ngọc Ba:
– Thập Nhị Kim Điêu nam bôn bắc tẩu, đông thưởng tây lược, mười mấy năm liền thu góp không ít kim ngân châu bảo, chúng đem châu bảo đó giấu ở một địa phương bí mật trong Minh, hơn nữa bên ngoài còn thiết hạ cơ quan trùng trùng, đó cũng có thể gọi là bảo tàng của Kim Điêu Minh.
Hắn ngưng một chút, lại nói tiếp:
– Tin tức truyền ra, không ít người có chủ ý đả động đến bảo tàng đó, lại không có ai dám hành động, bởi vì Thập Nhị Kim Điêu liên thủ, người có thể kháng cự, không những cả vạn người cũng không có một, cả tỉ cũng không có một.
Dương Tấn hỏi:

– Thật lợi hại như vậy sao?
Long Ngọc Ba lạnh lùng đáp:
– Ngươi không tin cũng được mà.
Dương Tấn ngậm miệng.
Long Ngọc Ba nói tiếp:
– Thập Nhị Kim Điêu vốn là huynh đệ kết bái, cảm tình nghe nói không tệ, chỉ tiếc huynh đệ ruột thịt cũng có khi hục hặc, huynh đệ kết bái càng khỏi phải nói.
Hắn từ từ vừa bước vừa kể tiếp:
– Chung quy ba năm trước, Thập Nhị Kim Điêu phân thành hai phe, xảy ra nội chiến. Kết quả nội chiến lần đó, Kim Điêu Minh thương vong trầm trọng, Thập Nhị Kim Điêu thủ lãnh cũng chỉ còn lại sáu, hai Điêu trong số sáu người sống sót lại mang trọng thương, bọn họ mấy năm vừa qua thật đã gây thù kết oán với không ít bằng hữu giang hồ, tin tức nếu truyền ra, cừu nhân tất nhiên sẽ thừa cơ báo phục, cho nên trên dưới đều giữ kín bí mật. Vấn đề lại là phe thất tán chưa bị trảm tận sát tuyệt, có năm sáu người may mắn đào thoát, tin tức cũng truyền ra.
Nói tới đó, hắn đã đi đến bên tường, lời nói vẫn tiếp tục:
– Lúc đó ta cùng vài huynh đệ kết bái đang ở vùng phụ cận ...
Dương Tấn không nhịn được xen miệng hỏi:
– Ngươi cũng có huynh đệ kết bái?
Long Ngọc Ba đáp:
– Lẽ nào ta không thể có?
Dương Tấn liền lắc đầu:
– Không phải là ý đó.
Y đổi cách hỏi:
– Ngươi tổng cộng có bao nhiêu huynh đệ kết bái?
Long Ngọc Ba đáp:
– Sáu người!
Dương Tấn hỏi:
– Tính thêm ngươi thì tổng cộng là bảy?
Long Ngọc Ba đáp:
– Sáu thêm một đương nhiên là bảy.
Dương Tấn hỏi:
– Nguyễn Kiếm Bình, Chu Hiệp có phải đều là huynh đệ kết bái của ngươi?
Long Ngọc Ba đáp:
– Đều là.
Dương Tấn lại hỏi:

– Huynh đệ các ngươi có phải cũng là cừu nhân của Kim Điêu Minh?
Long Ngọc Ba lập tức lắc đầu:
– Không phải.
Dương Tấn còn chưa nói gì, lời nói của Long Ngọc Ba lại đã tiếp luôn:
– Huynh đệ bọn ta tuy cũng biết có bảo tàng của Kim Điêu Minh, trước đó lại không có ý niệm chiếm cứ bảo tàng, cho đến khi nghe tin đó mới nảy sinh ra nỗi ham muốn trong lòng.
Hắn xoay người lại, lại nói:
– Bọn ta tìm được một người của Kim Điêu Minh chạy thoát, hỏi ra quả là sự thật, bức bách gã dẫn bọn ta đến chỗ của Kim Điêu Minh.
Giọng nói của hắn dần dần kích động:
– Nhờ có gã dẫn đường, bọn ta dễ dàng lọt vào trọng địa của Kim Điêu Minh, xuất kỳ bất ý, công kỳ vô bị, nhất cử tiêu diệt lục Điêu còn lại, hủy hết cơ quan trùng trùng, xông vào bảo tàng của Kim Điêu Minh.
Dương Tấn hỏi:
– Bảo tàng của Kim Điêu Minh như vậy đã rơi vào tay các ngươi?
Long Ngọc Ba gật đầu:
– Bảy huynh đệ bọn ta lại cũng chỉ còn lại có ba người.
Dương Tấn hỏi:
– Chu Hiệp, Nguyễn Kiếm Bình và ngươi?
Long Ngọc Ba gật đầu:
– Lúc hủy diệt cơ quan, Chu Hiệp không cẩn thận, bị loạn tiễn bắn mất nửa cái mạng rồi.
Dương Tấn nói:
– Tổn thất của các ngươi cũng không phải nhẹ, bất quá đoạt được bảo tàng của Kim Điêu Minh, cũng là an ủi lắm rồi.
Long Ngọc Ba cười lạnh một tiếng:
– Cho nên bọn ta tuy mất đi bốn huynh đệ, cũng không buồn khổ gì lắm, cao cao hứng hứng khiêng bảo tàng bạch ngân, từng hòm từng hòm ra ngoài. Ai biết được đến lúc vui nhất lại sinh thảm nhất, đang cùng Nguyễn Kiếm Bình khiêng cái hòm cuối cùng ra ngoài, hai kẻ bịt mặt xuất hiện như quỷ mị, không nói tiếng nào, ta cùng Nguyễn Kiếm Bình vừa bước ra, bọn chúng động thủ liền, song kiếm tề thi, chỉ mấy kiếm đã bức bọn ta buông hòm xuống, thoái lui trở lại. Bọn ta rút binh khí thét lớn hỏi coi là ai, còn chưa chuẩn bị chém giết gì, cánh cửa ngầm của bảo tàng khố vốn đã bị bọn ta làm hư không ngờ lại phát sinh tác dụng, đột nhiên đóng lại, nhốt bọn ta bên trong.
Dương Tấn hỏi:

– Các ngươi sao lại để cho cửa đóng xuống?
Long Ngọc Ba đáp:
– Chuyện quá đột ngột, hơn nữa bọn ta đang vì võ công của đối phương cao cường như vậy mà bị chấn kinh, đang nhất tâm muốn xem xem đối phương là nhân sĩ phương nào, căn bản không lưu ý mình đã bị bức lọt vào trong bảo tàng khố.
Dương Tấn bổ sung cho hắn:
– Hà huống các ngươi lại luôn nghĩ cánh cửa đó đã bị phá hỏng.
Long Ngọc Ba thốt:
– Chính thị.
Dương Tấn hỏi:
– Kết quả các ngươi bị nhốt trong bảo tàng khố bao lâu?
Long Ngọc Ba đáp:
– Trọn một ngày trời.
Dương Tấn hỏi:
– Làm sao mà đi ra được?
Long Ngọc Ba đáp:
– Bọn ta tốn hết trọn một ngày trời mới mở cửa ngầm được.
Hắn lại cười lạnh một tiếng:
– Đến khi bọn ta đi ra, tất cả số kim ngân châu bảo đều đã mất, một hòm cũng không còn.
Dương Tấn nói:
– Bọ ngựa bắt ve sầu, sẻ vàng rình sau lưng, lợi hại!
Long Ngọc Ba thốt:
– Quả thật lợi hại!
Dương Tấn hỏi:
– Ngươinãy tịnh không đề cập tới Chu Hiệp nữa, gã cũng bị khốn trong bảo khố?
Long Ngọc Ba đáp:
– Không.
Dương Tấn hỏi:
– Vậy ở đâu?
Long Ngọc Ba đáp:
– Bị thương nằm bên ngoài đường ra vào bảo tàng khố.
Dương Tấn hỏi:
– Vậy gã có thấy cử động của hai kẻ bịt mặt sau khi phong bế cửa ngầm của bảo tàng khố không?
Long Ngọc Ba đáp:
– Gã trợn mắt nhìn hai mông diện nhân đem hết châu bảo xếp trên lưng một đội lạc đà bỏ đi.

Dương Tấn hỏi:
– Không ngăn trở?
Long Ngọc Ba thốt:
– Có thể bảo vệ được tính mạng, cũng là vạn hạnh cho gã rồi.
Hắn thở dài một hơi:
– Bất quá cái mạng đó tuy còn, cũng giữ không được bao lâu, ta cùng Nguyễn Kiếm Bình ra đến ngoài cửa bảo tàng khố, gã đã hôn mê rồi.
Dương Tấn hỏi:
– Bị thương quá nặng?
Long Ngọc Ba đáp:
– Đó là một nguyên nhân, chủ yếu nhất là nuốt không trôi vụ đó, tính khí của gã nóng nảy, đầu óc lại hẹp hòi, mắt thấy bảo tàng Kim Điêu Minh đã lọt vào tay mình còn bị người ta giật đi, không tức thành bệnh mới là quái, về đến nhà không lâu, cũng phải bệnh chết, kỳ thực có thể nói là tức tối quá mà chết.
Dương Tấn hỏi:
– Di sản Thôi Bắc Hải để lại chia đều cho ba người bọn ngươi lẽ nào là bảo tàng của Kim Điêu Minh?
Long Ngọc Ba đáp:
– Không sai.
Mục quang của hắn quét một vòng:
– Nếu không, bọn ta không có họ hàng thân thích gì với Thôi Bắc Hải, tại sao lại đem bao nhiêu kim ngân châu bảo như vậy để lại cho bọn ta?
Ngưng một chút, hắn lại nói:
– Một người biết rõ mình sắp chết, khó tránh khỏi có ý hối hận, y đại khái cảm thấy có lỗi với huynh đệ bọn ta, cho nên mới làm như vậy.
Dương Tấn hỏi lại:
– Ngươi bằng vào cái gì mà khẳng định được hai mông diện nhân cướp đồ của các ngươi hôm đó là Thường Hộ Hoa, Thôi Bắc Hải?
Long Ngọc Ba đáp:
– Cao thủ dụng kiếm có thể xuất thủ đánh lui ta và Nguyễn Kiếm Bình, bằng vào kiến thức của ta, khắp thiên hạ tối đa có mười ba người, trong mười ba người đó, có liên hệ tương hỗ với nhau tối đa chỉ có bốn nhóm tám người, ta tốn trọn ba năm, quan sát nhiều mặt, xem xét mọi tư liệu đã thu thập được, phát giác chỉ có nhóm Thường Hộ Hoa, Thôi Bắc Hải đáng hoài nghi nhất.
Hắn cười lạnh một tiếng, nói tiếp:
– Hà huống bản thân ta cũng là một cao thủ dụng kiếm, lộ kiếm của

đối phương ra sao, lúc đó trong tâm đã có ghi định, trong ba năm, ta cũng đã thấy hai người xuất thủ.
Dương Tấn hỏi:
– Có phải cũng giống như vậy?
Long Ngọc Ba gật đầu:
– Ta vốn còn hoài nghi, nhưng cho đến bây giờ chung quy đã hoàn toàn chứng thực rằng hoài nghi của ta trước đây tịnh không phải chỉ là hoài nghi, hoàn toàn là sự thật.
Dương Tấn nói:
– Xem ra ngươi thật đã tốn phí không ít khí lực.
Long Ngọc Ba thở dài một tiếng.
Dương Tấn nói tiếp:
– Món nợ này ta lại vô phương thanh toán rành rọt cho ngươi.
Y lại nói:
– Bảo tàng của Kim Điêu Minh, không còn nghi ngờ gì nữa, là đồ cất giấu của trộm cướp, huynh đệ các ngươi hủy Kim Điêu Minh, chiếm cứ số kim ngân châu bảo đó làm của riêng, đã là bợm ăn bợm rồi!
Long Ngọc Ba không phủ nhận.
Dương Tấn nói tiếp:
– Thường Hộ Hoa, Thôi Bắc Hải lại bợm ăn bợm lần nữa, làm cho mối quan hệ rối rắm khiến người ta đau đầu.
“Bất quá ...”. Dương Tấn ngưng một chút rồi mới nói tiếp:
“Theo tình hình lúc đó mà nói, số kim ngân châu bảo đó có thể nói là vật vô chủ, bởi vì còn chưa ly khai Kim Điêu Minh, cho nên tịnh không thể nói là Thường Hộ Hoa, Thôi Bắc Hải cướp đồ của các ngươi”.
Long Ngọc Ba phất tay:
– Có phải hay không cũng vậy, hiện tại không liên quan nữa, chuyện bọn ta hiện tại phải giải quyết chỉ có một vấn đề.
Dương Tấn hỏi:
– Vấn đề gì?
Long Ngọc Ba đáp:
– Trước khi nói ra vấn đề đó, bọn ta trước hết phải hiểu rằng số kim ngân châu bảo đó căn bản không thể đối đãi như đồ cất giấu của trộm cướp được.
Dương Tấn thốt:
– Ồ?
Long Ngọc Ba nói:
– Trên kim ngân châu bảo tịnh không có bất cứ ký nhận gì, bất cứ một ai cũng không thể chứng minh số kim ngân châu bảo đó là đồ

cất giấu của trộm cướp, bởi vì thủ não của Kim Điêu Minh đều đã chết, huynh đệ của ta cũng không còn ai tồn tại, trừ ta ra.
Dương Tấn thốt:
– Ngươi đương nhiên không thể chỉ chứng số kim ngân châu bảo đó là đồ cất giấu của trộm cướp.
Long Ngọc Ba thốt:
– Tuyệt đối không thể, ngay cả Thường Hộ Hoa, dùng lời phiến diện của một bên không thể dùng làm bằng chứng, hiện tại mà nói, số kim ngân châu bảo chỉ có thể xử lý như di sản của Thôi Bắc Hải thôi.
Cao Thiên Lộc ứng lời:
– Không sai.
Long Ngọc Ba thốt:
– Cũng có thể nói, số kim ngân châu bảo đó hiện tại hoàn toàn thuộc về ta, là tài sản của ta!
Giọng nói của hắn càng cất cao:
– Hiện tại mà nói, cũng chỉ có ta mới có thể thừa kế di sản của Thôi Bắc Hải.
Không ai phủ nhận sự thật đó.
Long Ngọc Ba nói tiếp:
– Hiện tại số kim ngân châu bảo đó lại không biết ở đâu, hai bên quan phủ và ta đương nhiên đều phải truy cứu.
Long Ngọc Ba mục quang quét quanh:
– Vấn đề là ai đã trộm đi số kim ngân châu bảo đó?
Dương Tấn không nói gì, người khác cũng không nói gì.
Long Ngọc Ba từ từ nói tiếp:
– Đó cũng là vấn đề duy nhất mà hiện tại bọn ta cần giải quyết.
Mục quang của hắn lại quét một vòng:
– Căn cứ theo ba lý do ta nóinãy, tên trộm châu bảo không phải là người khác, hiển nhiên là gã -- Thường Hộ Hoa!
Hắn lại chỉ Thường Hộ Hoa lần nữa.
Thường Hộ Hoa không lý gì tới, chàng vẫn đứng yên tại chỗ, ngửa mặt nhìn lên cái giá đồng hình tròn giắt tám trản trường minh đăng đang treo mình dưới nóc.
Không ai biết chàng đang nhìn gì, nhưng hiển nhiên đã nhìn từ rất lâu rồi.
Xem bộ dạng của chàng, chàng rõ ràng đang tập trung hết tinh thần lên cái giá đồng hình tròn đó, đối với chuyện khác, chàng phảng phất hoàn toàn không để ý tới, cho nên mới hoàn toàn không có phản ứng gì đối với lời nói của Long Ngọc Ba.
Có phải là chàng đã có phát hiện gì đó?

Dương Tấn tịnh không lưu ý thần thái quái dị của Thường Hộ Hoa, thấy chàng không có phản ứng gì, lập tức lên tiếng:
– Ba lý donãy của ngươi đều tốt phi thường, bất quá ngươi cũng phải chú ý một chuyện.
Long Ngọc Ba thốt:
– Xin nói.
Dương Tấn nói:
– Bằng vào thân thủ của gã, không sai, có thể qua mắt đám thủ hạ của ta mà tiến vào, nhưng bao nhiêu kim ngân châu bảo như vậy, một mình gã làm sao có thể đem ra hết. Đặc biệt là mấy thứ kỳ trân dị bảo, nếu chất đống lại với nhau, không thận trọng một chút là dễ dàng hư hại, cơ hồ phải đem từng kiện ra, đi vào đi ra tối thiểu cũng mấy chục lần, gã lấy đâu ra thời gian, hà huống kim ngân châu bảo nào phải chỉ cần đem ra khỏi thạch thất này, còn phải đem ra khỏi thư trai, còn phải giấu, tốn bao nhiêu là thời gian? Ngươi có nghĩ kỹ chưa?
Trong mắt Long Ngọc Ba lộ vẻ kinh ngạc, tựa hồ quá ngạc nhiên con người trước mắt mình sao lại biến thành tinh minh như vậy.
Dương Tấn “hừ” một tiếng, lại nói:
– Thủ hạ của ta không phải là người mù, cũng không phải chỉ biết ngủ.
Long Ngọc Ba cười lạnh:
– Chuyện này một người làm đương nhiên là khốn khó, nhiều người thì lại dễ dàng thập phần.
Dương Tấn hỏi:
– Ngươi nói gã còn có đồng đảng?
Long Ngọc Ba đáp:
– Ai dám nói là gã không có?
Dương Tấn hỏi:
– Ở đâu?
Long Ngọc Ba thốt:
– Sao ngươi không hỏi gã?
Dương Tấn không ngờ cũng quay sang hỏi Thường Hộ Hoa:
– Ngươi có phải còn có đồng đảng không? Bọn họ hiện tại đang ở đâu?
Thường Hộ Hoa khôngđáp, vẫn tụ tinh hội thần nhìn cái giá đồng bên trên.
Cao Thiên Lộc thấy kỳ quái, không nhịn được phải hỏi:
– Thường huynh đang nhìn gì vậy?
Ông ta đặc biệt lên giọng.

Thường Hộ Hoa nghe tiếng cúi đầu xuống:
– Căn nguyên của số kim ngân châu bảo đó các ngươi đều đã rõ?
Đối với lời nói của bọn Long Ngọc Ba, Dương Tấn nãy giờ, chàng lẽ nào thật sự hoàn toàn không để ý tới?
Cao Thiên Lộc gật đầu:
– Rõ hay không đều không còn quan trọng nữa, chuyện trước mắt bọn ta cần giải quyết chỉ là số kim ngân châu bảo đó bị lấy cắp bằng cách nào, kẻ hạ thủ là ai.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Kẻ hạ thủ là ai, trước mắt thật khó xác định được, bất quá bị đánh cắp bằng cách nào, ngay bây giờ lại đã có manh mối.
Cao Thiên Lộc đang muốn nghe manh mối gì, Long Ngọc Ba một bên liền xen vào:
– Manh mối ra sao, ngươi biết quá rõ rồi còn gì?
Thường Hộ Hoa giả như không nghe, chú mục nhìn Cao Thiên Lộc:
– Bốn vị quan sai lưu lại trong thư trai canh chừng, theo ta thấy, đều là người thành thật, bọn họ nói mấy ngày nay tịnh không có làm gì sai sót, bên trong thư trai bình an vô sự, chắc có thể tin được.
Cao Thiên Lộc ngạc nhiên:
– Thạch thất đó chỉ có một đường vào ra, số kim ngân châu bảo kia thất thoát lẽ nào là yêu ma quỷ quái tác xúy?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Sao lại có nhiều yêu ma quỷ quái vậy chứ?
Cao Thiên Lộc hỏi:
– Nếu không thì số kim ngân châu bảo làm sao mà ly khai thạch thất này?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Thạch thất này tịnh không phải chỉ có một lối ra vào.
Cao Thiên Lộc ngây người:
– Ngươi nói còn có lối ra vào thứ hai?
Thường Hộ Hoa gật đầu:
– Hy vọng suy đoán của ta không sai.
Cao Thiên Lộc truy hỏi:
– Ngươi đã phát hiện được những gì?
Thường Hộ Hoa ngẩng đầu nhìn cái giá đồng khảm tám trản minh đăng đang treo thòng bên dưới nóc:
– Là cái giá đồng đó.
Mục quang của Cao Thiên Lộc bất giác rơi trên cái giá đồng.
Quan sát kỹ càng một hồi:
– Cái giá đồng đó hình như đâu có vấn đề gì?

Thường Hộ Hoa hỏi:
– Trên giá đồng có phải có bụi bám không?
Cao Thiên Lộc đáp:
– Không sai.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Ông nhìn kỹ chỗ bụi bám đi.
Cao Thiên Lộc lại nhìn kỹ, chung quy đã phát giác bụi bặm bám trên giá đồng đã rơi xuống không ít.
Bụi bám trên giá đồng vốn không có nhiều, có rơi xuống hay không, nếu không cẩn thận, thật không dễ gì phát giác.
Vô luận là chỗ nào đi nữa, một khi bộc lộ giữa không khí, không được quét dọn sạch sẽ, ít nhiều gì cũng khó tránh khỏi có bụi bám, cho nên bụi có bám trên giá đồng cũng không phải là chuyện kỳ quái gì.
Kỳ quái là cái giá đồng đó treo trên cao, với tay không tới, bụi bám trên mặt làm sao lại rơi xuống như vậy?
Cao Thiên Lộc sờ sờ cằm:
– Bụi bám trên giá đồng tựa hồ đã được quét sạch.
Dương Tấn nói:
– Có lẽ là chuột bên trên chạy ngang.
Thường Hộ Hoa cười lạt:
– Nếu là chuột, con chuột đó nhất định phải to lớn lắm, hơn nữa còn phải biết chuyện quét dọn.
Dương Tấn “hừ” một tiếng, đang muốn nói trả vài câu, Thường Hộ Hoa đã tung người bay lên.
Bay lên cao hơn trượng, song thủ của Thường Hộ Hoa giang ra, nắm lấy cái giá đồng hình tròn đó, thân hình liền trầm hạ xuống.
Chàng tịnh không kéo cái giá đồng rớt xuống.
Cái giá đồng không những thừa sức chịu nổi trọng lượng thân thể chàng, hơn nữa khi chàng trầm mình rùn người kéo xuống, không động đậy chút nào.
Đó thật là một cái giá đồng kiên cố hiếm thấy.
Thường Hộ Hoa trầm mình không có tác dụng, toàn thân liền nhún đẩy lên.
Lực đẩy đó tịnh không thua gì cái trầm mìnhnãy. Giá đồng vẫn không có phản ứng gì.
Dương Tấn thấy kỳ quái, thoát miệng hỏi:
– Ngươi làm gì vậy? Chơi trò khỉ hả?
Thường Hộ Hoa khôngđáp, tả hữu thủ xoay một cái, thử xem có thể xoay vòng cái giá đồng đó không. Chàng tuy người đang giữa không

trung, nhưng song thủ vừa xoay, song cước cũng đồng thời giao hoa, tích lực sử lực, vẫn mạnh mẽ phi thường.
“Cạch”, một tiếng động nhỏ liền truyền ra từ một bức màn sau lưng.
Cái giá đồng tròn bất động nãy giờ không ngờ đã bị chàng làm cho chuyển động.
Toàn thân Thường Hộ Hoa liền theo đà chuyển động của giá đồng mà tả xoay hữu chuyển giữa không trung.

Hấp Huyết Nga

Hồi 16
.....

Chàng chưa buông tay, song thủ lại vận lực, lại quay cái giá đồng một vòng nữa.
Lần này, giá đồng không chuyển động nữa, bức màn đằng sau lại vẫn tiếp tục phát ra tiếng động.
Một thứ tiếng động kỳ quái phi thường, làm cho người ta giật thót tim, giống như một bầy độc xà đang uốn mình bò đằng sau bức màn.
Dương Tấn như con chim sợ tên, cước bộ xoay chuyển, như muốn bỏ chạy.
Nhưng thân người của y mới xoay được phân nửa, liền xoay trở lại.
Cao Thiên Lộc đang đứng đằng sau, y làm sao mà dám bỏ chạy.
Mục quang của y đương nhiên liền rơi trên bức màn kia, chỉ hy vọng không phải thật sự là một bầy rắn độc đằng sau.
Y không thất vọng.
Mục quang của Cao Thiên Lộc cũng lạc trên bức màn, người nào cũng vậy, không có ai ngoại lệ.
Tiếng động kỳ quái đó rất mau chóng dừng lại, bên phía màn tịnh không có chuyện gì phát sinh, cũng không có bất kỳ vật gì xuất hiện.
Ai ai cũng muốn bước tới giở bức màn lên nhìn cho rõ, lại không có người nào bước qua, Long Ngọc Ba cũng không ngoại lệ.
Võ lâm cao thủ đả biến Giang Nam võ lâm vô địch thủ gì mà nhát gan vậy?
Lẽ nào hắn biết đằng sau bức màn có thiết trí cơ quan sát nhân lợi hại?
Thường Hộ Hoa vẫn còn treo mình dưới giá đồng, hai mắt trợn tròn như trứng bồ câu, cũng đang đinh đinh nhìn bức màn, còn ở trên

cao, cái chàng nhìn thấy đương nhiên là hơn những người khác nhiều.
Chỉ tiếc bức màn đó treo từ tuốt trên nóc thất phủ xuống, chàng tuy ở trên cao, cũng vô phương nhìn thấy vật đằng sau bức màn.
Bức màn đó chỉ đung đưa nhè nhẹ lúc chàng buông mình hạ xuống.
Đằng sau bức màn vẫn bình lặng, chàng không nói tiếng nào, phất tay áo một cái, một đạo kình phong lập tức thổi tung bức màn lên.
Không có rắn, đằng sau bức màn cái gì cũng không có.
Tường vách lại biến mất, chỗ vốn là tường vách không ngờ đã mở ra một cái động.
Cái động cao bảy thước, rộng không quá hai thước, thạch thất này không ngờ thật có đường ra vào thứ nhì.
Bên trong tường động cực kỳ tăm tối, trong bóng tối chắc có chất đầy hàn băng, hàn băng chắc đang tan chảy.
Thường Hộ Hoa ở bên ngoài tường động phảng phất cảm thấy được hàn khí bắn lên mặt.
Bên trong tình hình ra sao? Có giấu cái gì?
Mắt chàng tuy tốt phi thường, cũng không thể phân rõ được, bức màn vừa tung bay lên lại rất mau chóng hạ xuống.
Thường Hộ Hoa liền phóng đến bên màn, thuận tay hất tung bức màn lên.
Cái hất lần này cao hơn cái hấtnãy, ánh đèn của trản đèn trên giá đồng vì vậy mà rọi vào sâu hơn.
Mượn ánh đèn, chàng cuối cùng đã phân biện được lỗ động trước mắt nối liền vào một địa đạo.
Địa đạo trải sâu thẳng vào trong, cũng không biết dài bao xa, ánh đèn đã mờ sẫn, lọt vào bóng tối đen sì cũng mất hút trong màn hắc ám.
Địa đạo đó ăn thông tới nơi nào? Có tác dụng gì?
Thường Hộ Hoa thật sự muốn tiến vào trong.
Chàng đang trầm ngâm, mọi người đã đến quanh chàng.
Trong tay Dương Tấn, Truyện Tiêu đều có cầm một lồng đèn, bước đến sát chỗ vào địa đạo, xung quanh chỗ vào địa đạo càng sáng rõ.
Phạm vi ánh đèn có thể rọi chiếu càng xa hơn, dù xa hơn nữa nhưng vẫn mất hút trong bóng tối.
Cao Thiên Lộc thò đầu nhìn vào:
– Hình như là một địa đạo.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Hình như là vậy.
Nói xong tay chàng buông xuống, bức màn lại hạ xuống.

Mục quang của Cao Thiên Lộc nhoáng lên, quát nhỏ một tiếng:
– Xé xuống.
Thường Hộ Hoa đang muốn xé màn xuống, Cao Thiên Lộc kêu như vậy, chàng càng bất tất phải đắn đo, xoay tay xé giật bức màn xuống.
Chàng quăng màn bên chân, nhấc tay lên:
– Đưa đèn cho ta.
Diêu Khôn lập tức đưa đèn qua.
Thường Hộ Hoa cầm đèn bằng tả thủ, hữu thủ nắm lên cán kiếm.
Chàng bạt kiếm tuy tấn tốc, nhưng địa đạo hẹp quá, động tác ít nhiều gì cũng khó tránh khỏi bị ảnh hưởng, tung thu cũng không như bình thường được.
Chàng một tay cầm đèn, một tay án lên kiếm, cất bước đi vào địa đạo.
Dương Tấn nhìn chăm chú, nhịp tim cơ hồ ngưng đập hẳn.
Thân người y không khỏi mất tự chủ co rụt sang một bên.
Nếu bên trong địa đạo có trang trí cơ quan sát nhân ghê gớm phi thường, Thường Hộ Hoa vừa lọt vào, cơ quan phát động, ám khí bắn ra bốn bề, gặp xui là Thường Hộ Hoa và người đứng trước chỗ ra vào địa đạo, tuyệt không thể bắn lên người y!
Trừ phi ám khí còn có thể quẹo vòng.
Không ai lưu ý đến cử động của y, mục quang của những người khác hoàn toàn chú thị lên Thường Hộ Hoa.
Thường Hộ Hoa đã bước vào động, tiến nhập địa đạo.
Miệng địa đạo rộng không quá hai thước, lại chỉ dài ước chừng ba thước, sau ba thước là khai triển ra hai bên tả hữu, rộng khoảng bốn thước, cao cũng hơn khoảng ba thước.
Trên dưới trái phải đều có khảm mấy khối đá.
Đá màu thanh bạch, chiếu rọi ánh đèn, tản ra ánh sáng u lãnh.
Hàn khí tựa hồ là từ trên mấy khối đá tản phát ra.
Trong địa đao không có hàn băng, mấy khối đá này cũng chỉ là đá bình thường, cảm giác hàn khí phảng phất bắn lên mặtnãy chỉ là một cảm giác.
Nhưng vào sâu hơn nữa, Thường Hộ Hoa lại thật có cảm giác có âm phong từng đợt.
Đèn đuốc cũng bắt đầu yếu ớt leo lét, hoàn toàn không phân rõ phương hướng.
Gió như từ bốn phương tám hướng thổi tới.
Thường Hộ Hoa thật lấy làm lạ, chàng phóng mắt nhìn quanh, chung quy phát giác trên hai vách đá bên trong địa đạo, cách mỗi sáu thước là có một lỗ tròn nhỏ, gió khẳng định là từ trong mấy lỗ nhỏ đó lọt

vào.
Chàng cười, lại tiếp tục bước tới.
Ngoại trừ mấy lỗ tròn nhỏ đó ra, bốn vách địa đạo không có chỗ hở nào khác, bước chân của chàng vừa đi tới, tuy nhẹ phi thường, vẫn phát ra một tràng tiếng vọng "canh canh" rõ mồn một.
Thường Hộ Hoa không ngừng tiến bước, trong chốc lát đã vào tới hơn hai trượng.
Trong địa đạo vẫn yên tĩnh, không có chuyện gì xảy ra, tựa hồ không có thiết trí cơ quan sát nhân gì.
Ngoại trừ tiếng bước chân của Thường Hộ Hoa ra, cũng không có tiếng động nào khác.
Mọi người liền vào theo.
Long Ngọc Ba là người đầu tiên không nhịn được nữa, bước vội vào trong, rượt theo đằng sau Thường Hộ Hoa.
Tiếng bước chân của hắn đặc biệt vang vọng.
Thường Hộ Hoa đang đi đằng trước, nghe thấy tiếng bước chân, ngoái đầu lại nhìn.
Nhìn thấy kẻ truy theo là Long Ngọc Ba, trong mắt chàng chợt loang loáng một thần sắc quái dị phi thường, cước bộ lại tiếp tục tiến tới.
Cao Thiên Lộc là người thứ hai theo vào.
Nhìn thấy Cao Thiên Lộc động thân, Dương Tấn làm sao mà dám chậm chạp, phóng người lên xen trước Diêu Khôn, Truyện Tiêu, theo sát Cao Thiên Lộc.
Diêu Khôn, Truyện Tiêu cũng trước sau theo vào.
Cao Thiên Lộc đi vào được một trượng, chợt dừng lại, hít một hơi sâu:
– Lạ thật!
Giọng nói của ông ta vốn rất lớn, hiện tại nghe thấy lại càng như tiếng sấm vậy, chính ông ta cũng giật nảy mình.
Thường Hộ Hoa nghe tiếng liền ngưng bước:
– Lạ cái gì?
Cao Thiên Lộc nói:
– Địa đạo này bốn bề kín mít, không khí không ngờ lại trong thoáng như vầy.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Cao huynh có lưu ý mấy lỗ tròn nhỏ trên vách không?
Cao Thiên Lộc ngẩng đầu nhìn:
– Mấy lỗ tròn nhỏ đó có tác dụng gì?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Thông gió.

Cao Thiên Lộc giơ tay sờ sờ chặn lên một lỗ!
Một cảm giác thanh lãnh!
Ông ta gật đầu nhè nhẹ:
– Thì ra là vậy.
Ông ta lại liền hỏi:
– Mấy lỗ tròn nhỏ này thông ra đâu?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Mặt đất, mặt đất chỗ nào thì hiện tại tuy chưa biết rõ, muốn biết rõ lại cũng không phải là chuyện khó.
Cao Thiên Lộc nói:
– Chuyện đó không quan trọng, bọn ta trước mắt cứ điều tra xem địa đạo thông ra tới đâu.
Thường Hộ Hoa cười:
– Vô luận là đường nào, một khi là sở hữu của nhân gian, đều nhất định có tận đầu, bọn ta hiện tại chỉ cần đi tới trước là biết.
Chàng tiếp tục bước tới.
Long Ngọc Ba vội truy theo sau.
Hắn đột nhiên tháo nón trúc xuống.
Trong địa đạo như tức thời có quỷ quái.
Quỷ quái xấu xa khôn lường, quỷ quái cực kỳ khủng bố!
Trên sự thật, thế gian cho dù thật sự có yêu ma quỷ quái, nhìn thấy khuôn mặt của hắn, e rằng cũng phải thoái lui ba bước.
Hắn tuy không quay đầu lại, Cao Thiên Lộc đằng sau nhìn thấy cũng không khỏi rùng mình.
Dương Tấn phảng phất như trái tim đang co thắt lại.
Bọn họ đều chưa quên khuôn mặt của Long Ngọc Ba khủng bố ra sao.
Thường Hộ Hoa bước đi trước hết, bằng vào cảm giác mẫn nhuệ của chàng, Long Ngọc Ba đang làm gì làm sao mà không biết được.
Chàng lại không quay đầu lại!
Bởi vì chuyện không cần thiết, hơn nữa lòng can đảm của chàng tuy không nhỏ, dưới hoàn cảnh trước mắt, tịnh không muốn nhìn thấy gương mặt khủng bố của Long Ngọc Ba.
Vào địa đạo được ba trượng, đường đi vẫn thẳng tới, sau ba trược lại bắt đầu quanh co.
Sau một khúc quẹo lại là một khúc quẹo, liên tiếp hơn mười khúc quẹo.
Quẹo sang khúc quẹo thứ mười bốn, Thường Hộ Hoa không khỏi thở dài một hơi:
– Địa đạo này quanh co tới chừng nào đây.

Cao Thiên Lộc đằng sau cũng thở dài:
– Ta đã hơi hoa mắt rồi.
Thường Hộ Hoa thốt:
– May là địa đạo không có ngã ba.
Cao Thiên Lộc nói:
– Vầy là đủ rồi, tanãy còn có ý khen thưởng địa đạo này thiết kế không tệ, hiện tại câu nói của ta xem ra phải thulại!
Nói tới đó, lại phải quẹo nữa.
Chỗ cách hai trượng trước mặt ẩn hiện lộ ra một thạch cấp.
Thường Hộ Hoa gia tăng tốc độ.
Mới tăng tốc, Long Ngọc Ba đằng sau không ngờ lại truy không kịp chàng.
Quả nhiên là một thạch cấp.
Trước mặt không còn đường thông, địa đạo đã đến tận đầu.
Thường Hộ Hoa bất giác thoát miệng kêu lên:
– Có thạch cấp!
Long Ngọc Ba đằng sau truy tới, ứng lời:
– Đã đến cuối đường?
Lời nói của hắn hơi khàn khàn, hơi thở cũng biến thành hào hển.
Tựa hồ vội vàng rượt theo đã làm cho hắn hao tổn không ít khí lực.
Còn ở xa còn chưa biết được, tới lúc tiếp cận, đừng nói gì tới Thường Hộ Hoa, người bình thường tin rằng không khó gì nghe thấy được.
Trên khuôn mặt khủng bố của hắn không ngờ còn có mồ hôi lăn dài xuống!
Vô luận nhìn kiểu nào, hắn đều không giống một võ lâm cao thủ.
Hoàn toàn không giống.
Trong mắt Thường Hộ Hoa lại lộ xuất vẻ kinh ngạc.
Chàng không quay đầu, mục quang cũng không nhìn trên thạch cấp, mà đang chú thị nhìn lồng đèn trong tay.
Lồng đèn kỳ thực không có gì đáng nhìn, chàng tuy vọng nhìn lồng đèn, trong mắt tịnh không có lồng đèn tồn tại.
Chàng đang nghĩ đến một sự tình.
Cho đến khi bọn Cao Thiên Lộc, Dương Tấn đều đã đến, mục quang của chàng mới chuyển lên thạch cấp.
Cao Thiên Lộc vừa dừng bước, hỏi:
– Thạch cấp đó ăn thông đến đâu vậy?
Long Ngọc Ba xen miệng đáp:
– Lên là biết.
Thường Hộ Hoa không nói gì, bước lên thạch cấp.

Thạch cấp hơn ba chục bậc kéo lên trên. Bên trên là một bình đài. Đài vuông mỗi cạnh khoảng sáu thước, tường đá ba mặt, mặt đối thạch cấp có một thạch môn rộng chừng hai thước, cao khoảng bảy thước, bốn biên lồi ra ngoài ước độ ba bốn tấc.
Chính giữa thạch môn có khảm một thiết hoàn. Thường Hộ Hoa áp tai vào cửa đá, ngưng thần nghe ngóng mộtlâu rồi mới thò tay cầm cái thiết hoàn.
Chàng thử kéo ra.
Cửa đá lập tức phát ra một tiếng “cạch” nhỏ xíu, từ từ mở ra phía sau.
Ngoài cửa một phiến đen sì -- dẫn đến đâu đây?
Thường Hộ Hoa buông tay khỏi thiết hoàn, tịnh không di động cước bộ, tả thủ cầm đèn lồng giơ ra trước.
Ánh đèn chiếu sáng địa phương ngoài cửa.
Đá hoa lót sàn, Thường Hộ Hoa không lạ gì, nhất thời lại không nghĩ ra mình đã từng thấy ở chỗ nào.
Chàng cất bước đi vào.
Cử động xem có vẻ khinh suất, sự thật chàng cẩn trọng phi thường.
Cao Thiên Lộc, Long Ngọc Ba theo sát đằng sau, Dương Tấn càng không dám tụt hậu.
Năm người bọn họ trước sau đi ra ngoài cửa, bỗng nghe Thường Hộ Hoa “ồ” lên một tiếng kinh ngạc.
Cao Thiên Lộc thoát miệng hỏi:
– Đây là đâu vậy?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Là gian tiểu thất chứa đồ linh tinh đằng sau phòng ngủ của vợ chồng Thôi Bắc Hải.
Dương Tấn, Truyện Tiêu, Diêu Khôn ba người tới giờ cũng đã nhận ra, dị khẩu đồng thanh:
– Không sai, là gian tiểu ốc đó.
Mặt ngoài của thạch môn kỳ thực cũng là vách tường bên trái của tiểu thất!
Căn gác trên đầu bọn họ.
Cao Thiên Lộc tuy chưa từng đến chỗ này, nhưng đối với vụ án và tình hình phát hiện thi thể Thôi Bắc Hải, ông ta đã rõ như lòng bàn tay.
Đỗ Tiếu Thiên báo cáo tường tận phi thường. Ông ta lại đã tốn không ít thời gian nghiên cứu báo cáo của Đỗ Tiếu Thiên. Đối với việc liệu giải tình hình hiện trường, ông ta sợ rằng còn rõ hơn cả Dương Tấn.
Vừa nghe nói, ông ta lập tức ngẩng đầu nhìn căn gác bên trên:

– Thi thể của Thôi Bắc Hải cùng bầy Hấp Huyết Nga lẽ nào là các ngươi phát hiện trong căn gác đó?
Dương Tấn ứng lời:
– Dạ.
Toàn thân y cơ hồ đồng thời nhảy dựng lên.
Cửa ngầm cũng không biết vì nguyên nhân gì, đột nhiên “cạch” một tiếng đóng lại.
Mọi người nghe tiếng nhất tề quay đầu.
Dương Tấn thất kinh:
– Sáu người bọn ta đều đã đi ra, là ai ... ở trong đó đóng cửa lại?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Không phải là người làm.
Dương Tấn biến sắc:
– Lẽ nào là yêu ma tác quái?
Thường Hộ Hoa cười lạt:
– Trên cửa đá có cơ quan lò xo.
Dương Tấn tựa hồ không tin mấy:
– Thật sao?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Bởi vì có gắn cơ quan, phiến cửa đó mới có thể tự động đóng lại.
Dương Tấn tới giờ mới thở phào, lập tức hỏi:
– Sao ngươi biết? Biết từnào?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Lúc mở cửa là ta đã biết rồi.
Long Ngọc Ba một bên chợt xen miệng:
– Có lẽ gã đã biết từ lâu.
Dương Tấn thốt:
– Ồ?
Long Ngọc Ba nói tiếp:
– Nếu không gã làm sao lại thông thuộc mọi thứ như vầy?
Dương Tấn trong đầu lập tức nghi ngờ, liếc mắt nhìn Thường Hộ Hoa.
Thường Hộ Hoa ngậm miệng, một tiếng cũng không phát ra.
Long Ngọc Ba đắc ý cười lạnh.
Cao Thiên Lộc một bên liền cắt ngang tiếng cười của Long Ngọc Ba:
– Thạch môn đóng lại, trên vách ít nhiều gì đáng lẽ phải có chút vết tích lưu lại, hiện tại sao lại hoàn toàn không có?
Thường Hộ Hoa đáp lời Cao Thiên Lộc:
– Nếu có, lần trước lúc bọn ta lục tìm trong gian tiểu thất này đã khám phá ra rồi.

Cao Thiên Lộc thở dài nhè nhẹ:
– Về phương diện thiết kế cơ quan, Thôi Bắc Hải thật là một thiên tài.
Thường Hộ Hoa không phủ nhận:
– Theo ta thấy, thành tựu trên phương diện này của y còn trên cả Huyền Cơ Tử sư phụ nữa.
Cao Thiên Lộc gật đầu:
– Trời cao đất rộng, hết thiên tài này tới thiên tài nọ!
Long Ngọc Ba lại xen miệng:
– Ở đây còn có một thiên tài trong số thiên tài.
Ai cũng biết hắn đang nói tới ai.
Thường Hộ Hoa cười lạnh một tiếng:
– Lòng nghi ngờ của ngươi không nhỏ.
Long Ngọc Ba thốt:
– Quả là không nhỏ.
Thường Hộ Hoa nói:
– Ngươi khẳng định là ta đã trộm đi số kim ngân châu bảo trong thạch thất?
Long Ngọc Ba đáp:
– Đã khẳng định từ sớm.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Ngoại trừ mấy lý donãy ra, ngươi còn có lý do gì khác?
Long Ngọc Ba đáp:
– Ngươi có thể dẫn bọn ta tới đây, lẽ nào không phải là một lý do rất tốt sao?
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Đó cũng là lý do sao?
Long Ngọc Ba đáp:
– Nếu ngươi chưa từng vào ra địa đạo này, làm sao có thể dễ dàng dẫn bọn ta đến đây như vậy?
Thường Hộ Hoa cười lạnh một tiếng:
– Ngươi cảm thấy ta đi quá dễ?
Long Ngọc Ba đáp:
– Dễ phi thường.
Hắn ngưng một chút, lại nói:
– Cho dù thật sự có yêu ma quỷ quái, cũng tuyệt không thể trộm đi kim ngân châu bảo của nhân gian, bầy Hấp Huyết Nga kia cho dù cũng như trong truyền thuyết, hút máu người, ăn thịt người, cũng tuyệt không thể ăn hút hết kim ngân châu bảo. Chuyện đó không còn nghi ngờ gì nữa, là người làm.
Giọng nói của hắn trầm xuống:

– Chỉ có người mới thích châu bảo, có chủ ý giành giật tài bảo của người khác.
Thường Hộ Hoa môi mấp máy, nói chưa nên lời, Long Ngọc Ba đã nói tiếp:
– Bất quá chủ ý giành lấy châu bảo kim ngân tàng trữ trong thạch thất của Thôi Bắc Hải không phải dễ dàng gì, con người đó phải hiểu biết cơ quan, thân thủ linh hoạt khỏi phải nói đến, còn phải thông minh khôn ngoan.
Giọng nói của hắn càng trầm xuống, lại nói:
– Phù hợp với những điều kiện đó, tại địa phương này chỉ có một người, là Thường huynh ngươi.
Thường Hộ Hoa cười lạnh:
– Cai ngươi gọi là "địa phương này" bao gồm những chỗ nào?
Long Ngọc Ba đáp:
– Đương nhiên bao gồm toàn huyện thành.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Ngươi đến chiều tối hôm nay mới đến?
Long Ngọc Ba đáp:
– Không sai.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Ngươi đến thẳng nha môn không có đi chỗ nào khác?
Long Ngọc Ba đáp:
– Không sai.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Không ngờ ngươi lại thông thuộc địa phương này dữ vậy?
Long Ngọc Ba không nói gì.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Người ở địa phương này có lẽ đa số đều đáng nghi.
Long Ngọc Ba cười lạnh một tiếng:
– Trước mắt mà nói, đáng hoài nghi nhất chỉ có một mình Thường đại hiệp ngươi!
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Ngươi tính làm sao?
Long Ngọc Ba đáp:
– Long mỗ ta chỉ là một thường dân, có thể làm gì chứ?
Mục quang của hắn liền xoay đi, xoay lạc lên mặt Dương Tấn, lạnh lùng nói:
– Người phụ trách trị an ở đây là Dương tổng bộ đầu.
Dương Tấn không khỏi mất tự chủ ưỡn ngực ra.
Long Ngọc Ba hỏi tiếp:

– Một nghi phạm như vầy, tổng bộ đầu nghĩ nên làm sao mới được?
Dương Tấn lên tiếng:
– Đương nhiên là trước hết bắt giải đến ...
Câu nói vừa lọt ra khỏi miệng, y mới nghĩ đến con người của Thường Hộ Hoa lợi hại như thế nào, hoang mang ngậm miệng lại.
Long Ngọc Ba lại lập tức tiếp lời:
– Tổng bộ đầu kinh nghiệm như vậy, nghĩ làm sao là tốt nhất thì đương nhiên là tốt nhất.
Dương Tấn chột dạ:
– Vậy ...
Long Ngọc Ba hỏi:
– Vậy cái gì?
Dương Tấn đáp:
– Võ công của gã cao cường, nếu gã không chịu mình là nghi phạm, bọn ta cũng không có biện pháp bắt gã.
Long Ngọc Ba "ồ" lên một tiếng:
– Thì ra tổng bộ đầu lo về vấn đề đó ...
Hắn còn muốn nói gì nữa, còn chưa kịp nói, đã bị Dương Tấn cắt ngang.
Dương Tấn chợt nhướng mày:
– Ta cơ hồ đã quên đi Long công tử, Long công tử là Giang Nam đệ nhất võ lâm cao thủ, có công tử hiệp trợ bên cạnh, chuyện này đơn giản hơn nhiều rồi.
Nhìn biểu tình của y, tựa hồ thật sự muốn bắt giải Thường Hộ Hoa.
Sự thật vụ án này, sau khi Thường Hộ Hoa đến, y là tổng bộ đầu mà cơ hồ không còn chỗ nói năng, trong lòng đã sớm thấy không thoải mái mấy, cũng không biết bao nhiêu lần muốn tìm cơ hội gạt Thường Hộ Hoa té.
Hiện tại, cơ hội khó được như vầy, y làm sao mà bỏ qua được?
Long Ngọc Ba là đả biến Giang Nam vô địch thủ, cho dù Thường Hộ Hoa lợi hại, đánh ngang tay có lẽ không có vấn đề.
Thêm vào trường đao của y, đoản thương của Diêu Khôn, thiết sách của Truyện Tiêu, Thường Hộ Hoa cho dù không chịu thúc thủ bị bắt, bốn người bọn họ cũng không khó gì bắt được.
Y đã quyết định chủ ý, liền hướng về phía Truyện Tiêu, Diêu Khôn hai người phất tay.
Phất tay cũng là ám thị bọn họ chuẩn bị xuất thủ.
Diêu Khôn, Truyện Tiêu hai người lập tức ngây người, đặc biệt là Diêu Khôn, thần sắc có vẻ khó xử.
Mục quang của Dương Tấn quét quanh, lại quay trở lại trên mặt Long

Ngọc Ba.
Chỉ đợi Long Ngọc Ba xuất thủ, y cùng Diêu Khôn, Truyện Tiêu xông tới liền.
Long Ngọc Ba vẫn không có phản ứng.
Dương Tấn đợi một hồi, nhịn không nổi kêu lên:
– Long công tử!
Bắp thịt trên mặt Long Ngọc Ba nghe tiếng giật giật, lại không nói tiếng nào.
Trái lại Thường Hộ Hoa tiếp lời:
– Nếu hắn có thể xuất thủ, hắn đã xuất thủ từ lâu rồi.
Dương Tấn hỏi:
– Tại sao hắn không thể xuất thủ?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Bởi hắn đã không còn là Long Ngọc Ba năm xưa nữa.
Dương Tấn kinh ngạc:
– Thân phận của hắn không phải đã được chứng thực không có vấn đề sao?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Ta không có nói thân phận của hắn có vấn đề, hắn dĩ nhiên là Long Ngọc Ba.
Dương Tấn hỏi:
– Vậy hắn hiện tại với hắn năm xưa có gì khác biệt?
Thường Hộ Hoa không trả lời liền, mục quang xoay lên mặt Long Ngọc Ba:
– Chuyện này tự Long huynh nói hay là để ta nói?
Bắp thịt trên mặt Long Ngọc Ba lại giật giật, không đáp mà hỏi ngược?
– Ngươi biết từnào?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Ngươi vừa bước vào địa đạo, ta đã hoài nghi rồi.
Long Ngọc Ba hỏi:
– Vì tiếng bước chân của ta trầm trọng?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Đó là một nguyên nhân, đến lúc ta phát hiện thạch cấp, ngươi rượt tới, ta đã hoàn toàn khẳng định.
Long Ngọc Ba thở dài.
Thường Hộ Hoa liền hỏi:
– Có phải ảnh hưởng của Ngũ Độc Tán của Độc Đồng Tử?
Long Ngọc Ba đáp:
– Không sai.

Thường Hộ Hoa thốt:
– Ngũ Độc Tán lợi hại quá!
Long Ngọc Ba nói:
– Quả thật lợi hại, Ngũ Độc Tán không những hủy đi mặt mày của ta, còn làm tản mác công lực của ta.
Hắn xoay nửa người:
– Ta hiện tại tay không đủ sức để trói gà, ta so với đả biến Giang Nam vô địch thủ năm xưa là hai người khác biệt rồi.
Dương Tấn tới giờ mới minh bạch, "ồ" một tiếng, lập tức biến sắc.
Bớt đi Long Ngọc Ba, ba người bọn họ làm sao đối phó được Thường Hộ Hoa?
Cũng ngay lúc đó, Thường Hộ Hoa chợt quay đầu lại, đinh đinh nhìn cánh cửa bên phòng ngủ, quát nhẹ:
– Ai?
Một người nghe tiếng đẩy cửa đi vào.
Thôi Nghĩa!
Ánh đèn chiếu sáng mặt Thôi Nghĩa.
Cũng không biết có phải ánh đèn ảnh hưởng gương mặt của Thôi Nghĩa hay không, tựa hồ trắng nhợt, thần thái lại ổn định.
Thường Hộ Hoa còn chưa mở miệng hỏi, Dương Tấn đã giành hỏi:
– Thôi Nghĩa, ngươi lén lén lút lút trốn bên ngoài cửa làm gì vậy?
Thôi Nghĩa lắc đầu:
– Tôi đâu có trốn ngoài cửa.
Dương Tấn hỏi:
– Không phải thì là gì?
Thôi Nghĩa đáp:
– Hồi nãy tôi đi ngang bên ngoài phòng, vô ý phát hiện trong phòng hình như có ánh đèn leo lét đang di động, nghĩ là có trộm vào, cho nên đi vào lén xem thử.
Dương Tấn nói:
– Nhãn lực của ngươi không tệ.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Thân thủ cũng không tệ, nếu không phảinãy người ngươi đụng lên cánh cửa, ta cũng không phát giác ngoài cửa có người.
Thôi Nghĩa cười cười:
– Lúc chủ nhân còn tại thế, thật có dạy tôi võ công được mấy năm.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Ta vừa quát lên, ngươi lập tức đẩy cửa tiến vào, không sợ người quát hỏi là trộm sao?
Thôi Nghĩa cười lớn:

– Trộm làm sao có cái can đảm đó?
Tiếng cười chợt lạc mất, gã chăm chú nhìn Cao Thiên Lộc:
– Đại nhân cũng đã đến?
Cao Thiên Lộc điềm đạm "ừ" một tiếng:
– Hồi nãy ngươi đi đâu?
Thôi Nghĩa đáp:
– Ăn cơm xong ra ngoài đi một vòng.
Cao Thiên Lộc hỏi:
– Ngươi có phân phó các gia nhân khác tiếng nào không?
Thôi Nghĩa đáp:
– Vì không phải đi xa cho nên không có phân phó.
Cao Thiên Lộc hỏi:
– Lúc ngươi trở về, các gia nhân khác không có nói cho ngươi biết bọn ta đến sao?
Thôi Nghĩa đáp:
– Tôi vào cửa sau, không gặp bọn họ.
Cao Thiên Lộc chợt lại hỏi:
– Sao ngươi thấy bọn ta trong đây mà hoàn toàn không ngạc nhiên?
Thôi Nghĩa thở dài nhè nhẹ:
– Mấy ngày nay chuyện làm cho tôi kinh ngạc thật có quá nhiều rồi.
Cao Thiên Lộc gật đầu nhè nhẹ:
– Ngươi có biết trong địa thất chủ nhân của ngươi chứa châu bảo có một địa đạo thông đến tiểu thất này không?
Thôi Nghĩa ngẩn người:
– Địa đạo?
Gã liền lắc đầu.
Cao Thiên Lộc hỏi tiếp:
– Chủ nhân của ngươi lẽ nào không đề cập với ngươi?
Thôi Nghĩa đáp:
– Không có.
Cao Thiên Lộc hỏi:
– Tại sao?
Thôi Nghĩa đáp:
– Chủ nhân ngày thường không nói chuyện nhiều, có nói cũng toàn là chuyện bình thường.
Cao Thiên Lộc không hỏi nữa, phẩy tay:
– Ngươi tạm thời lui qua một bên đi.
Thôi Nghĩa nghe lời thoái qua một bên.
Cao Thiên Lộc mục quang quay lên mặt Long Ngọc Ba.
Long Ngọc Ba liền hỏi:

– Lời nói nãy giờ của ta, đại nhân đều nghe chứ?
Cao Thiên Lộc gật đầu.
Long Ngọc Ba nói tiếp:
– Hiện tại ta không có gì khác người thường, cũng không còn là võ lâm cao thủ nữa, không có đủ năng lực để bảo vệ lấy tài sản và sinh mệnh của mình.
Cao Thiên Lộc hỏi:
– Vậy thì sao?
Long Ngọc Ba thốt:
– Đương nhiên là phải cần pháp luật bảo vệ, giống như một người thường vậy.
Cao Thiên Lộc nói:
– Đó đâu có gì là không tốt.
Long Ngọc Ba lại nói:
– Đại nhân đối với ta đương nhiên cũng giống như một thường dân.
Cao Thiên Lộc đáp:
– Đương nhiên.
Long Ngọc Ba thốt:
– Cũng là ý nói chuyện này đại nhân nhất định sẽ chủ trì công đạo.
Cao Thiên Lộc nói:
– Nhất định.
Ông ta điềm đạm nói tiếp:
– Bản quan làm quan mười năm, không cần biết là đối với chuyện hoặc đối với người luôn luôn công bằng không thiên vị mà biện lý.
Long Ngọc Ba thốt:
– Vậy thì ta yên tâm.
Cao Thiên Lộc nói:
– Ngươi cứ yên tâm.
Long Ngọc Ba liền hỏi:
– Như vậy đại nhân trước mắt chuẩn bị xử trí Thường Hộ Hoa làm sao?
Cao Thiên Lộc trầm ngâm.
Long Ngọc Ba lại hỏi:
– Đại nhân có phải nghĩ rằng Thường Hộ Hoa không đáng hoài nghi?
Cao Thiên Lộc đáp:
– Không sai.
Long Ngọc Ba hỏi:
– Vì lý do gì?
Cao Thiên Lộc đáp:
– Ta tin ta không thể nhìn lầm người.

Long Ngọc Ba hỏi:
– Đại nhân lẽ nào chỉ xử trí vụ án này bằng cảm quan của mình?
Cao Thiên Lộc đáp:
– Cũng không phải vậy ...
Long Ngọc Ba cười lạnh, nói tiếp:
– Theo ta thấy, đại nhân nên bắt giải Thường Hộ Hoa đi là tốt nhất, một nghi phạm như vầy, nếu không bắt giải, sự công chính của đại nhân e rằng vì vậy mà ... hắc hắc!
Dương Tấn xen lời:
– Đại nhân đối với chuyện này quả thật phải đích xác phải đắn đo nhận xét.
Cao Thiên Lộc lại trầm ngâm.
Thường Hộ Hoa bên kia đột nhiên xen miệng:
– Long huynh tựa hồ nhất định muốn ta nếm tư vị tọa lao?
Long Ngọc Ba cười lạnh:
– Tư vị đó Thường huynh chắc đã sớm thành thói quen.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Trái lại, hoàn toàn xa lạ.
Long Ngọc Ba cười lớn:
– Ta cơ hồ quên đi Thường huynh bản lãnh ra sao, đại tặc bản lãnh như Thường huynh, cho dù có tạo án, có quan phủ xứ nào có thể trói tay xử án?
Thường Hộ Hoa không nói gì.
Long Ngọc Ba thốt:
– Lần này chỉ sợ cũng không ngoại lệ!
Thường Hộ Hoa chợt cười một tiếng:
– Thị phi hắc bạch thủy chung cũng có ngày rõ ràng minh bạch, Thường mỗ tự vấn thanh bạch, ngồi lao thì ngồi lao chứ.
Câu nói đó vừa thoát khỏi miệng, tất cả mọi người đều ngây người.
Thường Hộ Hoa cười nói tiếp:
– Ta cũng đã sớm chuẩn bị tìm một cơ hội thưởng thức tư vị tọa lao.
Cao Thiên Lộc nói:
– Thường huynh ...
Thường Hộ Hoa thốt:
– Cao huynh bất tất phí tâm cho ta.
Chàng ngửa mặt hít một hơi:
– Hà huống nhà lao luôn luôn thanh tĩnh hơn nơi bình thường, ta hiện tại cũng thật đang cần một địa phương thanh tĩnh phi thường để nằm xuống nghĩ ngợi về chuyện xảy ra mấy ngày nay.
Long Ngọc Ba lập tức thôi thúc Dương Tấn:

– Tổng bộ đầu còn đợi gì nữa?
Dương Tấn thừ người, thoát miệng:
– Người đâu, còng lại!
Diêu Khôn, Truyện Tiêu trên mình đều có mang còng, cũng nghe rõ ràng phi thường, lại vẫn đứng yên tại chỗ như khúc gỗ.
Dương Tấn nói xong mới biết mình đã nói gì, bất quá đã nói ra rồi, có muốn thu lại cũng thu không được.
Y chỉ còn nước làm cứng, chằm chằm nhìn Truyện Tiêu, Diêu Khôn, lại hét lên:
– Các ngươi làm gì mà đứng ngây ngốc như vậy? Còn không đến còng gã lại?
Diêu Khôn mặt mày hoang mang, chân vừa nhấc lên lại buông xuống, Truyện Tiêu lại đã rút còng bên hông ra.
Gã không có giao tình gì với Thường Hộ Hoa, không giống như Diêu Khôn.
Thường Hộ Hoa nhìn cái còng, trên mặt vẫn còn nụ cười:
– Sao? Còn phải dùng thứ đó sao?
Truyện Tiêu cười bồi:
– Tổng bộ đầu phân phó như vậy, bọn tôi là thuộc hạ chỉ còn nước làm theo.
Long Ngọc Ba xen miệng:
– Hình cụ đại biểu cho vương pháp, ngươi nếu không đưa tay ra, quả là không coi vương pháp ra gì.
Thường Hộ Hoa cười một tiếng, thò tay ra.
Đối với mấy chuyện này, chàng tựa hồ hoàn toàn không lý gì tới.
Truyện Tiêu liền bước tới hai bước, vừa định bước thêm bước nữa, Cao Thiên Lộc đã quát lên:
– Chậm đã!
Truyện Tiêu đương nhiên lập tức dừng bước lại.
Cao Thiên Lộc nói tiếp:
– Thường đại hiệp là người ra sao, đã đáp ứng bọn ta, tuyệt không hối hận, cũng không có ý chạy đi, người ta đã hợp tác như vậy, các ngươi sao còn muốn tạo thêm phiền hà cho người ta nữa.
Truyện Tiêu liếc Dương Tấn, cúi đầu.
Dương Tấn cũng cúi đầu, bẽn lẽn:
– Đó là quy củ.
Cao Thiên Lộc hỏi:
– Quy củ gì? Chuyện trọng đại đều có ta đảm đương.
Giọng nói của ông ta trầm xuống:
– Có ta ở đây, sao tới phiên ngươi tác chủ, lóng ngóng gì nữa! Lui

xuống cho ta, lui xuống!
Dương Tấn hoang mang lui xuống, Truyện Tiêu dĩ nhiên khỏi phải nói tới.
Cao Thiên Lộc quay lại nói với Thường Hộ Hoa:
– Thường huynh cho dù không vào lao cũng không sao.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Vào thì hay hơn.
Cao Thiên Lộc nói:
– Chỉ sợ ủy khuất cho Thường huynh.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Cao huynh hình như khẳng định ta hoàn toàn không có quan hệ với chuyện này.
Cao Thiên Lộc nói:
– Ta tin phán đoán của mình không sai lầm.
Thường Hộ Hoa cười cười:
– Bất quá chính như Long huynh đã nói, trước mắt kẻ bị hiềm nghi nặng nhất là ta, nghi phạm như ta không vào đại lao không được.
Cao Thiên Lộc thấy chàng cười thoải mái, không khỏi thở dài:
– Nghe khẩu khí của ngươi, ngươi xem chừng thích tọa lao phi thường.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Hiện tại đang cao hứng.
Cao Thiên Lộc nói:
– Ta làm quan mười năm, người cao hứng ngồi lao vẫn là lần đầu tiên thấy được.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Ta có một vị bằng hữu từng nói như vầy, vô luận là chuyện xấu gì, hay chỗ xấu nào, không biết tới, không đi tới tịnh không có gì là vĩ đại cả, chỉ có thể nói là kiến thức nông cạn hời hợt. Có kinh nghiệm rồi mà không làm nữa mới là có bản lãnh.
Chàng cười một tiếng, nói tiếp:
– Ta chưa bao giờ có kinh nghiệm ngồi tù.
Cao Thiên Lộc hỏi:
– Cho nên ngươi đón lấy cơ hội này để hấp thụ kinh nghiệm?
Thường Hộ Hoa gật đầu.
Cao Thiên Lộc lập tức lắc đầu:
– Vị bằng hữu đó của ngươi nhất định là một người trẻ tuổi.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Sao lại thấy vậy?
Cao Thiên Lộc đáp:

– Chỉ có thanh niên nhập thế chưa thâm sâu mới nói như vậy được.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Ồ?
Cao Thiên Lộc nói:
– Bởi vì cũng chỉ có thanh niên nhập thế chưa thâm sâu mới không biết có những sự tình, có những địa phương, bất tất là làm bao nhiêu lần, bất tất là đi bao nhiêu lần, một lần đã đủ thống khổ cả đời, hối hận cả đời.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Ta đáng lẽ cũng nói vậy với y, lúc đó lại không nghĩ tới, chỉ hy vọng hiện tại y đã minh bạch, hơn nữa lại không vì có được kinh nghiệm đáng sợ mới minh bạch được.
Cao Thiên Lộc nói:
– Ta lại hy vọng tự ngươi đã minh bạch triệt để.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Ngồi lao lẽ nào cũng là một chuyện đáng sợ?
Cao Thiên Lộc đáp:
– Ta cũng hoàn toàn không có kinh nghiệm, nhưng theo ta biết, sau khi một người có kinh nghiệm ra khỏi ngục, đều không muốn đi vào nữa.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Nếu lao ngục đãi ngộ tốt đẹp một chút, tin rằng bọn họ sẽ đắn đo suy nghĩ lại.
Cao Thiên Lộc cười:
– Nếu nói như vậy, ta bảo đảm sau khi ngươi ra tù sẽ rất mau chóng quay trở lại.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Ồ?
Cao Thiên Lộc cười nói tiếp:
– Bởi ta nhất định sẽ ra lệnh cho họ hầu hạ ngươi chu đáo.
Thường Hộ Hoa không khỏi cười khổ, chàng vừa cười vừa cất bước.
Cao Thiên Lộc truy theo, bước tới cạnh Thường Hộ Hoa:
– Thường huynh định sưu tra chỗ nào?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Ta hiện tại chỉ định đi nghỉ cho khỏe một chút.
Cao Thiên Lộc động tâm:
– Thường huynh lẽ nào đã ý gì trong đầu?
Thường Hộ Hoa trầm ngâm không nói gì.
Cao Thiên Lộc hỏi truy:
– Đã có phát hiện gì?

Thường Hộ Hoa trầm ngâm một hồi, thở dài:
– Hiện tại ta cũng không biết trả lời ông làm sao.
Cao Thiên Lộc hỏi:
– Vậy là có gì đó?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Không sai, ta hiện tại đã tìm được vài manh mối đáng nghi, nhưng vẫn chưa thể lần ra đầu ra đuôi.
Cao Thiên Lộc nhìn chàng, thở dài nhè nhẹ:
– Vụ án này không những quỷ dị, mà còn phức tạp, có thể tìm được manh mối cũng đã có bản lãnh rồi.
Ông ta cười một tiếng, lại nói:
– Xem ra ngươi thật cần phải tìm một nơi thanh tĩnh để bình tịnh chỉnh lý đầu đuôi manh mối.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Lao ngục không phải là nơi thích hợp nhất sao?
Cao Thiên Lộc cười:
– Ngươi thật biết chọn lựa.
Thường Hộ Hoa cười, lại tiếp tục bước đi.
Bước ra khỏi phòng, Cao Thiên Lộc lại kêu:
– Truyện Tiêu!
Truyện Tiêu đằng sau nghe lời:
– Dạ!
Cao Thiên Lộc thốt:
– Tới đây.
Truyện Tiêu liền chạy tới:
– Đại nhân có gì phân phó?
Cao Thiên Lộc lập tức phân phó:
– Ngươi trước hết về nha môn tìm vài người quét dọn lao phòng cho sạch sẽ, rồi cho người chuẩn bị một gian phòng bên khách viện cho Long công tử.
Truyện Tiêu “dạ” một tiếng, vội vàng thoái ra, Long Ngọc Ba chợt nói:
– Bất tất phải lo cho ta.
Cao Thiên Lộc thốt:
– Vì để tiện lợi qua lại, Long công tử nên ở lại trong nha môn là tốt nhất.
Long Ngọc Ba nói:
– Châu bảo đã bị trộm, ta hiện tại không còn sở hữu gì, lẽ nào còn có người có chủ ý đến đánh ta?
Mục quang của hắn loé lên, chợt cười lạnh một tiếng:
– Lẽ nào đại nhân nghĩ ta cũng chỗ đáng hiềm nghi, lưu lại trong nha

môn để tiện giám thị?
Cao Thiên Lộc điềm đạm thốt:
– Long công tử không chịu thì bản quan cũng không miễn cưỡng.
Long Ngọc Ba hỏi:
– Vậy sao?
Cao Thiên Lộc không lý gì tới hắn, quay lại Truyện Tiêu, phất tay:
– Đi mau đi!
Truyện Tiêu nghe lệnh liền phóng đi như ngựa.
Thôi Nghĩa ngây ngốc, bước tới:
– Đại nhân ...
Cao Thiên Lộc quay đầu lại:
– Ngươi còn có chuyện gì?
Thôi Nghĩa đáp:
– Tiểu nhân không có chuyện gì, chỉ muốn biết đại nhân còn có gì phân phó nữa không?
Cao Thiên Lộc đáp:
– Trước mắt chỉ có một chuyện.
Thôi Nghĩa cúi mình:
– Xin đại nhân cứ phân phó.
Cao Thiên Lộc thốt:
– Đưa ta ra ngoài.
Thôi Nghĩa nói:
– Đại nhân không phân phó thì tiểu nhân cũng làm.
Cao Thiên Lộc thốt:
– Trừ chuyện đó ra, trước mắt tạm thời không có chuyện cho ngươi làm, bất quá ngươi bình nhật nên ở lại trong Tụ Bảo Trai là tốt hơn hết, vì bản quan lúc nào cũng có thể truyền gọi ngươi đến hỏi.
Thôi Nghĩa nói:
– Tiểu nhân ngoại trừ ngẫu nhiên đi ra ngoài, lúc nào cũng ở trong nhà, đại nhân hiện đã phân phó như vậy, tiểu nhân từ bây giờ trở đi một bước cũng không ra khỏi cửa.
Cao Thiên Lộc thốt:
– Hợp tác được như vậy đương nhiên là tốt nhất, sau khi phá án, tự nhiên sẽ trả lại tự do cho ngươi.
Thôi Nghĩa nói:
– Đại nhân quá lời.
Cao Thiên Lộc phất tay ngắt lời Thôi Nghĩa:
– Dẫn đường.
Thôi Nghĩa “dạ” một tiếng, bước tới trước.
Cho dù không có gã, Thường Hộ Hoa hay Diêu Khôn cũng biết

đường đi ra.
Trả qua mấy ngày trời lục tìm sưu tra, đối với địa phương Tụ Bảo Trai này, hai người bọn họ đã rõ như lòng bàn tay.
Truyện Tiêu đối với chỗ này cũng không xa lạ gì, ít ra cũng đã vào ra mấy lần.
Nhưng gã lại đi quay trở lại.
Bọn Thường Hộ Hoa mới bước ra nội viện, liền nhìn thấy Truyện Tiêu từ bên đường hoa kính quẹo ra, đi về phía bọn họ.
Mắt Dương Tấn cũng tinh, là người đầu tiên kêu lên:
– Có phải là Truyện Tiêu đó không?
Cao Thiên Lộc nói:
– Chính là Truyện Tiêu.
Diêu Khôn tiếp lời:
– Sao gã lại quay về, lẽ nào gã cũng không biết đường đi ra?
Cao Thiên Lộc nói:
– Không có lý nào ...
Thường Hộ Hoa chợt ngắt lời Cao Thiên Lộc:
– Gã không phải bị lạc đường đi lộn lại.
Cao Thiên Lộc nói:
– Nếu không ...
Thường Hộ Hoa lại ngắt lời ông ta:
– Gã dẫn người đến gặp bọn ta.
Sau Truyện Tiêu đích xác có hai cô gái.
Bọn họ thong dong quẹo ra khỏi hoa kính, người còn chưa đến gần, tiếng cười đã đến trước.
Tiếng cười như chuông bạc, trong ngần vui tai.
Bọn họ vừa trẻ trung vừa mỹ lệ, mỹ lệ như hoa xuân, cười lên lại càng như hoa xuân nở rộ.
Đối với bọn họ, Thôi Nghĩa không xa lạ gì, Thường Hộ Hoa càng không cần phải gặp mặt, chỉ nghe tiếng cười là đã biết người đến là bọn họ.
Bọn họ là hai hoa nô của Vạn Hoa Sơn Trang, hai thị nữ của Thường Hộ Hoa, Tiểu Đào và Tiểu Hạnh.
– - Bọn họ sao lại đến Tụ Bảo Trai?
Trong mắt Thường Hộ Hoa có vẻ nghi hoặc.
Tiểu Hạnh từ đằng xa đã cười tươi dịu dàng kêu lên:
– Trang chủ, bọn tôi đã đến.
Cao Thiên Lộc nghe được, không khỏi ngạc nhiên:
– Bọn họ nói chuyện với ai vậy?
Thường Hộ Hoa đáp lời:

– Với ta.
Cao Thiên Lộc ngạc nhiên:
– Bọn họ là ai?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Là hai bằng hữu của ta.
Long Ngọc Ba liền thốt:
– Gọi là bằng hữu, cũng là đồng đảng!
Thường Hộ Hoa không lý gì tới.
Đôi mày của chàng nhíu lại, tựa hồ đang nghĩ ngợi chuyện gì đó.
Long Ngọc Ba còn nói nữa:
– Ta đã nói rồi, gã có đồng đảng.
Dương Tấn xen miệng:
– Đó chỉ là hai cô gái yếu đuối không đương nổi gió.
Long Ngọc Ba cười lớn:
– Bọn chúng nếu thật không đương nổi gió, tổng bộ đầu sợ rằng bị gió thổi bay rồi.
Dương Tấn nghiêm mặt:
– Lời nói của ngươi là ý gì?
Long Ngọc Ba không đáp mà hỏi ngược:
– Tổng bộ đầu có biết trên giang hồ có cái gọi là “Hoành Giang nhất oa nữ huỳnh phong” không?
Dương Tấn nói:
– Theo ta biết, đó là một đám nữ tặc rất lợi hại.
Long Ngọc Ba thốt:
– Bọn chúng cũng là hai con ong độc trong số “Hoành Giang nhất oa nữ huỳnh phong”.
Dương Tấn nói:
– Đâu có giống.
Long Ngọc Ba thốt:
– Nếu ngươi không tin, sao không đi thử võ công của chúng đi.
Dương Tấn nói:
– Vậy ...
Long Ngọc Ba cười lạnh nói tiếp:
– Đi thử thì biết, bất quá ngươi phải cẩn thận, đừng để cho bọn chúng chích một nhát, nếu không thì cái mạng của ngươi coi như xong.
Dương Tấn tim đập thình thịch rùng mình, ngực vẫn ưỡn ra.
Long Ngọc Ba thở dài:
– Thanh trúc xà nhân khẩu, huỳnh phong vĩ thượng châm, lưỡng bàn giai bất độc, tối độc phụ nhân tâm.

Dương Tấn nghe được, lại không khỏi rùng mình phát lãnh.
Long Ngọc Ba lại nói:
– Cả hai người bọn chúng là ong vàng, lại là đàn bà, nếu ngươi hoàn toàn không chắc thắng, ta nghĩ không nên vọng động là tốt nhất.
Dương Tấn bất động, ngực đang ưỡn ra bất giác cũng co rụt lại.
Long Ngọc Ba lại hỏi:
– Hai đồng đảng như vầy, ngươi nghĩ có thể đem hết kim ngân châu bảo trong thạch thất đi không?
Dương Tấn khôngđáp.
Bởi vì hai nữ huỳnh phong kia đã tới rồi.
Bọn họ vốn là đi sau lưng Truyện Tiêu, nhưng vừa thấy Thường Hộ Hoa, bước chân nhanh vội lên liền.
Thường Hộ Hoa đợi đến khi bọn họ đến trước mặt rồi mới mở miệng hỏi:
Miệng của rắn thanh trúc, châm trên đuôi ong vàng, hai thứ đó dù có độc, độc nhất vẫn là lòng dạ đàn bà.
– Hai người các ngươi sao lại chạy đến đây?
Tiểu Đào, Tiểu Hạnh ngẩn ngơ, dị khẩu đồng thanh:
– Trang chủ không phải đã phái người thông tri cho bọn tôi mau đến trợ giúp sao?
Thường Hộ Hoa ngây người:
– Đâu có chuyện đó.
Long Ngọc Ba cười lạnh một tiếng, xen miệng:
– Đến nước này, Thường huynh có phủ nhận cũng vô dụng thôi.
Hắn không đợi Thường Hộ Hoa phân biện, hỏi Tiểu Đào, Tiểu Hạnh:
– Người Thường trang chủ phái đi có nói cho các ngươi biết trang chủ muốn các ngươi giúp làm gì không?
Tiểu Đào thoát miệng:
– Chuyên chở mấy thứ gì đó, lại không nói rõ là cái gì ... Á!
Ả mở miệng nói rồi mới chú ý đến người hỏi ả, vừa nhìn thấy bộ dạng của Long Ngọc Ba, liền rùng mình “á” lên một tiếng, vội trốn sau lưng Tiểu Hạnh.
Cái gan của con gái vốn nhỏ xíu.
Tiểu Hạnh lúc đó cũng đã nhìn rõ Long Ngọc Ba, gan của ả tựa hồ lớn hơn của Tiểu Đào, tịnh không trốn tránh, mặt lại xanh dờn.
Ả xanh mặt hỏi:
– Ngươi là vật gì vậy?
Ả không ngờ còn nói chuyện được, cả chính ả cũng cảm thấy kinh ngạc.
Ả lại không biết thanh âm của mình đã biến thành khó nghe tới cỡ

nào.
Long Ngọc Ba chằm chằm nhìn ả một cách kỳ quái:
– Ta không phải là vật gì, chỉ là một người.
Tiểu Hạnh hỏi:
– Không phải quỷ?
Long Ngọc Ba thở dài:
– Không phải.
Tiểu Hạnh tới giờ mới thở phào một hơi.
Long Ngọc Ba nói tiếp:
– Cái gan của ngươi không nhỏ.
Tiểu Hạnh nói:
– Vốn không nhỏ.
Long Ngọc Ba thốt:
– Rất nhiều cô gái nhìn thấy ta là run lập cập bỏ chạy.
Tiểu Hạnh còn chưa trả lời, Tiểu Đào đột nhiên từ đằng sau ló đầu ra:
– Ả tịnh không phải là không muốn trốn, chỉ là ta đằng sau nắm lấy ả, không để ả chạy.
Long Ngọc Ba ngạc nhiên:
– Tại sao lại không để ả chạy trốn?
Tiểu Đào đáp:
– Bởi vì nếu ả cũng chạy trốn, ta không biết sẽ trốn đi đâu mới được.
Long Ngọc Ba không khỏi cười khổ, cười lớn.
Tiếng cười mang theo một nỗi thê lương khôn tả.
Tiểu Đào cũng cười:
– Bất quá ta ở đằng sau nắm lấy á, đối với ả cũng không phải hoàn toàn không tốt.
Tiếng cười của Long Ngọc Ba ngưng hẳn:
– Ồ?
Tiểu Đào giải thích:
– Kỳ thực một chân của ả đã mềm nhũn, nếu không phải có ta nắm giữ đằng sau, ả đã té xuống đất từ lâu rồi ...
Ả hiển nhiên còn muốn nói nữa, nhưng chưa kịp mở miệng đã bị Tiểu Hạnh quát la.
Tiểu Hạnh quát nhỏ:
– Ngươi mà nói nữa, ta sẽ cho ngươi biết tay!
Hai chân của ả đã khôi phục lại khí lực, dậm chân rầm rầm.
Tiểu Đào le lưỡi, không dám nói tiếng nào.
Xem ra Tiểu Hạnh bình nhật mà nổi giận nhất định rất lợi hại.
Long Ngọc Ba ngạc nhiên:

– Các ngươi hiện tại sao lại có vẻ không sợ chút nào vậy?
Tiểu Đào lại mở miệng:
– Đã biết ngươi bất quá chỉ là một người, bọn ta đương nhiên không còn sợ nữa.
Long Ngọc Ba cười:
– Lòng can đảm của ngươi nguyên lai không nhỏ.
Tiểu Đào nói:
– Người nhát gan căn bản không thể xông pha giang hồ.
Long Ngọc Ba nói tiếp:
– Theo ta biết, các ngươi vốn là hai ác phong trong Hoành Giang nhất oa nữ huỳnh phong.
Tiểu Đào nghiêm mặt:
– Ngươi biết thì tốt.
Long Ngọc Ba thốt:
– Ta còn biết các ngươi không những võ công cao cường, còn có một thân khí lực, đặc biệt là Tiểu Đào cô nương, còn lợi hại hơn cả Võ Tòng đả hổ ở Cảnh Dương Cương, năm xưa trên Chung Nam Sơn đã từng một cước đá một con bạch hổ văng xuống núi.
Tiểu Đào kinh ngạc:
– Chuyện đó ngươi cũng biết?
Long Ngọc Ba thốt:
– Ngươi quanh vùng Chung Nam Sơn cho đến bây giờ vẫn còn đồn đãi chuyện đó.
Tiểu Đào hỏi:
– Ngươi sống quanh vùng Chung Nam Sơn?
Long Ngọc Ba đáp:
– Không phải.
Hắn há miệng cười, nói tiếp:
– Ta chưa từng tới Chung Nam Sơn, bất quá lần trước khi gặp ngươi, bên cạnh ta tình cờ có một vị bằng hữu đến từ Chung Nam Sơn.
Tiểu Đào nghiêng đầu nhìn hắn chằm chằm:
– Đến bây giờ ta lại vẫn không biết ngươi là ai?
Long Ngọc Ba thốt:
– Ta họ Long, tên Ngọc Ba, bằng hữu trên giang hồ đều gọi ta là Long Tam công tử.
“Ngươi là Long Tam công tử?”. Tiểu Đào mặt mày đầy nét nghi hoặc.
Long Ngọc Ba vuốt nhẹ khuôn mặt ghê tởm, thở dài nói:
– Gương mặt của một ngươi không ngờ lại trọng yếu như vậy.
Tiểu Đào hỏi dò:

– Mặt mày của ngươi sao lại biến thành như vậy?
Long Ngọc Ba đáp:
– Chuyện này trang chủ của ngươi biết rõ, không cần ta phải mỏi miệng.
Hắn nhìn lên nhìn xuống Tiểu Đào, Tiểu Hạnh hai lượt, cười cười nói tiếp:
– Các ngươi đều là trợ thủ đắc lực của Thường Hộ Hoa, chỉ tiếc đến không kịp lúc, những vật kia gã đã tìm người khác đưa đi rồi.
Tiểu Đào, Tiểu Hạnh không khỏi liếc nhìn Thường Hộ Hoa.
Thường Hộ Hoa thở dài:
– Là người nào đến thông tri kêu các ngươi đi?
Tiểu Hạnh đáp:
– Là người của dịch trạm.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Là đưa thư hay là truyền miệng?
Tiểu Hạnh đáp:
– Truyền miệng.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Các ngươi có tin không?
Tiểu Hạnh đáp:
– Bọn tôi không có lý do không tin.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Ồ?
Tiểu Hạnh nói:
– Vì người đó thật sự là người của dịch trạm, bình nhật cũng hay đưa tin cho bọn tôi.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Người đó nói là ai đã sai gã đến truyền tin?
Tiểu Hạnh đáp:
– Là trang chủ.
Thường Hộ Hoa ngạc nhiên:
– Ồ?
Tiểu Đào tiếp lời:
– Trang chủ tận miệng phân phó gã, hơn nữa còn thưởng cho gã hai lượng bạc.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Gã thật đã gặp ta?
Tiểu Hạnh đáp:
– Lẽ nào không phải vậy?
Thường Hộ Hoa gật đầu.

Tiểu Hạnh ngạc nhiên:
– Gã đã từng gặp trang chủ mấy lần, sao có thể nhận lầm người được?
Thường Hộ Hoa không nói gì.
Chàng phát giác mục quang của mọi người đều tập trung lên mình mình, trong mắt của mọi người đều ngập tràn vẻ nghi hoặc. Chàng không khỏi cười khổ, cũng chỉ còn biết cười khổ.
Mục quang của Cao Thiên Lộc liền quay qua Truyện Tiêu:
– Người đã dẫn người đến rồi, ở đây không còn việc của ngươi nữa, mau về đi!
Truyện Tiêu "dạ" một tiếng, xoay người chạy đi.
Giây phút xoay người bỏ đi, gã vẫn còn liếc ánh mắt nghi ngờ về phía Thường Hộ Hoa.
Thường Hộ Hoa thấy được, cười khổ:
– Gian lao phòng đó xem ra ta nhất định phải ngồi rồi.
Long Ngọc Ba, Dương Tấn nhất tề cười lạnh.
Tiểu Hạnh, Tiểu Đào thất kinh nhìn Thường Hộ Hoa, không hẹn mà cùng thoát miệng:
– Trang chủ ...
Thường Hộ Hoa ngắt lời:
– Tụ Bảo Trai mất đi một số lớn châu bảo, người bị hiềm nghi nặng nhất là ta, các ngươi đến lần này, ta không ngờ lại vô phương biện bạch, không thể không ngồi tù.
Tiểu Hạnh nói:
– Nhưng trang chủ đâu có trộm số châu bảo đó.
Dương Tấn liền xen lời:
– Các ngươi làm sao biết được?
Tiểu Hạnh đáp:
– Số châu bảo đó nếu là do trang chủ của bọn ta trộm đi, người nhất định thừa nhận.
Dương Tấn cười:
– Ta làm bộ đầu bao nhiêu năm nay, đạo tặc bị bắt cho dù chưa tới một ngàn, cũng đã có tám trăm, mỗi một tên khi bị bắt cơ hồ đều mở miệng phủ nhận chuyện từng làm.
Tiểu Hạnh háy y:
– Ngươi tên gì?
Dương Tấn đáp:
– Dương Tấn, tổng bộ đầu ở địa phương này.
Tiểu Hạnh nói:
– Ta còn nghĩ ngươi là Đỗ Tiểu Thiên nữa.

Dương Tấn hỏi:
– Ngươi quen biết Đỗ Tiểu Thiên?
Tiểu Hạnh đáp:
– Không quen biết, chỉ là có nghe tới tên tuổi của hắn, ta cũng chỉ biết xung quanh đây bộ đầu xuất sắc nhất là Đỗ Tiểu Thiên.
Dương Tấn "hừ" một tiếng.
Tiểu Hạnh nói tiếp:
– Nếu ngươi là Đỗ Tiểu Thiên, lời nói của ngươi có thể ta còn đắn đo một chút, chỉ tiếc ngươi không phải là hắn.
Dương Tấn thốt:
– Ta cũng rất lấy làm tiếc.
Tiểu Hạnh hỏi:
– Ngươi tiếc cái gì?
Dương Tấn đáp:
– Nghi ngờ trang chủ của ngươi không chỉ có một mình ta.
Tiểu Hạnh quét mục quang một vòng:
– Các ngươi lẽ nào đều hoài nghi trang chủ của bọn ta?
Dương Tấn đón lời:
– Ngươi hiện tại có biết cũng muộn rồi.
Tiểu Hạnh chợt cười lên:
– Mấy kẻ sâu bọ hồ đồ vốn cũng có rất nhiều.
Dương Tấn nghiêm mặt:
– Ngươi miệt thị người của công môn, đáng lãnh tội.
Tiểu Hạnh không ngờ còn cười được:
– Ngươi lẽ nào thừa nhận mình là sâu bọ hồ đồ?
Dương Tấn ngậm miệng.
Tiểu Hạnh nói tiếp:
– Nếu quả là trang chủ của bọn ta trộm đi, người lại thừa nhận, thì sao còn đứng đây để cho các ngươi giam vào lao?
Dương Tấn hỏi:
– Ngươi có biết gã đột nhiên lại muốn thưởng thức tư vị ngồi tù không?
Tiểu Hạnh ngạc nhiên nhìn Thường Hộ Hoa:
– Lời nói của y có thật không?
Thường Hộ Hoa gật đầu.
Tiểu Hạnh cười khổ:
– Tư vị ngồi tù nghe nói không hay ho gì.
Thường Hộ Hoa cười cười nhìn Cao Thiên Lộc:
– Ta cũng có nghe nói, nhưng Cao đại nhân đã phân phó thuộc hạ quét dọn chỗ sạch sẽ, hầu hạ ta chu đáo.

Tiểu Hạnh thốt:
– Ồ?

Hấp Huyết Nga

Hồi 17
.....

Thường Hộ Hoa cười cười:
– Nhà tù như vậy đâu có sợ phải vào.
Tiểu Hạnh cười khổ lắc đầu.
Tiểu Đào liền hỏi:
– Bọn tôi là đồng đảng của người, có phải cũng phải giam vào tù không?
Dương Tấn thoát miệng:
– Cũng phải ...
Còn chưa nói tiếp đã bị Cao Thiên Lộc ngắt ngang.
Cao Thiên Lộc thốt:
– Trước mắt bọn ta không có một chút chứng cớ nào, Thường huynh nếu không thích, căn bản bất tất phải tọa lao, hai vị cô nương càng khỏi phải nói tới.
Tiểu Đào mục quang quay sang Cao Thiên Lộc:
– Ông là Cao đại nhân?
Cao Thiên Lộc gật đầu:
– Chính thị.
Tiểu Đào cười yêu kiều:
– Vừa gặp là tôi đã biết ông là một vị quan tốt.
Cao Thiên Lộc không khỏi cười toe toét.
Tiểu Đào cười cười nói tiếp:
– Bọn tôi cũng rất muốn thưởng thức tư vị ngồi tù, chỉ không biết đại nhân có chịu đáp ứng không?
Cao Thiên Lộc còn chưa trả lời, Dương Tấn một bên đã cười nói:
– Vậy thì tốt quá!
Tiểu Đào không lý gì tới y, chỉ nhìn Cao Thiên Lộc.
Cao Thiên Lộc hỏi:
– Các ngươi muốn theo hầu trang chủ?
Tiểu Đào, Tiểu Hạnh nhất tề gật đầu.
Cao Thiên Lộc thốt:

– Vậy cũng được, chỉ cần các ngươi không sợ chịu ủy khuất là được rồi.
Tiểu Đào, Tiểu Hạnh đồng thanh:
– Bọn tôi không sợ.
Cao Thiên Lộc thốt:
– Ta nghĩ các ngươi trước hết nên hỏi trang chủ của các ngươi.
Tiểu Đào cười:
– Không cần hỏi, trang chủ nhất định sẽ cho phép bọn tôi ...
Nói chưa dứt, Thường Hộ Hoa đã cười thốt:
– Trái lại là đằng khác.
Tiểu Đào, Tiểu Hạnh nhất tề la lên:
– Trang chủ ...
Thường Hộ Hoa thốt:
– Bất tất phải nói nhiều.
Chàng liền cất bước.
Tiểu Đào, Tiểu Hạnh đi theo, Dương Tấn, Long Ngọc Ba song song len lên, Diêu Khôn, Thôi Nghĩa đi cuối cùng.
Trên đường Thường Hộ Hoa chỉ có cười.
Chàng cười thật có vẻ rất kỳ diệu.
Tiểu Đào, Tiểu Hạnh đương nhiên không cam tâm, nhưng vô luận bọn họ nói gì, Thường Hộ Hoa ngoại trừ cười ra, tịnh không có biểu thị gì khác.
Ra khỏi cửa Tụ Bảo Trai, Thường Hộ Hoa vẫn còn cười.
Tiểu Đào không nhịn được nữa:
– Người cười cái gì vậy?
Thường Hộ Hoa chỉ cười không đáp.
Tiểu Đào nói:
– Nếu thật có chuyện gì buồn cười, người cũng nên nói ra để bọn tôi yên lòng.
Tiểu Hạnh hỏi theo:
– Lẽ nào chuyện đó người không thể để cho bọn tôi biết?
Thường Hộ Hoa chung quy mở miệng.
Chàng lắc đầu:
– Tuyệt đối không phải.
Tiểu Hạnh hỏi:
– Chuyện gì làm cho người cao hứng như vậy?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Ai nói ta cao hứng?
Tiểu Hạnh nói:
– Người cứ cười nãy giờ.

Thường Hộ Hoa lập tức nghiêm mặt:
– Ta sở dĩ cười là vì ta thật không nghĩ ra còn có biểu tình thứ hai nào dễ nhìn hơn.
Chàng thở dài một hơi:
– Hiện tại đầu của ta đang đau gần chết.
Tiểu Hạnh hỏi:
– Là vì phải ngồi tù?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Ngồi tù là ta tự nguyện mà.
Tiểu Hạnh hỏi:
– Sao vậy?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Ta cần một nơi thanh tĩnh để nghỉ ngơi.
Tiểu Hạnh nói:
– Bọn tôi cũng cần.
Tiểu Đào lại hỏi:
– Tại sao không để bọn tôi theo hầu người?
Thường Hộ Hoa lại cười:
– Có các ngươi xung quanh, ta làm sao có thể nằm yên được?
Tiểu Đào cười nói:
– Bọn tôi kỳ thực cũng đâu có nói chuyện nhiều đâu.
Tiểu Hạnh nói theo:
– Lần này bọn tôi bảo đảm sẽ rất ít nói.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Chỉ là rất ít nói, đâu phải là tuyệt không nói.
Tiểu Hạnh nghĩ ngợi:
– Bọn tôi cũng có thể tuyệt đối không nói chuyện.
Thường Hộ Hoa lắc đầu:
– Không cần biết ra sao, ta cũng tuyệt không thể để các ngươi ở lại xung quanh.
Tiểu Hạnh tròng mắt chợt đỏ hồng:
– Trang chủ khinh ghét bọn tôi?
Thường Hộ Hoa nhẹ giọng:
– Ta có chuyện khác muốn các ngươi làm.
Đôi mắt đỏ hồng của Tiểu Hạnh liền sáng lên:
– Thì ra là vậy.
Tiểu Đào trên mặt cũng nở một nụ cười:
– Trang chủ sao tới bây giờ mới nói ra, hại cho bọn tôi lo lắng như vậy.
Thường Hộ Hoa thốt:

– Bởi vì tới bây giờ ta mới tiện nói ra.
Tiểu Đào, Tiểu Hạnh không hẹn mà cùng ngoái đầu liếc nhìn người đằng sau.
Dương Tấn, Long Ngọc Ba cứ lầm lũi đi theo, cách bọn họ chừng bảy thước.
Tiểu Đào liền hạ giọng:
– Hiện tại có phải đã có thể nói?
Thường Hộ Hoa gật đầu.
Tiểu Hạnh lại lắc đầu:
– Võ công của Long Ngọc Ba nghe nói rất lợi hại, không sợ hắn nghe lọt sao?
Thường Hộ Hoa thốt:
– Hắn đã trúng Ngũ Độc Tán của Độc Đồng Tử, không những diện mục bị tàn phá, võ công cũng đã tán thất, tai mắt không còn như trước nữa.
Tiểu Hạnh nói:
– Vậy trang chủ nói được rồi.
Thường Hộ Hoa càng đi nhanh hơn:
– Các ngươi chắc còn nhớ Trương Giản Trai chứ?
Tiểu Đào hỏi:
– Có phải là lão đầu làm đại phu không?
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Ngươi đối với lão có còn có ấn tượng không?
Tiểu Hạnh xen miệng:
– Lão hình như còn có một cái tên khác, gọi là Trương Nhất Thiếp.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Ký ức của ngươi cũng không tệ.
Chàng gật gật đầu, lại nói:
– Y thuật tạo nghệ của lão quả thật đã đến mức một thiếp thuốc đủ kiến hiệu đểxuân.
Tiểu Hạnh lo lắng:
– Trang chủ không phải có bệnh chứ?
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Ta nếu có bệnh, lại muốn kêu Trương Giản Trai thì nhất định bệnh đã ăn nhập tới ruột gan, không còn thuốc cứu, làm sao có thể nói chuyện với các ngươi?
Tiểu Hạnh hỏi:
– Nếu không trang chủ thình lình đề khởi tới lão là vì nguyên nhân gì đây?
Thường Hộ Hoa đáp:

– Ta muốn các ngươi cầm một vật đến đưa cho lão.
Tiểu Hạnh hỏi:
– Là vật gì?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Một đóa hoa.
“Một đóa hoa?”. Tiểu Hạnh, Tiểu Đào nhất tề trợn tròn mắt.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Trương Giản Trai không những y thuật cao minh, đối với thực vật cũng có trình độ nghiên cứu, đặc biệt là phương diện hoa lá.
Tiểu Hạnh hỏi:
– So với trang chủ thì sao?
Thường Hộ Hoa đáp:
– E rằng còn hơn nữa.
Chàng giải thích:
– Bởi vì lão trước sao đã đi qua không ít nơi, có những nơi ta thậm chí cả nghe tới cũng chưa từng nghe qua, đối với hoa lá của những nơi đó, đương nhiên ta cũng hoàn toàn không nhận ra.
Tiểu Hạnh hỏi:
– Trang chủ không biết lai lịch của đóa hoa đó?
Thường Hộ Hoa gật đầu.
Tiểu Hạnh hỏi:
– Cho nên trang chủ muốn bọn tôi đi điều tra lai lịch của đóa hoa đó?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Không sai.
Tiểu Hạnh lại hỏi:
– Đóa hoa đó lẽ nào có quan hệ rất lớn với vụ án trước mắt?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Có lẽ là một manh mối trọng yếu của vụ án này.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Một đóa hoa mà trọng yếu đến như vậy sao?
Thường Hộ Hoa trầm giọng:
– Cho nên các ngươi nhất định phải đi làm chuyện này.
Tiểu Hạnh nói:
– Tôi lại lo một chuyện.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Có phải lo lão ta đối với thứ hoa đó cũng hoàn toàn không biết tới?
Tiểu Hạnh gật đầu.
Thường Hộ Hoa cười:
– Vậy cũng đâu lo gì được, không biết thì không biết, thứ lão không có ấn tượng gì thì bọn ta đâu thể nhất định phải bắt lão biết, tính

cách của con người đó ta rõ phi thường, thứ gì lão không có ấn tượng thì lão tuyệt không nói xằng, cứ nhận đại là biết.
Tiểu Hạnh nói:
– Nói chuyện với hạng người đó là hay nhất.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Nếu lão nói là biết, các ngươi xin lão viết xuống những gì lão biết.
Tiểu Hạnh nói:
– Không biết lão có nhớ bọn tôi không.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Các ngươi yên tâm, trí nhớ của con người đó còn hơn cả ta.
Tiểu Hạnh nói:
– Vậy thì đâu còn gì bằng, vì người nào đối với người lạ cũng đề phòng thận trọng dữ lắm.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Nói vậy đủ rồi.
Chàng liền lấy trong mình ra một cái gói nhỏ.
Đó vốn là một chiếc khăn tay gói đóa hoa ở trong, đóa hoa đó là hái từ trên một cây hoa trong hậu viện của Vân Lai khách sạn.
Hoa vốn vàng tươi, nhét trong ngực chàng mấy ngày nay, nhất định phải phai màu.
Một đóa hoa như vậy Trương Giản Trai có còn có thể phân biện được lai lịch của nó không?
Thường Hộ Hoa tịnh không lo, bởi vì đêm hôm đó chàng đã dùng một thứ dược vật xử lý đóa hoa.
Đóa hoa tẩm thứ dược vật đó, màu sắc thông thường có thể bảo trì cả năm trời.
Có một hoa một lá, Trương Giản Trai trừ phi căn bản không có ấn tượng gì, nếu không chắc có thể nhận ra.
Tiểu Hạnh mới vừa tiếp lấy cái gói nhỏ, đằng sau đã truyền tới tiếng quát của Dương Tấn:
– Cái gì vậy?
Y lập tức phóng như ngựa rượt nà lên.
Đầu óc của vị tổng bộ đầu này tuy không linh hoạt mấy, nhãn thần thật lại quá sắc bén.
Thân người Tiểu Hạnh nghe tiếng bay lên, phóng một cái đã lên tới ba trượng, bay lên một mái nhà bên đường.
Thân thủ của Tiểu Đào tịnh không kém Tiểu Hạnh, cũng bay lên theo.
Tiểu Hạnh mới trầm mình trên mái nhà, Tiểu Đào cũng lăng không hạ xuống.
Dương Tấn không truy theo, đứng bên cạnh Thường Hộ Hoa, quát

lớn:
– Xuống đây!
Tiểu Hạnh thốt:
– Ta không xuống được.
Dương Tấn hỏi:
– Sao vậy?
Tiểu Hạnh đáp:
– Vì sợ ngươi đoạt đồ của ta.
Dương Tấn nói:
– Ngươi không xuống là ta rượt theo à.
Tiểu Hạnh cười yêu kiều:
– Ngươi mà rượt kịp ta, không cần đoạt lấy, ta tự đưa nó cho ngươi.
Nàng vẫy vẫy cái gói nhỏ, cùng Tiểu Đào song song phi thân đi.
Dương Tấn miệng nói tuy dữ lắm, lại không rượt theo, bởi vì y biết khinh công của mình còn chưa tới mức đó.
Mắt y trừng trừng nhìn Tiểu Đào, Tiểu Hạnh bay múa giữa không trung, nhún nhảy trên mái ngói, chớp mắt đã biến mất vào tận cùng của bóng đêm, gương mặt y kinh hoảng cơ hồ phát xanh.
Y quay phắt đầu lại, trừng trừng nhìn Thường Hộ Hoa:
– Ngươi đưa cái gì cho chúng? Châu bảo hay ngọc thạch?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Tuyệt không phải châu bảo ngọc thạch.
Dương Tấn hỏi truy:
– Vậy là cái gì.
Thường Hộ Hoa đáp:
– Hiện tại không thể nói ra.
Long Ngọc Ba lúc đó đã đi tới, cười lạnh:
– Nếu là đồ chính đáng, tại sao lại không nói ra.
Võ công của hắn hiển nhiên đã tán tận, bọn Thường Hộ Hoa ba ngườinãy nói chuyện, không ngờ hắn cả một câu cũng không nghe.
Thường Hộ Hoa ngậm miệng, không cãi với Long Ngọc Ba.
Long Ngọc Ba lại không chịu bỏ qua, cười lạnh hỏi nữa:
– Ngươi không thể nói thì để ta nói giùm ngươi có được không?
Thường Hộ Hoa tịnh không có bất kỳ biểu thị gì.
Long Ngọc Ba nói tiếp:
– Cho dù không phải là châu bảo ngọc thạch, nhất định cũng là tang vật quý trọng, ngươi sợ vào tới nhà giam sẽ bị lục soát, cho nên kêu hai đồng đảng mang đi trước.
Thường Hộ Hoa vẫn không nói tiếng nào.
Long Ngọc Ba hỏi:

– Tại sao không đáp lời ta?
Thường Hộ Hoa lạnh lùng liếc hắn, chung quy mở miệng:
– Bởi vì ta biết ngươi nguyên là một người không chịu động não, nói chuyện với hạng người như ngươi chỉ lãng phí miệng lưỡi mà thôi!
Long Ngọc Ba chỉ tay vào mặt Thường Hộ Hoa, lại tức đến nỗi không nói ra được tiếng nào.
Thường Hộ Hoa mục quang quay sang Dương Tấn:
– Nếu quả ta đã tạo án, nếu đó là tang vật, ta đã sớm xa chạy cao bay rồi.
Chàng cười lạnh một tiếng, lại nói:
– Cả đồng đảng của ta các ngươi cũng không có biện pháp, nếu ta muốn đi mà nói, các ngươi có thể lưu ta lại không?
Dương Tấn mặt mày đỏ bừng:
– Không cần biết là sao, đồng đảng đã bỏ đi, ngươi là kẻ cầm đầu không thể không giữ lại.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Ta đâu có nói không lưu lại đâu.
Chàng lại cất bước.
Dương Tấn hoang mang:
– Đi đâu đó?
Nguyên y còn ít động não hơn cả Long Ngọc Ba.
Thường Hộ Hoa không khỏi có cảm giác buồn cười.
Một thanh âm liền từ sau lưng vang lên, đáp thay cho chàng:
– Thường huynh hiện tại đang đi về nha môn, chuyện này ngươi lẽ nào đã quên rồi?
Nghe thanh âm đó, Dương Tấn mặt mày giận dữ lập tức giảm hẳn phân nửa.
Cao Thiên Lộc từ từ bước về phía Thường Hộ Hoa:
– Mời Thường huynh!
Thường Hộ Hoa cười cười bước đi.
Cao Thiên Lộc bước bên cạnh Thường Hộ Hoa.
– - Thường Hộ Hoa thật không liên quan gì đến sự thất thoát của số châu bảo kia sao?
– - Lẽ nào phán đoán của ta hoàn toàn sai lầm?
Dương Tấn không khỏi tự hoài nghi mình.
– - Nếu không phải là Thường Hộ Hoa thì lài ai đã lấy đi số châu bảo đó?
– - Lẽ nào là yêu ma? Là quỷ quái?
Dương Tấn trong lòng phát lãnh.
Y không tự chủ được giương mắt nhìn quanh!

Cũng ngay lúc đó, y đột nhiên nhìn thấy một bóng người thoáng hiện ngay đầu hẻm trước mặt.
Y thoát miệng hét lớn:
– Ai?
Tiếng hét vừa thoát khỏi miệng, bóng người kia đã lăng không bay sang.
Người còn chưa đến, mùi máu tươi nồng nặc đã xộc thẳng vào yết hầu.
Dương Tấn không khỏi kêu thảm:
– Quỷ!
Thường Hộ Hoa, Cao Thiên Lộc đang nói chuyện, nghe Dương Tấn quát "ai", lập tức ngây người.
Cơ hồ cùng một lúc, Thường Hộ Hoa phát giác bóng người từ đầu hẻm bay ra.
Tai mắt chàng vốn rất linh hoạt.
Thân thủ của chàng lại mẫn tiệp làm sao!
Kiếm vừa ra khỏi vỏ, tiếng Dương Tấn thét "quỷ" đã vang lên.
Tiếng thét của Dương Tấn đang lúc quá sợ mà không còn giống tiếng người nữa, đêm khuya như vầy nghe được càng khủng bố làm sao!
Chữ "quỷ" đó vốn tượng trưng cho khủng bố.
Dương Tấn thét lên như vậy, vô luận là ai cũng chỉ sợ không tránh khỏi hoảng kinh.
Thường Hộ Hoa tịnh không ngoại lệ.
Đợi đến khi chàng định thần, "quỷ" đã bộc phát đến.
Mùi máu càng nồng nặc, làm cho người ta muốn ói!
Thường Hộ Hoa phản ứng tấn tốc đáo để, mục quang của chàng vừa thoáng thấy, một tay rút kiếm, một chưởng đẩy về phía Cao Thiên Lộc.
Cao Thiên Lộc đang ngây ngẩn bên cạnh Thường Hộ Hoa!
Cái đẩy đó tối thiểu đã đẩy Cao Thiên Lộc ra xa một trượng.
Cao Thiên Lộc cũng có nghề, toàn thân tuy bị đẩy xoay một vòng, tả hữu cước vẫn đứng vững, không bị ngã xuống đất.
Thường Hộ Hoa tả thủ đẩy ra, thân người cơ hồ đồng thời xoay một vòng, chuyển mình sang bên kia.
"Quỷ" cũng cơ hồ đồng thời bộc phát qua giữa hai người.
Cho nên biến vị bộc phát về phía bọn Dương Tấn hai người đi sau!
Người đầu tiên thấy "quỷ" là Dương Tấn, người đầu tiên kêu "quỷ" cũng là Dương Tấn, nhưng hiện tại khi con quỷ đó bay tới, y vẫn đứng đó, lẽ nào y đã sợ đến ngây ngốc?

“Quỷ” lập tức bay lên mình y, một cánh tay đã án trên cổ y!
Tay băng lãnh, hoàn toàn không có hơi ấm máu thịt, lại mang theo một mùi tanh hôi.
Dương Tấn đã rụng rời tay chân, y không ngờ còn chưa ngất xỉu, toàn thân lại đã mềm nhũn.
Y quỵ té dưới đất.
“Quỷ” không chịu buông tha, vẫn cứ đè xuống, gương mặt quỷ cơ hồ ép sát bên mặt Dương Tấn.
Mùi máu càng xộc mạnh vào mũi.
Giữa sát na đó, y đã nhìn thấy rõ gương mặt quỷ kia.
“Đỗ Tiếu Thiên!”.
Y thất kinh hét lên tại đương trường!
Gương mặt quỷ kia tuy khó nhìn, nhưng vẫn có thể nhận ra là mặt Đỗ Tiếu Thiên.
“Quỷ” không ngờ lại là Đỗ Tiếu Thiên!
Tiếng hét hoảng của Dương Tấn còn chưa dứt, con quỷ Đỗ Tiếu Thiên đã từ trên mình y bay dậy.
Là lăng không nhảy lên, tịnh không phải là bò dậy, đứng dậy.
Dương Tấn càng kinh hoảng, thét la liên thanh, lăn mấy vòng, mấy lần định bò chạy, nhưng lập tức lại quỵ xuống đất.
Gân cốt của y tựa hồ hoàn toàn mềm nhũn hết.
May là sau khi quỷ bay lên, tịnh không hạ xuống lần nữa.
Con quỷ Đỗ Tiếu Thiên kỳ thực không phải là tự mình lăng không bay lên, là có người nắm lấy cổ áo lôi lên.
Trừ Thường Hộ Hoa ra, còn có ai có cái can đảm đó.
Cao Thiên Lộc nhìn thấy, thật bội phục cực kỳ.
Ông ta thoát miệng khen:
– Ngươi gan thật.
Thường Hộ Hoa lại lên tiếng:
– Ông thấy đây là thi thể của Đỗ Tiếu Thiên?
Cao Thiên Lộc gật đầu.
Bọn họ đều thấy được đó không phải là lệ quỷ do Đỗ Tiếu Thiên hóa thành, chỉ là thi thể của Đỗ Tiếu Thiên.
Lúc Dương Tấn thất thanh hét lên, bọn họ đã lưu ý.
Thường Hộ Hoa kéo quỷ trảo của Đỗ Tiếu Thiên lên, quay gương mặt quỷ đó về phía mình.
Đích xác là Đỗ Tiếu Thiên!
Mặt mày tuy đã khô quéo, bọn họ vẫn phân biện được.
Cao Thiên Lộc lại lắc đầu:
– Ta lại không nhìn ra nguyên nhân cái chết của hắn.

Thường Hộ Hoa thốt:
– Ta cũng không nhìn ra.
Chàng nhíu mũi.
Thi thể của Đỗ Tiếu Thiên cũng thật sự khiến cho người ta phải nhíu mũi.
Chỗ duy nhất còn nhìn được là mặt mày của hắn.
Gương mặt đó kỳ thực cũng không còn giống mặt người nữa, hai má khô quéo, sắc mặt trắng nhợt, hốc mắt hõm vô, tròng mắt lại lồi ra, trong đồng tử phảng phất ẩn tàng một niềm oán độc vô hạn, ẩn hiện lấp loáng một ánh trắng đục như mắt cá chết.
Ngoại trừ khuôn mặt ra, hồn thân Đỗ Tiếu Thiên trên dưới cơ hồ không còn chỗ thịt hoàn chỉnh nào.
Nhìn một cỗ thi thể như vậy, Thường Hộ Hoa cũng không khỏi phát lãnh rùng mình.
Mục quang của chàng lạc trên tả thủ của Đỗ Tiếu Thiên.
Trên da thịt của Đỗ Tiếu Thiên tuy không có máu, trên tả thủ lại có máu.
Huyết dịch đỏ tươi, đã khô cứng, nhưng vẫn ánh lên huyết quang, hơn nữa còn mang theo một thứ mùi tanh hôi yêu dị.
Tay hắn bóp thành quyền, bóp chặt phi thường, chừng như đang bóp một vật gì đó.
Thường Hộ Hoa nhịn không được phải gỡ bàn tay trái của hắn ra.
Trong bàn tay trái của hắn không ngờ có nắm một con nga!
Cánh bích lục, mắt huyết hồng.
Hấp Huyết Nga!
Con nga đó đã bị gã bóp nát.
Mặt Thường Hộ Hoa lần này biến sắc.
Diêu Khôn lúc đó đã dựng Dương Tấn dậy, đỡ y bước qua.
Vừa nhìn thấy Hấp Huyết Nga trong tay Đỗ Tiếu Thiên, hai người mặt mày càng biến sắc, không hẹn mà cùng thất kinh hô hoán -- "Hấp Huyết Nga!".
Cao Thiên Lộc nghe được, cười thảm:
– Hiện tại ta đã biết huyết dịch trên mình hắn đã đi đâu mất.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Ông có phải nghĩ rằng đều đã vào bụng Hấp Huyết Nga?
Cao Thiên Lộc hỏi:
– Ngươi lẽ nào còn có giải thích khác?
Thường Hộ Hoa lắc đầu:
– Không có.
Cao Thiên Lộc nói:

– Bầy Hấp Huyết Nga nhất định còn có bí mật gì đó, bí mật đó bị hắn khám phá, mà hắn lại cũng bị phát hiện, mới biến thành như vầy!
Thường Hộ Hoa thốt:
– Ta cũng nghĩ như vậy.
Cao Thiên Lộc nói:
– Có vài chuyện ta không nghĩ thông.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Ông nói ra đi.
Cao Thiên Lộc nói:
– Đỗ Tiếu Thiên, không còn nghi ngờ gì nữa, đã là người chết.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Hơn nữa đã chết rất lâu rồi.
Cao Thiên Lộc hỏi:
– Hắn làm sao có thể từ đầu hẻm xông ra đây?
Thường Hộ Hoa không do dự:
– Bị người ta đẩy từ sau lưng cũng có thể.
Cao Thiên Lộc hỏi:
– Ngươi nói bên hẻm có người?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Đó là giải thích hợp lý nhất.
Cao Thiên Lộc gật đầu:
– Đích xác là có lý lắm!
Ông ta liền nói:
– Bọn ta đi lục soát!
Thường Hộ Hoa giơ tay ngăn:
– Cho dù suy đoán của ta có là sự thật, trải qua thời gian nãy giờ, người đó đã cao bay xa chạy rồi.
Cao Thiên Lộc hỏi:
– Bọn ta hiện tại nên làm sao?
Thường Hộ Hoa nghĩ ngợi:
– Trước hết mang thi thể của Đỗ Tiếu Thiên về, giao cho ngỗ công nghiệm thi, hy vọng có thể phát hiện ra nguyên nhân thật sự của cái chết.
Cao Thiên Lộc nói:
– Sau đó lại đi điều tra hành tung ngày hôm qua của Đỗ Tiếu Thiên.
Thường Hộ Hoa thở dài:
– Sau đó xin đem tất cả báo cáo đưa vào nhà lao cho ta.
Chàng liền đặt thi thể Đỗ Tiếu Thiên xuống, bước đi.
Cao Thiên Lộc gọi:
– Ngươi đi sao?

Thường Hộ Hoa lại thở dài một hơi:
– Không đi thì còn đợi gì nữa?
Cao Thiên Lộc cũng thở dài một hơi, đuổi theo.
Mặt trời đứng bóng.
Giữa ngọ.
Ánh mặt trời bắn rọi qua chấn song của nhà lao, đang rọi lên bên mặt Thường Hộ Hoa.
Thường Hộ Hoa chung quy mở mắt ra, ngồi dậy.
Hiện tại tinh thần của chàng rất sáng láng.
Một tràng tiếng bước chân vội vã liền truyền vào.
Thường Hộ Hoa từ từ bước tới cửa nhà lao.
Hai bên cơ hồ cùng đến trong ngoài lao môn.
Tiếng bước chân ngoài lao môn đã ngưng, thanh âm mở khóa.
Thường Hộ Hoa thoái lui một bước.
Lao môn liền mở ra.
Bốn người đứng ngoài lao môn.
Cao Thiên Lộc, Dương Tấn, Diêu Khôn, Truyện Tiêu!
Thần thái bọn họ ngưng trọng.
Cao Thiên Lộc vừa thấy Thường Hộ Hoa, lập tức hỏi:
– Thường huynh đã tỉnh?
Thường Hộ Hoa cười:
– Ông biết ta đã ngủ một giấc trong lao sao?
Cao Thiên Lộc nói:
– Chỉ là suy đoán.
Trên mặt ông ta không vẻ cười, chỉ có sắc ưu lự.
Thường Hộ Hoa nghiêm mặt:
– Có chuyện xảy ra?
Cao Thiên Lộc đáp:
– Chính thị!
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Chuyện gì?
Cao Thiên Lộc đáp:
– Án mạng!
Thường Hộ Hoa hỏi vội:
– Ai chết?
Cao Thiên Lộc đáp:
– Long Ngọc Ba!
Thường Hộ Hoa ngây người:
– Chết ở đâu? Khách viện của nha môn?
Cao Thiên Lộc đáp:

– Chính thị!
Thường Hộ Hoa kêu lớn:
– Mau dẫn ta đi.
Nói dứt lời, chàng đã xông ra ngoài cửa lao.
Thường Hộ Hoa có nhanh mấy cũng vô dụng.
Chàng tuy biết ít nhiều về y thuật, nhưng tịnh không có bản lãnh khởi tửsinh.
Hoa Đà tái thế cũng không cứu sống Long Ngọc Ba được.
Bởi vì Long Ngọc Ba đã là người chết một trăm phần trăm, chết đã mấy canh giờ rồi.
Một mũi trủy thủ đang cắm giữa tim hắn.
Trủy thủ bình thường, không có bất cứ sai biệt gì.
Thường Hộ Hoa chăm chăm nhìn mũi trủy thủ, toàn thân phảng phất đã biến thành một khúc gỗ không có sinh mệnh.
Diêu Khôn nhịn không được hỏi:
– Thường gia có phải đã có phát hiện gì?
Thường Hộ Hoa khôngđáp, lại hỏi:
– Ngỗ công có xem qua thi thể chưa?
Diêu Khôn đáp:
– Đã xem qua.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Bọn họ nghĩ chết lúc nào?
Diêu Khôn đáp:
– Đoán là đêm hôm qua.
Thường Hộ Hoa lại hỏi:
– Đêm hôm qua có ai nghe thấy gì không?
Diêu Khôn đáp:
– Không có.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Muốn giết hắn quả là rất dễ.
Chàng thở dài một hơi:
– Ta đáng lẽ phải phòng bị điểm này.
Cao Thiên Lộc, Diêu Khôn, Dương Tấn, Truyện Tiêu bốn người đều ngạc nhiên nhìn chàng.
Thường Hộ Hoa không lý gì tới, quay sang hỏi:
– Thi thể của Đỗ Tiểu Thiên thì sao? Ngỗ công có tìm ra gì không?
Diêu Khôn đáp:
– Không tìm ra nguyên nhân chết, chỉ là trong giày của hắn tìm thấy một chiếc lá cây, hai đóa hoa nhỏ.
Thường Hộ Hoa thốt:

– Đem tới đây.
Diêu Khôn thò tay rút ra một gói nhỏ.
Thường Hộ Hoa tiếp lấy, liền mở ra.
Lá cây thanh lục, hoa nhỏ vàng tươi.
Đối với thứ hoa lá này, chàng không lạ gì.
Mục quang của chàng lạnh lẽo, lại hỏi:
– Hành tung hôm qua của hắn có phải đã rõ rồi?
Diêu Khôn đáp:
– Không rõ gì, chỉ biết hắn đã từng đi ra từ cửa thành đông.
“Thành đông?”. Thường Hộ Hoa cơ hồ nhảy dựng lên.
– Không sai, thành đông!
Cao Thiên Lộc thoát miệng hỏi:
– Thành đông thì sao?
Thường Hộ Hoa không đáp:
– Các ngươi trước hết theo ta đi đến một chỗ tìm người.
Cao Thiên Lộc hỏi:
– Chỗ nào?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Tụ Bảo Trai!
Cao Thiên Lộc lại hỏi:
– Tìm ai?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Thôi Nghĩa!
Sau đó chàng xông ra, bọn Cao Thiên Lộc bốn người cũng vội theo sau.
Đoàn người ra khỏi nha môn, hai khoái mã đã nghênh diện phóng tới.
Kỵ sĩ trên ngựa chính là Tiểu Đào, Tiểu Hạnh hai người.
Thường Hộ Hoa liếc thấy, kêu lớn:
– Về thật đúng lúc.
Ngôn hành cử động của chàng giống như một kẻ nửa điên nửa tỉnh.
Tiểu Hạnh Tiểu Đào bị chàng làm giật mình, lại còn chưa mở miệng, Thường Hộ Hoa đã giành hỏi trước:
– Có gặp Trương Giản Trai không?
Tiểu Hạnh đáp:
– Gặp.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Lão có nhận biết thứ hoa đó không?
Tiểu Hạnh gật đầu.
Thường Hộ Hoa hỏi truy:

– Lão nói sao?
Tiểu Hạnh rút trong mình ra một phong thư:
– Đều viết trong này.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Đưa đây!
Giật lấy.
Tiểu Hạnh nói:
– Người ngồi xuống đọc cho kỹ.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Không, ta vừa đi vừa xem.
Chàng đã mở thư ra.
Tiểu Hạnh liền hỏi:
– Trang chủ đi đâu?
Thường Hộ Hoa chân đã bước đi, đầu cũng không quay lại:
– Tụ Bảo Trai!
Đang nói, mục quang của chàng đã bám trên thư.
Một nụ cười mỉm liền lộ trên mặt chàng.
Trên thư đã viết gì?
Thôi Nghĩa đang ở trong Tụ Bảo Trai.
Gã đang đi đi lại lại giữa cây lá nơi hậu viện, thần sắc trên mặt kỳ quái phi thường, phảng phất đang tư lự chuyện gì.
Một gia nhân từ ngoài bước tới, bước tới cạnh gã mới bị gã phát giác.
Gã hỏi:
– Chuyện gì?
Gia nhân đáp:
– Có người tìm quản gia.
Thôi Nghĩa hỏi:
– Ai?
Một thanh âm từ xa xa ứng lời:
– Ta!
Thôi Nghĩa theo tiếng nói mà nhìn, thấy Thường Hộ Hoa, còn có Tiểu Hạnh, Tiểu Đào, Cao Thiên Lộc, Dương Tấn, Truyện Tiêu!
Gã hơi biến sắc:
– Thì ra là Thường gia đến tìm tôi, có chuyện gì vậy?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Đến hỏi ngươi một chuyện.
Thôi Nghĩa nói:
– Xin hỏi.
Thường Hộ Hoa hỏi:

– Sao ngươi lại giết Long Ngọc Ba?
Câu nói đó vừa ra khỏi miệng, mọi người đi cạnh chàng đều bàng hoàng.
Mặt Thôi Nghĩa càng biến sắc, miễn cưỡng cười:
– Tôi không hiểu lời nói của Thường gia.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Thôi Nghĩa, ta nói như vậy đương nhiên là đã nắm chắc đầy đủ chứng cớ.
Tiểu Hạnh không còn cười được nữa.
Thường Hộ Hoa lại nói:
– Đêm hôm qua ngươi ngoài cửa nghe thấy chuyện võ công của Long Ngọc Ba đã tiên tán.
Thôi Nghĩa không nói gì.
Thường Hộ Hoa lại thốt:
– Lúc Cao đại nhân mời Long Ngọc Ba về trú trong khách viện của nha môn, ngươi cũng có mặt tại trường, đối với kế hoạch của ngươi đương nhiên là giúp rất nhiều.
Thôi Nghĩa chung quy gật đầu:
– Không sai.
Vậy là đã thừa nhận kẻ sát nhân chính là gã.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Nếu ngươi không biết võ công của hắn đã tiêu tán, ngươi có dám hạ thủ không?
Thôi Nghĩa đáp:
– Tôi không dám.
Thường Hộ Hoa thở dài:
– Không tưởng được một câu nói của ta không ngờ lại hại đi một mạng người!
Thôi Nghĩa nói:
– Có rất nhiều chuyện ông đều không tưởng được.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Ngươi chịu nói cho ta biết?
Thôi Nghĩa đáp:
– Không chịu.
Dương Tấn xen miệng:
– Không chịu cũng phải chịu.
Thôi Nghĩa thốt:
– Ồ?
Dương Tấn nói:
– Hiện tại ngươi không còn con đường nào khác ...

Thôi Nghĩa lại cười:
– Tổng bộ đầu nói vậy là sai rồi, một người vô luận dưới hoàn cảnh ác liệt đến đâu, ít ra vẫn còn có một con đường để đi.
Dương Tấn cười lạnh:
– Đường nào?
Thôi Nghĩa đáp:
– Tử lộ!
Nói chưa dứt lời, người gã đã quỵ xuống.
Hữu thủ của gã không biết từ lúc nào đã có thêm một mũi trủy thủ, trủy thủ hiện đã đâm vào tim gã.
Thôi Nghĩa vừa nói đến chữ "tữ", Thường Hộ Hoa đã phóng tới, dư âm của "lộ".
còn chưa tản mác, Thường Hộ Hoa đã rơi mình bên cạnh Thôi Nghĩa.
Thân hình chàng nhanh không thua gì tên rời khỏi dây cung!
Chỉ tiếc lúc Thôi Nghĩa nói "tử", trủy thủ đã đâm vào ngực!
Chàng nhìn Thôi Nghĩa ngã quỵ, lắc đầu thở dài:
– Ngươi thật là một bộc phó rất tốt, chỉ tiếc cho dù ngươi có chết để bịt miệng, cũng vô bổ.
Những người khác đã chạy tới.
Cao Thiên Lộc nhìn Thường Hộ Hoa:
– Thường huynh bằng vào cái gì mà khẳng định gã là hung thủ giết Long Ngọc Ba?
Thường Hộ Hoa hỏi ngược:
– Nếu không biết võ công của Long Ngọc Ba đã tiêu tán, có ai dám can đảm vào nha môn mưu sát hắn?
Cao Thiên Lộc đáp:
– Tin rằng không có.
Thường Hộ Hoa nói tiếp:
– Võ công của Long Ngọc Ba tiêu tán hiển nhiên còn là một bí mật, nếu không hắn tối thiểu đã chết một trăm lần, hung thủ không muộn cũng không sớm, hạ thủ ngay cái đêm bí mật của Long Ngọc Ba bị ta tiết lộ, lúc đó ngoại trừ các người ra, chỉ còn có Thôi Nghĩa tại trường, có khả năng nhất cũng là gã!
Cao Thiên Lộc nói:
– Lúc ta đề nghị Long Ngọc Ba vào trú trong nha môn, Thôi Nghĩa cũng có ở đó.
Thường Hộ Hoa nói:
– Bằng hai điểm đó để nhận gã là hung thủ, không sai, cũng là quá đáng, bất quá, gã không có kinh nghiệm gì mấy, bị hù là loạn liền.

Cao Thiên Lộc nói:
– Vậy là để cho ngươi hù chết rồi.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Gã không phải là một tay rành nghề, nếu không gã nhất định biết, chỉ cần cứng miệng phủ nhận, bọn ta căn bản hoàn toàn không có biện pháp khác.
Cao Thiên Lộc nói:
– Hiện tại bọn ta cũng hoàn toàn không có biện pháp khác, hù lần này, manh mối cũng bị hù đứt hết rồi.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Vị tất!
Vừa nói "vị tất", chàng quay phắt người lại, lại cất bước.
Cao Thiên Lộc hỏi:
– Ngươi có tính toán gì?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Đi đến chỗ thứ nhì, tìm người thứ nhì!
Cao Thiên Lộc hỏi:
– Chỗ thứ nhì là chỗ nào?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Vân Lai khách sạn.
Cao Thiên Lộc hỏi:
– Lần này tìm ai?
Thường Hộ Hoa gằn từng tiếng:
– Sử Song Hà!
Đoàn người đã đến Vân Lai khách sạn.
Thường Hộ Hoa thò tay gõ cửa.
"Ai đó?". Có người lên tiếng, thanh âm âm dương quái khí.
Thanh âm của Sử Song Hà, Thường Hộ Hoa nhận ra. Chàng lên tiếng:
– Là ta, Thường Hộ Hoa.
Cửa mở ra, Sử Song Hà ló đầu ra.
Một luồng hơi rượu bộc phát lên mặt Thường Hộ Hoa.
Hữu thủ của Sử Song Hà đang ôm một bình rượu, gã lại đang uống rượu.
Thường Hộ Hoa chằm chằm nhìn gã.
Đôi mắt đầy những tia máu li ti của Sử Song Hà cũng đang đinh đinh nhìn Thường Hộ Hoa, gã chợt há miệng cười:
– Thật là Thường đại hiệp, đến lấy cây hoa về Vạn Hoa Trang?
Thường Hộ Hoa lập tức lắc đầu:
– Ta đến tìm người!

Sử Song Hà hỏi:
– Tìm ai?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Một hảo bằng hữu trước đây.
Sử Song Hà nói:
– Ở đây chỉ có một mình ta.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Người ta muốn tìm cũng là ngươi.
Sử Song Hà ngạc nhiên:
– Ta đâu có phải là hảo bằng hữu của ngươi?
Thường Hộ Hoa thốt:
– Hiện tại đích xác là không phải!
Sử Song Hà hỏi:
– Trước đây lẽ nào là phải?
Thường Hộ Hoa mặt lạnh như tiền:
– Thôi huynh, đến nước này, người còn giả này giả nọ làm gì?
Tiếng "Thôi huynh" vừa ra khỏi miệng, tất cả mọi người đều bàng hoàng tại đương trường.
Thần tình của Sử Song Hà biến thành kỳ quái phi thường.
Thường Hộ Hoa đinh đinh nhìn gã:
– Ngươi tự tháo mặt nạ da người xuống, hay là để tay tháo xuống cho ngươi?
Sử Song Hà cũng đinh đinh nhìn chàng, mộtlâu sau mới nói:
– Thường Hộ Hoa, ngươi lợi hại!
Nói chưa hết lời, mặt Sử Song Hà đã toét ra, từng mảng từng mảng rơi xuống.
Tuy dưới ánh sáng ban ngày, nhìn thấy tình hình đó, cả Thường Hộ Hoa cũng tim đập thình thịch.
Đằng sau bộ mặt rơi lả tả kia lại là một gương mặt!
Sử Song Hà giơ tay phủi phủi, quét sạch lớp da còn chưa rớt, khuôn mặt giấu đằng sau bộ mặt giả kia lộ hết ra.
Khuôn mặt đó, trừ Tiểu Hạnh, Tiểu Đào ra, ai khác đều quá quen thuộc.
Cũng trừ Tiểu Hạnh, Tiểu Đào ra, ai khác đều trợn tròn mắt há hốc miệng ngây ngô.
Thường Hộ Hoa đương nhiên ngoại lệ, chàng trừng trừng nhìn khuôn mặt đó, thần tình lại biến thành phức tạp phi thường. Cũng không biết là bi ai, hay là gì khác.
Không ai nói gì, sát na đó hô hấp của chúng nhân cũng phảng phất đã hoàn toàn đình đốn.

Cả địa phương hãm nhập vào một màn tĩnh mịch quái dị.
Mộtlâu sau, Cao Thiên Lộc thoát miệng phát ra một tiếng rên khẽ:
– Thôi Bắc Hải!
Sử Song Hà không ngờ lại là hóa thân của Thôi Bắc Hải!
Sự thật đó làm cho người ta khó mà tin được.
Dương Tấn đinh đinh nhìn Thôi Bắc Hải, tiếp lời:
– Ngươi không phải đã chết rồi sao?
Thôi Bắc Hải không lý gì tới Dương Tấn, chỉ chằm chằm nhìn Thường Hộ Hoa, cười nói:
– Ngươi tới hôm nay mới khám phá chân diện mục của ta?
Thường Hộ Hoa tịnh không phủ nhận:
– Không sai.
Thôi Bắc Hải hỏi:
– Ta đã để lộ lỗ hổng nào?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Kỳ thực từ lúc ban đầu ngươi đã để lộ chỗ hở.
Thôi Bắc Hải hỏi:
– Ở đâu?
Thường Hộ Hoa lạnh lùng thốt:
– Trên mười bốn quyển họa trục ngươi dùng ghi lại ký sự.
Thôi Bắc Hải thốt:
– Ồ?
Thường Hộ Hoa nói:
– Mười bốn quyển họa trục đó ngươi có còn nhớ màu gì không?
Thôi Bắc Hải đáp:
– Màu bích lục.
Thường Hộ Hoa bổ sung cho y:
– Hai đầu còn có dán hoa lụa màu đỏ.
Thôi Bắc Hải hỏi – Vậy thì có hề hấn gì?
Thường Hộ Hoa hỏi lại:
– Mắt và cánh của bầy Hấp Huyết Nga có màu gì?
Thôi Bắc Hải đáp:
– Mắt màu huyết hồng, cánh màu bích lục.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Người sợ chuột, đối với vật gì có màu sắc giống chuột đều ghê ghét phi thường, thậm chí dựng tóc gáy, kinh tởm muốn ói, đó chỉ là một thí dụ, người ta đối với vật mình ghê ghét đều có cảm giác như vậy, đó cũng là quan niệm sắc thái tác quái ngoan cố, đối với thứ cảm giác đó tịnh không khó lý giải.
Chàng ngưng một chút, lại nói tiếp:

– Ngươi đã kinh tởm bầy Hấp Huyết Nga như vậy, ghét sợ như vậy, sao lại chọn họa trục có cùng màu sắc với bầy Hấp Huyết Nga để ghi lại sự tình? Cho nên từ lúc ban đầu, ta đã hoài nghi ký lục đó không phải là sự thật.
Thôi Bắc Hải thở dài nhè nhẹ:
– Ngươi quan sát quá kỹ.
Dương Tấn không nhịn được phải xen miệng:
– Vậy không có nga yêu, nga tinh gì sao?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Trong đầu óc của bọn ta sở dĩ có quan niệm nga yêu, nga tinh tồn tại, hoàn toàn là vì ảnh hưởng khi đọc những ký lục đó, ký lục lại do y viết.
Dương Tấn "ồ" lên một tiếng.
Thường Hộ Hoa nói tiếp:
– Không thể phủ nhận là y thật là một thiên tài viết cố sự, cũng là một thiên tài sát nhân, nhất thạch ngũ điểu, biện pháp đó cũng không ngờ y lại nghĩ ra được.
Chàng thở dài, lại nói:
– Cho đến khi số kim ngân châu bảo bị thất thoát, ta mới hoài nghi y tịnh chưa chết.
Dương Tấn hỏi:
– Tại sao vậy?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Ngoại trừ y ra, còn có ai có thể lợi dụng cơ quan trong địa thất như vậy, đem số kim ngân châu bảo đi hết?
Dương Tấn gật đầu, nhưng lại liền lắc đầu:
– Ngươinãy có nói nhất thạch ngũ điểu, ta vẫn chưa minh bạch.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Đêm hôm qua ta nghĩ ngợi trọn một đêm mới nghĩ thông toàn bộ sự kiện, hiện tại ta đem suy luận của mình nói ra, nếu có gì sai sót, ngươi cứ bổ sung.
Nói đến hai câu cuối, mục quang của chàng rơi trên mặt Thôi Bắc Hải. Hai câu cuối đương nhiên cũng là nói với Thôi Bắc Hải.
Thôi Bắc Hải không có biểu thị gì.
Mọi người đã ngồi xuống trong điếm, Thường Hộ Hoa mới tiếp tục nói:
– Sự tình nói ra đã bắt đầu từ ba năm trước, năm đó bọn ta còn là hảo bằng hữu đã cướp lấy bảo tàng của Kim Điêu Minh từ trong tay bọn Long Ngọc Ba, nguyên là ước định sẽ đổi thành kim tiền lương thực, cứu tế những gia đình cùng khổ hai bên bờ sông Hoàng Hà lúc

đó đang bị nạn bão lụt, vị hảo bằng hữu của ta không ngờ lại chiếm cứ tất cả kim ngân châu bảo làm của riêng, lén lút bỏ đi.
Chàng thở dài một tiếng, lại nói:
– Đó là nguyên nhân hai người bọn ta không còn là bằng hữu nữa.
Cao Thiên Lộc hỏi:
– Sau đó ngươi làm sao?
Thường Hộ Hoa thốt:
– Ta không làm gì hết, có thể nhận ra chân diện mục của y đã là một thu hoạch.
Bọn Long Ngọc Ba không chịu bỏ qua, không lâu sau Long Ngọc Ba cũng truy tra đến chỗ y.
Thôi Bắc Hải nói:
– Không sai.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Long Ngọc Ba dò thám hết mọi chỗ, một người tinh minh như ngươi, làm sao mà không phát giác cho được, kết quả ngươi đã quyết định hành động trước, phục kích giết chết Nguyễn Kiếm Bình.
Thôi Bắc Hải tịnh không phủ nhận:
– Nguyễn Kiếm Bình đích xác là do ta giết!
Thường Hộ Hoa thốt:
– Ngươi lại không dám có hành động gì đối với Long Ngọc Ba.
Thôi Bắc Hải nói:
– Bởi vì ta còn biết thân biết phận.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Ngươi biết thân biết phận mình không phải là đối thủ của hắn.
Thôi Bắc Hải gật đầu:
– Nếu không, người đầu tiên ta giết phải là hắn.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Ngươi đương nhiên lo sợ hắn sẽ tìm đến!
Thôi Bắc Hải nói:
– Không lo sợ mới là lạ.
Thường Hộ Hoa nói tiếp:
– Lúc đó trong lòng ngươi còn dày vò một chuyện khác.
Thôi Bắc Hải hỏi:
– Ngươi nghĩ vì chuyện gì?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Chuyện Quách Phác và Dịch Trúc Quân.
Thôi Bắc Hải khoé mắt hơi giật giật.
Thường Hộ Hoa tiếp tục nói:
– Ngươi lúc đó nhất định đã điều tra biết rõ tấm thân xử nử của Dịch

Trúc Quân đã trao cho Quách Phác, bằng vào tính tình của ngươi, đương nhiên tuyệt không thể bỏ qua như vậy.
Ngưng một chút, chàng lại nói:
– Long Ngọc Ba càng lúc càng đến gần, muốn ứng phó một địch nhân như hắn, biện pháp tốt nhất, không còn nghi ngờ gì nữa, là giả chết, vì giả chết mà nghĩ đến thừa cơ hãm hại Quách Phác, Dịch Trúc Quân, cũng là vì giả chết mà ngươi nghĩ đến di chúc, quay sang muốn dùng di chúc mà thiết hạ một vòng dây thừng, cả ta cũng hại luôn thể - – bởi vì chuyện ta biết về ngươi quá nhiều, không còn nghi ngờ gì nữa, là một cây đinh trong mắt ngươi!
Thôi Bắc Hải nói:
– Ta đương nhiên muốn rút cây đinh trong mắt ra.
Thường Hộ Hoa nói tiếp:
– Sau khi nghĩ ngợi về kế hoạch xong, ngươi chiếu theo kế hoạch mà từ từ hành động -- trước hết ngươi chế tạo ra quái sự Hấp Huyết Nga, sau đó vào cái đêm trăng tròn, ngươi lại chế tạo cho mình một tử thi ...
Dương Tấn không khỏi ngắt lời hỏi:
– Tử thi đó kỳ thực là ...
Thường Hộ Hoa ngắt lời y:
– Là tử thi của Sử Song Hà.
Dương Tấn “ồ” lên.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Sử Song Hà đối với chuyện năm xưa tất vẫn còn ức tức trong lòng, chờ thời cơ báo phục.
Thôi Bắc Hải nói:
– Sự thật là như vậy.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Ngươi tất cũng biết Sử Song Hà có cái tâm địa đó, tính toán kết liễu gã, mang thi thể của gã đến thế thân!
Thôi Bắc Hải nói:
– Chính thị.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Ngươi mang thi thể đặt trên gác, lúc bị phát hiện, Quách Phác, Dịch Trúc Quân khó tránh khỏi họa lao ngục. Hà huống trước đó, ngươi đã bằng vào thân phận của Quách Phác mà an bài đủ thứ chứng cớ bất lợi cho gã, chỉ bất quá là ba năm không gặp, dịch dung thuật của ngươi càng lúc càng lợi hại.
Thôi Bắc Hải nói:
– Quá khen.

Thường Hộ Hoa thốt:
– Sau đó ngươi tiến vào nhà lao, giết chết Dịch Trúc Quân, Quách Phác, lưu lại Hấp Huyết Nga, khiến cho người ta nghĩ hai người bọn họ thật là hai nga tinh.
Thôi Bắc Hải mặc nhận.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Ngươi có thể tiến vào nhà lao, tất là có mang theo dịch dung dược vật.
Thôi Bắc Hải nói:
– Còn có mê hương.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Lúc đó ngươi bằng vào thân phận gì mà trà trộn tiến vào?
Thôi Bắc Hải nói:
– Thân phận Hồ Tam Bôi.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Sự thật ngươi đã xử trí Quách Phác, Dịch Trúc Quân ra sao?
Thôi Bắc Hải nói:
– Đã giết chết bọn chúng.
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Thi thể giấu ở đâu?
Thôi Bắc Hải đáp:
– Loạn táng cương ở thành tây.
Thường Hộ Hoa thở dài nhè nhẹ:
– Sự tình đến nước này, không còn nghi ngờ gì nữa, coi như xong, sau đó là chuyện của ta và Long Ngọc Ba. Long Ngọc Ba đã điều tra đến ngươi, làm sao mà không điều tra ra ta được, châu bảo không thấy đâu, ta và hắn không tránh khỏi phát sinh ra xung đột, một trận lưỡng bại câu thương.
Thôi Bắc Hải nói:
– Ta hy vọng là vậy.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Vậy là ngươi chỉ có thất vọng, sự thật Long Ngọc Ba vừa chết, sự tình đã biến thành đơn giản hơn nhiều.
Thôi Bắc Hải thất kinh hỏi:
– Long Ngọc Ba đã chết?
Y tựa hồ không biết chuyện.
Thường Hộ Hoa tịnh không ngạc nhiên gì:
– Đó là chuyện sáng sớm hôm nay.
Thôi Bắc Hải hỏi:
– Ai có bản lãnh giết chết hắn?

Thường Hộ Hoa đáp:
– Thôi Nghĩa.
Thôi Bắc Hải cười khổ:
– Thôi Nghĩa có cái bản lãnh đó?
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Ngươi đại khái cũng biết Long Ngọc Ba từng quyết đấu với Độc Đồng Tử?
Thôi Bắc Hải đáp:
– Ta biết, cho nên ta càng lo sợ hắn sẽ tìm đến.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Ngươi lại không biết hắn đã trúng Ngũ Độc Tán của Độc Đồng Tử, không những bị hủy đi diện mục, hơn nữa còn tiêu tán hết võ công.
Thôi Bắc Hải thở dài một hơi.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Nhưng ngươi cũng bất tất phải thở dài, Thôi Nghĩa vừa biết được bí mật đó, liền đang đêm đi giết chết hắn cho ngươi.
Thôi Bắc Hải vẫn thở dài:
– Gã là một bộc phó trung thành, chỉ là làm như vậy đâu có lợi gì cho ta.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Lại có lợi cho ta.
Thôi Bắc Hải nói ra giùm chàng:
– Càng khiến cho ngươi khẳng định ta vẫn còn tại nhân thế!
Thường Hộ Hoa gật đầu:
– Kỳ thực sự tình từ lúc bắt đầu cho đến nay, muốn nghĩ kỹ rõ ràng cũng không khó, không khó gì phát giác mấy chỗ đáng nghi.
Chàng ngưng một chút, lại nói:
– Liên quan đến phương diện này, Đỗ Tiếu Thiên cùng Dương Tấn trước đây đã có nói đến.
Thôi Bắc Hải nói:
– Suy đoán của các ngươi trước đây chắc đều có lý, nhưng vì có sự tồn tại của Hấp Huyết Nga, mới khiến cho các ngươi không dám khẳng định.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Đó là sự thật, ta lúc ban đầu đã nghi ngờ những họa trục kia, thủy chung vẫn nghĩ những suy đoán đối với vụ án này tịnh không chính xác, chỉ là ta không nói ra -- thí dụ như bọn họ từng nghĩ sự tình Hấp Huyết Nga biến mất cũng như ma quỷ kỳ thực là sự lợi dụng của Quách Phác, Dịch Trúc Quân, áp lực đêm ngày của sự sợ hãi của ngươi đối với nga khiến cho thần kinh của ngươi hãm nhập vào trạng

thái thác loạn, sinh ra ảo giác, lại không biết giả như nói sự ảo biến của bầy Hấp Huyết Nga lúc đó cả ngươi cũng không nhìn thấy, cũng là một khả năng lớn vậy.
Thôi Bắc Hải nói:
– Bởi vì ngươi thủy chung nghĩ đó chỉ bất quá là chuyện ghi lại, tịnh không có chứng cớ tồn tại hiện thực.
Thường Hộ Hoa gật đầu, thở dài một tiếng:
– Ta lại cũng không thể phủ nhận ngươi là một người thông minh -- Quách Phác, Sử Song Hà, Thôi Bắc Hải, một mình không ngờ lại hóa thân thành ba, không ngờ biến thành ba người, đích xác là vượt ngoài ý liệu, đặc biệt là bản thân ngươi cùng Quách Phác, một người viết xuống nhật ký khủng bố về bầy Hấp Huyết Nga, một người lại nuôi trăm ngàn con Hấp Huyết Nga, hoàn toàn là tính cách tương phản, hai người đi về hai phía cực đoan, căn bản không thể gộp lại chung được.
Dương Tấn lại xen miệng hỏi:
– Nhưng máu của bầy Hấp Huyết Nga đó ...
Thường Hộ Hoa thốt:
– Không sai, là máu của Hấp Huyết Nga.
Dương Tấn hỏi:
– Máu nga làm sao lại giống máu người vậy?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Là vì ảnh hưởng của một vật.
Chàng lấy cái gói nhỏ Tiểu Hạnh đã trả lại cho chàng.
Dương Tấn chăm chăm nhìn cái gói nhỏ:
– Bên trong là vật gì?
Thường Hộ Hoa tháo gói ra, một đóa hoa nhỏ vàng tươi, một chiếc lá xanh hiện ra.
Dương Tấn hỏi:
– Đó có phải là hoa lá của mấy cây hoa ở hậu viện của khách sạn?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Chính thị.
Chàng từ từ thốt:
– Thứ cây hoa này ta không nhận ra, thứ hoa như vậy lại có ở đây, thật là một sự tình kỳ quái, cho nên đêm hôm qua ta kêu Tiểu Đào, Tiểu Hạnh cầm đến cho một bằng hữu rất rành về hoa lá của ta xem thử.
Dương Tấn hỏi:
– Người đó biết?
Thường Hộ Hoa gật đầu:

– Lão đem cái gì mình biết viết xuống, giao cho bọn họ đem về cho ta.
Chàng chú mục nhìn Thôi Bắc Hải, nói tiếp:
– Thứ hoa đó gọi là Tô Phường, nguyên sản thiên nhiên, có hoa màu vàng chói, lá có lớp lông, chất lỏng bên trong thân hoa là một dịch thể như máu vậy, gọi là Tô Mộc Thủy, người bản xứ dùng làm thuốc nhuộm, bầy Hấp Huyết Nga kỳ thực ăn toàn thực vật, hàng ngày hút thứ huyết dịch Tô Mộc Thủy đó mới biến thành như vậy.
Thôi Bắc Hải hỏi:
– Bằng hữu của ngươi là Trương Giản Trai?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Chính thị. Lời lão nói có phải là sự thật không?
Thôi Bắc Hải đáp:
– Hoàn toàn là sự thật.
Thường Hộ Hoa thốt:
– Ngươi về mặt Hấp Huyết Nga cũng đã không ít khổ tâm.
Thôi Bắc Hải nói:
– Muốn làm kỳ sự thì phải có kỳ khí.
Thường Hộ Hoa thở dài:
– Ngươi là một người thông minh hay là một tên điên?
Thôi Bắc Hải cười:
– Hai thứ người đó cũng đều là, nếu ta không phải người thông minh, tuyệt không thể làm được chuyện như vậy, nhưng nếu ta không phải là tên điên, làm sao có thể viết xuống nhật ký rồi mới tiến hành kế hoạch khủng bố đó?
Thường Hộ Hoa cười khổ.
Thôi Bắc Hải cười:
– Thôi Nghĩa hiện tại ra sao?
Thường Hộ Hoa đáp:
– Gã đã tự sát để kín miệng.
Thôi Bắc Hải không nói gì, mộtlâu sau mới lên tiếng:
– Cả ta cũng không tưởng được ngươi lại lợi hại như vầy, gã đương nhiên càng không tưởng được, vô luận gã sống hay chết, đối với chuyện này đều không có ảnh hưởng gì, kết cục thủy chung vẫn là kết cục hiện tại.
Y chầm chậm đứng dậy.
Truyện Tiêu, Diêu Khôn nhất tề nhảy dựng lên, một người tay nắm thiết sách, một người rút song thương ra!
Thôi Bắc Hải không thèm nhìn bọn họ, y chú mục nhìn Thường Hộ Hoa:

– Châu bảo ở dưới địa lao, ngươi theo ta coi có được không?
Thường Hộ Hoa hỏi:
– Chỉ là coi châu bảo thôi?
Thôi Bắc Hải đáp:
– Còn để đoạn liễu ân oán giữa ngươi và ta, dưới địa lao thật là một chỗ tốt để dụng kiếm.
Y xoay người cất bước.
Thường Hộ Hoa thở dài nhè nhẹ, chung quy cũng đứng dậy, theo sau Thôi Bắc Hải.
Bởi vì chàng biết, chuyện này vô phương tránh khỏi!
Thôi Bắc Hải từ trong kẽ đá rút ra một thanh kiếm.
Thất Tinh Tuyệt Mệnh Kiếm!
Thôi Bắc Hải mục quang lạnh lẽo:
– Kiếm của ngươi đâu?
Thường Hộ Hoa nghe tiếng bạt kiếm.
Thôi Bắc Hải thốt:
– Bao nhiêu năm nay, ta luôn luôn không phải là đối thủ của ngươi, hiện tại trừ phi xuất hiện kỳ tích, nếu không chỉ có một kết quả.
Giọng nói của y trầm xuống, gằn từng tiếng:
– Ta thà tiếp nhận kết quả đó.
Thường Hộ Hoa hiểu!
Thôi Bắc Hải thân người liền lăng không!
Thân người của Thường Hộ Hoa cũng lăng không cùng một lúc!
Trong "trời đêm" nhoáng lên hai ánh chớp, dưới "minh nguyệt" chợt xuất hiện thêm bảy vì sao!
Sao lấp lánh!
Một tiếng nổ như phích lịch, tiếng kim thiết giao kích, "tang tang tang tang" sao rơi như mưa!
Ánh chớp vừa thoáng qua, bóng ngươi lăng không hạ xuống, vị trí đã chuyển dịch, bảy vì sao trên Thất Tinh Tuyệt Mệnh Kiếm trong tay Thôi Bắc Hải cũng đã chuyển vị trí, không ngờ lại khảm trên kiếm của Thường Hộ Hoa!
Thôi Bắc Hải mặt xám xịt, đinh đinh nhìn thất tinh khảm trên kiếm của Thường Hộ Hoa, đột nhiên nói:
– Hay, rất hay!
Thường Hộ Hoa không nói tiếng nào!
Một đạo kiếm quang liền xé không loang loáng.
Kiếm của Thôi Bắc Hải!
Kiêm từ dưới rọc lên, chỉ một kiếm, y cơ hồ như tự chẻ thân người mình thành hai mảng!

Máu bắn tung!
Máu tươi đỏ tươi, vừa khôi quý vừa chói mắt dưới “minh nguyệt”!
Một tràng tiếng vọng “rét rét” kịch liệt cơ hồ đồng thời phá “trời đêm”, quần nga bay lượn vây quanh “minh nguyệt” đột nhiên như phát cuồng, chuyển sang bay về hướng máu tươi đang phún ra trên mình Thôi Bắc Hải!
Trong địa lao liền có thêm một thứ tiếng động Thường Hộ Hoa chưa từng nghe qua!
– Hấp Huyết Nga!
– Suy đoán của mình lẽ nào hoàn toàn sai lầm? Bầy Hấp Huyết Nga lẽ nào thật sự có thể hút máu người?
Thường Hộ Hoa toàn thân phảng phất đã chìm giữa băng thủy!
Bên trong địa lao là đêm trăng, ngoài khách sạn vẫn là ban ngày!
Dương quang ấm áp.
Bước dưới dương quang, đầu óc Thường Hộ Hoa vẫn là một phiến băng lãnh.
Chàng không nói gì.
Tiểu Hạnh, Tiểu Đào theo hai bên người chàng, cũng không nói tiếng nào. Sắc mặt hai người đều một màu trắng nhợt.
Cũng không biết đã đi bao xa, Thường Hộ Hoa mới quay đầu nhìn lại. Vân Lai khách sạn đã không còn thấy nữa. Chàng chỉ cảm thấy như đã gặp một trường ác mộng.
Ác mộng hiện tại cuối cùng đã đi qua.
Sau này có còn có ác mộng như vậy nữa không?
Thường Hộ Hoa không biết, cũng không có ai biết.
Ác mộng như vậy dù chỉ có một cũng là quá nhiều rồi!

Hết

Nguồn: nhanmonquan
Người đăng: ms
Thời gian: 16/03/2006 9:33:53 CH